Іларіон

ПРОБЛЕСК

Видають Брати Схолястики ЧСВВ.

Виходить раз у місяць.

Ч.1. Гримзбі, Онт. Січень, 1945. Рік IX.

НА МНОГІ ЛІТА

ЇХ
ЕКСЦЕЛЕНЦІЇ
КИР ВАСИЛІЄВІ ЛАДИЦІ ЧСВВ.
В ДЕНЬ ІМЯНИН
Складають щирі побажання
багато ласк божих
і МНОГИХ ЛІТ
на владичому престолі
Брати Схолястики

ВЛАДИКО !

ДО ВСІХ

З новим 1945-тим роком, Проблеск починає девятий рік свого трудящого життя. Вісім літ праці - який далекий простір, а все це зроблено в малих,незначних хвилинах тихої праці - зроблено завдяки щирій піддержці наших добрих приятелів, Покровителів,Добродіїв,Читачів і Працівників - завдяки їх доброму слову,щирій заохоті,ласкавій опіці,їх щирим жертвам. За це ВСІМ складаємо щиро-сердечне,українське Спасибіг!

Як кожне інше підприняття,так і видавання нашого місячника - вимагає не тільки багато праці,але також і деякого вкладу гроша. що Проблеск виходить до сьогодні - це треба завдячувати у великій мірі,щедрим жертвам наших Добродіїв.

З цим роком проблеск починає відбиватися на "Ґестетнері". Це дає деякі поліпшеня - друк виходить виразніщий і довше-тревалий. Однак , це само-собою, вимагає також більшого вкладу "фінансів". Тому просимо не брати нам зазле,що ми пригадуємось ласкавій памяти наших Добродіїв.

Тепер ще кілька слів до наших спів-братів у незабутньому Мондері.

Слідимо з великим ожиданням кожно-дневну почту - чи не принесе з Мондеру якої статті до Проблеску,(хочаб на пів сторінки) та як нема - так нема. Дорогі Брати - праця пером для нас є не тільки корисна - вона конечна. Не вірите - спитайте тих,що вже працюють на широких ланах Христової ниви.

Проблеск дає нагоду кожному вигребати його талани з під попелу сірої буденщини - спробувати своє перо - вигострити його,наче меч,до успішної боротьби. Тому просимо всіх - не кількох, але ВСІХ - писати дописи і присилати до редакції Проблеску. не журіться,що треба буде дещо справити - час сам все справить.

На вас колись прийде черга двигати цей тягар - нехай же це не застане вас неприготованими.

Дай Боже Щастя з цим Новим Роком!

ОУСТА ПРЕМУДРОСТИ

Багато гарних і визначних прикмет прикрашували особу нашого великого Законодателя - св.Василія Великого. щоб бодай дещо згадати про них,требаб писати грубі книги, а не коротеньку статтю. Та щоб звеличити память нашого св.Отця, в його роковий день,пригляньмося бодай загально одній з численних його прикмет - його бесідництву.

"Василій" - як сказав М.Де Бролі,в своїм творі - Про церкву й римське цісарство - "був першим великим проповідником в Церкві. Правда скорше від нього проповідував св. Атаназій,та він говорив до борців за віру,наче вожд,що стоїть на вилемі.Оріген знову догматизував перед учениками - та перший Василій говорив завсіди перед людьми всякого рода, мовою для всіх приступною,а заразом і образованою,повною краси і сили. Він вмів получити своє основне наукове й бесідницьке образування - з великим досвідом і знанням людей тих часів,чого навчився у своїх подорожах майже по цілому сході. Тому його проповіди хоч і були клясично зразкові,то заразом і для всіх зрозумілі. Не вживав він багато поетичнич,чи мистецьких образів - за те слово є для него оружям, що його вістря тим глибше сягає,чим краще оброблене. Він не старається блестіти,але завданням його - зворушити слухачів та пірвати за собою.

Годі точно означити час,коли Василій розпочав своє проповідництво зо всіми зарисами знаними йому засобами,однак певно,що вживав їх вже при виголошенні своїх девять гомілій про "Шестиднев" - коли був ще священником. Вже тоді в квітистій,поривачій та легко пливучій мові,малює великі й малі чуда світа,а ними вказує на їх Творця. Всі ці проповіди свідчать про великого знавця і любителя природи. Що-більше, не були вони навіть на перед приготовані точно. Проще переконуємось з його свободи вислову,зо збочень від мети,що їх спостерігши,скоро вертає до предмету, а також з того,що коротко закінчує проповідь,коли спостеріг,що вже за довго говорить. Трудно подумати про кращий взір популярних проповідей. Його науки все в високо-летні,однак простотою мови,багацтвом образів-приказок,бажанням займити,а навіть забавити, він знижається аж до рівня найпростійших слухачів. І тому не диво,що біля Василія громадилось все багато народу. Були часи,що вірні збиралися в церкві ще опівночі,забивали час співом пісень,вижидаючи Василія,хоч він щойно коло полудня міг вийти на проповідальницю.

(Докінч.на стор.13)

Судомир

НА МОГИЛІ

Ніч зійшла на землю тихо,
мов туга на душу
І покрила туманами
І вишню і грушу
І гай онтой над річкою
І високі гори,
Окутала сном спокійним
далекії бори.

Місяць ясний сріблом
З неба розливає,
Мов господар загороди
пильно доглядає.
За зорями подивиться,
По небі погляне,
На землю знов зверне очі
Імов не той стане.
Подивиться на світ божий,
Та наче від кари,
Заховає лице біле
за темнії хмари.
То знов на гай подивиться,
На яри,діброви,
То всміхнеться,то насупить
Свої дужі брови.

Там у гаю - на поляні,
мов свідок кривавий,
Свідок слави недавньої,
Великої слави -
Могила свіжа стояла
Білим снігом вкрита,
Окутана в спокій ночі
І сяйвом повита.

Ось стежечка до могили,
Сліди босі знати -
Крізь гай отой із балочки,
З бідненької хати.
Хтож оце там шкандибає
До могили з хати?
Ось підходить ближче-ближче
Хто се? - Стара мати!

Похилена,мов дуплава
Верба над водою,
По снігу ступає тихо,
Босою ногою.
І припала мов дитина
Лицем до могили,
А підвестись не здужала,
Не стало вже сили
В ногах кволих і не стало
В грудях того жалю,
Давно того виплакала
У гіркій печалі.
Лиш одним-одна сльозинка
У снігу втонула
По стрільчику - бо сліз більше
У серці не було...

Вийшов місяць зпоза хмари
На гай подивився -
Там у гаю,на могилі
Вівсь сніг розтопився.
На поляну срібний,місяць
Ясно,ясно світить,
Де сльоза в снігу втонула
Там зацвіли квіти.

ооооОоооо

Д У Ш Е Х В А Т .

(докінч.зо стор.14)

Д І Я У.

Апотеоза.

Дерманський манастир. По смерти иосафата Смотрицький навертається і дістає архимандрію в демені. Саме коли приїхали до нього Горотей і Кантакузен - дістає Мелетій лист від Папи Урбана VIII, в якім принимав його на лоно Катол. Церкви й наділяє епископською гідністю. В зворушені Мелетій бажає ще одного -"щоб і иосафат мені простив". Зява Святого - прощення.

ПІД РОЗВАГУ

Мирослав

НА НОВИЙ РІК.

Вже наступив новий,1945 рік. для кожного з нас зближається день,що вньому дійдемо до мети наших студій. Ми певно не хочемо вдоволитись чим-не-будь,але наша душа стремить до що-раз то висших ідеалів. Ми хочемо бути мужами сильного духа,розумними провідниками народу. І тому ми вчимося по змозі якнайбільше й кожний з нас хоче скористати з тої науки - схоче щоб цей новий рік не пішов марно. Але часто ми не знаємо як набувати знання і як набуте заховати. Шукаємо різних середників, питаємо другух людей,щоб тільки наша праця завершилась успіхом.

Таких самих середників шукав один домініканин з часів св.Томи Аквінатського. Не знайшовши вдоволяючої поради вдався той монах до св. Ангельського Учителя й отримав від него слідуючий лист:

"Злука малих потоків робить велике море, отже треба тобі впорядкувати свої змагання,щоб доходити від легшого до тящого. А тепер прийми слідуючі поради,хосенні тобі в твойому змаганні до цілі:

- Не спішися розмовляти - не біжи до розмовниці.
- Заховай чистоту совісти.
- не переставай молитися.
- Залюбки держися келії,якщо хочеш щоб тебе допустили до святині мудрости.
- Будь чемний для всіх,але в справи других не мішайся.
- Не привязуйся до нікого - надто часте приставання родить погорду й носить в собі причину занедбання в науці.
- Не журися й не шукай за тим,що говориться й що діється в світі.
- Пильно уникай розсіяння духа.
- Ніколи не забувай наслідувати святих і тих,що чинять добро.
- Не дивися хто говорить,але все,що доброго скажуть заховуй у своїй памяті.
- Старайся зрозуміти те,що читаєш.
- Ніколи не лишай нерозясненого сумніву-
- Дуже пильно старайся приповіти собі все те,що можеш понять й бажай це затримати - як захланний бажає заповнити свої склади.
- Не вглиблюйся в тайни,що є понад розумінням твого ума.

(Докінч. на стор.10).

Із споминів

й.ш.

Старий провідник реколекцій сидів у гуртку приятелів і говорив: "Старий вже я й багато бачив. В своїму житті я проводив духовні вправи у 20,000 згромаджень.

"Нераз я питався - Сестро,чому ти є монахинею? І одна відповіла - щоб спасти свою душу. Сестро - кажу я їй - ти помиляєшся,бо як так,то твій батько,мати,брати й сестри всі затрачені,бо вони не є в манастирі.Правда, що це булоб нерозумне?

"Питаюся других і знов одна сестра мені відповідає: Я тому вступила до закону - бо хочу спасати душі. Це дуже гарно,але й ти ще не натрапила на правдиву відповідь. Адже ж ти могла і на світі вратувати багато душ. Ні головна ціль монашого життя - це святість. до чину вступається,щоб бути святим. Оскільки зростеш у святости,остільки будеш почуватися щасливою,стільки твої праці будуть успішними.

"Одного дня Сестра плакала перед Кивотом. З її уст виривались слова: Ісусе,люблю Тебе,Ти знаєш,що Тебе люблю. Та Ісус відповів: не говори так,це неправда. В твоїм серці замало місця для двох - для тебе і для Мене. Якщо ти є там, Я там бути не можу.

"Раз,коли я давав реколекції в манастирі,у Франції, до моєї келії вбігла сестра - була розгнівана. Прошу отця, позвольте мені вас справити в однім з ваших висказів.- Може я роблю які похибки у французькій мові - питаю. О,ні, ви тільки все говорите - дорогі сестри - це не правильно - вони оси! - Добре,кажу, відтепер я говоритиму - дорогі оси, а звертаючись до неї кажу - але дорога пчілко,може одинока оса в цілім домі це - ти сама.

"Другого разу сестра каже мені: Отче,якщоб ви мене знали,ви ніколи не позволилиб мені приступати до св.Тайн. Я є,як той нещасливий,брудний щур.- Сестро - кажу,не говори так, Ти сама в те не віриш. Якщоб я тебе так назвав,ти булаб скакала аж до стелі й оправдувалася,що це не правда. Це не є покора,ти тільки хочеш щоб тебе пожалувати - а це чутливість - і то не дуже з доброго рода.

Д. б.

ВИХОВНИК НАЦІЇ

Духова Скарбниця.

Кожний народ має питоме своє жерело,звідкіля черпає воду народнього життя. Яке це жерело,таке й життя народу. Цим жерелом,цею народньою скарбницею є література. Продовж віків великі,творчі уми вкладали багато жемчугів в літературу даного народу,вкладали багато праці,щоб виробити народній характер,щоб виховати націю.

Безперечно,що найбільше жемчугів в укр.літературу вложив якраз Тарас Шевченко. Вправді він не лишив багато творів - два томи,а й ті не дуже великі та в них є стільки духа,стільки сили слова,що перевисшають десятки творів інших писменників. Все що написав Шевченко це - Кобзар,що має 211 віршів-поем, одна чи дві повісти,(Княжна) й одна драма (Назар Стодоля). Та хочаб він ще менше написав,за такі жемчуги як Кавказ, Посланіє, Сон,Думи невольничі і ще такі другі,він бувби безперечно українським ґенієм,бо ще ніхто так не говорив - як він говорив.

В творах Шевченка порушені всі справи народного життя - всі найболючіші навіть питання. В них шлях до волі, в них кара для зрадників,- в них плач неволі,- в них боротьба за краще завтра,- в них живий дух народу. Ніхто,крім Шевченка,не зумів вмістити такого багацтва духа й сили слова в так нечисленних творах

Його спадщина,це те жерело,що знього наш народ черпає все свіжі сили до боротьби за кращу долю.

І як легше виводнити великий став,як мале жерело, так легше кинути в забуття всіх інших писменників - та не Шевченка. Його твори були і будуть живим жерелом,- духовою скарбницею народу.

Д. б.

СКАЖІТЬ МЕНІ

Мирослав

Яке значення має звичай,давати гроші за Службу Божу?

На сам-перед треба звернути увагу,що стипендія не є заплатою за Сл.Божу,бо це дорогоцінна жертва,що її годі купити й за цілу вселенну. І хто торгувався б нею,хто її продавав,як кожну іншу матеріяльну річ,той поповнивби страшний гріх,гріх симонії. Жертви "на" Сл.Божу не є "за" Сл.Божу. Вони є тільки винагородженням,що позволяє священникові жити відповідно до свого святого стану. З другої сторони,стипендія має ще своє властиве значення; якщоб Сл.Божа не була жертвою,не треба булоб і стипендії.

Від Каїна й Авеля - до сего ХХ віку - людина завжди відчуває свою залежність від Бога і тому совість кожному говорить,що треба віддати Богові належний поклін,складаючи Йому жертви. Цей обовязок відчували навіть погани. В Старому Заповіті Господь Бог сам вимагає жертви. Аж дивно, як життя вибраного народу перепліталося жертвами. Читаючи сь. Писмо бачимо,що Господь не вдоволявся чимнебудь,але сам давав вказівки і приписи як що-до обрядів,так і що-до самої жертви. Жертва мала бути невинна,без плями,а жертвувати мали всі без винятку,через руки священника.

Але від Великої Пятниці,від цеї найбільшої і найчистішої Жертви на горі Голгофті,перестали жертвувати Богові земські дари. На першім престолі нового Заповіту,на дереві хреста,непорочний Агнець пожертвувався Богові,й до сьогодні жертвується на престолах цілого світа.

Щоб у Новому Заповіті могла приноситись жертва, треба відповідних речей: треба хліба й вина,треба церкви, престола,риз,треба священника.Чи те все буде,залежить від людей, бо за людей приносить священник св.Жертву,особливо за тих,що поручені його опіці.

Вірніщо дають на Сл.Божу,причиняються до почитання Господа Бога,дають священникові можність жити відповідно до його стану й тим більше віддаватися праці над спасінням людських душ.

Коли вірні дають на Сл.Божу,то вони: жертвують частъ свого майна,жертвують його на славу божу, віддають Господеві глибокий поклін,визнають що Він є Паном неба і землі. Вони своєю жертвою складають Йому подяку за всі добродійства,що отримали з Його всещедрої руки,а також заявляють Йому свою любов,тим що для Нього не жалують тяжко запрацьованого гроша.

Складаючи свою жертву на престіл,побіч Божого Агнця,людина тісно лучиться з Христом і віддає себе й свою працю в Божі руки. Зновж грішник має ще й другу причину щоб жертвувати на Сл.Божу; він має відпокутувати за всі свої гріхи й тому складає Богові жертву з мамони,що через неї

"Зо всіх праць,що їх релігійні згромадження виконують для добра суспільности,найважніїша і найконечніїша є праця християнського виховання"† сказав Кардинал Гіббонс. Згромадження Братів Християнських Шкіл має за головну ціль свого істнування,якраз давати молоді основне релігійно-наукове вихбвання й образування. Основав це згромадження французький священник,св.Жан Бабтист Де Ля Саль,1684 року. Він був великим приятелем молоді; а щоб і на будуче заховати їй здоровою тілом і душею,задумав створити монаший чин учителів,що посвячувалиб сяб всеціло якраз тому званню.

Члени ЧБХШ.складають три монаші обіти,як і монахи інших чинів,хоч це є чин тільки ляїкальний і чинний,а не контеплятивний. В ньому як настоятелі,так і піддані - домашні брати. Головне їх завдання,це подавати юнакам знання з кожної галузи науки,не вимагаючи за це ніякої заплати чи винагороди. Тому кожний член цего Згромадження мусить мати високі учительські школи,щоб міг відтак відповісти своєму званню.

Християнські Брати довгу,чорну рясу,подібну до священичої.Також мають білу коліратку з двома довшими,звисаючими кінцями на переді - це коліратка вживана в ХУІІ віці у Франції. Цей Чин показався дуже корисним і практичним і тому дуже скоро розширився по цілому світі. Статистика з 1943 р. начисляє 14,385 БХШ. по цілому світі,що вчать до 367,000 студентів.

Головним предметом науки БХШ. є подати учням правдиву християнську релігію, а всі інші науки є другорядні. Працюють вони також і по місійних краях,де приготовляють молодь та дітвору до св.хрещення.Мають вони також за ціль,вщеплювати в молоді серця,покликання до священичого стану. Тут числа найкраще покажуть їх працю. І так з їх шкіл вийшло вже: в Канаді - 795 свящ.між ними один кардинал; у Зл.Держ. 1028 свящ. між ними два кардинали. О. Навател Т.І. заявив на Конгресі у Франції,що зо шкіл ХБ. за пять літ було 2196 покликань до священичого стану.

В Канаді багато причинився цей чин до піднесення релігійного та наукового рівня,також і між українцями. Це

від 1920-го р. обняли Брати,Ансберт і Станислав, провід в одинокій в Канаді укр.Колегії св.Йосифа в Йорктоні,де почали викладати учням вищі предмети. Крім того мають тут ученики викладі релігії й українознавства - в українській мові,що їх викладає Бр.Методій Козяк ЧВХШ.- одинокий українець в тім згромадженні в Канаді. За 20 літ існування,ця Колегія мала близько 1,000 учнів з цілої Канади,а навіть зо Зл.Держав. Тринадцять вихованків єї,є тепер священниками,а інші майже всі занимають великі посади.

За ту велику працю,що її це згромадження виконує, воно є в пошані не тільки в католиків,але й в іновірців. Навіть король Юрій У. говорив: "Я уважаю БХШ.за найліпших виховників народу цього часу - в цілому світі.

СКАЖІТЬ МЕНІ.
(Докінч. зо стор.8)

нераз грішив. З другої сторони тут не ходить так дуже о то,що дається,але ЯК те все дається. Тут ходить о заяву відреченяся від земських речей. Можна дуже мало дати, але спосіб жертви,може удосконалити перед Богом всі інші браки.

Богові не треба жертви - чоловікові ж вона конечна,а вона йому остільки поможе,оскільки він буде вміти вживати земські добра,щоб заявляти Богові свої почування любови вдячности й інших чеснот. А найкраще це виконає, даючи на Службу Божу, що є найліпшим способом подяки і просьби.

!!!!!!!!!!!!!!!!

ПІД РОЗВАГУ
(Докінч.зо стор.5)

Якщо будеш пильно триматися цеї ради,то через ціле твоє життя будеш гарно працювати й приносити дорогоцінні овочі у вінниці Господній,а тим чином дійдеш до осягнення свого ідеалу. Нехай тобі Господь допомагає!"

Ці ради св.Томи є простенькі і ясні - треба тільки їх приняти й увести в життя,а тоді і ми досягнемо наш ідеал, - будемо вченими,второпними працівниками на Господній ниві. Тоді слідуючий рік - буде справді Новим Роком.

Зорезнавці

"І прийшли три царі зо сходу...бо бачили зорю його...і прийшли йому поклонитися.."

Коли в Юдеї народився Христос - три дивні священники, -мудрці подорожували з далеких східніх країн - до Вифлеєму. Вони побачили нову зорю на небозводі й ідучи за нею зайшли до храмини де було дитя. Там вони зложили "Молоденькому цареві своїй дорогоцінні дари - золото,кадило й миро. Св.Письмо не каже нам про них більш нічого. Їхні імена, їх край, події з їхньої подорожі - все це затратилось в безодні часу. Однак багато писателів старини збирали оповідання,описи, прослідкували імена і все це зложили в один гарний твір.

В такому саме творі,що називався "Золота Легенда" знаходимо й житеписи Трох Мудрців-Зорезнавців. Традиція надає їм імена: Мелхіор Гаспер і Балтазар. Хоч в тім творі може бути багато легендарного елементу,то також і багато правди. Жили отже ті мудрці в місті Екбатані під горою Оронтес - тепер Елвунд а місто тепер - Гемеден. Край їх - Іран тоді ще Медія і Перзія

В тих часах Екбатана належала до великої імперії Партів. Володарі цеї держави,в долі й недолі,часто радилися своїх мудрців, що предсказували їм зо зір,навіть політичні події.

Шляхом за старинними рукописами,перейдімо в часи цих трох зорезнавців. Велика палата-святиня зір. Підлога вкрита темно-синя,по ній білі стежки,стеля прикрашена в зорі зі сафіру й срібла - імітація небозводу,на високих вікнах синій шовк. Під східною стіною престіл з чорного,лискучого каменя. При престолі жрець - приносить кадильну жертву. Ярке світло огня паде на поважне лице й сиву бороду - це Мелхіор. Одітий в шовкову туніку,а поверх неї одежа з білої як сніг вовни. Головнір цеї одежі золотий - ознака його високого уряду в царстві Партів. На грудях крилатий золотий круг - ознака жерця-зорезнавця. Поволи,поважно співає Мелхіор гимн одному найвисшому Богові,що його він визнає-почитає. По хвилині йде до вікна, дивиться на Екбатану,що наче жемчуг лежить у стіп високих гір, на Оронтес,що знімається до хмар, на дивну ясну зорю,що сьогодні явилась на небозводі. Його увагу відриває тихе поздоровлення - в дверях являються Гаспар і Балтазар.

Ось добре,що виприйшли у відповідь на мою просьбу. Ми є вірні визнавці мудрости зір і тому ми цеї ночі радіємо, бо побачили нову зорю,а найбільша мудрість лежить у пізнанні вірних зір.

Д. Б.

Св. Николай

2)

Провідні чесноти.

Переглянувши коротко життя Св.Николая,гляньмо ще на ті чесности,що задля них св.Церква винесла його на епископський престіл,а по смерти вінчала його вінцем св.Чудотворця,щоб добре зрозуміти його заслуги - перекиньмо взад картки історії - вернімо назад до початків четвертого століття - до віку св. Николая. Вже триста літ лилася християнська кров - тисячі гинули за правду. Було багато християн-мучеників,але були й відступники - єретики. Саме тоді піднесли голову аріяни,що не вірили в Божество Христа. Їхнім провідником був Арій - священник-відступник. У своїй гордости не хотів признати Христа Богом,- бунтував людей - сіяв куколь,де тільки могла досягнути його чорна рука. Серед таких обставин жив св.Николай. Правда,небуло вже тоді таких страшних тортур,та зате аріянізм вдирався в серця вірних. Ревно працював Святий, рішуче боронив св.віру,не завагався ні на хвилину. Зо свого престола бачно слідив за своїм стадом. Вороги били його,сад джали по тюрмах,мучили - та дарма. Неустрашимо визнавав св. віру,проповідував Христове євангеліє - був справжнім Пастирем овець,серед вовків.

В місті Нікеї,323 р. відбувся перший вселенський собор.На ньому мали осудити аріянізм.Був там і св.Николай. Завзято боронили епископи догми св.Церкви - неустрашимо виступав проти блуду Святий. Подає передання,що за заподіяну зневагу Пр.Діві Марії,він -лагідний серцем- вдарив Арія в лице. За це він пішов навіть на вигнання,та не надовго - Пр.Діва чудом вердула свому оборонцеві епископський престіл. Таке було його життя - мужний в боротьбі - непоборний для ворогів Церкви - батько для народу,світлий епископ,рішучий провідник,правдивий пастир - оце ці чесноти що ними яснів Святий,що ними став незабутнім аж до наших часів.

Почитання св.Нидолая в Україні.

Слава св.о.Николая розійшлась по цілому світі - зайшла вона і на наші рідні землі.Наші предки ще около1087 р. могли сказати до чужинців: "Прийди в Русь і подивися,що нема міста ні села,де не булоб многих чудес св.Николая." Владики й простий люд горнулись до св.Николая наче до рідного святого. На його честь, Митрополит Ефрем уложив службу - це та сама,що і сьогодні співаємо. Так було в давнині,а й тепер не інакше. Там,у Старому Краю,де тепер нема ні одної хати, що не принеслаб жертви жорстокому молохові війни,там і тепер горить чиста любов до св.о.Николая. Його образ красить кожну церкву,кожну хату. Цінить собі наш народ цего Покровителя,до него прибігає,молиться,на нього вповає.

Д. Б.

УСТА ПРЕМУДРОСТИ.

(Докінч.зо стор.3)

Увагу вірних опановував Василій коротким вступом, хоч деколи починав свої проповіди торжественніше і більш квітисто. В проповідях завжди старається дати вірним передовсім практичну моральну науку,яку вмів так гарно вплести в захоплюючий образ,що слухачі,йдучи зо захопленням за його описами несподівано знаходились в майстерно вплетеній моральній правді й її з отвореним серцем панимали.

Коли він чарівно описує будову ластівочого гнізда з дрібки соломи й болота,то тільки на те,щоб дати найбідніщим науку,щоб не тратити надій на Боже милосердя. А коли говорить про жорстокість деяких птиць для своїх писклят,що їх викидають з гнізда,або вирікаються - то тільки на те, щоб упімнути звироднілих батьків,що продавали свої діти,або обділювали їх нерівно. Таких переходів з описів природи на моральві науки є дуже багато в його проповідях. Дуже часто наш св.Отець провадив своїх слухачів через речі видимі,до оглядання речей невидимих - духовних. Не дивно отже,що св. Григорій з Назіянзу так похвально висказується про свого друга Василія: "Коли тільки беруйого "Шестиднев"до рук,чуюся злучений з Творцем і здається мені,що ліпше розумію причини сотворення. Не боявся Василій відізватись і до багачів й скартати за те,що невміли використовувати Богом даного майна. Влучними прикладами з життя показує слухачам марність багацтва, а заохочує до діл милосердя. Він пригадує їм,що людина має вище призначення і мусить дочасне життя і його вимоги підпорядкувати вічности.

Величає та прославляє він Святих тільки на те,щоб за їх прикладом пробудити нових святих. І знову тут свідчить св.Григорій: "Коли читаю його похвали мучеників,погороджую своїм тілом,духом стаю товаришем тих,що їх він звеличив і бажаю боротись як вони." Так сильними й поривающими були проповіди св.Василія,слухачі наче змушені були йти за ним.

Багато різнородних бесід і гомілій Святого захувались ще до наших часів. Одні є чисто богословські,інші мають характер історичний,але переважна їх частина,це розправи про християнську мораль. Всі вони такі займаючі та вичерпуючі, що можна їх говорити хоч і зараз,хиба з малими змінами через обставини часу.

Ми отже,дивлячись на так величній приклад нашого св.Основника,- молім його в цей празничний його день,щоб і для нас виєднав у Бога тої ласки,щоб і ми - як він - могли потягати за собою всіх - нашим живим словом.

ДУШЕХВАТ

Картина з життя св.Свящ. Йосафата Ч С В В .

ДІЄВІ ОСОБИ: Йосафат - ігумен манаст.Пр.Трійці,потім архиеп. полоцький; Мелетій Смотрицький - суперник Йосафата; Доротей і Кантакузен -брати по чину й приятелі Йосаф.; Іванович -шляхтич,приятель Йосаф.; Наум Вовк і Семен Ніш - запеклі схизматики-убийники Святого; Ілля - збунтований священник-апостат; Брат - дверник.

Д І Я І.
В манастирі св.Трійці.

Йосафат одержує лист від Сінчила,теперішнього Архимандрита. Загроза схизми, журба монахів. Ревність Йосафата за спасіння душ,особливо в годині смерти - йде до найзавзятійших схизматиків.

Д І Я ІІ.
В схизматицькім таборі.

Лють Н.Вовка через успіхи Йосафата. Спроба схизматиків перетягнути Святого на свою сторону. Невдача - перший замах на життя Йосафата. Запекла постанова його згладити.

Д І Я ІІІ.
Три роки пізнійше - Йосафат архиепископом.

В хаті Н.Вовка. Схизматики сумують над своїми невдачами. Мелетій ободрює своїх прихильників - чорна рада,позбутись Йосафата - Вовк настає на убійство. Мелетій благословить на успіх.

Д І Я ІУ.
Ще три роки пізнійше.

В палаті архиеп.в Полоцьку. Монахи журяться заворушеннями в місті. Вперті крики Іллі під вікнами палати.

Йосафат успокоює братію, просить лагідно обходитись з бунтівниками. Іванович сповіщає бунт людей під проводом Вовка, пропонує поміч своєї служби. Йосафат дякує та не приймає, віддається божій волі. Служба ловить Ілля - Йосаф.увільняє. Передсмертна молитва, напад незединених - мученича смерть Святого.

(докінч.на стор. 4)

СЕЙ МАЙК!

Старий.

Перебував я вже кілька місяців у місточку Б. За той час пізнав багато людей і здобув собі чи-мало приятелів, між ними був один,що називався Михайло. Одного дня ми зайшли собі в розмову про свистунів,а їх вже тут було трохи. Тоді то й оповів мені Михайло,якто свистунський агітатор, перший раз приїхав до місточка Б. Отже він почав таке:

Коли ще свистунів на світі не було,то всі наші люде ходили до нашої - Католицької церкви,хоч було кілька й таких що все робили заколот. Коли ж Свистун заложив свою церкву (бо він казав,що тому Будкови ще покаже)- то прислав свого агітатора і до Б. Він зараз знайшов тих,що любили кирінити,пон просив щоб знайчли йому хату,де він мавби говорити й щоб запросили людей на його промову.

Перед Новим Роком була забава в Народнім Домі. Хтось розпустив вістку,що вже приїхав свистунський виеланець і буде мати відправу.Дехто цікавився тим та добрі католики казали: "От приїхав робити заколот між людьми. Католик туди навіть не повинен заглянути.

На сам Новий Рік - я ще сплю,каже - приходить до мене мій сусід та й каже "Сей,Майк,ходім свистунського агітатора бити". Дай мені спокій - кажу - з твоїм агітатором, шкода руки брудити....Наставав він на мене,наставав,а далі таки пішов сам.

Вечером я довідався,що він записався до свистунів. Здибав я його на вулиці - а мій сусід голову спустив,навіть не дивиться,тож я йому кажу "Сей,Майк,ходім свистунського агітатора бити, та він не відізвався і пішов собі. Від тоді вже більше зо мною не говорить і все оминає. Ось що то значить залізти там, де не треба!

Мені це Михайлове оповідання дуже сподобалося і тому коли тільки здибав його,то вже не втерпів,щоб не сказати: "Сей,Майк,ходім ....

ВІСТІ ЗА ГРУДЕНЬ.

2. Пр.о.М.Романович виїхали до Винзор давати реколекції Сестрам Служеб.
- Брат Іляріон почав вчити ґримзбійську дітвору - катехизму й церковного співу.
5. П.Боровський показував братії,як плести кошики.
6. Відбулись вибори перзоналу Проблеску. Вибрані:бр.Ніkон - редактор укр.част.,бр.Патрикій - ред.англ.частини. бр.Йосафат - адміністратор і ред.помічник при англ.част. бр.Ілярion - ред.помічник при укр.частині; бр.Віталій - техник; бр.Сотер - репортер. Рішено відбивати Проблеск на "Гестетнері".
7. Впр.о.Ігнатій і бр.Адріян їздили до Торонта.
9-17. Реколекції для дом.Братів,під проводом Впр.о.Ігумена.
10. В церковній залі відбулась дебата. Впр.Отці й Брати були присутні. Зміст і пербіг дебати в англ.част. Проблеску.
11. Впр.о.Вікарій вернули з Винзор. - Почав падати великий сніг - місцями до 6 стіп.
18. Навечеря св.Николая. Впр.о.Ігумен і бр.Юрій їздили до Гамільтону. - Вечером святочна вечера в манастирі - були присутні декотрі парохіяне. По вечері, в честь Впр.о.Ігумена,брр. Богослови відіграли драму "Душехват".Короткий начерк цеї драми на стор.14.
19. Св. Николая. Співана Служба Божа в церкві.Правили Впр.о.Ігумен - всі брати присутні.
22. Впр.о. Ігумен і бр. Юрій їздили до Торонта.
23. Свят-Миколаївський вечірок в церковній залі - несподіванка для Впр.о. Ігумена. Дарунок - еддінґ машін і залізна шафа.
25. Різдвяна Служба Божа для жовнірів,що приїхали на відпустку - й за всіх наших юнаків при війську. Правили Впр./о. Ігумен,Н. Когут ЧСВВ.

!!!!!!!! !!!!!!

ДЯКУЄМО!

Щире"спасибіг" памятливому про нас душпастиреві з Глендонської обителі - Впр.о Е. Пащакові ЧСВВ. за щедрий різдвяний дарунок $ 5.00

Рівнож сердечна дяка другому нашому Приятелеві, що прислав $ 1.00

В довірю до наших Покровителів ми не заводимося, бо ще заки просимо - одержуємо. Щиро-сердечно дякуємо Впр.о.Ігуменові С. Журавецькому ЧСВВ. за книжий дар для Проблеску,числом $ 50,00

AURORA

VOLUME IX Grimsby, Ont. January, 1945 No. I.

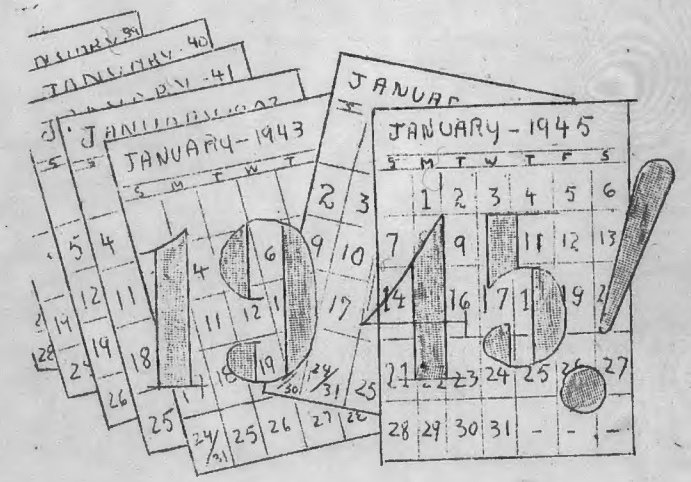

May God grant throughout the 1945 year abundant joys and happiness to all Aurora Readers!

Editorial

THE PAST AND THE FUTURE

Well, another year has gone by. With that firm, even step which has carried us through many and many years we've, eventually, passed through the gates of time into 1945 - another 365 days of new hopes and ambitions. But, before we contemplate the possibilities of the future and the conditionally future, a recalling to the mind of 1944 events will, presumably, be quite proper.

Last year's events were surprizingly interesting and educational. Upon a solid background of the curriculum, a lovely pattern of eventful days had been weaved. To demonstrate - January, 1944 saw us reviewing the Ukrainian film 'A New Home In The West', and establishing our Literary club. February brought us visitors in the persons of the Basilian Fathers from Toronto and ether prominent men. March - the Ukrainian night school. April - His Excellency, Bishop Ladyka's memorable conference on perfection. May-June - Niagara Falls and a visit to the Carmelites. This lovely month was blemished by one event - exams. A. Hlynka, M.P. visits our monastery. August - retreats, solemn profession, Mons. Sheen lecture. October with its Holy Hour, Going My Way, Subdeaconate, Deaconate and night visit to the famed Niagara leaves a vivid picture in our minds. Here school enters to take its share of glory. November - Bishop Sawaryn's visit and the season's climax - a pilgrimage to Martyr's Shrine at Midland. December invited us to an interesting debate on Ukrainian nationalism and Rev. Fr. Superior's name-day with its privileges and, also, topped off with a presentation of St. Josaphat's life entitled "The Thief of Souls".

In appreciation, we extend heartfelt thanks to Father Superior and Fathers Professors for making real this 1944 march of time. We benefited a great deal and, please God, may we make most of it in our not far off priestly career.

And now we have before us 1945. With a wishful eye we look ahead, trying to predesignate the character of the future. What does it hold in store for us? This we do not know. But whatever it may be - may it, too, bring us moments by which we can profit and prepare ourselves ably in our future stands as officers in Christ's army. But our time is short - so let us throw in all our reserves to make this a fruitful year!

////////////////

Aurora expresses sincere desires of Christmas cheer, good will and peace to all Readers celebrating Christmas on Jan. 7.

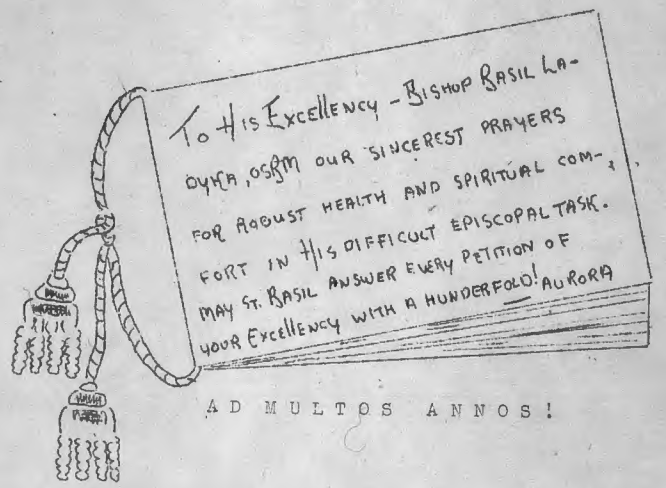

AD MULTOS ANNOS!

****

St. Basil

B-n.

Our Founder St. Basil was not called the Great for mere titular reasons. Here is an excerpt from his life which throws a bit of light on his sanctity and greatness.

Modest, a follower of Arianism, firmly believed he could persuade Basil to embrace the Arian faith. He summoned Basil (then a Bishop) to his home. Delicately, he touched the subject. Basil, politely but firmly, refused. Modest threatened Basil with tortures. "What sort of tortures," Basil asked. "Loss of wealth, exile corporal pains, death," answered Modest. "Wealth? I have none but for a few books and this garb. Exile? Heaven is my country; I do not belong here. Tortures? My body is weak and will quickly succumb. Death? For that I will thank you; then I will sooner be with my God!"

Modest, a confused man, stammered: "I have never heard one speak so". Basil smiled and said: "Because you have never spoken to a Bishop. Bishops do not scare easily. The things of the world do not worry us. Tortures are pleasures when we are to defend our true faith. But we will not yield one step to deny our faith, our God." Now, was St. Basil the Great a Great man?

One year ago...

WE PAUSE FOR A MOMENT TO LINGER UPON THE MEMORY OF OUR BELOVED ARCHMANDRITA - THE LATE FATHER DIONISIUS TKACHUK WHO PASSED AWAY IN ROME IN JANUARY, ONE YEAR AGO.

ALTHOUGH HE WAS NOT KNOWN TO US PERSONALLY BUT HIS DEEDS SPOKE OF HIS GENEROUS HEART. AS OUR GENERAL - HIS WORK WAS INVALUABLE. TO HIM GO OUR PRAYERS TODAY. MAY THE GOOD CHRIST REWARD HIM WITH ETERNAL HAPPINESS! R. I. P!

Princes Of Ukraine

Stah-Ray.

The ancient Ukrainian chronicles inform us about the beginning of the country Ukraine. There it is written that the first Prince of Ukraine was Kay. To him is attributed the naming of the horod Kiew. After Kay's death, princedoms were founded by Ascold and Dyr - Scandinavians, or as they were commonly called 'Varyahi'.

Then Ukraine was the victim of constant attacks by tribes, avaricious of Ukraine's wealth and natural riches. Thus a strong army was in demand every moment. The Princes Ascold and Dyr organized this power to defend Ukraine's barriers.

Why did the Scandinavians come to Ukraine is not known. Probably, Ukraine with its rivers Dniester, Bog, Don and Dnieper made trading with eastern countries an easy task. Likely, too, the fertility of the country prompted them to settle here and protect it from invaders and plunderers. But, shortly, the Scandinavian rulers drifted into different lands. Then the form of governing still adapted the same means of ruling as before. Only now the princes were of Ukrainian descent.

****

Debate -

SUBJECT: WHO WAS RESPONSIBLE FOR UKRAINE'S DOWNFALL IN 1919 - PEOPLE OR LEADERS?

Debators: Defending Leaders:
John Halinsky, Gloria Skrypka.

Defending People:
Nicholas Andreychuk, Walter Shumsky.

Judges: Rev. Fr. Superior N. Kohut, T. Wysnowsky, H. Pryhidko, H. Wysnowsky, J. Holynsky, P. Duschak, K. Swirsky.

Chairman: Rev. Fr. Ignace Lesiuk, OSBM.

Time allowed for each speaker: 15 minutes.

First speaker - John Halinsky.

Rev. Fr. Chairman, my dear Audience!

Who is responsible - the people or the leaders? I do not understand why leaders should be blamed because:

1) Why did the people elect them? Every great political movement is a mass movement. Building a Ukraine was a great, political movement. Therefore a mass movement.

2) During the reign of Louis XVI, France became a Republic, because the people organized themselves into a strong body. A similar movement by Ukrainians would have done the same.

3) In building a house nobody works his way down starting from the roof to the foundations. The people of a nation are its foundation. A people divided is a nation divided; a people united is a nation united.

4) Queen Victoria's husband of German ascent endeavored to establish a military parliament in England without the people's support. He failed. After his death, Queen Victoria accomplished same but, by heeding Disraeli's advice, and using the people for her cause.

5) The people were not prepared for the rebellion in Ukraine. Otherwise the outcome would have been different. Example. Japan with 80 million population is successfully waging a war against China with 400 million population. Why? Because the Japanese are consolidated into a strong military machine, while China is divided into countless divisions.

6) The people are responsible because they did not obey the commands of the leaders. Sans people, leaders are hopeless.

7) In Mexico, Pancho Villa wished to enforce some necessary reforms. The people refused to cooperate. The reforms were not undertaken.

8) Amongst the Ukrainians are different organizations. Hetmanchi, UNO, and others. These are in enmity amongst themselves. They mix like oil and water. Therein is the cause of Ukraine's collap e - a disbanded people.

9) Pres. Roosevelt said:"What the people want - the people will get."

IO) Why blame the leaders? They are like officers in a war, without an army, i.e., without the people's support.

II) The leaders mean well, but if they are overburdened then they are defeated. The people overburden them.

I2) If the people forgot that they were Hetmanchis or Uniwchis but remembered that they were Ukrainians ALL - today Ukraine would have been a free country!

Second Speaker - Nicholas Andreychuk.

Rev. Fr. Chairman, Honorable Opponents, Dear Listeners!

It is my lot to prove that the people are less to blame. The main blame rests with the leaders because:

I) the leaders were very undiplomaticlike in their negotiations with foreign countries. Example. With France in their attempt to gain an outlet to the Black Sea. During Peace Conference in I9I9 did not strive to gain the Allies' favor.

2) the leader is to guide the people to organized life. Just as our chairman organized today's debate.

3) In I9I8, the Central Rada forbade the Ukrainian Army to act. Two divisions in Kiew were sent home and General Zelinsky deranked. This army, perhaps, would have done much for the Ukrainian cause.

4) Central Rada was stagnant, supporting Russian tactics instead of liberating Ukraine. It undermined the army's morale by keeping it underfed and not supporting it.

5) The leaders did not make pacts with others, as the Land-lease Act amongst Allies.

6) Leaders were untrained in political grounds. They should have sent able men to Austrian Cabinet, as the Polish did.

7) During Peace Conference in I9I9 our ministers were lacking in tact to make a favorable impression upon the Allies. For instance, Poland consented to send to England coal cheaply; she gave France the right to build railroads across her fields into the rich manganeze fields of the East. This way Polish ministers gained the respect of the Allies. Hence they were successful. Why did our leaders not do the same?

Third Speaker - Gloria Skrypka.

Rev. Fr. Chairman, Honorable Opponents, my dear Audience!

It is my opinion that in comparing reasons Ukraine lost her independence more through the people than leaders because:

I) the Central Rada liberated Lwiw without a drop of blood being shed. They held the city for three weeks. But the people behaved indifferently and, eventually, the city fell.

2) when our Ukrainian Army returned from the Italian front, the leaders supplied them with food and arms. But the soldiers instead of carrying the fight further deserted in many numbers.

3) The people trusted bolshevistic Russia. Petlura was ignored. In the person of Stalin they dreamt of wealth and national salvation. They followed Stalin, and were indifferent to Ukraine's plight.

4) A poem written for a Ukrainian Almanac enumerates the many causes of Ukraine's defeat. But, finally, places the responsibility upon the criticisms and murmurings of the people.

5) If the people would have been more loyal to their country, Petlura and Konowaletz would not have suffered death from bolshevistic hands.

Fourth Speaker - Walter Shumsky.

Rev. Fr. Chairman, Honorable Opponents, dear Listeners!

The downfall of Ukraine's freedom was caused by the leaders because:

I) in June, I9I8 a declaration of independence was set up and central powers were recognized but then the position of the Ukraine was very critical. Acute danger from all directions. A powerful Rada was necessary. But it was not there. The Communists captured Kiew but the leaders took no steps. The government did not look for aid in the allies.

2) German political centers and the Rada disagree. A military dictator Paul Skoropadsky is placed in power. He was overthrown by a Directory headed by Wynnychenko and Petlura.

3) In October, I9I8 a Rada assembled to establish a powerful state. But to no avail. Why? Internal difficulties. A private struggle between two parties. Monarchy and a Directory disputed bitterly who was to guide the people. Thus petty principalities created impossible a strong Central Rada.

4) the higher class was either russianized or polonized. The peasants were abused. Still they were loyal. They were sent to Leningrad to do heavy labor. Then the army was neglected, underfed, with no aid from the central powers.

5) In I9I9 the union of two states. It seemed as if the sun had shown, but still it was clouded. The question whether a monarchy or a democratic party was to be in power caused bitter antagonism. The egoistic members, thinking of self pride, heeded not the lamentations of a rapidly collapsing state.

6) Why was Roosevelt elected for his fourth term? He sent II million men to war. This seems against him. Still he was elected. Because of superb leadership.

7) Look at Canada's present draftee crisis. Do people blame people for it? No, the government is responsible.

8) My opponent's statement that the people did not volunteer to the army is answered by General Sykewych's words that there were many who did volunteer. It was just the lack of knowledge to make most of the moment.

9) In ending, I quote a quaint Ukrainian proverb which applied to the present topic is quite to the point:"Ryba wid holowy smerdyt".

Rebuttal: 5 minutes. - John Halinsky.

1) "The leaders were not diplomatic..." - Well, why didn't the people pick more able men?

2) "In Kiew there was a large army..." - True, but it deserted whenever they had the opportunity.

3) "Finances were lacking..." - The leaders could not print paper money and scatter. There must be a gold reserve.

4) "A pact with Allies..." - They were surrounded by hostile nations. England was too distant to aid.

5) "They should have had business-like tact..." - Not all are born business men. Are We?

6) "A lacking army..." - The people did not volunteer.

7) "Unfriendly terms with neighbors..." - The leaders tried their utmost to eliminate hostilities.

Rebuttal (by public vote): 3 minutes. - N. Andreychuk.

1) "Seats could not be obtained in Austrian Cabinet..." - I deny, Archprince Ferdinand even prompted to attain seats.

2) "Army left battlefield..." - Yes, but it could come back.

3) "Finances..." - They need not print paper money, but borrow from other nations.

Outcome: The final decision of the Judges was: The responsibility of Ukraine's downfall in 1919 was chiefly the fault of the LEADERS.

The vote was taken by ballot. Figures showed as follows: Leaders - 4; People - 2; and one invalid vote.

//////////

Note: The above topic was debated by the Ukrainian Catholic Youth in Grimsby on December 10, 1944 in St. Mary's Church Hall. As this very confused question has been analyzed by the younger people, we thought it would be of keen interest to the Readers. So, for your benefit we have printed a rough sketch of the proceedings.

* * * * *

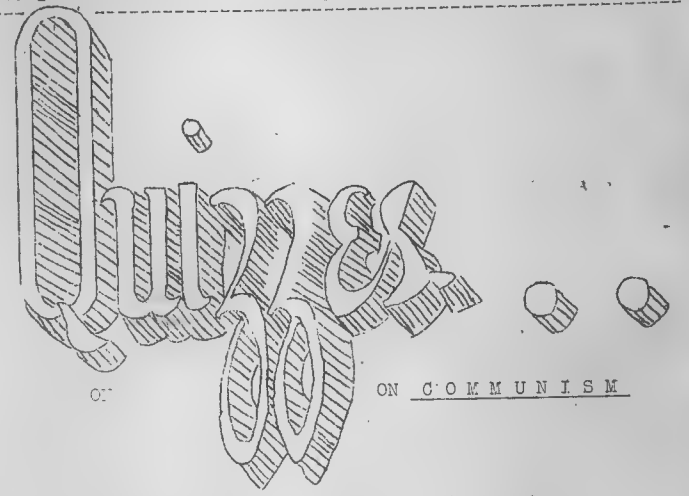

QUESTION: Why did the Aurora begin a Quiz page?

ANSWER: No offence, Readers! Practice teaches that a sound article printed in solid black print receives very little response from perusers. To overcome this - we are attempting a new opening. And our queue is queries. Further explanations will be superfluous - we hope.

QUESTION: Why pick on Communism?

ANSWER: It is not our aim to deal with Communism only. In time, we intend to treat other subjects. But, at the present moment, it is a self evident fact that Communism today, under political pressure, is rapidly becoming a notorious public enemy. Though camouflaged - it still is a great menace. In particular, towards the Catholic Church and, relatively, towards the Ukrainians. There are many who expose the communistic racket. Still, a slight outline of its origin will do no harm.

Question: What is Communism, then?

ANSWER: Stripped of its academic definition, Communism is the name given to an atheistic and revolutionary government practiced by despotic rulers of Soviet Russia. This form of government they want to enforce throughout the world. It, naturally, involves (1) the denial of God and religion, (2) extinction of private property, (3) a hatred and enmity between classes from which will result a bloody revolution.

,,,,,,,,,,,,

THO'TFUL THO'TS

It was while listening to the Basilian Fathers Quarter Hour it dawned upon us.(Of course, the reception here in Canada was not of the kind that Marconi would recommend.). Still, we realized the value of having a prescribed amount of time in radio programs. How many would benefit! And how the morale of the young Ukrainian folks would go up. Then it would just be a question of time when our churches will have capacity crowds. Our respects to New York. Truly Christ is being preached.

Debates are wonderful things. So we learned on Dec. IO. After a lengthy discussion on Ukrainian problems by the youth - we came out so much to the good. Needless to say - it did serve as a brush up on Ukrainian history. May long live debates!

To have a box number in the post office is very much to one's advantage. Our monasteries for one, knowing its value, practice this policy. But many don'ts! For instance, the other day a not boxed letter was accidentally put into our box. Well, that isn't so bad. But that isn't all. The letter was addressed: "Rev. and Mrs. R. C. Standewick". It was duly returned.

January 7 is just around the bend. And rather downheartedly we look forward to it. It really is very, very tempting to cry out:"Dear Lord, when will there be one Shepherd, one Fold and one Christmas?".

Are you a contributor to the Aurora? No! Why not risk it? Christopher Columbus took a chance and discovered this wonderful land of ours. Maybe you will discover a hidden talent to be used for God's greater glory.

MONS SHEEN

THE FAMILY - THE BULWARK OF A NATION.

Conclusion.

Marriage must be faithful. The very nature of love is you and always. Love is unique. No one says;"I'll love you for 2 years and 16 days". There was never pleasure until pain was experienced first. E.g., learning the piano, classics, (grammar), swimming, walking. (I suppose the rocky roads of marriage finally lead to peace and content.). Do you remember how soon you got used to a leaky faucet?

I receive much correspondence. I never handle divorce cases, but an unusual problem was presented to me that I'm going to tell you about. Couple married I2 years. Finally they perted. She took her 4 children and went to Buffalo while the husband went to Los Angeles. After 4 years of this, he wrote her if she wanted to come back. She replied - how do they put it -"I never want to set my eyes on you for the rest of my life". Finally he wrote her whether she would see him in my house at Washington. Mind you, all this time I knew nothing about this matter. She agreed and, finally, one morning I saw two taxis stopping in front of my house. Greeted each other perfunctorily, knocked at my door and said,"Well, here we are". When I finally caught on what was the matter, I said I'll give you exactly 5 minutes to explain your case and then I'll take 5 minutes to settle the problem. She said he's unfaithful, untrue, lazy, shiftless and a habitual drunkard. When his turn came, he said, "It's all true except the'habitual'". Now I am going to give you my answer. I'm going to give this man one hour every day for three months and if at the end of this time, I feel that he is worthy enough to be admitted to the Sacraments and to the Church, I shall oblige you to accept him back. She agreed. Not long ago, I received a card from this same person showing a group of men making a retreat under the auspices of the Knights of Columbus. There was a great big pencil mark around one of the heads. Underneath was written: This is becoming habitual with me.

Marriage must be sacrificial. Love means to be happy. To be possessed. Love is pictured with arrows. Something that wounds. I choose you. That negates everyone else. Cf. to the

The other person has a value because it is a gift of God. The gifts of God may be bitter.

Felix - Dominican priest. In wife's journal of I905 I asked God suffering to purchase you for God. She was ill and, finally, died after suffering of such kind. "You are biught and paid for". Although he was affected by such a revelation, he remained an atheist. Went to Rome. Small voice said:"Go to Lourdes". He received the faith - never had to undergo the process of juxtaposition. Lent I924 I went to take my yearly retreat. The retreat master was this selfsame atheist Felix _____. And very few have had the privilege to listen to a retreat master who ever so often would say: "___ as my dear wife Elizabeth said".

Virginity is something ungiven.

Lovely Lady dressed in Blue
Teach me how to pray!
God was just your little Boy.
Tell me what to say!
Did you lift Him up sometimes,
Gently on your knee?
Did you sing to Him the way
Mother does to me?
Did you hold His hand at night?
Did you ever try
Telling stories of the world?
O! And did He cry?
Do you really think He cares
If I tell Him things -
Little things that happen? And
Do the Angels wings
Make a noise? And can He hear
Me if I speak low?
Does He understand me now?
Tell me for you know!
Lovely Lady dressed in Blue,
Teach me how to pray!
God was just your little Boy,
And you know the way.

- A child on His Knees.

- Mary Dixon Thayer.

!!!!!!!!

ATTENTION! Contributors whose articles did not appear in the January Issue - please do not drop into a state of frenzy. Because of the debate on pages 5 - 8, your articles were transferred to the February edition. Please excuse us.
____ The Staff.

ПРОБЛЕСК

Видають Брати Схолястики ЧСВВ.

Виходить раз у місяць.

Ч.2. Ґримзбі, Онт. Лютень,1945. Рік IX.

Ч'АЛОМЪ ОЙ

Господи,чи Ти забудеш
Нарід Твій і славу?
Поглянь,вороги напали
На Твою державу.
Храм Твій святий зневажили
І цілу країну
Й єрусалим замінили
У страшну руїну.
Кров невинную пролили,
Мов море без краю,
Довкруги Єрусалима
Й по цілому краю.
Трупи синів Твоїх вірних
Кровію облиті,
Орлам на жир покинули
І вовкам неситим.
І не стало в землі Твоїй,
Не стало нікого -
Хтоб поховав синів вірних
Чесно,хоч і вбого.
Ми сталися сміховищем
Ворогам,сусідам
І караємось,страдаєм
У горю і в бідах.
Серед глуму,у неволі
І в нарузі гинем,
А вороги кплять лукаво,
Що Ти нас покинув.
Поможи нам,о наш Боже!
Боже святий - правий,
Задля імени Твойого
І святої слави.
Хай вороги не сміються,
Не кажуть"Де Бог їх?"
Помсти Святий кров невинну
Вірних дітей Твоїх.
Хай коснеться Твого трону
Плач людей закутих
І зітхання у неволі,
В кайданах забутих.
Поглянь,Боже на наш нарід,
На раба Свойого,
І по величі і силі
Рамени святого
Подай поміч,чужу силу
Нам пересилити -
Нам, - синам,що ще остались
По батьках убитих.
І віддай сусідам нашим
Всемеро в їх груди
Їх зневагу! Тобі ж слава
Од рода в род буди!

ВАЖЛИВЕ ЗАВДАННЯ

Лубівка

Світ сьогодні в руїнах.Недавні ще мапи світа стали тільки історичними памятками. З лиця землі счезли цілі держави,здається пірнули в забуття. До тих поневолених,забутих народів-держав належить і наша дорога Україна.

Недавно ще,тому дві десятки літ,українські сини боролись за свободу,кровавим шляхом добували волю. Надія на краще завтра вливала вних нове завзяття,нові сили. Ріками плила кров,росли свіжі могили та - встоятись не було сили.

Сьогодні Україна в жахливому положенні,гіршому може,як коли небудь в історії. І щож? Чи тратити нам віру, чи полишити всяку надію на кращу долю? - Ні! Хоч і нема ніяких ознак,що звіщалиб недалеке визволення - не сміємо падати духом,не сміємо тратити надії. Ще є Бог на небі,ще живе український народ. Де небезпека найбільша,там поміч Божа найблизша. Не одне лихоліття перебув наш народ - перебуде ще й це і вийде з нього ще більш загартований до боротьби аж до побіди - аж до волі.

А щоб це сталось треба нам спиратись не тільки на фізичні-людські сили,але передусім на Божу поміч,на Його милосердя,на Його справедливість. Бог бачить горе світа,горе нашого народу. Він може дати й дасть всім кращу долю - треба отже Його просити. Молитви, молитви треба нам,молитви за волю України!

Та не тільки молитви,але й праці і жертви,аж до посвяти власного життя - як це добре каже наша приповідка: "Бога взивай і рук прикладай!" Отже перед нами важливе завдання - молитва і праця за мир у світі - за волю України.

!!!!!!!!!!!!

МИ ЩЕ ТАКИ.
(Док.зо стор.8)

ще треба буде колись святкувати Різдво на Великдень.

Коли провідники будуть пояснювати несвідомим їх труднощі й незнання що-до календая,та спростовувати їх упередження до нового,можемо бути певні,що незабаром українці всі як один,будуть придержуватись григоріянського календаря.

Й. Ш.

Нынѣ Отпущаеши

Коли Мойсей вивів Ізраїлтян з Єгипту,Бог приказав йому:"Посвяти мені всі первородні з поміж синів Ізраїля,з поміж людей і з поміж скотини." Посвятити значить віддати на службу в святині. За якийсь час це змінилося,бо Бог зажадав щоб тільки з роду Леві брали первородних до священичого стану. За те всіх первородних інших поколінь треба було викупляти ціною 5 срібняків (3 дол.) Закон мойсея вимагав також, щоб 40 днів по народженні хлопчика,а 30 по народженні дівчинки,мати йшла до храму на обряд очищення.

Хоч Ісус і марія не були обовязані виповняти ці закони, то послушні аж до смерти,являються перед храмом в означеному часі.

Св.Амврозій був першим,що підхопив це,що в усіх упокореннях Дитятка Ісуса,Боже Провидіння завжди давало особливе винагородження. Коли народився в убогім вертепі - Ангельські хори приспівували Йому, коли підчинився обрізанню - приняв знак грішника - дістав "імя понад усяке імя" Ісус-Спаситель,колиж Мати принесла Його до святині на викуп - являються два свідки Його божества - Праведний Симеон і Пророчиця Анна.

Раннім ранком,як сходяче сонце золотило єрусалимські гори,перед храмом стояли подорожні. З поміж колюмн вийшла жіноча стать - пророчиця Анна,дщи Фануїлева. Мило глядить на Дитя,що спокійно спочиває на руках матери. Своїми догими молитвами й постами вона заслужила собі на те,щоб побачити Спасителя в людськім тілі.

Незабаром приступає ще тристасімдесять-літній старець Симеон,що вже так довгі роки очікував цеї "Потіхи й Відкупителя Ізраїля".Натхнений св.Духом,бачить в маленькій Дитині бачить сповненя бажання не тільки його самого,але й цілого світа.

Сонічко підвелося вище й озолотило срібну голову Старця й Боже Дитя,що спочивало спокійно на його руках. Зо серцем переповненим вдячністю,підносить він свої очі до неба - дає славу Богу. Надія світа сповнилася - народився Спаситель. Він бачив Його,він дотикавсь Його своїми руками - тепер вже спокійно може відійти на вічний спочинок. Старечі очі глядять на всміхнене лице Бога-Дитяти,а дрижачі уста шепотять тиху молитву - "Нині отпущаєши раба Твоєго Владико..."

xxxxxxxxxxxx

Канадські Герої

Так,як кожний інший край має своїх славних людей,так і Канада може похвалитися людьми,що здобули собі безсмертне імя в історії Церкви в Канаді. Хоч не були вони канадського походження,то однак посвятили для Канади свої труди й своє життя. Ці Герої - це місіонарі, що працювали між індіянами в перших початках канадської історії. Серед невигід,тривог і небезпек смерти,сіяли зерно правди й розпалювали огонь любови в серцях поганських племен і між ними принесли в жертві своє життя. Головна область праці цих місіонарів - це околиця,що лежить між Джеорджіян заливом і озереом Симко. Новіщі історики називають її Гуроніею.

Через довгі часи замешкувало Гуронію індіянське племя,що називалось Вендот, але французькі поселенці прозвали цих людей Гуронами. Ця назва походить від їх одягу й зачіски волосся.

Перший білий чоловік,що явився в цій околиці - це Шамплен,а з ним і о. Ле Каро - 1615 р. З початку цей перший місіонар не мав змоги проповідувати,бо не знав мови ні звичаїв. Та тимчасом,заки вчився мови,показував своїм дику нам спосіб культурнішого життя. Колиж переконався,що цих людей можна буде навернути на християнство - при помочі більшого числа місійонарів - поїхав до Франції просити о поміч. З ним приїхало до Канади шістьох місіонарів-Францішканів, - 1622 року.

Зпочатку успіхи були незначні - навернень мало;релігія Гуронів не цікавила - тих,що приходили слухати наук, можна було почислити на пальцях. Молитви,що навчилися від місіонарів говорили наче деклямації - без найменшого знаку віри. Запоруки на їх видержання у вірі не було,бо як тільки місіонарі відїхали,зараз вертали до свого давного життя і моралі. Треба було більше священників,що могліб між ними постійно перебувати й зберігати у вірі.

В липні 1624 р. всі місіонарі зїхались до Квебеку й рішили,що треба спровадити більше місіонарів. Та кожне добре діло має свої перешкоди. До тепер місіонарі були всі Францішкани й їх удержував уряд,та цей годився удержувати тільки 6 священників. Треба отже було таких,що моглиб працювати без помочі уряду, чи торговельної Спілки. Вибір впав на отців Товариства Ісусового.

О. Ніят поїхав до Франції і представив справу епископам. Рішено вислати до Канади,в квітні 1625 р. 5 Єзуїтів -між ними був і о.Жан Де Бребеф.

Д.Б.

xxxxxXxxxxx

ПІД РОЗВАГУ

Мирослав

ЧИЯ ВИНА?

Славна драма,перероблена пізнійше в ще славнійшу оперу "Ле Барбіє де Сивій",появилася у Франції около 1785 р. кілька літ перед революцією. Вийшла вона на сцену якраз тоді,коли Некер,славний міністер фінансів немасного Людвіка XVI,старався всіма силами привести до ладу порожну касу - якраз тоді,коли на народ, що немав й кусника хліба,сипались такси за таксами. До цього жахливого положення в державі причинились у великій мірі шляхта,дворянське духовенство,а також так-званий третий стан - по теперішньому - буржуї.

Історія цеї драми покаже нам,як легко людина може причинитись до власної руїни. Схема її дуже простенька.Один шляхтич,комт Альмавіва знайшовся в невиносимо прикрому положенні. В той час здибає свого колишнього слугу,що певно втік від нього - Фіґаро. Починається розмова. На всі питання свого колишнього пана,Фіґаро сипле дотепами,а при тім висміває і ще побільшує різні булуди-проступки шляхти.

- Алеж ти погрубів,Фіґаро.
- Так пане,це від нужди,що тримається мене відколи я вас покинув. - І так це тягнеться досить довго,доки шляхтич, діставши від Фіґарообітницю помочі,не відійшов. Тепер наступає славний монолог.

Ті,що часом чули по радіо якогось оперового співака,що на всі голоси викрикував "Фіґаро!...Фіґаро сі! Фіґаро ля..." нераз може дивувались,що це за чудернацька пісня - що вона має визначати. А це був славний монолог Фіґаро. У звуки й слова цеї пісні гарно вложені всі почування бідолахи,що ним гонять,як собакою. Фіґаро багато сказав в очі своєму панові,а тепер в пісні виливає зо свого серця всі кривди,що їх зазнав від шляхти й від усіх тих,що погорджують бідним народом. А шляхта,що була на цих представленнях і слухала тих жалів реготалась що могла,під кожний блуд підпихала якогось знайомого:" Це комт той і той,цей сам Людвик, га-га-га... Таж це ти,Маркі,га-га,алеж тебе змалював!"

Драма тягнеться далі.По довгих сценах,де Фіґаро всіх добре висміяв,шляхтич діпняв свого діла. Впала заслона, буря оплесків пройшла театром,шляхта розходилась домів,славячи попід небеса сприт і брак сумління свого нового героя, Фіґаро. Однак цю драму бачили не тільки вищі стани. між авдієнцією були селяни,були й робітники. Захоплена своїми оплесками шляхта не бачила,як по зморщених лицях селян і робіт-

(Док. на стор.10)

Із Спаминів

Й. Ш.

2)

Дуже часто буває, що душі посвячені стають обоятні в своїм відношенні до Бога - стають ні зимні,ні горячі. Таку обоятість справді треба назвати невдячністю.

Скажу вам правдивий приклад. В однім славнім манастирі,по довгій смертельній недузі,вмирала сестра. Багата рідня постаралася на власний кошт о двох лікарів-спеціялістів.Вони бачили,що стан її здоровля небезпечний,а по скорих оглядинах заявили,що вже нема надії на ратунок. Вечером лікарі відїхали кажучи настоятельці,що хора не доживе до півночі.Була ніч. тільки дві доглядачки сиділи біля ліжка вмираючої. Коли настала північ - вони пішли приготовити застрик....

В тій хвилині зявився хорій Ісус - ясний в білій одежі З Його найс.Серця скапувала кров. Приступив до ліжка вмираючої і промовив: "Ти невдячна...невдячна!... невдячна! Дивись,що ти зробила... Невдячна дитино! Багато,так як ти, завели мої надії - скажи їм це від мене - в Моє Імя. Але тобі не повірять,скажуть,що ти була в горячці. Ось ти вмираєш, нема надіїі на виздоровлення.- Я зроблю чудо - ти станеш здоровою і так ти і всі повірять словам,що я тобі сказав. Скажи їм,що вони завели мої надії - що вони невдячні..."

Коли сестри-доглядачки вернули - хора голосно плакала. Думаючи що вже конає,закликали настоятельку й других. Коли вже всі прибігли,поклякали й почали молитися - хора закликала великим голосом,що вона вже здорова. Прийшли лікарі, оглянули докладно й заявили,що вона зовсім здорова. Вона мала поверх 50 літ,а тепер виглядала на 35. Задзвонив дзвін... Настоятелька озвалась:"Ходімо до каплиці,щоб відспівати Тебе Бога хвалим,на подяку за чудо й три рази "Помилуй мя Боже", тому,що ми зранили Серце Ісуса".

На жаль цеї події не можна ще подати до часописів, бо ця сестра ще живе і дуже добре й широко знана. Документ цего чуда підписали - Кардинал дієцезії,сестри доглядачки, лікарі і настоятелька.

Нераз та сестра,коли чується надзвичайно здоровою, починає плакати,бо вона памятає,що то сам Ісус вилічив її за те - що була невдячна.

ВИХОВНИК НАЦІЇ

Сидор

Заповіт.

Кожна людина,що хоч раз подумала про свою смерть, думала також і про свою останню волю,своє перед смертне бажання. Дехто вже багато літ перед смертю висказує свою останню волю,а хто поет,то виллє її думою-піснею,та й людям розкаже.

І незабутній наш Тарас полишив нам два свої заповіти - (не протестуйте,зараз все проясниться). Один заповіт, бажання людини-смертника, "Як умру,то поховайте" - в нього не було кому поховати, чужих просив. другий заповіт - це заповіт Батька народу. Його вичитаємо в кожній його думі, майже в кожному його слові. Кілька уривків з його творів вкаже нам,що цей другий - це справді заповіт гідний Шевченка.

Перше його велике бажання до нас - це любов рідного краю. "Полюбіте щирим серцем.." - та не царів і не їх злато не панські розкоші-палати - "Полюбіте...велику руїну..."

"Розкуйтеся,братайтеся,
У чужому краю
Не питайте не шукайте
Того,що немає і на небі..."

(Посланіє)

Друге слово - "Учітеся!" О ви вже навчились.

"... і всі мови,...
Всі знаєте,а своєї
Дасть Бог. Колись будем
І по свому глаголати..".
Учітеся брати мої,
Думайте,читайте,
І чужого научайтесь,
СВОГО НЕ ЦУРАЙТЕСЬ....
Все розберіть тай спитайте
Тоді себе що ми?
Чиї сини? яких батьків?
Ким? за що закуті?

(Посланіє)

Будьте згідливі,не гордіть тим простим,непросвіченим народом-крепаком - вони також люде.

"Обнімітеж брати мої
Найменшого брата,
Нехай мати усміхнеться,
Заплакана мати.

(Док.на стор. 11)

Римон.

МИ ЩЕ ТАКИ...

І знову проминули Різдвяні Свята й Новий Рік. декотрі наші порохії відсвяткували їх,"як Бог приказав",разом з усіми іншими народами - після григоріянського календаря. Мали вони те вдоволення і щастя,що могли святкувати всі вкупі,разом усіми своїми,що працюють по робітнях,чи ще ходять до школи. Разом жили,разом працювали - разом святкували й разом колядували.Вже чужинці не показували на них пальцями й не чіпали їм тих смачних епітетів,як назадництво,або й ще кращих.

Та це тільки мале число наших парохій. Інші далі тримаються твердо свого - як кажуть,традиційного - старого календаря. Тримаються - або з несвідомости,або таки з особистих порахунків,хочуть показати що вони - вперті. Та назагал наші люде є вже склонні до нового календаря і тільки мусять терпіти старий,задля кількох несвідомих,чи впертих одиниць,задля спокою в парохії. Тому ніколи не треба цеї справи занедбувати,але поволи та постійно посувати вперед, щоб чимраз більше освідомлювати наших наших людей про потребу зміни календаря. Треба вияснити людям що в зміні нема нічого злого,нема ніякої небезпеки - що вона конечна.

Багато людей якраз тому так сильно тримаються старого календаря,бо думають,що він нерозлучно звязаний з вірою,з обрядом та з дорогою для них українською традицією, а не бачать його розбіжності з правдивим сонячним часом. Тут саме Ахілева пята - слабе місце - треба отже пояснити, в чому різниця між одним а другим календарем. Однак давати астрономічні виклади про сонячну систему,з усіма величезними математичними числами нічого не поможе,бо це для звичайних людей за трудне - незрозуміле.їм треба щось більше приступного - наглядного. От наприклад,чи не вдалосяб вдучно пояснити цю справу на звичайнім собі годиннику. Люде вже настільки вчені,що знають його уклад і ділання і його щоденно вживають. Не тяжко отже прийдеться пояснити їм,що як йде заповоли й спізняється тільки одну секунду на годину - то за добу спізниться вже майже пів мінути,а за 150 днів спізниться на цілу годину. А що це значить мати спізнений годинник найкраще знають ті,що вибираються до поїзду.

Годинник числить години - календар числить літа. Як спізнений годинник треба справти-підігнати,так і календар,це річ проста,наглядна й для всіх зрозуміла. Як ніхто не боїться підігнати спізнений годинник,так ніхто не повинен боятися підігнати й старий календар,хочаб і на 13 днів, щоб зрівнати його з правдивим-дійсним сонячним часом. Інак-

(докінч. на стор.2)

Чин оо.Венедиктинів є найстаршим чином у Західній Католицькій Церкві. Оснував його св.Венедикт ще 529 р. у Субіяко,в Італії.

Св.Венедикт родився з багатих батьків 480 р.в Умбрії. Маючи ледве 14 літ полишив він родинний дім і потайки пішов в Апеніньскі гори,до відлюдного Субіяку й тут в одній майже неприступній печері перебув три роки. Розголос про його святість і чуда стягнули до нього велике число учеників, для котрих він вибудував 12 манастирів. В 529 році він перейшов з кількома монахами до Монте Кассіно и тут заложив новий манастир,що по нинішний день позістав головним осідком того Чина.

Так як наш св.О.Василій Великий,що його правила дали основу під всі інші монаші згромадження,є Батьком монашества на Сході - Так також св.Венедикт називається Батьком західнього монашества. В 73 відділах коротко і ясно зібрав він приписи й правила що-до провадження осіб,що покинули світ,до зросту в чеснотах,через захованння трьох монаших обітів. В укладі своїх правил користувався і творами св.Василія Великого,і його часто наводить.

Чин цей розростався й поширювався дуже скоро.До Сицилії перещепив його св. Пласид,до Галії - св.Мавр,до Британії - Св.Августин,що став там першим апостолом християнства,а до Німеччини - св. Боніфатій. З часом виросли з нього нові згромадження як Камедули,Цистерси, Картузи, Трапісти, а також багато жіночих згромаджень.

Коли цей чин був на вершку свого розвитку - він числив 37.000 манастирів,з котрих вийшло 4.000 єпископів, 15.000 архиепископів, 200 кардиналів,28 папів і 5.000 канонізованих святих.

Однак кілька разів у своїй історії потребував цей чин реформи-обнови,що мала привенути йому первісного духа його св.Основника. Такими відновителями його були: св. Венедикт з Аніяни в IX столітті та блаженний Петро з Клюни в XII, а послідними літами (1893) Папа Лев XIII,що назначив для всіх манастирів головного авву,хоч і з дуже ограниченими правами. Кожний манастир оо.Венедиктинів є зовсім незалежний від інших - ним рядить авва,що має найвисшу власть над членами дому. Осідком головного авви мав бути старинний манастир Монте Кассіно,знищений в цій війні,останнього року.

(Док,на стор.)

Судомир.

ОБЯТТЯ ОТЧА

Квіти на вікнах - квіти на престолі - квіти на землі - хрестом на квітах - лежить монах-Василіянин. Ярко горять свічки на перстолі,свічки в руках - і ніжно так співає Братія - "Обятія Отча". Не сон це і не зява - сама дійсність. В новій церкві (висока гора,а на ній церква - це Гримзбі), перед гарно прибраним престолом велике торжество - молодий Василіянин складає жертву зо свого життя - зо своїх трудів, своєї праці,з цілого себе - свому доброму,ласкавому,в Трійці святій єдиному Богу - на все і перед всіми.

І вдягнули на нього панцир і лицарську кирею,дали шелом на голову його і меч обосічний у руки - рясу монашу дали і хрест святий,Господній. І поховали перед престолом - чорним покривалом покрили й у дзвін дзвонили - похоронну пісню співаючи "Блаженні непорочні". Пращай світе,пращай омано,пращай марното над марнотами. Мережались квіти на шибках - свічки миготіли на престолі - блестіли ярко ув очах перлини-сльози - сльози радости.

Скінчилося - люди розійшлись - та всерці осталась тиха радість і легкий гомін цей,кожному монашому серцю дорогої пісні - "ОБЯТІЯ ОТЧА".

XXXXXXXXXXXX

ПІД РОЗВАГУ.
(докінч.зо стор.5)

ників плили гіркі сльози,не бачила,що в їх очах горів огонь пімсти - страшної пімсти, що в своїй жорстокості,мала знищити ввесь край. Не бачили в очах народу того божевілля,що на престіл церкви Нотр Дам мало посадити розпустницю й почитати її як богиню розуму, не добачували того клича,що його пізнійше використали більшовики - Рівність! Братерство! свобода!

Славний критик французької літератури - Карло м. Дегранж,сказав,що ця драма,а також і слідуюча "Ле Маріяжде Фігаро" були головною причиною,що французька революція була так жорстокою і так скоро розгорілась. Фігаро став ідеалом всеї бідної кляси. Він вчив її як поводитись з панами - а шляхта з него сміялася,йому плескала - так,плескала собі засуд смерти. Слід замітити,що ці славні драми написав - шляхтич - Ле Марк Карон де Бомарше. Ось так часто людина,свідомо чи не свідомо готує петлю на власну шию.

!!!!!!!!!!!!!

Вікну Здвижавці

(Докінчення)

Поважно,мірою,голосом глибоким говорить Балтазар:"Кожний вірний учень нашого стану знає пророцтво в святій книзі Авести - В той день повстане Побідник з числа пророків у східньому краєтрі. Його окружатиме ясність. Він створить нове життя вічне й нетлінне - і мертві воскреснуть". Наче на потвердження його відзиваєсь Гаспер: "Появиться зоря з Якова і повстане жезл з Ізраїля". А їм у відповідь Мелхіор:"день сповнення пророків - час близький".

Всі три поволи зближаються до вікна.Ярке проміння з жертовника грається на їх лицях.В далині видніє в туман сповитий Ороптес,а над ним високо, високо - ясна зоря. Склонивши голову низько,промовив Мелхіор: "Ось вам знак - пророцтва сповнились, це зоря того,що має прийти.Я продаю все,що маю - свою палату - усі скарби,а вас прошу піти зо мною в далеку подорож - шукати нового Царя. Наша дорога веде на південний захід. Ходіть,ніч минає - небаром світатиме".

"І прийшли три мудрці зо сходу...
бо бачили зорю Його...
і прийшли Йому поклонитися..."

ooooooooooo

ВИХОВНИК НАЦІЇ.
(Док.зс стор.7)

Та найбільшим бажання Тараса було,щоб в народі жила завжди та сильна віра у святість своєї справи,та непохитна надія на кращу долю і праця і жертва безупинна -

"Боріться,поборете!
Вам Бог помагає,
За вас сила,за вас воля
І правда святая".
("Кавказ)

Ось справжній заповіт великого - Виховника нації.

Д.б.

Св. Николай

3)

Культ Святого.

Не тільки в Україні славлять св. Николая - його слава всесвітня,особливо його культ як добродія і Батька. Наглядно бачимо це тут,в Америці. Його знають всі - діти звичайно кличуть його Санта Клавс - однак це ніхто інший,тільки св.Николай. Назва ця запозичена з голяндського - та це не зміняє особи. Один тільки був св.Николай і тільки того можна ставити як приклад щирого,ласкавого серця.

Тепер приходить нам на думку,чи ми українці тут в Канаді держимось так кріпко Св.Николая,як держались наші предки,як держиться цілий християнський світ? Безперечно що так! Про це свідчать ці церкви присвячені на його честь,а також багато інших інституцій,що працюють під його покровом. Зайдім до української-американської хати,а відчуємо те питоме николаївське тепло. Будуть на видному місці образи Святого,почуємо дрібні голосочки дітвори,що питає,коли вже до нас прийде св.Николай? В котрій родині є дитина,що не знала б цієї давної,гарної пісні - "О хто,хто Николая Любить"?

Тепер,коли зберемо те все,огорне нас велика радість, бо з його життя,з його чеснот з його культу пізнаємо,що св. Николай був великим Святим. Як дитина був добрий,як єпископ, ще більше оказував свою любов, але вершок його любови - у святости. Нехайже його серце обнимає й на далі наш народ великою любовю, хай випросить для нього кращу долю й волю.

(..інець)

xxxxxxxxxxx

МОНАШИЙ СВІТ.
(Док.зо стор.9)

З початком монашества на заході,монахи не мали відмінного одягу від світських людий - тільки що був він з грубшої матерії. Венедиктини тепер носять чорний габіт і чорний пояс, по верха вдягають довгий чорний параман,а також каптур,особливо в хорі. До Америки приїхали вони 1846 р. Тепер мають тут до сімнадцять головних манастирів з аввами. Працює тут вже около 1,560 священників того Чина.

ooooo0ooooo

Рідна

БІЛЬШЕ ДОВІРЯ!

Коли приглянемося ближче іншим народам,особливо тим, що мають західний обряд,побачимо,що там чомусь все йде краще - релігійні справи розвиваються скоро,праця йде в єдности й у згоді. Чому між нами цего не видно? Вправді ми не так зле стоїмо на релігійному полі,та все таки недорівнуємо другим - а ми моглиб багато краще стояти.

Головною причиною нашого застою,це те - що між нами нема довіря до провідників,навіть до священників. Правда, є такі, що для них слово священника святе,вони шанують священників і радо виконують не тільки приказ,але й ради. Та на жаль є ще багато таких,що слабують на ту тяжку недугу недовіря і непослуху. Багатьом,священичий авторитет мало або й зовсім нічого не значить. Для них священник,це звичайний чоловік-бесідник,що його найбільше то треба вислухати, а потім далі по свому робити.

Ось на приклад - почалася справа зміни календаря - наче б всі пекольні сили виступили проти цеї справи. Пішли на явики всякі можливі й неможливі причини - віра,обряд, латинство,навіть нещасна набіжка Польща - щоб тільки не послухати свого проводу. Чому? - Бо ще так мало довіря,так мало співпраці.

Календар,це тільки рада,така як багато других справ, що моглиб принести нам багато добра,й підвести до рівня других народів,але як часто ми не добачуємо добра в приказах Церкви,не то в радах.

Часто ми забуваємо ким є священник,який його уряд, кого він заступає. Він для нас може й учений і святий, і батько і порадник і помічник,та тільки не провідник,що його треба слухати й з ним співпрацювати. Ми ще й на дальше останемо у хвості поступу,якщо не навчимося слухатись наших провідників-священників.

Священники мають власть від самого Ісуса Христа,хто отже слухає їх,слухає Христа. Чи може Христос помилявся, коли казав нам слухати священників? Ні! Скорше ми самі помиляємось,коли їх не слухаємо. Тож слухаймо їх вірно,як самого Христа,щоб виповнили ми слова св.Евангелія: "Хто вас слухає - Мене слухає".

СКАЖІТЬ МЕНІ

Судомир.

Чи Ангельський Привіт (Богородице Діво) в нашому обряді має ті самі відпусти,що в латинському?

Молитва - Ангельський Привіт - складається зо слів Ангела:"Радуйся обрадованная Господь з тобою",зо слів св.Єлисавети:"Благословенна ти в женах і благословен плод чрева твоєго". До тих слів св.Письма додала св.церква ще кілька слів від себе. - На заході додано до слів Ангель слово "Маріє",до слів св.Єлисавети - "Ісус",а на закінченя молитву:"Свята маріє, Мати Божа,молися за нас грішних тепер і в годині нашої смерти, Амінь" На сході за те,як це бачимо з усіх інших молитов,на початку висказується гідність того,що до нього говоримо,перед словами згадується два чудові привілеї Марії - дівицтво й боже материньство - "Богородице Діво". За те нема при словах Єлисавети імени "Ісус". Закінченя ж молитви є зовсім інше від латинського ("яко родила єси Христа,Спаса,Ізбавителя душам нашим".

Отже ці дві молитви різняться між собою не тільки словами,але й реченями. А щоб молитва в другій мові могла мати відпуст,мусить точно що-до слова годитися з оригіналом. Тому коли Апостольська Столиця надавала відпусти на "Аве Марія" - наше "Богородице Діво",задля іншої форми,липалось без відпусту. Так було аж до часів св.Вітця Папи Льва XIII.

Дня 3 червня 1886 р.св.Конгрегація відпустів видала "Рескрипт",що за дозволом Папи Льва XIII, "...ласкаво заявляє... щоб Ангельський Привіт, так як досі проказували його українці, а також і інші вірні східнього обряду, кілько разів вимагається як условина конечна до узискання відпусту,був рівно важний до такого наслідку,як Ангельський Привіт,що його проказують вірні латинської Церкви.

Опісля виринули нові питання що-до цеї справи. 1) Чи цей Рескрипт ще далі є важний?
2) Чи він важний тільки для вірних східного обряду,чи також для всіх інших,що схочуть його вживати?
3) Чи відпусти надані на вервиці можуть зискати всі,що проказуватимуть Ангельський Привіт на східний зразок?

Св.Пенітенціярія Апостольська,що обнимає також справи знесеної Конгрегації Відпустів,дня 21 березня 1944 р.дала через св.Конгрегацію для Східної Церкви, слідуючі відповіди:
1)що до першого - притакуюче,отже Рескрипт важний і досі.
2)що до другого - в першій половині заперечуюче, в другій притакуюче,отже не тільки для східних вірних,але для всіх.
3)що до третього - рівнож притакуюче,тільки щоб у прилюдному

(Док.на стор.15)

Старий

БЕЗ ПРИГОДИ

Їхав я перший раз до великого міста. З оповідань знав вже багато пригод,що траплялись по великих містах таким, як я. Той заблудив,той попав до Іванової хати,тамтого завезли Бог-зна куди,ще іншого добре підголили і так без кінця. Їду та й думаю собі - котра з тих пригод мені приключиться,а заразом рішаюсь бути дуже обережним,щоб де таке не трапилось, чого ще світ не чував. По дорозі я познакомився з чоловіком, що вже добре знав це місто - тож їду наче до дому.

Це було дещо пізнійше. Я ждав на потяг,щоб вертатись назад. Цілий місяць минув без пригод - ну слава Тобі Господи. Потяг спізнився і треба було довго ждати. Щоб не скучати виходжу на вулицю - пройтись. Ледви що ступив кілька кроків,як пердо-мною,наче з під землі виріс-зявився якийсь незнайомий. Непідголений,у звичайній одежі,зовсім не подібний на шофера-візника.

- Ду ю вант тексі? - питає мене.
- Ні,дякую,я вже відїжджаю - кажу - тай думаю собі,що це якийсь смішний і підозрілий візник.
- А може ти б любив поїхати ще до міста й купити собі дещо заки відїдеш?
- Ні,за цілий місяць я мав досить часу покупити собі що було треба. От тобі й пригода,гадаю,та й оглядаюсь чи не йде який гурток людий,щоб я міг між них замішатись і втечи від біди.
- Може б ти поїхав зо мною до бір парлер - настоював він далі на мене.
- ні,дякую,дуже дякую,мені пиво шкодить,та й лікар заборонив пити. - На щастя надійшов гурт людий і я користаючи з нагоди,замішався між них і пішов на двірець. Сів тай думаю собі - слава Тобі Господи,що позбувся того чоловіка без гіршої якої біди - та вже більше не виходив на вулицю. І хоч як я стерігся,а все таки не обійшлось без пригоди.

!!!!!!!!!!

СКАЖІТЬ МЕНІ.

(Док.зо стор.14)

проказуванні нічого не зміняти,отже можна зискати всі відпусти,що їх має вервиця.

Св.Конгрегація для Східної Церкви оголосила це рішення 22 квітня 1944 р. і його можна знайти в"Акта Апостоліче Седіс" на місяц серпень 1944.

!!!!!!!!!!!!!

ВІСТІ ЗА СІЧЕНЬ.

1. Почались вакації перед Різдвом.
2. Імянини Впр.о. І.Лесюка - брати зложили щирі побажання.
3. Впр.о.І.Лесюк відїхали до Ню Йорку - на поміч в парохії.
4. Бр. Юрій Турчак відїхав до Ню Йорку - на сталий побут.
6. Свят-Вечір. На вечері гостили в нас п-ство Боровські,наш добрий сусід.
7. Різдво.- Торжественну Сл.Божу о-півночі відправили Впр. о.М.Романович ЧСВВ. в сослуженні діяконів. Співав монаший хор під проводом бр. Віталія. До дому вернули в год.4. Відправа була в парохіяльній залі,бо церква була в стані виправи.
8. Загостив до нашого манастиря п.Каклин,адвокат з Торонта Прочитав нам дещо зо своєї книжки про українців,що її він думає незабаром видати,також дав деякі вказівки що до промов і дебат.
13. Новорічні побажання Впр.о.Ігуменові зложили в імени всіх Впр.о.М.Романович. Відспівано в каплиці "Тебе Бога хвалим.
14. Закінчення реколекцій,що відбулись під проводом Впр.о.М. Романовича й віднова обітів. Того дня бр. Йосафат Никорак зложив торжественні обіти. Торжество відбулось вже в церкві - співала братія хором під проводом бр.Віталія.
19. Богоявлення Господне. Вечером Впр.о.Ігумен виїхали до Шікаго,щоб взяти участь в Архиерейській Сл.Божій за зединення Церков.
23. Впр.о.Ігумен й о.Ігнатій вернулись зо Злучених Держав.
25. мороз 22 степені нище зера.

!!!!!!!!!!!!

ДЯКУЄМО.

Хоч нас з усіх боків позадувало,то все таки те,що для нас добре,- до нас завжди дійде.

Щиро дякуємо Впр.о.Ігуменові М.Маркову ЧСВВ. за щедрий-великий дар для нас 25.00

Рівнож сердечно дякуємо другому нашому Покровителеві, що їх ми вже згадували в попередному числі Проблеску,а це Впр.о.Ігуменові С. Журавецькому ЧСВВ. за цінні книжки до нашої бібліотеки. Дай Боже щоб ми могли їх в кожному числі вдячно згадувати. Наша бібліотека ще не дуже велика й тому кожний примірник,що її збільшує,для нас дуже цінний.

Щиро-сердечно дякуємо також Впр.о.Ігуменові В. Каменецькому за щедрий-ласкавий дар 10.00

Велике "Спасибіг" і нашому дорогому о.Орестові Засійбіді ЧСВВ. за їх дарунок 1.00

AURORA

VOLUME IX Grimsby, Ont. February, 1945 No. 2.

PRAYER FOR S O L D I E R S

O Almighty God - Creator of all mankind, we beseech Thee - guard well that vast army of men scattered throughout the world's battlefields. May they, according to Thy divine Will, in true Christian spirit overcome this war's difficulties and safely return to their loved ones!

Dear Lord Jesus - Saviour of mankind, cast merciful eyes upon the millions suffering the calamities of war and grant to them the courage and hope of the heavens!

O Blessed Mary - beloved Mother of men, protect your heroic sons from today's disasters and, please, bestow upon them the grace to wade through this struggle with a pure heart and a firm faith. And when their deathhour arrives, please be with them!

May their Guardian Angels keep vigilant watch over them every moment! Amen.

Editorial

GIVE THEM ALL YOU CAN

We put our faith in them and we
hold their faith in trust.
They have taken an oath for us to
battle to death if they must,
And over the oceans wide, and into
the shell-strewn sky,
Every hour of the day and the night
they venture, perhaps to die.

Most likely, the religious within hallowed monastery walls is apt to forget the menace of a huge worldwide war. His life of prayer and segregation is not shattered by screeching shells, whining bullets. Nor does the gory sight of blood mar his or his companions' features. The religious is not a victim of hectic nightmares caused by the intense pain of bullet wounds, mangled limbs... Nevertheless, we can face this grim picture with complete understanding. After all...

Haven't you ever glanced through a casualty list? Ever come across a Ukrainian name? an old school pal? a cousin? How did you look at it? Did you realize the sober truth? That that person is dead, or dying, or a cripple, or wounded? Again, were those names familiar to you? I hope not,- for it would be just so much harder for you.

Please do not think this is sentimentality. It isn't. It is just a plain fact. Every newspaper photograph announces another wounded or killed father, or son, or brother. The actuality of this is obvious and, also, it furnishes us with a clean-cut obligation. To pray and pray hard. Till now, the war has left our spirituality untouched. Justice demands a reward for these brave soldiers for defending our land. The spiritual demands prayers for them. They may not have a chance before the onrushing bayonet. But give them a fighting chance before God with our prayers and sacrifices.

And even then let us ask ourselves -

Are we serving the cause as they?
Are we standing the stress and strain?
Do we go to out tasks with a smile?
Do we suffer and not complain?
They have stood up to bloodshed and
pain; to hardship, to hunger and cold.
Shall we seem like heroes to them
when our little prayer is told?

////////////////////

SOAP BOX ORATOR

V. P.

In early afternoon, a large community of people gathered near the village inn on one of the busy streets of G... Passing, I paused to see what was going on and, in the midst of the crowd, I noticed a speaker addressing the people. He was speaking about religion. So I joined the listeners to hear what he was talking about. He must have been speaking for quite long, because at that moment he deliberately stopped to wipe away beads of perspiration. It was a hot August day. But, in spite of the burning sun and hot concrete sidewalk, the people listened attentively.

"The Church", the speaker continued after the brief pause, "does not serve humanity. The Catholic Church has raised her head way up to the clouds, and fixed her eyes only on heaven. She is so intent in worshipping God that she forgets humanity. The monks continuously mumble worthless prayers to dusty images and pictured saints. Why don't the nuns come out of their cloisters and serve the needs of the people? Why don't the monks, instead of praying to heaven which is somewhere above the clouds, bring this heaven down to earth by serving the necessities of humanity? This modern century requires not a supernatural religion but one which serves people..."

The socialist speaker kept shouting to the vast multitude of which some were consenting, others dissenting and walking away.

I heard no more of his speech for I walked away as soon as those terrible comments about the Church were made.

But does not the Catholic Church serve humanity? Do not priests spread the eternal truths among the people? Has the socialist never heard of the vast number of missionaries who have devoted their lives in converting the pagans of Africa, China and other foreign countries? How many of these have offered their lives and died as martyrs while laboring on these foreign missions? (to be concluded in next issue)

8 * 8 * 8 * 8

Need a cork opener? - Try Bro. Justin's teeth.

WERE YOU EVER Going My Way?

We did have bicycles par to no other of their kind. They were grand for adventures ... and even more so for disappointments. To illustrate...

My 'giggly'(so he was named) cousin and I, two young flippant lads, decided for mere fancy's sake to visit T... 18 miles away. With boyish quickness, we planned a bike ride for the next Sunday. The Sunday appeared hundreds of years away but, finally, came - a bright Sunday in July.

At an early morning hour, we tourists were going our way. Our bikes, similes of a model T Ford that had struck a telephone pole or two, worked fine that morning. Eighteen miles were covered rapidly and we arrived in time to attend High Mass at St. Ann's Roman Catholic Church. And there we went. It was our first attendance at a Roman Catholic Church - French, at that. Oftentimes, we were confused by the problem of sitting, standing or kneeling. Nevertheless, we were quite successful. But came the sermon. The priest spoke in French and English. My cousin and I sat in pews - one behind the other. There was a strong reason for this placement sitting. Otherwise, the giggles might attack us. The French sermon began..."What a language!" we thought. For youthful ears it sounded very queer and comical. And then came the much dreaded moment. In the quick, curt sentences, the priest spoke some french words which sounded like 'cheechon-kurka', and off went my cousin. His sense of humor, evidently, barred all seriousness. It was a sniffling giggle, accented with a stiff poke in my back. Well, it was funny then, until a proud French lady gave us the wellknown dagger-like look. Our giggles suddenly faded and vanished into thin air. From that moment, it seemed as if the Father, too, kept an eye on us, and no wonder.

At 4:00 o'clock in the afternoon, we decided to return home. So we took to our 'Oldsmobiles'. Naturally enough, we found the usual case - a flat tire. A slow leak, but it did its work. Lucky enough we were in town. Soon we were going our way with 'free-air' in the tube.

Homeward bound, two miles of fine road were covered in almost no time. Then the road began to show signs of mud. Probably a good dose of rain did its share. And so we bikers were

hikers for the following two miles. Then followed fine driving for some time. Down a road shaded by tall, graceful trees... snap! and there goes my old chain."Ha, big boy! That's what you get for giggling so loud in church!" cried my cousin over his shoulder. "Ah, quit preaching." grumbled I, in no mood for fancy talk. Well, there was no way out, but to walk to some nearby farmer and scrape up some sort of repairing outfit. Hard luck! the farmer's son had a new bike and so we had to turn to the good old haywire treatment. Soon the chain was on plus some awkward haywire. Almost another mile of still slower driving. A rut! A bump! and results - a broken handlebar on my cousin's 'wheel'. "Get along, little dogie, get along." I yelled, for the bike had but one 'horn' left. Another mighty fine job to do. A few deep, boyish thoughts, an angry glance at each other, we fitted in a piece of green poplar, making a rather primitive handlebar. Then, back on the road.

It wasn't very long when things began to happen again. Another case of muddy roads. We ventured on, our mudguards packing mud... click!- and a broken spoke in my wheel. Oh well, we are still tourists riding high!... click! another precious spoke of the very few still intact. The hind wheel cried a plaintive 'screeeep, screeeeep' and rubbed heavily to the frame. Now what? Our destiny is miles away. We tried 'thumbing' our way. Evidently, we weren't a very inviting pair with our muddy bikes - so we gave up.

Then followed a blacksmith job. There was no other way, but to bend the wheel on my knee and bring back part of its previous round shape. It worked! I could ride then for quite a distance. Then again the knee-bending process. Another few hundred yards of clumsy driving and, again, the wheel-to-knee method. Finally, we reached our own town tired and hungry. It was late evening. From here our trip was uneventful - to our great surprize.

Conclusion... My bike went hurtling into the scrappile and, to avoid giggles, never again did we go together to St. Ann's.

- BRO. ALLAN.

Well?

Dad:"Humph! Sermon was pretty weak today."
Mom:"Those vestments looked so shabby".
Son:"Choir could have brushed up a bit on the high ones".
Daughter:"The organist seems to be slipping".
Little Johnny:"It wasn't such a bad show for a nickel".

THE Psychic THRESHOLD

– Bro. J. S.

Boris Sidis says that the limit of sensitivity of a cell is the stimulus-threshold. A threshold, as we know, is a door-sill, that lowest plank in the door frame. Let us imagine a furious storm outside of a home. If the threshold is low, any gust of wind or splash of rain will be blown into the house; if it is high, only a mighty blast of wind driven rain will be able to do damage to the interior. We all have such thresholds – psychic thresholds.

Thousands of sensations beat upon us from all sides. The intensity of these stimuli cannot be controlled. But we can control our thresholds. By raising or lowering them, we can embrace or reject any sensation that is directed at us. We can blind ourselves to the most insistent excitations, and yet become absurdly conscious of the least glimmer of a given stimulant, be it an idea, an emotion or sensation. The intelligent person learns to master control over his thresholds. One who has done so is the superman in his social order.

* * *

In much the same manner emotions may be chosen and controlled at will. Persons who lose their tempers or get the blues, upon reflecting, will find that they do these things because they like them. There is certainly a great amount of satisfaction to the one who indulges in self-enwrapping pity or in bursts of unrestrained anger. We really choose these feelings. We like them. And once we have lowered our thresholds of resistance to any mood, there will be no lack of ideas to give your mood greater impetus and intensity. Blues attract more blues. Smouldering anger smokes away into a blaze.

Yes, emotions can be controlled, but only when we realize that they are deliberate attempts to destroy our mental equilibrium, when we realize that we accept the blues because our depraved human nature enjoys self pity. Enjoying the blues

(please turn to page 12)

HERE IS HOW WE DO IT

Bro. Allan.

Youth – the problem of our times and all times!

Once upon a time the boy or girl would have daddy or ma plan for them, think out their ambitions, their ideals, future. They were shy 'homeloving hearts'. And only then went out together or left home when the link of matrimony bound them in lasting unity. Today it is a fact that youth plans and thinks for itself. Youth's great ideals and yet unskilled minds dash them unto adventure. Very often, if not properly guided, unto a sinful and unlawful adventure. Then follows the outcome – juvenile delinquency – the very problem of this modern age.

The other day, a group of young people began discussing the Ukrainian Catholic Youth Organization of their town. Here is an offhand remark:"It's swell, but there's nothing to do. We get tired and hop along to town and find some sort of amusement". 'Some sort' had a rather old ring to it.

Everyone knows that young people like fun and amusement. Only then something serious is undertaken when it has that undispensable fun and enjoyment attached to it. But, not finding it in their own organization, they dash off 'downtown' where there are clubs to satisfy their whims. But which, unfortunately, are deplorably tinted with anti-Christ and the 'what-do-I-care' modernism.

Our youth of today must have a livewire organization in which Catholic teen-agers mold themselves into solid, hardhitting Catholic men and women of character. They will become such through religion, with a healthy dose of social life and athletics. All this proportionated to drive off juvenile delinquency of 'drink, dine and dance till they take you home in a trance' slogan.

To furnish a brief, but very real standard, this, perhaps, will give the Catholic club that 'it': As we enter the spacious church hall, there is a welcome extended to us by the outstretched arms of our Blessed Mother, whose beautiful shrine stands opposite the entrance.

Over to one side of the hall, a young chap bending over a pool

table and aims in true do-or-die fashion while several members hang over his shoulder with bated breath. From the other end of the room the sweet strains of a popular number are accompanied by some musical-minded members who beat an educated foot in time or hum along. The staccato of the ping-pong ball not far away alternates in rhytm with the music of the air. Then, in comfortable armchairs, other members read wholesome Catholic pamphlets, papers.

It may sound as if a hullabaloo, but the youngsters enjoy every moment of it. With a tinkle, the deskbell announces the opening of the meeting. Someone clicks the radio off; the cue sticks are thrown into their racks; the opening prayer commences. Informally the meeting proceeds. The commites tends to it that discussions on religion, social activities, business zip along. A short period is alloted to practical spiritual reading. Often a guest speaker addresses the youth. And so till closing prayers. And even during refreshments, the youth are in their club. Hence, no thought to hop off downtown.

In these clubs the members enjoy gatherings, card parties, skating in groups, contests, debates, tournaments. Yet they know that their club is different from other recreational'joints' because of its religious element. Monthly Communion, for them, is an important date; they make frequent visits to church; during May, they consecrate themselves to their holy Mother Mary.

Such or similar should be our U.C.Y.O's. Thus our active Ukrainian youth will span those dangerous years of adolescence and emerge as educated Catholics with fine characters, fair minds, and strong in soul and body.

* * * * * * * * *

QUIZZES (continued from following page)

5)All human institutions,-marriage,-religion etc.,are shackles moulded by 'class struggles' which enslave the people.
6)Human society has only two classes - the bourgeosie(capitalist, employer) and the proletariat(laborer, employed).
7)Because of materialistic evolution crises occur. Rich become richer; the poor poorer.
8) By violence, the workers overthrow the capitalists. A 'classless' society comes into being.
9)the 'equality of man' and the 'theory of surplus value'.(Value is determined by labor. A worker labors ten hours. In 5 hours, he has created sufficient work to support himself and his family. The rest is 'surplus value' for the capitalist which Marx thinks of when he denounces the usurping of the laborer.

* * * * * * * * * * *

Quizzes...

ON COMMUNISM

QUESTION: Is Communism essentially atheistic?

ANSWER: If Communism is essentially the doctrine of Marx, Lenin and Stalin, and these men believe, teach and propagate a materialistic philosophy of life then - yes, Communism is essentially atheistic.

QUESTION: Who is Marx?

ANSWER: Karl Marx, a philosopher, gave Communism its classical form. Born of a Jewish family in I8I8, he studied at Bonn and Berlin and was much influenced by the materialistic Hegelian philosophy. In I84I, Marx became a Ph. D. Being too radical to become a professor, he worked on a left-wing paper till it was suppressed. In I843, in Paris he met Engels - another philosopher of similar views. Both expelled from France went to Brussels. There, in I848, they published the famed Communist Manifesto. Expelled from Germany, Karl Marx settled in London to follow faithfully, for the remainder of his life, the radical movement. In I867, he published the first volume of Das Kapital(Capital). Marx died in I883.

QUESTION: What did Karl Marx teach?

ANSWER: I)Marx denied dualism. For him, matter only existed.
2)If man is just a material thing, then he is subject to blind laws as inexorable as the law of gravitation.
3)Man is in a constant state of change or evolution.
4)The cause of this change is, according to Marx's interpretation of history, the result of"class struggles"- between exploited and exploiter.

(continued on opposite page)

Our Rev. Fr. Superior received a wonderful gift from St. Mary's parishioners last St. Nick's day. A businesslike adding machine. Bulky, too. The local mathematician, for one, will abstain from counting figures in his sleep. Besides it's a good machine. Counts up to $99, 999. 99 - that is, if we ever hit the figure.

The Catholic 'Going My Way' has reached the top. New York critics have acknowledged it as the most popular film of 1944. Also, Mr. Fitzgerald, through his superb acting as Fr. Fitzgibbon, has received the Academy Award for being the actor of 1944. And Catholic Leo McCarey took away top honors amongst the directors. All this in one Catholic film! What shall we expect of 'Song of Bernadette', 'Keys of the Kingdom' and others?

The October Jurist(Catholic Quarterly) announces that early in 1945 the Canon Law for the Eastern Church will be promulgated. Well, at last, that rather cute saying -'Orientales non obligat...' will get the well known boot.

Last week Mr. J. F. Coughlin, K. C. visited our monastery. And it was our privilege to scan with him the pamphlet which he at the present has written and given to be printed. The pamphlet - Ukrainians, Their Rite, History and Religious Ascendency - is based upon the Ukrainians and historical facts. It is a thorough Catholic writing and foretells itself to be a popular booklet with all. As for the author, he is new to the Ukrainian problem. Nevertheless, this does not throw any sinister shadows upon his writings. They are based on reliable authorities, and each item is taken from the Catholic point of view. It will, also, be of paramount interest beyond the Ukrainian scope.

* * * * * * * * * * *

Language and Literature

Ukrainian

Amongst the Slavic languages, a recognized position is alloted to the Ukrainian which is said to be the most melodious of Slavic tongues, and, secund only to the Italian language in its suitability for singing. Of greatest importance, however, is that the common people have collected and preserved the treasures of this language. The Ukrainian peasant, in his simple country speech, deftly wields with a large vocabulary amounting to a few thousand words, while the average English farmer's daily vocabulary does not include more than three hundred words.

And, incidentally, the purity of the language is remarkable. Through the centuries of contact with neighboring peoples, barely a few borrowed words have been introduced into the language of these people. This foreign element disappears entirely amid the wealth of pure Ukrainian words.

The wonderful wealth of the colloquial language in developing striking names for surface forms, natural phenomena, animals and plants is of keen interest to many geographers and natural scientists. The construction of the Ukrainian terminology of natural sciences and geography are, therefore, very simple. The infant science of Ukraine possesses a terminology which, for example, far surpasses the Russian.

The most important proofs of the independence of the Ukrainian language are its literature and science. Our language has given evidence, through its one thousand year development, that it is capable of giving expression to the loftiest products of human feeling and human intellect.

Thus we see that the Ukrainian language deservingly ranks high amongst the world's leading languages. It is, therefore, our duty to love, respect and preserve it that it may be recognized by others. We should dearly cherish the literature, beliefs and accomplishments of our ancestors. Furthermore, let us not neglect to work for the esteem of others in regards to all which denotes the riches of Ukraine and her language. Let us offer to others our literature, art, language, music, history. Thus we shall be recognized and win understanding from others. Let our motto be: learn and give learning to others.

Princes Of Ukraine

Stah-Ray. (2)

The Scandinavian princes were succeeded by those of Ukrainian descent. Oleh was the first Ukrainian prince. Here is what is known of his reign. Oleh subdued many tribes, located north of Kiev. Tradition relates that this prince travelled beyond the boundaries of Ukraine and vanquished some Finnish tribes. It is also stated that he fought the Greeks. In 9II, with a vast armada of 2000 barques, Oleh made his way into Byzantine and compelled the Greeks to an advantageous treaty for the Ukrainians. His death, narrated in a legendary manner, is recorded between the years 9I2 and 9I5.

Oleh's successor was Ihor. As his predecessor, he fought the Greeks, but unsuccessfully. His barques, in great numbers, wre burned while a scant few returned home. Still, Ihor persisted. By sailing around the Caspian Sea, the Ukrainian army conquered the foe and, with rich spoils entered Kiev in 943. During Ihor's rule, another tribe-Drewlians were taken in hand by the Kievian princedom. It was this tribe that cruelly murdered Ihor while visiting them.

At Ihor's death, Swiatoslaw, his son, was too young to rule. Olha, his wife, therefore occupied the throne. She avenged her husband's death, and subjected the Drewlians to the kingdom of Kiev. During her reign, pagan Ukraine felt, for the very first time, the warmth of Christianity. In 957, Olha was baptized and accepted the Christian faith. She endeavored to persuade her son, Swiatoslaw to do likewise, but in vain.

In time, Swiatoslaw began to govern Ukraine. He was a warlike prince. Always sending messengers beforehand to inform his enemy that he was about to strike. To his trophies of war are added the defeat of the Khazars, Bolhars, and dictating terms of peace to Greece. While in Bolharia, news reached him that Ukraine was attacked by the Pechenihs. Hurriedly, Swiatoslaw set out, but his route was captured and slain.

THE PSYCHIC TURESHOLD - continued from page 6.

is tremendously expensive. They take terrific toll upon our limited daily working-capital of energy. Undue indulgence in the blues saps and undermines the lifeblood of our vitality, our energies, of our entire happiness. Controlling the emotions is a central problem of life. Believe it or not, but it can be done.

VVVVVVVVVVVVVVVV

ПРОБЛЕСК

Видають Брати Схолястики ЧСВВ.

Виходить раз у місяць.

Ч. 3. Гримзбі, Онт. Березень,1945. Рік IX.

НАШ ПАПА

НА НАШІ РИЗКИ

ПІД РОЗВАГУ

Судетур

Україна в неволі! - На руках і ногах важкі кайдани,в серці ворожий меч. Її тіло пооране гранатами,кулями засіяне,трупом вкрите,кровію злите. Тому кілька сот літ - і сьогодні - одна доля.Скільки разів сходило сонце волі - і все так коротко - на хвилиночку. Ціла Україна,одна - одна руїна. І хтож сьогодні не заплаче на цих руїнах,як колись Єремія на руїнах Єрусалиму? Хто сьогодні піднесе голос,щоб влити в ці руїни нове життя, нову надію на кращу долю,на волю?

То тут,то там підносяться голоси - голоси зневіри,голоси смерти - опускаймось на дно.Горе тому народові,котрого провідники,втратили віру в його справу. Сам себе такий провідник бє в лице,бо сам засвідчає перед тим народом,що є проівдником тільки тому,щоб з народу жити. Коли нема мети, так пощо провідників до неї?

Нерозумно робить той провідник,що вбиває в народі надію на освободження з чужого ярма,надію на волю й державу. Коли нема надії - то шкода праці,шкода змагань,переставаймо бути собою - "спускайтесь дядьку на дно,не тратьте сили".

"Не треба кормити народ ілюзіями,нездійсненними мріями, а треба перед його очі поставити правдиву,хоч і жахливу дійсність" - так,і вбити в ньому ще й те кволе життя,що нам сьогодні животіє! Треба народові втворити очі,треба вказати його жахливе положення - але треба також вказати йому шлях до кращої долі,треба піддержати духа,розбудити велику віру у святість своєї справи й сильну надію на побіду. Зневірою ще ніхто не здобув нічого й не здобуде - хиба смерть.

Наша доля в боких руках. Бог добрий і справедливий - дає долю другим - дасть нам. Сперті на Його доброту й всемогучість можемо,повинні і мусимо плекати велику віру й сильну надію на побіду й кувати свою кращу долю.

Нема гіршого злочину,як обездоленій людині,чи народові вирвати останню іскорку надії на кращу долю. Це те саме, що вирвати з грудей - живе серце. Як гарно висловивсь про це віщий Тарас:

"Поки живе надія в хаті,
Нехай живе,не проганяй!"

СТАРЕЦЬ З ВАТИКАНУ

Мирослав

Тому шість літ 2 березня 1939 р.з балькону церкви св.Петра в Римі,Кардинал Декан Священної Колегії радісним голосом оповістив Містові й світові веселу вістку: "Габемус Папам!" Вже скінчилась жалоба Христової Церкви,вона знов має свого керманича,видимого Христового намісника. Кардинал Євген Пачеллі приймає тягар примату,засідає на Петровому престолі під новим іменем - Пій Папа XII. Від цеї хвилі аж до сьогодні - шість довгих,важких літ - сильною і певною рукою кермує Церквою в цім,так страшнім воєннім лихолітті. Тому годиться нам приглянутись близше особі того, що на него звернені очі цілого світа,годиться,хоч дещо пізнати його життя і працю.

Євген Пачеллі родився 2 березня тому 69 літ. Його батько був консисторяльним адвокатом,а один з його братів брав живу участь яко юрист,в Лятеранськім конкордаті. Бистрий умом,та слабого здоровля,молодий Євген,по кількох роках вищих студій мусів приготовлятись до священства приватними студіями. Тайну священства приняв з рук Преосв. Каселлі другого квітня 1899 р. Двадцятьтрилітний священник править свою першу Службу Божу в церкві "Санта Марія Маджіоре",а другу в церкві "Делля Чієза Нуова",що стала першим осередком його діяльності.

Св.Отець Пій XII є мужем великої науки. Його промови порівнують до промов великого й славного проповідника Босвета. Крім того має велику легкість в мовах. Дуже добре опанував мови французьку,англійську,іспанську,портуґальську й німецьку,а також і мадярська та декотрі словянські мови не мають для нього тайн.

Зо самого початку його священичого життя Апостольська Столиця звернула бачну увагу на його талани. 1913 р. бачимо Євгена Пачеллі головою Секретаряту Надзвичайних Церковних Справ.1917 - Папа Венедикт XУ консекрує його титулярним Сардинським Архиепископом.- 1925 р. Преосв.Пачеллі стає першим Нунцієм до Німеччини. В апотеозі до Лятеранського кокордату 1929 р. бл.п.Пій XI творить його Кардиналом з титулом Архипрезвитера св.Петра. Франція признає його велику науку й досвід й наділяє його "Великим Хрестом Почесного Легіону",що є найбільшою французькою відзнакою. Такого то чоловіка має св.Церква-як свого голову.

До цего всего,ми знаємо,він вміло лучить ще й дух молитви й посвяти.- Шість літ минає,як Він при кермі церкви і вміло провадить її по розбурханім морю теперішного світа. Теперішні обставини тяжко ранять його батьківське серце - молімось,отже,з ним за мир у світі. Просімо Бога щоб кріпив на силах Стрця з Ватикану,щоб благословив його Понтифікат ще на Многі Щасливіщі Літа!

ВІТАЄМО ЮВІЛЕЇ

В житті людини,як і в природі,чергуються ясні й сірі дні. Сірі йдуть незамітно в забуття - ясні час до часу являються на овиді,щоб своїм блеском освітити теперішність, щоб вляти надії на будучність. Такі ясні дні являються в нашій памяті звичайно в кожну свою річницю,а по кількох таких річницях набирають нового блеску - сяють сяйвом ЮВІЛЕЮ. Цей 1945 рік багатий в різні ювілеї.Багато членів нашої провінції святкують свої ювілеї з різних нагод. Дуже нам жаль,що вже проховзнулось непомітно два великі,гарні ювілеї,однак не хочемо поминути їх мовчанкою.

В невеликому манастирі проживає всіми люблений і поважаний старець. З під його руки вийшло багато праць,багато книжок-перекладів - це праця,що її ніколи не забудуть покоління. Та він не тільки працівник - він мученик-страдалець. Борожа важка рука била його віком поорване лице,ворожі кріси рахували його старечі кості,важкі зневаги падали на його сідиною вкриту голову. Він терпів-страдав за свою Церкву,за свій народ. На старі літа довелось покинути рідний Край і проживати далеко за морем - на чужій землі. Цей старець - це Впр.о.П.Котович ЧСВВ. Цего року 13 січня минуло тихо 50 літ - ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ - від тої хвилі,коли вони зложили свої торжественні обіти. Це ювілей,що його доживає небагато.

З тої нагоди складаємо Впр.о.ювілятові свої щирі побажання,багато ласк божих,кріпкого здоровля й щасливого-спокійного життя ще на МНОГІ ЛІТА! Дай Боже,щоб Впр.о. ювілят могли побачити свою Україну вільною. - З-того лютня минув ще один гарний день,а це 72 роки життя - у вересні обходитимуть 48-ліття священства - Сотвори Господи многая Літа!

- -

В малому місточку - велика церква,а біля неї не малий манастир. Соняшне світло яскраво відбиваєсь з його вікон,де в одному з них видно похилену стать над купами паперів. Тут збираються великі думки-ідеї,тут родиться "Світло". Похилена стать- це великий проповідник-місіонар,людина,що була на різних фронтах - тепер редактор- Впр.о.А.Трух ЧСВВ. 12 лютня цего року втік,можливо один з найкраще споминаних днів, день торжественних обітів,що їх зложили тому 20 літ. 18 лютня проминув і ще один день - 51 річниця уродин. З нагоди цих гарних днів шлемо щирий привіт і сердечні побажання - ласк божих й успіху в праці на славу божу,на добро душ. Дай Боже перемогу на всіх фронтах - на Многая Літа!

- -

Столиця Канади. Невтомний працівник-Пастир веде повірене собі стадо. Для нього - для свого прибраного народу він

(Док.на стор. 5)

Впр. о. ПРОТОІГУМЕНОВІ

ВЕНЯМИНОВІ В. БАРАНИКОВІ ЧСВВ.

В ДЕНЬ СВ. ІМЕННИКА

щирі побажання многих ласк божих,нових сил до праці в так важких воєнних обставинах - заяву синівської любови,а також скромну китицю молитов - складають до стіп

Брати Схолястики.

- -

ВІТАЄМО ЮВІЛЕЇ

(Док.зо стор.4)

посвятив все - свій край,свій народ,свій обряд,для нього трудився більше,як не-один з чільних провідників,для нього працює і досі. Праця його золотими буквами запишеться в нашій історії. Хоч в жилах не пливе українська кров,то в грудях бється українське серце. Цей муж посвяти це - Впр.о.Йосафат Жан ЧСВВ. Цего року 19 березня обходять вони дуже гарний ювілей - 60-ліття життя. З цим так гарним днем складаємо сердечні побажання многих ласк божих,кріпкого здоровля й щасливого життя на Многі і Благі Літа! - цего року Впр.о. Ювілят обходитимуть в серпні 35-ліття священства,а в грудні 10-ліття Професії в Чині СВВ.

Vive notre bon Pere Josaphat Jean!

НАШ ПРАПОР

Кожна річ на світі різниться від другої чи-мось своєї питомим,кожна має свою відзнаку,що її характеризує. Такі відзнаки що відрізняють між собою не тільки одиниці,але цілі гурти й народи,називаємо прапором. Властиво прапор,це зовнішний знак,та це тільки символ цеї внутрішної прикмети-ідеї.

І так як кожна інша організація,так і ми Василіяне маємо свій прапор-відзнаку,що повинна ціхувати кожного монаха-Василіянина - а прапором цим - любов! Як єзуїти визначаються послухом,францішкани убожеством,так і ми,Василіяни повинні визначатись любовю - любовю Бога,любовю братів, любовю свого народу.

Любов Бога це не тільки наш обовязок,як християн, - це обовязок нашого стану. Ця любов повинна просякнути кожне діло,кожне слово,навіть кожну думку. Каже господь Ісус: Хто любить мене,заповіди мої заховує - а заповідь Христова для нас - наші правила. Отже по тім - по захованні правил - пізнаємо як високо держимо наш прапор - любови Бога.

Сильна як смерть любов і ніхто в світі не може розірвати узів родинної любови. Наш Чин - духовна родина, личить отже щоб в ньому,між його членами царила любов - сильнійша від смерти - вища від родинної,як і дух перевищає тіло. Ця саме любов рооить василіяньоке життя таким милим, таким гармонійним,таким принадним -"Се что добро,іли что красно,но еже жити братії в купі". Бажаємо мати багато покликань - держімо наш прапор високо - прапор бртньої любови!

І ще одна любов повинна ціхувати Василіянина - а це любов свого народу. Це є зовсім природний лад і вимога - любити рідний край і народ; тільки виродок може не мати цеї любови. А любов народу -це старання про його добро, його спасіння. Наші правила кажуть нам запопадливо трудитись коло вічного спасіння ближніх - це наш обовязок. Ця любов здобуває нам в народі довіря,послух і відданість. Якщо можлива яка праця й успіх - то тільки завдяки любові.

Однак щоб ця любов могла виявитись,треба відповідних середників - а таким головним середником - є рідна мова. Хто отже любить народ - любить і рідну мову,її знає і її вживає.

Любов - могутне слово! Все мине,все пропаде,та не пропаде любов. Навіть у небі нічого більш не буде з цих наших земських речей,тільки один цей наш прапор - вічна любов!

XXXXXXXXXX

ВИХОВНИК НАЦІЇ

Судимир.

В. ОЧАХ ЛЮДЕЙ

Коли в світі зявиться більша особистість,коли якийсь характер вибється понад сіру буденщину й осяє її ясним світлом нових ідей - так тоді кожний хто стрінеться з ним бажає підтягнути його під свій світогляд. Така доля стрінула і Шевченка. Коли сьогодні спитаємо загалу,ким був Шевченко, то для терористів він терорист,для ревулюціонерів - революціонер,для комуністів - комуніст,для безбожників - безбожник. Десятки груп стараються вбрати його у свою маску,так що сегодні важко розпізнати дійсне лице Шевченка.

Ким отже був Шевченко?

Террорист? - Коли під цим словом розуміємо масові розстріли, володіння при помочі кріса й смерти - ні,він ним не був - та коли це розуміємо як страх перед історією,перед власним сумлінням,страх,щоб не перестати бути людиною - так,він проповідував його.

Революціонер? - Коли тут розуміємо страшні проливи крови,велику руїну,купи румовищ і гори трупів - ні,він таким не був. Та коли це беремо як вирвання народу з кайдан темряви ,зо сну неволі,до кращого життя,до свідомости самих себе - так тоді він був революціонером. Справді ніхто не зробив більної і страшнішої (для декого) революції,як Шевченко, - з темних рабів зробив - націю свідому себе й свого права.

Комуніст? - Коли теслово те саме,що жорстоке володіння одної кляси,що повні вязниці живих трупів,страшні тортури, заслання,коли визначає "спільне корито" - ні,Шевченко не був комуністом. Та коли це слово звучить як поміч мемічним,воля закріпощеним,належна заплата за працю,як свобода гідна людини - так тоді він ним був безперечно.

І ще одно питання - чи Шевченко був безбожником? Коли це слово визначає ненависть релігії й боротьбу проти Бога - то він таким не був і кривду йому робить той,хто з безбожниками причисляє його. Та коли в цім слові розуміємо незнання релігійних справ,біль душі,коли визначає те саме,що некатолик - так тоді він був таким. З його творів так виразбє його віра,вона так часто піддержує його. Правда деколи забренить і дисонанс-зневіра,але ніколи безвіря,хиба що схочемо як безвіря взяти декотрі слова відірвено від цілости, але так само можна сказати,що і в св.писмі є сказано"ність Бог",коли опустимо "рече безумен".Серед таких обставин,справді можна було зовсім згубити віру,та Шевченко її зберіг - зберіг таку,яку йому могло ги струпіліле православя.

(дов.на стор.12)

СКАЖІТЬ МЕНІ

Чи направду наше спасення в старому календарі?

Багато наших людей ще свято переконані, що старий календар, це наша рідна спадщина, якої годі нам відректись, бо в ньому наше спасіння як з релігійного, так і з національного огляду. На доказ того вони наводять слова навіть різних чужинців, що хочуть переконати нас, щоб ми не покидали "свого рідного", хоч вони самі вже так давно покинули. Раз навіть один неукраїнець назвав наших людей "дурними" тому, що хочуть святкувати всі свята разом з цілим християнським світом, бо через те згине наша культура, наша - питоменність.

Думаюча людина бачить, що це неправдиве, що тільки наша певного рода впертість доведе нас до руїни. Нема що, мусимо собі сказати правду в очі, що нашої асиміляції бажають собі деякі чинники, що хочуть щоб була одна канадська нація і одна мова для всіх, а найліпшим помічником до тої їх цілі є якраз старий календар. Так, чужинці є за тим, щоб ми тримались старого календеря, бо через те зайнийсь час нестане канадських українців, а будуть тільки канадийці англійської мови. Візьмімо наприклад молодого нашого робітника. Приходять свята, фабрики стають, всі культурні люде святкують, а він? щоб святкувати він мусить чекати доки всі не покінчать - а ми добре знаємо, що головною прикметою молоді не є терпеливість. Що ж тоді такий молодець має робити? Він же хоче бути поступовим, триматися разом з усіма, а не тягнутись два, або й пять тижнів позаду.

В таких случаях стають перед очі молоді дві можливості, дві дороги. Або покинути свій обряд, бо підозріває, що він не є правдиво католицький і стати римо-католиком, а того є більше, як ми собі уявляємо, або, нерозуміючи справи обрядів, а ще менше різниці календарів, покидає саму віру, бо бачить що католики не годяться між собою навіть що до головних свят. З цего заключає що віра, релігія, а особливо католицизм, це щось неясне, протиріче, отже школа його триматися. Ось ціле наше спасення.

Не дурімо себе, подивімося довкруги й побачимо, що це дійсно тільки кілька по нашої молоді тепер по чужих чинах чи згромадженнях тільки тому, що підозріли свій обряд. Вони, або другі за них, можуть казать, що вони не знали свого обряду та, чи це правда? І таких є багато, не десятки, а сотки. А кілько більше покинуло і віру і народ живучи між чужими людьми мусимо пристосовитись до обставин життя, якщо хочемо щоб ще довго по нас, українці-католики жили на вольній канадській землі.

!!!!!!!!!

Властива назва цего Згромадження це: "Конґрегація Босих Отців найсвятійшого Хреста і Страстей Господа Нашого Ісуса Христа." Заложив його в 1727 р. св. Павло від Хреста, в Тосканії, Італія. В 1773 р. перенесено його до Риму, а з відти поширилось на цілий світ. Головний заряд і по сьогодні стало перебуває в Римі.

Св. Павло від Хреста, будучи ще молодцем горів великою любовю до Терпячого Христа і ще тоді зібрав других побожних юнаків, що під його проводом мали проповідувати світови про ганьбу, а заразом і про славу та вивисшення Хреста Господнього. Він помер 1775 р. і був канонізований Папою Піем IX 1867р.

Пассіоністи носять чорний вовняний габіт, підперезаний ремінцем, з котрого звисає вервиця. В зимі вживають також довгу пелерину. В дома й на місіях на ногах носять тільки сандали. Легко пізнати пассіоністів по відзнаці, що її вони носять на грудях. Є вона зроблена зо сукна в виді серця, довкруги біло обшита й з білим хрестом на верха. На серці вписані слова: "SS. CRI PASSIO", а написано по еврейськи, грецьки й латинськи (подібно, як колись на хресті), що визначає Страсти Ісуса Христа.

Крім звичайних монаших обітів, убожества, чистоти й послуху, складають ще окремий обіт - поширювати по змозі набожність до св. Страстей Христових. Правила їх-строгі - дорівнують майже найстрогішому чинові Трапістів, з винятком що не є обовязані до стислого мовчання й клявзури. У відправі хору придержуються канонічного порядку, цего велику часть дня переводять в хорі й на молитві, а навіть встають серед півночі, щоб відправити Полунощницю.

Пассіоністи є не тільки контеплятивним Чином, але й активним. Головною ділянкою їх праці це давати місії для людей і духовні вправи для духовних. В проповідях найбільше говорять про страсти і смерть Божественного Спасителя, як про найбільшу спонуку до покути.

В Америці мають дві провінції зо 526 священниками. Ведуть також місії в Китаю і Африці. Апостольським Вікарієм їх місій у Китаю є Преосв. С.М. О'Тера- канадський родженець.

Людина образована.

Й.Ш.

В самій тільки Америці поверх міліона молоді вчащає до вищих шкіл,колегій й університетів.На стодвадцять осіб одна одна одержує тепер вищу освіту. На жаль завважуємо точніще чи то на відчитах,чи промовах, при забавах,чи звичайних розмовах,що не пізнати тої освіти й інтелігенції, тої правдивої вчености,що її повинен мати кожна образована людина. Які ж отже прикмети образованого чоловіка?

Чоловік образований повинен вміти логічно думати. Як часто наші інтелігенти кермуються почуванням місто розумом - свої доривочні осуди називають називають обдуманими переконаннями. Не вірите? Киньте яке питання про Католицьку Церкву,жидів,сьогоднішну деморалізацію - між різних інтелігентів. Ручу що висліди готов бути небезпечні.

Освічений чоловік повинен вміти розрізняти слова від ідей. Нераз промовці-мистці сиплять золотоустою мовою, кожне слово гарне дібране,голос розпливається в тонах і каденцах,та з того всього повстає тільки чудний витвір,бо всі ті слова разом - не мають змісту. Виходимо зі залі й стурбовані,задумані стаємо з боку. Попри нас сиплеться одушевлена інтелігенція. Всі повні похвал - підносять бесідника до небес - "Але ж то була наука,наука!

Людина образована повинна знати дещо з філософії. Не конечно треба пережувати всі системи від Аристотеля аж досі - вистарчить загальне познакомлення з найважливішими розвязками загадки вселенної,- повинна мати філософію свого життя. Мусить знати ясно відповісти собі на питання:хто вона є,на що вона є,яка дорога її життя? Якщоб запитав звичайного прохожого хто він і куди йде,а прохожий не знавби відповісти,так певне опинивсяб в арешті.

Такий чоловік повинен мати певну дозу культури. Мати бодай в малій мірі замилування до музики,літератури,поезії. Культура також вимагає покори й вирозуміння. Правдиво вчений є покірний і вирозумілий навіть тоді,коли учень пояснює йому його власну працю. Тимбільше не є медведем в суспільности.

Терпимість це окраса образованого чоловіка,- це чеснота краще ума,як серця. Чи ж міліони наших співкраян не є переконані,що Католицька Церква,це діявольська машина,що підступом, хитрощами й іншими способами старається стерти з лиця землі всіх іновірців,отже не можна її ніяк толерувати.

До образування належить також і національне освідомлення. Кожний образований чоловік повинен знати історію своєї Батьківщини,не цуратись свого походження і передусім - любити свій народ.

(Док.на стор.12)

Судомир.

ЖАЖДУ

Високий хрест - на ньому розпятий Назореєць, Ісус,- син Марії. Розтягнені руки,заляті кровію очі - розхилені уста. З грудей - зо самих глибин серця - добулось тужливе зітхання - одно слово - "Жажду!"

Слухай земле,слухайте гори і дебри,слухайте ви всі небесні твори - сонце, місяць,зорі - ось я, Творець і Володар вселенної,я - жажду! - Сонце померкло на таку мову,місяць почервонів засоромившись,а чорні хмари закрили міліони небесних очей. Дрижали гори, стогнали дебри,тріскало каміння, одне тільки людське серце - спокійне,байдуже.

Люде мої,мій світе послухай - я,твій Бог,твій Спаситель,твій Добродій і Приятель, жажду! Наповнили губку оцтом і піднесли до уст його: "Ось маєш,чого Тобі ще від нас?" І наче щоб заглушити голос сумління,забрящали мечі,заревли гармати,забагріла кров,здобутки культури обертались в руїну. Видвигались нові будівлі, нові городи-міста,хиба тільки на те,щоб за хвилину обернутись в купу румовищ,у велику,чорну руїну. А крізь брязкіт зброї,крізь рев гармат,крізь стони конаючих і плач бездомних вдів-сиріток - крізь звуки кайдан і страдання поневолених народів - лунає велике слово Голгофти - Жажду! Але жажду не оцту,не крови,не мук і кайдан і неволі,не незгоди й ненависти,не війни - жажду,я так дуже жажду ваших душ, ваших сердець,вашої любови. В мойому Серці горить великий вогонь жажди і не згасне,доки кожне людське серце не битисьме моєю любовю.

Жажду - дві тисячі літ минає,а слово це живе,а слово це забуте - не зрозуміле,як тоді,так і сьогодні. І сьогодні,більш як коли-небудь Христос повторяє це слово - жажду мира - для вас - для всіх - для цілого світа - ЖАЖДУ!

ВИХОВНИК НАЦІЇ

(Док.зо стор.7)

Шевченко не є авторитетом в справах віри й нерозумно тут на нього покликуватись, за те велике значення його в справах народніх.

Ким отже був Шевченко? Насамперед він був понад усякі партії - він переріс своє покоління на десятки літ, так що навіть ми,по сто роках,ледви можемо його збагнути. Він був пробудителем і Батьком народу - був народнім Мучеником і Пророком - був Виховником Нації!

(кінець)

- -

ЛЮДИНА ОБРАЗОВАНА.

(Док.зо стор.10)

Вкінці образований чоловік повинен мати релігію Один голова Американського Університету так висловився до учнів,в присутності 35-тьох професорів-атеїстів: "Дорогі юнаки будьте релігійні. Людина без релігії є заражена,понижена,звиродніла". Хто те вірить в Бога не є вченим,хочаб величався тільки докторатами,кількома відзнаками і медалями був обсипаний сам Фош.

Той,що не добачує Бога у волоску,в листочку трави, в краплині води,цей ніколи не зможе написати дійсно літературного твору, тимбільше не може бути вченим.

- -

КАНАДСЬКІ ГЕРОЇ

(Док.зо стор.13)

Тимчасом не був це такий короткий час,бо коли о. Бребеф приїхав до Квебеку,застав там великий голод і разом з другими місіонарями,мусів вертати до Франції.

Виглядалоб,що перші спроби канадської місії закінчились неуспішно. О. Бребеф полишив місійний край,та не полишив у ньому зорганізованої Церкви. Та так як рільник мусить скорше корчувати,орати,а потім сіяти,так і о.Бребеф мусів навчитися мови,пізнати звичаї,зєднати серця і аж тоді на підготовані ниві сіяти Боже слово.

Д. б.

!!!!!!!!!!!

З.П. Канадські Герої

Св. ЖАН Де БРЕБЕФ.

о. Жан де Бребеф був родом з Нормандії. До Канди приїхав в 35-тому році життя, був саме в силі віку,повний енергії до праці серед таких важких обставин. Оживлений великою ревністю ждав нетерпеливо хвилі,коли зможе стати апостолом між цими незнаними людьми,що ними так дуже цікавився. Ще більше подивляємо його коли довідуємося,що в дні свого приїзду до Канади - "ще не відпочав з дороги" - пише його настоятель -"а вже спішить до вмираючого". Коли ж вернув,заявив настоятелеві,що радоб переїхав океан,щоб приєднати хочаб цю одну душу.

Разом зо своїм співтоваришем праці францішканином о. Рош Дийон спішить він до Трі Риверс,бо туди індіяни привозили шкури й продавали французам. Тут старався їх собі приєднати й забезпечити переїзд до Гуронії,та один старий індіянин порадив заждати ще бодай один рік,бо саме тепер гурони дужа зворохобились і навіть втопили о.Вієль,тому,що не хотіли нової віри. За той час приїхав з Франції ще о.Нуї, тож всі три 14 липня 1626 р. вибрались на місію між гуронів. Подорож відбулась щасливо й вони замешкали серед індніян.

Та не довго тішився о.Бребеф своїми співпрацівниками,о.Де Нуві незабаром вернув до Квебеку,бо вже був старший і не міг навчитися індіянської мови,а о.Рош Дийон,мусів втікати,бо гурони хотіли його вбити. Як безборонна овечка серед стада вовків,так лишився о.Бребеф сам в цій околиці. Немало натерпівся від дикого ще народу,однак так вмів собі їх приєднати,що скоро зробив з них приятелів.

О.Бребеф був великий ростом і сильної будови тіла, тому часто індіяне боялись брати його в човно,щоб не затонуло під тягарем.Індіяне були мистці в плавбі,вони знали, що високий чоловік,коли надто нахилився,або сів при однім боці,міг легко вивернути човен. Тому також о.Бребеф мусів часто давати малі даруночки,щоб впроситися до човна. Так перебув він між індіянами три роки. Мусів поборювати початкові труднощі,особливо вчитися мови,та це не знеохочувало його,бо мав надзвичайний дар до мов."За три роки о.Бребеф навчився більше,як інші за 20"-пише про нього Шамплен. Однак що він сам міг зробити серед навалу праці, Треба було помочі - тому збирається їхати до Квебеку за підмогою. Індіяне так його полюбили,що тільки тоді згодились на його відїзд,коли він їм обіцяв,що за короткий час верне.

(Док.на стор.12)

Тільки за 15.30 дол.

Ріомар

Надходить важливий час для нашого духовного життя - святий піст. В тому часі ми частійше стрічаємось з подіями сумними,головно зо Стражданнями нашого Спасителя - розважаємо муки й смерть Христа за гріхи світа. І втих останніх хвилинах Христа стає перед нами великий злочин невдяки - зрада Юди. Св.Письмо так передає нам цю подію: "Тоді один з дванадцятьох,що називався Юда Іскаріотський,вийшов до первосвященників і сказав їм : що хочете дати мені,а я вам видам Його? Вони ж відважили йому трийцять кусників срібла".

Цікаво буде нам знати кільки Юда дістав за Христа на нашу вартість грошей. Про вартість тодішну срібла різно говорять,та зможемо це пізнати після давних числень грошей і пієля жидівської історії.

Перед вавилонською неволею нема згадки в жидівській історії про гроші - були тільки міри. Золото й срібло мірали на вазі в протиставлені з маленькими камінчиками,для яких взірці переховувано в Скинії. По неволі згадуються вже часто жидівські монети,а навіть уживання чужих-поганських. Вартість тих грошей-монет була така: талант золота 19440.00дол. талант срібла - 1215.00 дол. статир - 51 ц. дидрахма - 30 ц. драхма - 17 ц. лепта - чверть цента. Кусник срібла,або срібняк рівнався вартості статира,цебто 51 ц. З того виходить, що фарисеї й старшина дали Юді 15.30 дол.,як ціну за Христа.

Страшне і підле,але правдиве - Юда Апостол так низко впав,що відважився за так малу скількість земського,переминаючого добра-майна - продати Христа,свого Учителя,самого Бога. Дивно й не дивно - як часто ми продаємо або міняємо Христа за "миску сочевиці",за приємність гріха,Ми не краще робимо коли міняємо Бога за сотворіння,добро за зло,чесноту за гріх,небо за пекло.

На порозі цего великого посту постановімо собі щиро ніколи не зрадити Христа,не продати,ніколи не стати Юдою, але наслідуймо тих Апостолів,що для них Христос був найдорожшим неоціненим Скарбом.

!!!!!!!!!!

Цікаве є питання чи Юда приняв св.Причастя і священна на єпископа - чи ні? Одні,опираючись на свідоцтво св.Луки кажуть,що так,другі,опираючись на свідцтво св.Івана,кажуть, що ні. Різні отже,різно кажуть - а ви як кажете?

xxxxxxxxxxxx

ЗНОВ ПРИГОДА

Старий

Поїзд станув, і я опинився в одному невеличкому місточку. Було дуже рано,що-но починало світати - до дня ще троха далеко. Чекати на станції не хочеться, йти - не знаю куди. Розпитав стаційного урядника,що треба було тай пустився в дорогу.

Це я міста не бачив,а тут вжей кінець. Нігде ні собаки не видно,тільки напроти мене йде якийсь чоловік. Якийсь фармар,думаю,до потягу зпізнився - га,йдеш,то йди собі здоров, а він як тільки зрівнався зо мною так зараз:
- Галов,а де ти так йдеш - питає.
Я зміряв його очима з гори до долини (а то вже троха видніше було) тай думаю собі,чого він хоче від мене. Ні він мене не знає,ні я його,а чіпає біда серед дороги.
- Итс нат юр бізнес,- кажу - куди я иду. Це певне якийсь злодій,думаю, та злодії чейжем тепер смачно сплять,а цей не волочиться.
- Ти маєш мені сказати - далі каже він.
- А ти яке право маєш зачіпати людей на вулиці? Чи ти часом не думаєш мене ограбити і тільки так шукаєш зачіпки? тоді він показує мені поліцайську відзнаку - та я думаю обі,ти певно її недавно дістав і користаєш з нагоди,а йому кажу:
- Знаєш чоловіче,я радивби тобі більше такого не робити. Ти маєш велике щастя,що тине шукав за чим у кишені,бо я тебе уважав за злодія,хоч бачив,що тебе нема що боятся, судячи по твоїй особі,але як ти бувби вложив руку до кишені,то я був приготований так тобі зайхати,що ти б памятав "руський"місяць,та твоя бронка виратувала тебе. Але як ти ще схочеш спиняти людей серед вулиці,то тебе ще колись так змастять,що своїми ногами до дому не зайдеш і твоя відзнака нічого не поможе. Спустив голову мій поліцай та й відійшов засоромлений,а я пішов своєю дорогою.

Куди я зайшов,ви всі добре знаєте,бо самі там були.

xxxxxxxxxx

О.І.Линський.

ВСТАНЕ УКРАЇНА!

Це не вмерла і не вмре,
Тільки встане й оживе
Наша славна Україна
І забудеться руїна.

По чуже ми не сягаєм,
Тільки свого ми бажаєм,
В своїй хаті життя й волі,
І всім щастя,і всім долі.

На людей ми не вповаєм,
Поміч божу призиваєм.
Тож молімось щиро Богу,
За вкраїни перемогу!

ВІСТІ ЗА ЛЮТЕНЬ.

5. Впр.о.Ігумен,бр.Адріян і бр.Патрикій їздили до Гамільтону.
6. Впр.о.Ігумен і бр.Адріян їздили до Торонта. З Торонта бр.Адріян виїхав до Ню Йорку,на деякий час.
10. Пан Антін Боровський приніс свої образи-портрети св. Вітця Папи Пія XII,Митрополита Шептицького,Преосв. Василія і Ніля, Шашкевича і Шевченка. Портрети св.Вітця й Преосв. Владик - для манастиря,других три для народного дому.
11. Це вже третий раз цего року відготають з дороги сніг великими сніговими плугами.
13. Впр.о.Ігумен їздили до Гамільтону на похорон.
14. Впр.о.Ігнатій виїхали до Гамільтону,щоб заступити на Стрітення,Всч.о.Серветника.
15. Перший раз гримiло -падав легенький дощик.
17. Загостив до нас Всч.о.Джурман і вояк п.С. Войтків.
18. Всч.о.Джурман відспівали Сл.Божу в церкві,а потому в залі промовляли до людей в справі Місійного Товариства св.Йосафата.
19. П. А.Боровський почав другий період курсів плетення кошиків.
20. Впр.о.Ігумен,бр.Й. Король і бр. Анатолій їздили до Смитвил,до столярської робітні,в справі лавок до каплиці.
21-22 В ночі падав рясний дощ. Багато снігу стопилось,та не мало ще осталось. Тепер далі зимно.
24. Впр.о. Ігумен і бр.Анатолій виїхали до Гамільтону.

!!!!!!!!!!

Довідуємось що з Шікаго йде новий наклад книжок для нашої бібліотеки. Ждемо з вдячним серцем.

Рівнож ходять чутки,що на поїзді двигають дуже важкий кусеф з Мондеру. Відчуваємо його потребу, й дякуємо за висилку.

xxxxxxxxxx

Тішимося,що мондерська парохія дістала свій Вістник. це вже третий в наших парохіях (бодай третий,що ми одержуємо). Незабаром сподіємось четвертого - в Гримзбі.

AURORA

VOLUME IX Grimsby, Ont. March, 1945 No. 3.

EDITORIAL

IN THE SHADOWS OF THE PASSION

Probably no episodes have inscribed themselves so permanently upon the human heart as that divine drama of Christ's Passion. Through this play, Lent after Lent, the Church continues to bring about retrospects concerning that very important event which brought about the redeeming of mankind to that blissful state of being the children of God.

One shudders when it is contemplated at what price our regeneration was attained by Christ. The trying judgments, public humiliation, the scourging, the crown of thorns, blasphemies, calumnies, the Apostles' desertion, that painful way of the Cross. All this to fall upon the shoulders of an innocent man is sufficient to shut up an indifferent bystander, to waste anger. How shall we express it when we know that the victim of this extreme injustice was not a puny man but an all holy God, Creator of mankind, and all this for love? But that isn't all. Christ lived through a terrific amount of physical and mental torture only to prepare Himself for a still greater sacrifice - Crucifixion.

To be nailed to an ordinary wooden cross, reserved in fact to the vilest criminals, was the lot of the foulest rogues. And Christ endured this not upon Himself. However, He did not shudder this burden lightly. He spoke words. These were words expressing the highest love of God, the Father that being God of ours. Love which will never, never have a sin during this our temporal life.

In all seven locutions, Christ, the Word made flesh, poured forth divine love, love within that command that upon this it began upon us with unbound of charity that truly no one can better love than this. This love that Christ showed was divine and infinite. It is a love both human and divine, love like unto ours, but also love of God and perfect.

And this divine love is that love which is ours for the coming period Lent. Our task is to be mindful when Christ showed us to follow in His path, towards that goal of divine love. And when Christ does invite, follow Him even though it be up the hill to the cross. For only then can we, as Christ suffered, suffer and offer them to other God. Christ's suffering we will realize that Christ's divine love is for all men, here and for our very own.

* ! * ! * ! * *

THE Pope

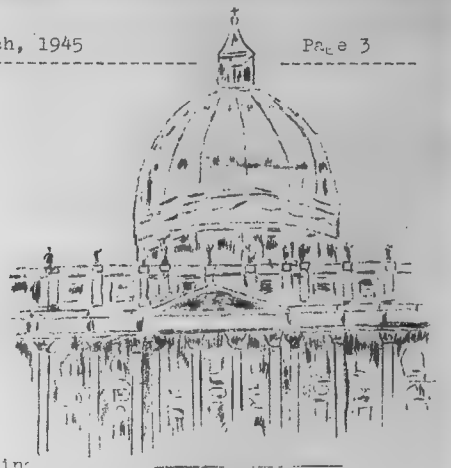

B-n.

It was the early morning of February 10, 1939 in Rome. In the Papal Apartments the College of Cardinals gathered around the bedside of Achille Ratti - Pope Pius XI. In vestments of mourning, Cardinal Pacelli, the Cardinal Camerlengo, approached the bed. In his hand he held a silver mallet. With it he lightly tapped the Pope's forehead calling out 'Achille'. He did this three times. Then he turned to the gathered Cardinals. "The Pope is truly dead", he said.

It was Thursday March 2, 1939 in Rome. On the balcony above the entrance of St. Peter's, the first cardinal deacon appeared. Silence prevailed in the great crowd before St. Peter's. The cardinal deacon spoke."I announce to you tidings of great joy. We have a Pope. He is Eugenio Cardinal Pacelli. He will take the name Pius.". Wild cheers burst from the crowd. The bells of Rome pealed with joy.

Today, six years have elapsed since that memorable day. And it is astonishing how our chief Shepherd has withstood those strenuous years. Thanks to Divine Providence the Pope with serenity speaks from Peter's Chair to his 330,000,000 Catholics throughout the world. The Church could not have chosen a more capable leader to guide her through these troubled times than this pious, humble man whose greatest desire was to be a parish priest. Today, in thanksgiving and petition, we send our prayers before God's throne for our spiritual ruler - the Pope. May God grant him the power to restore the peace of the heavens to all men of good will on earth.

** * ** * ** * **

THE MIDNIGHT BATTLE

by
S. Stevenson

It is Thursday evening. Darkness has fallen upon the sleeping world. In the stillness of the night we see a figure. Slowly ans silently He moves forward. Suddenly He stops. Then, lifting His hands, He drops to the ground and prays. There on the Mount of Olives, in the stillness of the night, He has gone to fight the battle of Life and Death, to amend for the sin committed by the first man in the Garden of joy, in Paradise. Yes, to amend for sin. But, only for one sin? No, not for one but for the sins of all the centuries, for sins of millions of people that lived and shall live. Those innumerable crimes, murders, blasphemies - all were to find atonement in the Garden of sufferings.

But now the dreadful duel between Christ and Satan begins. Christ's challenge has been accepted by Sin. The hour has come. Christ appears on the scene of the Battle. The enemy, too, does not delay.

Before Christ's eyes passes a picture of a tall man of proud bearing. Haughtily, he tarows back his head revealing the inscription - Pride:Arrogance. "Here I am"he challenges,"Thou hast called me to battle. In heaven, with the defiance of the rebellious angels, I cried out in God's face'I will not serve!', in Paradise it was I who whispered to the first man. I live in the hearts of rulers, tyrants, and all men. Eternal success accompanies me on the way. To me mothers, daughters, scientists, politicians, sovereigns, all pay homage. Thou wilt do battle with me? Thou trembling, frail, forsaken Man? It is futile. All in vain." Our blessed Lord fell upon the earth "And His sweat became as drops of blood tricklin down upon the ground."

Christ raises His eyes. Behold! In the half light another figure. Its garments are bloodstained but gaudy, rare but expensive, muddy but perfumed. On its forehead the word "Luxury" is encircled with faded flowers. "Thou hast called me to this appointment, this reckoning. Well, I have come. With confidence, I come. Why, the whole world is mine. Mine are already those little untrained whom their parents believe to be still innocent, whereas, a servant of theirs, a friend of theirs, a book of theirs led

FELICITATIONS *****

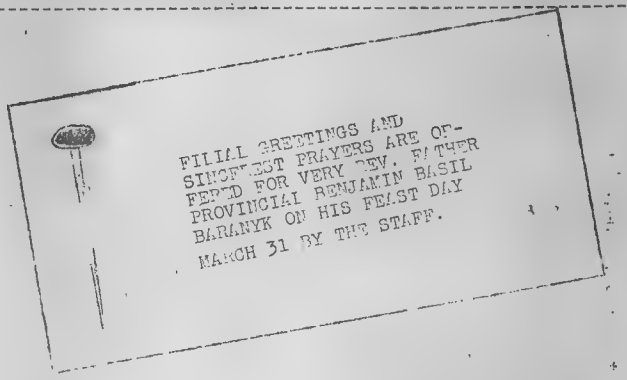

****

(continued from opposite page)

them to me long ago.

Mine are the young boys and girls whom public advertisements, places of entertainment, motion pictures, suggestive literature, and the enticement of their friends throw into my arms. Mine are the married couples, mine are the white haired old men. The whole world is mine.

Upon Sodom and Gomorrha Thou didst rain brimstone and fire, many were destroyed but I escaped. And now mine are the theaters, mine the mansions of the rich, mine the cottages of the poor, mine, the whole legion of the human race."

With cutting mockery, the appaling words were shrieked into the quiet of the night. Our Lord shuddered in His agony and cried out:"My Father, If It Be Possible, Let This Chalice Pass From Me."

What sayest Thou, Lord Jesus? That this chalice may pass from Thee? My Lord! do You now draw back? Do You? But does Christ? Does He retreat from the battle?

No, He does not cast it aside. He does not retreat. He falls on the ground in His terrible struggle. He lies there upon the bloodstained grass, but from His trembling lips He forces the prayer "Nevertheless, not as I will but as Thou wilt." Christ accepted the Cross. The Battle is won. Our redemption is assured.

Our greatest Cross is the fear of crosses. - Curé d'Ars.

"Silent Men In A Roaring World"

A-R-M-U-S

Possibly we have read that ever-interesting book,"The Man Who Got Even With God." Within this biography is revealed the austerity of a Trappist monk's life, and those magnificent qualities of this remarkable contemplative order of religious. Chiefly, underlining their great virtue - silence.

However, not only this book, but other journals and reviews have dealt with these silent men in an idealistic manner, surrounding their lives with a romance and mystery which is not unattractive to the readers. Hence, many applicants from different parts of the world ask admittance into this particular order. But this is beside the point. The intention of this article is only to create in the minds of the readers a general conception of this strange order in the Catholic Church.

The Trappist Order, a branch of the Cistercians, was founded at La Trappe, in Normandy in the year of 1140. In 1662, a new Trappist Order was established by Rance, the members of which were enjoined to silence, prayer, worship, manual labor and study. After being expelled from France during the Revolution, they settled in Ireland. Today the Trappists are scattered throughout the world. In France, Italy, Ireland, United States, Canada and even in far off mission lands. Here rises an interesting question. Of what use is a contemplative religious order in a remote mission field where the modern go-getter missionaries, most aptly, should people this area?

The idea of monks chanting hymns, working in fields seems rather distant from the beaten track of evangelizing the Hottentot. However, the average person is usually unacquainted with the unquestionable power for doing good that these silent men possess. Mission work is successfull first and foremost as a result of prayers of Catholics and through constant supplications that rise heavenwards from the lips of religious whose lives are dedicated to prayer. The existence of such a body of men is not at all impractical in mission areas. Their examples of zeal work wonders with the pagan population. The impressionistic minds of the pagans are aroused by the beauty of the contemplative life and they are drawn, instinctively, to learn more about them. This interest has served to convert many educated pagans into Christians. Thus, it is with deep appreciation that the Trappists are looked upon by every native who has into contact with them. For instance, when the Trappist monks were first

sent to Japan to bring about the evangelization of the pagans, their coming was the signal for outbreaks of feeling by the Japanese against them. Until, eventually, public opinion decreed the religious to be spies in the pay of Russia. Thus, Japanese sleuths were sent out to investigate. But, finally, the Trappists won out and the only result was to make more evident their virtues. Before the war Trappist monasteries were known everywhere in Japan. Their guest houses harbored even such that their names were wellknown in public life, or such who were important within the fields of learning. Oftentimes, the monastery grounds were crowded with seekers of truth. And while all that came did not present themselves with the explicit desire of conversion, grâce, nevertheless, discovered in their midst some soul whose first desire for the new religion was inspired by a visit to the monastery.

Through the aid of these monks, rural conditions were improved. Old buildings were replaced by new structures; brush and thicket gave place to fields of fine productive power. The finest roads were all the labor of these silent men.

Today, because of the trying conditions, we do not know what Providence has deigned for the Trappists in Japan. Still, we may be certain that their's is a great battle. And all this manifests clearly that within mission territory the Trappists do have a recognized position. Their belief is that actions speak louder than words, and their piety and sincerity prove that they are doing wonders as 'the holy men who never talk'.

* * * * * * * * * *

PRINCES OF UKRAINE

(3)

STAH-RAY

St. Wladimir The Great.

Following the death of Swiatoslaw, Ukraine was divided into three divisions. Each governed by one of Swiatoslaw's sonns. Thus, Yaropolk remained in Kiev, Oleh settled amongst the Drewlians and Wladimir ruled over Nowhorod. But this did not stop them from infringing upon each other's rights through constant wars. Finally, in 980, Wladimir vanquished his brothers and was claimed Prince of Kiev.

As a ruler, he waged continual wars with his neighbors. In this manner retrieving the Horods from the Poles and, also, annexing the White Russians and Mosco vites to his Kievian kingdom. During Wladimir's reign, Ukraine included the following provinces - Volhynia, the Carpathian country, Rostow, Tmutorokan, Don River, Crimea and, in part, the Caucasus. Over each territory a son of Wladimir was assigned to rule.

Prince Wladimir, indeed, produced magnificent fruits during his reign. But foremost is his introducing Christianity to the Ukrainians. As his grandmother Olha, he searched for Christianity's guiding beacon and in the year 988, through missionaries, declared the Ukraine a Christian country. Thi was his greatest achievement. From thence on, progress was rapid on all fields. Ukraine prospered and Wladimir was loved by all. After his death in July, 1015, he was canonized a Saint of the Catholic Church.

/ * / * /

SOAP BOX ORATOR

V. P.

(conclusion)

The socialist street orator must have never heard of Father Damien who labored among the lepers for 24 years. This heroic priest loved the lepers. He built chapels for them, erected cottages, tended to the sick, bandaged their wounds of leaking pus. He served them till, finally, he himself became affected by this loathsome disease. Father Damien was not forced to administer for the leper colony. His brilliant talents presaged for him a colorful future as a professor of philosophy at the famed University of Louvain. Instead he chose to serve humanity by caring for lepers.

There are many boys and girls today who enter convents and seminaries in order to devote their lives for the needs of the people. No one who enters a Catholic hospital and sees the nuns caring for the sick can say that the Church does not serve humanity. Think of all the schools, orphanages and homes for the aged where nuns labor without lassitude or temporal benefits for themselves. Missionaries of both sexes leave homes and country and are sent by the Catholic Church to teach the dark races and to attend to the needs of humanity among the foreign nations.

The Catholic Church serves humanity. Protestants and others acknowledge this. In ending, I quote the words of a friend, a non Catholic:"I like your Church because it practices what it teaches".

* - * - * - * - *

Apparently, nowadays, the religious at Grimsby have but one interest. A well trodden path indicates but one goal - the thermometer.

WANTED! A booklet -'How To Train Nine Puppies The Art Of Self-Feeding', or 'How To Get Rid Of Nine Puppies In A Hurry?'.

* * * - - - * * *

Quizzes ON COMMUNISM

QUESTION: Who is Lenin?

ANSWER: Nicolas Lenin (Vladimir Ilyich Ulyanov is his real name) is the founder of Communism in today's state. He died of syphilis in 1924 and was buried in Red Square in Moscow. His remains are scientifically preserved in a huge mausolium. At present, Lenin is a sort of deified mummy to whose tomb thousands of Communists throng with fanatical fervor. His teachings and sayings have become the gospel for all Communists.

QUESTION: Who is Stalin?

ANSWER: Josef Stalin is the present dictator of Russia. By birth he is a Georgian(a remote half-civilized tribe in the Caucasus) and answers to the name of Djugashvili. Before his communistic career, he was expelled from the Russian State Church seminary. In 1907, with Litvinoff he staged a bank robbery in which 50 persons were killed and wounded. The loot was used for the communistic cause. Today, Josef Stalin has entire control of the Soviet Russia. 'Uncle Joe' is the supreme interpreter and prophet of Communism for all followers.

QUESTION: What is the brief history of Communism?

ANSWER: When World War I was nearing to its end, the Bolsheviks, taking advantage of the Red Revolution, overtook the government in Russia. They formed the Third International which soon became better known as the Communist Party. The leader of this movement was Lenin. Through his writings and teachings, based on the materialistic philosophy of Karl Marx, Communism gained recognition among the masses. These followers reverently obeyed his teachings. Hence, Lenin's teachings became the gospel for the Communists.

///// ===== /////

THO'TFUL THO'TS

Snow! Snow! Snow! That's Grimsby today and everyday. Once Archimedes said:"Give me a fulcrum on which to rest, and I will move the earth!" And now we say unto you:"Give us a bull-dozer on which to ride and we will move all the snow in the backyard!"

We all appreciate a good Catholic. You can anticipate our raptures of delight when we learned that Bing Crosby is a regular 8 o'clock Sunday Mass attender at the St. Charles Borromeo Church and, besides, upkeeps an entire Church mission in distant China...

Bishop Senyszyn's "Living Twig" brochure brings out a tho't-ful tho't. Why not prepare a handbook of Ukrainian Catholic Rites? The people would accept it with enthusiasm and interest, in fact, it would practically be devoured. But, above all, the Ukrainian would-be-priest will believe that dreams really come true...

The Theological Faculty at Grimsby has performed a drastic reform in its studies. Unanimously, the Italian Latin accent has overwhelmed the "Teutonic". Outside protests, if any, are made in a hushed whisper.

Contributions to the Protlesk-Aurora are soaring high, nowadays. And on time, too! It's swell!

Pope Pius XII's name -Pacelli- has but one meaning -Pax coeli- the Peace of Heaven. Coincidental? Maybe.

THE INDIAN POPE FARMER

Bro. J. [illegible]

It was June 30, the last day of school. It had been a hectic year; many battles had been won and more had been lost. The vacations that were temptingly held out before me were colored with longing. My desire for emancipation from the bondage of school rule and routine [illegible] I believed the thought of two months of free, listless, liberty full, and never ending summer days.

[illegible] there remained one day left, and I was determined to put my all into it. It was to be the children's day. For once they were to be remembered and I think deserved it. It was for them to command and for me to obey. A party was in order for the day, or so it would have been, in fact, it was, but for an unfortunate event which intruded upon the [illegible] of an unforgettable day.

I [illegible] with self satisfaction upon my assembled class of twenty-seven [illegible] pupils. Inwardly [illegible], I was congratulating myself on the results of my seminary work, and I could see [illegible] of the essential future of the church. [illegible] could do it, I knew so [illegible] and with my best [illegible] I was about to embark upon an involved [illegible] when a thunderous knock [illegible] the door.

[illegible] the door - that knock alone was enough to [illegible] that moment across [illegible] inclined to [illegible]. I knew it for me. It was at that instant that [illegible] I was to be recalled to the [illegible], to [illegible], to [illegible].

[illegible] I was to join the Brunk[illegible]. On the evening of the [illegible], to [illegible] and a little bit of [illegible] (47th Ham St), and [illegible] so [illegible]. [illegible] a blaze of bush, [illegible] little [illegible]. [illegible] [illegible], [illegible] many [illegible]. [illegible] to discover what [illegible]. [illegible] with effort[illegible], I [illegible] to rest easily, [illegible] [illegible] [illegible]

After the second blackboard of figures, I diplomatically veered the question to the conditions of time and occasion and delicately hinted that brushwood and acres did not harmonize in the least with a children's ice cream party. Unbounded confidence on their part assured me of a speedy solution on my part, provided I fill another blackboard with figures. The third blackboard removed all cause for delicacy and I warmly enlarged upon my thesis of the rights of individuals in their own school houses and of the incongruency and incompatibility of a specific case of geometrics when the immediate problem in hand was one of gastronomics. Whereupon followed a heated discussion over comparisons, the question of brain dispersal, and grave doubts were extended as to the validity of my teacher's certificate.

There was no alternative. I must blind my eyes to truth and consequences and gamble with Lady Luck. Returning to the chalky mess, I manipulated a few fractions, inverted a few ratios and cross multiplied their numerators and denominators. With a flourish, I handed them my decision. Goggle-eyed and gaping, they voiced their mutual wonder and admiration. The answer was the one they were expecting all the time. And that's how it ended - they were satisfied, I was satisfied, and so was my prestige.

D I D Y O U K N O W . . .

When Pope Benedict XV published his peace proposals during the last war, Ambassador Jusserand of France called on President Wilson and commented on the excellence of the proposals, to which the President retorted with ill humor (the quote is verbatim): "Why does he want to butt in?"

March time recalls for the patriotic Ukrainian the everlasting memories of Taras Shewchenko - Ukraine's greatest poet and nationalist. During this month two episodes in the life of Shewchenko are celebrated. His birth on March 10, 1814, and his death on March 11, 1861. During March, Ukrainians, in reverence to Shewchenko's patriotic zeal, sponsor manifestations on his behalf. In Canada, usually, concerts are prepared. The items are lyrical folk-songs, recitations from the 'Kobzar', and an address, inspiring all to follow the footsteps of Taras Shewchenko and strive, with enlivened courage, to gain Ukraine's rightful independence in the near future.

vvvvvvvvvvvVVVvvvvvvvvvvv

ПРОБЛЕСК

Видають Брати Схоластики ЧСВВ.

Виходить раз у місяць.

Ч.4. Гримзбі, Онт. Квітень, 1945. Рік IX.

ВОІСТИНУ ХРИСТОС ВОСКРЕС

НАШИМ ПРЕОСВЯЩЕННИМ ВЛАДИКАМ,
ВПЕ.О.ПРОТОІГУМЕНОВІ Й УСІМ ВПР.ОТЦЯМ,
ДОРОГИМ ДОБРОДІЯМ, ПОКРОВИТЕЛЯМ І ЧИТАЧАМ
І ВСІМ СПІВПРАЦІВНИКАМ,
ЩЕДРИХ ЛАСК ВІД ВОСКРЕСШОГО ХРИСТА
БАЖАЄ

Проблеск.

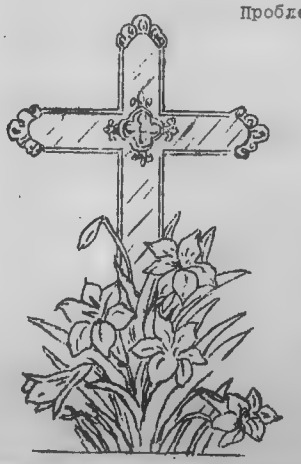

ВОСКРЕСЕННЯ

Судомир:

Здавна і не без слушности ставлено воскресення Христа як головну основу нашої віри, так що коли б хто вахитав цю правду, захитавби і віру. Читаючи описи поодиноких Євангелистів, перед нами стають чудові образи цієї великої події і нам прямо не хочеться вірити, що ці образи, порівнані між собою, немало від себе різняться. Ось короткий начерк розбіжности й згоди всіх чотирох Євангелистів що до цієї, так важливої події в житі Христа, в існуванні Його Церкви і в нашому власному житті.

Св. Матей каже коротко: дві Марії прийшли до гробу, як почало світати, - побачили Ангела, що каже їм звістити воскресення Апостолам - а подорові їм являється сам Ісус. Другу зяву наводить вже в Галилеї. Небагато різниться від цього опису св. Марко, додаючи тільки більше число жінок і згадку про появу Христа в дорові до Еммаус. За те св. Лука наводить вже дещо більше: жінки бачать двох Ангелів, що говорять іншими словами й звіщають Апостолам. Петро біжить до гробу - поява в дорові до Еммаус і згадка про появу Петрови - поява всім Апостолам-і вознесення. - Вкінці св. Йоан подає: Марія Магдалина побігла рано до гробу, а побачивши, що він порожний, вернулась і сказала Петрови і Йоанови - обо Апостоли біжать до гробу, а побачивши тільки плащаниці, відходять. Марія Магд. бачить двох Ангелів і самого Ісуса. Того дня явився ще Ісус Апостолам в неприсутности Томи, а по вісьмох днях знов всім разом в Томою. Згадує ще також появу Христа над Тиверядським озером.

Ці поодинокі розбіжности дадуться вияснити й уложити в слідуючому порядку: В неділю, як почало світати, прийшли до гробу жінки несучи пахощі. Коли ж побачили камень відвалений і гріб порожний - Марія Магд. як молодша і більш вражлива, зараз побігла звістити Петрови й Йоанови. Прочі жінки стояли безрадні - тоді явився Ангел, звістив воскресення та казав звістити Апостолам. Коли ж вони відійшли - прибігають до гробу Петро і Йоан, а за ними й Магдалина. Апостоли оглянувши гріб відходять, а вона лишається оплакувати дорогу страту. Тоді їй являються Ангели, а потім і сам Ісус. Йоан як прибіг, так і відійшов скоро, а Петро йшов поволи, дивуючись тому, що сталося - тоді саме явився йому Господь. По полудні явився Ісус учням в дорові до Еммаус, а потім ще й усім Апостолам, крім Томи.

Так отже всі події цего світлого дня, Христового Воскресення, стають перед нами в чудовому, гармонійному образі. Однак треба підчеркнути, що та розбіжність між писаннями Євангелистів не підриває правдивости події, ні віри, бо догма про воскресення оперта не тільки на одноглядности св. Письма, але й на історичній правдивости події.

- - - - -

У СВІТЛИЙ ДЕНЬ

Мирталь

Це була перша Велика Пятниця. Розярена товпа провадила Ісуса на страчення. Терневий вінок на голові, важкий хрест на плечах, ціле тіло збите, закатоване, очі залиті кровю. Кати шарпають, бють, зневажають. Ісус ступає поволи вперед, без слова скарги, чути тільки тихе зітхання - в Його слідах лишається кров. Вороги тішаться, ликують, бо приходить кінець тому зненавидженому Галилейцеві.

Прибили до хреста. В саме полудне завис між небом а землею. Потемніло небо, бють громи, лискавиці прорізують темряву, тріскають скали - тільки серця ворогів ще більше закаменіли. Хочуть затерти всякий слід по Ісусі - ставлять сторожу при гробі, а гріб привалюють важким каменем, щоб часом не встав і не явився їм з грізними словами "Горе вам". Весели відійшли від гробу, думаючи, що Він вже на завжди погребаний.

Минала субота. З неспокоєм святкували жиди. Тихо плакали вірні друзі Розпятого. На землі царила дивна тишина, наче сон оповив землю. Місяць бийшов високо на небозвід і сіяв срібом по високих горах й широких долинах і на дерева, що стояли смиливши голови, наче думу думаючи, наче виждаючи чогось. Тільки десь далеко чути тихий плач по Тому, що Його позавчора погребали.

При гробі сторожа пильно чувае - наслухує чи не підходить хто вкрасти тіло Обманця, аж нараз відвалився тяжезний камінь, гріб отворився. Сторожа припала до земли з переляку. Зійшов з неба Ангел, щоб засвідчити, що гріб порожний, що нема вже там Того, що Його погребали. "Ніть зді, востав". Христос Воскрес.

Висміяний - встав у славі, переможений - встав у силі Воскрес до славного вічного життя, вже смерть Ним не заволодіе. Христос може терпіти, може дійти аж до гробу, але тільки на короткий час, на хвилину. Він не може бути побідженим, його ніхто не переможе.

І тепер Христос висміяний, дає себе розпинати - наче погребаний у світі. Його віра, його наука погребані в багатьох серцях. Христос до нас на свою Церкву переслідування, позволить навіть поховати, та тільки на те, щоб за хвилину, вона воскресла в ще більшій величі і блеску.

Христос воскрес - Він вічно з нами. Хто зможе нас від Нього відірвати, хто зможе нам відібрати віру Його і любов. Хай володіе в наших серцях, в нашім народі, в цілому світі - Той, що воскрес, Воістину воскрес.

IIIIIIIIIII

Канадські Герої

Поворот.

Три роки перебув о.Бребеф у Франції. Весь час ждав нагоди,щоб вернутись до Канади,однак це так довго було неможливе,як довго Канада була під володінням англійців,бо ці дбали більше про торгівлю,а духовний розвиток індіян їх не цікавив.

Навесні 1633 р.,коли французи підписали володіння, о.Бребеф ,в товаристві двох отців, Даніель і Дабо,вибрався до Нової Франції /Канади/.Не міг однак зараз дістатись до Гуронії,через боротьбу серед індіянських племен. Слідуючого року також було не легко. Вороже плем'я Ірокеза завжди нападали на гуронських торгівців і через те починалась боротьба. Тому до гуронські торгівці боялися перевозити отців,навіть дарунки нічого не помагали. В тому важкому положенні,о.Бребеф вдався до св.Йосифа.Через 20 днів правив Сл.Божу на його честь,аж Святий висушав його молитви. Мимо небезпек гурони згодилися на перевіз.

Подорож була довга й прикра.Тому що в часі плавби дехто з гуронів заслаб,о.Бребеф сам веслував,сам на своїх кремезних плечах переносив човен,де плавба була неможлива. Одного разу хотіли вже його лишити в лісі,та тільки з огляду на його прислуги не вробили того. Дуже радів о.Бребеф,коли побачив своїх давних вірних,зраділи й індіяни побачивши свого приятеля. По всіх околицях розійшлась весела вістка,що що вернувся до них "Чорний Одяг".

Нужденне шатро стало помешканням місіонарів,та о.Бребеф так його вирядив,що всі індіяне дивувались.Особливо чудувались годинникові. Не могли зрозуміти як він сам рухається і дзвонить - часто сиділи цілими годинами й дивились на годинник.

Пошесть.

Між індіянами в тому часі ширилась пошесть і тому отці мали дуже багато праці,щоб умираючих поєднати з Богом і приготовити до смерти.Щоб відстрашити від своїх хатів демона пошести,індіяни ставили перед ними страшка зо соломи і те саме радили зробити Отцям,та вони місто страшка поставили хрест,заявляючи,що це одиноке знамя,що його демон боїться.

Жертви були так численні,що індіянам вже забагато було його нещастя.Дехто почав нарікати,що це місіонарі причиною пошести - навіть грозили прогнанням. Щоб ратувати себе

/Док.на стор.11/

КІТАСМО ЩИРО!

Манастир Пресв.Ісус.Серця
Гримзбі,Онтаріо,
1 квітня,1945.

Впр.о.Ігуменові С.Журавецькому
Шікаго,Ілл.

Впр.й Дорогі Отче Ігумене:

Зближаються радісні й щасливі дні,що принесуть Впр.о.Ігуменові ободрення й нові сили до праці,а нам золоту нагоду заявити щиру любов й глибоку вдячність до дорогої нам особи Впр.о.Ігумена. Ці дні,це гарний весняний час, 17 квітня - 65-тий день уродин і 18 квітня ПЯТДЕСЯТЬПЯТЬЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ СВЯЩЕНСТВА,- чудовий сніпрад народин кожного священника.

Продовж нашого схоластицького життя ми бачимо,що наші шкільні конечности знаходять у Вас зрозуміння й відчуваємо ті щирі почування батьківського серця. Особливо ми - брати Богослови тут у Гримзбі,хочемо оцею дорогою зложити Впр.о.Ігуменові щиру подяку за цей цінний дар для кожного з нас - підручники догматичного й морального богословя - Танкерея й Аррєві. Свідомі того,що нас жде в будучности і як великого до цього треба підготовання - кладемо на вагу золота кожну поміч,що дасть нам змогу краще вивязатись пізнійше,у важних священичих обовязках.

Звичністю кожний раз - а тих разів буде не мало - коли хтонебудь з нас загляне до тих книжок,згадає щирим,вдячним словом Впр.о.Ігумена.

Маючи перед очима так велику працю Впр.о.Ігумена для Чина й душ,а особливо не батьківське відношення до нас - в ці гарні дні - бажаємо зложити свої щирі побажання -багато ласк Божих й щедрого Його благословення. Молимо Бога,щоб на славу нашого Чина,для добра душ й на радість всім нам - зберігав Впр.о.Ювілята НА МНОГІ Й БЛАГІ ЛІТА.

В Христі брати

Богослови ЧСВВ.

Diak. Мирон Дацюк.
Бр. Сотер Підскальний.
Бр. Віталій Підсалений.
Бр. Загарюк Ждан.

Бр. Никон Сварський.
Бр. Пампфілій Ждан.
Бр. Йосафат Шкварок.
Бр. Модест Стасюк

ВІДПУСТИ

Римон.

Священна Конгрегація для Східної Церкви повідомила всіх заінтересованих,що Св.Отець,Папа Пій XII,на послуханні 15 травня 1943 р. надав відпусти на деякі молитви й по божні практики,для всіх вірних східних обрядів і на завжди. Молитви можуть бути проказувані у всіх мовах,правно уживаних у східніх обрядах. Взяті вони в літургічних кних,що їх уживаємо в наших церквах,а подані в латинському перекладі, в "Акта Апостоліче Седіс" у річнику XXXVI,№.2,виданім 20 червня 1944 р.

Тут подаємо початок кожної молитви і відпуст,що на ню наданий,а для кращої орентації даємо /в скопках/ сторону в нашому Часослові,де дотична молитва знаходиться.

1. "Слава тебі Боже наш,слава тебі," /5/ - 300 днів відп.
2. "Царю небесний Утішителю..." /5/ - 300 днів відп.
3. "Пресвятая Трійце помилуй нас..." /5/ - 300 днів.
4. "Господи помилуй 12 разів." /7/ - 300 днів.
5. "Прийдіте поклонімся Цареви..." /7/ - 300 днів.
6. "Іже на всякое время.." /33/ - відпуст 7 літ за кожний раз, повний відпуст при звичайних умовинах,хто проказує через цілий місяць;
7. "Чеснійшую херувим..." - /34/ - 300 днів.
8. "Господи й Владико.." /молитва Єфремова/ /34/ - 500 днів відп. Відпуст 7 літ,коли проказується з поклонами.
9. "Боже милостив буди мені..." /35/ - 300 днів. Відпуст 7 літ,коли проказується з метаніями.
10. "Со святими упокой..." /37/ - 300 днів.
11. "Ослаби,остави,отпусти..." /44/ - 300 днів.
12. " Востаніше от сна,припадаєм тебі...От одра і сна воздвигл мя єси... Напрасно Судія прийдеть..."- 600 днів. Відпуст повний,при звичайних условинах,коли проказується що-раня через цілий місяць.
13. "Достойно есть яко воістину..."/113/ -500 днів. Відпуст повний раз у місяць.
14. "Слава во вишних Богу ...аж до - ...по славу Бога Отца, амінь..." /118/ - 500 днів.
15. "Христіянськія кончини..." /120/ - 300 днів.
16. "Пресвятая Богородице спаси нас."/125/ - 300 днів.
17. " Світе тихій..." /177/ - 300 днів.
18. "Нині отпущаеши"... /188/ - 500 днів.
19. "Сподоби господи..." /180/ - 500 днів.
20. "Богородице Діво..." /190/ - 300 днів.
21. "Не умолчим никогдаже..." /193/ - 300 днів.
22. "Заступнице Христіян..." /199/ - 300 днів. Відпуст повний раз у місяць.
23. " Не імами іния помощи..." /199/ - 300 днів.
24. "Вишшую небес і чистшую..." /206/ - 300 днів

/Продовж.на стор. 14/

СВІТЛІ ДНІ

З ЛИСТІВ Б.П. ВПР.О.Н. КРИЖАНОВСЬКОГО ЧСВВ.

Тому пять літ,10 квітня 1940 р.спочив по трудах один з перших піонірів нашої провінції. Нехай цих кілька уривків з їх листів пригадають нам того,що був для нас Батьком,з котрим ми і сьогодні здучені любовю.

"20 і22І не виходив в хати. 2І вечером зачало мене моровити,тож я зачав робити свою курацію,котра тут у Шікаґо не показувала успіхів,а до того 23.XII показалася кров при кашлянню.Заключали др.Сіменовича і сконтастував пневмонію,себто запалення горішної части легких. Сейчас завезли мене до шпиталю,де мусів спокійно лежати і доперва нині позволив доктор встати.Не знаю доки еще буду мусів ту покутувати..."./26.XII,39/

"Пишу цих кілька слів з Монтреалю,де приїхавем 3.І. а вертаю до Чікаґо 5.І. В дорозі до Монтреаду,стало мені дуже слабо,що не мав надії живим заїхати..." / 4.І.1940 /

"Дучи в пятницю 5.І.в дорозі перед Торонто зробилося мені дуже не добре,тож я за порадою о.Дейлі,що їхав зі мною перервав їзду.Ту мене положили до ліжка і кажуть,що не вільно буде встати скорше як за 5 тижнів. Мають курувати серце,хотяй жадного болю не відчуваю....Хотяй свята переводжу в шпиталі в Торонто,далеко від своїх,але чуюся досить щасливий і весе-лий"./Ст.Майкл Госпітал,Торонто 8.І.1940/

"Пишу Вам,щобисьте знали,що еще жию й хотяй у ліжку, добре мені поводиться і далеко ліпше як у Чікаґовськім шпиталі.Болів жадних не відчуваю,добре годують,дають друге снідання,підвечірок і еще перед спаням. Щодня приносять св.Причастя. Вчера відвідав мене Архієп.Меґвіґан,наш давний знакомий і приятель,то зробило велике враження на сестер і норси із більшим респектом до мене відносяться". /10.І. 1940/

"Коло мене всьо добре. Не хотівем добровільно відпочи вати,то мушу примусово.о.Жидан,о. Сенишин і о.Тимочко хотіли мене відвідати,але їм написавем,що то безпотрібно"./20.І.40/

"Вже нині кінчиться третий тиждень мого дежання у шпи талі й еще передімною друга половина. Від кількох днів побіль шили їду,щобим набирав більше сил; чимраз дотепер чуюся ліпше.Нинірано було гірше.." /26.І.40/

"Ще через два тижні мушу лежати в ліжку й не вільно вставати,а дасться видіти,як буде дальше. Вже другий раз відвідав мене тутешній архієпископ,а наші Преосвященні будуть за день,або два..." / 3.ІІ.40 /

"Якраз були в мене Преосвященні /Ладика/. Дуже дякую Вам і всім отцям і братям за молитви. Мені чимраз ліпше. /6.ІІ.40/

"Серце минувшої ночі показувало давніші примхи." /8.ІІ.40/

"Кажуть,що мені лекше,вже зачав вчера 6-тий тиждень

/Док.на стор.10/

СКАЖІТЬ МЕНІ

Мирослав.

ЧИ КАТОЛИКОВІ МОЖНА ЧИТАТИ БІБЛІЮ.

Католицька Церква ніколи не забороняла читати св.Письмо бо ніколи не забороняла його видавати,чи переводити на рідні мови різних народів.Це можуть посвідчити поверх 200 видань Біблії видані в різних мовах,за сімдесять літ по винайдені друку,до німецького видання,що його довершив Лютер від 1522 до 1533 р.

Коли Церква позволяє видавати св.Письмо то позволяє також його читати . Можна читати Біблію,але тільки католицькі видання,чи переклади,одобрені церковною властію. Церква є свідком і сторожем обявлення,всего,що знаємо про Бога,всего,що на ньому спочиває наша віра,а наша віра основується на св.Письмі.Тому саме Церква уважає щоб видання Біблії були правильні,бо якщоб можна було доказати в св.Письмі якийсь блуд,або розумну противорічність,то тим самим знищилася б підстава католицької віри.

Церква не тільки,що не забороняє читати св.Писмо, але вона ще його поручає. Біблія не тільки має в собі боже слово,але вона сама є божим словом.Першим автором св.Письма є сам св.Дух,а писателі цих книг були ним натхнені.Св.Дух пильно уважав,щоб вони не помилились. Ватиканський Собор заявляє,що книги Біблії є святими книгами: "Тому,що писані за натхнінням св.Духа,їх автором є сам Бог і яко такі,вони були передані Церкві."

І саме тому,що ті книги були передані Церкві,тільки Церква має право рішити котре видання є правильне й котре можна читати. Протестанти також видають свої біблії,але їх не можна читати,бо вони вже пристосовані до фалшивих засад протестантизму й місто добра,наносять душі шкоду.

Отже можна католикові читати Біблію,але тільки таку що є одобрена католицьким епископом,зглядно Церквою,бо тільки така є добра й правдива,що чтачеві поможе, а не пошкодить.

§§§§§§§§§§§§§§

МОНАШИЙ СВІТ.

/Док.зо стор.9./

До Канади прибули ОО. Василіяни /лат/ ще 1852 р.на запрошення торонтонського епископа,де й до сьогодні ведуть Колегію св.Михаїла. Крім шкіл,завідують також деякими парохіями,як у Канаді,так і в Зл.Державах. Останніми часами поручено їм великі місійні простори Мексико,де працють з великим успіхом.

ффффффф

МОНАШИЙ СВІТ
ВАСИЛІЯНИ

Згромадження ОО.Василіян латинського обряду датує свій початок від 21 листопада1822 року. Історія його основання така: Підчас французької революції Монс.Д Авіо,одинокий ще епископ у Вієн,бачив як скоро зменшується духовенство у Франції через переслідування. Лишилося вже тільки третина духовенства,а нових покликань не було,щоб заступити їх місце. Неможливо було у тих часах удержувати прилюдно якусь колегію, чи семінар,тому в 1800 р. закладає він школу в одному майже не приступному селі у Віварських горах. Цю школу передав під провід о. Лямієр,тамошнього пароха. Тут мали приготовлятись кандидати до священичого стану. Помимо різних небезпек школа розвивалась і робота йшла вперед. Колиж 1802 р. обставини в краю так поліпшились,що укриття вже не було конечне,винаймає він у місті Анноней,занятий революціонерами францішканський манастир і туди переносить цю школу.

Безнастанна боротьба за удержання й сталі напади вільнодумців були понад сили тих,що цею школою опікувались. Треба було отже іншого виходу. І тоді,цебто 1822 р., учителі цеї школи просять дозволу заложити між собою релігійне товариство. Епископ тої діецезії згодився і назначив комісію,щоб уложила правила для нового згромадження. 21 листопада 1822 р. 10 священників,що становили тоді учительський факультет тої колегії, стали першими членами нового згромадження.

1837 р. уложено конституції і вислано до Риму,щоб там їх одобрено. Головною ціллю цего згромадження було вчити й виховувати молодь,особливо тих,що мають намір стати священниками. Його члени мали б зобовязуватись трома звичайними монашими обітами,а також ще й обітом постійности. Однак їх обіт убожества не не був дуже строгий,кожний член міг і на далі задержати все своє майно,брати собі стипендії зо Сл.Божих,а крім того мав ще діставати малу платню від згромадження. Все ж таки не міг збільшувати свого майна,але всі доходи мав второпно зуживати. Всі члени мали пілягати головному настоятелеві,що перебував у Анноней,у Франції.

Конституції цего згрмадження потвердив [illegible] IX 1863 р.надаючи деякі привілеї,а також ограничив посілости. Остаточне потвердження одержали ці конституції зпочатком XX ст.

/Док. на стор. 8/

О С Т А Н Н І Д Н І

/Продов.зо стор.7/

у ліжку і позволили встати на 20 мінут. Через 5 тижнів не вільно було рушитись з ліжка, навіть в найбільшою потребою. Коли перший раз встав, то наказали, щоб був коло мене служачий. Коли по так довгім лежанні пробував стати то ноги так тряслися як у малої дитини, що пробує ходити..." / II.II.40/

"Нині відвідав мене о.Сенишин. Але був досить коротко може годину..." /I5.II.40/

"Вчора сказав мені доктор, що можу вже довше бути поза ліжком і більше ходити, щоб набрати сили. Маю надію, що як обставини мого серця не погіршаться, то за IO днів буду в Чікаго тож вже більше сюди листів не посилайте. Щиро дякую всім за молитви, нині перший раз бувем у тутешній каплиці і щиро подякувавем І.Христові за ласку, що продовжив життя і просив о ласку, щоб дароване часть життя еще з більшою ревністю ужив на його славу. Доктори приказують взяти еще довший відпочинок, тож не маю надії скоро вернути до Мондері..." /I9.II.I940/

"Казав мені доктор більше проходжуватися і пробувати своїх сили. Маю надію за пару днів бути в Чікаго..."/28.II40/

"Мавем надію вже вчера бути в Чікаго, але доктор радив мені еще пару днів позістати в шпитали, бо еще уважає небезпечним пускатися в дорогу..." /IO.III.I940./

"Нині якраз 9 тижнів, як мене привезли до шпиталя. Вечером нині їду до Чікаго, де позістану довший час, бо доктори так наказали і не позволили дальше їхати..." /I5.III.40/

"Від суботи єсьм вже в Чікаго. З дурним серцем трудно дійти до ладу. Минувшої ночі бадруваго десь до 4-ої рано. Не знаю як еще моє здоровля покаже, але не маю надії бути в дома перед Великоднем...Я тепер не годин переписуватися з Всеєв. о.Архимандритою..." /I8.III.I940/

ТЕЛЕГРАМИ:

Стемфорд, II квітня 1940р.
До ОО.Василіян в Мондері.
"Отець Крижановський помер цеї ночи. о.Процко."

Стемфорд, I2 квітня/40 р.
До Впр.В. Вараника в Мондері.
"Я післав тіло до Едмонтону, дам знати пізнійше час приходу.
о.Амброз.

Шікаго, II квітня /40.
До Впр.о.Н.Саварина в Мондері.
"Отець Крижановський помер IO квітня. о.Сенишин."

Стемфорд, I2 квітня /40.
До Впр.о.І.Вараника в Мондері.
"Тіло Впр.о.Крижановського вислано, до Едмонтону прибуде у вівторок третя трийцять пять по пол. 9, Амброс."

/І.б./

Любімо Терпіння.

Хвилина за хвилиною минає людське життя й хвилина за хвилиною приносить нові терпіння-страдання. З кожною хвилиною дістаємо ті прикмети, що нас роблять старшими, з кожною хвилиною зближаємось до нашої мети. Кожна людина, що живе на цім світі зазнає терпіння і певно кожній людині прийде на думку це настирливе питання - по що це життя, по що в ньому стільки терпіння.

Багато є еще на світі людей, що для них терпіння є важкою, нерозгаданою загадкою. Від розвязки її залежить щасливе, чи не щасливе життя. Доки людина не знайде правдивої розвязки цего питання - вона вече подорожний в пустині, що збукався з дороги. Він не знає куди йде, звідкіля прийшов, що йому робити, де дітись. Багато на світі таких подорожних, тому стільки горя між людьми, стільки зневіри. Всі терплять, та не всі одержать нагороду за своє терпіння.

Людські сили, людський ум не має відповіди на це питання - правдиву розвязку дає тільки віра. З віри знаємо, що наше терпіння - приняте по християнськи - обернеться в славу. Як Господь Ісус терпів-страдав, щоб потім воскреснути в славі й вічно володіти, так і ми - віра нам каже - зберемо овочі наших страдань, як заволодіємо з Христом у славі Його. Щасливі ми, що маємо віру, щасливі в цьому житті й у будучому.

Однак не сміємо тільки тішитись своїм щастям. Як Христос воскрес, щоб запевнити нам побіду, щоб нас ободрити - так треба й нам помогти прийти до світла правди тим, що ще ходять у тьмі безвіря. І як Христос смертю побідив смерть, а терпінням осолодив наші терпіння - так треба й нам жертвувати не тільки молитви, але й терпіннями те, щоб осолодити терпіння тих, що терплять безпотішні. Щоб і вони, пізнавши правду, разом з нами прославляли Бога - в терпіннях.

ТТТТТТТТТТТТ

КАНАДСЬКІ ГЕРОЇ.

/Док.зо стор.4/

і своїх помічників, о.Бребеф скликав раду всіх індіян й обіцяв їм, що пошесть устане, якщо вони пообіцяють поставити капличку. Потім о.Бребеф почав ревно молитись і дійсно по кількох днях жертви зменшились, а незабаром пошесть зовсім пропала. Індіяне дотримали обітниці - вибудували капличку й віддали під покров Непорочного Зачаття. Відтепер почали показуватись крапи успіхи. Християнська громада числила вже 73 члени, - багато приготовлялось до св.Хрищення. Так серед невтомної праці минав третий рік.

/п.б./

Ріона

ПАСХА

Єрусалим був переповнений паломниками - була недалеко Пасха". Середу перед мукою, перебув Ісус у Витанії. Четвер був першим днем "неквашеного хліба". В цей день жиди робили великі приготування до спожиття Пасхи вечером, а зглядно з настанням дня, бо жидівський день зачинається по заході сонця. Треба було приготовити відповідну кімнату - вибрати пасхальне ягня і пополудні заколоти в святині - приготовити неквашений хліб /азім, або матзот/ і густий, червоний сос "харозет", що був зроблений з дактилів, оріхів, фіґ, винограду й оцту. Вкінці щей гіркі зела - хрін і зелену петрушку.

Кожне з цих приготувань мало своє символічне значення. Ягня представляло агнця, що його жиди заколювали в Єгипті, й кровію його помазували одвірки, щоб Ангел смерти пощадив їх первородних - неквашений хліб означав "хліб смутку й терпіння египетської неволі, - харозет був червоний як цегла й пригадував невільничі роботи - випалювання цегол, гіркі зела пригадували гіркість неволі.

Маючи на думці ці приготування, спитали Апостоли Ісуса. "Де хочеш щоб ми приготовили місце, де Ти мігби спожити Пасху." І сказав Христос до двох учеників: "Ідіть в місто, а там стріне вас чолвік, що нестиме збанок води, ідіть за ним. І де він зайде, скажіть панові дому: Учитель питає, де є світлиця, де я мігби спожити Пасху з моїми учнями, а він покаже вам велику, прибрану їдальню і там приготовіть.

Учні, що їх вислав Ісус були Петро та Іван. Замітне, що Христос не вислав Юди-скарбника, мабуть знаючи, що він шукає нагоди Його видати, не хотів щоб цей непокоїв їх в часі вечері. Не хотячи говорити з Петром і Йоаном осторонь, дає їм вказівки при всіх, та так, що й ці два не знали точно місця, аж прийшли і побачили.

У тих часах Пасха вже стратила багато зо своєї давної простоти. Жиди вже не стояли при споживанні пасхального агнця, але простягались на диванах, після звичаю свобіднородних греків та римлян, бо їсти стоячи, було ознакою невільництва.

Під вечір пустився Ісус з учнями вулицями Єрусалиму. Минаючи галасливі товпи паломників, незамітно ввійшли на призначене подвіря, а з відси в горішну кімнату, де Петро й Іван приготовили все що треба.

/Д.б./

xxxxxxXxxxxxx

Мирослав

ЕГЕЖ

КАЖЕ ДИТИНА ЩО БИТА, ТА НЕ КАЖЕ ЗА ЩО.

"1572 року здавалося, що Римо-католицизм входить в нову еру аґресії, через жахливу "Свят-Вартоломеївську ніч" в Парижі. Всі добрі протестанти в Англії бачили в цьому знак страшної конспірації проти себе й проти своєї королевої." Тими словами торонтонський професор, Берті Вилкінсон, в однім зо своїх "Оповідання канадської історії", зачепив одну дуже важливу добу французької історії.

Нещасливий факт "Свят-Вартоломеївської ночі", стався в ночі 24 серпня 1572 р., на початку релігійної війни. Це властиво була горожанська війна, що тягнулась від 1562 - 1628 р. між католиками й протестантами у Франції, де останніх називали Гуґенотами. Щоб добре прослідити справу тої "ночі", що на неї звертає увагу проф. Вілкінсон, треба її вложити в рамці тодішних обставин.

Заки настала Реформа, Франція вже одинайцять віків була католицькою. Зо своїм повстанням у Франції протестантська реформа почала боротьбу не о свою власну свободу, але о те, щоб стати державною, володіючою релігією. Гуґеноти не вимагали свободи релігії для себе, але знищення католицизму у Франції, саміж отже, були причиною цеї війни.

Після протестантів, початком цеї війни були убійства у Вассі, де служба князя "Де Ґіз" вбила 23 гуґенотів 1562 р. Вдійсности ж збройна ворожнеча почалась ще два роки скорше, а причиною була "змова в Амбоаз", що мала на ціли скинути з французького престола Франца II, цебто відібрати "деґізам" /так протестанти називали католиків/ владу, а передати її гуґенотові, князеві "Де Конди". Та це ще не все, перед тим ще протестанти робили багато пакости, як зневага св. Тайн, убійства, руїна і т.д. Ось наприклад в Монпеліє гуґеноти знищили катедру й убили 200 католиків, а коли ця вістка дійшла до Кальвіна, то він записав у своїм "Коментарі Даниїла", що вона принесла йому радість і потіху. Це все сталось ще перед убійством у Вассі. Доведена до крайности католицька сторона що в десятеро переважала протестантів, мусіла боронитись, а з цього повстала ця релігійна війна, хоч по правді це була війна за володіння у Франції. Що й по стороні деґізів були деякі самолюбні провідники, цего ніхто не перечить, але кинути всю вину на католиків, робити їх за все відповідальними, це дещо забагато віддалюється від правди.

Слідкуючи історію побачимо, що злочин 24 серпня 1572 р. був державним злочином, що гуґеноти самі стягнули на себе вину, зраджуючи свою вітчину підписанням угоди з Елисаветою англійськоою 20 вересня 1562 р. що дала їм 6.000 війська в заміну за міста Гавер і Дієп.

/Д.б./

ВІДПУСТИ,

/Прод. зо стор.6/

25. " Преславная Приснодіво..." /215/ - 300 днів.
26. "Упованіе нам Отец..." /215/ - 300 днів.
27. "С нами Бог..." /237/ - 300 днів.
28. "День прешед..Слава..І нині..." /239/ - 500 днів.
Відпуст повний раз у місяць, коли проказувати що-вечер
29. "Пресвятая Гопоже Владичице..." /240/ - 300 днів.
30. "Вся небесния сили..." /240/ - 300 днів.
31. "Святий великий Йоане..." /240/ - 300 днів.
32. "Св.славнії й всехвальнії Апостоли".. /240/ - 300 днів.
33. "Боже милостив буди нам грішним..." /241/ - 300 днів -
Відпуст 7 літ, коли проказується з метаніями.
34. "Господи сил з нами буди..." /248/ - 300 днів.
35. "Всесвятая Богородице, во время..." /249/ - 300 днів.
36. "Все упованіе на Тя возлагаю..." /249/ - 300 днів.
37. "Ко Богородиці приліжно..." /294/ - 300 днів.
38. " Множества содіяних мною..." /304/ - 300 днів.
39. "Со духи праведних..." /314/ - 300 днів.
40. "Въ покоещи Твоем Господи..." /315/ - 300 днів.
41. "Ти еси Бог сошедий во ад..." /315/ - 300 днів.
42. "Єдина чистая..." /315/ - 300 днів.
43. "Во блаженном успенії..." /317/ - 300 днів.
44. "Вічная память, 3 рази." /317/ - 300 днів.
45. "Христос воскресе із мертвих..." /331/ - 300 днів.
46. "Воскрес Ісус от гроба..." /337/ - 300 днів.
47. "Спаси нас Сине Божий, во Святих..." /з Літургії/-300 днів.
48. " помяни мя Господи...Владико...Святий.." /з літ./-500 д.
49. "Вечері Твоея тайния Сине Божий..." /з літур./ -300 днів
50. "О тебі радуется..." /з Літ.св.Василія В./ - 300 днів -
відпуст повний раз у місяць.
51. "Помилуй мя ,Господи, помилуй мя." - 300 днів.
52. "Господи Ісусе Христе, Сине Божий, помилуй мене грішного". - 300 днів відпусту за проказання цеї, або її подібної молитви.
53. "Кресту Твоему покланяемся...". - 300 днів.
54. "Через заступництво Богородиці, Спасе, спаси нас". -300 дн.
55. а/ "Слава Ісусу Христу - Слава на віки."
б/" Христос воскрес - Воістину воскрес."
в/ "Христос раждається - Славіте Його."
г/ "Христос посреді нас - Єсть і будеть".
300 днів відпусту вірним, що поздоровляють себе цими, чи подібними висловами. Відпуст повний раз у місяць, коли це робиться звичаєво.
56. Вірні, що для почитання воскресшого Христа вислухають в дні Пасхи побожно Воскресну Утреню, або Службу Божу, в ночі чи рано, доступають 10 літ відпусту. Відпуст повний, коли крім того ще добре висповідаються, приймуть св. Причастя й помоляться в наміренні св.Вітця.

(Докінч. на стор. 16)

Червоний Хрест!

Червоний Хрест на білому полотні, символ милосердя й помочі в трепінні -- символ посвяти й любови до страдаючого людства, символ геройських душ, що посвячують своє життя на услуги терпячим.

Історія людства це історія поступу й руїни, історія мира і війни. А наслідки війни - міліони людей терпячих від ран, насилля, голоду, пошестей і знищення, людей військових і не військових. Бачили це одиниці, що в їх серцях жевріло дійсне співчуття до людського горя і хоч не могли перепинити війни, старались бодай злагіднити її жахливі наслідки. Завдяки таким людям, вже 1581 р. між воюючими державами появились деякі закони, що признавали невтральність лікарям, доглядачкам і шпиталям, що опікувались раненими та хорими.

Перший раз появився Червоний Хрест в Кримській війні, 1853-56 р., коли одна російська жінка зорганізувала загальну поміч жертвам війни. Однак міжнародній Червоний Хрест, так як він сьогодні виглядає, зорганізовано аж 1863 року. Початок до сего дала книжка швайцарського письменника, Генрі Дунант - "Спомин із Сольферіно". В цій книжці, по описі стражною бою, автор малює жахливий образ побоєвища, а потім завзиває ввесь культурний світ до створення одної міжнародної організації, що занялася б хорими й раненими в бою, без різниці, сторонництва, чи національности.

Цею справою заінтересувались европейські краї, а в рік пізнійше скликано до Женеви міжнародню конференцію й уложено статут сьогоднішного Червоного Хреста. Як відзнаку невтральности взяли червоний хрест на білому полі, так як це перший раз появилось у кримській війні. Звідси і назва "Червоний Хрест".

Так повстала та багато заслужена, благородна організація, що так багато зробила добра, і ще тепер робить, для ратовання тих міліонів, що сьогодні валяються по всіх фронтах світа. Канадийський Червоний Хрест основано 1896 року.

ЧЧЧЧЧЧЧЧЧЧЧЧЧЧЧ

ЗАГАДКА

1. Що зробило Наполеона, Вашинґтона та інших визначних людей - великими. - Дехто каже: - Великий ніс.

XXXXXXXXXXXX

НІСТІ ЗА БЕРЕЗЕНЬ.

25 квіт.4 берез. МАТОНИ.
3. Приїхали до нас Впр.о. Протоігумен.
4. Діяк.Мирон і бр.Модест здавали іспити "ад авдіендас."
5. Впр.о. Протоігумен відїхали. Впр.о.Ігумен,о.Вікарій і о. Ігнатій товаришили їм до Торонта.
7. Впр.о. Ігумен й о.Ігнатій їздили до Ст.Катеринс.
9. Впр.о. Ігумен і бр.Юстин їздили до Гамільтону.
І2. Впр.о. Ігумен виїхали до Ню Йорку - вернулись І6 ц.м.
І5. Куплено всім бляшані скринки на "записки."

І8. В церковній залі відбулась Святочне Академія в честь Митрополита Шептицького.Крім інших гостей,був присутній Впр.о.Й.Мекдона з Торонто,- секретар Митрополита в часі його побуту в Канаді.
22. Почали вязати виноград,й оприскувати озочеві дерева.
25. Впр.о.Ігумен й Впр.о.Ігнатій їздили до Ст.Катеринс.
26. Бр.Йосафат Король виїхав до Мондеру.
27. До Гримзбі приїхали Впр.о.Т.Лазор. Впр.о.Ігумен,Впр.о. Гість,діяк.Мирон і бр Модест їздили з п.І.Іолинським до Ніяґра Фалс - були й на американському боці,якже.
28. Діяк.Мирон і бр.Модест здавали ад авдіендас.
29. Впр.о. Лазор відїхали до Зл.Держав.

- - - - - - - -

В І Д П У С Т И.

/Докін.зо стор. І4./

57. Вірні,що в місяці серпні будуть побожно вчащати на публичні Набоженства в честь Преч.Богородиці,доступлять 7 літ відпусту котрогонебудь дня в місяці,відпуст повний,коли бодай через І0 днів будуть на цьому набоженстві й крім того виспові даються,запричащаються й помоляться в намірі св.Вітця.
58. Вірні,що побожно прокажуть Параклис,чи Акафист в честь Преч.Д.Марії - доступають І0 літ відпусту.
59. Вірним,що в церкві,чи прилюдній каплиці поцілують побожно образ Г.Н.І.Х.,Преч.Д.Марії,або Святого Покровителя тої церкви,чи каплиці,чи Святого,що того дня його празник, за кожний раз уділяється 300 днів відпусту.
60. Вірним,що з побожністю приносять жертвенний хліб до Служби Божої - уділяється 7 літ відпусту.
6І. "Не отвратн лица Твоєго..." /3І8/ - 300 днів відп.
62. "Згда ізнеможе сила моя,не остави мене ,Господи." /Псалом 70 : 9/ - 300 днів.

Оце найкращі докази,що Католицька Церква дбає за ваші обряди й усім бажає розвою - для добра душ.

EDITORIAL

HE IS RISEN

The crowd had departed from the site of execution. Silence reigned. Only the angel of death folded silent black wings over the three crosses on Calvary's Mount. Its Victim was silent. The Galilean was dead. His teachings, admonitions had come to an end. The pharisees gloated in their triumph. But gone, too, were those words of mercy. Those Lips that absolved so many from sin were silenced. Those Hands that wrought miracles were limp. Gone was He Who restored life to the dead. The agonies of crucifixion were over for Him.

Where were His disciples? One was a suicide. With a rope around his neck, he swayed in midair till his body burst. Another was a runaway. A third denied Him with an oath. Truly, this was the end of Him. But soon the Sabbath was past.

"And when the Sabbath was past, Mary Magdalene and Mary the mother of James and Salome brought sweet spices, that coming they might anoint Jesus. And very early in the morning, the first day of the week, they came to the sepulchre, the sun being now risen. And they said one to another: Who shall roll us back the stone from the door of the sepulchre? And looking they saw the stone rolled back. For it was very great. And entering into the sepulchre, they saw a young man sitting on the right side clothed with a white robe; and they were astonished. Who saith to them: Be not affrighted; you seek Jesus of Nazareth, who was crucified: HE IS RISEN!"

Never before had the world heard equal words. Death had been crushed, defeated. God's divine Plan had been proved. Then Good Friday was not the end but just a part of the Plan. Hope again lit up in the hearts of the Apostles and all the faithful. Fear melted and a new, strong faith took over. It was the call to a new greater and everlasting Life.

There was to be no more weeping or mourning. His Name was whispered everywhere. And above all, Christ's word of Eternal Life rang out clearer than ever before:

"I AM THE RESURRECTION AND THE LIFE; HE THAT BELIEVETH IN ME THOUGH HE WERE DEAD, YET SHALL HE LIVE; AND WHOSOEVER LIVETH AND BELIEVETH IN ME SHALL NEVER DIE."

EXCERPTS

/ During the unveiling ceremony of the late Metropolitan's portrait at St. Mary's Hall on Sunday, March 18th, 1945, Rev. Fr. Joseph Mcdonagh, president of the Catholic Extension Society of Canada and former private secretary of the late Metropolitan Sheptycky during his stay in Canada, delivered a talk describing his experiences with the Ukrainian Metropolitan. Realizing the rarity of having so intimate an acquaintance of the Archbishop addressing us, we endeavoured to jot down the general trend of the speech. And as such are printing it here. - Editor's note. /

It is a great honor for me to come from Toronto and speak to you. As Father Kohut said that I have a deep love for the Ukrainians. Yes, it is true that I love them. How I got that love? Well, it's 25 years old. Archbishop Neil McNeil of Toronto one day told me that there is a great man coming to Canada - a champion of orthdoxy, catholic orthodoxy - Bishop Sheptycky. I did not know then that it was the great Metropolitan Andrew Sheptycky. But now I wish to tell you about this my very first meeting with "Mytropolyta Andrey".

Archbishop McNeil was a little man with a great heart, but he did not like to be kissed. When the Metropolitan came in - the first time we saw him - he was seven feet high(he looked that high, anyway), he was that(gesture)broad, with a long beard and the loveliest eyes and, now I know, the greatest heart I've ever seen a man possess. It looked strange to see those two great men - little Archbishop McNeil and the giant Metropolitan. The big Metropolitan walked across the room towards Archbishop McNeil, bent down and kissed the little Archbishop! The Archbishop, as I said, did not like being kissed. All he said was:"Eh, eh!" But Archbishop Sheptycky was like that everywhere. Wholehearted love was the rule of his heart. It embraced all. I think he was a saint.

Some say that Archbishop Sheptycky should have been a Cardinal. He had no need to be a Cardinal. As he walked into Rome - he was as great as any Cardinal! Metropolitan Andrew was known as the Bishop who did not want to be a Bishop. He had three titles. He was Metropolitan of Galicia, Archbishop of Lwow, and Bishop of Kamenets Podolsk. He was a Count. His brother was a General. The Metropolitan spoke ten languages. When we were alone and could not understand each other well in English, we tried French, then Latin, or even Italian. So that we always could get along.

I complement Mr. Borowsky upon his magnificent work in his art of the great Metropolitan. It is exactly like him. About his height, too. But it does not show his great heart. No artist can picture that heart. You can only live with him to know it. I lived with him daily. Ate with him. He dictated to me page after

page events that happened to him and his beloved Ukrainians. He told me of his imprisonment in Russia. In 1917, the Czar took him into custody, into prisonlike accomodations. He was put in chains and allowed, from time to time, to stroll in the garden. The Pope tried to retrieve him, but the Archbishop could not be freed. The (Russians) said,"No! He is dead!" But he wasn't dead, then. And I do not believe he is dead now. He will never die. He will always come back from the dead. His name is gone throughout all continents because he had a great love. The Metropolitan brought into the hearts of his people the fire of this love. He was a great man with a great heart which will love always even when everything will die.

Personally, he once told me that an orthodox delegation from the Ukraine came to him and said:"Metropolitan Andrew, if you will give us priests, and be our Patriarch we will always be with you!" Also, orthodox representatives from White Russia came to him pleading:"Our people are dissatisfied. Take charge of us, Metropolitan, and nothing will happen to us!"

Korensky released Sheptycky from his prison, or rather the government did. But some people who were badly influenced got into the prison where Metropolitan Sheptycky was held prisoner. They shackled him with chains around the hips. The shackles left a mark that remained on the hip for life. I saw it. It left the Metropolitan with a limp. Still the Metropolitan forgave them. He said:"I can't hate, I know nothing but love." His release was marked in triumph with a grand procession. In 1919 the Metropolitan seemed satisfied with the integrity, the movement for union. A union of love, simplicity, Catholicity was always the foundest desire of the Ukrainian heart.

Before paralysis set in, his influence in Canada in 1910 produced the present happy state of the Ukrainian Catholic Church. He advised for appointing Bishop Budka for Ukrainian Catholics in Canada. Today, you have the best priests in Canada. You love these Fathers, I can see it by your faces and your immense generosity. Your collection today is an example for all people.

Metropolitan Sheptycky was tidy. He looked into everything. He even saw that I ate on time. Archbishop McNeil, looking over the statements I made from the Metropolitan's dictation, said that they were no good. But Archbishop Sheptycky commented on them. Incidentally, when the memorandum was completed, Archbishop Mcneil was commissioned to review it.

The history of the world might have been changed if the memorandum would have been prepared and taken under consideration sooner. The Ukrainian Catholic Church would have had countless vocations to the priesthood and many daughters for Sisters.

Now matters are changing. We do not know what God in His divine designs has in store, but I somehow feel that the Ukrainian

(please turn to page nine)

CARTHUSIAN LIFE

B. L.

Today there are many monastic organizations within the Catholic Church. Each one of them in their effort to attain perfection follow different rules and lead a somewhat different life. Still, that does not confuse them in their zealous persuit to imitate the Perfect Monk - Christ. The intention of this article is to cast some light upon the Carthusian mode of living.

The life of a Carthusian is of a solitary and contemplative nature. Their day is mostly devoted to prayer and only partly to manual labor, study and recreation. The religious of the Carthusian Order rises 5:30 in the morning. From this hour till 8 A. M. oral and mental prayers are part of the daily order. The following two hours are dedicated to manual labor. At 10 o'clock the Office is recited in the community church. A dinner of plain, wholesome food with some wine is consumed in the refectory after which one hour is permitted for relaxation-recreation which is spent in silence in the garden or manastery. When thus rested, the religious again return to their spiritual exercises which consist of reading, studies and manual labor. At three o'clock Vespers are sung in the church. After the vesperal services, a half hour is alloted to study. Then a light supper and spiritual exercises(reading, examination of conscience) are resumed.

At 6:30 the religious, still wearing the greater part of their monastic garb, retire. Following a five-hour rest, the monks rise and recite the Matins to which are added prayers for the recovery of the Holy Land from the infidels. Later in the night Matins, Lauds with Lauds of the Dead are sung in the community church. Most of the Office is sung in complete darkness. When light is used it is carefully shaded to throw light only on the choir books. The nocturnal prayers take up considerable time - as much as three hours. At 1:45 in the morning, the Carthusians again return to their cells for a brief rest till 5:30. Sleep throughout the day amounts to seven hours.

Throughout the year silence prevails within the cloistered walls. On certain days there is common recreation. Then only the solemnly professed are permitted to speak. Sundays, however, all monks may join in conversation. Also, once a week, the religious enjoy a walk during which they are privileged to converse.

The Carthusian is clothed in an ordinary monastic habit with an attached hood. Novices, however, wear a short black mantle with a small cowl which is not sewn to the habit. The members of the Carthusian Order are cleanshaven and, also, shave their hair leaving a narrow strip of hair around the haid.

Admittance to the Carthusian monastery is preceded by one month of postulancy. After a certain period spent on the noviciate, the young novice is permitted to pronounce simple vows or return home. Solemn vows are pronounced four years later.

For the young man who wishes to serve as a Carthusian lay-brother two years are set aside for his probation on the noviciate. Then he becomes a donne, wears a habit, but does not pronounce vows. If he desires so, he may remain in this state permanently. But if the donne wishes to pronounce solemn vows eight years of trial are required. The lay-members are segregated, have their own procurator and a separate refectory and chapel.

* * * * * * * * * * * *

APRIL mementoes

April 10, 1911 - Rev. Fr. S. Zurawecky, Superior of Chicagoan monastery, enters the Basilian Order.

April 18, 1920 - Father Zurawecky received Holy Orders. Today, Rev. Fr. Superior celebrates his 24th sacerdotal birthday.

April 10, 1926 - Rev. Fr. I. Rychkun is admitted to the Basilian Noviciate at Mundare, Alberta.

April 10, 1940 - Rev. Fr. N. Kryzonowsky, beloved Provincial and Missionary, passed away into Eternal Life.

April 23, 1943 - Rev. Fr. N. Sawaryn, Mundare Superior, nominated Auxiliary Bishop to His Excellency, Bishop Basil V. Ladyka of Winnipeg.

'''''' ********** ''''''

Note Well: The following issue will be a May-June edition of double size. Because of uncomfortable pre-examination conditions, please mail your articles well ahead of the prescribed time.

THE CALL OF CHRIST

Terry

It happened on May the twenty first.
That I quenched a wondering Heavenly thirst.
For in my soul I knew, at last, oh.
That I had found my Haven of Rest.

A beginning so free on God's open road
That led me to this celestial abode.
And again I thank God for His inviting call,
For which I'd give gold, pearls and all.

I'll always be aware
Of foul Satan's snare
Therefore please accept my sincere vow
To serve You fervently, gratefully always from now.

PERSONALITY Shots

Brother Anatole giving an order: "I want four packages of three-pound bees." Pretty big Bees.

Brother Damien:
Killed the first snake of the season.
Has nearly used up all his canned tomatoes for tomato soup.
Wants to go to California for a vacation.

Brother Josaphat Korol:
Would like to know what Spring is like in Grimsby. He's never been here for Blossom Time yet.
Is the best "polycha" maker in the world.
Pews, too.
Says, that nowadays everything is a "S...k System."

---

* - *

Typewriter - a curse? Says one: "When I use a typewriter I find I make many mistakes in spelling." That's the worst of a typewriter.

PRINCES OF UKRAINE

STAH-RAY (4)

Wladimir the Great named Boris, his son, as successor to the Kievian throne. But, with Wladimir's death in 1015, another son Swiatopolk usurped the throne while Boris was waging war against the rebel Pechenihs. When Boris was journeying back to Kiev a band of ruffians sent out by Swiatopolk slew him before he could lay true claim as the rightful Prince of Ukraine. Thus, the treacherous Swiatopolk committed fratricide so that he would not be forced to surrender an unlawful crown.

Swiatopolk with great fear indulged in his power to rule for, rightfully, Hlib, his brother, who at that time was absent was the successor to Boris. In an attempt to dispose of Hlib before he caused him serious trouble, Swiatopolk again contemplated treachery. He invited the unsuspecting brother to Kiev and en route through the help of hired armed men struck him down in coldblood. The ambitious Swiatopolk, heedless of close blood ties, murdered his close kin for the sake of a kingdom. Boris and Hlib, saintly men in life and death, have been officialy declared Saints of the Catholic Church. The Church calendar lists their heavenly birthdays on the same day - July 24, one week later from their saintly father - Wladimir the Great.

A fourth brother, Yaroslaw, Prince of Nowhorod, dissatisfied with these killings gathered an army and marched against Swiatopolk. They clashed in Lubich. Yaroslaw defeated his brother's army, but Swiatopolk escaped to his father-in-law in Poland. With the aid of his father-in-law, Swiatopolk mustered together an army of Poles and returned to battle Yaroslaw. Yaroslaw was forced to flee to Nowhorod. But soon he was back and compelled Swiatopolk to abandon the princedom of Kiev. Thus the death of the two brothers was avenged and peace secured. The cowardly Swiatopolk died in 1019.

A mirror, please? - Napoleon Bonaparte said:"Give me a man with a good allowance of a nose. When I want good headwork done, I always choose a man with a big nose." It is also interesting to know that Napoleon was finally defeated by Wellington, a man with a very large nose. George Washington, the first president of the U.S.A., had a large nose. In every line of work we find men with prominent noses at the top of the list. Take Jimmy Durante, America's greatest comedian. Also, Eddie Arcaro, America's greatest jockey. So are you blissfully happy with a prominent nose?

— Taken from Stahray's Gems of Reading.

EXCERPTS (continued from page four)

race will yet channel all their Slav friends so that they will know the heart of Sheptycky and all will speak with one thought, one mind and one heart. With the Metropolitan's fire of good example that flame of union to the one Catholic Church can be lighted yet in the hearts of all Slavs. May God give you the grace to carry out this great work that you have started and thus fulfill what God's designs have planned for you.

* * * * * * * * * * * *

LIFE IN THE GARDEN OF CANADA

Two Brothers visit Beamer Falls and meditate upon its beauty.

The sight was a drama that could be lived through only once. Rushing waters curving to and fro flowing with an angry roar down to a lower plateau and from here to drop lower and lower till finally in a snakelike formation its course wove into the narrow creek which braced by steep, scraggy cliffs led the speeding waters onward towards the vast depths of Lake Ontario which gladdened the eye with its magnificent blue. In silence we meditated while these tremendous natural powers exhibited their enormous stores of energy. It was undescribable. We were lost, beyond words, and, as if in a trance - we looked and munched on our apple cores.

We were looking directly down on the flowing waters. Sitting on the edge of a steep cliff we tried to grasp with our puny minds the greatness and strenght and wisdom of the water falls.Deep in reflexion, our prevailing silence was shattered only by the roar of the falling waters. Then Bro. A., trying to break the spell, commented:"All that falling water is nothing but ordinary gravity". Here, mustering up enough saliva to make a spittle, he dispatched a neat amount of saliva into the depths below us. "See what I mean. Gravity, that's all."

The other Brother, looking pensively at the giant falls, suddenly glanced meditatively down into the unfanthomed deep where the drop of spittle disappeared. Then, solemnly, with a deep rumble in his throat let go down the ravine a well prepared 'oyster'. Then, as if an afterthought, he said:"More gravity."

* * * * * * * * * * *

Habit is a cable. We weave a thread of it every day, and at last we cannot break it!

* * * * * * * * * * *

THO'TFUL THO'TS

Scholastics of a decade or so ago well remember that little, brand-new, shiny portable Ukrainian Remington typewriter. It was the apple of all eyes and possessing one just like it is still the dream of many a scholastic. Today, the Theologians' prized possession, it is a battered veteran. Its tiny roller flinging out close to 800 sheets of year after year Problesk which scattered throughout the Basilian province in Canada and the U. S. A. approximately 31,400 sheets of mimeographed Problesks. Under this gruelling fire, not enumerating the thousands (we freely use the word thousands) of letters that the sturdy little machine has prepared, our Remington, finally, has been listed as a casualty. But be brave, Brothers. There is no fear. It has been given in for a thorough overhauling from which it will return to serve again the needs of the Scholastics. So off go our hats to a veteran who has withstood the terrific scholastic onslaught for so many years and, after a slight recuperation, again will brave the undeniable pounding.

Winter is over.

Spring is here.

Our Staff Reporter dropped in to the office of the local meteorologist - Vernon Tuck, and obtained the statistics for the snowfall for the year 1944-45. As we had an unexpectingly heavy downfall this winter, the figures till March stand as following:

Till January 31th, 1945	53.5 inches.
Till February 28th, 1945	11.75 inches.
Total in inches	65.75 inches.

Statistics for March have not been prepared yet.

Our Library is growing by leaps and bounds. The problem of book-spacing was getting serious. In fact cubic inches were being considered. Now, however, the situation is well in hand. Thanks to our able carpenters.

ANCIENT CHINESE EDUCATION

Bro. Leo

Studying ancient history, we find that the Chinese in their culture preceded the Western world by many years. Already the Chinese were skilled in writing, whilst western civilization at the most had picture writing. In the East, gunpowder and the use of firearms were familiar instruments of warfare while Europe fought the foe with the primitive bow, arrow and spear. The printing press, also, was used at a time when this manner of an invention was an article of the future for western culture. By reviewing these facts we look upon the Chinese as an individual cultured group that at one time were predominant in advancing education and national culture. However, their mode of educating differs greatly from the general trend of educating as adopted in Western civilization.

Schools have existed in China from immemorable times. The first schooling was given at home. In the sanctuary of the home, the boy was taught reverence towards parents, ancestors, his moral obligations, and knowledge of his native tongue. Usually at the age of six the child was sent to school where he was exercised in writing the Chinese characters, arithmetic, lessons in manners and morals, chanting odes taken from Chinese poetry, and Chinese history. Upon returning from school the student paid homage to the domestic spirits, his ancestors, his parents, and, finally, to any strangers who happened to be present. This course lasted from three to five years, according to the pupil's ability. Chinese girls were not permitted to attend schools as the boys were. They were taught to read, write and sing at home.

After concluding studies in this common school, the lads attended a seminary in a large city to which they gained permission from the governor. Upon completing a prescribed course, the students were examined and if they were successful in their studies they were admitted to the Imperial College at Pekin. Here, after a three year course the few who graduated were appointed to some offices in the government.

Despite so many years of schooling, the Chinese, outside of memory work, profitted very little by their schools. The course contained a meagre knowledge of mathematics, included no other language beside the mother tongue, literature was strictly Chinese, history was interwoven with many fables, and its science was unworthy of the name. The sole purpose of studying being to preserve existing conditions and customs.

The teachers of these schools were not adept for the teacher-age. They had no professional training courses. Their work was not supervised by higher officials. The salary was inadequate, and the teaching hours were long and tedious. Its method amounted to memory-work, exact imitation, studying aloud, rapid repetition and individual recitation.

In all history no age has seen people so controlled by traditional custom as the Chinese. The uninspired student had no field into which he may have put forth his hidden, undeveloped talents. The individual was trained to think and work in the standard Chinese way, and constant repetition made the habit fixed and immovable. This, perhaps, is the reason of present China's slow progress in the modern world.

MASTERING ENGLISH

One must speak clearly and distinctly to avoid misunderstanding. Here are some tongue-twisters which, if mastered, will check greatly the rapid and indistinct conversationalist. Uttered rapidly, they cause confusion. Try them.

Quixote Quicksight quizzed a queerish Quaker. Did Quixote Quicksight quiz a queerish Quaker? If Quixote Quicksight did quiz a queerish Quaker, where is the queerish Quaker, Quicksight Quixote quizzed?

The shells she sells are sea-shells, I'm sure, so if she sells shells at the sea-shore, I'm sure she sells sea-shells at the sea-shore.

If Mrs. Bigger has a baby, the baby is a little Bigger. So which is bigger, Baby Bigger or Mrs. Bigger. Is Mr. Bigger, the father Bigger, bigger than Mrs. Bigger or Baby Bigger?

The sun shines on shop signs.

Slim Sissy Slinkins slapped slick slippery Slissons six solid slaps.

Seven shiny shotguns shattered seven shivering soldier's shoulders.

He rejoiceth, approacheth, accepteth.

—— Extracted from the English Grammar by Rochny.

CONTRIBUTE prayerfully for the Red CRoss.

ПРОБЛЕСК

Видають Брати Схолястики ЧСВВ.

Виходить раз у місяць.

Ч.5-6. Гримзбі,Онт. Травень - Червень,1945. Рік IX.

ІНФОРМАТОР

мерела,що доторкають наших справ,церковних,чи народніх.

"Акта Апостоліче Седіс" з 21 листоп. 1944 р. видані в Зл.Державах під датою 20 березня 1945 р. В рішеннях Священної Конґреґації для Схід.церкви,стор.308, проголошено що: Святійший Отець Пій Божим Провидінням Папа XII дня 8 вересня 1944 р. номінував титулярним епископом Апійської церкви Впр. о.Теодора Юрія Ромжу,духовника мукачівського Семинаря й назначив його Помічником Його Екск.Николаеві Дудашеві,що є епископом Гай-дудорока й Апостольським Адміністратором мукачівської дієцезії.

Новому Владиці бажаємо божого благословення і сил до праці в так невідрадних обставинах.

"Акта Апостоліче Седіс"(тамже,стор.320) подають смерть митрополита Кепицького Андрея на день 4 листопадня - як це подало також московське радіо - а не 1 листопадня,як подала канадська преса.

"Да Джурист"з квітня 1945 р.стор.318,подає вістку,що Прессв.Др.Йосиф Сліпий став іменований Архиепископом української львівської Архидієцезії в наслідстві по Митрополиті Кир Андрей Кепицькім.

"Да Гомілетік енд пасторал Ревю"в числах за квітень і травень 1945р.почавши від сторони 517,містить працю Впр. о.Др.Отця Стефана Гуловича,під заголовком "Візантійсько-Славянські Католики і Латинське Духовенство" В статті порушено багато пекучих справ,особливо що до мішаних подруж,що є причиною різних нелюдностей і подано також розвязки на підставі рішень Апостольської столиці. Ці розвязки в більшій части дадуться применити й до канадських обставин і тому варто з ними обзнакомитись. Докінчення цієї статті слідуватиме в червневому числі нашого Інформатора.

РОСТУТЬ НАДІЇ!

Щиро радіємо новими здобутками в українському пресовому світі. Українська молодь Альберти і її провідники зрозуміли важливість і конечність часопису в житті організації,що організація без часописпису - це організм без серця. Бажання ділом стало і появилась "НАША БУДУЧНІСТЬ",а це їм тільки на похвалу. Тепер маємо основу сподіватись,що праця в УМО Альберти піде кращим шляхом і скоршою ходою. Щиро вітаємо новий часопис і бажаємо скорого розросту аж на орган - домініяльний.

Боже Щасти!

ЗНОВУ НА БЕРНАДЕТИ

Кількадесять літ пізнійше - в Римі велика процесія віддаватиме їй славу й Кардинали з усіх сторін світу приїжджатимуть,щоб віддати чолобитню цій новій святій. Дзвони триста церков задзвонять на закінчення торжественної канонізаційної церемонії,а срібні труби голоситимуть тріюмфальне закінчення пісні Бернадети - цієї пісні,що так скромно почалась,більше як 75 літ тому - в Люрді.

Все було готове до подорожі - в манастир."Часом деякі речі трудно висказати в листі,тож де ти не булаб,як тобі буде треба мене,вишли мені цей образець і я приїду," сказав о.декан Пейремаль,даючи Бернадеті на пращання образець Христового Різдва - той сам,що його колись Сестра вирвала їй з рук,за те,що не знала що це є Прсв.Тройця.

По кількох літах Бернадета захворіла - сестри хотіли вести її до Люрд."Ні сказала: Я не обіцяю тобі радости в цім світі,але в другім,"- відповіла Бернадета - "Мерело не для мене" Церковні й державні власти брали її на допити - та завжди та сама відповідь - "Я бачила Її, я бачила,я бачила Її."- Коли й смерть вже була недалеко - післала образець Різдва о.деканові.

О.Пейремаль глядів на її непорушне лице,на очі,що навіть в обличчі смерти не стратили того небесного захвату,що ним гляділи колись на Небесну Неньку.- "Ти тепер в небі і на землі"- сказав тихо - "твоє життя щойно починається,Бернадето!" І в тій хвилині заграли дзвони манастирські,так як колись мали дзвонити у величавій церкві над грото у Масабель,а багато літ пізніше - у триста церквах Риму. І "Пісець" Найславніша з усіх дотепер існуючих фільм - скінчилася. Затих простенький-святий голос Бернадети в "Кепітал" театрі. Не один з присутніх витяг хусточку,щоб отерти настирливі сльози.

Це було 17 травня,у 50-ту річницю канонізації св.Терезії. Це був четвер - день коли Мати Божа перший раз явилась Бернадеті і сказ,що з нею Бернадета померла. В цей день мали нагоду побачити цю славну фільму - "Пісня Бернадети" в Ст. Катеринс,Ст. де був наш манастир.

Пісня Бернадети - це високого релігійно-фільма,виробленна на дуже гарній тій самій плівці. Хоч автор книжки й фільми не нарушено нічого з правди історії, ні моралі. Загадковість і простота Бернадети злучене до гарного цілого. Нечисто для фільми,а правдиве багато добра,а тим самим славу й почитання Небесній Помочі і св.Бернадеті. "Як можна з тої фільми,чоловік почувається,як по реколекціях"- сказав один брат - і це правда.

Канадські Герої

З тіні смерти.

О.Бребеф любив своє стадо. Це почувалось особливо тоді, коли на індіян сходило нещастя, а вони звикли його дуже часто. Ледви минуло пів року відомої пошести, як зайнла друга - люде вмирали сотнами. Цілими ночами не спав о.Бребеф доглядаючи хорих, особливо вправчих. Індіяни подивляли його, як в часом цей подив перейшов у підозріння - "Чому ті чорні Одяги так доглядають хорих, чи може якарство не дають їм отруї, щоб так вимордити ціле наше плем'я." В кожним днем не підозріння збільшалось, аж прийшли страшні наслідки. Індіяни не випускали місіонарів до своїх колиб, а то й грозили смертю.

Ненависть росла, як вражали, що всі місіонарі мають зібратися в Гуроніі, для добра цілої околиці. "Якось я почув, що хтось розторгав тобі голову, я не жалував" - сказав один індіянин до о.Бребефа, а це вже було, що по житті отців з неволі. Хоч всі ждали на смерть місіонарів, то однак ніхто не відважився підняти на них руки. По кількох днях, коли отці не зявлялись, спалили їх хату, щоб їх знищити в огні, та це не вдалося. Слідуючого дня майже на смерть поранили о.Пілярта. Скінці проголосили суд. Посходились гуроки, приклинали і о.Бребефа. Він поручив своїх слів-священиків приготовитись на смерть, а сам пішов на суд. Прийшли судії і по одному клали йому в мовчанці - це був індіянський засуд смерти.

Він знав цей знак, знав що їм вже не дадуть жити, що до рани мають всі принести велику, кровавну жертву. На прохання запросив до себе в гостину. Прийшли, роздав їм дарунки і сказав йому зворушливу промову. Слухачі втирали ольози і тихо вертались домів. Скрізь заволоділа гробова тишина.

В долі місіонарів всі клячали довкола престола і молились. О.Бребеф вимолив докумен'т, щоб настоятель в Бребефу знав що з ними сталося. Всі підписали його і передали зірному індіянину на переховок. Йому також передали всі спомени і посуди, а по смерти отців, він мав це все передати до Бребефу. Всі були готові на смерть. О.Бребеф також кликнув кожного і з гарячою молитвою здав останньої хвилини. Він з'ясував всі до найменших дрібниць. Во їх в честь св. Йосифа Обручника і Пресвятої Діви Марії.

Вночі не спали ні на хвилину. Вже день минув опівночі. Вже дев'ятнадцять відбули, а ніхто не важився заподіяти їм зло. Тоді вийшов до них о.Бребеф, а вони приняли його так, ніби нічого не було. І так повели він відважно свою працю.

Д. Б.

ВІТАЄМО ЮВІЛЕЇ

Травень - найкращий місяць в році, чудовий місяць весни - місяць Марії. Зо щасливим збігом обставин, можемо якраз цього місяця зложити привіт тому, що був і є щирим почитателем Небесної Неньки - цариці України, що так чудово виспівав Її славу в милозвучних піснях-віршах. Наш церковний співаник, особливо ці гарні пісні в честь цариці Мая - це його твори, твори, що носять скромне імя о.Стех-а. Ці пісні найбільш знані й найбільш люблені в народі, бо в них автор влив ціле своє серце, цілу душу й не диво - це ж співав Кобзар Марії. І ще одно, в цих піснях чудово згармонізована мистецька творчість з простотою народної мельодії й мабуть тому вони більш поширені в народі, як твори других авторів, вони стали народнім скарбом - ці пісні, що їх ми так залюбки співаємо.

Цього року два пр.о.Володимир Стех ЧСВВ. обходять дуже гарні річниці - річниці, що їх малохто має щастя святкувати, а це: 2 травня - 58-ма річниця професії в Чині СВВ., 12 липня - 82-га річниця уродин і 15 вересня - 56-та річниця священства. З нагоди цих гарних днів складаємо Впр.о.Ювілятові, як нашому щирому приятелеві найщиріші побажання всього, чого у Бога бажають для себе й свого многострадального народу і молимо ласкавого Господа, щоб заховав Їх між нами на:

МНОГАЯ І БЛАГАЯ ЛІТА!

Хто їх не знає? Мила усмішка на лиці, щирий-лагідний погляд, завжди готовий до праці, невтруджений працівник на ниві Христ..

Це Впр.о.Кріс жидан ЧСВВ. День 7 липня буде тим радісним днем, бо так дорогий кожному монашому серцю, а саме 25 річниця зложення професії. Нехай добрий Бог кріпить сили Впр.о.Ювілята і обдаровує щедрими ласками й добрим здоровлям на многі Літа, щоб могли святкувати не не один свій ювілей.

Впр.о.Порфирій Воднар! Тихі спомини приносять нам далекі, милі прожиті хвилини, що минули безповоротно, та не безслідно. В нас назавжди стане незатертий образ доброго Учителя й щирого Приятеля, що не вагався декому сказати і гірке слово з любовю, дійсно це може зробити тільки приятель. Зо серцем п.о. прийде гарний день в їх житті - 65 річниця уродин, 5 вересня - 30 літ священства, а 13 вересня - 4о роки по професії, (може хто не вірить, що вони вже 40 літ в законі). Як своєму доброму професорові і Проф. кажемо щирі побажання обильних ласк Божих і прямого здоровля на:

МНОГАЯ І БЛАГАЯ ЛІТА!

це є хтось, кого це багато з нас не вчили, (а певно обманливо побачить) з ким однак видуть нас уси Чина й братня любов, котрого труду прихильність до нас й мольби за нас до Бога ми відчуваємо - а це Впр.о.Епіфаній Теодорович ЧСВВ.

Сорок літ життя,це вже багато,та сорок літ законного життя,це щось далеко більшого й кращого. Саме цего року 27 серпня Впр.о.Ювілят обходитимуть сорокову річницю зложення професії. З так гарної нагоди складаємо щирі побажання - великого божого благословення і молимо ласкавого Бога,щоб заховав Впр.О.Ювілята в щасті й здоровлі на МНОГАЯ ЛІТА!

Кілько є правд віри? Шість! - Так і їх є шість.літ тому десять (я ще того не памятаю) в мондерській церкві відбувалось торжество - молоді Василіяни складали торжественну присягу служити Богові аж до смерти. Сьогодні - 4 серпня - вони щасливо святкують десяту річницю цеї хвилі і певно Господь,на згадку про цей геройський чин,обсипле їх новими ласками. Ці щасливі ювіляти це: Впр.о.Місіонар М.Пасічник ЧСВВ. Впр.о. Ґреціца ЧСВВ.,Впр.о.Л. Джіґолик ЧСВВ. і Прп. ЧСВВ.Брати - П.Полянський, Б. Щерба,і Ю.Назар. Тому що їх аж шість нараз - нам готов не стати побажань для всіх,тож просимо доброго Бога,щоб по Своїй ласкавости,доброті і силі обдарив їх Своїми ласками,щасливим життям і кріпким здоровлям -

НА МНОГІ ІБ АГІ ЛІТА!

[illegible]

ДЯКУЄМО!

Складаємо щиру подяку нашому великому Приятелеві - Впр.о.Й.Жанові ЧСВВ. за гарний дарунок - звуковий кіно-апарат,що Вони його для нас купили. Ми вже бачили на ньому кілька релігійних фільм,випозичених в Торонто й кожний раз з вдячністю згадували нашого доброго Впр.о. Й. Жана ЧСВВ.

Рівнож сердечно дякуємо Впр.о.Ігуменові В.Каменецькому ЧСВВ. за дар на Еммаус - 5.00 дол.- завдяки чому ми мали нагоду бачити "Пісню Бернадети".

ДДДДДДДДДД

ПРОСИМО СПРАВИТИ

В останньому числі Проблеску (стор.6) в статті "ВІДПУСТИ",під числом дванадцять просимо додати сторону в часослові "6".

Під числом 54 (на стор.14) виглядає що вінішим буде перевід "Молитвами Богородици",ніж "Через заступництво".

ммммммММммммм

ВИДИШ БРАТЕ МІЙ

"Відлітають сірим шнурком журавлі у вирій..."

Приходиться нам співати осінну пісню,цоч це щойно весна,хоч земля вкривається зеленню-шовком,а на ньому блистять зорі-квітки. Пташня заливається співом,всюди радість і втіха а в нас і так - і не так. Дивне людське серце, в ньому зливаються разом разом огонь і вода - радість і сум - в ту чудову гармонію,що зветься - щастя. Такий саме настрій загостив до нас. В нас радість бо декотрі з наших рядів,що стояли в самому переді,зближаються вже до мети - їх мрії стали дійсністю, задушевні бажання сповнились - Небесний Господар кличе їх до праці у Його вінниці.Божествення Благодать...Прийміте ядіте... радість і радість без кінця. Та в нас і сум. Прийдеться розлучатись з добрими співжителями - наші ряди маліють. Маліють також і ряди співпрацівників Проблеску,та ми далекі від зневіри. Радіючи радістю одних,живемо надіями на нові кадри працівників,що вправившись в оружжі,продовжатимуть предками розпочате діло.

З цим числом сходять зо сторінок Проблеску два його великі філярі,що на них так довго й так кріпко спирався наш часопис і з певністю всі їх знають,це - Римон і Мирослав,тепер:

ВПР.о.МИРОН ДАЦЮК ЧСВВ. Тихий працівник при Проблеску від першого року своїх студій і енергійний його редактор через останні два роки. Сторінки Проблеску прямо засипані його вмілв опрацьованими статтями - так і видно,що не від сьогодні володіє пером. Проблеск для нього,це половина його душі - віримо,що й на будуче можемо певно покладатись на його прихильність до нашого видавництва. В цей радісний час Божественної благодати,складаємо щиро-сердечні побажання божого благословення в праці у вінниці Христовій і на народній ниві - НА МНОГІ ЛІТА.

ВПР.о.МОДЕСТ ҐНЕСЬКО ЧСВВ. Хто прочитав гарну,залізно-логічну статтю в Проблеску,то хочаб вона й не була підписана,кожний знав,що це писав Мирослав. Його статті були з тих,що надавали Проблескові тої поваги,що нею він тішиться до сьогодні. У своїх працях схплював найбільш ядерні точки предмету й представляв їх ясно-зрозуміло - покладаємо великі надії. З під його пера вийшли також дві сценічні картини - "Душехват" і"Марія наша мати." І коли вже приходить час розлучатись - складаємо щире "Спасибі" за поміч і співпрацю і бажаємо на новому шляху благословення з неба в праці над душами - на славу Бога,Церкви й Чина,для добра нашого безталанного народу. Дай Боже Щастя!

Проблеск.

"Проблеск і Аврора мені подобалися....
Я колись ані Проблеску ані Аврори не читав,а тепер читаю від дошки до дошки...неначе - Лист з Краю."
(З листа одного з наших приятелів).

СКАЖІТЬ МЕНІ

Коли у великодному часі можна брати Службу за усопших.

Щоб відповісти на це питання треба скорше подивитись, коли береться,чи не береться ця Служба у позавеликодному часі. В церковному році є дні призначені на особливішу радість на торжественне почитання події з життя Христа,Пр.Д.Марії, і святих - це свята Господські,Богородичні і святих Єдиних і Кончельних. Ці свята різняться навіть між собою що до високості чи важливости й одні другим уступають-совсім,або дають перше місце. А тому що служба котрогонебудь з тих свят є вищого степеня як служба о усопших,тому останнім доводиться уступити - щоб що радости не додавати сумних акордів.

Служба усопших уступає тільки празникові,чи святому, а не попразденству,тому в попразденстві можна її брати і то без домінки служба празника,чи дня.(Львівський Собор Тит.XII, гл.I,пар.I.ч.3).Також для тому треба вживати чорних риз.

Тепер до речі. Великодній час,це празник пасхи з попразденством,час від воскресіння й до Вознесення. Отже в праздник Пасхи не вільно брати о усопших служби,що цей празник тревае 8 днів,отже аж до неділі Томиної цей служби усопших не беруться,і не вживається чорних риз. В попразденстві,від неділі Томиної до Вознесення можна брати службу о усопших і вживати чорні ризи (розуміється,крім неділь і свят). По-празденству Пасхи,крім того що треває не 8,а 40 днів,має ще інші привілеї,що в ньому,навіть і в службі усопших,обрутьо деякі частини празника: ангел вопіяше,Світися,Хр.воскресе.

З огляду на це крилошанин ,заходив деякий час в відправі парастаса,палив ладан,як похорону. Цілий тиждень мав світлі парастаси і похорони. В неділі томину обертався більший парастас,чи вечірню з домінок воскресних частин. Коли до цього є парастасну,видані у львові,здавн.Чет. 1760 стор.80). Тому це в цій справі було дуже багато непевности,що аж Львівський Собор постановив таке рішення: "що до способу відправляння парастаса,обычаїв від недавна повсюдній або по деяких до Вознесення Господнього,мають сповняти якими,...бо по совершенно " начали общаго"і відлучив о..."(Слово 10,стр.96); рішуче було:"грехов ров" і коли противо-справедливо по селах,як звикло діятися від інших частин служб Божих."(Кн. Соб.Тит.XII. гл.I, пар.1,ч.3).

Що до похорону священичого в часі Пасхи,то постанов-ляє Собор (там же): "Коли правильно належите погребение священническое было также в течение всей Пасхи,отдавая тому полной ...должное всегда часе пасхальным установ принять-ное,...то здесь про погребальных игрищах,і...вместо канона с/усопшим,начать обрати канон пасхи."

Згромадження Св. Хреста засноване 1835 р.в місті Ст. Ірва де маєтку Франції. Це в 1820 році побожний парох,Яків в.Дужарі зібрав біля себе кількнадцять молодців та підготовив щоб могли вчити дітий у тих парохіях,де немождиво було дістати Християнських Братів.Так повстали Брати Св. Йосифа. З часом настоятелем цего товариства став о.Василь Морав.За згодою свого ординарія,він згуртував ще деяких священників,що горіли любов'ю до бідних душ і обманним покажого життя й назвав їх Поміч-ними Священиками.Будучи заразом настоятелем Братів св. Йосифа,він добачував більший хосен,коли ці два товариства злучаться разом,що й сталося 1838 р.І тоді приняли спільну назву Конгрегація Св.Хреста, ця назва взята правдоподібно від тої околиці де був перший дім Помічних Отців і де була старинна церква св.Хреста,збудована ще в УІ столітті.Їх правила потверджує Ап.Столиця 1857 р. Так повстало нове Згромадження отців і братів готових до праці в католицьких краях,як також і на місійному полі між поганами.

Ціль цего Згромадження почтійна: усовершення членів через вимогливих вправ,освячення ближніх через проповідь Божого слова,особливо по бідних оселях та заграничних місіях,вічці навчання і християнське виховання молоді. Цілим згромадженням радить головний настоятель (священник) маючи до помочі чотирох дорадників,двох отців і двох братів вибраних з-між членів - але головний настоятель досмертний. Подібно як у Василіян може бути провінціял вибираний тільки на 3 лІт.

Кандидат треба що-найдодо схоластиків,то вони можуть вступити на новіціят тільки по скінчені університету і вирівняні зрілости обчалярату.Потім вони продовжають ще світські науки,або вважають Процесту і щойно тоді починають богословські та богословських наук. Їх денний порядок,з малими відмінами подібний до нашого.

Перша їх група прибралася до Балтимори 1842 р.І замешкала в Бофр Дам-Інд,де тепер їх матірний дім. З відси розсіялися вони вже по цілому просторі Північної Америки.

(Док на стор10)

Свята ПАСХА

Коли Апостоли занимали місця до вечері,зайнята суперечка о перше місце. Христос успокоїв їх наукою,що перші в Його царстві повинні бути слугами для всіх,бож навіть Він,їх Господь і Учитель був між ними як слуга. Він показав те і ділом,коли зняв зо себе верхню одіж,взав мидницю з водою й оперізавшись ручником,наче раб,почав омивати їм ноги.

Христос зділав задля потрійної причини: щоб дати приклад покори,що її проповідував і котру бажав бачити в Апостолів; щоб научити Петра,свого наміснника,що у всіх речах треба згоджуватись з волею Господа,якщоб Петро нарушив покору,нарушивби і приязнь з Христом і тому він так скоро просив " Господи не тільки ноги,але й руки і голову"; вкінці жидівський обряд вимагав умиття перед споживанням пасхальної вечері і це Христос,в глибокій покорі справив власними руками.

Правдоподібно,коли Христос мив ноги ці,ті ноги,що носили його тайними стежками зради - тоді сказав ці слова " І ви чисті,та не всі.." Навіть руки самого Бога,що створив ці ноги,не могли їх вимити проти волі зрадника.

Коли христос знов засів до стола,думка про зраду непокоїла Його."Не про вас усіх говорю,я знаю кого я вибрав,але щоб сповнилося св.Писання - цей,що істиме хліб зо мною,підносе свою пяту проти мене - це говорю тепер,заки сповниться,щоб ви увірили,що Я є."

І не без причини сказав те Ісус. Він хотів уберегти вісім апостолів,що зрада Юди була для нього несподіванкою. Те викликане було б надало їй сумнівну вагу до майбутнього великого свята Іскупительної жертви Ісуса Христа,котрої Він мав принести на другий день. Ці вісім апостолів могли свідчити,що Ісус не був зрадженим,а був займаний,що один зрадник Юда зробив собі свідомо,вільно проти своєї совісти,проти Ісуса,проти всіх доказів його любови,ласкавости і доброти. І на ці ті вісім апостолів не могли вплинути закаменілого серця невідомого апостола.

(...о.)

ЖОВТЕНЬ СВІТ.

(...кінч.зо стор.9)

...зваторія, ...ї ...ї. Друга ...ртом місіонер в цього ...ровід...ка Вілліям з Англії і вайжав до Монтреаль. Їх спалили в Онтарії - університеті і знали на цілій Канаді.Останніми часами, ...ликанська Церква ...ою з їх вчинках і поглядах ...ачилій - добрість. Тихого Отця Андрія,знає ма просимо по ...ого у світі. Хто не знає його великану святиню св. Йосифа в Монтреалю,де ріка-ріками стільки прозьб стало вислухано,де стався стільки чудес? А все це за одним одному подякову, ...ревері,що побудувати ц... ситиню молитвами,помер в опінії ...вятости.

.....

(...ець)

Мирослав

МАРІЯ НАША МАТИ

Картина на закінчення концерту в День матері.

Дієві ОСОБИ:

1.Пречиста д. Марія.
2.Сестра -монахиня.
3.Пані Лис - опікунка

Бідні сироти знаходять Маму, що їх ніколи не опустить,Маму, що є взором всіх українських мамів.

4.Ганя - літ 10 } сироти.
5.Михась - літ 8 }

Ява 1.

Пані Лис сама кінчить прибиратись.

Пані: (кличе) Ганю! Ганю! - Ну, де ж вони поділися? Ееей! Роби що хочеш з дідами, опікуйся ними,годуй,а вони щоб тільки з хати вирватись. Приймай на другий раз дармоїдів. Е-е-ій-і-і !

Ява 2.Вбігає Ганя.

Ганя: Пані мене кликали?
Пані: А когож,як не тебе,де ти була,що то сталось,що тебе вроді знайти коли треба?
Ганя: Я була....
Пані:(перебиває)Досить,досить не говори більше,бо певно скажеш неправду.
Ганя: Та прошу пані я...(плаче)
Пані: Не плач,не плач,думаєш що я зараз буду тебе пестити,краще берися до роботи.
Ганя: Зараз прошу пані.
Пані: Я зараз їду на карт парті - не маю часу з вами цілий день сидіти в дома. Тому не забудь привести хату до ладу,позамітай гарно,порохи постирай,начиння помий,тільки вважай щоб не побити,бо я знаю яка ти спритна господиня.
Ганя: Добре,прошу пані!
Пані: А де є Майк?
Ганя: Та Михась пішов...
Пані: Певно пігнав кудись бавитися?
Ганя: Так,пішов бавитися.
Пані: Так він вже не дитина, на що йому бавитися? Як він прийде то най не забуде дров нарубати дивани повитрипувати,щоб все було в порядку, чуєш?
Ганя: Так,прошу пані.
Пані: Том пам'ятай собі!(виходить)

Ява 3. Ганя сама.

Ганя:(сідає коло стола,ховає лице в долоні) Ой боже мій, боже мій,нащо Ти відібрав нам нашу маму! Нам так зле без неї. (плаче - а по хвилині) Ет, плач не поможе,треба братися до роботи.(бере за мітлу).

Ява 4. Вбігає Михась.

Михась: Ганю,Ганю!(здивовано) А пані де?
Ганя: Пішли на карт парті,Скоро Михасю йди наколи трохи

ро ...имає: Ідім неколи трохи
дом,бо біда буде.
Мих: Так ти знаєш,що я не не
годен,то чо мені кажеш?
Ганя: Та то наші те приказа-
ли,а вони острі,тому по-
слухай Михасю і не втікай ба-
витися,я скоро кінчу свою
роботу і тобі поможу - будь
добрий.
Мих: А хіба я злий? Ти завжди
про мене думаєш так якби
я був найгірший в світі.
Ганя: І,ти добрий,але часом
тобі щось стається....
Мих: Ет,я вже маю досить того
всього. Ганю,мені не є ка-
ма мама,а я так дуже хочу ма-
ти маму,дех мені мама? Всі
діти мають маму,а ми
що?..(плаче)
Ганя: Не плач,Михасю,не плач
ти знаєш,що Бозя забрала
нашу маму до себе.
Мих: А нащо Йому моєї мами,
Він має свою!
Ганя: Ні,Михасю,так не кажи,
Бозя знає що робить.
Мих: Я знаю,але якщоб я мав
маму,то хлопці мене не
билиби.
Ганя: Добрі хлопці тебе не бу-
дуть бити.Не плач Михасю,бо і я зараз буду плакати.
Мих: Добре,я вже не буду.
Ганя: Як так,то берімося до
роботи ...Або знаєш що?
Михась : Що?
Ганя: Ми насамперед помолімся за нашу маму й щоб Бог не забирав мамів від других дітей.
Мих. Добре,помолимся.
(Хтось кличе,хтось стукає)
Ганя: Чекай,може то наші щось забули,а ми не нічого не зробили.(Знову хтось стукає).
Мих: Стукає!
Ганя: Чи,мені ввійшлиб самі, подивлюся,хто то міг би бути.(відчиняє двері).

Явл. 4.Ті самі й Сестра.
Сестра:(в дверях) Слава Ісусу Христу!
Ганя: Слава на віки! Прошу до хати.
Сестра: Чи мама вдома?
Мих: Ні вже не маємо мами,але
Ганя: (перебиває) нам Лис пішли на вогні парті.
Сестра: А коли вони вернуть.
Мих: Ого добре,до вечора роботу зробити...
Ганя (перебиває йому) а ве-черу повинніб бути,десь ти коло семої.
Сестра: Ну, то я вже йду,але як ви називаєтеся?
Мих: Я Михась!
Ганя: А я Ганя і маю вже 10 літ.
Сестра: А кільки тобі літ Михасю?
Мих: Зараз порахую (числить на пальцях) десять,2 від 16 (два пальці ховає) тепер 1,2, 3,4,5,6,7,8 - вісім.
Ганя: вибачте,я забула,прошу сісти.
Сестра: дякую Ганусю,але я тут довго не можу бути.
Ганя: Трохи побудьте,нам так добре з вами.
Сестра: Добре ще трохи посиджу, а дех ваша мама?
Мих: Наша мама вмерла.
Ганя: І тому що ми не мали де подітися,то пані Лис взяли нас до себе.
Мих: І тепер я вже не можу бавитися на дворі.
Ганя: А я вже не маю з ким молитися рано й вечер.
Мих: По молитві мама все цілувала мене на ніч,а тепер нараняють мене спати патиком.
Ганя: О,нам так тяжко без мами.

Сестра: Діти дорогі послухай те мене,ви ще не є такі нещасливі,ви маєте маму,вона вас любить,вами опікується.
Мих: Ні,вона вмерла.
Сестра: Ні,Михасю,та Мама ніколи не вмирає,Вона тебе бачить і любить.
Ганя: А дех Вона?
Мих: Скоро кажіть,я зараз побіжу до Неї і Її вже ніколи від себе не пущу.
Сестра: Вона тут коло вас, ви Її не бачите,але ви часто з Нею розмовляєте,кожний раз коли молитеся.Михасю,Ганю,Пречиста Діва-Марія,це ваша найліпша мама.
Мих: Е,Вона має свого хлопчика і мене певно не схоче.
Ганя: Ми такі бідні,а Вона Мати Божа!
Сестра: Пречиста Діва Марія є також мамою всіх людей, Вона вас завжди любила і буде любити.
Мих: А Ісус не буде гнівати-ся,як я буду називати Її своєю мамою?
Сестра: Ні Михасю,Він сам хоче щоб ми Її так називали.
Мих: О як так,то дуже добре.
Сестра: Так діти,це дуже,дуже добре,тож тепер кляк-нім і подякуймо Пречистій нашій Матінці,за те що Вона нас всіх так дуже любить. (всі кланяються,Михась близенько Гані- моляться "Богородице Діво". При кінці,молитви світла гаснуть,крім ти тих що мають освічувати зяву, заслона перед Пречистою паде хвилина мовчанки)

Сестра: Дивіться діти,це ваша Мама.
Михась: О,яка Вона гарна.
Ганя: Як дуже я Її люблю.
Марія: (скидає свою кирею й накриває нею дітей) Діточки мої,я ваша Мати,я вас ніколи не покину.(дає сестрі свій діядем) Сестро, ти,що помагаєш мені відна-ходити мої діти,прийми мій вінець слави,щоб ним увінчати всі добрі мами українського народу!
(за оценою співають відповідну пісню).

Кінець.

ЧАРІВНА СКРИПКА.

(Док.зо стор.23)

Найдорожа скрипка,що я мав у своїх руках,була одна, що вартувала 4,000 дол. і була власністю одного маправника скрипок в Едмонтоні. Раз мій давніший учитель побачив скрипку з дуже коротенькою шийкою. Почав на ній грати і не міг покинути. Давав за ню 500 дол готівкою,та властителі не хотіли попрощатись з нею. Другий мій учитель - п.В.Г.- зайшов до домy одного,що мав мати правдиву Страдіварія скрипку. Коли попросив дозволу взяти її до рук властитель закричав - не руш або дам Ти,що: Скрипка була дійсно Страдіварія,але дуже знищена - спорохнявіла. Душка вже витиснулась через верх і там треба було дати латку що напевно знищила голос скрипки. Це тільки псказує як дуже люде цінять ці давні скрипки.

(Д. б)

У Вінніпегу почав виходити ще один український релігійний часопис - Місійні Вісти - орган Місійного Товариства св.Йосафата. Це вже другий новий часопис цего року- справді ростемо. Новому видавництву бажаємо найкращих успіхів.

СЕРЦЕ ХРИСТОВЕ

Й. Ш.

Історія Церкви засвідчає,що набоженство до Пресв.Ісусового Серця було вже в тринадцятім столітті. Певно що воно не було в такому виді як тепер,та все таки вже тоді були початки. В обявленях св.Бриґіди читаємо,що в день св.Івана Євангелиста явився її Ісус і позволив склонити голову на Його груди й тоді вона відчула як билося Пресв.Серце. Вона пітала також св.Івана чому він,що також спочивав на грудях Христа і чув удари цего Пресв.Серця нікому за це не говорив,чи не писав,а св.Іван відповів,що це таїнство мало обявитись аж у пізніших віках.коли світ буде зимний-остиглий,коли світові це буде найбільше потрібне. Св.Іван Євдас вже в сімнадцятім віці уложив канонні молитви на свято й почитання Пресв.Серця,хоч це було тільки приватне.

Боже Провидіння зарядило,щоб тиха-незнана монахиня,св. Маргарета Алякок,дала до пізнання цілому світові про любов Христового Серця. 16 червня 1675 р.в часі попразденства Пресв. Евхаристії,Христос обявився тій святій,вказав на Своє Серце й просив її щоб вона ширила набоженство до Нього. З часом почали йти великі заклики й просьби до Апостольської Столиці, щоб дати урядовий призвіл на це набоженство. Але Рим,що в таких справаж завжди дуже обережний,відкладав всякі такі благання. Аж 1856 р.Папа Пій IX проголосив це свято до святкування в цілому світі. Вже більш як двіста років минуло від цеї хвилі,коли Христос приказав св.Маргареті поширювати це набоженство.до Його Пресв.Серця.

Дехто може сказати,що таке набоженство надто фантастичне,змислове,або сентиментальне. Найліпшою відповіддю на це є приклад про серце Роберта Брюса. Коли цей славний Шкотський король умирав,закликав до себе свого головного вожда Доґласа і приказав йому по смерти виняти його серце й похоронити коло Єрусалиму. По смерти короля Доґлас виняв з пошаною його серце, вложив у золоту скриночку й разом зо своїми лицарями вирушив в дорогу. Коли прийшли до Еспанії,там саме тоді магомедане вели страшну війну проти христіян. Доґлас зо своїми став до боротьби.Сильні магомедане почали перемагати христіянське військо,справа ставала критична.Тоді доґлас виняв золоту скринку, й кинув її між ворога з закликом:"Хоробрі скоти,ратуйте серце Брюса".Шкотляндські лицарі з великим завзяттям кинулися на ворога і побідили. Під найбільшою купою трупів знайшли зимне тіло Доґласа,що в стиснених руках держав золоту скринку з серцем Брюса.

В часі послідної Вечері,установляючи Пресв.Евхаристію, Христос кинув Своє Серце по всіх закутинах світа.Ми не мусимо боронити його від магометан,але ратувати Його з під ніг апатії, студени,індеферентизму цього світа. Які великі благословення можемо собі добути почитанням того Серця,що так дуже нас полюбило.Св.Причастя,добрі діла,відвідини Вязня кивота,це будуть найкращі докази нашої любови,це той бій,що в ньому ми боронимо те Пресв.Серце,що горить безмежною любовю до нас і жде щоб ми

НА ПРАЩАННЯ

Чи це дійсность,чи сон? Так,це правдива дійсність. Ці давно вижидані мрії,мої найбільші бажання,ще день два і будуть сповнені. Яка радість огортає душу - яка невисказана вдяка предоброму господеві. Цеж він покликав мене до своєї особливішої служби,робить своїм близьким учнем, пастирем частини свого стада...Справді дивні дороги Божі.

Так,велика радість,вдовілля наповняє душуна саму згадку,що зближається вже той великий,щасливий день свячень- першої Сл. Божої...Та з другої сторони закрадається також якийсь нестримний жах,коли подумати,яка велика відповідальність спадає на плечі священика,кілько праці,жертви,різних непредвиджених клопотів чекає його - та в Господі Ісусі надія. Він же наш вожд,він не дасть нам,своїй прибічній ґвардії, бути побідженими - пропасти.

Насувається також на душу смуток-жаль назгадку,що треба покидати вже цей "Назарет",де пережилось стільки безжурних щасливих днів між приязними-любячими братами,під щирим,любим і певним проводом настоятелів.

Багато милих і премних споминів записалося глибоко в памяти - пережитих разом при науці,праці,забаві - а особливо при видаванні нашого цінного Проблеску. Багато,дуже багато причинились сторінки цего цінного журналика до мого власного образування,до загартування в праці,до великої вправи у володінні пером. Навчив він нас головно співпраці в одному напрямі до одної ціли. Навчив нас гарту в трудних обставинах,не знеохочуватись,не піддаватись,а з надією на Божу поміч і краще завтра йти вперед-стреміти до кращого. Навчив і виробив він нас у володінні пером - тим необхідним і так сильним оружжам у теперішніх часах в боротьбі за царство боже - за душі. Вкінці начив Проблеск використовувати кожну хвилину на щось корисного,а це все в житті священика-пароха так дуже конечне, навіть необхідне.

І тому в цій хвилині,коли вже треба покидати наш "Назарет" і лишати сторінки так дорогого Проблеску,щоб станути до праці,що до неї приготовлялися,хочу ще НА ПРАЩАННЯ зложити Проблескові і його видавництву,так теперішньому,як і грядучому - щирі побажання. Дай Боже щоб це похвальне й так корисне діло - видавання Проблеску - що з великими трудами,але мужно й успішно було започатковане нашими предками - тішилося денним світлом ще довгі роки й служило у виобразуванні молодих Василіян.

З надією,що скоро знову злучимося у великій спільній праці на Христовій ниві,при праці над розширенням божої слави та для добра і спасіння українського народу,пращаю Вас - Товариші пера - на сторінках нашого улюбленого Проблеску.

ЕГЕЖ

Мирослав.

КАЖЕ ДИТИНА ЩО БИТА,ТА НЕ КАЖЕ ЗА ЩО .

Егеж! Свят-Вартоломеївська ніч була державним злочином,а не якимось нападом католицизму на протестантів і на королеву Єлисавету. А хто представляє цю подію в такому світлі начеб вона сталася за намовою Папи й приготована католиками,яко такими,а потім ще й одобрена Церквою, той говорить проти правдивости фактів,яких не може змінити хочаб мав за своїм іменням цілісіньку азбуку щей з римськими числами. Ось факти в їх дійсному порядку.

Часам-перед цю річ певна що Папа,св.Пій У. не мав нічого спільного зо свят-вартоломеївською нічю. Він упокоївся 1 травня 1572 р.коли ще ніхто не думав,що така річ можлива на світі. Правда він радив Карлові IX і його матері,боротись проти протестантизму,але "правною боротьбою,по законові народів" і тільки тому, об боронити своє володіння.

Дехто знову каже,що весілля Генрика Наварського з Маргаретою де Вальоа було вмисно уложене на те,щоб заманити протестантську шляхту до Парижа й так улекшити здійснення мрій Пія У.- знищення протестантів. Якщо так, то як вияснити в історії записаний факт,а саме,що Папа Пій У. був проти того подружжа?

Отже свят-вартоломеївська ніч не була вислілідом якоїсь змови,а тільки імпровізацією - чином Катерини Медічі. Вже від осени 1572 р. протестантський адмірал ДеКоліні старався втягнути Карла IX у війну проти католицької Еспанії. Катерина Медічі,мати Карла,хотіла знову жити в згоді з Пилипом II еспанським,- а тому що це властиво вона володіла в іменні свого сина,тож було їй дуже неприємно бачити,що король піддавався впливові адмірала деКоліні. Щоб отже позбутися того суперника вона рішила його вбити. 18 серпня 1572 р. відбулось весілля Генрика з Маргаретою,а 22 Жавравель поранив адмірала ДеКоліні,пробуючи його вбити. До тепер ходило тільки о особу ДеКоліні,але тому що Катерині не вдалось його гладенько спрятати,її становище погіршилося. Протестанти почали її обжаловувати,хотіли суду...шукали пімсти... грозили. а їх було в Парижі до 8000 і всі під зброєю. Настрашена Катерина Медічі постановила знищити не тільки свого суперника,але і всіх протестантів. Вона біжить до свого сина,повторяє йому погрози протестантів,представляє загрозу його володіння,переконує,що одинокий спосіб щоб самим не згинути,це вигубити всіх протестантів і так ще заки король зрозумів стан речей,вимогла на ньому засуд смерти на всіх протестантів.

Щож отже спільного з тим злочином має Церква? Як самі бачимо цей чин не був жадною"релігійною конспірацією" проти протестантів і їх Єлисавети,але середником,що його вжила несумлінна жінка до здійснення своїх замірів - пімсти над своїм суперником.

НАША ПРОПОВІДЬ

"Ідіте убо научіте вся язики... учаще їх блюсти вся, елика заповідах вам." мат.28,18-20.

Вступ.

Божественний Спаситель, перед своїм вознесенням на небо, дав своїм Апостолам приказ іти в широкий світ проповідати Йому Євангеліє. І вони послушні Його бажанню пішли де тільки можли, "по всю землю і сиди Віщанє їх і в конци вселенния глаголи їх." (Рим.10,18) Хоч їм фарисеї та римські Намісники забороняли, вони уважно проповідували те, що чули й бачили. Вони зазнавали тяжких переслідувань, бо казали: "Чи справедливо перед Богом слухати вас більше як Бога, судіть." (Діян.Ап.4,19) І не дивно, що вони так багато змогли навернути до Бога в так короткому часі. Всюди розносили весёлу вістку Христового Євангелія - всюди люде до них горнулися, навертались, ставали християнами.

Св.Ап.Павло, по своїм наверненні, також добре розумів вагу проповідування Божого слова. Він проповідує всюди і навіть кличе на себе "Горе, якщоб не проповідував Євангелія." (І кор. 9, 16) або "Христос не післав мене хрестити, а проповідати." (І кор.1, 17)

І ми дізнаємо, що його учень, св.Діонизій Ареопагіт сказав, що "нема нічого так божественного, як співпрацювати з Богом для спасіння душ". Св.Вітці та Учителі Церкви душе старалися проповідати Христа. Св.І.Золотоустий каже: "Бог повелів нас не за тим, щоб ми блищали у світних, блестячих ризах при престолі, не за тим, щоб ми були вигідне, розкішне життя, не за тим нас поділяли - ні! ми маємо бути посередниками між Богом і людьми, пастирями, що пасуть овці, стережуть їх, загрожені пильнують, розумними, що закидають разом сіті; сторожами, що вдержують стадо; вітцями і учителями, що виховують дітей Божих, пильно вживають для Бога свого часу, спасіння їм заробляють." Так до нашої часу всі Пастирі та Священики розуміли завдання Церкви - проповідь, як найважливіший обов'язок і довіреної Божого Царства, бо "віра зо слуханням, а слухання через слово Христове" (Рим. 10, 17).

Він також розуміє, що живе слово Боже значить - і він старанно працює. Кількість віт має місіонарів, що разом-у-рано затроюють не тільки старших, але на ниву, також і нашу молодь. Більшевики-комуністи, оставленими-сектарі всіми силами стараються виконати свої завдання до тільки можуть. Тому ми, священики повинні пильно слухати увагу на нашу проповідь - застановитись над тою вимогою справою і зовнішніми чи ми робимо все, щоб вона була такою, якої Бог від нас вимагає. Чи люде їх охотно, радо слухають як ні - вину це нашими? Чи ми добрим вірним, парохіянам даємо здорову науку? Чи цікаво їм хліб, чи радше камінь, рибу - чи змію? Комуністи кажуть, що якщоб вони мали стільки церков, пропаганди, стільки слухали, що ми, коли давно всіх потягнули до себе.

Люде тепер, як і колись, жадні почути Боже слово, почути

добру проповідь. Чи це не правда? Гляньмо як вони пильно ходять на місійні науки. Хоч змучені, зпрацьовані, вони йдуть, бо вони спрагнені. Тож ми повинні що неділі-свята їм подавати цей корм, якщо не хочемо щоб колись Колись Господь зажадав "кровиїх от рук наших" (Езек. 30,6). Яка повинна бути проповідь, які має мати прикмети - ось це наша тема. Заки дійдемо до того, застановімся коротко над деякими важними річами, що її попереджують.

Насамперед ми повинні собі здати справу яких маємо слухачів. Чи вони вчені, чи ні, старі, чи молоді; міські, селяне, чи мішані. Від того буде багато залежати як ми до них будемо говорити, - інакше до вчених, інакше до простих, інакше до старших; інакше до молоді, а ще інакше до дітей. Завжди повинні себе запитати що ми хочемо нашою проповіддю осягнути - яка ціль? Чи тільки щоб говорити - чи щоб повчити? Завжди добре мати точну, ясну програму, добре також записати собіколи, де й що ми вже говорили, тоді не будемо повторяти.

І що ми є на кожні довго, добре буде як зачнемо говорити цикльові проповіді. Так за рік-два дуже легко зможемо перейти цілу католицьку науку. Зараз дивно, що люде, що уважаються за добрих католиків, не знають найважніших правд нашої св.віри, бо ради - багато не знають різниці між нашою католиків і некатоликів. Кажуть, що ніколи не мали нагоди почути цикльових проповідей, а раз як сумно, що деякі вже вмирають, а це не знають основних правд віри. Служби Божої послужити, не знають імен церковних свят і таке подібне. А це легко навчити, як священик має ясну точну програму - і не придержується.

При отоцінні.

До всіх річ. Треба приготовитись, так треба солідного приготовання до нашої проповіді. Дуже тепер до вислову, коли по радіо світові і де вимагається, щоб промова була виголошена, коли вправлюється, то так дійсне треба і нам так робити - об Ісуса чоловіка, що робить лише добре повсюдно.

Перед кожною проповіддю нам треба багато молитись, читати, думати, робити нотатки. Деякі люде вже розуміють коли виголошують приготовлені, а коли говорять без абсолютно, або приготовляється підчас "бадьорядних". Є правда, що не слухають, побіхаться, що не перестають ходити до церкви. Тому священик треба взятись до роботи - завчасу. Часто що маємо говорити в неділю, чи свято. Від часу до часу і ще собі [illegible] маємо проповідь в мені, то можемо, коли прийдемо, тоді наша проповідь буде "наша" а не чужа, буде легше [illegible].

[illegible] треба собі [illegible], треба зробити собі [illegible] матеріяли, користувати доказів [illegible] св. [illegible]. Тепер розуміємо [illegible] проповідь, добре [illegible] [illegible] [illegible]

малі діти добре розуміли навіть вищі правди. "Ще жаден чоловік не говорив так,як той чоловік"- казали слуги,що його мали зловити. На ніщо не здалась високопарна,цвітиста,поетична проповідь,якщо вона не зарвіла,не заохотила наших парохіян до ліпшого,кращого,святійшого життя.Ми тоді були б"аки кимвал звеняч."

Дальше,нам треба триматись ОДНОЇ РЕЧІ. Це значить добре одну тему пояснити,а не чіпатись кількох і жадної добре не виложити.Не диво,що люде запитані не знають про що ми говорили.

Наші проповіди повинні бути ЦІКАВІ-займаючі,тому ми повинні наслідувати Христа в Його способі.Він уживав багато порівнань-прикладів взятих з життя людей. Він умів зійти до уровеня слухачів і не диво,що вони забували за працю,відпочинок, а навіть за їду. Якщо уживаємо приклади,нехай вони будуть правдиві,не зфабриковані-видумані,бо католицька віра занадто сильна щоб її доказувати фальшивими доказами.Добрий,живий модерний приклад кидає багато світла на нашу тему і люде ліпше зая памятують собі проповідь.

Кожна проповідь повинна мати початок-вступ,середину і кінець. Про це ми вчились в реториці,тому зайвне тут те все повторяти. Тут хиба додатиб,що за всяку ціну треба старатись "каптаре беневоленціям популі" вже на вступі й тримати її підчас цілої проповіди.А це буде,коли будемо проповідати "Христа Распята",а не себе самих.Тому більше треба нам уживати цитатів св.Письма,бо це є Боже слово,натхнене,і воно зайде куди треба. Часами деякі проповідники забагато наводять різних світських авторів,поетів,письменників,а замало Божих слів. Однак не вистарчить цитати св.Письма якбудь навести.Вони повинні мати своє применення,треба їх розібрати,пояснити,показати в чім їх сила.

Важна річ - догматичні проповіди,треба людям показувати вженість та красу нашої віри. Коли вони будуть бачити її правдивість,вони не захитаються,але ще других утвердять у вірі. Підчас таких проповідей не треба входити в субтельні квестії, над якими богослови диспутують,бо то шкода часу. що більше прості люде можуть захитатися у вірі,а навіть її стратити. Добре є одну-другу трудність-закид збити,щоб знали як відповісти противникам. Лишнє є згадувати,що підчас проповідей ми не повинні говорити про політику чи націоналізм.На ци є місце в залі,де можна мати осібний,доброе обґрунтований виклад.

Сама проповідь повинна бути ДОВГА. Нікоди не повинна бути довша як годину,хоба підчас місії і то обережно. Звичайно ж півгодинній проповіди люде не вспілі запамятати всього, вони стають пересічені.Тому треба добре обдумати-приготовитись, щоб не мучити людей і себе. Коли люде нудяться,позіхають,кашляють,це знак,що вони не хочуть дальше слухати,знак кінчити, бо не буде користи з дальшого нашого говорення,якби що будуть кидіяти й окадувати своє невдоволення. Добра,коротка,ядерна, ясна проповідь принесе більше користи,як довга,розлізла,темна,невсдумана. В деяких церквах практикують 7-8 минутові проповіди й показується,що люде більше горнуться до таких пропов зідників. Варта і нам практикувати.

Як треба говорити?

Говорити треба так,щоб всі добре-ВИРАЗНО чули кожне слово. Тепер нам помагають голосники,то нема вже причини себе учити,

коли можна їх дістати. Підчас проповіди не треба спішитися, бо люде не є вироблені,вони думають поволи.Як скоро говорить - ся все стрчене. Всі слова треба вимовляти ВИРАЗНО,особливо, коли можуть мати подвійне значення. Наш голос також повинен бути милий,лагідний та модульований коли треба.це також відноситься до наших рухів,щоб були природні,не вимушені.

За всяку ціну ми повинні го орити з переконання,щиро.Бо як ми самі не віримо в те,що говоримо,як люде повірять? Якщо в нашім серці нема того жару-огню,ми не зможемо других запалити -"Немо дат,кпод ноя рабет." З того слідує,що ми мусимо наперед практикувати,а потім вчити,щоб часом нам хтось не сказав "врачу ісцілися сам"(Лук.4,23).Наше життя має бути після Христових засад,бо інакше шкода проповідувати."Верба доцент,егземпля трацунт." Люде також скорше будуть слухати та поважати побожного,святого,зразкового священика,хоч може не дуже бистрого, як мудрого,але не побожного,що інакше живе,а інакше вчить.Глядіть щоб Христос про нас не сказав,що"цей нарід почитає мене устами,а серце його далеко від мене."(Мат.15,8.Ісаї 29,13).

Чому,чи треба ми повинні бути в проповіді второпні-такті,тому треба уникати простих-образливих слів.Ніколи не називайте людей так,що будете їх в церкві,на проповіднці обзивати. Такт просто вимагає,що ми присутніх не скарили,або картати за неприсутніх. Може їх занабити,вола коли невинні,що деякі не приходять. Неторопно таки картати всіх за гріхи сьогодніщо. Треба вміти звернути увагу,роіім так,щоб не боліла. Добре є також у проповідях включати себе,а не звертатись до людей словами "Ти",на приклад:"Ти чоловіче,як не будеш того робити,підеш до пекла"але напр." ми перед Богом согрішили нашими гріхами і т.д."Тоді люде скорше приймуть запвагу й не будуть почуватись завстиджені.Часто священик,як не має що говорити,або не приготований,стратить людей пеклом - це не добре,не буде користі.Лучше тоді нічого не говорити. Христос не страшив,радше потішав,заохочував,спів чував.І нам так треба робити.Радше давайте приклади до треби,покажіть,що ми людей розуміємо та хочемо їм помогти,не сварім,не накидуймося.

Люде також не люблять,коли кожної неділі говориться про гріхи. Нікого люде через це до кодять до церкви люде дадуть, коли бачать що треба. Правда,треба час-до-часу пригадати,але кожної неділі говорити як проте,то занадто. Люде люблять дізнатись дещо,як мають доброго священика й як бачать що за їх гроші щось робиться.

Якості доброго проповідника. А прикмети доброго проповідника -це його полюс ЛЮБОВ."Любі - робить що хоче",сказав колись св.Августин. Так,в тім є цілий секрет доброї проповіди. Проповідник,що любить своїх вірних не буде їсного слухати для них. Він добре приготовиться,а тимбуде те,що буде говорити. Він буде старатись їх зрозуміти.- Ім добре. Їх душі. Він знає,що за них Христос померів і тому буде старатись і дати їм,що найкращого має.Любов це ключ до людських сердець - любов,що секрет як зискати собі їх до рук. І коли не буде,коли не стоїть сторони все зробить, що забажає,бо любов панує с можестно вріків.

Тому є приказ всіх сповідників любити. Ніколи не дозволяйте собі на якісь слухачів,що вони темні,глупі,або де гірше...це на них і їх нас погано зле впливає. Радше давайте їм вірити,старайтесь помогти,як вони нас полюблять,

Література.

Лубівка

З початком середної доби українська література зміняє свій характер. Церковно-словянська мова вживана в першій добі, тепер стає більш подібна до живої, народної мови й переймає ще деякі слова польські, білоруські, та латинські. На цю зміну вплинули політичні, релігійні події і культурні течії заходу.

Що до політичних подій, то було відмежування України від сходу, а зворот до заходу. В тому саме часі турки заняли Сербію, по битві на Косовім Полі 1389 р., Болгарію 1393 р. а вкінці 1453 р. заволоділи царгородом - головним жерелом впливів на Україну. В той сам час загарбує Україну Польща, через що вона підпадає більше під польські та західно-европейські впливи. Рівнож розвиток козаччини й козацькі походи мали великий вплив на зміну літератури.

Не тільки політичні, але й деякі релігійні події зблизили нас до західної культури. Найважніщі з них це собори в Констанції і Феррарі та Флорентійська й Берестейська Унії. Наші митрополити брали видну участь в тих соборах, а це засвідчає що міжнами і заходом була звязь. По Берестейській Унії виринула релігійна полеміка, що хоч сама в собі не принесла ніякої користи, то бодай причинилась до зросту літератури.

Тому що залля політичних і релігійних подій, Україна ввійшла у звязки зо заходом, на її життя починають діяти й західно-еврпейські культурні течії - гуманізм, реформація. З Італії дістався гуманізм на університет у Празі, де тоді було багато українців. Також багато з наших вчених їздили до Італії і тут запізнавались з новими кличами, що їх потім ширили й на Україні. Під впливом реформації письменники старались зробити книжну мову більше зрозумілою для народу.

У шіснадцятім столітті являються в Україні переклади св. Письма. Мова цих перекладів зближена вже до народньої, однак це зближення було ще далеко від чистої - хочаб і тодішньої народної мови.

УУУУУУУУУУУУУ

НАША ПРПОВІДЬ.

(Док. зо стор.21)

наша проповідь буде успішна й корисна, тоді більше приведемо до Бога, до церкви до неба. Уживаймо проте це оружжа, що його Бог нам дав. Користаймо з нагод, коли можемо до людей в імені Божім говорити. Це для нас честь і колись нас чекає велика нагорода по словам Христа: "Аще сотворить і научить, сей велій наречеться." (Мат. 5, 19).

BIBLIOGRAPHY:
Priestly Perfection - Montoli-Tebin .....Benziger Bro.
A Manual of Pastoral Theology - F.Schulze DD...Herder & Co.
Your Sermon - O'Brien Atkinson .....Wagner.
The Clergy and The Pulpit - Mullois.
Homiletic Review.
Practica Pastorale -Guiseppe Stocchiero

Виголошено на соборчику священиків в Торонто, Онт.
Дня 10 травня, 1945.

о. Микола [illegible]

Й ш. ЧАРІВНА СКРИПКА

Як фортепян є королем всіх музичних інструментів, так скрипка є їх царицею. Скрипка найбільше наближається до людського голосу, більш як ктрий другий інструмент.

Найкращим виробом скрипок визначалась родина Аматі із Кремони, Італія, а найбільшим мистцем у цім був Микола Аматі, що жив від 1596-1684р. Антоній Страдіварію, що в цій штуці здобув собі безсмертну славу, був одним з його учнів. Ще й сьогодні мало б бути по світі кілька сот його скрипок. Вони мають такий гарний голос, що за ними гинуть найславніші скрипаки в світі. Вартість їх тепер 50,000 - 100,000 дол. а колись їх майстер продавав їх для шляхетських дітей по 15-25 дол. Сьогодні міліонери знавці переховують їх в оксамітних скринках, як націнніші скарби старини.

Ще ніхто не довідався, в чому лежить секрет тої загадочної штуки Страдіварія. Дехто казав, що робив зо спеціяльного дерева, а коли в самі з того дерева поробили скрипки, зніяковіли [illegible]. Інші казали, що тайна лежить в самій фарбі, що нею ці скрипки помальовані, та якщо була яка рецепта на цю фарбу, то хиба Страдіварій взяв її зо собою до гробу, бо ще ніхто її не знайшов. Навіть розбирали його скрипку, вимірювали точно де грубше, а де тонше було дерево й після того зробили нову скрипку першої якости - та пізнати було, що це не робив Страдіварій.

На своїх скрипках Страдіварій звичайно приліплював свою печатку. Перед війною то сама Німеччина виробляла 20,000,000 скрипок річно, на вид плоскої скрипки Страдіварія, і до кожної такої скрипки приліплювали його печатку. Розійшлися ті скрипки також і по наших канадських домах. Вмирав батько й лишав скрипку синові, а син знов синові і т.д. і так коло звичайної скрипки вироблялась традиція. Ціла родина переконанащо має дуже цінну скрипку й на доказ правдивости показують печатку Страдіварія. Ну спробуй їх переконати, коли вони звалять на тебе цілу купу прадідів.

В лондоні, Англія, в честь великого мистця, виходить журнал "Страд", що вньому поміщують тільки справи скрипацькі. В ньому, на сторінці на питання й відповіді, майже що місяця хтось пише: "Маю скрипку з печаткою страдіварія, або Аматі, або [illegible] когось. Думаю, що маю дуже вартісну скрипку - порадьте мені..." Звичайно відповідають: "Маєш баксу" - і фертик.

Антоній Гарнері полишив також багато чудових скрипок, і майже дорівнував двом першим мистцям. Продовж століть кожний майстер додавав щось особливіщого до свої скрипки, так що сьогодні знавець ще є далека пізнає плоску скрипку Страдіварія, або [illegible], дзвінку Гарнера. (1621-1683) Однак не треба думати, що поза старими, нема добрих скрипок на світі. Тепер виробляють дуже гарні скрипки, що майже, або таки дорівнують старим. Старі скрипки вже виходять з ужитку, а їх вартість хиба ще в тому, що вони є "старинностями."

(Док. на стор.13)

ВІСТІ ЗА КВІТЕНЬ.

2.На кращу господарку - куплено млинок і грабарку.
6.Впр.о.Ігнатій виїхали до Оттави давати тридневні реколєкції для людей - вернулись 9 ц.м.
14.Впр.о.Ігумен виїхали до Дітройт,на місію. До нас загостили Впр.о.В. Каменецький - едмонтонський Ігумен.
19.З Отави,від Впр.о.Й.Жана,приїшов звуковий кіно-апарат. Вечером діяк.Мирон і бр.Модест почали осмодневні реколєкції.
20.Впр.о.В.Каменецький ЧСВВ.й Впр.о.І.ЛесюкЧСВВ.виїхали до Торонта на місію.
27.Впр.о.Ігумен вернулись з місії.
28.Приїхали до на п-во Гнеськи,батьки бр.Модеста,щоб бути на Процесії свого сина.
29.На торжественній Сл.Божій,що її відправляв Впр.о.М.Романович ЧСВВ. в сослуженні діяк.Мирона і піддіяк.Патрикія, Бр.Модест Гнесько ЧСВВ.зложив торжественні Обіти.По відправі - обід в манастирі.
30.Вечером Впр.О.Ігнатій ЧСВВ.вернулись з місії.

- - - - - - -

ЗА ТРАВЕНЬ.

4.Впр.о.Вікарій виїхали до Чікаго,до помочі в часі свят. Вернулись 12 ц.м. і привезли кілька валізок цінних книжок.- Щиро дякуємо!
8.День побіди.Дехто з братів був у Гамільтоні,щоб бачити паради.Вечером виїхали до Гамільтону Впр.о.Ігумен і бр. Адріян. Травневе набоженство відправив в нашій церкві Всч.о.Філєвич,а проповідь виголосив Всч.о.Серветник.
10.Впр.о.Ігумен,о.Ігнатій і діяк.Мирон були на соборчику в Торонті.
13.Вертаючись зо Стейтів,загостили до нас Впр.о.Ігумен В.Каменецький ЧСВВ. Слідуючого дня дали нам гарний-практичний виклад про місії - і відїхали.З ними їздили до Торонто також Впр.о.Ігумен і бр.Адріян.
16.Впр.о.Ігумен і діяк.Мирон їздили до Гамільтону,щоб дістати діяк.Миронові - ОКУЛЯРИ.
17.Всі бачили фільму "Сонг оф Бернадет" в Капітал театрі, Ст.Катаринс,Онт.
29.Приїхали до нас Їх Ексцел.Василій Ладика ЧСВВ.
30. В домашній каплиці відбулись свячення в піддіякони, брр.Модеста і Йосафата.
31.Їх Ексц.Кир Василій висвятили в гримсбійській церкві, піддіяк.Модеста во діяконство.

ЗА ЧЕРВЕНЬ.

6.Впр.о.Ігумен й о.Ігнатій виїхали до Торонто на похорон Сестри Вероніки ЗСНДМ.
7.Іспити з Кан.права,св.Письма,Літургіки й Пасторальної. Впр.діякони здавали також і з Догми й Церк.Історії.
10.Відбудуться свячення во пресвітерство.Запрошено хор з Гамільтону.

Д Я К У Є М О !

Нашому великому Приятелеві,Впр.о.Ігум.С.Журавецькому, за книжки до нашої бібліотеки,що їх передали черезВпр.о.Вікарія,а тепер має прийти ще "Енцикльопедія Британіка."

ГРАЦІЯС АДХІМУС МАКСІМАС!

AURORA

Vol. ... No. 5-6. Grimsby, Ont. Tag-Sum, 1945

EDITORIAL

MOTHERS AND THE MOTHER OF GOD

Not very many years ago a national holiday - Mother's Day was added to the calendar. This idea originated in the mind of an American woman. She thought it fitting for her country to open wide her arms and embrace with loving care those strong fortresses which hold fast the morals of her future citizens, namely, the Mothers.

It is a natural inclination of the human heart to love. Still more natural is the instinct to love one's mother. So when Mother's Day was introduced it spread very rapidly. True the commercial profits were important in offering wider grounds for spreading this till now untouched by money affection but this was only by the lowlyminded. For many good sons and daughters poured out their gratitude, love and thanks because they knew that their Mothers rightfully deserved them. Commercialized advertisements did not prompt them to buy Mother a gift but only that sort of love which a son can offer only to his Mother serves as a sublime stimulus to tighten the belt and bring Mother a dozen of gorgeous roses.

But then it is not only instinct which expresses love. Honor and love of Mother is something sacred. Sacred as only the Son of God could sanctify it. Was He not a Son and Mary a Mother? As a little Babe she nestled Him in her arms. As a chubby little Lad He learned to walk under her ever watchful eye. As a Boy and a Youth He obeyed her commands and loved her as His earthly Mother. And when death was to part them - almost His last words were the assurance of safety for His beloved Mother.

Such meditative thoughts crowd our mind as we enjoy the joys of May with its tribute to Mothers and the Mother of God. Our natural instinct urges us to love our Mothers and transplanted into the supernatural world extends itself to the Mother of God, the Blessed Virgin. But when we note the example of our Master towards His Mother what further inspiration do we need?

****

"The hand that rocks the cradle is the hand that rules the world."

****

THE MAY GARDEN

Brother Leo

The chocolate chill of winter is gone. Life begins in May. The world of May is a young and radiant world. For then the vivid green appears on bushes, charmful colored flowers cover the fields and the trim fruit trees begin showing their blushing blossoms in various colors. This beautiful scenery announces that winter is gone and summer has arrived.

Without doubt this lovely month, in all its splendor and beauty, coincides with the loveliness of Mary. For as May is the end of winter and the beginning of summer, so Mary comes at the end of paganism's bitter winter and brings Life to a world darkened with sin. With Mary's coming the summer of Christ's love began.

In another comparison we note that virtues bloomed in Mary's pure soul like those delicate flowers that unfold their petals in May. Truly her soul was a beautiful garden. Every virtue flourished there. Her soul was a spring garden filled with all the beauty of a spiritual May.

And our souls put alongside Mary's untainted soul are as if little gardens. Gardens to which Christ the Gardener comes for His grace brings the mystical presence of Christ into our soul. And Holy Communion brings into the soul the real and living presence of the Son of God.

Therefore we must strive to culture our souls into a beautiful May garden. Never should virtues stop flourishing in our souls. Also no destructive weeds must be tolerated. Sin, evil inclinations, selfishness, petty faults are to be uprooted. As carefully as one rids a cherished rosebush from choking weeds must we rid our souls of their blemishes. Never invite the Eucharistic Christ to the garden of our soul overgrown with the weeds of sin and containing wilted or dead flowers of virtue.

When Christ entered our world, Mary's soul, as if a lovely garden, pleased Him. He was content to forsake the gardens of paradise and enter the soul where virtues strived

for the highest perfection.

And so today, too, Christ appreciates coming to souls that are imitations of the Virgin Mary's innocent soul. He loves to abide in souls that are decorated with beautiful virtues. Then we who are disciples of Christ and sons of the Mother of God, let us honor Christ and the Blessed Virgin Mary with innocent, pure hearts and fervent devotion.

* ' * ' * ' * ' * ' * ' * ' *

- SO THE "BEAR" BEGINS TO HUG

A True Incident.

Two very young Ukrainian Canadians, myself and a friend, were very happy to undertake a recent trip to Ottawa. We had every right to be happy for we were going to witness the graduation ceremonies of my cousin(one of 40,000 Ukrainian Canadians in the armed forces) who was about to receive his commission as Pilot Officer in the R. C. A. F.

While waiting for the train at the Toronto Station, we spent the few spare minutes discussing our projected trip in the Ukrainian language. Although conversing in scarcely audible tones, we had apparently been overheard, and what is more understood, for glancing backwards we noticed a man of about 45 grinning at us. Our suspicions were confirmed shortly after boarding the train we discovered that this somewhat offensive gentleman was making strenuous efforts to win a seat near us. Unfortunately for us he was successful and it was not long before he was offering us cigarettes and forcing his unwelcome conversation upon us.

Impudently he demanded to know our nationality. We certainly were not ashamed to admit our Ukrainian lineage anywhere, and reflecting that he was already fully aware of this truth, we permitted him to guess if he cared. With the greatest reluctance he acknowledged that we were Ukrainians. As if to dispel the bad taste that the word 'Ukrainian' had wrought in him, he drew out a map of Europe from his coat pocket and hastily showed us the areas Russia had taken lately and all that she was going to take yet. We bowed our deference to Russia's great feats and were careful to explain

that that had nothing to do with us being Ukrainians.

It was not until he veered on to the topic of religion that we were able to brand him for what he was - a Russian Jew and a fanatical adherent of bolshevism. "I do not believe in Church and God", he cried, "It's all propaganda."

Evidently the question of nationalism still vexed him, for after a moment he expressed his surprise that we were able to speak our Ukrainian language. We readily pointed out that good old Canada permitted us to have our day and night schools, our organizations, and to practice our religion. He was amazed with this evidence of Canada's justice, and - sniffed at its tolerance. Glancing at us darkly, he threatened that his nation would see to it that our people would soon be a lost nation. Thank God we are in a Christian country where one has his rights and privileges and the liberty to believe the truth.

We had good reason to see that this undercurrent of Godlessness and bolshevism that is beginning to seep through the country is not limited to railway coaches, but found further manifestations of it in the capital city. This time another stranger accosted us, although his attentions were also unsolicited. Almost immediately he began talking religion. It's strange the way they all start talking religion. I suppose that their consciences must be bothering them. This individual preached the futility of God, the Church and its ministers, - denouncing all as propaganda, and finally asserted that the Church, the priests and ministers should be abolished. He claimed the Christian era of 2000 years was a waste of time, a hindrance to progress, - but a hurdle already surmounted in the onward march of the new world.

By this time, my companion and I were thoroughly fed up with his harangue, so we left him in possession of his new world, while we were content to go on with the old and God its ruler. But until this day a presentiment of an evil shadow engulfing the freedom of our dearly beloved country has filled my mind with foreboding and has disturbed my peace.

— Prepared from the original by J. S.

"I hate Communism because it is destructive of civilization as Russia and Spain so well prove, but I love the Communist. I love them because they are the potential children of God."

- Monsignor Fulton Sheen.

Princes of Ukraine

STAH-RAY Yaroslaw the Wise. (5)

After Swiatopolk's death, Yaroslaw was crowned prince of Ukraine. Yaroslaw, in his great generosity, let his father-in-law Boleslaw, king of Poland, rule over the western section of his vast territories. But, Mistoslaw, a younger brother, also wanted part in the ruling of Ukraine. Therefore gathering an army he defeated Yaroslaw who while fleeing was summoned back and offered a share in ruling. Yaroslaw ruled in Kiev, whilst Mistoslaw reigned east of the Dnieper river.

In 1031 the remaining Ukrainian lands were taken from the Poles. Thenon a spirit of friendliness prevailed between the two nations for the Polish Kazimir married Freslawa - Yaroslaw's sister. In 1036 Mistoslaw died and Yaroslaw ruled alone.

Soon enemy hoards began attacking the Ukraine. Yaroslaw in an effort to gain powerful allies married his daughter Ann to King Henry I of France, another daughter Elizabeth to King Harold of Normandy. His son, Vladimir married the daughter of Constantine of Greece and two sons married German princesses. Yaroslaw divided his land amongst his sons and thus ruled with them till his death which occurred on February 20, 1054.

A CLOSE SHAVE (continued from page eight)

play at the back of the hall - even beginning to sing joyously and pretend that we were really drunk.

Suddenly a man from the arrived car walked up straight to me even though other boys were closer to him. He must have had a police-dog's nose. My companions fled and I stood stone-still with fright all the same wondering what a man in ordinary clothes was up to. He felt my pockets, even my cap...(Lucky me! my whiskey was hidden five minutes ago!) By the car stood the policeman while his 'stool-pidgeon' searched me, the chief 'policeman,' over.

When the examination was over, I ran to my companions who hid in a nearby thicket and explained what a sad situation it would have been had I not obeyed the bright 'flash' and hid the stuff.

Experiencing a scare of that type changed our minds to taste the firewater again. So we abandoned it and if no one ever found it, the unfortunate bottle that almost pushed us into trouble, is still there. Now seasoned ten years.

PERSONALITY Sketch

Brother Adrian

Brother Adrian seems to be having a lot of trouble with the collar line these days. It seems that in the near future the Fathers and Brothers will be walking collarless because it is so difficult to obtain collars these war days. Well, Brother, we don't know how to help you, unless you use paper collars or get a bucket of white paint and brush a collar line around everybody's neck.

Brother Justin

Brother Justin has just completed planting his 1,000,087 and 1/8th fruit tree. Happy pickings in 1960, Brother Justin.

Brother Damien- To a Brother helping with the dishes.

"You 'Patsuvantus', Tut 'nahliapantus',
Meni 'zavadzantus', Proshu 'zabarantus!!"

##########

The Aurora is published by the Brothers Theologians of the Sacred Heart Monastery in Grimsby, Ontario. Its issues appear regularly every month of the year except for the summer vacation months. The contributors are the Brothers Scholastics of Grimsby, Ontario and Mundare, Alberta. The costs of publishing are covered by goodwill donations by the members of the Order.

- Allan

The parish hall was a grand display of dazzling light. On the outside honking automobiles rolled lazily to and fro. The eight-piece Breton orchestra played its loveliest while the sax and banjo were distinctly heard at a far distance. Gay laughter and shuffling feet within the parish hall indicated an evening of decent fun and frolic.

We boys of the parish were too young to join in the recreation and yet too old to remain at home, so whenever there were any activities such as parties, dances. We music lovers either listened attentively to the small orchestra or, when tiring of it, played about on the outside. Moreover, my Uncle was the floor manager of the hall and ever so often by giving him a helping hand I had easier access to playing around the hall.

But this was a particular event. Boys are boys. Playing about outside the hall, we spied a bootlegger who was well known for his 'bluestone stuff'. Most likely, he did not flavor the 'stuff' with copper-sulphate, still, as we were told, it tasted fiery enough. Seeing this was a sure indication of hidden bottles of home brew. So we pretended to be policemen and dashed about in search. And sure enough! By a fence pole, in a shallow hole, glittered a bottle - filled to the brim. We were not of the drinking type "'cause it burned too much", but "just for fun" in turns sipped at the devilish-hot liquor. I, being the chief locator of the bottle of home brew, naturally kept the rest of the contents in my back pocket while we still played about for a time.

Since we still had three-quarters of a bottle "We might as well hide it for later tasting"- that was a flash idea. And it was a saving one.

No sooner had I taken 'our treasure' with my bike a half a mile away, hid it in a pile of stones and came back when an unknown car drives up to the hall. But since cars are only cars we payed no particular attention and prolonged our

(turn back to page six)

Telephone.

When phoning another party the name should be stated at once. For example: "This is Brother Joseph speaking. May I speak with Mr. Johnson?"

In answering a telephone call it is perfectly correct to say 'Hello'. Some people think it is undignified but experiment has proven that any other word sounds still funnier.

In answering a phone call, for the purpose of identification, one should state his name, or the name of the firm or group which he represents.

If a call is made to a private person and someone else answers the phone, he will call the person asked for, or will inform the caller that that party is not in and, if he thinks it wise, will ask if there is any message to be delivered.

If the call is chanced to be answered by the wanted person, he should say: "This is he speaking."

****

TIPS IN CARING FOR YOUR EYES:

1. Avoid rubbing your eyes.
2. Read only in proper light.
3. Avoid looking at the sun or other brilliant light.
4. Wear properly fitted glasses if necessary.
5. Avoid reading while lying down.
6. Rest eyes - close them or look at distant objects.
7. Avoid excess of fine work.
8. Get medical advice when there is trouble with your eyes.
9. Keep frames of glasses properly adjusted. (not bent.)
10. Remove foreign objects from the eyes carefully.

THO'TFUL THO'TS

The latest weather quirk - snow in May.

The latest quirk among the Brotherhood - Brother Damien trying to unforget how to ride the bicycle.

This really happened. An elderly gentleman entered one of the district churches around M. Making his way down the middle aisle he paved due reverence to the Saints and kissed the holy pictures that were placed on the tetragon. On his way back, upon finding a convenient place to stand somewhere near the centre of the church, in an audible whisper this gentleman began praying the "Our Father." But unfortunately a slight cold seemed to bother his nose. With a majestic gesture he took a large piece of brown wrapping paper from his pocket, unfolded it and blew his nose into it. Crumpling the paper, he pocketed it and calmly resumed reciting the "Our Father."

It was quiet in the monastery chapel. Then the stillness of the sanctuary was broken with a long, eerie whoeeep. "Psy marsha hraly" for somebody, I guess.

As I sit finishing this page there is a stillness in the room and outdoors. Ten minutes ago a tractor roared by and just a minute ago a bird chirped and sheltered itself in the giant oak opposite the window. Presently I hear mutterings in the adjoining room but the voices are too low for me to understand - which is probably under the circumstances best.

AURORA SECTION TWO

No. 5-6 May-June, 1945 Page 11.

Promises OF OUR LORD

1. "I WILL GIVE THEM ALL THE GRACES NECESSARY IN THEIR STATE OF LIFE.

2. "I WILL ESTABLISH PEACE IN THEIR HOUSES.

3. "I WILL COMFORT THEM IN ALL THEIR AFFLICTIONS.

4. "I WILL BE THEIR SECURE REFUGE DURING LIFE AND ABOVE ALL IN DEATH.

5. "I WILL BESTOW A LARGE BLESSING UPON ALL THEIR UNDERTAKINGS.

6. "SINNERS SHALL FIND IN MY HEART THE SOURCE AND THE INFINITE OCEAN OF MERCY.

7. "TEPID SOULS SHALL GROW FERVENT.

8. "FERVENT SOULS SHALL QUICKLY MOUNT TO HIGH PERFECTION.

9. "I WILL BLESS EVERY PLACE WHERE A PICTURE OF MY HEART SHALL BE SET UP AND HONORED.

10. "I WILL GIVE TO PRIESTS THE GIFT OF TOUCHING THE MOST HARDENED HEARTS.

11. "THOSE WHO SHALL PROMOTE THIS DEVOTION SHALL HAVE THEIR NAMES WRITTEN IN MY HEART, NEVER TO BE BLOTTED OUT.

12. "I PROMISE THEM IN THE EXCESSIVE MERCY OF MY HEART THAT MY ALL-POWERFUL LOVE WILL GRANT TO ALL THOSE WHO COMMUNICATE ON THE FIRST FRIDAY IN NINE CONSECUTIVE MONTHS THE GRACE OF FINAL REPENTANCE; THEY SHALL NOT DIE IN MY DISGRACE NOR WITHOUT RECEIVING THEIR SACRAMENTS; MY DIVINE HEART SHALL BE THEIR SAFE REFUGE IN THIS LAST MOMENT."

* * * * * * * * * * *

THE ORIGIN OF THE DEVOTION TO THE

SACRED HEART OF JESUS.

V.

The devotion to the Sacred Heart of Jesus is one of the distinctive characteristics of the Catholic Church. It is practiced by no other religion.

Many non-Catholics imagine that the devotion to the Sacred Heart is a mere devotion to the physiological organ of our Lord's body. This idea is erroneous and Father Jean Bainvel, professor of the Institute Catholique in Paris, points out that such a devotion would not be approved by the Catholic Church. The devotion to the Sacred Heart of Jesus is a distinct form of prayers to Christ, our Lord, and especially to His love for mankind of which His Heart is the symbol.

The heart is generally used as a symbol of love and affection. Whether it is the true physiological seat of love we leave it to the physiologists to research. Here we consider the current usage and social convention of the symbol.

There is no historical evidence of any special devotion to the Sacred Heart during the first ten centuries. It is only in the eleventh and twelfth century that we find indications of such a devotion.

It seems probable that this cult first originated in Benedictine or Cistercian monasteries. St. Gertrude had a vision and was permitted to rest her head near the wound of the Saviour's side. Doing this she heard the throbbing of the divine Heart. She then asked St. John the Apostle who also appeared in the vision whether he heard these same pulsations of the divine Heart and if so why did he not mention it. St. John answered that that was reserved for later centuries when the world had grown cold in love. This vision was an impulse to start a new devotion which spread very rapidly. On the twenty first of August, 1670 this feast of the Sacred Heart was celebrated with great solemnity at the Grand Seminary of Rennes in France.

But in time the world really grew cold in love. The moment was ripe for God to revive the love of His people by worshipping the Sacred Heart. But who was to spread the devotion throughout the whole Christendom?

"Christ has chosen the foolish to confound the wise; He has chosen the weak to confound the strong." Just as He chose the simple and humble fishermen to preach His religion, so He chose an obscure nun to become the apostle of this

devotion. This nun was Sister Margaret Mary Alacoque of the Order of the Visitation in the convent at Paray-le-Monial in France.

In several apparitions Jesus commissioned Margaret to propagate the worshipping of the Sacred Heart; receive Holy Communion in reparation for the many offenses made to the Blessed Sacrament; and summon people to consecrate themselves to His Sacred Heart. This spreading had its difficulties. When the nuns of the Visitation asked Pope Innocent XII to establish a special Office in honor of the Heart of Jesus, the Holy See refused for fear of fresh abuses against Christ and His Church. In 1707, ten years later, Pope Clement XI rejected a similar petition. Twenty years later, during the Pontificate of Benedict XIII, similar requests arose from various parts of the Catholic world. The petition was then offered to the Congregation of Rites and this Congregation expressed itself adversely to the demand.

But in spite of the difficulties the devotion was spreading very rapidly. It proved to be free from all superstition and exaggerations. In 1765 further appeals were made to the Holy See during the pontificate of Clement XII. This time their requests were granted but only for individual churches. All others who wished to practice this devotion had to gain special permission from the Holy See.

Soon requests were sent in from all parts of Christendom and His Holiness Pope Pius IX, in 1856, extended the feast to the Universal Church. This was almost 200 years following the apparitions to Saint Margaret Mary Alacoque in the convent at Paray-le-Monial.

Today the devotion of the Sacred Heart of Jesus is spread throughout the Catholic Church. There is hardly a parish church in which we would not find a statue, a picture, an emblem of the Sacred Heart of Jesus. Many organizations are founded with the direct aim of propagating love and devotion towards the Precious Heart of Jesus. Above all the Apostleship of Prayer alone counts millions of devout followers and lovers of the Sacred Heart. The patronage of the Sacred Heart is seeked by many. We may proudly state that our Basilian Province of United States and Canada are entrusted to the care of Jesus' Heart. And whatmore our own Grimsby Monastery lives in serenity and tranquillity under the loving, patronizing care of the Most Sacred Heart of our Lord and God, Jesus Christ.

* * * * * * * * * *

* * * * * * * * *

* * * * * * * *

Queries ON COMMUNISM

QUESTION: How is it that Communists are also called Bolsheviki?

ANSWER: The name 'Bolshevik' was given to the Communists by coincidence. During a Congress in London, in 1903, a social democratic party had some acute misunderstandings between themselves which resulted in a formal schism of the party. The group that sided with Lenin was in greater majority and so were called 'maximalists' or more frequently 'Bolsheviki' which in Russian means 'the greater'.

QUESTION: What is this so-called Communist International?

ANSWER: The Communist International or Comintern is a sort of supreme power founded by Russian Bolsheviks in 1919 at Moscow which claims to represent the political interests of the workers throughout the world.

QUESTION: What is its programme?

ANSWER: This document is based on the writings of Marx and Lenin which denounce capitalism and give a glowing account of social life under perfect Communism. When that perfect state is attained then no more classes, nor ownerships by means of production - all production will be planned, culture will flourish, but religion will be buried. Everyone will give according to his abilities, and to each will be given according to his needs. But before this state can be obtained - the machinery of the State must be captured and a dictatorship established. The Third International rejects the idea of peaceful negotiations, only violence will succeed. The next move after an established dictatorship is the confiscation of all large capitalist businesses. Then all

(turn to page nineteen)

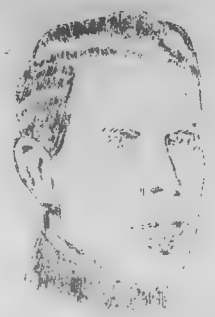

/Commemorating Mons. Sheen's 50th Birthday Anniversary/

Monsignor Fulton John Sheen, the orator of a continent, celebrates his 50th birthday on May 8th, 1945. As the Monsignor is well known to all of us through his famed Catholic Hour broadcasts and even public lectures, in true spirit of reverence and esteem towards this gifted cleric we contribute these lines on behalf of his Silver Jubilee.

Monsignor Sheen, at present, associate professor of Philosophy at the Catholic University of Washington was born in El Paso, Ill. in the year of 1895. He received a thorough education at St. Viator College, Kankakee, Illinois and St. Paul's Seminary at St. Paul, Minnesota. After graduating, Fulton Sheen did post graduate work at various universities such as the Catholic University of Washington, Univer ity of Louvain, Belgium and in the Angelico University, Rome. Following this, Father Sheen received four degrees - Bachelor of Arts, Bachelor of Canon Law, Doctor of Philosophy and Doctor of Divinity. He also was presented with three honorary doctorates - Doctor of Laws, Doctor of letters and Doctor of Humanities. Fulton John Sheen received the holy oils of priesthood at the age of 24 in Peoria on September 20th, 1919. In 1925-26 he was professor at the Westminster(London) Diocesan Seminary. In 1928 Father Sheen was the first American to receive the Cardinal Mercier prize for International Philosophy by the University of Louvain. In 1934 Fr. Sheen was named Papal Chamberlain for the late Pope Pius XI and in 1935 His Holiness, Pope Pius XI made Mons. Sheen Domestic Prelate with the title of Right Reverend Monsignor. Mons. Sheen was also awarded the Cardinal Mazella medal in Philosophy by Georgetown University in 1936. Though engaged in teaching, Fulton Sheen delivers over a hundred lectures every year. He travels from coast to coast and also is wellknown in Canada and across the seas.

Monsignor Sheen described as the "Orator of a Continent" has had unique success as a speaker on the radio, in the pulpit and on the platform. His radio audience is counted by the million. To him it is accredited that the Catholic Hour, broadcast enjoys its present high amongst radio broadcasts. Invited as its first preacher 15 years ago last March, the Monsignor has given it a splendid start which has continued to follow it throughout

the years. Through the Catholic Hour, it is estimated that every year approximately 50 conversions to Catholicity are recorded.

Monsignor Sheen is greatly respected by Protestants and Jews alike. Rabbis and ministers commend his talks and even quote him from their pulpits. Personally, Father Sheen has instructed mant noted converts. Amongst others Heywood Broun, newspaper columnist and G. K. Chesterton of America. Henry Ford, grandson of the auto magnate also received instructions from Monsignor Fulton Sheen.

But above all this talented speaker is the Apostle of Social Justice. Present day social problems are studied by the Monsignor very thoroughly. He realizes the menace of Communism and crushes its doctrine with amazing lucidity and iron-clad logic. Once when challenged by the communistic "Daily Worker" to prove the authenticity of the communistic doctrine as being a system of fraud, the Monsignor exposed the communistic propaganda by a brilliant refutation taken directly from Communistic sources!

Coupled with his incomparable eloquence is his unfailing charity. During his Catholic Hour programs, Father Sheen distributes annually priceless little booklets prepared by himself to propagate the Kingdom of God throughout the land. In concluding his Lenten series of sermons in March, 1945 Monsignor Fulton Sheen, in an effort to popularize the praying of the Rosary, offered free a blessed Rosary and two booklets on how to pray the Rosary to all who would write to him! Approximately 50,000 requests were mailed in!

As a writer, too, Father Sheen has been very successful. In an untiring effort he writes and enriches Catholic literature with books of eloquence and sound moral doctrine. Fulton Sheen's books are so often seen at the book market that it is difficult to judge the number of books written by him. Every book written by the Monsignor is dedicated to the Blessed Virgin Mary thus assuring themselves a wide reading circle.

Also, before every radio broadcast at Radio City, Monsignor Fulton Sheen makes a visit to the Blessed Sacrament in St. Patrick's Cathedral across the road.

In ending, nothing will be more proper in wishing Monsignor Sheen on behalf of his anniversary than those simple words of love which he extends to all of us at the end of every Catholic Hour broadcast: "God love you, too, Monsignor Sheen, for many years now and for all eternity."

***

A UKRAINIAN OVEN

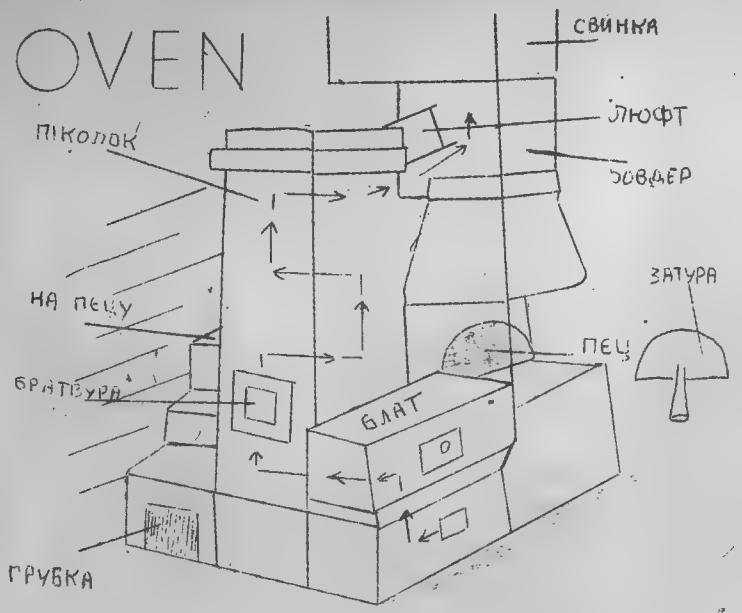

СВИНКА – a switchback in the middle of the chimney under the roof to prevent waste of heat.
ЛЮФТ – draft control.
ЗАТУРА – cover for oven opening.
ПІКОЛОК – an inside chimney with interior convolutions made to retain most of the heat.
БРАТВУРА – a little warming oven set in the 'ПІКОЛОК' useful when dinner must be kept over.
ГРУБКА – a little storage nook for potatoes, beets, turnips etc...

Note: The oven of which this rough sketch has been made has been built by Mr. Andrew Borowsky in Grimsby, Ontario. It is built on his premises – visitors are welcome.

* * * * * * * * * *

Q U I Z Z E S – continued from page fourteen.

school and universities are to be taken over by the proletarian State. The attitude towards religion can be clearly understood from this quote: "One of the most important tasks of the cultural revolution is the task of systematically and unswervingly combating religion – the opium of the people. The proletarian government must withdraw all State support from the Church, which is the agency of the former ruling class... The proletarian State, while granting liberty of worship and abolishing the privileged position of the formerly dominant religion, carries on anti-religious propaganda with all the means at its command and reconstructs the whole of its education on the basis of scientific materialism."

* * * * * * * * * *

ENCOURAGEMENT

Be brave, young hearts, be brave against the night,
Hope's citadel still stands a fortress white,
For those to walk, with bleeding feet, His way,
And learn from suffering happiness some day.
Peace comes of patience; courage comes of tears;
Strenght of defeat, delusion and blind fears.
Build your life's cross with faith and trust serene,
Some bitter hour, for comfort, there to lean.

– Myra Lazeczko, Winnipeg, Man.

* * * * * * * * * *

IF YOU WANT TO GATHER HONEY – DON'T KICK OVER THE BUCKET!

A very important rule which for one who is to be put in charge over many souls is listed in the above slogan. For everyone who wishes to 'gather honey' of virtue and sanctity from his charge must be careful not to 'kick over the beehive' by anger or lack of patience.

– ROGNY.

* * * * * * * * * *

THANKS!

Dear Contributors:

A certain George Macdonald once wrote: "If, instead of a gem or even a flower, we could cast the gift of a lovely thought into the heart of a friend, that would be giving as the angels give." You within the past six months have been giving as the angels give.

It is decidedly not flattery [illegible] that your cooperation has been wonderful. [illegible] for [illegible] [illegible] your articles [illegible] [illegible] time.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ПРОБЛЕСК

Видають Брати Схолястики ЧСВВ.

Виходить раз у місяць.

Ч.7-8. Ґримзбі, Онт. Жовтень-Дистопадень, 1945. Рік IX.

Судомир.

ПОКЛІН ТОБІ!

Поклін Тобі,
О Князю наш Великий,
Поклін Тобі -
Від нас, во вічні віки!
Ти як Мойсей,
Ти вів народ з неволі
На шлях святий -
Скривавлений - до волі!

[illegible]
У [illegible] стону,
Ти світ благий
Що темряву прогонить.
За нас усіх
Ти ставив свої груди,
Поклін Тобі,
За Твої жертви-труди!

Нехай реве,
Шаліє заверюха -
В борні ідем
З печаттю Твого Духа!

НА РОЗВАГУ

В історії Церкви,особливо в історії її поширення й скріплення між різними народами - велику й дуже важливу ролю відграє шкільництво. Це зовсім проста-зрозуміла річ, бо хто сьогодні має молодь - той завтра матиме цілий нарід.

Таку важливу ролю відіграло шкільництво також в скріплені й поширені св.Єдности в Україні - а саме - Василіянські Колегії,розсіяні густо по всіх важніших точках релігійного руху. В них вихо вувались нові кадри молодих борців - духовних і світських апостолів. І що ці колегії сповняли знаменито своє важливе завдання,про те свідчать не тільки великі церковні і народні мужі,але й молоді юнаки - сини Гонти - що воліли вмерти з рук батька,як покинути св.Єдність - віру католицьку.

Що сьогодні ми не стоїмо так,як цего ми собі бажали б,то винен цьому в великій мірі - брак шкіл - наших, українських,католицьких шкіл,брак може не так тих нищих, початкуючих шкіл,як тих своїх вищих шкіл-Колегій,де молодь могла б виробити собі правдивий український,католицький світогляд. Багато зроблено вже отворенням кількох Інститутів,але це ще замало. В Інститутах може поміститись кілька десятків молоді,а її є цілі тисячі. З Інститутів іде молодь до чужих шкіл,де часто тратить те,що в Інституті одержала. Брак отже наших колегій є причиною чому наша українська, католицька інтелігенція,хоч в деякій мірі ще є українською, то однак в дуже малій мірі є католицькою. Нам треба наших колегій,що дали б нашій молоді і науку,і виховання!

Отворення Колегій - велике завдання - святий обовязок, лежить на нас - Василіянах. Не жахаймось його,це мета й окраса нашого св.Чина - як про це засвідчає історія. В наших правилах о цілі Чина кажеться:"Є отже,йому властиве вим... трудитися над вихованням молоді.." Це не є щось додаткове - пропріюм ест - як усміх людині,як Буття Богові, так Василіянам виховання молоді. А виховання молоді,в розумінні правил, це не тільки провадження організацій-клюбів,спорту,це,і це передусім - шкільництво.

Через важкі місійні обставини наш Чин в Канаді не міг вповні відповісти цему святому обовязкові - та дав би то добрий Бог,щоб ми могли це зробити якнайскорше - і якнайкраще.

ooooooooOooooOooo

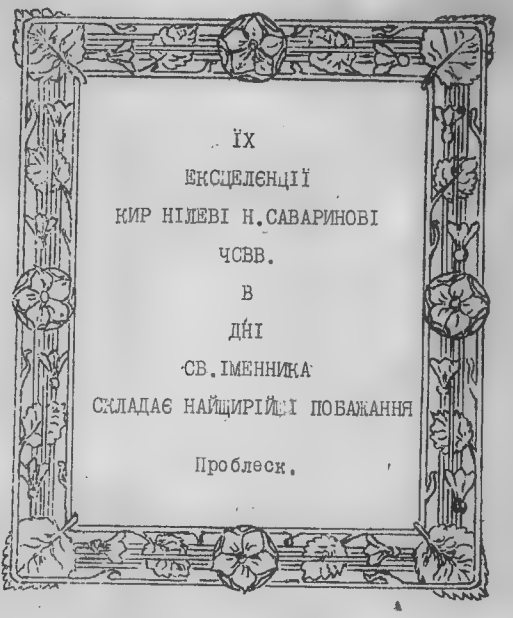

КАРДИНАЛ НЬЮМАН.

(прод.зо стор.4.)

лії поважно захорів. В часі недуги,коли маячив в горячці, час-до-часу повторяв слова,що їх сам пізніше не міг вияснити,а саме: "Я не вмру,я не вмру,бо я ще не згрішив проти світла...Для мене є Богом призначене діло до переведення. Я маю доконати велике діло в Англії." Коли Ньюман подужав, ці слова часто викликали неспокій в його душі. Пізніші події вказали їхне значення - це були перші вістуни великих переживань,що їх мав пройти в дальшому житті.

Одного вечера,виїздячи зо Середземного моря в просмик Боніфатія й проходжуючись по корабельнім покладі, задивлений в темне небо - Ньюман уложив слова славного вірша-пісні: "Лід Кайндлі Лайт" - сердечне молінна блукаючого по морю життя,с поміч знайти світло й виконати завдання наложене таємними словами в часі недуги. Д.б.

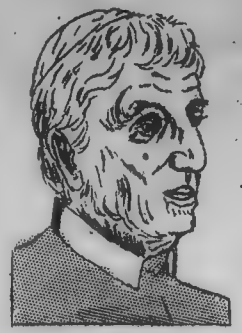

JOHN HENRY CARDINAL NEWMAN

Бр.П.

Звичайно навернення,це наче поновне проголошення правд Катол.Церкви,а навернення сектантських міністрів - це наче мале чудо,а таких чудес в Катол.Церкві є немало. В останніх сто-літах,між іншими завваги гідне є навернення Джана Генрі Нюмана. Коли навернувся цей великий конвертит, сейчас слідом за ним вернулось до Католицької Церкви около 300 духовників."Чогось подібного" - пише один письменник - "не видано ще від часів протестантської реформи".І цей похід навернень продовжається і до сьогодні. Маючи це на думці тепер,коли обходимо сотні роковини навернення Нюмана подається цей короткий опис його довгого шукання за правдивою Христовою Церквою.

- - - - -

дістала.

"Англіканська Церква такий удар,що через него буде хитатися і вагатися через половину століття!"- Так сказав перший міністер Англії Віллям Е.Гледстон,коли дня 9 жовтня 1845 р. Джан Генрі Нюман вперше застукав до дверей Катол. Риму й зістав принятий до правдивої Христової Церкви. Чи ж справдились слова Гледстона?- Виглядає,що ні! Вже минає ціле століття,а англіканська церква далі тривожно глядить на своє становище. Початий Нюманом ланцюг навернень числить до-тепер 1,400 міністрів - і це ще не кінець - дасть Бог. Хто ж отже цей Нюман,що так сильно потряс англійською душею і склонює її зложити чолобитню підданства Католицькій церкві?

Джан Генрі Нюман - це оксфордський вчений,літерат, філософ,богослов,а пізніше і Кардинал Катол.Церкви. Родився в Лондоні 21 лютня 1801 р. як найстарший син Джана Нюмана - банкіря - і Джемайли Фурдрініє. Хлопчиною був тихої вдачі, звичайні хлопячі забавки не манили його. Радше любив читати св.Письмо й твори Томи Ската. Релігійне виховання отримав від мами - кальвіністки. В шіснадцятім році життя записався до Триніті Каледж,щоб вчитись на протестантського міністра. Пильний в науці,скоро перейшов студії і вже в 1824 р.бачимо його на становищі вікарія при університетській катедрі в Оксфорді.

В цім часі виїхав Нюман в подорож по Середземному морю. Звидів Сицилію,Неаполь,Рим. В дорозі з Риму до Сици-

(Прод.на стор. 3)

КІТАЄМО ЮВІЛЕЇ

І знову ми,по довшій перерві - можемо привітати на сторінках Проблеску тих,що цього року святкують роковини-ювілеї гарних днів у своїому монашому,чи священиицькому житті.

Зпевністю цего місяця можемо звеличати один з найкращих цегорічних ювілеїв,а це - шістьдесятьлітній ювілей уродин Впр.о.Дионізія Головецького ЧСВВ. - Генерального Протоконзультора й заступника Архимандрита в нашому Чині. А цей день - це 3 листопадня 1945 р.

Рівно два місяці тому - 3 вересня,пройшов незамітно ще один гарний день в їхньому трудящому і многозаслуженому житті - тридцятьлітній ювілей священства.

З нагоди цих гарних ювілеїв лучимося в один хор - да єдинім серцем і устами ... ісповіми - наші щирі-сердечні побажання. Нехай предобрий Бог,що кріпив їх через так довгий шлях життя - хай Він також зливає своє особливіще благословення в цім дні і в цілому житті,- хай кріпить сили до так важкої праці,як керма Чина в тих страшних-бурливих часах,- хай позволить їм вивести наш Чин з тої тяжкої недолі "на ясні зорі,на тихі води,у мир хрещений" - хай Він також дасть їм довгий вік - на добро Чина і народу -

НА МНОГІ І БЛАГІ ЛІТА !

- - - - - - - - - -

Літ тому десять - далеко,на нашій рідній землі - з рук нашого українського Владики,приняли святу Тайну Священьства два члени нашої Американсько-Канадської провінції Чина СВВ. Один урожденець землі Вашингтона,другий - широких канадських степів - оба - сини свого,українського народу. Це Впр.о.Ігумен Н Когут ЧСВВ. і Впр.о. Професор І.Лесюк ЧСВВ.

Дня 13 жовтня ц.р. минула ця радісна річниця щасливого дня - дня народин священника. В цей гарний час, бажаємо і ми придучитись до тої радости і зложити свої щирі побажання Впр.о.Н.Когутові ЧСВВ. - як нашому дорогому Настоятелеві й Учителеві, Впр.о.І.Лесюкові - як нашому Учителеві й Провідникові. Нехай Вседобрий Бог - на згадку про цей гарний день - зіллє свої обильні ласки й благословить їх праці і труди,на славу Церкви і Чина для добра народу - на

М Н О Г А Я Л І Т А !

СКАЖІТЬ МЕНІ

Яке значення має "Тризуб"?

Зпевністю кожний українець ставить собі це питання а також питають про Тризуб і не-українці,що цікавляться історією нашого народу - і це здається одно з найменше розяснених питань,хоч не є з найменше важних,бо коли це є емблема,так певно мусить мати своє питоме значення. Багато знаємо про походження-давнину Тризуба - знайдено його на княжих печатках і на грошах з часів Володимира Великого - та значення його і до сьогодні осталось тайною.

Дехто з дослідників пробував вияснити Тризуб знаком ломаного хреста,мовляв,колись християни кричись перед поганами не вживали правильного хреста,а тільки ломаний. Тут однак насувається питання - чому цього знаку уживає Володимир,як державного? Бо коли його гроші були вибиті ще тоді,як він був поганином,то певно,що тризуб не був знаком хреста - коли ж ці гроші вийшли тоді,як Володимир був уже християнином - то тоді вже не було потреби вживати ломаний хрест і ховатись перед поганами,а навпаки ставлено його в найвидніших місцях - і певно Володимир не боявсяб вибити знак правильного хреста на грошах,як не боявся носити його на княжому жезлі. Отже розвязки треба шукати деінде.

Цікаву розвязку на це питання дає "Український Скиталець",орган української військової еміграції після першої світової війни. - З ліній Тризуба можна уложити 12 букв,що повторювані і зложені разом дадуть дві слові "Україна Володимира". Пониці образки поможуть це наглядніще побачити.

Тризуб Його слова

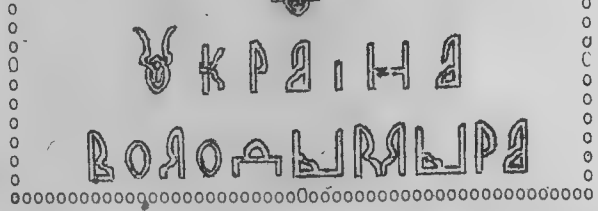

СО СВЯТИМИ УПОКОЙ!

У Пассейк Н.Дж. дня 16 липня 1945 р. упокоївся в Бозі Впр.о.Володимир Стех ЧСВВ. Прожив 82 роки й 4 дні з чого 64 роки в Чині СВВ.

В його особі зійшов незамітно зо світа один з найкращих творців церковної музики-поезії. Його гарні твори будуть нам завжди живим образом його гарної душі.

За життя цікавився нашим малим часописом, любив його читати,любив до нього дописувати - любив переписуватися з братією і діставати від нас листи.

Тепер пішов по нагороду за своє трудяще життя,пішов співати вічну - тут недоспівану пісню!

ВІЧНА ЇМ ПАМЯТЬ!

Скажіть мені.

(Прод.зо стор.6.)

Уложення слів.

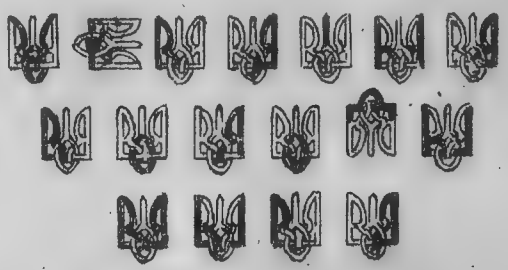

Хоч і ця розвязка не є точна,бо виринає питання що до слова Україна,в тих часах ще не вживаного,та все таки, вона надає Тризубові повноту значення і сили. (Образки взяті з повище названого часопису.

ЗА Св. ЄДНІСТЬ

Судомир.

Це вже століття пройшли. Полите мученицькою кров'ю зерно св.Єдности зросло в гарне, стрункe дерево - впустило сильне коріння в український чорнозем. - Мільони вірних, тисячі священиків і церков - свої пастирі-Епископи - своя свята Католицька Церква. Як дійсна - правдива Христова Церква пройшла вона продовж цих століть важкий тернистий шлях - від Берестейської Унії - аж досі. Вона бачила часи Нерона - чи пак, - Петра Великого, вона зродила сотки і сотки нових, наших, рідних, українських мучеників-борців за справу Христа. На майданах біля наших церков лилась невинна-геройська кров по білому снігу - як лилась колись по білому піску римських амфітеатрів. А з крови мучеників росла її сила й потуга - росло діло св.Йосафата - того Первомученика св.Єдности.

Сьогодні новим терням покритий шлях нашої св. Церкви. Нові Нерони - ще лютійші від старих - завзялись знищити діло Йосафата до тла - до основ. Епископи й священники вивезені - церкви запечатані - народ, як вівці без пастиря... "Богоспасаєма нагайка-багнет" - наново впроваджує в народню душу це нещасне православя... Знов ллється кров в обороні найдорощого скарбу - віри святої - Католицької - віри предків наших - віри св.Володимира...

І знов, як колись, треба сьогодні великого мужа щоб спас нашу Церкву від загибелі - треба св.Йосафата! Молімось - а молімось щиро - щоб Господь післав нам його. Це наша місія - наш святий обовязок - піддержувати злуку нашого народу з церквою Римською-Католицькою.

Колиб Йосафат міг тепер прийти між нас - певно не завагався б віддати знов своє життя ЗА Св.ЄДНІСТЬ! Задивлені в його геройську стать - скажімо й ми - скажімо щиро: "Ідем і ми, - щоб з ним умерти!"

ооооооОоооооо

ПАТРІЯРХ ПРОТЕСТАНТИЗМУ.

(Прод.зо стор.12)

не покається, мається уважати як виклятий. Та Лютер не робив собі з того нічого. Під охороною могучих цего світа, ширив свою науку, що дозволяла всім на свавільне життя. Помер Лютер 18 лютня 1946 р. - дехто думає, що відібрав собі життя, бо як зізнав його слуга, Лютер в останніх роках життя часто повторяв: "Думка про самогубство приходить мені кожного разу коли тримаю в руках ніж". (Д.б.)

БОЖЕ

РАТУЙ ЄДНІСТЬ

БАПТИСТИ.

Й.Ш.

Перші прояви бабтистської секти показалися в Німеччині 1521 р. коли Тома Мунзен почав реформувати Лютерову науку,бо казав,що цей ще за багато тримається старих ідей. Мунзен вчив,що хто хрищений в малім-дитячім віці,то не був правдиво хрищений. Його приклонники звалися "Анабаптисти", або "Перехрищенці".

Сьогоднішні баптисти не признаються до злуки з цими першими баптистами. Баптистські секти в Англії і Америці повстали також зовсім незалежно одна від другої. Першу громаду баптистів в Англії основував Джан Смит - помер 1612 р. Спочатку він був англіканським духовником,та пізнійше від тої церкви відлучився. Щоб уминути переслідування,він з кількома прихильниками втік до Амстердаму - в Голяндії. Дехто з тих його учеників вернув назад до Англії,під проводом Томи Гельвіса (1550 -1616) і заложили в Льондоні першу громаду баптистів.

В Америці онував цю секту Роджер Віллямс(1600 - 83) Будучи в Англії він також був духовником англіканської церкви та хотячи бути від неї незалежним - виїхав до Америки,де дістав посаду в Салем,Месичюсетс. За сварку з державними властями,хотіли депортувати його до Англії - та він втік в ліси. Там між Нарагансет-Індіянами купив кавалок землі і поселився. До него прилучились другі кольоністи і так 1638 р. він заснував тут першу громаду баптистів в Америці. Маленька кольонія,де він почав своє діло,виросла у велике місто - теперішне Провіденс,Ровд Айзленд.

Баптисти виступають проти хрищення дітий - після них тільки той може бути хрищений,хто може визнати свою віру. Їх обряд хрищення вимагає,щоб ціла особа була занурена у воді. Вони признають тільки дві тайни - Хрищення і Евхаристію, та після них,ці Тайни є тільки символами. Одиноким жерелом віри є св.Письмо,що його кожний може собі толкувати,як кому подобається. Поза бібліею нема іншого авторитету.

Катол. Енцикльопедія подає,що 1907 р. було в світі 5,736,263 баптистів,а тепер є їх 12 міліонів,отже за 40 літ зросли вдвоє. Найбільше баптистів є в Зл.Державах, бо аж 8,262,287. Також не бракує їх і в Канаді.

Треба зазначити,що до цеї секти належать переважно люди англьо-саксонського походження та на жаль належать туди і наші канадські українці,хоч не вейике число. Статистика подає,що тепер,1945 р. є в Канаді 2,439 українців, що належать до цеї секти.

В Канаді баптисти тягнуться ще в хвості,бо як подає Канадське Воєнне Інформаційне Бюро - перше місце в Канаді має Катол.Церква (що до числа) а потім Юнайтид Чирч,Англіканська і Пресбитеріанська - щойно між меншими гуртами подані баптисти й лютерани.

Рідна ПАСХА

ПРИПИСИ ПАСХАЛЬНОЇ ВЕЧЕРІ.

У жидів пасхальна вечера ділилася на три части. Число осіб до кожного стола було від десять до двадцять. Починалась вечера вмиванням рук.Столів не приготовлювано в їдальні перед вечерою,але в осібнім місці. Аж як батько родини,або головна особа, взяв чашу червоного вина, розпустив у воді,поблагословив словами:"Будь благословенний о наш Господи Боже,що сотворив плід лози", і покушавши вина дав другим також покушати - аж тоді вносили до світлиці столи. На столах були гіркі зела-коріння (петрушка,хрін) і харозет - сос з овочів. Батько благословив зела-коріння мачав у сос і їв,всі другі робили так само. Потім вношено пасхальне ягня - це була перша часть вечері.

Другу частину вечері починав батько поясненням празника і приписів закона. Потім всі співали першу часть "Галел" - псальми 112-113 - на возвеличання Бога й на подяку,за це,що вибавив свій народ з єгипетської неволі. (Галел - значить хвала,або слава - з того маємо алилуя - хваліте Господа. Що до числа псальмів,то треба знати,що вони в жидівській біблії посунені о один на перед). По відспівані пили другу чашу вина,так як першу й ца середня частина вечері кінчилась молитвою: "Будь благословенний,о наш Господи,царю вселенної,що вибавив нас і батьків наших з Єгипту".

Друге умивання розпочинало трету й останну часть вечері. (Тут,правдоподібно Христос умив апостолам ноги). Батько брав неквашений хліб ломив на части,одну частину їв сам зо зелами і сосом,а другі давам членам родини. Потім благословив пасхальне ягня і краяв для кожного відповідну частину. Можна було було їсти також і інші страви,але ягня мусіли зїсти ціле,а також закон забороняв їсти понебудь, як вже зїли ягня. Третю чашу вина подавано довкола стола, вона називалась "чаша подяки",задля молитов проказуваних при благословленні. Потім всі співали закінченя Галел - псальми 114-117 - і четверта чаша вина закінчувала вечерю. Можна було випити й пяту чашу,але треба було відспівати Великий Галел - псальми 119 - 136. Вечерю треба було закінчити о півночі.

Насувається питання чи Христос перше відбув приписану вечерю,а потім продовжав Евхаристійну - чи сполучив обі разом? - Декотрі автори кажуть,що Христос заховав приписану вечерю аж до випитя четвертої чаші і аж тоді про-

(Док.на стор.13)

ПАТРІЯРХ ПРОТЕСТАНТИЗМУ.

Старий.

З початком шіснадцятого віку почався в історії рух- напрям,під назвою Реформації,що властиво був великою апостазією народів від правдивої Церкви. Щоб могти догляну-ти дійсні причини цього руху,добре буде приглянутись його творцям, а знатимемо чому і з ким мається до діла.

Лютер.

Мартин Лютер,син Івана - родився 10 листопадня 1483 р. Його батько був дуже строгий,тому часто і дуже остро карав його. Коли Мартин мав вже 14 літ пішов до шко-ли ОО.Францішканів в Магдебург. На своє удержання заробляв співом на вулиці. В 1501 році записався на Університет у Франкфурті - по волі батька - на празничий факультет. По якомусь часі змінив свої пляни й вступив до Чина св. Августина,а що це зробив проти волі батька,то про це свід-чить батьківський лист писаний в тому часі: "Проти четвер-тої заповіди Божої опустив ти нас в старости - мене і твою матір - а однак ми мали право очікувати від тебе потіхи і помочі,за ті всі жертви,що їх ми для твоєї науки вчини-ли." Виходило,що батько платив за його удержання на уніве-ситеті.

Доки Лютер в манастирі був під доглядом настоятелів - був спокій, коли він сам став настоятелем - то це вбило його в гордість. Він сам пише до свого приятеля що: "без гордости годі щось нового зробити" Ось це спонука його ділань - причина перша і головна всего лиха, зробити щось нового - нехай воно буде і зле - аби тільки нове. В погоні за славою занедбав своє духовне життя,а щоб оправ-дати своє непоправне поведення,почав перекручувати аскезу, а потім і науку Церкви і ще на це все шукати доказів у Св. Письмі. Щоб могти натягнути Св.Письмо на своє копито,ро-зуміється мусів насамперед поставити твердження,що кожний чоловік може собі толкувати Св.Письмо так,як сам хоче. Він отже так собі його потулкував,що на світі нема такої річи, як гріх,а зглядно що чоловік не може негрішити,тільки що ці гріхи не є образою божою - як це засвідчає його славний висказ: "Гріши сильно,а вір ще сильніше і будеш спасенний."

Не маючи "за що вчепитися",Лютер не виступав явно зо своєю наукою,аж коли Святійший Отець надав відпусти за жертви зложені на церкву св.Петра в Римі,він побачив у тому золоту нагоду стати славним в бороньбі з Папою. Лютер ого-лосив свої тези - та їх зараз збили професори інших уніве-ситетів. Покликано його до Риму,щоб оправдався і вияснив свою науку - та він відмовився слабістю. Навіть Папський Легат не міг його вразумити - бо/серце його закаменіло. Тоді Св.Отець Лев X. видав декрет,що як Лютер до 60 днів

(Прод.на стор.8)

й ш. ЧАРІВНА СКРИПКА

Добру скрипку можна пізнати по дуже багатьох знаках. Звичайно навіть той,що дуже мало обзнакомлений зо скрип-ками,по короткім пояс енні,зможе відрізнити цінну скрипку від дрантивої,так як може відрізнити артистично вироблене крісло,чи стіл, від звичайного,щоденного,хатного.

Не думаю тут про голос скрипки - це лишаємо на бо-ці,ходить тільки про її загальний склад. Насамперед добру скрипку пізнати по тім,що вона є ручної роботи,а не фаб-ричної,а це пізнає кожний но коротким оглянені скрипки. Головка скрипки звичайно є різблена,часом на подобу людсь-кої голови,часом на подобу звіря - на приклад,льва. Також ключі,пальцева дошка і другі причіпки до скрипки повинні бути зроблені з найдорощого і найтвердшого дерева "ебоні", а не з таного білого і тільки фарбованого на чорно. Тіль-ки верхна часть скрипки - так-званий "живіт" є з мягкого, білого дерева й дуже при тому важне щоб слої цеї верхної части по краях були ширші а на середині сходились так близ-ко до себе,як на волосочок. По тім однім зараз пізнати,чи скрипка щось варта,чи ні. Спідня частина скрипки є завжди з твердого дерева і тут саме є нагода вибрати гарний зра-зок,бо коли ця частина є гарно випачена,то це додає багато до краси і вартости скрипки. В краще зроблених скрипках, по краях горішної і долішної дошки є такий втиснений пасок твердого дерева ебоні,що захороняє скрипку від скорого й цілковитого знищення.

Як відомо,горішня і долішня дошка вистає поза боки скрипки,і якщоб так хтось її зачіпив,то мігби її зовсім відірвати,або бодай розколоти. Тож цей пасок твердого дерева грає дуже важну ролю,бо не допускає, щоб скрипка тріснула аж до самої середини,а вже в найгіршому випадку,то десь кусочок экрану відлупиться.

Також варніж-політура доброї скрипки не повинен бути такий,щоб його нігтем можна було відлупити,але такий, що сильно злучився і ввійшов у дерево. Взагалі скрипка повинна бути гарно викінчена,солідна і "здорова,як скрипка". Хоч скрипка на око є дуже делікатна і слабенька,то однак вона є досить сильна,бо по її натягнених струнах можна ще потиснути смиком аж до - 65 фунтів.

Д.б.

ПАСХА.

(Док.зо стор.11)

довжеав Евхаристійною вечерею,другі кажуть що сполучив ра-зом і це виглядає більше правдоподібне - бо відносні части-ни Тайної Вечері відповідають приписам закона - остання проповідь,вмивання ніг, ломаня хліба.Закон заборонявїсти щонебудь по ягнятю,а Христос прийшов не разорити закон - а ісполнити.

ВІСТІ З ҐРИМЗБІ.

За Червень.

12. Іспити з історії Церкви.
16. Впр.о.Ігумен і Брати:Адріян,Пасив і Дамян виїхали до Монтреялу на Прийцію Впр.о.Модеста Гнеська. Вернулись 20 ц.м.
З Торонта вернулись Впр.о.Ігнатій ЧСВВ.
Куплено новий три-скибовий плуг - Орчард плав.
19. Купили трока - Форд -поємности пів тона.
25. Приїхали до нас Впр.о.Христофор Кондратюк ЧСВВ.з Монтреялу - як екзамінатор.
26. Іспити з Богословя догматичного і моральнього.
Серії.!!!!!!!!
Почали косити сіно. (Старий)
27. Загостили до нас Впр.о.М.Гнесько ЧСВВ. по дорозі до Мондеру - відїхали вечером.
28. Впр.оо.Ігнатій і Христофор ЧСВВ. і бр.Адріян їздили до Ніяґра Фалс.
29. Впр.о.Вікарій,о.Ігнатій і о.Христофор їздили до Торонта.
Гостили в нас Всч. оо. Борецький і Гігейчук і паньство Біберовичі.
З Торонта приїхало чотирох хлопців - на вакації.

- - - - - - - - - -

За Липень.

1. Новий наклад - знов трох хлопців - Всіх цего року було 25.
2. Бр. Іларіон зо своїми катехуменами мали пікнік на фармі п.Н.Андрейчука.
6. Куплено новий розкидач обірнику - менюр спридер.
8. Празник Пресв.Евхаристії. Всі ходили до церкви на Сл. Божу. Правили Впр.о.Христофор ЧСВВ, - аколіти брр.Патрикій і Сотер. По відправі парохіяльний пікнік коло нашої Вілля Солєй.
13. Загостили до нас Впр.о.В.Дрібненький - по дорозі до Отави.
В нашому старому саді будова полевої каплиці в повнім русі, - вже більше як тиждень.
15. Празник Серця Христового - Відправа в церкві бо - на дворі дощ. Целєбрант Впр.о.Бернард ЧСВВ.,діякони - Впр.о.Вікарій М.Романович і бр. Патрикій. По Сл. Божій Посвята Серцю Христовому. По відправі обід в церковній залі. Промовцями були: Впр.оо. Романович і Дрібненький ЧСВВ. і.Т.Вишньовський,п.В.Паламар,п.Корчинський з Торонта,п.Артист М.Полинський і пані Кравс з Торонта.
18. Впр.о.В.Дрібненький відїхали до Отави - на парафію.

З отави ж вернулись Впр.о.Ігнатій ЧСВВ.,що були там в часі безкоролівя.

26. Загостили до нас Їх Ексцеленція Преосв, Василій Ладика і Впр.о.Протоігумен В.Бараник ЧСВВ. Слідуючого дня відїхали до Ню Йорку.

29. Двадцятьпятьлітній ювілей українських поселенців у Ґримзбі. Полева Служба Божа в нашім саді. Целєбрант Впр.о. Христофор ЧСВВ.,діяконували Впр.о. Вікарій і бр.Патрикій - проповідь виголосили Впр.о.Ігумен. По відправі спільний обід - пікнік.
30. Впр.о.Христофор Кондратюк ЧСВВ. відїхали до Монтреялу.

- - - - - -

За Серпень.

2. Брр. Нікон,Пасив і Дамян їздили до Ст.Кетеринс робити аплікації на канадське горожанство - при кермі Впр. о.Ігумен.
10. Впр.о.Ігумен Николай Когут ЧСВВ. виїхали до НюЙорку.
15. Вертаючись зо Стейтів,загостили до нас Їх Ексцеленція Преосв. Василій і Впр.о.Протоігумен. Слідуючого дня Преосьв. Василій відїхали до Вініпеґу.
17. Відїхали Впр.о.Протоігумен.
19. Впр.о.Вікарій їздили до Киченер на празник.
27. Загостили до нас Впр.о.С.Шевчук,ЧСВВ.
28. Впр.о.Шевчук і Впр.о.Вікарій їздили до Ніяґра Фалс.

- - - - - - - - -

За Вересень.

2. Храмовий Празник в Ґримзбі. Службу Божу правили Впр. о.Кан.Петро Каменецький - парох на Бетирст - Торонто. Діяконували Впр.о.С.Шевчук і бр.Йосафат. Празничну проповідь виголосили Впр.о.Кан.Каменецький.
9. Впр.о.Ігумен,о.Ігнатій і бр. Патрикій їздили до Торонта на посвячення й відчинення Інституту Ім.Митрополита Кир Андрія Шептицького.
10. Приїхали до нас Впр.о.С.Шевчук ЧСВВ. і під їх проводом вечером ми почали осьмодневні духовні вправи.
14. Загостили до нас Впр.о.Протоігумен і почали канонічне посіщення. Відїхали 16 ц.м.
18. Кінець духовних вправ. Впр.о.Шевчук відїхали до Монтреялу.
22. По-дорозі до Ню Йорку поступили до нас Впр.о.Василій Каменецький - Ігумен в Едмонтоні.
23. Впр.о.Ігумен В.Каменецький відправили в церкві Службу Божу,а вечером разом з Впр.о.Ігуменом Н.Когутом,відїхали до Ню Йорку. Всі Брати були на Сл.Божій в церкві.
28. Впр.оо.Ігумени вернулись з Ню Йорку.
30. Впр.о.Вікарій їздили з бр.Адріяном до Престону - на Празник.

- - - - - - - -

За Жовтень.

1. Перший шкільний день. Відправлено Набоженьство на призвання Св.Духа - потім перші години.
2. Почали збирати виноград.

5. Загостили до нас Їх Ексцеленція Преосв. Ніль Саварин ЧСВВ. Відїхали 8 ц.м.
12. Впр.о.Ігумен і Впр.о.Вікарій виїхали до Ню Йорку.
17. Скінчили збирати виноград.
Школа в русі!!!
22. Впр.о.Ігумен виїхали до Кичинер. Вернулись слідуючого дня з Всч.о.Філевичем.
24. Відвідали нас Всч.оо. Олексів і Гладкий - священики американської діцезії.
25. Впр.о.Ігумен і бр.Адріян їздили до Торонта.
26. Впр.о.Вікарій і бр.Ботин їздили до Гамільтону.
28. Впр.о.Ігумен і Впр.о.Вікарій виїхали до Мондеру на капітулу.
Богу-дякувати,всі здорові. - Погода гарна - тепла.

\- - -

\- - - - -

Д Я К У Є М О !

Щиро-сердечно дякуємо нашому дорогому "Старому Приятелеві" за ласкаву память про нас і гарний-щедрий дарунок. Не забудемо в молитвах.

Рівнож дуже щиро дякуємо Впр.о.П.Боднарові ЧСВВ. за гарні,нові Служебники до нашої каплиці. Зпевністю - кілько разів хто правитиме,чи служити до Служби Божої - то згадає вдячно і доброго о.Порфірія. - Щиренько дякуємо.

Також неможемо так невдячно поминути ще одного нашого Ктитора і Благодітеля - Пароха в Гленлоні - Впр. о.Е.Пашака ЧСВВ. Дякуємо за моральну й матеріяльну підпомогу. ГРАДІЯС АД ІМУС МАКСІМАС!

ОГОЛОШЕННЯ

Пригадуємо,що Видавництво Проблеск має на складі "МАЛИЙ КОЛЯДНИК" - дуже вигідний в парохії для старших дітвори в часі різдвяних коляд. Просимо спішитись зо замовленнями,бо засіб невеликий. Ціна 10 ц.

ПРОСИМО наших співпрацівників не забувати,що існування Проблеску залежить від нас усіх,і що обовязком кожного Брата-Схоластика є до СВОГО часопису дописувати.На слідуючий місяць сподіємось від Вас статей цілу торбу. Дякуємо!!!

Ред.

AURORA

" Vires acquirit eundo "

Vol.IX. No.X. Grimsby,Ontario November,1945.

A NEW TERM

"Every where I have sought rest and found it not except sitting apart in a nook with a little book."

Thomas à Kempis

EDITORIAL

RESUMING STUDIES.

Fall-time is school-time. Year after year we keep on repeating those simple words which we picked up in our elementary school days. Then they had their own particular meaning, Very dependent, too. That is, if we loved school and enjoyed going to school, it was with a glowing heart that we uttered those words "school days!" But if we were the Shakespearian "whining school-boy, with his satchel and shining morning face, creeping like a snail unwillingly to school" then how different was our effort in shouting "school days!"

However, bygones will be bygones. Today our approach to school and studying differs somewhat from past days. We look forward to school with determined faces for through this medium of textbooks, scribbled notes God's kingdom is to be propagated more and more amongst the ignorant and the infidel. A grand goal,isn't it? How it kindles us with fiery enthusiasm and a holy zeal to make most of the opening school term.

But just as man is composed of the material and spiritual so too we resume studies aware of both these factors during this term. The spiritual factor is expressed above - in propagating the kingdom of Christ on earth. The material is the human side of it. Here we have our ups and downs. On one side, the sublimity of our calling overwhelms us; whilst on the other-hand we realize our frailty in answering this vocation in a more fitting manner.

But why look darkly at it? Let us pitch in wholeheartedly and leave the rest to Christ. In fact, the Catholic Church has sensed the difficulties of those preparing for Holy Orders and assures us help from above. And this is very aptly expressed at the very moment of ordination: "The grace divine which always heals that which is infirm and supplies that which is wanting, appoints you. NN., to the priesthood..:" With this in mind we really are off with a flying start this school year.

peace

AFTER FIVE YEARS, EIGHT MONTHS AND SIX DAYS IT HAS COME AT LAST - PEACE. AFTER A COSTLY WAR OF OVER FORTY MILLION CASUALTIES WE LOOK FORWARD TO A PEACEFUL LIVING. THIS WAR - IT HAS BEEN A HARD FIGHT. BUT NOW OUR MEN CAN JUSTLY REPORT: OBJECT SIGHTED. MISSION COMPLETED.

PLEASE GOD, MAY THIS HARD WON PEACE BECOME A LASTING PEACE!

—EYES IN THEIR FINGERTIPS

When one hears so much about education these days, he little thinks of the blind. But the blind are also educated. Schools and institutes under the patronage of the Government offer Public, High School and College training. Helen Keller is a by-word. Many others have acquired Master's and Doctor's degrees. Graduates of these schools for the Blind are assured a successful position in life, especially in the technical fields. As one blind teacher of the blind explained: "From a purely mercenary point of view, the modern factory owner prefers to have a blind person seated at his bench because he knows that he will get an accurate and full time job in return for the salary he pays him."

The first visit to a school for the Blind is always an astounding discovery - so great is the surprize at the wonderful things done by the blind. Just to observe two hundred blind children dining together in a huge refectory is a surprize in itself. Imagine yourself in such a place, and then you may understand in part with what mixed emotions I gazed upon the blind child population of our western provinces. Such was my first visit to the School for the Blind at Brantford, Ontario. Pity, admiration for their dexterity and clearness, a burning realization of the preciousness of my own sight, remorse because I could do nothing for these hopelessly blind children - these were the conflicting thoughts that crowded through my mind.

A blind boy of about twelve years conducted our group through the many large buildings. He was able to distinguish light. Without mishap, he led us through a maze of halls, up and down flights of stairs, opened doors for us, steered us around precarious corners, introduced us to various teachers in the classrooms, informed us on the pieces of craft work done by the pupils, and finally towards the end of our visit wrote us a short letter in Braille.

Behind these children and their wonderful deeds are their patient teachers. Yes, we pity the blind, and we are moved to whisper a silent prayer on their behalf, but how often do we fail to look further and beyond - at the great courage, patience and strength of character of their appointed guardians. With what tenderness must they guide baby fingers(fingers made to play) over the rough tokens of the Braille alphabet. What skill these must have to bring the world to the finger tips of their charges - though they necessarily need not be blind themselves. Theirs is truly an unselfish task - the spirit of true christian charity.

- BRO. J. S.

-A REVERIE-

—on being impressed

Often enough one senses that he has received an impression. If asked about his experience shortly after an incident, he may express himself with such connotative words as: adorable, wonderful, stupendous, horrid, shocking, or perhaps the brasher term - super. Commonly, when speaking of impressions, we hear experiences of long ago referred to as: weak impressions, strong impressions, feeble impressions, lasting impressions, bad impressions, and sure enough - no impressions. It is usually to this last category of impressions that a person relegates his thoughts when he is asked to describe experiences of the past. He knows well enough that each of the above phrases fall short of what was in his mind at that particular moment when the experience was first undergone. For with time our once very vivid impressions begin to fade. It is much like eating a pie and reflecting about it a year later.

Although I've never seen the film Boy's Town(many will wonder how this could be possible), I have seen Father Flanagan, the founder of Boy's Town. On a warm evening in June, I heard him speak in a large auditorium of Hamilton City. He gave me the impression(if I am still allowed to use the word) of great humility on the stage. Yet when I had an opportunity to speak a few words to him after his talk, he seemed to have an air of bigness about him, much like a successful big business man. After shaking hands with me, for want of better material he autographed a piece of foolscap that I was holding. I still keep that scrap of paper because I believe that a famous man wrote on it. Perhaps I shall go to see Boy's Town after all.

Fulton Sheen, the orator of a continent, was quite a grand man too. His eloquence awed the listeners. I was smarter this time. I had prepared a little Life Insurance notebook to receive his signature. It's too bad that handshakes cannot be recorded in a similar manner, perhaps it is just as well, for it might be odd to watch a person go through the movements of handshaking with the

/turn over/

recorded handshake of some notable. If I am determined enough, the little Life Insurance notebook may give way to a heavy permanent gloss paper that will preserve future precious signatures at least for my life time. At that rate only sheepskin would be worthy of the signatures of the Pope or the King of England. Fathers Flanagan and Sheen, as it were, gone out of my life. Now they are just impressions. Such goes the way of even the great.

True, I may hear their voices again over the radio, see their shadowy pictures in the newspapers, see their figures slip quickly over the flat surface of a film screen. But none of these are worth that precious instant when a hand of warm flesh and blood clasped my hand, and a soft low voice murmured, "I'm glad to meet you, Brother."

- BRO. J. S.

****

Your Attention, please?

With this issue our publication reappears for another school year. As much as time allows we will endeavor to publish items of interest for all our communities. For this end your kind cooperation is humbly requested. Your effort, be it in finances or in written contributions, united with our effort will make this scholastic monthly praiseworthy and also an enjoyable paper. Remember -

" Vires acquirit eundo."

- Staff.

STAH-RAY. (6)

PRINCES of UKRAINE

Isaslaw, Swawolod, Swiatoslaw.

Yaroslaw the Wise ruled with his sons till his death in 1054. Succeeding him on the Kievian throne was his eldest son - Isaslaw. The younger two sons Swawolod and Swiatoslaw were given princedoms in the neighborhood of Kiev. A treaty agreed upon by the brothers kept them in firm union and also served as a threatening power in waging war against rulers of enemy domains. These were plentiful and caused no end of trouble for the Ukrainian princes.

One of these tribes, the Pechenihs, constantly waged war against Isaslaw, the Kievian prince. In 1068, this horde finally defeated Isaslaw's army and pillaged the rich princedom. The peaceloving citizens of Kiev begged Isaslaw to organize them into a military power and lead them against this band of robbers. But Isaslaw refused. Angered, the people drove Isaslaw out of Kiev and voted Swaslaw ruler of Kiev. But Isaslaw determined to win back his kingdom fled to Poland, gathered an army, and returned to claim the Kievian throne. He was successful in his campaign. But not for very long.

Soon the people tired of Isaslaw's rule and again he was deprived of his princely sceptre. This time his brother Swawolod succeeded him. However, Swawolod reigned all in all only three years. He died in 1076.

His successor was the younger brother Swiatoslaw. Again the strife between Isaslaw and now Swiatoslaw took on a new meaning. But it was shortlived. The everwarring Pechenihs refused to be acknowledged as vanquished and incessantly caused the Ukrainian princes trouble. To put a stop to this, the brothers met at Lubich, signed a treaty to lay aside their disputes and resolved to defeat their common enemy, the Pechenihs. And so this was done. The Pechenihs were driven out, Kiev was left in peace for sometime. During these happenings Swiatoslaw was the reigning prince of Kiev till his death in 1113.

****

"You will look down upon us from Heaven, will you not?"
"No, I shall come down."

- Saint Therese of Lisieux.

CARTOON QUIPS

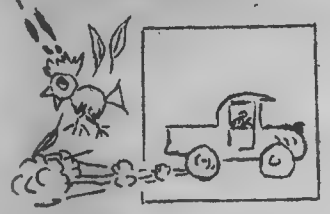

Bro. Anatole.

Bro. Adrian.

Bro. Justin.

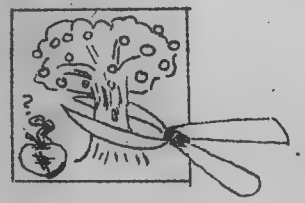

Bro. Damien.

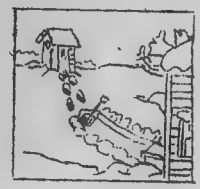

Bro. Passivus.

QUIPS

ON COMMUNISM

QUESTION: What is the Communist attitude towards Religion?

ANSWER: Motivated by the Marxian battle-cry - Religion is the opium of the people - their attitude is neatly summed up in the following words: There is no God; this is a world without a purpose; there is no world beyond the grave; men die with their bodily deaths; belief in the supernatural is a silly superstition.

QUESTION: Are the above sayings our own deductions, or direct Communist doctrine?

ANSWER: Direct Communist doctrine. Here are a few citations: "Soviet power must exert the most fervent propaganda against all religion. All religions are one and the same poison, intoxicating and deadening the mind, the will and the conscience." (THE ABC of COMMUNISM, an official Soviet publication).
"Marxism is materialism. As such it is relentessly opposed to religion as was the materialism of the Encyclopedists of the 18th century, or as was the materialism of Feuerbach. This is beyond doubt. But the dialecti. aterialism of Marx and Engels goes beyond the Encyclopedists and Feuerbach; it applies the materialist philosophy to the field of history, to the field of social science. We must combat religion - this is the ABC of all materialism, and consequently of Marxism." - Religion, by Lenin. p. 14.
"The people cannot be really happy until it has been deprived of illusory happiness by the abolition of religion." - Karl Marx.

THO'TFUL THO'TS

Our faculty extends a warm welcome to Brother Ephraim Koval of Mundare Noviciate and now permanent resident at our Sacred Heart Monastery. As a little token of welcome we offer our prayers for heavenly aid for Bro. Ephraim in his new responsibilities.

National Clean Up Week. That was last week at our home. Paperhanging is a great job. It fascinates us. We could sit down and look at it for hours.

Notre freres-philosophers have retired to contemplate philosophy in the secluded Glen Cove Monastery. A perfect dinner combination - digesting entia with a pinch of salt air.

After a short after-dinner demonstration in our woods we all heartily agreed: "Yessiree! Squirrels are the best acrobats!"

Before we had Gyp. Then we had Gyppy and nine pups. Now we have Gyppy and Cookie.
Harassing problem:-"What will we have next?"

Yep, it's a hungry winter for us, this winter. Between classes, the ever-wandering mind, driven by hunger, drifts ... a Godsent mirage occurs in the distant ...: Two hundred hampers of last year's apples stored away in a cool nook. Mmmmm.....

LIFE IN THE GARDEN OF CANADA

Grimsby, though little in size(4,000 population), is older than Toronto. Consequently its history is connected with many facts which are studied today throughout Canada's schools. Of these facts we wish to record an event perhaps not mentioned in textbooks but nevertheless noted by historians and jotted down in some histories. It deals with our own Grimsby, our mountain and St. John Brebeuf's apparition of the Cross. Here is the quote:

"In the second week of February, 1641, they(Father John de Brebeuf and Father Joseph Chaumont) sorrowfully began their homeward journey. The snow was falling when they left the village Onguira, crossed the Niagara River near Queenston, ascended its banks and disappeared in the shrouding forest... Night was closing in when, spent with fatigue, they saw smoke rising at a distance. Soon they reached a clearing and descried before them a cluster of bark lodges. Here these Christian soldiers of the Cross bivouacked for the night. (Note: The village of Ganata, where Brebeuf and Chaumonot spent the night, was close to the present village of Grimsby and may indeed have occupied the same site...). Early that evening while Chaumonot, worn with travelling and overcome with sleep, threw himself to rest on a bed ... Fr. Brebeuf ... went out to commune with God alone in prayer. Early as it was, there was no one moving around, for the night was bitterly cold, and every door was closed... Brebeuf moved towards the margin of the woods, when presently he stopped as if transfixed. Far away to the south east, high in the air and boldly outlined a huge cross floated, suspended in midheaven. "Was it stationary?" - "No, it moved towards him from the land of the Iroquois." The saintly face lighted with unwanted splendor, for he saw in the vision the presage of the martyr's crown... the soul of the great priest went out in ecstasy, in loving adoration to his Lord and his God... The crucified Saviour, His head crowned with thorns, and His blessed Mother, with heart transpierced, were before him, and made him understand that following in the footsteps of his Divine Master, he also should enter on the thorny path that led to martyrdom... When he returned to himself, the Cross had faded away... the cold was wrapping him in an icy mantle, and he retraced his footsteps to the smoky cabin. He flung himself beside his weary brother... When morning broke, they began anew their toilsome journey, holding friendly converse: "Was the cross large?" asked Father Chaumonot. "Large?" spoke back the other, "yes, large enough to crucify all of us."

This quote is taken from the 'History of the Early Missions in Western Canada' by W.R.Harris, Dean of St. Catharines. Printed in Toronto by Hunter, Rose and Co. in 1893. The quote is to be found on page 139 and following pages.

IN MEMORIAM

Father Basil U. Skubleny OSBM was one of us. Hardly had the Bishop imposed consecrating hands upon the youthful Basil, thus raising him to priestly heights, when he was sent for further studies to Rome. It was from Rome that the unexpected letter announcing Father Basil's untimely death came. It was a long letter. Relating very clearly the conditions of Father Basil's final sickness and describing the characteristic patience of this good religious in his last earthly struggle. It made us proud of him. For he had fought a good battle through life and we were confident of his heavenly victory.

With this in mind, we recall for our readers November 25, 1940 - the day that death took away from us our Brother in Christ - Father Basil Skubleny.

With prayers of humble sincerity let us pray for strength to follow his good example and, also, wish our departed Father peaceful rest in eternity!

MAY HE REST IN PEACE FOR ALL ETERNITY!

ПРОБЛЕСК

Видають Брати Сходястики ЧСВВ.

Виходить раз у місяць.

Ч.9. Гримзбі, Онт. Грудень, 1945. Рік IX.

Веселих Свят

І НА ЗЕМЛІ МИР

Судомир.

Була темна,холодна ніч.- Спокійно лежала отара овець,- спокійно дрімали пастухи біля ватри. Тільки час-до часу брехали вівчарські собаки,звірвищи мабуть близько вовка,або яку іншу дику звірюку.

І не знали бідні пастушки,що до їхньої стайні-печері загостили небувалі гості - не бачили навіть що ясна зоря заливає лискравим світлом низький отвір печери,заступлений вязкою соломи від холодного вітру.- Аж злетів з неба Ангел - ясне світло осліпило їх заспані очі - і почули голос: "Се звіщаю вам велику радість,що народився вам Христос - Спаситель..." І злетіло велике число небесних духів співаючи ніжно: "Слава во вишних Богу і на землі мир - людям доброї волі".

По шістьох роках кривавої,страшної війни,на горах трупів і на руїнищах людського життя - зацарив мир - тихе, всіми люблене,всіми бажане слово. Здавалось,по страшній бурі засяє,сонце золоте й під його благодатним промінням загояться свіжо відновлені рани,прийде краще свіже життя - та це тільки здавалось - бо це не мир прийшов на землю,а тільки кукла мира.

Сьогодні,хоч далеко і глухо,ще далі ревуть гармати,сьогодні ще голосніше лунає плач і стогін невинних жертв, кинених на поталу долі - запроторених в далекі,чужі,холодні сторони - де ні кришки хліба,ні даху над головою. І ще далі сильні світа цього радять над програмою світового мира, - з оружжям за спиною - а тимчасом потихеньку долагоджують свої "внутрішньої справи" - в чужих,загарбаних краях. Сьогодні ще більше і ще завзятіше переслідують Дитя Ісуса - його св.Католицьку церкву - і ще голосніше кричать,що на землі свобода - демократія - і на землі мир, і на землі мир.

Чому воно так на світі? - Відповідь одна - нема доброї волі. Святійший Отець вказує світові правдивий шлях до тривалого мира - до мира християнського,але сьогодні між християнами (?) навіть,так мало доброї волі. Нема людей що послухалиб його голосу,що бажалиб для цієї нашої втомленої землі правдивого спочинку - правдивого мира. І на світі багато - дуже багато людей, - але не багато людей доброї волі. І доки тої доброї волі не буде на землі,- доти і мира не буде - бо мир правдивий дається тільки

ЛЮДЯМ ДОБРОЇ ВОЛІ !

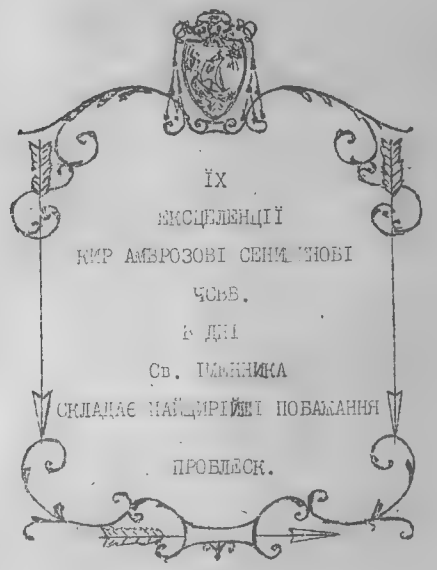

КАРДИНАЛ НЬЮМАН.

(Прод.зо стор.4.)

переставали перестерігати його перед вступленням до Католицької Церкви - просити щоб не покидав їх. Приносили листи, що з них Ньюман довідувався про розпучливий стан,що в-ньому опиниться його стадо,коли остане без проводу. Ньюмана всі дуже любили - багато на-сліпо здавалося на його промід - не диво отже,що такий страх обняв всіх на саму згадку,що Ньюман може їх покинути і перейти до неприступної для них Римської Церкви. З плачем читав Ньюман ті листи - вони ще більше утруднювали його рішення.

Але 25 вересня Ньюман попрощав свою англіканську конґрегацію в Литлмор - торож дни церковця їх була прибрана квітами,бож це була сема річниця свячень Ньюмана. Настрій в в церкві напружений. Ньюман з проповідальниці прощав давних приятелів - просив їх молитов,щоб помогли йому зрозуміти божу волю і її виконати. Прийняв в останнє Причастя і відійшов. Зірвав останні узи з церквою,що в ній провів всі свої дотенерішні літа. Стратив віру в англіканізм - та ще не був певний про правдивість Катол.Церкви. Стояв на роздоріжжі.

(Д.б.)

JOHN HENRY CARDINAL NEWMAN

Бр.П. 2)

Коли Нюман,по своїх подорожах вернув до Англії, застав уряд в конфлікті з Церквою. Уряд відважився скасувати кілька англіканських епископатів в Ірляндії - англікани ж переконані про апостольське походження своєї Церкви,уважали це за непростимий злочин,щоб держава вмішувалася в церковні справи. Почалося відоме оксфордське заворушення. Протести сипалися в пресі і в проповідальниці. Провідником руху став Нюман. Він потягнув за собою велике число,особливо молоді."Кредо ін Нюманум"- для молоді було наче символом віри. І не диво, бистрий ум,глибоке духовне життя,щирість і чесність в стремленні до цілі зєднали йому їхнє молодече довіря. Приковував їх до себе силою слова і красою мови. Деколи його голос ледви чутно розносився по церкві,то знов його слова вдаряли слухачів громом переконання.

Обстоюючи апостольське походження англіканської Церкви,Нюман часто пояснив писання з історії давнини. У своїм однім творі - викладаючи 39 параграф англіканського ісповідання,заявив що перечення в даній тезі не є проти поваги Католицької церкви,але проти надужить,що туди закрались.Цим викликав на свою голову бурю протестів зо сторони англіканів його прозвали зрадником і почався ряд процесів над його писаннями. Вміжчасі Нюман уступив з вікаріяту й заняв маленьку конґреґацію в Литлвор. Вже тепер бачив Нюман,що вкоротці прийде час вибору - або Рим - або церква Генрика УІІІ.

У своїх науках Нюман твердив,що одинока англіканська церква має апостольський характер,що вона є "вія медія" між зреформованими правдами Лютера і Кальвіна,а між Католицькою Церквою з її,як тоді закидали "римськими корупціями". Свої твердження операв він на історії давнини й на писаннях св.Отців,але й тут знайшов розчарування. Др.Вайсман (навернувся і став католиком) виготовив розвідку,що в ній виказав подібність між аріянською єрессю й англіканським відступством. Нюман знаменито обзнакомлений з аріянізмом,прочитавши розвідку пізнав нестійність апостольського характеру англіканської церкви і її подібність до аріянської єреси."Моєю твердинею була давнина - сказав тоді Нюмна - а тут бачу,що положення християнства в ХУІ і ХІХ столітті,це відбитка пятого віку. В тій відбитці я пізнав своє лице і бачу що я став монофізитом."

Однак ще й тепер Нюман не звернувся до католицького Риму. Ще десять літ провів на молитві о світло і на студіях, заки зробив рішучий крок. А в тім часі давні приятелі не

(Прод.на стор. 3)

ВІТАЄМО ЮВІЛЕЇ

В цей гарний різдвяний час,до радісних,святочних настроїв хочемо долучити ще кілька радісних ювілейних хвилин. Саме в цьому часі приходить радісний ювілейний день одного з основників нашої Канадсько-Американської Провінції ЧСВВ.- одного з перших Піонірів Василіянської Місії в Новім Світі. Цей день ще тим дорощий,що це свято одинокого вже Піоніра,що його маємо між собою,- одинокого,-кому можемо зложити наші серця з подякою і з подивом - за всі жертви і труди - за світлий приклад дійсного Василіянина - неструдженого місіонаря. Ще більше вибивається важливість цего дня,коли взяти під увагу,що наша провінція - здвигнена їх невтомною-важкою працею - є тепер одинокою в світі, що може свобідно - в повному ході розвиватися. Все це завдяки кільком місіонарям-піонірам,що між ними були також і Впр.о.Созонт Дидик ЧСВВ. - теперішній протоконзультор Канадсько-Американської провінції ЧСВВ., й Ігумен манастиря св.Йосафата на Лонґ Айленд,Н.Й.

21 грудня ц.р. Вони обходять сімдесятьлітні ювілей свого трудящого і многозаслуженого життя. Також 5 серпня пройшов ще один гарний день в їх житті - а саме сорокпята річниця свячень "во пресвітерство."

Відколи почались в нашій провінції Новіціят і Студії - Впр.о.Ігумен С.Дидик ЧСВВ. відносились завжди до всіх новиків і схолястиків зо щирою прихильністю і великою любовію і дійсно були - як це вони самі любили говорити - нашим щирим "Старим Приятелем". Радіємо сердечно,що добрий Бог позволив їм - в так трудящому житті - дожити так глибокого віку,а також і тим,що можемо заявити їм нашу щиру вдячність, сердечну любов і глибокий подив пошан до їх достойної Особи, до їх великих подвигів-змагань. І молимо ласкавого Бога і Його Найсвятійшу Матір - Заступницю нашого Чина й Царицю України - щоб злили на них обильні струї ласк святих,щоб благословили всі їх праці і труди - кріпили їх здоровля і сили - щоб на славу Церкви й Чина,для добра душ - а нам на радість і втіху задержали їх між нами на

МНОГІ І БЛАГІ ЛІТА !

Рівнож складаємо щиро-сердечний привіт широкозвісному на просторій землі Вашинґтона,і загально-любленому місіонареві - Впр.о.Ігуменові Максимові Царкову ЧСВВ., з нагоди ДВАДЦЯТЬ-ЛІТТЯ зложеня ПРОФЕСІЇ в ЧСВВ.

цей радісний день - це 20 грудня ц.р. Глибоко пересвідчені у велику прихильність Впр.о.Ігумена до нас - на це ми маємо дуже багато доказів - бажаємо відвдячитись любовю за любов,а за доброзичливість вдячністю.

З нагоди цего щасливого дня складаємо Впр.о.Ігуменові М.Маркову ЧСВВ. щирі побажання багатих ласк божих, Його щедрого благословення - кріпкого здоровля й щасливого життя на

М Н О Г А Я Л І Т А !

Дня 15 грудня,ц.р. двох наших ревних працівників у вінниці Христовій святкують радісний ДЕСЯТЬ-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ своєї місіонарської праці між нашим народом - ювілей свячень на священиків. По щасливо разом перебутих літах студій і тихого монашого життя - розійшлись сіяти боже зерно - один по розлогих канадських степах - другий в галасливих містах Америки. Достойні ювіляти це- Впр.о.Діонисій Джіголик ЧСВВ. й Впр.о.Інокентій Ричкун ЧСВВ.

Щоб звеселити цей щасливий день бажаємо долучити свої побажання й молитви,щоб Ласкавий Господь кріпив наших дорогих Ювілятів Своїми ласками,щоб дав сил і здоровля до успішної праці між нашим народом - на славу Бога й Чина на

М Н О Г І Л І Т А !

У ДНІ РІЗДВА !

Судомир.

У божу путь - аж до вертепу,
За царями -
Ідемо ми - в кайданах скуті -
Їх слідами.

Як пастирі у Тебе молим
Щастя - долі,
Ми - нарід здоптаний і кволий
Люд неволі.

І вдні Різдва - з руїн-пожарів,
У день грози -
До ясел Твоїх несем в дарі
Криваві сльози!

НЕПОРОЧНА БОЖА МАТИ

Ріонад.

Багато не-католиків,а навіть дехто з католиків, мають зовсім мильне поняття про Непорочне Зачаття Преч.Діви Марії. Дуже часто думають що це те саме,що Її дівицтво.

Господь Бог чудесним способом захоронив дівицтво Марії при зачатті й рождестві Її Божого Сина - Ісуса Христа. Вона стала Його Матірю силою Св.Духа - й привела Його на світ без нарушення дівицтва й без природних болів-терпінь. Ці виїмки з природних законів були великим привілеєм,що зділав Марію одинокою в світі женщиною,що стала матірю заховуючи вповні дівицтво. Одначе це не є те саме,що Непорочне Зачаття.

Католицька догма каже,що Непорочне Зачаття було злучене зо самим зачаттям Марії в лоні св.Анни,а не з чудесним зачаттям Божого Сина.

Непорочне зачаття було привілеєм надприродного порядку,в ньому не було якогось фізичного чуда,а тільки чудо ласки. В приході Марії на цей світ не було нічого виїмкового Йоаким і Анна стали Її батьками по природному закону й нема ніякої підстави думати,що вони знали про цей привілей,що їх маленька донечка стане колись Матірю Спасителя світа. Привілей отже Непорочного Зачаття полягає в тому,що Марія від першої хвилини свого існування була предохоронена від від плями первородного гріха.

З віри святої знаємо,що по грісі Адама в раю,всі його нащадки приходять на цей світ позбавлені божої ласки і це позбавлення ласки називаємо первородним гріхом. Певно, що Ісус Христос не мав первородного гріха,бо Він був Богом. Але Марія,хоча й була донькою Адама,була також одинокою особою з його роду,що прийшла на цей світ без плями цего первородного гріха. Через будучі заслуги Її Божественного Сина вона дістала осьвячуючу ласку вже в самім своїм зачатті, Бог охоронив Марію від цеї плями передбачуючи заслуги Її сина,отже Христос спас також Марію так,як всіх інших людей, тільки коли другі люде воскресають до життя ласки,аж тоді я як вже сплямлені первородним гріхом - Марія була захоронена від цього,бо дістала ласку божу в тій хвилині,коли Її душа була сотворена.

Через те,що Марія не мала первородного гріха,не мала також і наслідків того гріха - тому не тільки була Непорочна в хвилі зачаття,але й остала такою аж до останного віддиху на цій землі. Такою отже є Та,що породила Спасителя світа,що змив з нас пляму первородного гріха.

(Д.б.)

ЧОМУ

Степан.

Світ сьогодні повний принад і чару. В ньому є для кожного відповідне місце,повне вигід і вдоволення. Насувається отже питання,чому ще тепер так багато людей втікає від світа і замикається в манастирях - чому ми і другі вступили і вступають до ЧСВВ. тепер,у XX столітті?

Може це тому,що 300 літ тому,малому Івасеві Кунцевичові впала в серце іскра з Розпятого на хресті і він вступив до василіянського Чина,зрезюмував його і зробив твердиню-заборолом Єдинення? Може тому,що 363 р. в Понті св.Василій,Великий Патріярх,Світило Сходу - впровадив новий спосіб монашого життя, уложив Правила й основав ЧСВВ.?

Ні, хоч без того не булоб Василіянського Чина, то це ще не є головні причини його існування. Ці причини далеко дальше,далеко глибше. Багато світлих організацій видвигалось в історії людства і багато з них пропали без сліду,бо були ділом рук людських. Чин св.Василія вічно живучий,бо опертий на тривкій основі. Тому отже існує ЧСВВ, що в 33 р. Бог в людськім тілі - Ісус Христос,ходив по цій нашій землі і навчав "Аще хощеши совершен бити,іди продажд яже імаши... і по мні гряди" - тому,що в людській душі є вічне бажання стати якнайдоскональшим,якнайбільше подібним самому Богові.

І тому сьогодні,в 1945 р. мусять бути люди,що посвячуються на службу Богові,бо в першім році,Бог посвятився для людий. В маленькій печері,в яслах на сіні, спочив Владика,Цар світа - щоб дати світові щастя,щоб зничити його пиху,щоб притемнити блеск його приман,щоб двигнути на землі краще життя й збудити борців за боже Царство.

І тому сьогодні є стільки священиків,що працюють між людьми, бо колись Христос зійшов з неба,щоб працювати між ними і їх спасти. Тому також сьогодні є і мусять бути Василіяни,бо і сьогодні є так багато людей,що ждуть їх помочі і проводу;- бо і сьогодні треба ратувати душі,що гинуть на манівцях неправди,для котрих також Христос народився - і за них також проляв Свою Найсв.Кров.

!!!!!!!!!!!!!

З практичної психології.

Один: З вашого лиця,брате,бачу,що ви або писали дуже чутливу поезію,або з кимось моцно посварилися.

Другий: Ні,вибачте,я голився старою бритвою.

ooooo0ooooo

ЯСЛА-КИВОТ

Судомир.

Зближається чудовий час - Різдво Ісуса Христа - нашого Бога і Спасителя. Залунають веселі пісні-коляди - і маленькі діточки побіжать від хати до хати звіщаючи велику новину що Христос Раждається. Наші думки полинуть туди далеко до вифлиємської печери,щоб поглянути на Боже Дитя, віддати Йому поклін,зложити дари.

Але тепер у Вифлиємі нема Божого Дитятка - тільки холодна скеля-вертеп вказують місце великої події. А сам маленький Ісус у небесній славі - праворуч Отця - однак ми не хочемо з тим погодитися,наше серце так дуже бажає Його побачити,пригорнути до себе - Ним тішитися. І добрий Ісус знає те наше бажання,знає жажду нашого серця і бажає її заспокоїти. Він кличе нас до себе,щоб ми прийшли,подивились на Нього,обняли Його і пригорнули до свого серця Його - Ісуса в Пресв.Евхаристії.

Гляньмо на вертеп і на наш кивот і побачимо що вони дуже до себе подібні. У вертепі Ісус тільки раз народився на наших престолах родиться стільки разів,скільки відправляється Сл.Божих. - Над вертепом світила ясна зоря - перед кивотом миготить ніжно вічна лямпочка. Там були пеленки - тут полотна,обруси. Там співали Ангели - і тут ці небесні духи безнастанно ведуть свій ангельський хоровід довкруги Кивота. Там при яслах Ісуса,Пречд.Діва і св.Йосиф - і тут, в наших церквах як часто при престолі тільки священик і служачий. Там бідні пастушки принесли дари і царі прийшли з поклоном - і тут до наших церков приходять різні люде з поклоном і приносять свої скромні,але щирі жертви. Там у вертепі довкруги убожество - і тут по наших церквах те саме, а може ще й більше.

У вертепі Ісус благословив трох царів і пастушків - і тут Ісус благословить кожного з-окрема всіх тих, що його відвідують,благословить нас всіх,що є на Службі Божій. - благословить торжественно при виставленні Найсв. Тайн. Зо зимна і холоду Ісуса Дитина плаче - плаче над байдужістю мешканців Вифлиєму - над злобою Ірода - над нещасним станом світа - Ісус плаче і в Кивоті,жалується і просить потіхи у св.Маргарети Алякок - приїдім в цім різдвяні часі потішити Його Серце любови,гідним,винагороджавчим Причастям. Боже Дитя також і усміхається до своєї Пречистої Матусі, до Ангелів небесних,до бідних пастирів, - у Пресв. Евхаристії Господь Ісус удасвілює своїм небесним усміхом вибранців своїх - священиків і всіх,що гідно Принимають Його у св. Причастю. Блаженні ті душі,що їх Господь пестить усміхом свого Божого Лиця - як колись пестив пастушків в убогім вертепі.

ТОМУ ЩО коляди це одна складова частина нашої української культури, нашим обовязком є їх в народі піддержувати й поширювати. Маючи це на увазі, Видавництво "Проблеск" видало Малий Колядник, з найбільш популярними колядами. Що це було доцільне, показується з того, що цей Малий Колядник в трох виданнях досягнув числа більш як 2,000 примірників. Хто ще не має його в своїй парохії просимо спішитися зо замовленням, бо вже й третій наклад вичерпується. Ціна - 10 ц. при більших замовленнях відповідний опуст.

- 0 -

БЛУДНИЙ СИН - це релігійна драма в трох діях. Драма попереплітана піснями, що до них додані [illegible] кінці книжки також ноти. Також пристосована до найконечнійших вимог. Можна дістати у видавництві "Проблеск". - Ціна 30 ц. з пересилкою. Наклад всего кількадесять примірників.

НЕОН - передрук драми з перших християнських часів. Ціна 20ц. - Замовляти у видавництві "Проблеск".

РІЗДВЯНІ КАРТКИ

Ріонад.

Приїхали сьогодні з міста і привезли цілу купу різних різдвяних карток-побажань. Було там для всіх, а все для кожного інакша.

Різдвяні картки є гарним звичаєм, бо пригадують нам наших найблизших, ними також даємо памятку, на спомин тої події, що сталась колись у Вефлаємі, як тріє царі принесли Дитяткові дари - памятки. Ці картки також своїми образками нагадують нам Різдво Христа. Але коли приглянемося блище тим різдвяним карткам, побачимо, що не всі вони пригадують нам Різдво, багато з них стратили свій питомий характер і стали зовсім нехристіянськими. А сталось це завдяки знаному англійському письменникові - Карлові Дикенсонові.

Дикенс, хоч і славний письменник, однак зробив настроєві Різдва велику кривду, бо зробив його не-христіянським. Це він винен тому, що тепер на багатьох різдвяних картках місто Дитяти Ісуса бачимо великі англійські карити - звані "стейдж ковчес" і величезні "поліна на різдвяний огонь". Хоч вправді в части тут могли завинити його помічники-ілюстратори, але Дикенс найбільше завинив, бо як він писав, так вони рисували, чи малювали. Ніхто не може заперечити, що він всі сцени так виводив, що були майже поганські, зовсім без різдвяного духа, та нажаль багато щей тепер його наслідують, щоб зовзім усунути з різдвяного настрою христіянське значення, і зробити його безрелігійним, міжнародним святом.

Та так все не було. Був час коли Різдво було наскрізь христіянським святом, повне памяти зорі і любови Дитятка. Так глибоко вирізолена була в серцях людей любов до христіянського Різдва, що їх ніхто не зміг викорінити цілковито, навіть в теперішному модерному світі. Невдачний був спосіб силою, законами знищити це глибоко вкорінене почуття, але спосіб, що його ужив Дикенс, а вслід за ним вживають теперішні модерністи, ущербив багато з різдвяного настрою, особливо в бритийських краях. Мало є надії щоб печера-вертеп і ясла пасували до старо-англійських каритових образців.

Подивімось ще раз на таку карточку і спробуймо добачити в ній якусь білійну подію - ні сліду! Тільки можемо хиба вичитати дуже легко, що Христос родився в кариті, або в гостинниці при почтовій дорозі з Лондону до Бет.

ПАТРІЯРХ ПРОТЕСТАНТИЗМУ.

Старий. 2).

Апостол правди?

Протестанти уважають Лютра за божого вісланника, вони кажуть,що в тих часах Католицька церква була зовсім зіпсута - вже майже не було ратунку і Бог змилосердився над своєю церквою і послав двох великих реформаторів - Лютра і Кальвіна.Вони були пророками нових часів і відновителями духовного життя.

Ось що сам Лютер говорить про себе:"Я чоловік подібний до пророка Єремії...- це він пише 10 липня 1518 р. - до одного приятеля - Щодня я прогнівляю фарисеїв науками, що їх вони називають новими,але оскільки здаю собі справу,я вчу тільки найправдивішого богослов'я...Я надіюся,що всі мої терпіння будуть корисні для Ісуса,що може і скаже мені(як колись св.Павлові) ,Я покажу йому скільки він має терпіти для мого імени. А навіть як Він мені цего не сказав,то чому зробив мене так могучим в проповіданні цеї науки;То на іншім мсці,коли писав проти своїх противників,других реформаторів пише:"Ніколи я не проповідував,ані не хотів проповідати, коли не просили мене люди,бо я не можу чванитися,що я посланий від Бога,як ті люде,що самі біжать там де ніхто їх не посилає ні не кличе." Сам отже засвідчає,що він не від Бога посланий.

Та ось від кого він був посланий,від того,від кого дістав свою науку,а це він сам засвідчає. В 1533 р. пише він проти Сл.Божої,до приятеля Гавсмана: "Якщо хтось вас спитає о пояснення писма о Сл.Божій,вистарчить відповісти,що в ньім Лютер сповідається,що недавно боровся з чортом і просить пан пістів о відповідь на науку діявола,яку то науку Лютер приняв за свою".

Апостоли правди стверджували свою науку чудами. Протестанти також і Лютра називають пророком і чудотворцем. І справді Лютер щось кілька разів пророкував про кінець світа,але вже 400 літ минуло,а кінця ще навіть не видно. Він також писав до Генрика VIII що "Папа впаде і без сил пекла, Бог сам побачить,хто скорше навкучиться, Папа чи Лютер".Як це пророцтво сповнилося,самі бачимо. А які чуда робив Лютер? Ніякі! Коли на соймі у Вормс жадали,щоб він свою науку потвердив чудами,то Лютер відповів:"Я молюся до Бога,щоб не робив чуда ні через мене,ні через мою науку,щоб не бути гордим.

Кожний апостол правди голосить правду. Подивімся як Лютрова правда виглядає. Він 11 грудня 1518 р.так пише: Будете видіти чи я справедливо кажу,що правдивий Антихрист ,описаний св.Павлом панує в Римі.Я думаю,що на це можу дати доказ." А вже 6 січня 1519 р. Лютер пише до св.Вітця:"Бог і всі сотворіння є мені свідками,що я ніколи не мав наміру боротися з Римською Церквою,і що від неї нічого вище не ціню,ані в небі ані на землі". - Апостол правди собі не противоречить,як і правда собі не може противорічити. (Д.б)

ЧАРІВНА СКРИПКА.

Й.І. 3)

Хоч на світі є сотки і тисячі скрипаків,то дуже мало з них доходить до того верха перфекції в грі на скрипці,щоб можно було їх назвати віртуозами. Віртуоз,це такий чоловік,що так добре знає грати на якімось музичнім інструменті,особливо на скрипці,і так виробить технічну сторону свого інструменту,що нераз слухачі кажуть,що він мусить грати якоюсь надлюдською силою.

Таких віртуозів живе тепер на світі,щось три,чи чотири: Еруді Менухін, Міша Ельман, Яха Гайфец і Фріц Крайслер. З давніших віртуозів варто згадати Ніколо Паганіні, цего останнього ще ніхто не перевисшив в скрипацькій штуці, хоч це вже більше як сто років по його смерті. Кожний з тих віртуозів має свою нотку прикмету,що нею визначається,цебто,хоч і кожний з них грає наче ангел,то один відзначається технічністю в грі,другий в тоні,третий у відданні-експресії або в інтерпретації-означенні і т.д.

Тому кілька років я бачив фільму Яха Гайфеца,що вже світовознана його гру з далека і з близька. Він найбільше любиться тим,що грає найтрудніші композиції з великою легкістю,- майже неможливі скоки витинає з усмішкою. При тій нагоді мені також грає славного піаніста - Падеревського. Обі вони осягнули свою меткість довгими щоденними вправами,Падеревський,на приклад,вправлявся в грі 9 годин денно. Перед грою любив мачати руки в теплій воді,щоб його пальці ще скорше могли бігати.

Світової слави скрипаки,подібно як і співаки-артисти,мусять дуже уважати на своє здоровля. Тяжко повірити,що для них є найбільші цілі токи,що впорядковують їх харч,фізичні вправи і т.д. На приклад скрипакові не вільно їхати автом,або сидіти коло молотком,бо тримання колеса,або молотка псує довголітньою вправою вироблені мускули. Мусять вони також робити довгі щоденні проби,бо,як висловився один скрипак "Як я опущу пробу одного дня,то сам я різницю це вже є різниця,коли я опущу через два дні,то мій учитель завважить різницю в моїй грі,а як вже цілину пробу на три дні,то вже вся публіка бачить,що там щось нечисто."

- Є це багато світової слави скрипаків, що хоч надзвичайно гарно грають,то це не можна назвати їх віртуозами у властивім значенні того слова. До таких належать на приклад Куєнстайн, "Велнін і її чарівна скрипка", а також і нам визначний скрипак - Роман Придаткевич.

(Д.б.)

Стережіться ЛОЖНИХ ПРОРОКІВ

Ріонад.

Кожний священик,чи то місіонар,чи парох у своїому душпастирському житті стрічається не тільки з добрими своїми парохіянами,але і з різними іншими людьми,особливо в часі подорожі. Дуже часто трапляється що тут до священика причепиться який сектант-протестант і - дебата готова. Звичайно вся вага лежить на цитуванні й пояснюванні св.Письма. Одні сектанти оспорюють цей цитат,другі інший,а треті зовсім заперечують немилі собі цитати,а священик мусить дати на це правдиву і вдоволяючу відповідь. Тому священикові не тільки треба знати св.Письмо,але особливо треба знати оспорювані місця і не тільки загально,але точно місце,главу і стишок,бо тільки тоді зможе з легкістю засоромити тих ложних пророків,що приходять до нас в овечих шкурах,а внутрі є хижими вовками. - Тут подаємо важнійші з цих цитатів разом з поданням місця,глави і стиха.

1) "Через одного чоловіка гріх прийшов у світ...в якім усі згрішили." - Рим.У,12. - (первородний гріх).
2) "Я положу ворогування між тобою і женою...вона вітре тобі голову."- Мойсей III,15. - Ось бо від тепер всі роди зватимуть мене блаженною."- Лук.I,48.- (Непор.Зач.)
3) "І буде одно стадо і один пастир."- Ів.X,16. "Ти є Петро (Скала) і на цій скалі я збудую ЦЕРКОВ МОЮ, і ворота пекла не переможуть Її: і дам тобі ключі небесного царства і що ти звяжеш на землі,буде звязане також в небі."Мат XVI,18-19. (Одність Церкви і примат Петра та його наслідників).
4) "Коли хто не відродиться з води і Св.Духа,не може увійти в царство Боже "-Ів.III,5. - (Христова)
5) Через положення рук Апостолів давався Св.Дух.- Діян. VIII,4. - (Миропомазання)
6) "Він дунув на них і сказав їм:Прийміть Духа Святого, кому відпустите гріхи,будуть їм відпущені,а кому задержите - будуть задержані."- Ів.XX,22-23. (Сповідь)
7) "А слабий хто між вами? Нехай приведе священиків церкви й нехай помолиться над ним,намастивши його оливою." - Яків. У,14. - (Маслосвяття)
8) "Це отже,що Бог злучив разом,чоловік нехай не роздучає". - Мат.XIX,6.- "Таїна ця є велика..."- Ефес.У,32.(Супр.)
9) "це є моє Тіло...це є моя Кров.."Мат.XXVI,26-28. - (пресв.Евхаристія)
10) "Це робіть на мій спомин."- Лука.XXII,19. "Я на те оставив тебе в Криті,щоб ти...настановив (висвятив) священиків у всіх містах." Тит.I,5.-(священство)
11) "У кожному місці є жертва й приношено чисту жертву моєму імени." Малахія I,11. - "Найбільше святим це кади-

(Док.на стор.16)

РІЗДВО, ДЕНЬ ЦИВІЛІЗАЦІЇ.

Бр.П.

Коли Ісус Христос прийшов на світ,як чоловік, - тогочасна культура стояла вже досить високо. Але так як навіть дуже гарно вирізблена статуя є без життя,так і та культура,хоча й висока,була зимна бездушна. Чому? - Бо тоді не було в ній місця для бідних,працюючих,понижених,терпячих, не було пошани до праці,ні де гідности людини. Бідаки - люде праці не мали горожанських прав-свободи,вони мусіли або йти в невільництво, або гинути.

Таке діялось у всіх культурних осередках тодішнього світа. За володіння Цезара Августа,в римській імперії було більш як 60 мільйонів невільників. І не були вони спровадженні з Африки,чи Індії,це були власні римські горожани, що не мали змоги стоятись на вище становище.

Після римського права,невільник не був чоловіком, але знаряддям,що в руках пан-властителя міг робити що тільки забажає. Не мав він ніяких прав,немав державної охорони, не міг навіть виконувати свобідно своїх релігійних обовязків. Його доля вповні залежала від волі пана,що у своїх руках мав право життя і смерти невільника.

Ось таким застав світ Ісус Христос. Одначе від цієї радісної хвилі Різдва Христового світ почав основно змінятися. Своїм власним прикладом,Христос вказав цей погляд,коли[illegible] бідних працюючих людей. Він став собі робітником-теслею,і ним був майже ціле своє життя. І цим підніс гідність працюючої людини і вартість праці. Христову науку понесли в широкий світ Його апостоли і учениці,голосячи,що перед Богом всі люди рівні,і пани і слуги. Ці слова дуже рідко приймали невільники,що притиснені ярмом недолі,підносили свої очі до неба в надії на кращу будучність - і ця будучність прийшла і стала дійсністю.

Світом по прикладу Христа, праця прирівнялась інший рад - невільництво скасовано - а невільник став чоловіком,що має право жити свобідно,як і всі інші люде. Сьогодні,ми з повною правдивістю так слів можемо сказати,що Різдво - це день християнської цивілізації.

ДОБРА СМЕРТЬ.

(Док.зо стор.16)

[illegible] Через 60 літ не й більше [illegible] 30 [illegible] і 30 [illegible] води,чи чаю. Також [illegible] переступ,гніву і злости. Коли знова почує трохи більше [illegible] буде так поширюватися здоровля,що людина зрату[illegible]. Будуть до деякої межі і здорові проміж до тої літ. [illegible] отобрати то[illegible] труд,може і дастьсл - а певно не заш[illegible]ть.

ЩОБ НЕ СТАРІТИСЯ

Миртан.

Ніхто на світі,доки молодий,не хоче бути старим і радби знайти якийсь спосіб,щоб її як не зовсім десь прогнати,то бодай якнайдальше від себе відсунути. Хоч від старости втечи не годен - хліба що хтось візьме той вже замолоч - то всетаки можна знайти раду,щоб вона не приходила так скоро й не була така прикра. Каже нам приповідка,що "стереженого Бог стереже"- це найкращий лік на старість.

Кожний хто розумно думає,скаже що все походить від Бога,отже і наше життя. А наше життя,це немов годинник, що доти йде,доки пружина накручена. І Бог так накрутив пружину нашого життя до означеного часу,що проти того чоловік не вдіє нічого,та дуже часто чоловік сам собі ту пружину вкорочує через недбалість. Як багато сьогодні старих молодиків - не старих ще літами не багато маємо,а вже й постарівся,життя йому остогидло.Чому така скора старість?

Так як Бог дав людині життя,так і дав приписи, що до його удержання. А що людина складається з душі і тіла то Бог дав приписи і для душі і для тіла. Приписи цілі десять Заповідей Божих. Коли їх людина буде заховувати,то й старість за скоро не прийде. Ось на приклад сьома "Пам'ятай день святий святкувати." Чоловік робить цілий тиждень тож треба відпочати,бо його вимагає здоровля,а хто довго гарує тиждень за тижнем без відпочинку,скоро підупадає силах і постарівся. Всі заповіді Божі є на те,щоб чоловік заховуючи їх міг бути веселим - безжурним,бо кажуть лікарі, що більше їдять чоловіка журби. І справді,як прийде біда-нужда, коли людина провинилася проти заповіді - сильним і нетерпеливим,журбі,чи якійсь сумлінні,а не тоє відсмукує молодість.

Чоловіна що на такому нагрішить життю. Як їсть страву,жолудок перетворює її в кров,а кров перетворює на тіло й кості, а марне толі відкидає. Вони,коли їдять,п'ють,ще й дають все по прихрові міри - часу,якими користає,ростуть, міцніються. Такого самого догляду й душа вимагає і наша. Богом премудро устроєна машина. Правду кажуть,що люди тим забагато їдять.(Вдячна завдяка на різдво). Инвриди що тримання за багато працюють,бо консумент тої всієї поживности й тому скоро псуються. В наслідок того потерпають різні болі і недуги,бо жолудок зле травить,а зле травить бо за скоро постарівся.

Що чоловік у всім хоче зберегти міру,то на це не треба багато доказів, - цей один приклад достачить. Один італієць,що дожив до 100 літ,каже що до 40 літ жив той як вдалося і завжди був хорий, лікар сказав йому,що для нього лише вже іншого ліку,тільки строга дієта. Він послухав і по кількох днях чувся дещо краще,а по році чувся

(Кінець на стор.18)

СПІРИТИЗМ.

Й.Б.

В теперішніх часах читаємо в часописах,що на приклад в Англії всі найбільші залі по цілому краю,вже 6 місяців наперед замовлені на спіритистичні видовища. З цього можна заключити,що хрест цієї нової релігії,тепер саме в повному розгарі,саме тому, в якій поступовій розвоєві з цими жахливими злими тягне настрої душу людини до тої психомагії, що на неї треба звернути більш уваги.

Чи є спіритизм? Чи в цю можна вникати духів чи це все тільки звичайне самонавіювання? Тепер вже можемо досить добре на питання відповісти. Сильні дослідники,як Гудіні, розслідивши на справу і досліджуючи по-більшій часові ці появи духів є звичайні обманства. Гудіні,що сам був майстром спіритизму, в якому сильний витворяв такі чуда,що самі спіритисти уважали його за людину "медія-відчувача" - такого,що вміє в собі відчувати присутність духів і може з ними вступити в розмову.

Спіритизм - це такий світ,в якому живуть духи - посередники між Богом і людиною - духи перекинені,що Гудіні може тільки тому,що сам не знає своєї сили й не розуміє цих явищ,вважає фальшивим і підробленим і тому спокійно виступає. Він до спіритизму ставиться з відразою. Сам Гудіні бібліотеку читав,обширно це можливе,той дух розмовляє з людиною, вміє відгадувати по ній по смерті - та тому що не дочитався його.

Хоч в часописах появляються відгуки,що ніби деякі відомі люди,що вже не живуть,появляються одні другим,а деякі навіть [illegible] Отже на таких обманствах спіритизм опирається і [illegible] Перш всього до спіритизму відносяться [illegible] - через всього до спіритизму [illegible] - [illegible] - [illegible] стуки,часто хто сам нагадує,чи [illegible] Отже [illegible] Ці самі стуки,що вид стогін,що співає по цілій - більше дрожу на голову і потім свою сильну-слабкість. Якби з тим появлялися прикольні особи, що говорить, до їх можна дітатися якийсь жаль відчути удар живий. Потім постать очевидно остається тільки привид,що ніч ходить вночі і підлогу,чи якийсь що на підлозі. Це одно діло з спіритистичних появ, це так-звані "відображення" що до своєму особи видобувається на дуже короткому, що це є правдиві,то це можуть потвердити поважні свідки - навіть католицькі священики.).

(Кінець.)

ВІСТІ З ҐРИМЗБІ.

За Листопадень.

2. Впр.о. Ігнатій Лесюк і брр.Адріян і Юстин їздили до Торонта.
6. Бр.Еміліян Беднар поступив до нас по-дорозі до Ґленков.
8. Брати їздили на прогульку.
10. Впр.о.Вікарій вернулись з Мондеру.
13. Вернулись з Мондеру Вп..о.Ігуменом,а з ними приїхав до Ґримзбі бр. Єфрем Коваль.
16. Впр.о. Вікарій виїхав до Монтреалу на празник.
18. Гостив у нас п. Кравс з Торонта.
25. Впр.о.Ігумен їздили до Велянд на відправу,а впр.о.Ігнатій і брр. Сотер,Косасат і Адріян їздили до Торонта на празник. Там Преосв. Кир Кир Архиєрейську Службу Божу.
26. Бр.Адріян виїхав до Ню Йорку.
28. Преосв. Кир Кир Савварин виїхали до нашого монастиря.

Щиро-сердечно дякуємо впр.о.Ігуменові Володимирові Левчукові за щедрий різдвяний дар 10 дол. Не забудемо в молитвах.

СТЕРЕЖІТЬСЯ.

(див.зо стор.14)

ло перед Тобою буде." Ісход ХХХ,36. -"І він візме свячену воду в глиняну посудину." Числ.У,17. - (обряди-благословення)

12) "Він постив сорок днів і сорок ночей."- Лит.ІУ,2.(піст)
13) "Бог прославлений в громаді святих." Пс.88,8.
"Не кажи,що каже мені господи,Господь увійде в Небесне Царство." Лит. У,1,2а. (Небо)
14) "Не відійде з відки дому не відійде останнього сотника."/ Мат.У,26. (пастирі)
15) "Ідіть від мене прокляті в огонь вічний.." Лит.ХХУ,41. (пекло)

З М І С Т.

(див.нижче)

РІЗНІ:	число.
До всіх - - - - - - - - - - ред.	1.
Не Так - - - - - - - - - - Ремон.	2.
Відпусти - - - - - - - - - Ремон.	4.
Інформатор - - - - - - - -	5-6.
Голуть Таїті - - - - - - - Ред.	6-8.
Пісня Бернадети - - - - - Ремонд.	6-8.
Чому? - - - - - - - - - - Степан.	9.
Живі помилки - - - - - - (ортографія)	9.
Стережіться - - - - - - - Рінонд.	9.
Щоб не стрівнся - - - - - Мартай.	9.

З М І С Т

ДЕВЯТОГО РІЧНИКА ПРОВІСКУ - 1945.

РЕЛІГІЙНІ.

	Число.
Уста Премудрости - -	Римон. ..... 1.
Св. Николай - - - - - - - -	П. ..... 1,2.
Нині отпущаєши - - - - - -	І. Ш. ..... 2.
Канадські Герої - - - - - -	І. П. 2,3,4,5-6
Жажду - - - - - - - - -	Судомир. ..... 3.
У Світлий День - - - - -	Мирослав. ..... 4.
Серце Христове - - - - -	І. І. ..... 5-6.
За Св.Єдність - - - - -	Судомир. ..... 7-8.
Йосаф - ківот - - - - - -	Судомир. ..... 9.
Непорочна Вожа Мати - -	Рінонд. ..... 9.

СЕЗОНОВІ:

Старець з Ватикану - - - -	Мирослав. ..... 3.
Воскресіння - - - - - -	Судомир. ..... 4.
У Ній Землі Мир - - - - -	Судомир. ..... 9.
Різдвяні Картини - - - - -	Рінонд. ..... 9.
Різдво - День цивілізації -	Бр.П. ..... 9.

ВІДПОВІДІ:

Пітнемо Живої - - - - - -	Судомир. ..... 3,4,5-6.7-8,9.
Кардинал Іспанії - - - -	Бр.П. ..... 7-8,9.

ВИХОДЯТЬ - ПОЇХАЛИ.

ПРИЇХАЛИ:	
- На Новий Рік - - - -	Мирослав. ..... 1.
- Наш Дім - - - - -	Мирослав. ..... 2.
- Преосвященний - - - -	Судомир. ..... 3.
- Монастирище - - - -	Судомир. ..... 7-8.
Із Спомнень - - - - - -	І. ..... 1,2.
Живовина Віри - - - - -	(Судомир. ..... 1,2,3.
Великі Завдання - - - -	Дубівик. ..... 2.
Більше Довіря - - - - -	Рінонд. ..... 2.
Наш Прапор - - - - - -	Степан. ..... 3.
Людина Обов'язкова - - -	І. І. ..... 3.
Терпіння - - - - - - -	Дубівик. ..... 4.
Наша Проповідь. - - - - -	с..Йорут ЧСВ. ..... 5-6.

ДО ІСТОРІЇ:

Втеж - - - - - - - - -	Мирослав. ..... 4,5-6.
Червоний Хрест - - - -	Степан. ..... 4.
Література - - - - - -	Мудрик. ..... 5-6.

РОЗВІДКИ:

СКАЖІТЬ МЕНІ
- Заплата за Сл.Божі - - - Мирослав. ..... 1.
- Відпусти за Богород.Діво - Судомир. ..... 2.
- Чи спасіння в Стар.Кален.- Мирослав. ..... 3.
- Читання Біблії - - - - Мирослав. ..... 4.
- Служ.за Усопших у великодному часі - Судомир. ..5-6.
- Значення Тризуба - - - Судомир. .....7-8.
МОНАШИЙ СВІТ
- Христіянскі Брати - - - Римон. ..... 1.
- Венедиктини - - - - - - " ..... 2.
- Пассіоністи - - - - - - - " ..... 3.
- Васиіяни (Лат.Обряду) - - " ..... 4.
- ОС. Св.Хреста. - - - - - - " ..... 5-6.
Зорезнавці - - - - - Ріонад. .....1,2.
Тільки за 15 дол. - - - Ріонад. ..... 3.
Пасха - - - - - - - - Ріонад..... 4,5-6,7-8.
Чарівна Скрипка - - - - Й. Ш. ..... 5-6,7-8,9.
Баптисти - - - - - - - Й. Ш. ..... 7-8.
Патріярх Протестантизму - - Старий. ..... 7-8,9.
Спіритизм - - - - - - - Й. Ш. ..... 9.

СПОМИНИ:

Сей Майк - - - - - - - Старий. ..... 1.
Без Пригоди - - - - - - -Старий. ..... 2.
Знов Пригода - - - - - - Старий. ..... 3.

ПОЕЗІЇ:

На Могилі - - - - - - - Судомир. ..... 1.
Псалом 78 - - - - - - - Судомир. ..... 2.
Встане Україна - - - - - О.П.Линський. .....3.
Поклін Тобі - - - - - - Судомир. .....7-8.
У Дні Різдва - - - - - - Судомир. ..... 9.

ДРУГІ:

Душехват - - - - - - (начерк) ..... 1.
Марія Наша Мати - - - - Мирослав. .....5-6.

ПРИНАГІДНІ:

Обятія Отча - - - - - - Судомир. ..... 2.
Останні Дні - з листів Впр.о.Н.Крижановського.- ..... 4.
- Дищ Брате Мій - - - - Судомир. ..... 5-6.
На Пращання - - - - - - Римон. ..... 5-6.
Со Святими Упокой - - - - ..... 7-8.

(Докінченя на стороні 18).

AURORA

Vol.IX. No.8. Grimsby, Ontario December,1945.

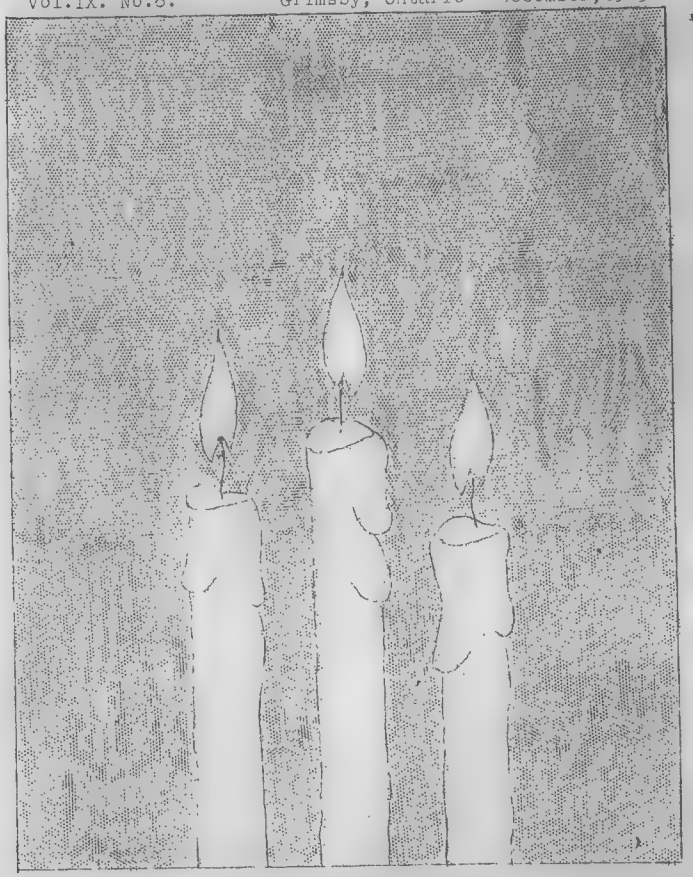

EDITORIAL

'Tis Christmas In Your Heart

Christmas is here. For some perhaps it may be a white Christmas - the kind with fluffy white flakes of snow covering the earth like a huge blanket. For others perhaps there will be no snow. Just bleak bare trees with the black ground rolling restlessly toward the horizon. Anyhow for both there will be the traditional 12 course Christmas Eve dinner. What beautiful memories it awakens of home and its loving atmosphere! For then home is home. Not as some embittered columnists put it:"I don't live in a home I live in a house!" On Christmas the family gathers. All ill feeling is put aside and there prevails an air so tranquil, so heavenly that only a God designed festivity like Christ's Nativity could manage to bring forth. Perhaps too some tears of sadness are shed, but that is a well meant plan. Signifying our deep affection for departed loved ones who will not join us this Christmas dinner. Other tears will be of joy - prompted by the first chapter of God's mysterious Plan of Redemption - the Birth of the God-Man. And so it goes on - our reminiscences of Christmas Day. Dusting off old memories and giving them a new luster, whilst in the meantime new sentiments take to our hearts - all centering around the Child and the Crib.

* * * * *

This is Christmas. Joyous, sincere, merry-making, simple, loving. Only God's love could create a day so peaceful; a good will so good and willing. And it was done so that cold night when the Angels sang: "Glory to God in the highest, and on earth peace to men of good will." So on this Christmas Day we say unto you: "May the Babe in the Christmas Child find the perfect Christmas in your heart!"

Aurora greets you with

A Merry Christmas!

ALLAN

A Christmas Song

The prophesy of time was fulfilled. The Second Person of the Blessed Trinity came down to earth, taking the form of man - a God-man! But the men of the world forgot Him. People were more concerned about a Roman census than a Divine Nativity. Greedy innkeepers were more interested in their earthly profits of one day than their eternal security. Bethlehem longed for a silent night, but ignored the holy night. The sons of men slept a troubled sleep, while the Angels of God sang a song to troubled souls. This was the first Christmas.

The temple bell tolled a mournful story of a people damned, and the Angels' peace-filled chant of the Redemption by Christ could not penetrate their hateful souls. Yet the Angels sang, for today is the day for song. "Let the heavens rejoice and the earth be glad in the presence of the Lord, for He is come." This is the song for us today.

In every Catholic heart the Angelic Song should ring for Christ the Lord is born to us.

The first line in the song for today is the image of whom Christ is: "Thou art My Son, this day I have begotten Thee." The Son of God has appeared in the form of man. Adam sinned because he wanted to be "as God". God saved us because He came "as man." One wanted to go up; the other came down to take man up. This is the cause for song. We join in song and sing with the Angels because today we know that we can be happy with them forever in heaven. The grace of God, friendship with eternal justice is man's once again.

It would be an incomplete Christmas song had we failed to add the story of what the Angels sang and to whom.

In the Christmas Gospel we hear the glorious story of the Angels' coming. God did not send them to the strong men of the world. For what is human strength if not frailty before the Omnipotent? He did not send them to the wise of this world. What is worldly wisdom to the Designer of the

(over)

A CHRISTMAS SONG

heavens? He did not send them to the rich and influential for what is wordly wealth compared to the treasures of heaven? He sent them to the lonely, the insignificant, the simple. God sent the Angels to the shepherds because He knew that the shepherds would not question, but would wonder; would fear, but not be incredulous; they would go to Bethlehem, not delay to care for their earthly tasks; the shepherds would sing in their hearts with the Angels, not doubt about Christ's or their own future. The Almighty sent Angels to the shepherds because they represent us. They did what God wishes us to do. Tonight let us go to the crib of our Lord; lay our cares of the day aside. Let us sing with the Angels. Let the peace of God fill our hearts. This is our day for song and this is the song for today!

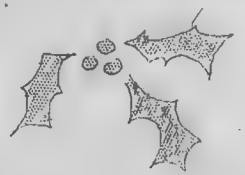

STAH-RAY

(7)

Princes Of Ukraine

After Swiatoslaw died, again, Pechenihs greedily plundered Kiev for rich spoils. Then on it was the people's wish to have a prince mighty enough to break the enemy's strength. And soon he came. Learned of a certain Vladimir Monomach's conquests they petitioned him to take rule over their state. Vladimir accepted and was crowned ruler in 1113.

Vladimir Monomach, receiving the name Monomach from his mother who was daughter to Constantine Monomach, a Byzantine emperor, was a wise prince. His rule was a kind one - loved by all. At one time, he thus spoke to his sons: "Accept the messengers from other nations with great kindness, even though they may be very poor. For it is they that spread the good or the evil about our country."

Vladimir, apart from his role as prince, was a great sportsman. He was the greatest wild animal hunter in his times. And as prince, he faithfully kept watch over his subjects. Every year the Pechenihs were driven away from the walls of Kiev.

And so the kind, pious and prudent Vladimir reigned till his 73rd year. His death was mourned by all. He was buried in the church of St. Sophia in 1125. A legend coupled with his fame tells us that he was the possessor of a golden helmet, a golden crown and a cross made from the True Cross - all donated by the Byzantine emperor.

WHAT ABOUT YOU — COUNTRY OR CITY?

Of late, methinks, too much has been said about the "love of nature and country life" and not enough about the love of cities. Hundreds of books and magazines edited by city men in tall office buildings celebrate the "country life." Now, we calculate, it is right and proper to be keen about a city, provided it is built by the little beaver or the industrious ant, but to be interested in one constructed by our own species just indicates that you have no soul for "the real things of life." The beaver city, for example, or the subway of the fieldmouse, is thrilling because it reminds us of similar goings-on of our own. If our interest in nature and country life is simply an interest in human nature, after all, we should go and satisfy it first hand.

Now we all agree that "nature love of the wide open spaces, life in the country" is wonderful. We often sat upon the hard seat of rocks - we just felt old nature. We love the brooklets, the trees, the flowers, so long as we do not have to weed them. And we are extremely fond of birds, preferably chicks or partridges done not over ten minutes. Indeed, many of us have spent more time in the country than do certain sentimental friends who tell us about it.

You must not think that I regret my years spent in the country in sunny Alberta. By no means! Happy memories still linger. What is with its snowy landscapes, skating over glassy ice, and summer in all its glory with hunting in the wilderness - slight manifestations of nature at its best. But we must also rub up with the other half of

(over)

* * * * *

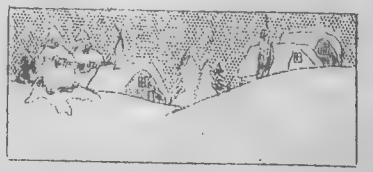

* * * * *

WHAT ABOUT YOU - COUNTRY OR CITY?

civilized life. And I am now more than willing to be hemmed-in by stone walls in the heart of a city, to follow the human trail, to catch the scent of gasoline, to hear taxis tooting, and all the rattle and rush that is different from the quiet and silent places.

The advantages of a city in the way of art, music and drama are well known, only not appreciated rightly. For example, the peace and simplicity. To be tucked away snugly near the top of a towering building on a quiet street - oh yes, you find quiet streets - looking down upon the town with its towers, steeples and bridges. Its noise and turmoil reaching your retreat only as a muffled hum - true privacy and the luxury of deep sleep. At dawn the rustle of the awakening city is an effective lullaby, but out in the country sudden noises crash through one's dreams: birds, roosters, barking dogs, bells shatter the stillness. As for warmth - no, it isn't entirely impossible to heat a country house. An oversized heating plant, plenty of radiators will do the trick. And as for snow-shovelling, storm-windows - such problems do not even enter the truly simple city life, where pipes never freeze.

But the outdoor life is, of course, a chief advantage of the city in winter. In the country if you want to walk, you sally forth into mud puddles, or frozen ruts, or flounder into snowdrifts.

GREETINGS

Now, in the great outdoors of the city these things are managed with more dexterity. Close at hand lie beautiful avenues, stretching for miles, always interesting, never dark, and invariably cleaned within 24 hours of a blizzard. Those lovely lanes - sparkling in the sun or glistening in the rain, crowded at noon, and mysterious at night - they are even a refreshment to the weary spirit.

Here are no benumbed trees holding out frozen branches for sympathy, no unevenful stretches of wintry landscape where nothing moves, perhaps not even our thoughts.

Down the avenues pass workingmen, clergymen, fast people, slow people; people you know, people you would like to know, and people you do not wish to know - but all of them interesting to look at, to think about.

But I do not say that it is not excellent exercise to pound over frozen country roads or splash through lurking mud. I did it for years. But most people in the country do not practice this sport. Besides returning for the luxury of a healthy skate, they hibernate till the tennis courts are opened and the grass is green again.

One chief joy of living in the city is its privacy. You do not know your neighbors. No neighbors, no gossip. And so there is no place like the city. I should know - I lived in a city for two days. Now I am on a farm estate 3 miles from civilization. So what? - E. R.

TERRY

a word on CONVERSATION

Do you wish to improve your conversation? If so, do you think of your conversation as an opportunity to improve your expression? Our conversation does lack many of the elements of public speech: the hall, the audience, also the atmosphere of public gathering. Even though in conversation, as in all speaking, there is insistent need for interesting ideas, careful diction, plus effective delivery with body and voice. You can lay the foundations of good public expression in daily intimate conversations.

To improve our conversation, we do not need a correspondence-school course. We need instead to take advantage of our daily conversational opportunities. A conversationalist will improve when he will be alert, observant and well-mannered. When an occasion to talk arises, he naturally will be able to contribute something interesting. The way to success may be summed up in these few points:

1. Be observant. Use every opportunity to fill your mind with interesting observations from life and books.
2. Listen well. Train yourself to be a good listener as well as a good talker.
3. Note well your listener's interest. Remember that what you say should, above all, be of interest to those who listen.
4. Watch the ego. Use the pronoun "I" sparingly, and don't try to "talk the company down."
5. Watch your manners. Make your actions and words conform to the requirements of good manners.
6. Speak distinctly and pleasantly.

In other words, apply your best ideas of good public speaking.

"Kindness has converted more sinners than zeal, eloquence or learning, and these three last have never converted anyone, unless they were kind. Never build up the edifice of truth upon the ruins of charity." POPE PIUS X.

THE ORIGIN OF THE CHRISTMAS TREE

The beautiful custom of the Christmas tree has been long accepted by most of the Christian world. Its popularity has spread so far and wide that it seems destined to become a sign of good will among nations. Perhaps no other emblem of Christmas has brought so much joy to the world as the lovely Christmas tree. Its charm and beauty which first brought a bit of heaven on earth to our childish eyes remained just as delightful when those same eyes had grown dim with the memories of many Christmas trees gone by. Each year it is ever fresh, ever new, its very freshness a symbol of that first Christmas. And on Holy Eve, when the family, both young and old, group around their Christmas tree, each heart rests into its gleaming beauty a promise and hope for new and wonderful things to come.

Though we delight in the Christmas tree, and accept it as part of ourselves, it is difficult to trace its beginnings. An old tale tells of the origin of the Sicilian nativity subjects that the Christmas tree has a Christian origin:

"On the holy night when our Lord was born all creatures came to worship in the stable. And the shepherds came with their flocks. And the kings came with their gifts. And the angels came from Heaven, and the Christ Child stood on the top of the stable, and all the world was at its feet."

On the authority of a former professor of the University of Vienna, the first definite reference to the Christmas tree is found in a treatise published in Strasbourg in 1646. In about 50 years it had crossed the Rhine River and by 1700 was accepted by many of the little German homes. By this time Christmas trees were known in Switzerland. Finland had its first Christmas tree in 1800, Denmark in 1810, Norway in 1828. Princess Henriette lighted the first Christmas tree in Vienna in 1816. It was not long before Vienna became a busy centre for Christmas tree decorations which were sold at what was known as the Christkindlemarket. Sweden had its first tree about 1817. In regard to Sweden, an interesting fact may be noted here. There seems to be ample evidence that Jenny Lind the famous opera soprano known the world over as the "Swedish Nightingale" lit a tree in Charleston about 1850. England had its first tree about 1841 when Queen Victoria's husband, Prince Albert, brought it over from the duchy of Saxe-Coburg in Germany. The very first Christmas tree on the continent of North America was lit in 1847 in Wooster, Ohio. August Imgard had just arrived from the Old Country to visit his brother Frederick and two children at Wooster. On the Eve of 1847, he surprised his brother's children by decorating a tree for them. Due to lack of material he cut out paper dolls and added other ornament of his own invention. Other families of Wooster soon accepted the pretty idea.

In 1851, a German pastor Henry Schwan, remembering that the custom of the Christmas tree was observed in Hannover 32 years previously placed a decorated tree in his little church in Cleveland, Ohio. It caused much discussion and at first split his congregation into opposing sides. A decorated tree in church meant tree worship - idolatry. Henry Schwan set about to prove that his tree was not an innovation, and it is due to his diligent inquiry and research that the above detailed information was gleaned. Soon neighboring churches lighted their own trees, and this prominent event gave the tree new impetus. It was not long before the Christmas tree and all its trimmings spread throughout the land.

- BRO. J. D.

* * * * * * * * *

Our Mail Bag:

In reply to MERRY:

Your suggestion read and re-read. A good idea. Mail away as soon as you possibly can. Merry Christmas!

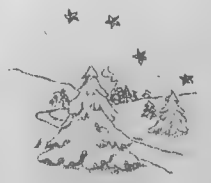

Is December 25 really Christmas Day?

Recalling to mind a Ukrainian article dealing with the year of Christ's Nativity another problem presented itself. As you well remember - the dispute over years was settled by agreeing that the birth took place between the years 746-750 after the building of Rome. Today my problem is - was December 25 really Christmas day? Looking up our Adnotationes Exegeticae I came away dissatisfied for it hardly touches the matter - briefly mentioning, after Vacandard, that the Church celebrated Dec. 25.as Christmas day from the year 336 A.D. So for more information I dug deep down into my file and came up with the following data concerning Christmas day according to Mr. Walter M. Randall.

Firstly, scholars have been unable to find either biblical or historical evidence confirming Dec. 25 to be the day of Christ's birth. The early Church Fathers greatly vary in opinion on this point. The learned Clementine of Alexandria recorded speculations and suggested the date of Christmas to be set at 200 A.D. i.e. 132 years earlier than shown in our textbooks. As for the exact day - his investigations brought forth various opinions. Some churchmen put the day of birth to May 20; others to April 19 or 21. Clement himself thought it to be Nov. 17. A Latin tract of 243 A.D. states the day as May 20.

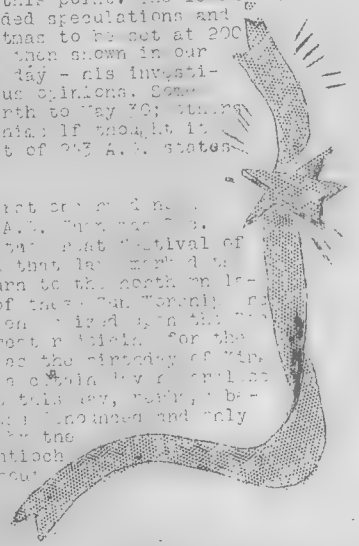

When Christmas Day was first celebrated no one knows. Sometime around 350 A.D. Pope Julius I declared Dec. 25 Christmas? Apparently from that festival of the Mithraic religion which that day marked the beginning of the sun's return to the earth on Solstitium. Also was a holiday of the Roman Saturnalia. In the 4th century, churchmen adopted this Dec. 25 festival as one of several to celebrate for the birth of our Saviour; just as the birthday of Mithras, Virgin Mary, and Osiris were celebrated on other days of the actual birthday. It is now, however, because of its long association and only after a 100 years or so the Patriarchs of Jerusalem, Antioch and Alexandria. This was about the years 373-401 A.D.

-Ed.

THO'TFUL THO'TS

A merry December 25th Christmas to you all! The December 25 date is inserted for obvious reasons.

We wish to bring to mind a slight correction of the Gloria in excelsis Deo text. Some Protestants translate it thus: "Glory to God in the Highest and on earth peace and good will toward men." The correct version is: "Glory to God in the highest and on earth peace to men of good will."

Have you ever watched Dookie during one of her aimless wanderings? There is something so doggy about it that only Dookie could do it. This particular time her first step led from the kitchen door toward the horse barn. But oh! so halfhearted and unwilling. Anyhow this course was followed quite determinedly with stop-overs and occasional sniffs at the "satilvaha" and the wheels of the fruit wagon. After much sniffing, apparently satisfied, our doggie set its course for the pig pen. But lo! an abrupt turn brought her back to the "dyshel" for another sniff. Finally she disappeared in the named pig pen direction. A brief moment of nothin happening passed by. Then she was out again. This time with a piece of soap, a vigorously wagging tail, and her prize - a luscious ten inch bone clamped between her jaws. With this she disappeared down the road by the old chicken coop. Interesting, what?

It was the end of the month. The publication was done. The time - about 9:15 A.M. The editors met at the old iron barrel. Both with well packed wastepaper baskets. It was a grand fire. You could read it on our foreheads.

* * * * * * * * * * *

THE BRINGING OF GIFTS

Christmas begins on that memorable night when God Himself was presented to man. Only Supreme Goodness could bestow such a Gift in so charming a manner. This priceless treasure, that hallowed night opened the pathway to all gifts of love and good will.

The Magi gladly sprung the lids of their treasure chests to delight the Child with the splendors of gold, frankincense and myrrh.

Perhaps His Mother, as the poet writes, had only a kiss for her King, but even then she gave her heart to Him and was willing to play handmaiden to Him through all her life.

With such reflections we bear in mind our gift to readers. It was an insignificant presentment. A few pages of written word every school month of the year. Perhaps, at times, they caused merriment and in this manner it was our contribution for the community good. At other times, perchance, it suggested a slight thoughtful thinking thus enlarging our simple gift another slight fraction. All in all it was our best providing what circumstances permitted us to undertake.

And so in bringing to an end another year of scholastic publication - it is with a sincere grateful heart that we turn to our co-sharers of good times and the hours of distress which occasionally the day would bring.

That this has been another successful year is partly due to the moral support of the readers. Go to them too, at this moment when we are distributing our cordial thanks, to extend a sincere Thank you.

May God grant you all the happiest of Christmasses and true joy on this day that has brought us the greatest Gift!

- THE 1945 STAFF OF THE AURORA MONTHLY.

Merry Christmas!

YOUR INDEX

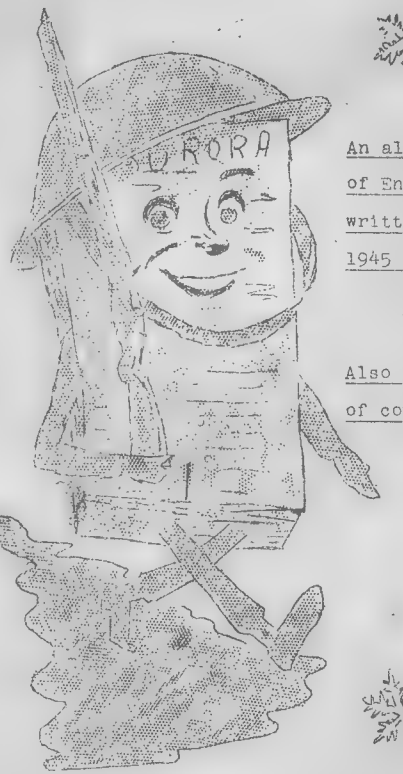

An alphabetical list of English articles written during the 1945 year.

Also includes names of contributors.

ALPHABETICAL INDEX

OF ARTICLES IN THE 1945 AURORA.

-A-

April Mementoes ..... No. 4.
Ancient Chinese Education ..... No. 4.

-B-

Bringing Of Gifts, The- ..... No. 8.

-C-

Cartousian Life ..... No. 4.
Call Of Christ, The- ..... No. 4.
Close Shave, A- ..... No. 5-6.
Cartoon Quips ..... No. 7.
Christmas Song, A- ..... No. 8.

-D-

Debate ..... No. 1.
Did You Know ..... No. 3.

-E-

Excerpts ..... No. 4.
Etiquette ..... No. 5-6.
Encouragement ..... No. 5-6.
Eyes In Their Fingertips ..... No. 7.

-F-

Fulton J. Sheen ..... No. 5-6.

-G-

Give Them All You Can (Editorial) ..... No. 2.

-H-

Here Is How We Do It ..... No. 2.
He Is Risen (Editorial) ..... No. 4.

-I-

In The Shadows Of The Passion (Editorial) ... No. 3.
Indian, The [illegible], The Farmer, The- ..... No. 3.
If You Want To Gather Honey ..... No. 5-6.
In Memoriam ..... No. 7.
Is December 25 Really Christmas Day ..... No. 8.

-L-

Language And Literature ..... No. 2.
Life In The Garden Of Canada ..... Nos. 4,5-6,7.
Lovely Mary Mother Of God ..... No. 5-6.

-M-

Monsignor Sheen ..... No. 1.
Midnight Battle, The- ..... No. 3.
Mastering English ..... No. 4.
Mothers And The Mother Of God (Editorial) .. No. 5-6.
May Garden, The- ..... No. 5-6.

-N-

New Term, A- ..... No. 7.

-O-

One Year Ago ..... No. 1.
Origin Of Devotion To The Sacred Heart, The- No. 5-6.
On Being Impressed ..... No. 7.
Origin Of The Christmas Tree, The- ..... No. 8.
Our Mail Bag ..... No. 8.

-P-

Past And The Future, The- (Editorial) ..... No. 1.
Princes Of Ukraine ..... Nos. 1,2,3,4,5-6,7,8.
Prayer For Soldiers ..... No. 2.
Pope, The- ..... No. 3.
Personality Shots ..... Nos. 4,5-6.
Promises Of Our Lord ..... No. 5-6.
Peace ..... No. 7.
Psychic Threshold, The- ..... No. 2.

-Q-

Quizzes On Communism ..... Nos. 1,2,3,5-6,7.

-R-

Resuming Studies (Editorial) ..... No. 7.

-S-

St. Basil ..... No. 1.
Soap Box Orator ..... Nos. 2,3.
Silent Men In A Roaring World ..... No. 3.
So The Bear Begins To Hug ..... No. 5-6.

-T-

Tho'tful Tho'ts ..... Nos. 1,2,3,4,5-6,7,8.
Thanks ..... No. 5-6.
Tis Christmas ..... No. 8.

-U-

Ukrainian Oven, A- ..... No. 5-6.

-W-

What About You - Country Or City ..... No. 8.
Word About Your Conversation, A- ..... No. 8.

-Y-

Your Attention Please ..... No. 7.

C O N T R I B U T O R S

BROTHER SOTER PIDKALNY
BROTHER VITAL PIDKALNY
BROTHER HILARION ADAMS
BROTHER PATRICK PASCHAK
BROTHER JOSAPHAT SKWAROK
BROTHER EMILIAN BEDNAR
BROTHER LEONTIUS VAJUSIK
BROTHER SOZONT POPYK
BROTHER CORNELIUS PASICHNY
BROTHER EUGENE [illegible]

ПРОБЛЕСК

Видають Брати Схолястики ЧСВВ.

Виходить раз у місяць

Ч. 1. Ґримзбі, Онт. Січань, 1946. Рік X.

НА

В ДНІ
Св. ІМЕННИКА

ЇХ ЕКСЦЕЛЕНЦІЇ

КИР ВАСИЛІЄВІ

МНОГІ

ЛАДИЦІ

Найщирійші ПОБАЖАННЯ,
Заяву вдячної ЛЮБОВИ
І китицю МОЛИТОВ
Складають ДО СТІП

ЧСВВ.

ЛІТА

Брати Схолястики
ЧСВВ.

ВЛАДИКО!

"ПІЗНАЙ СЕБЕ"

Катос.

Від стародавніх часів аж досі - з історії Греції і других освічених-культурних народів, ми чимраз більше пізнаємо конечність доброго виховання і високих наук. Досвід учить, що без вистарчаючого знання нам дуже трудно прийдеться в житті заняти якесь поважне, відповідне становище. Певно нераз ми мали нагоду прислухуватися до карікань старших людей на свою недолю, що може і нас напоминали, а може навіть грозили, щоб тільки ми пильно прикладалися до науки, зрозуміли її важливість, щоб пізнійше не бідували так як вони. Однак в першій мірі треба зазначити, що жадна наука не є скінчена, ніяке виховання не є повне без одного предмету, що його можна назвати найважнійшим з усіх предметів - а це "пізнання себе."

Що це пізнання себе? Пізнання себе - це основна провірка й оцінка всіх своїх душевних і тілесних сил, своїх добрих і злих прикмет-нахилів, своїх здібностей і нездібностей. А як вже пізнаємо які ми є, що маємо, а чого не бракує, щоб наш характер був справді добрий - то треба закотити рукави і взятись до праці над собою. Бо що нам за користь вкладати стільки праці в пізнання себе, як ми не хочемо далі працювати над виробленням себе тільки тому, що ціла праця виглядає марна і даремна.

Заки візьмемося до праці, ми вже наперед хочемо знати, що в цім для нас так важливе і корисне - як таке пізнання себе придається в житті. Насамперед нам треба памятати, що всі люди бажають бути щасливими. Яке те щастя є - ми знаємо, але щоб його здобути, то нераз треба буде перевести в нашім житті важку боротьбу. А як ми зможемо надіятись вийти побідниками в боротьбі без сильної волі і сталого характеру? А щоб виробити сильну волю і сталий характер - то треба себе пізнати і поволи але певно усувати з нашого характеру все, що його ослаблює.

Ми також спостерігаємо, що часом нам тяжко приставати з деякими людьми. Чому? Чому одних дуже любимо, а інших зовсім ні? В цьому є тільки одна причина - не знаємо і не розуміємо себе, а тим-більше, бо ще тим-тяжше є розуміти других. Коли ми знаємо і розуміємо себе самих, то скорше зрозуміємо других і скорше з ними погодимося, знаючи що їх похибки характеру, так як і наші, є наслідками різних темпераментів-успособлень. Хто знає себе, тому веселіше і щасливіше живеться на світі. Зачнімо отже з цим Новим Роком дбати про це пізнання себе, що нам так конечне, а Богові так миле.

ooooooOooooooo

Св. ВАСИЛІЙ ВЕЛИКИЙ

ОТЕЦЬ ЦЕРКВИ

Бр. П.

Св. Церква, так багата в різні скарби, має ще одно велике багацтво - вчених, святих мужів, що їх називаємо Отцями св. Церкви. Їхній вклад в піддержання науки Церкви є такий великий, що про це є окремий відділ науки - Патристика. Трудно, без старанних пошукувань вичислити кілько було святих отців. Їхня лінія тягнеться через довгі століття. Вони були як і на заході в Римській Церкві, так і на сході, в Грецькій. Після періодичного поділу Патристика ділиться на три части: перед Нікейським Собором (325), по Соборі до половини пятого століття (451) і пізніші Отці.

В другій частині патристики входимо в самий розквіт св. Отців - в четвертий вік, коли Константин Великий державним едиктом позволив християнській релігії свобідно розвиватись. В половині тогож століття в Кападокії почали ревну працю, над удержанням бурливого сходу при правдивій церкві, три славні Отці, а між ними був і св. Василій Великий, Основник нашого Чина. Разом з другими двома Отцями церкви - братом св. Григорієм Нісійським і приятелем св. Григорієм Назіянзійським, вложили багато труду, й зробили багато добра для св. церкви. Між іншими написали знаменитий твір про Пресв. Тройцю.

Святістю свого життя здобув собі Василій місце між передовими - найбільшими Отцями церкви. Не тільки він, але й ціла його рідня були святими. Він також уложив монаші правила, що на них посередно, чи безпосередно взорувались всі пізнійші основники чинів як у східній, так і в західній церкві. Через це він є також і Батьком Монашества.

Між Отцями св. Церкви є різні степені, відповідно до праці й заслуг вложених в церковну скарбницю, та між всіма ними є вісім, що тішаться славою найбільших. З них чотири є в західній Церкві: Св. Августин, св. Єронім, св. Амврозій і св. Григорій Великий - а чотири у східній Церкві: св. Іван Золотоустий, св. Василій Великий, св. Григорій Назіянзійський і св. Атаназій.

На другому місці між тими найбільшими св. Отцями видніє також імя Василія Великого. Дещо застанови над цею його гідністю і нас огортає свята пошана до нашого св. Основника - ми губимось в його вченості і в його святості. А в тім захваті свідомість нашого василіянського завдання обосічним мечем прошиває наш ум і сталить серце до гідного наслідування цего Великого Отця Церкви.

"Хто в часі студій не має часу працювати для Проблеску, не буде мати часу і в пізнішому житті зробити щось доброго". - Один з наших старших Приятелів.

СІЧЕНЬ МІСЯЦЬ ЗГОДИ!

Судомир.

Коли великий князь Володимир поділив свою державу між своїх синів - вже вона ніколи не стала такою,як була його кріпкій,залізній руці. Дух незгоди заволодів на нашій землі і руйнував її продовж століть - руйнує і досі. Цей дух вдіпив в серця синів нашої землі зародок сварні, насіння нещастя. А певно,що колиб ми не запродались в його неволю,не такою булаб наша історія,не такою наша доля.

В нас завжди знаходились слуги-діти духа незгоди - княжі міжусобиці; татарські люде - люде,що за ласку а наїзника дикуна,нищили свій край,своїх братів - їх і сьогодні не мало ; гетьманські й козацькі суперництва,отаманщина і вічні спори - все це порізнило нас,повідчужувало, що й не стало українців на світі,а були тільки австріяки і москалі,чи пак малороси.

Ая прийшов час,по століттях неволі і крови,ми виповіли послух духові незгоди,почали з ним незгоду-боротьбу,а між собою згоду. Ми зрозуміли,що ми один народ,що тільки в згоді,спільними силами ми можемо встоятись. І 22 січня 1918 р. малороси й австріяки скинули з себе чужі,накинені обличча і стали одним,сильним,великим народом. Ми були сильні,ми мали всего доволі,що вистарчилоб завоювати цілу Европу,-чужа сокира не могла нам вдіяти нічого,колиб тільки ми не дали до неї свого топорища. Та дух незгоди не спав,він знайшов собі нових приклонників і їхніми руками зруйнував їх власну хату.

Сьогодні на нашій - несвоїй землі повторяється стара історія,тільки вдесятеро більших розмірах - та пора вже нам - крайна пора,щоб ми прозріли й побачили і зрозуміли слова великого Мазепи,що "През незгоду ми пропали". Нехай стане перед нами цей світлий історичний день 22 січня - день злуки всіх українських земель в одну велику державу - день всенародної згоди і в сяйві його блеску хай зродиться в серцях наших сильна віра й незломна надія,що ми можемо - що ми таки дійдемо до згоди - до кращого завтра. Тільки ще треба багато праці,багато жертв. Бо як треба було крови століть,щоб з нас зробити ОДИН народ, то скільки ще треба жертв щоб ми стали народом СВОБІДНИМ? А ми ним певно будемо - тільки більше згоди і більше жертви!

ooooooOooooooo

Енергія,яку витрачуємо на відкладання на завтра сьогоднішних обовязків,могдаб нераз вистарчити на виконання самого діла.

С. Мердін.

ooooooOooooooo

ВЕЛИЧАЄМ ТЯ СВЯТИТЕЛЮ ВАСИЛІЄ

JOHN HENRY CARDINAL NEWMAN

Бр.П. 3)

Від тоді Ньюман цілком усунувся від публичного життя. Перестав носити англіканську духовну одіж й віддався покуті,студіям і молитві."Вже раз був я ошуканий,яку маю запоруку,що знов не буду оманений,які докази,що знову не змінюся,коли стану католиком?- казав він у відповідь на запити,чи стане католиком. "Господи,щоб я прозрів" - це була його щоденна молитва. Тимчасом в Оксфорді,де Ньюман мав великий вплив на вчених,приклад його потягав за собою других. Декани з острахом проживали кожну днину,бо щодня приходили нові тривожні вісти - той пішов, тамтой напевно відійде і т.д. Тихо,спокійно пакували англіканські міністри манатки й по прикладу Ньюмана йшли на усединення думати й шукати правди.

По довшій часі Ньюман був готовий приняти католицьку віру. Тихо,без розголосу відбувся обряд приняття Ньюмана до Католицької Церкви. 8 жовтня 1845 р. попросив він свого приятеля - католицького священика,щоб до него запросив Пассіоніста-місіонаря,що саме тоді переїздив через Оксфорд, щоб цей приняв його до правдивої Христової Церкви. 9 жовтня 1845 р. Ньюман зложив визнання віри й приняв условне хрищення,а на другий день,разом з приятелями приняв св.Причастя. Аж тепер,по 21 роках служби в англіканській церкві, одержав ласку навернення.

Рік пізнійше Ньюман поїхав до Риму,де був висвячений на священика. При тім Святійший Отець надав степень доктора св.Богословя. З того часу Ньюман починає трудитися над душами,як католицький священик. Вклад його праці годі гідно оцінити,особливо його знамениті писання. П.Г. Гутон сказав про него так: Коли Ньюман рішив [illegible] з Католицькою Церквою,геніяльність його ума показалась з такою силою і свободою,як ніколи перед тим,в англіканському окруженні.

З поворотом до Католицької Церкви,Ньюман знайшов спокій,що за ним шукав ціле своє дотеперішне життя. Але через той крок,англіканський світ злобно глядів на Ньюмана. не могли зрозуміти,як такий визначний вчений чоловік міг поступити в такий дивний спосіб. І він предбачив цю ворожнечу до себе й готовився обороняти себе перед їхніми закидами.Ждав тільки нагоди і вона скоро прийшла. Чарлс Кінгслей - письменик - почав полемічні писання проти Ньюмана, та цей останній вже був готовий до оборони. По кількох полемічних статтях,виготовив біографію свого життя,щоб ясно показати своє становище,а також щоб виказати неоспориму правдивість Католицької Церкви. Письмо це назвав "Аполь-

(Док.на стор.9)

Різдв. КУДИ ЙДЕШ

Одного разу...

Два юнаки відпочивали на травистім березі ріки Йордану. Було пізно зполудня. Біля них був і Іван Хреститель. Він саме що скінчив говорити до людей і все затихло. Золоте сонічко котилось до заходу. Дорогою на другому березі ріки наближався поволи якийсь чоловік. Сидячи на траві, Іван слідив за Ним уважно очима. За ним і другі звернули увагу на незнакомого,та Він прейшов,навіть їх не поздоровивши. І стрепенувся на Його вид Іван,і звернувшись до юнаків,що лежали біля нього сказав: "Це Агнець Божий".- Дивні слова - Агнець Божий...

І сказав один з молодців:- ходімо за Ним. У тім чоловіці було щось дивного,що потягало їх до Нього. Вони перейшли Йордан і пішли вузенькою дорогою - за Ісусом.Вони тоді того не знали,що це вони були першими Його Послідувателями. Ісус не був дуже далеко на переді,тож скоро Його здогонили, а вчувши їх ходу,Він обернувся до них і спитав: "Чого шукаєте?".

Чого шукаєте? - це перші слова,що їх Христос вим мовив на початку свого прилюдного життя. Він не проголошував себе гадасливо,не дав навіть ніякого запрошення,Він тільки позводив,щоб Його бачили. І сьогодні також Ісус позволяє,щоб ми Його бачили в Його заступникові,- католицькім священикові. Він також дає нам те відчуття,що ми хотіли-либ піти за Ним.

-"Учителю,де живеш?"- спитали юнаки.
-"Прийдіть і подивіться"- відповів коротко і мило.
Ось тут Він перший раз уживає цего чудового запрошення,що ми його називаємо - ПОЧЛИКАННЯ. Але в яких обставинах воно висказане - нема ні ангелів,ні посланців з неба - юнаки тільки відчули,що хочуть знати щось більше про Ісуса.

Вони йдуть дорогою. І хоч це відбулося давно й далеко від нас,однак ми бачимо їх в нашій уяві,ми майже що не чуємо їхніх слів,як розмовляють між собою. Ті юнаки полюбили Ісуса... Він є якраз Тим, з ким вони хочуть бути, тим Ідеалом,що Його вони бажають наслідувати.

(Д.б.)

На зборах "Старої Войни",дня 11 грудня 1945 р. вибрано перзонал Проблеску в слідуючому складі. бр.Никон - редактор Проблеску; бр.Йосафат - редактор Аврори; бр.Патрикій - адміністратор і друкар; бр.Віталій - техник; брр. Сотер і Ілляріон складачі й помічники техника.

ДЕЩО ПРО ЧАС ЕВХАРИСТИЙНОГО ПОСТУ.

Бр. П.

Беручи під увагу строгий наказ св. церкви, щоб точно заховувати піст перед приниманням св. Причастя, не буде зайвим подати деякі пояснення, як задивлятися на різниці сонячного і звичайного щоденного часу у відношенні до цих приписів. Св. Церква не означує якого саме часу маємо триматися, але домагається, щоб ті, що приступають до св. Причастя, чи правлять Службу Божу - заховали піст від дванадцятої год. в ночі котрогонебудь часу.

Найзагальніший поділ часу, це на час сонячний і на час державний-законний. Сонячне полудне в даній місцевості є тоді, коли сонце прямовисно кидає свої лучі на дану точку на землі і є тільки на цій точці. Державний час - Стандарт тайм - є спільний для цілої, точно означеної полоси, якогось краю. Канада є поділена на пять таких зон-полос. Нова Шкоція, Принц Едв. Айленд, східний Ню Бронзвик - мають час атлянтійський; західний Ню Бронзвик, Квебек і Онтаріо на схід від форт Віллям - держиться Східного часу; решта Онтарія, Манітоба і східний Саскачеван - центрального часу, Західний Саскачеван і Альберта мають Гірський час; а Брит. Колюмбія тримається Пацифічного часу.

Через кожну з тих полос переходить полуденник - меридіян - що від його часу числиться час цілої полоси, отже коли на цьому полуденнику буде полудне після сонячного часу, тоді буде також полудне в цілій його полосі, після стендарт часу, хоч сонячне полудне в різних місцях цієї полоси є різне. З того виходить ця різниця між стандарним і сонячним часом. Головними полуденниками в даних полосах є: ч. 60 в Атлянтійській - 75 у Східній - 90 в Центральній - 105 у Гірській - і 120 у Пацифічній. В тих отже місцевостях, що є на схід від головного полуденника своєї полоси, північ після сонячного часу буде скорше, як після стандарного, а в тих, що на захід, сонячна північ буде різнійше від стандарної.

Щоб знайти різницю між сонячним і стандарним часом, треба:
1) знати який час стандарний є в даній полосі,
2) який головний полуденник цієї полоси,
3) як далеко дана місцевість віддалена від цего полуденника, - кілько степенів, - в котру сторону,
4) це число степенів віддалі помножити через чотири. Вислід з цего множення дасть нам різницю між сонячним і стандарним часом, а напрям - схід-захід - скаже нам, чи то перед, чи по стандарній півночі. Множимо через чотири, бо один степень від другого віддалений на чотири хвилині часу. На приклад: місточко Гримзбі є в полосі Східного часу, майже при 80 степені географічної довжини. Головний полуденник Східної по-

(Док. на стор. 12)

НЕПОРОЧНА БОЖА МАТИ

Що каже Св. Письмо.

Нам не тяжко зрозуміти, що не годилося щоб Бог дав Марії привілей Непорочного Зачаття. Вона була призначена бути Матірю Його Божественного Сина, а цего високого уряду не міг хтобудь достойно сповнити, хиба тільки Та, що була ціла Чиста-Невинна. Не годилося також щоб Божий Син, сама Невинність, міг взяти людську природу від тої, що булаб сплямлена гріхом. Також Марія мала бути Царицею Ангелів, тих чистих духів, що служать безнастанно про божому Престолі, тож не годилосяб щоб Вона була колинебудь в ярмі гріха, від якого Ангели були зовсім вільні.

Ці докази взяті тільки з того, як повинноб бути, як це бачить наш людський розум, та це ще за малий авторитет в таких великих і важливих таїнствах. Щойно коли візьмемо з Об'явлення боже свідоцтво, тоді можемо певно знати, що Марія була охоронена від первородного гріха.

У божих словах, сказаних до діявола, по упадку Адама і Єви в перший гріх, є натякнений цей привілей нашої Цариці - Непорочної Божої Матери. Сказав Господь Бог: "Я положу ворогування між тобою і женою, між насінням твоїм і між насінням її". (Бит. III, 15) Згадка про "її насіння" означала обітницю Спасителя, що направить лихо заподіяне діяволом. А "жена", що тут згадується, після католицького толкування, це Марія. Якщо Вона мала бути у ворогуванні з діяволом, то визначає, що Вона мала бути свобідна від його неволі - від гріха - навіть первородного.

Знову на іншому місці св. Письма згадується про цей привілей Марії у словах Архангела Гавриїла, коли він звістив що Вона буде Матірю Бога. Небесний посланець сказав, що Вона є "повна ласки", а це годі, чи булоб правдою, якщоб Марія була колинебудь в гріхові. Саме опираючись на цих висказах Святий Отець Пій IX проголосив догму про Непорочне Зачаття.

(Д.б.)

КАРДИНАЛ НЬЮМАН.

(Прод. зо стор. 7)

дкій про віта суа". Належить воно тепер до найкращих класичних християнських писань з усіх часів. Ньюман надзвичайно скоро написав його - у двох тижнях. Деколи писав 50 годин денно. Зміст цей книжки - подорож його душі в пошукуванні за правдою і як та правда виглядає.

(Д.б.)

С П І Р И Т И З М .

Й. Ш.

В спіритистичних видовищах-сеансах грають ролю звичайно чотири індівідуа, - той,що сидить і питає,той що відчуває-медій, та ємна сила,що дає відповіди і той,що за нього та сила говорить. Є отже дві особи з цего світа, а дві з другого.

Тою силою,що дає відповіди-в імени запитаної душі,можемо без сумніву сказати, є злі духи-діяволи. Це можемо пізнати з ріжних явищ. По перше той,що дає ці дивні знаки, стукання,чи навіть говорит,ніколи не скаже хто він-є і ніяк не можна про це певно дізнатися. З відповідий на питання виразно видно видно,що той хтось тільки вдає ту померщу особу,що її хотіли бачити. Хоч і дуже старається доказати свою ідентичність-тотожність з померщою особою,то це ніколи не вдається вдоволяюче. Коли спитати наприклад,де була дана особа ще за життя в тому,чи іншому часі,то або встрілить яку нісенітницю,або старається хитро оминути це питання.

Дуже часто ці заяви у своїх відповідях собі противорічать - раз говорять про Ісуса Христа поважно і з побожністю,то знов перечать св.Письмо і правди віри. Та коли притиснути їх з усіх боків - тоді та сила признається,що є нечистою силою-діяволом.

Отже спіритизм є дуже небезпечним,бо тут мається до діла зо злими духами,що знов в тому мають ту ціль,щоб знищити-погубити і душу і тіло чоловіка. Дуже часто такі люди,що віддаються спіризмові зходять з ума,або навіть відбирають собі життя. Спіритизм по правді,це ніщо інше,тільки новомодне ідолопоклонство й ворожбитво,бо через злих духів стараються дізнатись про будучі речі,що знає тільки один Бог. Тому також церква осуджує й забороняє спіритистичні практики,а ця заборона вже така давна як Пятикнижжа Мойсея - де кажеться:"І не буде між вами заклинача,ні такого,що взиває духів,або ворожить,або мерців розпитує".

О.П. ЛИНСЬКИЙ.

Н А Ч У Ж И Н І .

Україно моя мила;
Мій ти рідний краю,
Я,як та сиротина,
Тебе споминаю.
І заплачу жалібненько,
У чужій сторонці,
Бо тут вяну-висихаю,
Як листок на сонці.

Слова рідного не чути
Пусто,глухо всюди
Тут не наші українці,
Тільки чужі люди.
Тут ні друга,ні родини,
Ні рідної хати -
Тяжко Боже,на чужині
Свій вік проживати.
Вяне серце й висихає,
Як листок на сонці,
Як згадаю тебе краю
У чужій сторонці.

ТВОЯ ВІРА ПОГУБИТЬ ТЕБЕ

Богуслав.

Це було в понеділок вечір 26-го листопада коли ми всідали на потяг в Едмонтоні.

Це вже була пізна пора, але тому що для деякого з нас це була перша довга подорож, на сон нам не дуже збиралося. Тож ми ще всі разом просиділи кілька годин. По довшому часі сон поволи але певно почав припикати наші очі. Місця в нашім возі не бракувало. Тому ми трохи відійшли один від другого, щоб положитися спати. Помолились тихо ми почали дрімати.

Ідемо серед такої мертвечої тиші через недовгий час. Нараз переривае нитку спокою розмова двох людей. Ця досить голосна розмова перервала й мені перед хвилею вколисаний сон. Коли пробудився почув оці слова: "Твоя віра погубить тебе - моя спасе мене!" Глянув я в ту сторону звідкіля йшла розмова й вмить прийшло мені на думку, що це певне якийсь байбельник проповідуе нашому братові Х. свої мудрощі. Однак не піду відразу боронити брата, треба перш усього дізнатися на що цей прічер найбільше натискае. Пішов я й сів коло брата А., що сидів заду мене. Скоро ми порозумілися та пильно прислухувалися розмові.

Наш брат Х. заявив, що є католиком, але зазначив, що не має взагалі охоти починати диспути, вдоволений своєю Церквою й релігією, свято переконаний в їх правдивість і ніхто інакше його не переконае.

Брат А. й я, що прислухувалися цій розмові зауважили, що цей байбельник дуже натискае на це, що його церква й релігія є правдиві. Тому бачили ми, що дуже легко збити його з пантелики тим аргументом, щоб доказав, що його церква є Одна, Свята, Католицька й Апостольська.

Тим часом байбельник відійшов від брата Х. і сів коло свого знакомого, правдоподібно також прічера. Без проволоки ми пересіли коло брата Х. Заки ми всіпли дещо його запитати вертається той сам прічер та не сам, але зо своїм знакомим. Вмить прийшло мені на думку слова св. Письма, де зазначено, що коли діявол є побіджений, виходить, але вертае зо сімома іншими духами сильнішими від себе. Таке й тут, тільки що вертається не зо сімома іншими але з одним сильнішим від себе, (так мені виглядало).

Приступивши почали проповідувати своє боже слово. Ми їх перепросили та запитали до якої секти вони належать. Відповіли вони відважно:"байбельники." "Добре, а чому між Протестантами тільки сект?" Відповіли вони зо застановою:"дей ворк бетер дет вей." Тому що ви кажете, що наша церква не правдива й хочете, щоб ми повірили у вашу церкву докажіть мені, що ваша церква має 4 знаки, що їх повинна мати правдива церква. Що це за знаки? Добре я їх вичислю й докажу, що наша церква їх має, а відтак ви будете доказувати про свою.

(докінчення на стор.12)

ЮВІЛЕЙНІ ХВИЛІ

Новий рік дає нам гарну нагоду привитати й побажати першому в тім році Ювілятові нашої провінції,що колись в одностроюукраїнського вояка боровся за волю української держави, а тепер в одностроюбасилянина вже довгі літа бореться-працює за державу божу,за царство Христове в душах свого народу. Його знають широкі албертійські простори й безмежні прерії далекого Піс Риверу - його тихого,ревного місіонаря - о.Іринея Процентія ЧСВВ.

Дня 15 січня минає ПЯДЕСЯТИЙ РІК його ревного,трудящого життя. І в цей гарний Ювілейний день,бажаємо Впр.о. Ювілятові всього,чого самі собі у Бога найбільше бажають, і молимо доброго Бога,щоб кріпив їх своїми небесними ласками і дав здоровля і сил до праці для добра душ і славу Чина,на

МНОГІ І БЛАГІ ЛІТА!

ДЕЩО ПРО ЧАС.

(док.зо стор.8)

лоси є ч.75,отже Гримзбі є віддалене від нього на захід, майже на 5 степенів. Помжити отже цю віддаль через чотири дістанемо 20 хвиль,а що Гримзбі не є точно на 80 степені, то ця різниця між соняшним а стандарним часом буде дещо менша. Тож коли годинник вибє в Гримзбі 12 стандарну годину - то соняшна північ буде щойно за 18 хвидин. Загально майже всі місцевости в Канаді є положені на захід від своїх головних полуденників. Виїмок дещо більший розміром мають тільки полоси Східного і Пацифічного часу. Наприклад Монтреял Кв. і Вернон Б.К. мають соняшну північ 4 хвилі скорше від стандарної.

ТВОЯ ВІРА.

(Док.зо стор.11.)

Наша Церква є одна,тому що Ісус сказав,що на цій скалі збудую МОЮ ЦЕРКВУ,а не церкви. Вона має також одного видимого Голову на землі - Папу Римського. Свята - тому, її основник найсвятіший - Ісус Христос,вона має святих, а також має відповідні середники,щоб своїх вірних довести до святости. Католицька - бо обнимає всі народи,всіх рас, цілого світа. Апостольська - бо походить від Апостолів,що були що були її першими єпископами. Вони передавали через положення рук всі власти,що їх одержали від Христа,другим, і так цей ланцюг тягнеться аж досі.

Коли я скінчив,глянув на їх зарумянені лиця і чекаю на відповідь. Воніж відповіли коротко - побачимося завтра. Завтра прийшло,та вони більше не показували свого носа в нашім возі.

НАША МОВА

дубівяк.

Протягом середної доби української літератури, показуються в ній деякі важливі зміни. Вправді церковно-славянська мова була ще одинокою мовою тодішних писменників,то однак жива народня мова появляється вже у творах історичного характеру. Також деякий відгомін народного життя і національної свідомости бачимо вже в памятках віршового й драматичного письменства.

Історичні твори цеї доби були писані живою народною мовою і простим стилем. З них на увагу заслугують козацькі літописи,а з поміж цих знова найважніші - літопис Самовидця, Григорія Грабянки, Самійла Величка. Самовидець описує історію козаччини до1702 р.,Грабянка до1716 р.,а Величко до 1700 р. Тільки що Грабянка писав вищим стилем і тому його мова дещо відмінна від народньої.

У цій середні добі появляються також вірші.Різні поети переробляли церковні пісні,перекладали латинські релігійні гимни і польські духовні кантн. Невдоволяючись тільки перекладами,почали писати також оригінальні вірші,як похвальні оди,елегії і епіграми. Також різні свята,іменини,приїзд визначних осіб давали учням а то й учителям тему до віршування. Крім згаданих,були ще вірші історичного,побутового й сатиричного характеру,однак вони не мали великої літературної вартости, і тільки тому,що були писані народною мовою,були немаловартісним середником в розвиткові української літератури.

Згодом,під впливом західно-европейських учителів появляються драми. Ціль драм була - вчити учнів і легше познайомлювати їх з біблійною історією. Спершу драми релігійного змісту відгравали в церквах,але коли вони набрали забагато гумору,мусіли опустити церкви і йти на майдани та ярмаркові площі. Важніші памятники драматичної літератури це: "Комедія на Різдво Христове","Кающійся грішник","Слово про збурення пекла". Декотрі драми були писані вже народньою мовою,інші церковною. Та не так важними були самі драми,для літературного розвитку,як ті інтемедії,що були між поодинокими діями драми. Змістом інтермедій були оповідання,анекдоти,обман,глум і всякий гумор. Різнилися ці інтермедії від драм цим,що дієві особи в них були типами з народного життя а мова чисто народня.

Обставини цеї доби української літератури були дуже невідрадними. Пани й писменики обмосковлювались і дурались рідної мови. Поява народної мови в писменстві була тільки маленькою іскрою що її треба було роздмухати у велике полумя,що і зробив Котляревський,своєю Енеїдою.

Чарівна СКРИПКА.

Й.Ш. 4)

Добре буде звернути увагу на одного з цих віртуозів - Миколу Паганіні. Цей король скрипаків родився в Генуї в Італії (1782 - 1840). Коли мав тільки девять років, вже виступав з успішними концертами. Скоро також втік від свого строгого батька і вже в пятнадцятім році життя був завзятим грачем в гроші. Життя його було дуже не постійне, раз зовсім віддавався грі в карти, то знов ішов на довгі, десять-годинні щоденні вправи гри на скрипці. Через те підірвав своє здоровля.

Коли виступав з концертом завжди робив сензацію своєю знаменитою грою. Часто королі обдаровували його дарунками, а навіть Папа Лев XII відзначив його відзнакою, але все те він часто програвав - і гроші і гонори.

Кажуть, що з любови до якоїсь дами, що більше любила гру на гітарі, як на скрипці, він покинув скрипку й за 6 місяців знав знаменито грати на гітарі. Полишив навіть багато композицій для гітари. Мабуть це він був тим, що коли сидів у вязниці (можливо за довги), то просив, щоб йому дали його скрипку. Та доглядач, щоб собі закпити дав йому скрипку тільки з одною струною і то найнищою - Г. Та він так чудово заграв на тій одній струні, що його зараз випустили з вязниці. На цій одній струні він доконував знамениті концерти, так що його слава лунала по цілій европі. Нераз він кінчив концерт на пошарпаних струнах, що рвалися йому підчас концерту, та він так знав музичну техніку, що кінчив на тих, що ще йому остались.

Раз в театрі, перед великим збором людий, задумали випробувати чи то правда все те, що про нього говорилось. Задача була така: Один славний композитор мав уложити дуже трудну композицію і її мали дати Паганінові на сцені в часі концерту, так що він її перед тим ніколи не бачив. Паганіні відіграв цю композицію з такою легкістю, що навіть сам її ко композитор дуже дивувався.

Ходили навіть чутки, що він грає при помочі нечистої сили. Та це мабуть його бліда постать, розкуйдовжене волосся і настроєння скрипки до дивних настроїв душі, давали підставу до таких поголосок.

Паганіні лишив по собі багато композицій, - між ними його славні 24 Каприси - що до них беруться тільки найкращі скрипаки. Відбитка його руки і двох скрипок ще до тепео переховуються в европейських музеях.

(К)

0000000000

ПАТРІЯРХ ПРОТЕСТАНТИЗМУ.

Старий. 3)

Святий ???

Протестанти уважають Лютра за святого, а навіть він сам ще за життя уважав себе таким, бо казав нималювати свій портрет і над головою дати авреолю. Також роблено медалики з подобою Лютра, а довкола цеї подоби були написані слова "Пророк Німеччини - святий Господній". Чи він справді був святим зараз побачимо.

Святі стараються про чесноти і намагаються щораз то більше увільнятися від блудів. Хоч часом їх попередне життя могло бути й не дуже світле, то однак коли вони пізнали що є на блудній дорозі, сейчас завертали й старались після сил все направити. Лютер робив якраз противно. Він почав добре, був навіть монахом, але як звернув на блудну дорогу, то котився нею все ниже і ниже і все глибше і глибше гряз у проступках.

Щоб бути святим треба завжди поступати в чесностах, а Лютер не поступав в чесностах, але в проступках. Одною з визначніших його "чеснот" було піянство. Він сам пише до своєї коханки: (бути монахом, а потім ще й водити коханки то також належить до чеснот кандидата на святого) - "Пишу щоб тобі дати знати, що я зовсім здоровий - їм як чех, пю як швабі за те все Богу дякую". Це потверджують також його інші слова: "Якщо Бог може простити, що я його лучив і розпинав двадцять літ відправою Служби Божої, То він може мені також простити, що я часом добрий келішок випю на його славу. А коли Бог позволяє, то нехай світ каже що хоче." З цих слів бачимо також питому протестантам логіку. Щойно в першому реченні каже що Бог йому може піянство простити, цебто Бог забороняє, але як чоловік провиниться, то може простити. Та вже зараз в слідіючому реченні каже, що Бог позволяє піянство. Цеж противоріченння, бо коли щось є дозволене, то його не треба прощати, а коли щось треба прощати, то певно що було не дозволене.

Св. Павло в першім листі до Коринтян (УІ,10) каже що "пяниці царства божого не доступлять". Отже не поможе Лютрові ні титул святого, ні авреоля довкруги голови.

Це вже стара, знана правда, що яке дерево, такий плін, який основник релігії, така і його релігія. Лютер не був ані посланцем божим, ані святим, тож і його наука, його релігія не була, не є і не буде божою, ані святою. Не був також Лютер реформатором, як це трублять протестанти, бо нічого не зреформував, а тільки дав початок до творення щораз то більше нових сект.

(К.)

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ

По Старому Стилеві.

Січень:
18. Навечеріє Богоявлення. - Піст.Царські Часи.Сл.Б.Вас. Вел.з Вечірнею. Все як подано в Другій Части.Перед Буди Імя - Водосвяття (стор.148).По Водосв.кінець Сл.В. - Буди Імя, Пс.33. Отп.Троп.Сл.і Н.Конд.Празн.

19. Богоявлення ГОСПОДНЄ. Повеч.Велике з Лит. Утр.Вел. - устав -як подано в книжці,все по порядку. На Сл.Бож.Антифони Празн. Троп.Сл.ін.Конд.Празн.Місто Трисвятаго - Єлици, Прок.Празн, Місто Достойно - Величай душе,й Ірмос гл.2 Недоуміст. Місто Да іспол. і Буди Імя - Всяческая. По Сл.В. Водосвяття Вел.

20. Нед.по Просв.,30 по Сош.і Собор Ів.Христит. Глас 5. Веч.Вел. Блаж.муж, На Гди Возв.стихир 10 - воскр.3,Праз.4, Христит.3, Сл.Христ.ін.Догмат гл.5.Стиховна воскр.Сл.Христ. ін.Празн.(стор.192) При кінці Троп воскр.Сл.Христ.ін.Праз. На Утр. Троп.воскр.2,Сл.Св.ін.Празн. Проче до Канона воск. 6в.Утр. 8. Канон воскр. Катав. Богоявленія - Глубини. Чесн. Сніт.воскр.Сл. Христ.ін. Празн. На Хвалитіх: стихир 9 - воскр.4,Празн.4,і Христ. 1. Сл.Стих.6в.ін. Пребл.По Славос. Троп. Днесь спасенія.(воскр).
СЛ.БОЖА. Антифони 1-2 Празн. 3-тий дневний з припівом Праз. Троп.воскр.Празн.і Христ. Сл.Конд.Христ.ін.Празн. Все проче нед.по Просв.і Христ. Ап.з.224 і 42 - 6в. Мат.з.8 і Ів.з.3. Місто Дост. Ірмос Празн. Прич. Празн.і Христителя.

24. Св. ТЕОДОЗІЯ. Служба Святого є в Друг.Части стор.209. На Вел.Веч. все як указано з книжці.
На Вел.Утр. Троп. Празн.2,сл.Св.ін.Празн.Сідални Празн. Полиелей і величаніе Свят.сідални по Величанію Святого,сл. ін.Празн. Прок.Чесна пред Госп.Стих:Что воздам. 6р.Мат. з. 43. По пс.50 стихира гл.2 Преп.Отче,стор.210. Кан.і Кат. Празника. Чеснійшую. Сніт.Св. сл.ін.Празн. На Хвал. стих.4 Свят. сд.Св.ін.Празн. По Слав.Вел. Трои.Св.сл.ін.Празн. Отпуст Вел.
НА СЛ.БОЖІЙ. Антифони - як 20 січня. Троп.Празн.і Св.сл. Конд.Св.ін.Празн. Прок.і Прич. Празн. і Св. Ап.і 6в. дня і Св. Місто Дост. Ірмос Празн.

27. Нед. 31 по Сош. і Віддання Празн.Богоявл.
Вечірня й Утреня після устава в Другій Части,стор.226.
НА СЛ. БОЖІЙ. Антифони 20 січня. Троп. воскр. і Празн. сл.Конд.воскр.ін.Празн. Прок.і Прич. Воскр. і Празн. Ап.і 6в. неділі. Місто Достойно - Ірмос Празн.
30. Преп.АНТОНІЯ ВЕЛ. ПОЛИЄЛЕЙ. - На СЛ.БОЖІЙ - Троп.Свят. сл.Конд.Св.ін.Богор.по гласу Конд. Прок.і Прич.Св. Ап. і 6в. ДНЯ і Св.
ЛЮТЕНЬ.
2. ПРЕП. ЕВТИМІЯ - Полиєлей - Все як 30 січня.

ПРОБЛЕСК

Видають Брати Схоластики ЧСВВ.

Виходить раз у місяць.

Ч. 2. Гримзбі,Онт. Лютень,1946. Рік.X.

ХРИСТЕ СТРІНУТИСЬ З ТОБОЮ

ХРИСТЕ СТРІНУВСЬ З ТОБОЮ

Судомир.

"І як сповнились дні...понесли Його в Єрусалим поставити перед Господом... Був же в Єрусалимі чоловік на ім'я Симеон...І прийшов він духом у церкву як принесли батьки хлопятко Ісуса...взяв він Його на руки свої і благословив Бога і сказав: Нині відпускаєш раба твого Владико... в спокою,бо виділи очі мої спасеніє Твоє... І сказав до Марії...Сей лежить на упадок і на двигненя многих."

Ішов самітний полевою дорогою. Довкруги зеленіла трава,а вній бреніли рої комах і вигравали табуни диких коників та цвіркунів. Дерева шелестіли тиху пісню під легіт теплого вітру, а отада птичок заливались ніжними мельодіями. Полеві квіти прямо зазирали в вічі і наче говорили, ось глянь,чи є що краще на сім світі як ми. І в душі родився неспокій і подив до цего всего,а десь вглибин заговорив тихий голось - звідкіля це і по що, Хто і чому розкинув в такий гарний килим, хто збудував ці гарні велитні дерева, й заселив співучими мешканцями - хто і для кого? - Це стріча невидимої душі з невидимим Богом - через видимий світ.

На стіні виоів образ,на ньому намальований Добрий Пастир,що покинувши 99 овець,пішов шукати одної заблуканої. Саме тепер Він знайшов Її над пропастю в колючому, терню,що хоч поранило Її та не дало скотитись впропасть, (як часто терпіння ратує людину з пропасти гріха) і з нараженням власного життя намагається видобути Її і взяти на свої рамена. Під образом сповідальниця,а при ній дві постаті нахилені легко одна до другої. - Це стріча заблуканої вівці з добрим Пастирем, стріча блудного сина з ласкавим батьком. Який зворушаючий образ - зворушаюча стріча.

Він зійшов з неба на скромний престіл малої церковці і ждав,чи прийде хто до Нього,щоб прияти Його,як колись Симеон. Через церкву ледве замітно просунулась русява дитяча головка - приклякнула при престолі,а за хвилину вони були разом. Чи може може бути краща хвилина,краща стріча,як стріча невинного дитячого серця з Христом?.

І ще одна стріча - на смертнім ложі,в годині смерти. Тільки тоді Він ласкавий Ісус прийде як справедливий суддя,щоб віддати кожному поділом його. І від цеї стрічі буде залежати наша вічна доля. А стріча ця буде такою,яким було наше життя. Кожний чоловік мусить стрінутись з Христом - та від нього самого залежати буде, чи той Христос буде для нього на упадок,чи на двигненя до слави.

ВІРНІ ПРИЯТЕЛІ НАРОДУ

Лубівяк.

Приятелем є той,що сповняє обовязки приятеля,а обовязком приятеля,це щоро любити свого друга,- порадити в сумніві,- остерегти перед небезпекою,- не покинути,але ще помогти в нещасту,- і не зражатися навіть тоді,коли за свою любов не бачить вдячности.

Це є дуже наглядна правда,- що український нарід має дуже мало приятелів - правдивих приятелів,а між тими нечисленними,якщо не одинокими,дійсними приятелями, є українські католицькі священики. Вони дійсно щиро люблять свій нарід - за нього,за його віру ідуть на муки,на смерть. Своїм словом,хоч його нераз і гірко сказати,вони ведуть свій нарід до кращого життя релігійного і національного.

Найбільшою пробою для приятелів українського народу була остання війна,особливо наїзд червоної орди. І багато з них втекло,багато замовкло,багато пішли в чужі,ворожі табори,бо це не були дійсні-щирі приятелі,це були пявки. Одиноко тільки наші рідні Епископи і священики остались з народом,щоб разом з ним ділити неволю й недолю - і разом з ним ідуть на муки,на смерть - за віру і за волю. А ті,що їм Бог пощадив тої незавидної долі,вони також як щирі приятелі,стараються дати помічну руку своєму народові,на що маємо докази як в Канаді,так і в Америці.

Це вже така доля провідників,що за свою працю дістають як не чорну,то бодай сіру невдяку. І багато вже з тих що називались приятелями українського народу покинули свої становища,залишили працю - бо він невдячний. Та ще ні один священик,не кинув свого важкого відповідального становища, тільки з огляду на невдячність. Це замала дрібничка,щоб могла підірвати чи знищити ту велику горячу любов українського католицького священика,до його поневоленого,але вірного і щирого народу. Зваживши це все,можемо спокійно признати, що нашим священикам,з найбільшою слушністю належиться це гарне імя - ВІРНІ ПРИЯТЕЛІ НАРОДУ !

Щоб уліпшити й улегшити видаваня нашого місячника, а може й ще дечого,наше видавництво рішилось заміняти стару машину за нову. Та це вже така доля старих,що до них все треба доплачувати. Як кожного разу,так і тепер ми сподіємось щирої піддержки від наших дорогих Покровителів, Добродіїв і Приятелів - і як ми не заводились в наших надіях досі, сподіємось що не заведемось і на будуче,бо ми знаємо,до кого ми звертаємось,тож звертаємось з повним довірям.

ДДДДДДДДДДДД

МАЛА АРМІЯ

Ріонед.

Св.Церква потребує робітників. Її інституції, її працівники перетяжені працею. Члени нашого Чина і інших Згромаджень мусіліб бодай подвоїтись,щоб вистарчаючо сповнити своє завдання - поширити царство Боже на землі. Українські душі спраглені Божої Правди - часто мусять бути позбавлені його духовного корму. Діти і молодь дозрівають без католицького виховання - сироти і хорі ідуть до державних,а то й ворожих католицизмові заведень - бо нема сил ...ду всюду заводити,бо жнива велике,а робітників мало. Армія Христова замала,щоб подолати стільки праці,що її вимагають теперішні обставини. А цьому в великій мірі винні ті,що вже стоять в рядах цієї неструдженої Христової армії.

...дуже число не парохіях і навіть-парохіях відправляють ся різні набожества,процесії і дев'ятниці - а кільки з них відзначаються за добрі свідомої поклонники Безсумніву,са... ці збори являться прикрим не поликання і в відповідь на ці зборища їх дієтоєко,та вони свідчать як мало тих,що ...ить Бо. Тут треба більше як приватних молитов,треба примірних служінь,набожеств,дев'ятниць. І кожні поодинокій ...ці,що в купках разом. Такі гарячі молитви-відправи ...бодять в людей свідомість свого великого особливу - молитви ...ких поклонників,а їх холодних серцях розбудять охоту до ...ворів - духовного життя. Так робить інші народи і мабуть ...ду і ми покликані в численнішій.

Звичайно сторінки ці відправи,що дев'ятниці мають ...ині,більше або менше торжественні,але проповідь про ...ебу ...ня,про потребу молитви за покликання,повинна бути ...ї бувати часто,бо вірні люди ще мало знає що це по...ликання і для чого потрібне. Дуже важливим чинником в цій ...праві може стати наша католицька преса. Чим більше на її ...орінках про вибір буде подумувати тим кращі будуть наслідки. Підчас війни багато часописів жертвували цілі сторінки ...ля оголошення обґрунтованих воєнних потреб,тож не буде ...ого зайві ...ки,що вони зможуть стільки дати Богові ...ільки дають ...ерці,тільки використайно ці сторінки.

Тепер по війні імена тих,що служили в армії,умерлі ...а в дніх лісях у притворах багатьох наших церков - і що не знає,бо приладує нам їх пошити з нас обовязок молитись за тих,що потерпували своє життя за нас добробут. Аналогічно по війні бути по наших церквах таблиці з іменами ...ших,що служили в армії Христа, що колись були членами, чи ...ожливими в даній парохії. Кілько церков може похвалитися ...ими таблицями,або бодай правом до таких таблиць, ...ільки ...ей ожне не зогнів з них написати?

(Док.на стор.6)

Св. ВАСИЛІЙ ВЕЛИКИЙ

ОТЕЦЬ ЦЕРКВИ

...р. П.

Писання св. Василія Великого - як Отця Церкви діляться на 1) догматичні, 2) егзегетичні, 3) гомілії, 4) аскетичні, 5)кореспонденційні і 6) літургічні.

Догматичні твори.

Проти єретика Евномія написав св. Василій аж пять книг,щоб успішно побороювати ересь аріянізму. Ця праця є знаменито уложена й сильно обороняє божество Трох Божих Осіб в Пресв. Трійці. Вона є також отагнена в англійському перекладі в книжці "Нікейські і по-нікейські Отці"- Джексона. Авторство св.Василія що до перших трох книг є безсумнівне,а до двох останніх то видвигають знавці деякі сумніви. Другий твір "О Св.Дусі",написаний під впливом македонського запереченя божого походження Св.Духа, а також і тому,що деякі вчені навіть з католицького світу,закидали Василієві,що він надто виминаючо висказувався в своїх писанях про походження Св.Духа. Свої закиди опирали на славословю,що його уложив св.Василій - "Слава Отцу і Сину через Св.Духа". В праці "О св.Дусі" св.Василій викладає науку про божество св.Духа, але не вживає слова "Бог"Дух Святий, а це з второнних мотивів,як зазначує св.Григорій Назіянзійський,мабуть тому,що схід був надто чуткий на щонебудь,що дотикалось науки про Пресв. Трійцю.

Егзегетичні Писання.

Цей відділ включає девять гомілій про Шестиднев - сотворення світа, тринадцять гомілій про деякі псальми. Довший коментар на шіонадцять глав пророка Ісаії,є сумнівного походження,а один коментар до книги Йова затратився. Але те що заховалося є дуже цінне і св.Григорій Наз. не знаходить для нього слів похвали. Пояснення псальмів не мають глибоко егзегетичного значення,в них на першому місці моральний і виховний характер. В толкованні св.Письма Василій послугувався дослівним переводом,а також і алегоричними образами. Друга гомілія св.Василія,визначається його рішучим виступом проти лихви.

Гомілії.

Всіх разом є двадцять-чотири. Змістом вони виховні,моральні і панегіричні. Ці гарно опрацьовані науки виносять св.Василія на передове місце між християнськими проповідниками.

(Док.на стор.8)

М А Л А А Р М І Я !

(Док.зо стор. 4)

Господь Бог сіє щедро покликання між усіми народами,навіть між муринами і китайцями є їх багато. Зпевністю і в нашім народі є багато більше покликань,ніж ті,що стають дійсністю,тільки треба те боже зерно в молодих душах виплекати у велике гарне деревце. В багатьох народів сильно вже є вкорінена та ідея,що кожна родина повинна дати одного зо своїх членів Богові на службу. Таку ідею не тяжко поширити і між нашим народом,треба тільки дещо більше праці,зо сторони тих,що вже є в рядах Христових борців.

Багато з тих,що сьогодні слухають в божій Армії, "записались" до неї за впливом,порадою,помічю доброго священика - сьогодні вони дякують Богові і йому. О. Доєл - капелян у першій світовій війні сказав: "Безсумніву є багато жовнірів срачених для Христової Армії,через брак помочі-заохоти... Покликань є дуже багато,коб тільки їм помогти." Що в тій справі може зробити одна людина - вказує життя о. МекКена, Провінціяла оо.Домініканів,що двісті юнакам поміг стати священиками. Це приблизно пятьом на рік. Колиб кожний з наших стодинадцяти священиків,відгребав з під попелу цеї сірої буденчини,одно покликання на рік,наша Армія Христова не булаб так малою.

Вправді цих кілька поданих середників до розбудження покликань мають велике значення,то таки найважливіщим з них є особистий вплив священика на молоде покоління, його добра рада і ревне пошукування за тим божим зерном у молодих душах. Зачнімо отже великий наступ-бій за нові покликання,а нашим кличем нехай стане - покликання кожної української родини,а як не кожної то бодай з кожної десятої родини,а наша праця і молитва певно не будуть безуспішні. З божою ласкою все зможемо зділяти,а певно що ніхто не відважиться сказати,що Бог відмовить Своєї ласки в так важливому і святому ділі.

ДОРОГОМУ БРАТОВІ ВІТАЛІЄВІ ЧСВВ;
З НАГОДИ 25-ЛІТТЯ УРОДИН - 28 ЛЮТНЯ,1946.
НАЙЩИРІЙШІ ПОВАЖАННЯ - БАГАТО ЛАСК БОЖИХ;
УСПІХІВ В НАУЦІ І НАЙКРАЩОГО ПОВОДЖЕННЯ В ЙОГО МАДІЙ ПАРОХІЇ
БАЖАЄ Проблеск.

Різдвяне

КУДИ ЙДЕШ

Боротьба Ідеалів.

Василько ще маленький хлопчина у великому місті. Та хоч він ще малий,то завжди мріє бути чимось великим. Вулицею гнався поліцай. Малий Василько хвилину дивився вслід за ним,а потім - побіг до хати,знайшов батьків старий капелюх,через плечі перекинув широкий ремінний пас,сів на свій наколесник і пігнався вулицею. Він рішений бути колись поліцманом - сподіється,що виросте ще до 6 стіп.

Вечером він був в кінотеатрі. На екрані увихались тіні "кавбоїв" - і Василько ще того вечера рішився бути кавбоєм,а на другий день батько мусів купити йому кавбойський нострій. Та так було не довго. Василько почув спів славкого Бінґ Крозбі (Грицько Корбей?). Забулися поліцмани і, кавбої,наколесники і нострій,а на другий день малий дістав від мами кілька прочуханів,тільки за те,що "вправляв" свій голос.

Аж одного дня в їх церкві молодий священик правив свою Першу Сл.Божу. Василько з великою увагою слідив його кожний рух,кожне слово. Від того часу думка про священство ніколи його не покидала і він їй ніколи не покинув. - За душу дитини борються різні ідеали,а котрий вийде переможцем,той є її покликанням.

Голос Сумління.

Цеї ночі старий Прокіп неміг чомусь заснути. Мабуть це вже смерть пригадувала свій скорий прихід,та він не хотів думати про це,страшно якось. І думка полинула далеко в діточі літа,в щасливо прожиті хвилини. І бачить в він,як колись він ще маленьким хлопчиною мріяв бути священиком,як закинувши через плечі рушник "правив" Сл.Божу, "відвідував" хорих - песиків і котиків, "ховав" померших - пташенят, як радісно щеміло його серце на кожну згадку,що колись,як виросте,буде священиком. - А потім зле товариство,книжки,гуляще життя - і все пропало. Він свідомий того, що ось на прикінці книги життя написано,що його життя,це одна "Велика Невдача". Великий жаль огорнув його серце і гірка сльоза покотилась по старечому обличу,і всякла незамітно в подушку,як всякає у вічність людське життя - але запізно.

Соломяний огонь.

Він вже ходив до вищої школи і як звичайно мав свою приятельку. Та доля зажартували з них і вони розійшлись. Не думаючи багато пішов він в Семинар вчитись на священика. По кількох місяцях він знов був вже вдома - це була тільки забаганка,тільки соломяний огонь. Не кожна мрія є правдивим покликанням, але також багато правдивих покликань,остають тільки мріями - і то болючими мріями. (Далі буде)

Судатир.

НЕ ПИТАЙ!

Не питайся ріки,чом по бурі страшній
Котить з гір каламутнії хвилі,
Чом так рве береги,коли знов навесні.
Ясне сонце змете сніги білі.

Не питайся трави у літний спеки жар,
Чом зісохла,пожовкла,упала.
Не питайся тоді,де весни пишний чар,
Чом краса помарніла,зівяла.

Не питай в осени чом береза сумна,
Чом у тугу сповитая плаче,
Тільки глянь,що вона в чистім полі одна,
Що лиш ворон часом їй закряче.

А в зимі не питай,чому сніг все покрив,
Чом у сні вся земля спочиває,
Чому тихая ніч чарівних повна див,
Коли місяць їй ніжно засяє.

І мене не питай,що у мене болить,
І лице чом захмарене тьмою.
Ти на нарід поглянь,як він важко терпить,
Як змагається важко з судьбою.

А як серце твоє зрозуміє цей біль,
Як душею свій нарід побачиш,
То на вид цих страдань,того горя й зусиль,
Може й сам ти зо мною заплачеш.

ooooo0ooooo

О Т Е Ц Ь Ц Е Р К В И.

(Док.зо стор.5)

з окрема характеризують ці гомілії велика сила слова і засіб вислову. Він великий мистець в опрокидуванні багацтва, та в яскравих образах,що ними перуставляє велику відповідальність,що її за собою потягає посідання багацтва.Найславніщі гомілії про багачів це УІ і УІІ,що їх переписав сам св.Амврозій. Славний також трактат про поганську культуру.

(Д.б.)

НЕПОРОЧНА БОЖА МАТИ

Ріонад.

Що Каже Передання?

Догма про Непорочне Зачаття має також дуже сильну основу і в церковному Переданні,що походить з перших століть христіянства. Після католицької науки,Передання,що походить від Христа через Його апостолів і Отців Церкви, є неписаним словом Божим і має ту саму повагу,що св.Письмо. Від перших отже століть було принято,як Богом обявлену правду,що Бог зділав Марію гідною Матірю свого Сина. Писателі цих часів без найменшого вагання визнавали,що Марія була без гріха, вся чиста,ціла свята. Хоч вони не пояснили всіх подробиць тих висказів,то пізнійше,як виринуло питання,чи Марія була свобідна від гріха навіть у першій хвилині свого істнування - те передання зовсім ясно зазначує,що Вона була зачата в освячаючій ласці.

Деякі богослови підносили сумніви що до цего привілею Марії,бо не могли його погодити з наукою що каже,що Христос відкупив всіх,отже і Марію. Та коли доказано що тут це відкупленя Марії буле у виді предохороненя від гріха,задля майбутніх заслуг Ісуса Христа,цей сумнів щез і ввесь католицький світ просавив в Марії Непорочне Зачаття. Вкінці 1854 р. Папа Пій IX торжественно проголосив Непорочне Зачаття Марії як догму католицької віри.

Загально твердять також що в додатку до Непорочного Зачаття,Пречиста Діва одержала багато інших визначних привілеїв. Вона була свобідна навіть від недобровільних порушень пристрастей,що є наслідком первородного гріха,а які непокоять навіть і найсвятійші душі. Можливо також,що Вона мала повне уживання розуму в першій хвилині свого існування і тому могла свобідно відразу співділати з ласкою божою.

Міра освячаючої ласки,що в цій першій хвилині життя наповнила душу Марії,була безсумніву багато більша, як міра,що наповняє душі святих чи навіть ангелів. "Він одів мене одежою спасіння і ризою справедливости Він прикрив мене,як молоду прикрашену дорогим камінням."

(Д.б.)

С А Т А Н А !

(Док.зо стор.12)

плюнув огнем. І хоч він ще виглядає молодий,то він є сам старий стана,бо тільки він таке може зробити.

Ця мала успішна проба спонукала молодого учня до витревалої праці,а праця зробила його славним навесьсвіт хеміком і винахідником. Це був Роберт В.Вуд.

ГАЛІВУД ШУКАЄ БОГА

Любомир.

Від початку свого існування,Галівуд покланявся вже різним божкам. Обожав він деяких зірок,красу,славу,силу, а найбільше мабуть обожав золотого телця - гроші,маєток. Ніразу однак не бачилось,щоб Галівуд поклонився правдивому Богові - релігія тут не мала доступу, його світогляд був наскрізь матеріялістичний,а тих,що здобули собі славне імя, тих,що вміли використати матерію - тих уважали блаженними-святими. Найбільшими зірками Галівуду були найбагатші,а найбагатші були найясніщі і найбільше почитані.

Тепер у світогляді Галівуду замітна деяка зміна. Ті що колись покланялись золотому божкові,відчувають,що він їх вже не вдоволяє,не може згасити спраги,вродженої кожному людському серцю - спраги щастя.І не тільки що не вдоволяє, але і робить часто нещасливими. Війна перконала Галівуд,що ці божки є ложні - що гроші не дають своїм поклонникам ні вдоволеня,ні забезпеки життя, ні нагороди за вірну службу. Галівуд почав звертати очі в сторону правдивої релігії - правдивого Бога.

Під впливом венних подій вийшло з Галівуду кілька фільм в христіянському,а можна навіть сказати - в католицькому дусі. (Доречі - ніякий дух не є правдиво христіянський, якщо він ще є дійсно католицький). Важніщі з цих фільм це: "Гоїнґ май вей" -(Ідеш моїм шляхом?)-"Сонґ оф Бернадет"-(Пісня Бернадети); "Белс оф Сейнт Мері"-(Дзвони з (церкви) св. Марії) і ще кілька других. Це все засвідчає,що Галівуд починає звертатися до Бога.

Один католицький письменик,що був в Галивуді,оповідає дещо більше про те пошукування правдивого Бога. "Нераз до мене приходили - пише він - і випитували багато про Бога,про Преч.Діву і про Святих.... І нераз довго просиджував я з ними,відповідав на їх питання і говорив їм про правдиву віру,про потребу молитви і про інші католицькі звичаї і практики."

В Галівуді є кілька зірок,що є католиками,але загал ще далеко від правдивої релігії і від правдивого Бога. Багато з них цікавляться щораз більше католицизмом,але це ще не значить,що Галівуд навертається, це тільки одна фаза в його безнастанному шукані за щастям - за Богом.

Слово "зірка" беремо в значені найславніщого актора, без огляду чи це мущина,чи женщина.

ХАРАКТЕР

Миртан

Характер - це визначна черта вдачі чоловіка, що проявляється в усіх його ділах, поведенні й способі життя. Характер - це наче лице душі чоловіка. Всі люди, хоча виглядом загально подібні до себе, мають кожний зокрема своє лице. Так кожний чоловік має свій характер.

Характер людини є двоякий: вроджений і вироблений власною волею. Вроджений природний характер обіймає вираз лиця, загальний уклад, рухи, устрій фізично духовий. Такий вроджений характер бере свою закраску від темпераменту. Головних темпераментів є чотири; холеричний, санґвінічний, флеґматичний і мелянхолічний. Різні відміни темпераментів мають своє джерело вже в досить далеких предках. Кожний є звязаний тисячними впливовими нитками з своєю ріднею, своїм народом, своєю батьківщиною. Те все впливає на так званий вроджений природний характер.

Вироблений духово-моральний, властивий характер не є вроджений, але мусить бути випрацьований, вирізьблений, викований власною волею й осаджений в природнім характері якби в оправі, щоб взяв верх над природним характером і ублагороднив чоловіка.

Властива краса характеру залежить майже виключно від волі, бо характер - це постійний напрям і обичаєва тенденція волі, однообразність її хотіння й ділання по приписам моральних засад, а не після змінчивих настроїв, наклонів, відраз, почувань і заворушень пристрастей.

Характер - це ніщо інше, як певні й ясні засади, яких придержуємося стало й рішучо в своїм щоденнім житті. Брак характеру - це ніщо інше як брак таких засад і такої волі, й безнастанне хвилювання після цего як хвилюють і змінюються забаганки пристрастей і зверхні впливи. Такі безхарактерні люди не мають у собі ніякої точки опору. Вони є ігришкою своїх бажань і чужих впливів.

Правдивий і добрий характер руководиться бистрим розумом, живою уявою, сильною волею й має чутке, благородне серце. Простота, отвертість, великодушність, несамолюбна жертв любивість, статочність, діяльність, витревалість, постійність у постановах - це загальні прикмети доброго характеру.

(Докінчення на стор.13)

ОБИТЕЛЬ СВ. ЙОСАФАТА

Рафаїл.

В Нюйоркщині - 35 миль від міста Ню Йорк,а дві милі від найблищого міста Декаст Велій,не сповна чверть милі від моря, на Довгому Острові,при горбочку,між дуже великими і гарними деревами - стоїть гарна Обитель Св.Йосафата ЧСВВ. Побудована вона з каменя від основ аж до вершка даху - на стиль англійської палати,на три поверхи. Обитель простора,тільки мешканців в ній замало,але в бозі надія,що незабаром вона наповниться.

Околиця,що в ній стоїть ця обитель - це місце спокою і краси,далеке від від світового гамору. Головний гостинець чверть милі від манастира,та рух на ньому не великий. А щоб цей спокій зберегти,то мешканці цієї околиці устновили деякі закони - не вільно на приклад дзвитими великими дзвонами,не вільно спр.вляти публичних гучних забав і тому подібне. Довкруги обителі засаджені гарні дерева,що виглядають на природний парк. Є куди пройтися чи то на рекреації,чи-то з книжою (під пахою - Ред.) на вільному часі. Справді це місце аж проситься під манастир,а ще особливо на дім студій.

Обитель Св.Йосафата готовиться стати новіціятським домом в Америці. Тому сердечно просимо всіх Читачів Проблеску о гарячі молитви,щоб Господь поблагословив і увінчав успіхом ці святі заміри. Щоб обитель наша скоро заповнилась новими жителями й щоб вийшло з неї багато працівників на ниві Христовій для спасіння душ,для добра нашого Чина і народу - бо особливо між нашим народом "жниво велике,а робітників мало.

САТАНА

Болусав

Оповідають про одного американського хеміка,що коли ще був учнем гімназії,то мусів вертатись зо школи до дому через мурииську дільницю,де на дорозі перед склепом була дуже велика калабаня. Молодий хемік чув на викладах,що коли кинути кавальчик содіюм до води,так спонтанічно почне горіти,сипати іскрами і випускати клуби диму. Вертаючи одного дня зо школи взяв кусник содіюмв в кишеню. Колиж вже п переходив по при той склеп - а коко нього звичайно немалий гурт муринів грівся до сонця - голосно прочистив собі горло і сплюнув у воду - в калабаню. В тім самім часі кинув незамітно в ту калабаню кусник содіюм. Вмить вибух огонь і почали сипатись іскри,а клуби диму почали взноситись в повітря. На муринів напав страх. Одні почали кричати,другі молитися, та найголосніше вибивався один голос. "Пустіть мене,пустіть мене"а вказуючи на молодого хеміка сказав:"Це той чоловік

(Док.на стор.9)

JOHN HENRY CARDINAL NEWMAN

Бр. П. 4)

Крім Апології написав Нюман ще багато інших книжок,що рівнож мають велику вартість в католицькій богословській літературі. По своїому навернені докладав він також великих старань,щоб католицька наука мала вступ і до Оксфорду. Теперішна участь католицьких шкіл і професорів в Оксфорді вказує,що його старання не були даремні.

По роках трудящого життя,Апостольська Столиця піднесла заслуженого конвертита до гідности Кардинала - 12 травня,1879 р. Останні 11 років життя провів Кардинал Нюман в затишку Ораторії св.Филипа,що її він сам основав. Помер він в тійже Ораторії,в окруженні своїх братів - в Едбостон, 11 серпня, 1890 р.

Так вмер цей вчений святець. Історію погоні за правдою через ціле своє життя сам найкраще виразив словами: "екс умбріс ет імаджінібус ін верітатем" - з тіней і символів - до правди. Образ цей історії блукаючої душі,загрівав нас до великого довіря до нашої св. Церкви. В ній кожний знаходить розраду і спокій і до неї вільний доступ кожному, з усіх сторін. Влучно висказавол Честертон - також конвертит - "Церква,де будівля зо стома брамами й ніякі два чоловіки не входять до неї [illegible] брамою" Такий той вхід не бувби,з котрої небудь сторони - овоч його завжди той самий - спокій сумління і вічне життя.

(К)

ХАРАКТЕР

(Док.зо стор.11)

щоб виробити собі добрий характер,треба розумом просвіченим правдивою живою вірою пізнати чисту правду й.л й пізніще той пізнаної правди держатися на кожнім кроці життя і не відступати від цих своїх добрих засад навіть тоді,коли на тім [illegible] великої жертви

Найкращий характер на світі мав Ісус Христос. Ми,Його послідувателі,повинні на підставі Його характеру, виробляти свій характер. І не тільки повинні - але мусимо, бо це наша мета й обовязок.

XXXXXXXXXX.XXXXXXX

ЩО ЗРОБИЛИ МОНАХИ? *)

Кривий.

Дехто є того переконання,що священики і монахи від найдавніших століть завжди ненавиділи науку і штуку, себто мистецтво і взагалі всяку культуру. Та поправді,то було зовсім противно,бо якраз священики-монахи,багато,може найбільше,причинилися до зберження старої і вироблення нової культури. Ось кілька примірів їх заслуг:

Монахи в своїх тихих манастирях повідписували цінні писання старинних класиків;

Один монах нарисував мапу,що нею опісля послугувався Христіян Колюмб (Голуб) при відкритті Америки.

Перший годинник маємо від церковного історика Калідора (505 р.),а уліпшив його Герберт,пізніше Папа Сильвестер II.

Монах Гідо дАреццо винайшов музичну скалю і правила науки про гармонію звуків.

Монах Тігерус в Баварії около 1000 р. винайшов малярство на шклі.

О.Роджер Бакон винайшов далековид - телєскоп, що дало змогу до поглибленя тайн небозводу.

Микола Коперник - совітник - перший доказав,що земля крутиться довкола сонця. "")

Папа Лев X. був покровителем ученых і мистців. Тому історики ті часи коли наука й мистецтво найкраще розвивалися,називають "золотими часами Льва X."

Перші безплатні школи отворив французький священик - Де Ля Саль.

Першим,що занявся глухонімими був священик - Петро де Понте - іспанець.

Стрільний порох винайшов монах - Бертольд Шварц.

Діякон Флявій Джіноя значно уліпшив бусолю-компас.

Перший бальон зробив монах Бертольд Гусман 1720р. і в присутности цілого португальського королівського двора піднісся в повітря.

Окуляри винайшов Домініканин Олєксандер Спіна, в тринадцятому столітті.

Перший громозвід винайшов 1754 р. монах Прокіп Дівіш.

Єзуїти в Англії винайшли 1794 р.газове світло.

Наколесник (байсикл) винайшов о.Піматон - 1845р.

Бачимо отже,що монахи не є ворогами культури,а тільки що вони не вживають великої реклями,а тому їх здобутки хоч загально знані,не голосять їх слави.

---

*) Подібна стаття була в першому числі Проблеску тому десять літ,але тому,що тут є подано багато більше прикладів і що старе забувається,тому її поміщуємо.

"") Коперник не був священиком,але світським з титулом і обовязками совітника.

ЧИ ЦЕ ПРАВДА ЩО СВ. СТЕФАН ПОМИЛИВСЯ?

Старий.

Коли св.Стефана поставили Апостоли Дияконом, він почав проповідати слово боже,а що він визначався силою духа і слова,а ще більше що голосив не дуже то любдену фарисеями науку Христа,тож і не диво що мав багато противників,навіть ворогів.

Одного разу,коли Стефан сповняв свої дияконські обовязки,зловили його жиди і привели перед Високу Раду. Ложні свідки закидали йому,що він говорив проти святині, закона,Мойсея і проти Бога. Стефан вислухав їх спокійно, а потім почав свою сильна апологію,що є записана в Діянях Апостольських. Деякі противники богонатхнення св.Письма добачують в його апології похибки,що не годяться зо свідоцтвом книг Старого Завіта.Насувається питання - чи це правда, а якщо правда,то як це вияснити.

В Діяніях Апостолів (УІІ,15-16),так написано:"Пішов же Яків у Єгипет і вмер він і отці наші,і перенесли їх у Сихем і положили в гробі,що купив Авраам ціною срібла в синів Емора Сихемового". Коли однак візмемо книгу Битія, то побачимо,що це Яків,а не Авраам,купив той гріб у Сихемі, (33, 19); Гріб,чи поле,що його купив Авраам було в Гевроні, не в Сихемі; (23, 14-20) і належало передше до синів Хетових а не Емора Сихемового. Яків зновуж був похований на Макпелевому полі,отже не на Сихемовому. (49, 30 і 50, 13).

Щоб погодити ці розбіжности св.Письма,дають знавці кілька можливих відповідей. Перше ці помилки могли поробити переписувачі св.Письма,а тоді це нічого не уймає богонатхненю,бо ніхто не каже що переписи є богонатхнені. Друге в книзі Битія (12, 6-7) пишеться що Авраам жив в Сіхемі, і там збудував жертвенник. Міг отже місце під жертвенник купити,про що св.Стефан міг знати з жидівського передання і з тому якраз про це говорив. Третє,слово - похоронено "їх" не мусіло включати також Якова,а тільки його синів,а що Йосиф був похоронений в Сихемі про це засвідчає книга Ісуса Навина - (24, 32). Зновуж жидівське передання,що його потверджує навіть св.Єронім,каже що і другі сини Якова були похоронені в Сихемі. Вкінці,колиб дійсно св.Стефан був помилився в цій річи,то члени Високої ради булиб сейчас його приловили на слові,бож вони добре знали св.Письмо і скрупулятно берегли його тотожности, а тимбільше,що вони чигали на це,щоб його приловити на якомусь блуді,чи перекрученні закону. Та бачимо що вони не могли ні словом йому відповісти,а тільки лють розпирала їх груди. Бачимо отже,що ці повзірні розбіжности не є такі страшні,як їх представляють різні противники,що хотіли би не тільки підірвати повагу св. письма,але її зовсім знищити.

- - - - - - - -

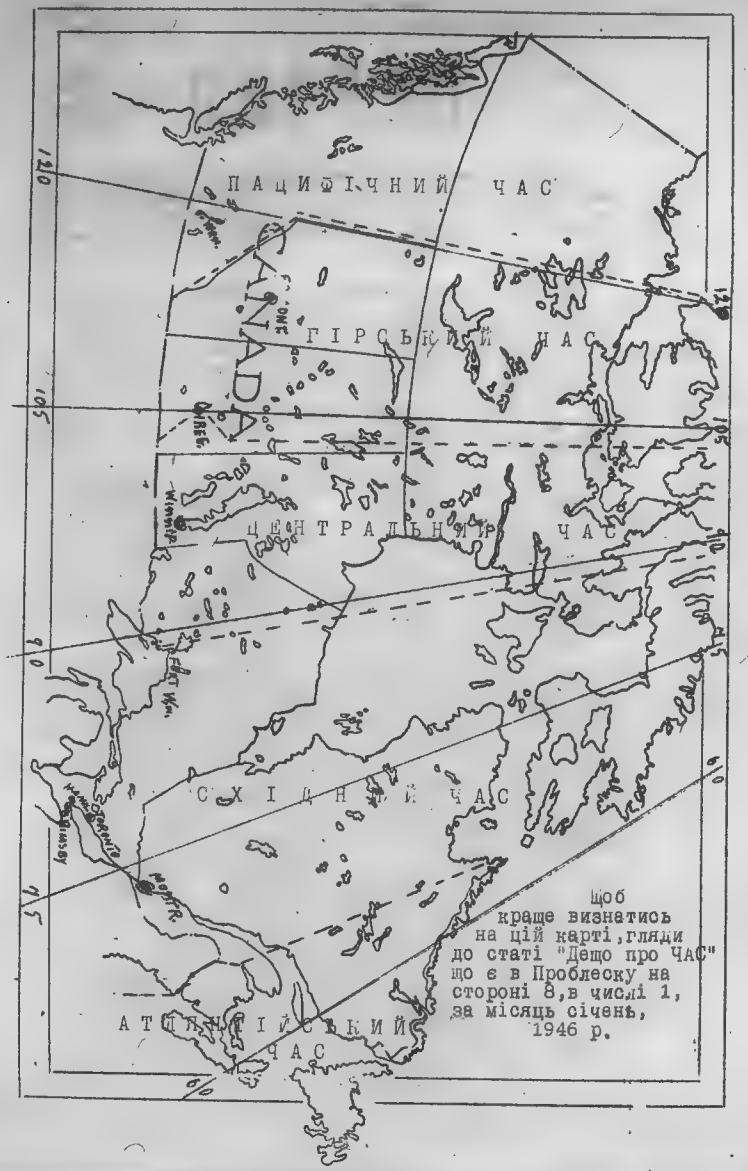

Щоб краще визнатись на цій карті, гляди до статі "Дещо про ЧАС" що є в Проблеску на стороні 8, в числі 1, за місяць січень, 1946 р.

ПРОБЛЕСК

Видають Брати Схоластики ЧСВВ.

Виходить раз у місяць.

Ч. 3. Гримсбі, Онт. Березень, 1946. Річ X.

ПЕРЕМОГ-РИМОВІ

[illegible] ЗАКУТУЄ ЗЕМЛЮ І ЗАЛЯКУЄ УРА-[illegible] ЗЕМЛЯ - ЗІД КАР-[illegible] УРАЖЕНЬ - [illegible] ЗАЗУ ЛЮДСЬКОГО [illegible].

[illegible] ЗАКРИВАЄ ЗОЛОТОГО [illegible] ЗАБОЛОЧЕНА ВОЛЯ, ВЛАГОСЛАВЛЯТЬ - ХРЕСТ [illegible] - ГОЛОВИ.

ТА ЗЛОБНИЙ - ОРОГ СКОЛОТИВ ІЗТІЧОК ЖИВЛЮЩОЇ ВОДИ І ЗРОБИВ З НЬОГО ХАЛАБАНДУ СХИЗМИ-РОЗБРАТУ.

ЯК РИБА ЗО ЗОЛОТА, - ТАК І ЧАРІВНИЙ НАШ ВІЧНО ЗВЕРТАВ СВОЇ ОЧІ ДО ТЕБЕ - ЧИСТОГО ЖЕРЕЛА ІГРИ І ПРАВДИ - ВІЧНОГО РИМУ.

У СТІП ТВОЇХ ЗО ЗНАЙШЛИ ДУМИ НАШІ - НАБРАЛИ СИЛ ПЕРЕНОСИТИ НАЙВІЛЬНІШЕ ГОРЕ - [illegible] ЗОРОТЬБУ НАЙТЯЖЧУ.

НЕПРОГЛЯДНІ РЯДИ [illegible] УЧЕНИКІВ ЗРОЧІВ СВОЄР ПРИНІЧ-ТАЛИ НА ЗІКИ - ВІЧНУ-НЕЗРУШИМУ ЛУЧНІСТЬ ЗАМОГО ЧАРОДУ - ДУХОВНИХ - З ТОБОК - НАШИМ БАТЬКОМ - ЗАСТУПНИКОМ ХРИСТА НА ЗЕМЛІ.

СЬОГОДНІ ЗНОВ НАРЕХОДИТЬ СТРАШНИЙ ОГОНЬ - ДЕНЬ ПРОБИ - ГИНЕ ЛЮДИНА НА ПОЛЯХ ЛЮТОГО БРАТОВБИЙСТВА - КАРАБЛЯЄТЬСЯ ПО ТЕРМАХ - ПО СИБІРІ - ЗА НАШУ ВІРНІСТЬ ТОБІ - СВЯТОМУ-ВІЧНОМУ РИМОВІ.

ТА ВСЕ НАМ МОЖЕ ЗАБРАТИ ВРАГ - НАШУ ЗЕМЛЮ - НАШУ ВОЛЮ І ДОЛЮ - НАВІТЬ ЖИТТЯ - АЛЕ НЕ ВІЗЬМУТЬ НАШОЇ ЛЮБОВИ - НЕ ВИРВУТЬ НАМ ДУШ - І ВІРИ НЕ ВИРВУТЬ!

І В ЦЕЙ ВЕЛИКИЙ-ХАХЛЬОВИЙ ЧАС - КОЛИ СВІТ БАЙДУЖО ГЛЯДИТЬ НА СМЕРТЬ МІЛІОНІВ - ТИ ОДИН - ЗАЛІЗНИК ХРИСТОВИЙ - НАШ БАТЬКО - В ІМЯ СВЯТОЇ ПРАВДИ НА ЗЕМЛІ - ТИ ПІДНІС МОГУТНІЙ СВІЙ ГОЛОС - ЗА НАС - ЗА НАШУ ЦЕРКВУ - ЗА НАРІД НАШ.

І В ЦЕЙ ВЕЛИКИЙ-ЗЛЬОВІЙНИЙ ЧАС НАШОЇ ЗЛУКИ З ТОБОЮ - В ЧАС - КОЛИ НАС НАСИЛЬНО ВІДРИВАЮТЬ ВІД ТЕБЕ - МИ ТОРЖЕСТВЕННО ПЕРЕД ЦІЛИМ СВІТОМ ПРИСЯГАЄМО - ВІРНІСТЬ ТОБІ НА ВІКИ - І ЗА ТВОЮ ЛЮБОВ - ЗА БАТЬКІВСЬКУ ОПІКУ - ЗА ПРОТЕСТ ПРОТИ НАСИЛЛЯ НАД НАМИ - У СТІП ТВОЇХ КЛАДЕМО - НАШІ ЗБОЛІЛІ СЕРЦЯ - І НАШУ ВДЯКУ - БЛАГОСЛОВИ НАС!

ПАПСЬКИЙ ПРАПОР

Катос.

Прапор Папської Держави,або міста Ватикану складається з двох красок білої і жовтої. На білій частині видніє папська відзнака - потрійний вінець-тіяра на двох, навхрест зложених ключах. Один ключ золотий, другий срібний а обидва перевязані червоною лентою,що на ній написано - "Стато делля Чітта дель Ватікано"

Хоч після геральдрії не вільно двох металів ск складати навхрест,однак кажуть,що папський прапор є нарочно так зроблений,щоб тим міг відрізнятися від других, а мабуть також тому,щоб зазначити свою независимість від чужих зовнішних,світських впливів.

Друга теорія каже що це зроблено на підставі св.Письма, - "...крилі голубині ОБЛИТІ і междорамія ея во блещані ЗЛАТА". (Пс.67, 14.)

Деякі автори кажуть,що перед 1809 роком краски папського прапору були - червона і жовта,а інші кажуть,що червона і біла.Одне знаємо певно,що коли Наполеон облягав Рим і влучив папське військо до своєї армії, тоді Папа Пій VII приказав своїм воякам носити при своїх капелюхах жовто-білу китайку,щоб так могли відрізнятись від других вісь Наполеона. Тих красок уживано аж до 1848 р. коли Папа Пій IX додав до них ще й італійські відзнаки,щоб так сильніше зєднати всіх італійців. Однак та єдність довго не тривала бо проти Папи виступили ліберали і антиклерикали,почалась революція,так що Папа мусів втікати з Риму до Гети в неаполітанськім князівстві,що тоді було незалежне. Коли Папа вернувся до Риму,до його прапорах вже не було італійських відзнак і від тоді папський прапор був завжди жовто-білий з тіярою і ключами.

ДЯКУЄМО

Щиро-сердечно дякуємо нашим дорогим Приятелям Впр.о.Д.Поповичеві ЧСВВ,і всему друкарському перзоналові за ласкавий дарунок на наше видавництво 5 дол. Хай Бог відплатить сторицею ласками,силою і здоровлям на многі літа!

Рівнож складаємо наше щире "Спасибіг" Впр.о.А. Химіеві ЧСВВ. Настоятелеві манастиря св. Йосафата в Глен Ков Н.Й. за щедрий дар 10 дол. Не забудемо в молитвах. Кожна поміч в нашому теперішному положені дуже цінна для нас,бо як каже наша стара пословиця то "правдивих другів лиш в біді пізнати".

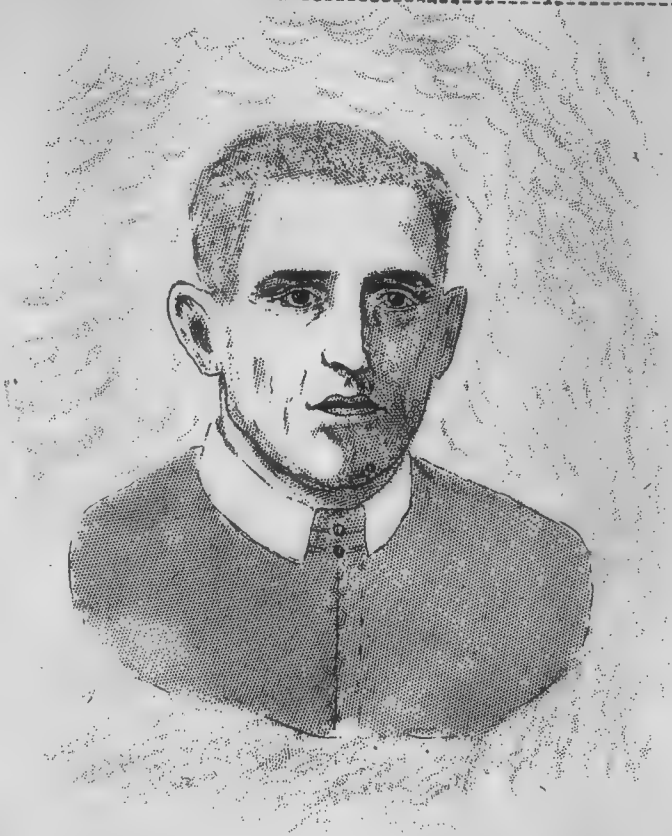

ВПР. ОТЦЮ ПРОТОІГУМЕНОВІ ВЕНЯМИНОВІ БАРАНИКОВІ ЧСВВ.

Найщиріші побажання щедрих ласк Божих, сповненя всіх замірів і бажань,а також кріпкого здоровля

НА МНОГІ ЛІТА

В ДНІ ІМЯНИН

з китицею молитов складають

Брати Схоластики.

НАЩО ПОСТИТИ?

О.П.Линський.

В ресторанті при столі сидів офіцер і їв мясний обід. При другому сусідньому столі сидів незнайомий подорожний і споживав звичайні пісні страви;бо це була пятниця, та ще й у великому пості. Щоб закпити собі з незнайомого, сказав офіцер так начеб до себе -"я ніколи не пощу",а незнайомий у відповідь,також начеб до себе - "мій собака також ніколи не постить"...

Звідкіля взявся піст,тай нащо його ще тепер, у двадцятому столітті - це питання на денному порядку. Піст знали вже давно навіть поганські народи і цінили його високо. У китайських і індійських мудрців піст був могучим і одиноким майже середником до усовершення і ушляхотнення душі. В Старім Завіті піст був знаком покути і перепросьби.

Коли Ісус Христос усовершив Старий Завіт - підніс життя людини на високий,досі нікому недосяжний степень, життя божої дитини - християнина. Він добре знав,що таке життя матиме багато перешкод-ворогів і як добрий Учитель помічив середники до боротьби з ними,а між ними одним з головніщих є якраз піст. І не тільки словами припоручив нам цей піст,але ще й показав нам його в цілій строгости і блеску своїм святим прикладом.

По охрещенні в Йордані пішов Ісус в пустиню і там постив сорок днів і сорок ночей і тим постом побідив всі напасти диявола,що відважився приступити навіть до Божого Сина... Як не потребував Ісус христитися,бо був без гріха найсвятійший, так також не потребував постити,бо піст це головьо надолуження за провини. Та він постив за нас і для нас,щоб ми Його прикладом захочені,мужно стрічали цей світлий подвиг Великого Посту.

Свята церква - задивлена на приклад Христа - дає і нам нагоду вступати Його слідами,щоб тим святим постом ми очистили наші душі і скріпили їх до боротьби з ворогами нашого спасіння. Крім того ставить нам в тім часі перед очі велику любов Ісуса до нас, установлення Пресв.Евхаристії і особливо Його святі Страсти,щоб в нас розбудити взаімну любов,жаль за наше негодяще життя і бажання цим св. постом винагородити всі наші провини. Тому піст це час не тільки повздержности від мясних страв,але також час молитви,час жертви і добрих діл. А найкраще діло - це очистити свою душу й помогти другим до спасіння їх душ. Великий Піст це також дуже догідний час на відбування Хрестної Дороги і інших Страстних набоженьств і роздумувань. Нехай це коротке зітхнення "Страсти Христові скріпіть мене", стане в тім святім часі нашою щоденною молитвою.

oooooooOoooooooo

1596 БЕРЕСТЕЙСЬКА УНІЯ 1946

Бр.П.

"... Ми не приняли нічого нового. Мій попередник (Ізидор) 150 літ тому приняв на Фльорентійськім Соборі Унію,узнав римського епископа пастирем соборної церкви й віддав йому першенство." Так сказав митрополит Іпатій Потій три роки по заключанні Унії в Бересті,до київських мечанців. Та це не було дуже безпечно тоді таке говорити. Тодішні українці-схизматики,в злуці з протестантами ненавиділи Унію і її приклонників.Раді були змести з лиця землі все,що було в якійнебудь злуці з ненависним ділом. Чому так було - що вплинуло на таку заїліоть синів на батьків - це вкаже історія Унії. Тоді саме,коли наші предки зробили для свого народу найбільше корисне діло - тягнеться в історії доба нитка непорозумінь і ненависти з одної сторони, а з другої сторони видніють тіґарні овочі,що їх принесла злука української Церкви з Церквою Католицькою. Цілло цих стрічок буде подати подій,що попереджали памятну Берестейську Унію, як заведено Унію,та як нарід приняв її.

ЧАСИ ПЕРЕД БЕРЕСТЕЙСЬКОЮ УНІЄЮ.

Стан Церкви.

Мабуть нема сумнішого образу в історії нашої церкви,як в цих часах XV і XVI віку. І це починаючи від стану епископського. На цей стан вибиралось людей що не були гідні того достоїнства і,ясно,не справували своїх урядів належно. Підібно як в Західній Церкві,так і тут, вмішуваннся світських людей в справи чисто церковні,були причиною цих небажаних овочів. Королі,князі і магнати мали повну свободу в назначуванні кандидатів на епископські престоли. Та вони не [illegible] практики - вибирати особи святі зпоміж монахів,як це колись було,але місто них ставили своїх людей з королівського,чи княжого двора,навіть таких, що немали ніяких свячень. З того почались торги за епископства. Якскраво представляє цю справу спір за володимирський престіл. Ще за життя володимирського епископа було вже двох кандидатів на його місце - Іван Борзобогатий-Красенский (звичайний шляхтич,без свячень) і Теодозій Лазовський,епископ холмський. Оба вони купили дипломи наслідства в королівській канцелярії і ждали,коли помре володимирський епископ. Коли розійшлася чутка про його смерть,сейчас оба поспішили,щоб обняти опорожнений престіл. Красенский випередив свого суперника,але цей не тратив надії - 12 вересня 1565 р. приїхов з озброєною ватагою і по кривавій боротьбі здобув престіл. Красенский дарма старався відібрати його і справа скінчилася на тім,що король надав Красенскому луцьке епископство,що ним він завідував шість літ без ніяких свячень - а Лаговський литився на володимирськім престолі. Це один тільки образок з тих часів,а їх було

багато більше. Річ ясна,що коли пастирі були насновлювані в той спосіб,то зовсім природно,що і ціла Церква не могла не хилитись до упадку..

Сумну картину представляло і низше духовенство біле і чорне. Найбільш замітне між тогочасним клиром,це брак загального бодай образования і знання найконечніших правд віри. Одинокими школами були ті,що були коло деяких церков і манастирів. А в них вчили тільки писати читати і дещо церковного співу. Дійно тоді дещо покращало,коли Папа Григорій XIII поручив Єзуїтам отворити на Волині колегію для виховання української молоді - 1582 р. В суперництві до цієї колегії повстали також і українські вищі школи в виді академій,однак через брак проводу й учительських сил,вони не багато причинились до піддержання народу. Про сумний стан духовних учителів дізнаємось з висловів тогочасних людей. Князь Константин Острозький,що вначатку прихильно відносився до Унії,потім став її найзавзятішим ворогом - так пише не тоді,коли був прихильником Унії: "А не через що інше розмножилось між людьми (українським народом) таке лихоство,осталість,відступництво,як лише через це,що не було учителів,не було проповідників Божого слова,не було проповідей,а вслід за тим прийшло знищення і спотворення слави Божої і церкви,настав голод Божого слова." Лев Кревза,що вернувся з православія на католицьку віру,так пише в своїй книжці "Соборна церковної єдності" 1617р.: "Неукраїнська Україна є без науки,подібно як Московська держава. Трох проповідників годі подибати в ній, А ті не вміючи сказати слова,як ось ксьонзуючі католицькими церквами. Зголоднілий народ на Боже слово ледви животіє". Теодор Скумінович,що також не вернувся до схизми,подібно описує темноту клиру і так балакує:"Бог свідком моєї совісти,що все те,що я сказав,де чиста правда. Візьму тутки деканати - овруцький,річицький,мозирський,та протопопії на Поліссі,стрічав я навіть таких священиків,що не вміли "експедіть" по українськи читати,а тільки силябізували".

Не краще представлявся і монаший стан. Спільне життя занедбано,манастирське добро поділено між родини,келії місто молитовників, правили цілі родини. Життя монаше так підупало,що крім одежі,та зверхнього вигляду нічого монашого не було" - пише Кревза.

Такий був загальний вигляд церковного життя на передодні Берестейської Унії. Прикра картина. Можна,що хтось бодай іскру охоти до правдивого релігійного життя,бачив безвихідним стан,що до него довела схизма цілий український нарід - тужив доріг,щоб дійти до кращого життя. Найбільшим лихом було те,що ті,що їх обовязком було направити лихо,самі тонули в безодні сатанинського безладдя. І тому змагання до кращого почалось серед світського загалу.

(д.б.)

Степан.

Рано - ранесенько,на далекому обрію показалось сонце - ясне,радісне,веселе. Зійшло,глянуло на світ - і посумніло. Ясні проміння не схотіли долітати до землі,а синє небо вкрилось чорними хмарами - всюди стало сумно-невесело. Де раз завив буйний степовий вітер і сховався в далеких балочці,де рад шелестів-застогнав Дніпро і наче знесилений поліг спокійно свої колись бурливі хвилі. І навіть пісня,вічно бунтівне море дихало німою мертвотою. Затихла степова трава,стояв в німому вижидані старий ліс - перервали свою ранню пісню співні пташки,схилили низько свої голівки дрібні квіти, - всюди тихо,всюди сумно.

І в ту мертвечу тишину залунав голос - сумний, сумний:

"Спіть тихий,краю милий,
Моя Україно!
За що тебе сплюндровано,
За що,мамо,гинеш".

Хто це? До чийого голосу так ніжно,так уважно прислухується ціла природа? Хто вміє викликати голоси по Великій Руїні? - Серце України - ти знаєш його,ти знаєш цей голос... Це він великий син України - встав з високої могили,щоб подивитись на край свій рідний,на Вкраїну милу. Рев гармат і людські стони і далі спокійно в могилі лежати. Невже це воля встає? Невже це з вигнання червона тирса? Невже моя Україна вільною? І знову довкруги - і серце стиснулось від жалю,і очі - ох ні,ні,не то ви здалися? Невже це мій рідний край - та велична країна? Невже оці нескінченні ряди мучеників,що йдуть скривавленими ногами на Сибір - це мої брати,мій нарід?

І заплакав Тарас - гірко,гірко.Бо нічим була неволя татарська і турецька,перед неволею червоною-безбожницькою. Такої страшної руїни не бачила ще наша земля. Заплакав Тарас - і небо заплакало,і з чорних хмар полились криваві сльози. І стануло перед ним давня воля - стнанули кайдани і ротьмани . Мрілося... Чи вернеться?

Сумним зором глядів по цілій Україні шукав відповіді,а ніде було. Всюди гнулись раби,всюди покірно кланялись чужинському мідникові. Аж глянув він далеко на захід, і в очах його запалав вічний огонь і луч надії скріпив його серце. Так далеко,біля малої церковці стояла громадка людей. Довкруги них мов голодні вовки стояли ворожі вояки з оружжям. Віддайте церкву,віддайте одиноку ще вашу твердиню - домагався ворог,та всі як один,одним голосом відповіли - не дамо! І впали стріляні трупи впали,а не піддались,не зрадили віри й народу. І вмінкнувся до них Тарас,і ляг спокійно в могилу - дожидати волі. Це не вмерле українське серце - не не вмерла українська слава.

Любівка

НАША ДОЛЯ

Щасливі ми, українці, що живемо в Америці і Канаді. Тут ми можемо вільно висловлювати свободно свою віру, говорити своєю рідною мовою, плекати рідну українську культуру, маємо також забезпечена приватне і загальне добро-власність - а це основи, що наних кожний нарід може і повинен будувати свою долю. Щоб краще побачити наше щасливе положення тут в новому світі, порівнаймо його з долею наших братів, що живуть на рідній, не своїй землі.

Найперше огляньмо положення релігійне. Наші добрі, щирі люди - католики сильно, по геройськи держаться своєї віри й дорожать нею як найцінніщим скарбом - але при тому переживають страшні часи переслідування. Вірні Богові і своїй Церкві аж до останної хвилі життя, аж до смерти, ідуть разом зо своїм духовним проводом на заслання, вневолю, на смерть. Слава їм, героям нашим-мученикам! - А тимчасом ворог нищить не тільки живих членів церкви, але й також і божі храми і все, що носить на собі знамя католицтва, чи українства. що не знищила війна, це пертворюють на безбожницькі доми, до послуг червоному сатрапові.

Не краї там і відносини народні. Червоний ведвідь не ліпший від білого, москаль завжди буде москалем, ненаситним, нелюдним азіятом. Червоною, брехливою куклою української дертави задурують очі світові, об могти безкарно, заки не світ опанятається, знищити мільоли людей, завести свої варварські порядки. Несамидна доля нашого народу також і під оглядом економічним. Знищені війною, обрабовані червоними катами, а тепер щей прогнані з рідних сіл, з рідних земель, коротають свій в "далекому Сибірі", в непроходимих пущах глибокої Азії. А хто вратувався від такої "батьківської" опіки, той скитається по чужих краях жебрачи кавалка хліба.

В світлі цих подій бачимо які ми щасливі, що нас та доля обминула. Тож перше наше почування на згадку цих подій нехай буде хвала подяка Господеві, що вив нас отої неволі і не дав нам навіть її покушати. А другим почуванням нехай буде щире співчуття з нашими братами що страдають в неволі, або на скитальщині. Третє що треба нам зробити то дати їм поміч - поміч можливо найбільшу, поміч на яку тільки нас стати. Дамо їм поміч духовну - нашими молитвами, благаннями за нами до Бога - поміч моральну - нашим співчуттям, нашим словом двигненим в їх обороні, - поміч матеріяльну, нашими щедрими, від серця даними жертвами. А коли ми виповнимо це все - то тим засвідчимо перед Богом, перед світом і перед нашим многостраждальним народом, що правдиво оцінюємо наше положення-щасливництво, що ми гідні такої доброї, щасливої долі.

НЕПОРОЧНА БОЖА МАТИ

Рівнад.

Наша Участь.

Коли привілей даний одній особі приносить честь цілому загалові, то також привілей даний Пречистій Діві Марії в Непорочнім Зачатю, може і для нас бути великою честю і причинок великої радости. У мові одного поета Марія є "нашої сінсутої природи одинока гордість". Таком слова з книги Юдит в приложенні до Прич. Діви, виражають ту саму думку: "Ти слава Єрусалима, ти гордість Ізраїля, ти похвала нашого народа".

Рівнож привілей Непорочного Зачаття Марії відгадує нам і нам привілей, що його ми одержали на св. Хрещенні. У хвилі коли вода цей св. Тайни змила наше чоло, змила також з нашої душі первородний гріх й одягнула нас особливою ласкою, до через неї ми стали дітьми божими і наслідниками небесного Царства. Багато дітей вмирають без неї св. Тайни з тягом первородного гріха на душі. І хоча вони будуть тішитися природною радістю цілу вічність, то однак не зможуть оглядати Боже Лице, не будуть мати вступу до неба. З милосердного Божого Провидіння ми належимо до числа тих упривілйованих, що їм дана ласка св. Хрещення. Ми не є звільнені від нахилу до гріха, що є наслідком нашої, через первородний гріх зіпсутої природи, але у хрещенні ми одержали право до ласк, що потрібні до подолання докус і до ведення пра тивого життя в любові і приязни з Богом.

Коли ми отже тішимося привілеєм даним нашій Небесній Цариці і Матері, повинні ми також радуватися і привілеєм св. Хрещення, до того дав нам нам Небесний Отець. Марія зберігла свій привілей через ціле своє життя, як найдорожший скарб, так також і ми повинні берегти того скарбу в наших душах - святої Божої ласки.

Коли ми такі щасливі, що сьогодні маємо в наших душах цей скарб посвячуючої ласки, або захоронений ще від хрещення, або відновлений через сповідь - благаймо горячо-діро Непорочну Богоматі, щоб поборола нам вытерпати в боях ласці аж до кінця - аж до смерти. А якщо недай Боже, наше сумління засвідчало б нам недасний стан гріха - з ще більшим довірям благаймо Марію, об випросила нам у свого Божественного Сина ласку щирого каяття, щоб ми були рідними дітьми Той, що була гідною стати матірю Божою. Просім також, щоб задля Неї світлого привілею Непорочного Зачаття - випросила всім нам ласки тої і сіни смертній світло правдивої віри і ласку божого дитинства.

(h)

Судомир

КРИВЕ ЗЕРКАЛО

Живемо в часах, коли треба б кожного року святкувати великий столітній ювілей творчости співця України - Тараса Шевченка. І хоч це вже сто літ минає, від часу, коли він дав нам свою душу і серце, свої великою любовю дивучі твори - то це до сьогодні вони не появились в повному виданні і в такому виді, як це пристало на "Українське Євангеліє". Все що дотепер видано - таке мізерне, на нездалому папері, в скромненькому форматі - зовсім не естетично. Інші народи не так шанують спадщину по своїх пророках.

Та годі вже вічно нарікати. Адже і ми поставились не гірше від найкультурніших народів світа. І внас появилось видання як немож краще, всіх Шевченкових поезій - "Кобзар" - на гарному папері, великого формату, хоч вірші писані тільки одною колюмною і кожний вірш, хочаб він мав тільки чотири лінійки - має осібну велику сторону, - зовсім так, як це вже давно треба було зробити, як на це заслугують твори так великого ґенія і як це пристало на таке видавництво як -"Державне Літературне Видавництво Академії Наук УРСР."

Це так тільки перші враження на перший погляд на книжку. Тепер розгорнім сторінки цего побіленого гробу, щоб побачити справжню вартість не так самих творів, бо про це багато вже сказано похвального, але вартість цего видання, чи краще - говорячи їх словами - спотворення Шевченкових творів. Ось кілька уривків зо вступного слова "Від Редакційної Колегії". "... А тяжка доля стрінула всю поетичну і літературну спадщину Шевченка," - цего це ніхто не перечить, що правда, то не гріх, але читаймо далі. "..Нехай безжалісно спотворені цензурою ці твори всеж таки побачили світ... переплутуючи тексти різних редакцій на свій смак, почали різні видавці і редактори (з Академією Наук УРСР включно - С.) видавати та редагувати Кобзаря." В чім саме були ці твори спотворені - де взялись "різні редакції" в чому саме їх перекручено - про це зовсім не кажеться - зовсім логічно - бо нема що сказати, як також не кажеться на чий смак редагує Кобзаря Академія. Та нехай самі далі говорять, - "...редакція на колегія завдання своє бачила в тому, щоб подати текст Шевченкових творів у РЕДАКЦІЇ (підчеркнення наші) найближчій до волі автора" - отже це таки не що інше, а тільки "редакція", і то редакція не ПІСЛЯ волі автора, але тільки найближча до волі автора. Краще вже було сказати до волі авторів, чи пак, "редакторів", то бодай можна булоб їх словам повірити і їх за "чесних" уважати. "... Дуже часто Шевченко змушений був переробляти свої поезії під тиском царської чи дружньої цензури..." - Це зовсім природне явище, що кожний мистець виправляє свої твори, але тут треба було знайти "тиск царської чи дружньої цензури". Не перечимо, що та цензура могла мати деякий вплив на творчість Шевченка, але питання чи в дійсно-

(Док. на стор. 14)

С. Василій Великий

ОТЕЦЬ ЦЕРКВИ

Др. П.

Аскетичні твори.

На цім полі багато писань є сумнівного походження. Більш автентичними є дві останні з його трох предмів, а також і других пять творів: Мораль, Про Божий Суд, Про Віру, - Довші Монаші Правила - і Коротші Монаші Правила. Про "Мораль" написано 29 наук. Дехто підносить сумніви, що до авторства Св. Василія відносно до монаших правил. Однак з писань св. Василія, зо способу його вислову, наглядно видно, що на тім полі він мав надзвичайну легкість, багато досвіду й тому міг уложити ті знамениті духовні науки.

Кореспонденція.

Ще одну галузь у творчості св. Василія становлять його листи. Є їх 366, а з того дві третих части писані в часі єпископства. Так звані "Канонічні Послання" дехто уважає за підроблені, однак нема найменшого сумніву, що це автентичні писання св. Василія. Зміст цих листів є або догматичний, або апологетичний, відповідно до закидів, що вороги проти него підносили. Велика їх вартість в тому, що вірно змальовують характер Василія, а також кидають багато світла на тодішне життя і відносини.

Літургічні.

"Літурґія Св. Василія Великого", - це якраз праця нашого св. Отця. Ця Св. Божа, це скорочена Літурґія св. Якова. В нашім обряді правиться вона десять разів до року: в день св. Василія Великого - в неділі Великого Посту, крім Світної - у Великий четвер і у Велику Суботу - в Навечеря Різдва і Богоявлення.

Видання Творів.

Перше видання всіх праць св. Василія появилось в Базілеї 1551 р., а перший латинський переклад - в Римі, 1515 р. - в Британськім Музею є копія цього видання. Найкращим виданням уважається видання Гарнієра і Морана. В нашій мові є первід з грецького - "Аскетичні Твори Св. Василія Великого" - переклав їх покійний митрополит Шептицький.

Так отже виглядають праці св. Василія. При їх огляді маємо бодай скромний образ праці цего Світила Сходу, що її він вложив для піддержання віри і для поширення св. Церкви. Приклад його гідний наслідування - тож не жалуймо труду, щоб гідно ступати його слідами. (К)

Веселий

СЛУЖБА БОЖА

Службу Божу установив сам Ісус Христос,на Тайній Вечері,в навечерію своєї смерти. "... взяв хліб,благословив,переломив і дав своїм ученикам кажучи: Беріть і їжте - це Моє Тіло. Тоді взяв чашу,віддав хвалу і дав їм кажучи: пийте з неї - це бо Кров нового Заповіту,що проллється за многих на відпущення гріхів". (Мат. 26, 26-28). В цих словах установлення находиться три найважніші елементи Служби Божої - жертвування,Освячення і Причастя. З протягом часу Церква додала ще різні молитви і обряди,але суть Сл.Божої лежить в словах Того,що дав нам Сл.Божу,як любовну памятку своєї смерти на Голгофі.

Тридентський Собор стягає і пояснює науку що до Служби Божої так:

1) Є в Католицькій Церкві правдива жертва - Сл. Божа,установлена Ісусом Христом, жертва Його Тіла і Крови під видами хліба і вина.

2) Ця жертва є та сама,що жертва на хресті,тому що Христос є Той,що жертвує і Той,що Його жертвують,в обох жертвах. Різниця є тільки в способі приносу,що є кривавий на хресті і безкровний на престолах.

3) Тоді є вона нагородженою жертвою за наші гріхи і за гріхи живих і мертвих,що за них вона жертвується.

4) Її успішність походить від жертви хрестної, бо через неї многі ласки хрестної жертви сходить на нас.

5) Хоча Її жертвується тільки самому Богові,то також можна правити Її в честь і память Богородиці і святих.

6) Служба Божа була установлена на Тайній Вечері,коли Христос як Священик жертвувався на вівтарі хреста своєї смерти,хотів обдарити свою Церкву видимою жертвою,що була б памяткою Його кривавої жертви на хресті, як найвищий Священик по чину Мелхиседекову,Він жертвував своєму Небесному Отцеві своє Тіло і Кров під видами хліба і вина, і зробив своїх Апостолів священиками Нового Заповіту, об відновляли Її жертву,аж поки Він знову прийде,словами: "це робіть на Мій спомин".

Установлена Христом Служба Божа є найдосконалішою жертвою,що чоловік може принести Богові. Через неї ми віддаємо собі Страсти і смерть Ісуса Христа - ця радка є наче посередником Сл.Божої,до довкруг нього кружать всі інші події з життя Спасителя. Одним з конечних умов жертви є імолація-знищення річи,що Її жертвується, - в Сл.Божій ця імолація наступає при св.Причастю.

Коротко отже,Служба Божа це памятка життя Ісуса Христа, продовження голготської жертви - а також і гостина,в якій наш Божественний Спаситель приходить до наших душ,щоб нас зробити частинкою Його маєстату.

ooooOoooooo

ШКОЛА СИЛЬНИХ

Раміян.

Світ потребує великих,сильних людей і за ними тужить кожний народ. Кожний народ хоче мати таких людей,що кріпкою рукою обхопили б увесь загал,усунули безладдя і завели порядок - людей,що усунули б одним сильним рухом всілку перешкоду,що стоїла б на їх дорозі. І котрий нарід має таких людей,той здобуває собі належне місце в кругі народів.

І кожний чоловік бажавби відчути в собі таку силу - силу в своїх мязах і силу в своїй душі. Як те мале орля,що перший раз пробує своїх крил спускаючись з високої скелі,так і кожний чоловік пробує своїх сил до високого, можливо найвищого лету. А хто буде сильним? Хто поконає всі труднощі своїх щоденних змагань? Хто зломить силу ворогів,що наступають на нього на кожнім кроці. Хто сильною рукою зможе обхопити всіх довкруги себе і в спільних змаганнях завести їх до цети - до щастя?

Той буде тим сильним чоловіком, хто має силу і панованя над собою,хто своїм умом і сильною волею заволодіє над своїми поривами,примхами,забаганками - той сильний чоловік. До побіди треба боротьби,а до боротьби не візветься той,що любить мякке,вигідне життя,той що втікає від труду. До перемоги треба жертви,і часто великої жертви, і тільки той переможе жертви,хто вже заволодів над собою. Без сильної волі,без великої натуги хотіння і праці - ніхто не дійшов до правдивої мети - до добра,до щастя.

І як силу тіла виробляють маленькі щоденні вправи,так також силу духа і волі виробляє боротьба з маленькими щоденними труднощами,маленька,але постійна боротьба зо самим собою,зо своїми нахилами,забаганками і то навіть в речах,що впрочім могліб бути нам дозволені. В нашій аскетичній мові ця вправа і вироблення волі називається умертвленням. Хоч може на перший відгук воно звучить не дуже мило для нашого уха,то само в собі воно є тим кущем,де кують ся великі душі зо сильною,незломною, сталевою волею. Це нее мореня себе,чи руйнованя свого щастя,бо можна бути сухим як тріска і зовсім невмертвленим і можна бути зовсім невмертвленим і зовсім нещасливим. Умертвлення це спокійне,мужне і постійне зношення всіх хрестів,що походять посередно чи безпосередно з Божих рук, а особливо це поконування чи радше ублагороднення поривів нашої природи,що так часто тягне людину на манівці.В цій школі вчиться чоловік щоденно перемагати себе і виробляє в собі силу переносити свої хрести в злуці з всесильним хрестом Спасителя.

Уууууу

К Р И В Е З Е Р К А Л О.

(Док/зо стор.10)

сти мала його. Коли візьмемо під увагу такі твори,як Сон, Кавказ і багато інших,то мусимо сказати,що було якраз противно. Адже Шевченко десять літ карався,не за що інше,але за НЕЦЕНЗУРНІ твори. Та сто разів гірку цензуру перейшли ці твори тепер, в столітній ювілей - у "вільній українській державі"?- бо вже не тільки вірші,чи слова,але вже навіть букви перецензуровано. Наприклад слово "Бог" пишеться малою буквою,хоч певнісінько Шевченко так не писав,- та це мабуть було б за близько до волі автора.

Як сліпо тримаємо/видавці"волі автора",послухайло: "Там,де що видавцу (до волі автора) задовольняли передруки... Редколегія ухвалювала їх за основні тексти"- не забагато,що на початку та сама редколегія назвала ці передруки "спотворені цензурою - "...там до останньої редакції видавці спирались принципово-волю автора... Вибір[illegible] ці тексти як основні..." - дарма то ці останні редакції були зроблені під тиском царської і дружньої цензури,та що рівні з дійсністю редагували їх не свій смак. Мабуть це також редколегії було до вподоби. Отже "воля автора" ця тільки криво дзеркало в [illegible] редколегії,щоб в ньому побачити свої і овечата у викривленому світлі. Бо чому ухвалювати одні тексти первісні,як правдиві,а другі пізніші, як правдиві? Бо не всі первісні і не всі пізніші підходять під смак. І чому всякчас видавати щось після різних цензурованих інтерекручених редакцій,коли,як заявляє редколегія,маються під руками рукописи автора? - Мабуть тому, що де в цих рукописах треба було б редагувати найбільше до волі автора,а то ж так багато праці.

Та це ще не все. "В текстах відновлено всі цензурні купюри і виправлено ВСІ помилки і перекручення попередніх видань..."- отже нічого не уявлено за основні тексти, але "спотворено"все на новий,більшовицький смак.

(Д. б.)

О Г О Л О Ш Е Н Н Я

Людвисько повідомляє,що незабаром появляться вже партитури до співу Бойківський хор. Всі чотири голоси розписані окремо - не треба переписувати,тільки грати і співати. По ближчі інформації просимо заінтересованих в цій справі звертатися до видавництва "Проблеск" в Гамільтоні, Онт.

МОЛІТЬСЯ ЗА ПОМИТИХ,АЛЕ

НЕМА ЧИСТИЛИЩА

Фараїл.

Це було на альбертійських преріях,в околиці,що її заселюють люди з Зеленої Буковини. Вони точно придержувалися своїх прадідівських звичаїв,як народніх,так і церковних, і боронь Боже щоб хто з них поважився нарушити яку традицію. На високій горі поставили собі церкву,а долиною зробили цвинтар. Церкву обслуговує батюшка Д. запеклий православний,що пильнує на тільки міг,щоб те все що батьки передали було заховане як найточніше. Не було також ні одної відправи,де батюшка не накидувався на католицьку віру і Церкву. "Особливо - говорив батюшка - придержуйтеся своєї прадідівської віри. Стережіться унітів,бо то зрадники,що не захочуть наших звичаїв,це люде для нас чужі й ворожі для нашої віри".

Сталося,що в тій околиці,в старого Максимюка помер син-одинак Панько. Сумно задзвонили дзвони,посходились сусіди,що належить все до похорону. Вечером прийшли майже всі люди з околиці. Запросили батюшку і дяків,відправили парастас,сильно погостились та розійшлись до дому. На другий день знов зійшлося багато людей,прийшов і батюшка і довгим походом під звуки сумної буковинської пісні,відпроваджували тіло до церкви. Тут батюшка відправив похорон,а говорив похоронну проповідь просив людей,щоб молилися за душу покійного і щоб слухалися своїми батьками на дальші відправи за його упокій. Люди недбало складали датки,а старий Максимюк до свого страху,що його недостатку дали послідню молитву і до сльозливо просили батюшку,щоб молився,щоб Панькові простив панько і вровинив в чім скорше прийняв його до неба. По відправі зарезали тіло на цвинтар,похоронили,висипали високу могилу,поставили хрест і знов зійшлись до старого Максимюка на гостину - щоб потішити. По звичаю дав маленький кожному кінчик ботінці і тим що помагали при похороні - мав сівчик і рушники і так всі розійшлися.

Прийшла неділя - в церкві багато людей. По евангелію заохотив батюшка людей,щоб молились за душу покійного і почав проповідь,повну наклепів,лжевер і напасти на католицьку віру - тим разом за чистилище. "Стережіться тих унітів і не вірте їм і напіть не слухайте,коли вам говорять про якесь чистилище,бо то забобони,то неправда,такого місця на другім світі нема. Не дайтеся звести - по смерти є тільки небо і пекло,а якоїсь середини між ними нема. Чи дерево впаде на ліво,чи на право то так буде лежати - каже св.Письмо. Так і з душами по смерти - або просто до неба,або до пекла,а третього місця нема. Св.Письмо нічого про чистилище не говорить - кажу вам стережіться,бо це фалш,це обман, що його поляки накинули унітам".

(Д. б.)

Миртан

СТРАШНА ПОШЕСТЬ

Страшний для чоловіка огонь - в кількох хвилинах він нищить працю-здобутки десятків літ - великі міста замінює в попіл - в руїну. - Страшнійшою мабуть для людини є повінь - вода заливає великанські простори землі,забирає зо собою все що стріне на дорозі,все руйнує,тисячі людей позбавляє не раз найконечнійших засобів до життя,а часто не дає змоги з життям вратуватись. - Найстрашнійшою однак для людей є пошесть-зараза. З її гостиною щезає радість,всіх довкруги огортає сум - пригноблення. Весела колись околиця - прибирає вид сумного цвинтарища.

Зла преса - це не вогонь - це демон знищення,що не доми,оселі,міста,але цілі многоміліонові народи перемінює в гниль - в руїну. - Це не собі звичайна ріка - це велике море,повне людської крови і гірких сліз,пролятих батьками й дітьми,за тими,що в ньому затонули безслідно,безповоротно. Зла преса - це та страшна пошесть-зараза,що своєю отрутою з дня на день заражує і нищить родинне життя,викликує ненависть між суспільними верствами,наповняє серця завистю,цілі народи доводить до розбоїв,грабіжництва,до знищення.

Супроти злої преси - нічим являються твердині зо заліза-бетону,нічим сталеві кораблі,прудкокрилі літаки, довгожиї гармати. Вона і найсильніщі греблі повалить і на їх руїнах посадить своїх кесарів. Під руїнами могучих колись престолів,розторощених в часі французької революції, знайдено найбільш поширені тоді - ворожі часописи. Засуд на упадок Росії,вже давно перед 1917 р. був підписаний в творах її найбільших письменників - Толстого,Достоєвського і інших. Їх улюбленими темами були убійства,злочини, проституція,висвітлення злочинів,а не їх осудження. І прийшло це,що мусіло прийти.

По чім пізнати лиху пресу? - Не по її назві-наголовку,але по її змісті.- чим горнець начіпить,тим його і чути. Причиною злої преси є несовісні видавці-редактори, люди бодай суспільної моралі і звихненої науки, люди,що їм не ходить о правду й о добро загалу,але про свою власну особу і власну кишеню.

Одинокий лік на злу пресу - це ДОБРА ПРЕСА. Добра преса - це ангел потіхи в хаті,це найкраща вчителька народніх мас. А хто буде цю пресу видавати,як не добрі редактори,христіяни,католики,священики, Василіяни? Ця праця отже жде і нас. І щоб ми могли добре до цего підготовитись,то треба вже замолоду,вже від тепер вправлятись. Найкращу нагоду до того маємо на сторінках Проблеску - тож до праці! (гарне закінчення,кращей не могло бути.- Ред.)

ПРОБЛЕСК

Видають Брати Схолястики ЧСВВ.

Виходить раз у місяць.

Ч.4. Ґримзбі,Онт. Квітень,1946. Рік X.

ХРИСТОС ВОСКРЕС

ВОСКРЕСНЕ УКРАЇНА

РАДІСНИХ СВЯТ
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
І ЩЕДРИХ ЛАСК ВІД ВОСКРЕСШОГО ХРИСТА
БАЖАЄ ВСІМ

Проблеск.

ВЕЛИКДЕНЬ

Богуслав.

Христос Воскрес! Ця чарівна пісня величаво гомонить у наших церквах,домах і всюди,де тільки б'ється свобідне християнське-українське серце. Свято Пасхи - це найбільше свято з усіх -"бо як Христос не воскрес,то марна наша віра,марне наше проповідування".

В цей радісний час ціла природа будиться зо свого довгого зимового сну - щоб привітати Христа. По дібровах-лугах оживає трава,а під кущем край ліса всміхнулись перші квіти. Веселий голос птичок наповняє повітря - все наче намагається побільшити нашу радість і втіху. Що-року приходить Великдень до нас,що-року з новими надіями на краще завтра. Вже тисячу літ,рік за роком приходить Великдень на нашу рідну землю і кожний раз приносить нову надію на побіду,на кращу долю.

На жаль і цього року не всі ми можемо радіти великим днем Христового Воскресення.- Наша земля у важкій-кривавій неволі. Тисячі тисяч українського-квіту впало жертвою червоного режиму - розлилось море сліз і крови - широке, глибоке. І вместо великодніх дзвонів - забрящать кайдани, вместо воскресної пісні полинуть в небо важкі стони і плач і голосіннння замучених невинно - а в місто кадил підніметься дим з недотлілих пожарищ - невеселий Великдень. Щасливі ми,що нас оминуло це горе. Та хоч все нам забрали вороги, все зруйнували,то не вбють української душі і віри святої не вирвуть - віри в Христове і наше воскресення!

Ми радісно святкуватимемо цей Великдень - згадаймож отже щирим словом і тих,що не мають того щастя,тих що караються по тюрмах і на далекому Сибірі,тих що плачуть на своїх згарищах,що криються по лісах і дебрах,як колись зат татарських часів,тих,що їм кожної хвилини грозить смерть з руки наїзника і від жахливого голоду і тих, що скитаються в чужій чужині без опіки,без кавальчика хліба. згадаймо їх - між ними є і наші рідні - нехай і наше серце защемить на вид їх горя,а рука хай простягнеться,щоб дати поміч.

Важкий допуст божий впав на наш нарід,однак най не трівожиться серце наше, Бог засмутив,Бог і потішить! Що не може сила,це зможе молитва - руки одного взнесені до неба сильніщі від армій. Піднесімо і ми,Василіяни руки до неба,це передовсім наш обовязок. А коли по нашому прикладові піде цілий народ наша побіда певна. І як по Великій Пятниці Христос воскрес во славі,так і по цих жахливих часах воскресне Україна до нового,кращого,свобідного життя.

ВАСИЛІЯНСЬКІ ГОРИЗОНТИ

Судомир.

На кожну річ можна глядіти не тільки з різних сторін,з далека і зблизька,але також і з гори і з долини. І залежно від того з якої сторони хтось дивиться на річ і в якому насвітленні,залежно від того творить про неї свій осуд,а з тих осудів помало складається його світогляд. Так отже коли хтось дивиться на світ з ями,то дальше свого носа нічого не бачить,бо з усіх боків заступають стіни. Коли хтось стоїть на поверхні землі,може бачити вже дуже далеко, перед ним розкривається горизонт,однак ще дуже малий,бо з усіх сторін обмежують його гори,горбочки,ліси,навіть поодинокі дерева і доми. Та чим хто вище спинається понад рівень землі,скажімо на яку гору - тим дальше бачить його око,тим ширші й величавіші закроюються перед ним горизонти, являються речі,що про них навіть і неснилося тим,що там повзають на долах. І коли людина-плазун сидить бездільно зібгавши руки,бо нема що робити, то людина верхів бачить перед собою широке поле праці. - Кожного світогляд сягає так далеко,як далеко сягають його горизонти,як далеко бачить його око.

Маючи це на увазі - хочемо вийти дещо з цеї нашої сірої буденщини і глянути на світ божий довкруги й оскільки вдасться видрапатись на гору - щоб відкрити перед нашими очима наші Василіяньскі Горизонти. Не буде це з наміром критики когонебудь,або докору - це тільки міркування молодої ще,недосвідченої голови - через що сподіємось знайти вирозуміння коли в ці рядки попадеться щось незовсім до ладу.

Ми - Василіяни - чи хочемо чи нехочемо - ввійдемо до історії. Попри нашу українську історію ми не можемо перейти незамітно,неспостережено,особливо тут в Канаді й Америці,де ми вчасти або й в цілости започаткували її і далі її творимо, - цю нашу історію - не не нашій землі. І так як історія сказала нам своє слово про тих Василіян,що були сотки літ перед нами,так скаже і про нас грядучим поколінням,а що і як скаже,це залежить в цілости від нас самих. Тому не від речі буде глянути на ці наші горизонти,щоб краще побачити наше властиве й можливе поле праці,щоб свою сторінку в історії записати якнайсвітліше. (Д.б.)

НЕДАВНО одержали ми з далекої Аргентини "Поступ",часопис,що його видають тамошні оо.Василіяни. В ньому також є згадка і про наш Проблеск та Аврору. Сердечно дякуємо Впр.о.Редакторові за щире слово, а"Поступові" бажаємо з цілого серця,скорого і великого поступу в праці над душами нашого народу,що розкинений по розлогих степах просторої Аргентини.

З ДАЛЕКИХ СТОРІН

Апостолес,
дня 25, I. 1946.

Слава Ісусу Христу!

Дорогі Братя Схоластики!

Одержав я Ваші журналики: "Проблеск" та Аврора. Дякую,що памятали про нас так відчужених від центрального руху й життя. Ми тут одинцем живемо на десятки миль один від другого. В Апостолес є нас лиш двох.

Ваші твори - це справжній проблеск молодечого запалу та талановитости. Дуже я врадувався,зобачивши таку цінну перлину серед молоді нашого Чина,бо бачу що не загибає серед наших поколінь дух літературного творення. Цей дух Вас підтримуватиме до будучої праці для добра нашого поневоленого народу й розшматованого Василіянського Чина. Бачу,що це вже старий часопис,бо IX річник,але Ви його продовжуєте як вірні наслідники своїх попередників.

Тим чином Ви,Дорогі Бр.Схоластики пригадали мені колишні спомини,як ми студіюючи в Галичині,рвались до таких самостійних праць та видавали багато таких подібних часописів - розуміється там ми писали як скорописці,по прикладу Нестора,своїми руками. Про видання на філософії можуть Вам багато оповісти Преосв.Ніль, а зі схоластичних літ Впр.о.Василь Ваврик,або о.Порфірій Сивак,що тепер перебувають в Римі,чи й о Маркіян Когут,та де вони тепер - не знаю.

При цій нагоді бажаю Вам усім Бр.Схоластикам гарних успіхів в науці й запалу до літературної праці,щоб Ви колись сповняли ту мрію,що її так гарно розвинули в своїй вступній статті "Під розвагу". - Молиться за нашу працю,щоб і в Пол.Америці розвивалися кадри до місійної праці на запущеній ниві. Посилаю Вам наш часопис "Поступ",який я сам мушу зформувати,дібрати матеріяли та випустити в світ. Працюю з двома світськими хлопцями,бо нема в нас до цього діла ані одного братчика.

Здоровлю Вас усіх Бр.Схоластиків та Впр.Отців, з якими Ви певно при нагоді стрінетеся: Преосв.Ніля, Впр.о.Марка Романовича,о.Андрея Труха,о.Ігум.Когута, о.Лесюка,о.С.Левчука та Впр.о.Протоігумена.

Все вдячний
Ваш брат во Христі
о. Орест Дуб ЧСВВ

Різне

КУДИ ЙДЕШ

2)

Багато є юнаків,що мають охоту стати священиками, але щоб знати чи та охота є правдива,то треба впевнитись чи вона походить від Бога. Правдиве покликання від Бога має чотири прикмети - воно буде тривке,спокійне,сильне і дійсне-основне.

Блискавиці.

Владко був завжди певний себе,коли що рішав,то здавалось рішав невідклично,дарма що за лілька днів,або а навіть за кілька годин,з такою самою певністю рішав щось зовсім противного попередньому рішенню. Кілько разів він рішався невідклично рішався бути лікарем,адвокатом,чи хто зна ще чим,чого вже ніхто не злічивби. І так раз,також так невідклично він рішив бути священиком. - Так,буду священиком і ніщо мене від цього не відстрашить.- За кілька тижнів він носив вже на собі - волцький однострій. Це була тільки ще одна блискавиця на його нерозяненому,хмарному небозводі. - Покликання,це не є хитання між одним а другим, ні не приходить воно доривочно-блискавично,наче грім з ясного неба - воно легеньке,спокійне,але й тривке.

Між Терням.

Михайло від коли тільки почав ходити до школи, мріяв рожеву мрію - стати колись священиком. Та тепер,коли вже підріс і почав дивитись на світ іншими очима. Гарне убрання,гроші,товариство,забави,танці,все це почало манити його,як і кожну молоду людину. Серед того всього він таки не перестає думати про священьство,хоч це вже не приходиться так легко. Бути без гарного розкішного вбрання, без грошей,без товариства і забав,без подружого життя,це вже видавалось надто тяжким,надто великою жертвою. Та мимо цего всего в його серці жевріє те тихе бажання бути священиком - тож він не піддається приманам світа. З цего родиться в його душі важка боротьба,а вислідом її остає ще сильніще бажання стати людиною духовною. - Щойно по такій боротьбі,коли священиче покликання вийде побідником, можемо сказати що воно є правдиве.

Приятель.

Петро вже від довшого часу бажає посвятитись священичому життю. Довгі різні суміви мучили його душу, а він не мав кого порадитись-звіритись.Сказати батькові - так він ще тільки насварить і заборонить,сказати матері - то знов плачем схоче його при собі задержати. В тій своїй журбі він пішов до о.Пароха,й по розмові з ним,чувся спокійний-рішений. В розмові спитав його о.Парох:"Чому ти хочеш бути священиком? Це що ти здоровий і здібний до науки, ще не засвідчає що ти вже маєш правдиве покликання."-"Бажаю бути священиком з любови до Христа,до Його святої церкви, з любови до мого народу" - була відповідь. Це було правдиве,основне покликання. (Л.б.

Священична Субота

Раміян.

"Бог на небі а ми на землі нічого не бажаємо так горячо,як молитви і жертви за священиків. Просімо Бога,щоб дав нам святих священиків,бо як будемо мати святих священиків,то всі вірні підуть за ними,а як ні,то все надармо." - слова Папи Пія XI.

Священики - це сіль землі і світло світа - це їм Божественний Спаситель повірив опіку над людськими душами. Сьогоднішній світ - людські душі - дальше від Бога,як колинебудь в інших часах - а завданням священиків привести його до пізнання Бога ,до Його любови. Та щоб могти в других розпалити огонь божої любови,треба самому ним горіти,тож щоб священики могли сповнити своє завдання,мусят бути самі добрими - святими.

Священичий стан,це велика гідність і вимагає великої святости,а тому що священик є чоловік - не ангел, то йому дорога до святости так само тяжка,як і всім людям, а навіть іще тяжща,тому,що більшої святости від нього домагається. З того можемо пізнати скільки священикові траба помочі божої ласки і скільки наших молитов,щоб він міг відповісти своїому покликанню.

Це певне,що в кожному віці християнства було багато душ,що ревно молились за добрих священиків. Щоб до тої так потрібної молитви притягнути більше число людей,головний настоятель оо.Сальваторянів представив свій план про священичу Суботу святійшому Вітцеві,що був з цего дуже задоволений. Дуже багато епископів занялось вже тою справою і горячо її поручають,а їх листи і благословення на це святе діло є доказом того,що це сьогодні дуже важлива справа. Сам Святійший Отець сказав про Священичу Суботу:"Похваляємо це діло і благословимо йому зі серця. І ще раз повторяємо - ця справа дуже нам подобається,похваляємо її та благословимо зі серця".

Священича Субота - це дуже проста практика. Кожної суботи по Першій Пятниці в місяці пожертвувати Спасителеві через руки Марії цілий цей день - Сл.Божу,св.Прич. всі молитви,діла і терпіння - за освячення священиків і за освячення всіх тих,що до сего стану приготовляються. Це апостольство приступне для всіх і ніхто не повинен і не може від нього вимовлятися. Тож станьмо і ми в ряди тих,що моляться за добрих священиків. Дивлячись на важкий стан нашої св.Церкви і народу нашого,можемо зрозуміти,яке це велике завдання і для нас. Молімось отже,щоб добрий Бог тим священикам,що терплять гонення за святу віру,дав силу встоятись у вірі і других утверджувати,а всім священикам допоміг дійти до святости,що відповідає їх станови і бути добрими пастирями Христового стада.

У СТІПІ ХРЕСТА

Веселий.

Від перших віків християнства відбувались великі паломництва до св.Землі,щоб там посітити й поклонитися місцям Страстей Господніх. А що таке паломництво не було можливе для всіх,то почали по різних краях ставити наслідування цих місць,щоб там розважуючи муки Спасителя винагороджати Йому за зневаги,що їх дізнає від невдячних людей.Це набоженство скоро розширилось,а св.Церква збагатила його різними відпустами.

Хрестна Дорога тепер складається з 14 стацій-образів,що представляють відповідну хвилину з правдивої Хресної Дороги. Де ці стації є правно поставлені,там можна відправляючи Хрестну Дорогу,зискати також і всі відпусти до неї привязані. Щоб ці відпусти зискати,треба: 1) іти від стації до стації - коли Хр.Дорогу робиться приватно,а при спільній Хр.Дорозі вистарчить звертатись лицем до відповідної стації,клякати,вставати і робити поклін разом зо священиком; 2) при кожній стації треба бодай коротенько розважати про Христові страсти. Звичайно додають ще молитви,або акт жалю,але це не є конечне до зискання відпусту.

Коли хтось не може відвідати тих місць де є посвячена Хрестна Дорога,можуть зискати всі відпусти, коли відмовлять 20 разів Отче наш,,Богор.Діво і Слава Отцу.. 14 до стацій, 5 до Ран Христових і 1 раз за Св.Вітця,тримаючи при тім в руках хрестик,що на ньому є надані відпусти Хрестної дороги.

Що таке набоженство дуже Христові подобається,про це нема найменшого сумніву. Коли раз св.Вернард стоячи в церкві при хресті розважав про Христові страсти, Ісус відняв свою руку від хреста і обняв його з вдячности, На питання св.Матильди,що Його найбільше боліло - відповів Ісус:"Те,що коли я висів на хресті всі мої кости повиходили так,що можна було їх почислити. І коли хтонебудь дякує мені за ті терпіння,робить мені таку прислугу,начеб виграв усі мої рани. Розважання над Страстями Спасителя є більше заслугуючі,як усі інші діла,бо розбуджують в нас жаль за гріхи,любов до Ісуса і бажання Його наслідувати. Як гарні слова Наслідування Христа:"Чи хочеш любити Ісуса цілим серцем - чи хочеш очистити свою душу...завоювати над ворогами спасення... вмерти щасливо... і на віки царствувати?- То навчися пильно розважати над муками і смертю нашого Спасителя".

~~Судомир~~ КРИВЕ ЗЕРКАЛО

2)

"В кінці книжки поміщено короткі популярні примітки до творів Шевченка,які пояснюють незрозумілі місця". А по правді треба сказати,що не незрозумілі місця,але ті місця,що прямо виколюють очі москалям,що їм треба було бодай підсунути інше значення,як вже не зовсім усунути - місця,що вказалиб народові правдиве лице Шевченка.

По такім слові можемо знати яку цензуру перейшли Шевченкові твори,бо хоч не мож було його зовсім переробити,тож треба було бодай дати пояснення"незрозумілих місць". Загляньмо отже до тих пояснень. Все в них звернене проти панів але тільки польських панів-ляхів,про московських гнобителів ані слова,та ні,є слово і то ще на їх оборону - під словом москаль Шевченко - після приміток - розумів тільки що салдат,жовнір і більш нічого. В них повно похвал для Богдана хоч Шевченко його в калюжі купає,але за те повно анатем на Мазепу,про якого Тарас і не багато і не зле висказуєтьоя - та це мабуть також зроблено після редакції найблищої до волі автора, - тож годі.З того що Шевченко не багато говорить про Мазепу,та що не попрікнув його ні одним словом - можемо догадуватись з як великою пошаною він відносився до нього і тільки завдяки жахливій московській нагінці на всяке мазепинство ми не маємо геройського опису його подвигів з під пера Шевченка.

Та вже найгірше "попилились" редактори "приміток" коли прийшлось в творах Шевченка пояснювати появу Христа,а також і інших біблійних осіб.Для них кожна така поява має патентоване пояснення - "за біблійною легендою",або "біблійний - легендарний". Отже біблія,це одна гарна "легенда" а Христос,це тільки її легендарний герой. - Всупереч воїм божим,церковним й історичним свідоцтвам заперечено вже не тільки божество Христа,але навіть існування Христа як історичної особи. Не беручи вже під увагу божого й церковного засвідчення,що й так не багато промовляє до розбурханих,анархістичних,степових душ,само історичне свідоцтво повинно їм вистарчити,щоб могли переконатись про свою неграмотність - чи безхарактерність. Одначе не дуже дивуймось - які вчені, така й наука,такаж і їх академія. Одного тільки жаль,що вони носять українське імя й опоганюють його перед світом.

Текст Кобзаря переплітаний картинами,що замітні своїм реалізмом у зображенні недолі поневоленого народу - тай це не диво - бо мистець зображує не те що було колись, а те,що тепер діється в Україні,а таких образів в теперішньому житті нашого народу не треба зо свічкою шукати.

Дивно,що видавці цего Кобзаря не відчули,що поет і до них звертається з тим важким докором "раби,підніжки, грязь Москви" - та мабуть це було якраз причиною,чому треба було видати Кобзаря ПІСЛЯ редакції,а не ПО волі автора.

(К)

ДЕНЬ РАДОСТИ

Дубівяк.

Велика Пятниця була справді сумним днем. В цей день Спаситель світа повис на хресті,вічно живий перестав жити - помер Безсмертний. - Світ ликував - раділи вороги, первосвященики,фарисеї,бо сприятали великого обманця-богохульника,- добре діло зробили. Не раділи тільки вірні друзі Христові,та їх було не багато - Марія-мати, Іван,Магдалина,побожні невісти,Никодим і Йосиф з Ариматеї. А деж апостоли? Деж ті,що їх Ісус уздоровляв,отвирав очі,очищав? Де ті,що їли хліб і наситилися,ті,що цілими громадами шукали за Ним,щоб бодай побачити? - Нема - нікого нема! Тільки тих кількоро вірних,люблячих. Взяли тіло Ісуса й похоронили в чужій плащаниці і в чужім гробі.- Це була сумна Велика Пятниця.

Люди слабого духа захитались у вірі - може справді це не Месія,не Син Божий,а простий обманець. А миж повірили Йому,пішли за ним - і що нам з того,що буде нам тепер від високої ради? - І тільки слабенька іскорка надії підтримувала ще зневірені серця - Він третього дня воскресне. Ця думка і фарисеїв не давала спокою і вони пішли й запечатали гріб - бо пригадали собі,що цей Обманець сказав,що третього дня воскресне.

І Він воскрес - Христос Воскрес! І тому день Воскресення,це день радости. Своїм Воскресенням Христос скріпляє нашу віру,бо якщоб Христос не воскрес,тяжко булоб нам повірити,що Він був Богом. Він воскрес і дав нам доказ своєї Божої сили,показав всім,що є правдивим Богом. Воскресення Христове - це основа нашої віри.

Цей день день є також основою нашої надії,бо дає нам запоруку нашого воскресення - що так як Христос воскрес,так також і ми воскреснемо,якщо будемо так в нашім житті сповняти волю Небесного Вітця,так як це Він її сповняв, аж до хреста,аж до смерти. Він обіцяв нам це і ми цего певно надіємося,бо ми повірили Його божим словам,словам Вічної Правди. Тож в цей торжественний час просавляймо гідно Того, що за нас терпів і воскрес,щоб нас скріпити у вірі й дати нам надію на вічне,щасиве життя. Благодарім Його і благаймо щоб ми своїм життям заслужили собі на величаве воскресення, щоб удостоїлись разом з Христом радуватись у небесній країні.

Щиренько ДЯКУЄМО дорогому братові Методієві ЧСВВ.що був так добрий і направив нам кількандцять пар черевиків - це велика прислуга для нашого дому. - Хай Бог щастить здоровлям на многі літа!

Богуслав.

БЛАГАННЯ

Наш Ісусе милий,
Царю Ти наш добрий,
Храни землю нашу,
Милу Україну.

Храни землю рідну
Україну бідну,
що в горю загибає,
Молить Тя,благає.

Хай і нам свободи
Сонічко засяє,
Дай нам Тя славити
В рідним,вольнім краю.

ooooooOooooo

О.П.Линський.

ЧИ ДОЖДУСЬ?

Чи дідусь я коли того раю,
що й для мого ще рідного краю
Засвітить правди й волі зоря.
Сьогодні мій край у неволі,
мій нарід без щастя,без долі,
В чужині гине з нужди й горя.
Тверду ще в серці віру маю,
І Господа за них благаю,
Щоб Він не дав їм загибати -
Вернув до дому з чужини,
На рідні ниви - царини,
І дав на віки там остатись.

Судомир.

Христос Воскрес,
Радіють люди
І ми радіймо
Собі в кутку...
Тепер не радість,
О,час лукавий -
Стони і плач

Воістину горе,
О горе нам,-
Синам недолі
Катам служить
Видать в неволі,
Греж, та й ще
Слізми сміятись.

Слідуюче число Проблеску буде подвійне,за травень і червень разом,тому просимо наших дописувачів збільшити дещо число своїх дописів або постаратись о збільшення співпрацівників.

МОЛІТЬСЯ ЗА ПОМЕРШИХ,АЛЕ

НЕМА ЧИСТИЛИЩА

Фараїл. 2)

Підчас такої проповіди старому Максимюкові аж волосся дубом ставало. За яких туманів має нас цей батюшка - думав він,доки нас буде обманювати,що треба за усопших молитися і ще гроші давати,коли того зовсім не треба,а я ж видав останній гріш. По відправі здибав він свого кума - "Цес мо куме,як ви си думаєте,доки тот батюшка буде здирати з нас гроші за дурно,бо як нема чистилища а тілько небо і пекло,то нащо молитися і давати на всякі відправи за померших? Як хто пішов до неба,то ему й так добре,а як пішов до пекла то й молитва не поможе,бо з пекла ще ніхто не виліз і не вилізе. Найже си батюшка вітолкує перед нами,а як не,то го сяке-таке вхопить".

Заки батюшка вийшов з церкви,вже всі люди гомоніли про виводи старого Максимюка,тож не диво що як тільки батюшка явився у дверях,обсіли його,як пси діда у вузкій вулиці. Старий Максимюк забрав голос: "Цес мо батюшко - як ви самі знаєте ми вас гречно шануємо,але хочемо щоб ви зараз тут нам виясняли,нащо молитися за усопших,коли нема чистилища, то нашо видавати гроші на парастаси та на відправи. Цес ви самі говорили на проповіди,жи душа йде просто або до неба, або до пекла. Тож прошу або ще виясняти або віддати мої гроші,бо ми до тепер давали,а самі не знали на що". Та то - почав батюшка - ваш такий рідний звичай,тож його треба заховувати. А тільки не викручуйся звичаями,а виясни правду - або більше до нас не показуйся - гукнуло вже кілька роздратованих голосів.

Побачив батюшка що не жарт,що не зможе пояснити противорічної проповіди,що вже не зможе крутити,своїми парохіянами як тільки захочеться,бо вони вже не ті темняки що колись були,але також бачать правду і бажають її пізнати - віддав гроші,що взяв за похорон і чимскорше спрятався. Вслід за ним посипались погрози,щоб більше не вертався,бо їм неука й обманця не треба.

І так ціла парафія стратила довіря до свого батюшки а за тим помаленьку і віру. А щоб церква дурно не стояла,то спрятали престіл, і що пятниці там деколись стояв батюшка,тепер засідають музиканти,а час до часу проповідує з того місця і комуністичний агітатор. - Це наслідки православної проповіди і православної віри.

(К)

Д Я К У Є М О !

Щиренько дякуємо нашому дорогому Приятелеві Впр.о.В.Дрібненькому ЧСВВ. парохові в столиці Канади - Оттаві,за щедрий дар 10 дол. Хто сам переживав такі тарапати, той розуміє і наше положення - щиренько спасибі!

ЗА МИР ХРИСТОВИЙ

Мирний.

Ніколи,так як тепер в наших часах,так багато на світі не говорилося і не писалося про мир. Мало коли людські серця так дуже були жадні того спокою,всі переконані, що мир,це велике добро і що треба його берегти за всяку ціну,- всі люблять і прагнуть мира.

По довгій страшній війні настав на світі мир, і всі кричать,що хочуть мира,хочуть зберегти мир,а того мира в світі немає. Сьогодні світ наче вулькань,що готов кожної хвилини бухнути жахливим полумям,і зняти все страшною,червоною лявою. Всі хочуть мира,всі боронять мир,але тільки такий,що їм до вподоби,такий,який вони собі уложили, мир повний кривди і несправедливости. Вони боронять його, не тому,щоб ущасливити світ,але тому щоб мати час проковтнути,те що вже вкусили,щоб мати змогу приготовитись до другої ще страшнішої війни.

Нема сьогодні війни,але й мира нема,бо нема Христового мира на землі. Христос дав людям мир: "Мир мій даю вам,мир мій оставляю вам,не як світ дає,я даю вам". Зараз по воскресенню відзивається до апостолів "Мир вам". Чого тільки треба - щоб люди зрозумли цей мир і забажали його, щоб забажали його в своїх душах,в своїх родинах,вдержавах, в цілому світі. А що світ сьогодні далеко від Христа,тож далеко також і від його мира.

Щойно тоді мир правдивий можливий на землі,коли цей мир буде справді Христіянський, коли всі народи поклонятись будуть єдиному правдивому Богові, коли перше шукатимуть царства божого і правди його,коли в світі буде взаімна пошана одних до других, коли вкінці народи й держави будуть руководитись не гордістю й ненавистю,але справедливістю і любовю.

В цей важкий час,коли цей несправедливий мир найтяще мститься на нашому народові і на нашій Церкві,що її стараються змести з лиця землі,якраз в тристапятьдесятлітну річницю її злуки зо святою правдивою католицькою Церквою - молімо горячо Христа,щоб зіслав на світ правдивий мир,щоб не дав загинути нам,народові нашому,і Церкві нашій в страшній неволі. Тепер самі ми - Церква наша переходить страшну Голгофу,двигає важкий хрест,підійдім як Йосиф Киринейський і поможім нести його бодай один крок - нашими молитвами,нашими терпіннями. І вірмо,вірмо сильно, що по Великій Пятниці прийде Великдень. Тільки молімось, молімось щиро - ЗА МИР ХРИСТОВИЙ НА ЗЕМЛІ.

XXXXXXXXXXXXXXX

ПРОБЛЕСК

Видають Брати Схолястики ЧСВВ.

Виходить раз у місяць.

Ч. 5-6. Гримзбі,Онт. Травень-Червень,1946. Рік X.

ПОКЛІН ДО СТІП

МИРТАН.

МАТИ УКРАЇНИ.

При вході до раю сидить невіста і плаче - плаче, бо серце болить,як згадає ті щасливі,недавно прожиті хвилини. Перший раз заплакало людське серце,перший раз опрагнена земля кроковтнула гіркі,гарячі,людські сльози. З болем в серці покидає невіста рай,а на її місце злітає Херувим й огненним мечем загороджує їй вступ,до городу щастя, до раю. Ця невіста - це прамати людського роду - Єва. Журба вілася в її душу,неспокій сумління затроює її життя, а за короткий час побачить наслідки свого нерозважного діла - смерть дорогої дитини - Авеля.

Багато в ріках проплило води,багато горя зазнала земля,яку прийшла на світ друга Невіста,вже не серед плачу і горя,але з радісною піснею в душі - "Величить душа моя Господа" Ця друга невіста,що її будуть славити всі народи,- це Преч.Діва Марія - Мати Божа і Мати людського роду,- друга Єва. Перша Єва стягнула на світ гріх і всі його наслідки - сльози і горе,а друга принесла на світ радість дала світові опасіння і виратувала світ від прокляття. Тому й не диво,що цілий християнський світ називає її своєю Матірю і могучою заступницею перед божим престолом, а багато народів посвятилось під її могучий покров.

І також наш нарід з давен-давна славиться горячим почитанням Божої Матері,чого доказів є так багато в нашім релігійнім і народнім житті.

Виправляючись у похід наші князі ішли до церкви, клонили голови перед іконою Богородиці іблагали благословення,а вернувшись щасливо знову ішли туди зложитищиру подяку за поміч і опіку. А на знак тої вдячности прикрашували її ікони золотом і сріблом. І наші запорожці - люди загартовані в боях,що здавалосяб в них вже завмерло всяке почуття побожности,вони - степові герої,виносили перед військо ікону Божої Матери і благали в неї побіди на врага і супостата. До Неї молилося батьковисилаючи сина на війну, перед її іконою світила свічечку мати,за поворот щасливий дорогої дитини.

Про цю любов українського народу до Матері України,засвідчають сотки святинь посвячених її імени,ті чудові богослуження в її честь й ті повні почувань й дитячої любови пісні. Та сердечна звязь душі народу з Пречистою,мов золота нитка тягнеться продовж цілої його історії й завдяки цій любови Україна,мимо важких страдань,остала вірна своїй Покровительці аж досі. І хоч Україна поділена на два табори - Католицький і православний - то одне в них лишилось спільне - горяче почитання Матері Руського Краю - і це одне злучить її в одне Христове стадо.

(Док.на стор. 4)

БЛАГОСЛОВИ БОЖЕ

Ріонад.

У весняний день,в місяці нашої Небесної Цариці і Матері,в неділю,що в цій чарівній околиці називається "Неділя Квітів",повстало до життя нове велике діло,нове дерево в нашій Церкві - Згромадження Сестер Місіонарок Християнської Любови. Успіх цего гарного діла є апробатою неба,що це діло боже,як це й говорили у своїй зворушаючій проповіди,ініціятор і основник нового Згромадження - Впр. о.М. Романович ЧСВВ. Вислухав Бог горячі молитви, а тяжкі праці і труди увінчав успіхом.

Служба Б.в просторій церкві Успення М.Б. на Гримзбійській Горі почалась. Час до часу продиралось крізь хмари весняне сонічко,наче щоб заглянути крізь вікна на це небувале торжество,що відбувається не що неділі,навіть не що-року,але що 50,чи 100 років. Мимо непевної погоди,церква була переповнена вірними і гістьми.

По "Святий Боже" під звуки пісні почалось те гарне торжество - приняття перших кандидаток до нового згромадження. Перед престолом клякнули дві особи-сестри Емілія і Стефанія Яник. Впр.о. Основник поблагословили їх одіж: намітки,білі ковнірці й нараквиці та нагрудні хрестики. За хвилину вони вже були як справжні монахині - модерних часів. Приняли благословення і так закінчилось це коротке, але важливе в історії нашої церкви торжество.

Третя година по полудні. Гостинцем ч.8 їде багато авт - люди оглядають квіти,видно навіть американські лайснеси. Багато з тих авт спиняється коло гарного будинку - першого дому Сестер Місіонарок Християнської Любови. Перед входовими дверми построєний престіл,де відбулось посвячення й отворення нового манастиря-новіціяту. Багато привітів наспіло з просторої Канади,багато зложили місцеві і гості,а між ними Монсіньйор И.Мекдона з Торонта. Цей день глибоко записався в памяті присутніх,а неодна молода душа певно почала мріяти чудову мрію - "Може і я колись там буду".

Велике діло носить на собі сліди великого божого благословення. Мрії стали дійсністю, найбільші трудности поконані. З малого зернятка розвинеться велике дерево й розпустить могутне коріння по всьому світі. Любов до Бога і душ дала почин цему новому згромадженню у любов Бога і душ буде гаслом нових Сестер Місіонарок Християнської Любови. - БОЖЕ БЛАГОСЛОВИ!

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

ТЕРНОВІ КВІТИ

Лубівяк.

Це було ще тоді,як Пречиста Діва,маленький Ісус і Св.Йосиф,вертались з далекої чужини у свої рідні сторони. Ісус тоді ще був за малий,щоб іти в таку далеку дорогу, а також і за великий щоб його ввесь час нести. Пречиста Діва і св. Йосиф на переміну несли дорогий Тягар,аж втомлені сіли спочити під маленьке деревце,що росло самітно в пустині. Св.Йосиф взяв плащ Марії і накинув його на деревце,щоб зробити тінь і холод. Та як тільки він це зробив,зараз дерев ревце покрилось мидим,пахучим квіттям. Тоді Марія зняла свою намітку й покрила нею квіти,а зараз з під корінця девини потекло жерело свіжої чистої води. А маленький Ісус, пригорнувшись до своєї Матери сказав: "Так як під твоїм плащем зацвило ось це тернисте деревце,так колись у царстві Мого Вітця зацвитуть ті душі,що шукали охорони в Твоїм Серці. Я пішлю ангелів,щоб розсіяли насіння цего деревцятка по цілому світі,щоб своїм цвітом пригадувало кожній людині Тебе і всі ті ласки,що люде можуть через Тебе,Мою Матір отримати".

В тім найгарнішім місяці в році,коли кожна деревина вкривається рясним квітом - пригадаймо собі Нашу небесну неньку і благаймо Її помочі й опіки,щоб ми могли нашу душу за життя прикрасити чеснотами,щоб ті чесноти колись в царстві Небесного Вітця покрили нас,як квіти покривають на весні кожну деревину.

МАТИ УКРАЇНИ!

(Док.зо стор.2)

Надійшов місяць Травень,місяць весни,обнови і свіжости природи. Відновляється життя в природі,а рівночасно відновляється і любов до Пречистої Діви Марії в серцях цілого католицького світу. В цей гарний місяць,до всіх католицьких церков по цілому світі сходяться побожні вірні,на вечірні набоженьства і віддають честь Марії - беруть участь у відправах,прикрашують Її престоли живими квітами,стараються наслідувати Її чесноти. Мільони гарячих молитов несеться в цьому місяці перед престіл Небесної Цариці,а Вона всіх вислухує,потішає. А чи наш народ мавби остатись байдужим на Її любов. Ні Пречистая Мати Руського Краю,український народ як колись так і тепер остане вірний Тобі,особливо тепер,коли переносить таке страшне горе,тепер,коли так дуже треба нам - Твоєї помочі.

1596 БЕРЕСТЕЙСЬКА УНІЯ 1946

Бр.П. 3)

Вплив Царгороду.

Давна світла наука з часів св. Ів.Дамаскина,на схопогасла. Релігійне життя в Царгороді,було на дуже низькім уровені,затемнене,бездільне. А крім змарнованої спадщини високих наук,турецьке ярмо в XIУ столітті добивало решткі церковного життя. Хоч захований зверхній,обряд,то зовсім бракувало релігійного духа. Між багатьома промахами царгороду,найзагальнішим була симонія. Ті що мали повні калити грошей купували собі в султана церковні достоїньства,які хто тільки хотів,а султан лакомий на гріш,продавав гідності навіть неопорожнених престолів,а попередників усував совсім безцеремонно. Розуміється що найвища гідність патріярха коштувала найбільше,а що патріярхи не могли стягнути відповідної суми грошей зо свого бідного грецького духовенства,то їхали в тій справі в Україну,Литву та Московщину. І так 1586 р. приїздить в Україну антіохійський патріярх Йоаким,а два роки пізніще,царгородський Єремія.

Коли тільки Єремія вступив на українські землі, всюди благав його нарід,щоб він зарадив потребам української церкви,щоб поправив,цей жалюгідний стан та підніс церковне життя на належний Йому рівень. І він обіцяв те зробити,як тільки верне з Москви,навіть дістав на це потрібні дозволи від польського короля Жигмонта III (бо Україна в тім часі належала до Польщі і Литви), і заповів перший синод в справі реформи на 1589 рік,у місті Вильні. На цей синод зібрався ввесь український епископат,крім перемиського й полоцького епископів,що задля старости немогли прибути. Приїхав навіть сам король Жигмонт,прибуло багато духовенства і світських,але синоду так як і не було. Тільки що патріярх заборонив відправляти богослуження тим священикам,що вже були вдівці,або й тричі жонаті,через те також усунув з урляду Онисифора Дівочку,напімнув Луцького епископа,щоб не терпів у себе двічі й тричі жонатого духовенства і з тим закінчився цілий синод. Не порушено ні одної пекучої справи.

Підчас свого побуту на Україні висвятив Єремія на київського митрополита Михайла Рогозу. Виглядалоб,що не радо згодився Єремія висвятити Рогозу на митрополита,а зробив це тільки тому,що так бажав король. Деякі подають причину того,що Рогоза був схильний до Унії,та інші,між ними й історик Коялович каже,що тому,що Рогоза,хоч був бездоганним монахом,то однак був слабої волі й патріярх сподівався що зможе з ним робити що забажає.

Висвята Митрополита давала українській Церкві більш одности й організованого життя,більш незалежности

від Царгороду,а тимсамим більше нагоди до розвитку й поступу до кращого. Щоб до того не допустити патріярх задумав розбити одність нашої церкви й тому підніс луцького єпископа,Кирила Терлецького до гідности екзарха, й назвав його своїм намісником. Власть екзарха рівналася власти митрополита,а навіть ще й перевисшала його. Гідність екзарха,як це пояснював і сам Єремія,було щось наче гідність кардинала в латинській церкві. Так поставивши проти себе двох зверхників в одній церкві,думав патріярх,знайти опору для себе в Терлецькім,якщоб Рогоза заявився за Унією. Сам Терлецький був дуже дбайливим єпископом,щиро дбав о піднесеня церковного життя й з поміж усіх єпископів він один тішився найбільшою повагою. З часом заявився за Унією і тим зразив собі деяких писменників.

Не меншою "благодаттю" для нашої Церкви було вивисшеня церковних брацтв до гідности Ставропігій,цебто винятя з під власти єпископа. Через назначення екзарха довів до зудару між єрархією,а через Ставропігії порізнив духовенство і світський загал,бо брацтва з часом почали присвоювати собі власть навіть над єпископами. Вдно патріярх добре знав давну цезарівську засаду "дівіде ет імпера". Наробивши такої колотнечі й зібравши ще за то потрібні йому гроші, вернувся Єремія до Царгороду,щоб там за них купити в султана свій патріярший престіл.

По відїзді патріярха в Україні лишилось тільки розчарування й обурення на таке його поведення - загал ясніще побачив,що не в царгороді спасіння нашої Церкви. А ще грецький обманець Діонізій,в імени Єремії жадав від митрополита грошей за висвячення,обурення на царгород доходило до вершка,почали кружляти думки,щоб зовсім зірвати з Царгородом. Такі самі сепаратистичні ідеї кружляли і на дворі короля Жигмонта III і між латинським духовеньством,але це було не з релігійних мотивів, а зполітичних - щоб через Унію перетягнути українців на латиньство і на польскосць. Та на щастя не такі мотиви спонукували до Унії українську єрархію.

Єпископ львівський Балабан був дуже огірчений тим що патріярх виняв брацтво з під його власти,а коли ще й погрозив йому Єремія клятвою,якщо буде нарушувати привілеї брацтва,задумав Балабан прилучитись до Риму. З тою справою він удався до екзарха Терлецького,що хоч не мав клопоту з брацтвами то однак щиро бажав добра для своєї церкви, а рівночасно бачив,що того добра годі ждати від Царгороду. І так те,що патріярх кував на погибіль нашій Церкві,те Бог обернув на добро,бо на що не рішивсяб був хиткий Митрополит Рогоза,на те рішився екзарх Кирило Терлецький - на злуку з Римом.

Не малий вплив на Терлецького мали і деякі латинські духовні, як луцький єпископ Мацейовский і Петро Скарга Тов.Ісусового,що наче впродились від своїх племінників і

(Док.на стор. 9.)

ТАТО І МАМА НА ПРОДАЖ

Богуслав.

В одному парижському часописі,між іншими оголошеннями появилось і таке:" Тато і мама на продаж! Тато 65 літ а мама 62 роки. Хто хотівби собі їх купити,прошу зголоситись на понищу адресу..." Слід підкреслити, що це дивне оголошення появилось в одному з найбільших часописів,тож багато було таких що його читали,а між ними було багато таких,що з тої торгівлі батьками кпили собі та насміхались. Та було багато й таких,що гірко заплакали над гіркою судьбою тих стареньких батьків й осуджували в серці те жорстоке,нелюдяне поведення невдячних дітей.Багато батьків,побоюючись,щоб і їх колись така доля не стрінула, почали звертати більше уваги на виховання дітей,щоб колись на старість їх любили й шанували,та не виставляли на продаж,не виганяли з торбами. І хоч так багато людей читало це оголошення,хоч так багато милосердилось над тими нещасними батьками,то не знайшовс ніхто такий,що викупивби їх від так невдячних дітей.

В глухій закутині Парижа,де переважно живе біднота,мешкає,хоч і вбога але щаслива родина - Бонкер. Іван Бонкер був сиротою від дитячих літ і хоч був дуже здібний, через убожество не міг добитись до чогось кращого й тяжкою працею заробляв на хліб насущний. Його подруга також змаленьку зазнала сирітської долі,а й тепер гарує тяжко,щоб улегшити свому дорогому мужеві тягар удержання родини. Вони також прочитали це дивне оголошення. Це була для них нагода дістати собі родичів,вони знали,що це сирітська доля,дітям без батьків,а батькам без дітей. Одного дня вони вибрались,щоб віднайти подану в часописі адресу. Чим дальше їдуть тим кращі перед ними будинки,тим багатші мешканці, аж станули перед великим гарним домом. Вивіска на стіні годилась з адресою оголошення - знепевністю ідуть до дверей. Подзвонили - до дверей вийшла старенька пані,гарно зібрана. Перепрошують за турбування й питають чи це тут тато і мама на продаж,чи може вони помилились. З щасливою усмішкою запросила їх пані до середини і ввела до гарно прибраного покою. Зараз до покою увійшов старший мущина й почав розпитувати в якій справі вони прибули до нього.

Іван почав розповідати. Ми обоє були сиротами. В житті ми не знали що то значить мати батьків. Коли ми побачили в часописі оголошення,ми зрозуміли,що це для нас нагода мати своїх батьків.- Це добре,відповів старець, тільки ми не є на продаж. Як бачите ми вже не молоді,дітей не маємо,нема кому лишити наші маєтки. Це оголошення ми видумали на це,щоб дізнатись хто дійсно є гідний бути нашим спадкоємцем. Тож за ваше добре серце,ми хочемо лишити вам свої добра. Ще сьогодні перенесіться до цего

(Док.на стор. 8)

ОРГАНІЗАЦІЯ

ирний.

Хоч війна спричинює багато лиха,несе за собою великі нещастя,то однак війна навчила людей одної великої річи,- ОРГАНІЗАЦІЇ. Це в початках історії людського життя, коли ще людина жила одинцем - війна,боротьба за існування, навчила її лучитись в племена,а в обороні самих себе ці племена лучились разом,до боротьби зо спільним ворогом і помало творили один народ, організацію. Організаційного життя вчить людину також сама природа. Де людина сама не може нічого вдіяти,наприклад при будові,там стає кілька,або кількадесять осіб і чого не могла одиниця,те доконує організація.

Організація - це більше число людей злучених зо собою бажанням осягнути якусь мету,при помочі означених середників,працею веденою під одним проводом. Коли людина стремить до чогось одинцем,дуже часто знеохочується,бо бачить,що сама не зможе пконати перешкод - в організації кожний член відчуває що він не сам працює,не сам бореться,відчуває за собою силу цілої організації. Цим пояснюється,чому різні товариства можуть більше зробити навіть з менше талановитими членами,як найздібніші одиниці,полишені самі собі, чому Чини можуть більше зробити,як поодинокі священики.

До розвою організації багато причиняється її провід,бо в його руках спочиває доля цілої організації. Однак зам провід нічого не вдіє без членів. Нічого не варта та організація,що в ній нема організації в стремліннях і вправі. Бо де єдність,там сила,а де сила,там і побіда. З того слідує,що який нарід,якщо він не хоче пропасти,мусить бути одною організацією. Колиж він має багато організацій і кожна зних намагається бути народньою,а нехоче злучитись в одну організацію організацій - такий нарід не може сподіватись кращої будучности. Одинока запорука "кращого сьогодні" це одна сильна організація.

ooooooooOoooooooo

НА ПРОДАЖ.

(Док.зо стор. 7)

[illegible] дому - це все ваше. Молоді подруги не знали чи це сон, чи дійсність, а це була гарна,солодка дійсність. За своє добре серце,одержали не тільки батьків,але і їх великі маєтки. Цей великий день став вступним словом у їх життєвій книзі радостей. Вони дістали доступ до висших верств,на висші становища. Своїх прибраних батьків шанували як рідних - і щасливо прожили свій вік. І так справдились божі слова "Шануй батька й матір,а добре тобі буде і довго проживеш на землі".

В ЦЕЙ МІСЯЦЬ ТРАВЕНЬ

Тарас

Велику ролю в духовному житті відіграє набоженство до Пречистої Діви Марії,бо хто щиро почитає Небесну Матір,той з більшою легкістю і скорістю поступає на дорозі совершенства,бо чує за собою Її поміч і опіку,Її могучий покров.

Блаженний де Монфорт не вагається сказати,що той що цілковито піддається під провід і опіку Марії більший поступ робить за короткий час,ніж той що хоче все робити власними силами, за цілі роки довгих і тяжких боротьб. На потвердження сего він наводить приклад самого Ісуса Христа,що так дивно і так велику часть свого життя провів під опікою і під покровом Марії,укритий і незнаний світові. В тім укритті Він більше доконав добра для спасення людей, ніж якщоб цей час зужив був на великі чуда й навернення грішників,бо ті діла йшли через руки Марії на славу Небесного Вітця. Так також і ми найбільше подобаємось Богові тоді,коли по прикладу Ісуса,піддаємось під провід Марії, щоб через послух Її подобатись Богові. А підданяся Марії це щире дитяче уовання на Її поміч,це вірне наслідування Її гарних чеснот. Почитання Марії,це вподобання і слава божа,а слава божа в нас,це наша святість,отже чим більше й горячіше в нас почитання Марії - тим більша і певніща наша святість.

Той що славить свою матір - каже Св.Дух - є подібний до того,що жертвує все своє майно - тож і той,що славить свою Небесну Матір,через Її руки складає Богові нетільки своє майно,але і самого себе. Не диво отже,що почитателі Марії стають скоро багато в небесні скарби,бо Вона Жерело ласки,пильно зберігає і побільшує ті скарби своїх почитателів.

Маючи це все на увазі,злишнім буде ще в особливіщий спосіб заохочувати нас до цего милого почитання,особливо,коли загостив до нас цей місяць Марії - місяць травень.

БЕРЕСТЕЙСЬКА УНІЯ.

(Док.зо стор. 6)

щиро відносились до Унії,бажаючи тільки слави божої і спасіння душ. Мацейовский жив близько українців,бачив їх незавидне положення й хотів помогти,хотів навіть стрінутись з Єремією й обговорити точки згоди і злуки,але патріярх хитро оминув ту стрічу. Тому він тепер старався впливати на особу найвищу тоді в нашій Церкві - екзарха Кирила Терлецького. В тім багато помагав йому також берестейський каштелян Адам Потій - пізнійший головний подвижник Унії.

(Д.б.)

НАША МОЛОДЬ - НАША МОВА

Мікрос.

це вже загальне явище,що в українських часописах в Канаді й Америці,дораз частіше і дораз більше появляються статті в англійській мові. Одні з нашого загалу, мотивуючись високим патріотизмом опрокидують таку практику як шкідливу для народу - другі з того самого патріотизму боронять її як корисну і навіть конечну. Це є самозрозуміле, що до українського загалу повинно писати по українськи і таке твердження є з усіх сторін оправдане і до його здійснення треба всіми силами стреміти. Однак фактом є що багато нашої молоді і дітей,а навіть і старших не знають рідної мови і доступ до неї через українську мову виключений,а позбавлено, ми потрапили без опіки і проводу затрачуються.

До нашої молоді доходиться через відповідні середники. Ми хочемо ратувати ту частину нашого народу,що не знає рідної мови - а для них ми повинні посвятити більше уваги, бо ті тих не знають,бо не здоровим треба лікаря, а хворим - до цього треба відповідних середників. Таким відповідним середником є та мова,що її вони розуміють. Мова це треба вміти в них свідомість свого походження, мови приналежності і оскільки вдається заохотити до вивчення рідної мови. Отже не письменна чужою мовою є ділом національного,а вивчення рідної мови і допущення до того як рідним способом. Коли хочемо до нашої молоді промовляти чужою мовою,то перше навчім її тої мови.

Багато говориться і плачеться в нас на незнання рідної мови,але,що молодь пропадає, але мало шукається причин, не хочеться розібрати,щоб ті причини усунути і бодай недостачі доправити. Це є очевидне,що найкращою учительською мовою є школа. А стільки наших громад по цілій Канаді,стільки маємо наших, українських шкіл? Скільки маємо добрих вечірних шкіл,скільки добрих,гарних власних??? Вистарить на пальцях одної руки й ще чимало зостанеться. Брак шкіл був дотепер причиною нашого відставання рідного язика і брак своїх шкіл є і буде на перешкоді широкого доступу. Постараймось щоб кожна громада,а не будемо цілі вимагати чужої мови. Рідна мова,це наше національне діло.

Майже кожна наша громада-парохія в Канаді й Америці має свого диригента - отже може мати і свого учителя, тимпаче,що він може бути в одній особі - Учитель-диригент. Багато енергії і грона витрачаємось на різні сварки-процеси, на діло організації- сходи,на балаканину,але так мало,так дуже мало на діло,на працю,на організацію рідної школи. Коли хочемо щоб у нас була наша молодь і наша мова - то нехай в нас буде і наша школа.

ПО ДОРОЗІ

Виїхав

ДО ГАЛІВУД

КАРТИНА З КАНАДСЬКОГО ЖИТТЯ!

Діючі Особи:

Батько, Андрій - 17 - їх діти.
Мати, Ганя - 14 -

Дія І. - Ява 1.

Андрій: (сидить вигідно в гарній кімнаті - переглядає акторський журнал). Ох,як то гарно бути актором... Вчора я бачив гарний шов - актори чудово відіграли свої ролі... А сьогодні Ганя дала меніцей журналик,а в ньому так багато пишеться про акторів... Чому і я не мігби бути актором... Давно вже думаю про це,якбито до Галівуд дістатися, але....може батько не схочуть... грошей не дадуть,а тоді що?

Ява 2. Андр. і Ганя.

Ганя: (вбігає) Андрію знаєш що?!!
Андрій: Та дещо знаю,а дещо ні.
Ганя: Е,тобі все жарти в голові. Я тобі маю щось сказати.
Андрій: Певно треба тобі в рахунках помагати,що?
Ганя: Ні, ні,зовсім ні,це дуже поважна справа. Знаєш всі люди в місті говорять,що ти повинен бути актором. А вчорашня фільма - правда що тобі подобалася? - Якщоб ти так поїхав до Галівуд,як той Степан на фільмі і став таким славним актором,чи це не булоб гарно?.... Потім може і я поїхалаб...
Андрій: Давно я вже думаю про це сестричко - тільки не знаю чи тато і мама пустять...
Ганя: О,я думаю що вони згодяться,бо як по останнім концерті тебе люди хвалили,то вони тим дуже тішилися. А зрештою ти вже великий і сам про себе повинен дбати...- Знаєш що?.. Ти приготови все до дороги,а тоді одного дня їм скажемо,то вже буде запізно спиняти. Добре?

Андрій: дуже добре,сестричко, бодай раз ми погодилися,ти завжди порадиш і поможеш в скрутнім положенні. Коби тільки батьки позволили,то вже сповниться моя мрія. Таки зараз почнемо приготовлятись в дорогу. Славно!!!,я їду до Галівуд!!! Ходім! (виходять)

ЗАСЛОНА.

ДІЯ ІІ. Ява 1.

Та сама кімната. Батько читає часопис,мама вишиває.
Мама: І що ти там старий так в тую газету зарився?
Батько: А хиба що?
Мати: От краще подивився за своїм садочком,що він виробляє.

Батько: Та він в мене добра дитина,я нічого ще не знаю.
Мати: В тім той біда,що ти голова дому,а нічого не знаєш, а от подивився б до його хати то побачивби. Мабуть не довго будеш тішитися ним - там вже всьо стоїть готове наче в дорогу,кудись він думає їхати від нас тільки не знати куди,а тобі навіть не вголові...
Батько: Та чекай,чекай жінко та й успокійся,він ще не поїхав,а як схоче їхати,то скаже,чейжеш він вже не дитина і вічно твоєї запаски не буде триматися,треба на світ божий подивитись як люде живуть.
Мати: Іди,іди з твоїм світом,розволочиться дитина,тай потім ще тебе на старість з хати вижене.... (втирає очі).
Батько: Та вже ти тим не журися. Він ще не такий злий. От і хтось іде до нас. Не плач,бо ще скажуть люди,що ми посварилися.

Ява 2. Андрій і Ганя - входять.

Батько: А,то ви діти,а я думав,що хтось зо сусідів. Ну що де нового чувати.
Ганя: Знаєте що? Ми вам маємо щось дуже важне сказати.
Батько: А то що такого важного?
Андрій: Тату...Мамо...я маю до вас велику просьбу...
Батько: Ну,що такого великого? Хочеш авта на сьогоднішний вечір?
Андрій: Ні,не те... Знаєте,я вже від давна думаю над тим, чим я маю колись бути і я...
Батько: Певно,певно,ти вже не маленький.
Андрій: І я думав бути колись актором... думав поїхати до Голівуд...
Мати:(наче до себе) Казала я що таке буде...
Батько: Дуже добре дитино,то мене дуже тішить.Це буде слава і потіха для нас. З наших околиць вже є лікар і адвокат і навіть кілька учителів,але актора ще нема - ти будеш перший.
Мати: Та воно так і не так... Жаль мені тебе дитино. Світ лукавий,а ще Голівуд... Не одно добре туди поїхало,а вернулось таке,що вже ні до Бога ні до людей.
Андрій: Не бійтеся за мене мамо,я все буду таким,як ви мене навчили...
Ганя: Певно мамо, він буде добрий... Стане славним актором, дістане багато грошей,дасть на нашу церкву... (влесливо) і не мене візьме зо собою.
Мати: Та нехай їде,як вже так дуже хочете... Але памятай дитино на Бога,на твій нарід,на твоїх рідних.(плаче)
Андрій: (радісно) Тату,мамо,дуже вам щиро дякую,я вже майже всьо маю готове,так що вже завтра мігби їхати...
Ганя: Ходи Андрію скажемо приятелям добру новину. (тягне його за руку,виходять)
Мати: Ох,щось не доброго відчуває моє серце...
Батько: Ех жінки,жінки,ви все з серцем виїзджаєте...
Мати: О Мати Божа, Тебе благаю,май в своїй опіці мою дитину....

ЗАСЛОНА.

ДІЯ III. Ява 1.

Мати і Ганя спішно кінчать пакувати Андрієві валізки.
Мати: Андрію, Андрію,а скорше, потяг незабаром відходить. (до Гані) А йди-но та розрухай його,бо спізниться. (Ганя виходить) Так мені від самого рання,тяжко,такий жаль,якби його вже на мари клали. (клякає) О Матінко Небесна, Тебе також колись Серце боліло за Сином,потім моє бідне серце,візьми в свою опіку мою дитину...
Батько: (входить) А деж він,чому не йде ? Таж то вже час коло потягу бути.

Ява 2. Андрій і Ганя входять.

Андрій: Ну тату,мамо,бувайте здорові,не журіться про мене, тай благословіть на дорогу. (клякає - Ганя й собі клякає збоку)
Батько і мати: (підносять руки над його головою) Хай тебе Бог благословить дитино,і Пречиста Мати. (Батько й Андрій беруть валізки і спішно виходять. За сценою чути трубку авта - на прощання)
Ганя: (по хвилині мовчанки) не журіться мамо. Андрій щасливо заїде,буде славним актором і ми будемо видіти його в кожній фільмі... Може я колись також за ним поїду.
Мати: Дитинко,вибий собі то з голови,хоч ти лишися при нас. Хто нас на старість догляне,як ви обоє заберетеся. Коби він хоч щасливо заїхав,бо я чогось така неспокійна за нього.
Ганя: (глядить крізь вікно) О вже тато вернулися від потягу, мамо,і Андрій з ними, певно спізнився.

Ява 3. Входять Андрій і Батько.

Батько: Я ж тобі казав не слинься тут коло мами,а тепер маєш,сиди в дома.
Андрій: То нічого тату, Не поїхав сьогодні,то поїду завтра. моє від мене не втече.
Мати: Добре дитинко,що ти вернувся,аж мені на серці легше стало.
(За сценою голос розпродувача часописів) Екстра,екстра, Велика катастрофа! Екстра.
Ганя(вибігає, за хвилину вертається з часописом в руках) Ох, Андрію добре що ти вдома. (дає йому часопис)
Андрій: (читає) "Сьогодні рано,дві милі від міста,вискочив зо шин особовий потяг. Кількадесять убитих,багато ранених". Це той потяг,що я мав ним їхати... (Сідає задуманий,оперши голову на руки.)
Мати: О Мати Божа,дякую Тобі за Твою ласкаву Опіку. Дитино моя,я цілий ранок була неспокійна за тебе,а тепер дякую Богові,що ти живий і здоровий.
Батько: Направду Бог добрий для нас.
Мати: Дитино,може то знак з неба,щоб ти покинув думати про Голівуд?
Ганя: О ні мамо,завтра вже таке не притрафиться,він завтра вже може безпечно їхати.
Батько: Та я йому не борону,як хоче...
Андрій: Ні тату,я вже не поїду до Голівуд. Я буду чим ін-

шим тут в Канаді,а до Галівуд нехай Ганя їде,як хоче. Бог показав мені особливішу опіку і я хочу Йому відвдячитись. Сьогодні вечером,я скажу вам свої пляни. А тепер Богу-дякувати що я вдома.

Заслона.

Дія IУ. Ява 1. Батько і мати.

Та сама кімната кілька місяців пізніше. Батько і мати сидять так як і в другій дії.

Батько: Ей,щось нема чутки від нашого Андрія,десьйого там заперли тай навіть листа не позволять написати.

Мати: Та троха скучно і без него і без листа,але я бодай тепер спокійна за него,він в добрих руках.

Батько: Всі наші пляни перекрутилися. Я собі думав що він буде славним на цілий світ,люди будуть мені завидувати такого сина,а він поїхав хто знає куди.

Мати: Е, що там акторська слава. Ти подумай собі,що то буде як він приїде за кілька літ.

Батько: Ая,за кілька літ. Хто знає чи ти до смерти його побачиш. Як йому листа не можна написати,то вже де там самому до дому їхати. Треба буде бодай Ганю до Галівуд вислати.

Мати: Дай собі спокій з тим галівудом,або сам їдь,як так дуже хочеш,а я дитини не пущу.

Ява 2. Входить Ганя.

Ганя(вбігає з листом в руці). Тату,мамо,лист до вас,певно від Андрія. (дає батькові)

Батько: Лист? Від Андрія?? Може слабий???

Мати: Не слабий,ні, - читай скоро.

Батько: (читає) Слава Ісусу Христу! Дорогі Родичі й люба сестричко: Я прибув сюди щасливо. До цеї пори ще нічого такого не зазнав,щоб мене знеохочувало. Чуюся вповні щасливий і вдоволений моїм вибором. Я так довго не писав до Вас,бо хотів Вам зробити маленьку несподіванку.

Щодня дякую Богові за таку велику ласку,що завернув мене з дороги до Галівуд,бо хоч там могло мені бути добре,то я таки не бувби такий щасливий там,як тут. моліться за мене дорогі родичі і сестро,тай не журіться про мене. Я також ніколи не забуваю Вас у своїх молитвах. Дасть Бог,за якийсь час,я буду священиком. Коли я їхав сюди багато сміялося з мене,що мені в голові перекрутилося, вони правду казали і я дякую Богові за те,бо перекрутилося на добре.

Здоровлю сердечно, Ваш син і брат

Брат Антоній.

Мати: Богу-дякувати що він щасливий. Бачиш старий,в манастирі не так зле,як ти думав,навіть ліпшеяк в Галівуд.

Батько: Здається твоя правда. А ти Ганю як кажеш?

Ганя: Та я кажу,що я також поїду до манастира,до Сестер Місіонарок, як Ви позволите.

Батько: Їдь з богом дитино. Ми тобі на дорозі до щастя не станемо.

Мати: Хай Мати Бога благословить тебе,доню.

Заслона. КІНЕЦЬ.

НАШ ПРИЯТЕЛЬ

Катос.

Хто знайшов вірного приятеля - знайшов великий скарб. Однак це дуже важке діло пізнати правдивого приятеля від лукавого ворога. Сьогодні світ старається якнайбільше укрити правдиве значення слів - говорить солодким язиком але затроєним серцем і тому треба бути дуже обережним,щоб не впасти жертвою лукавої приязні. Невірні щирі приятелі ті, що дають нам всякі дарунки й/чемнесенько поздоровляють при стрічі і хвалять на всі заставки - але ті,що нас не лишають в біді,в нещастю,що щиро скажуть нам правду в очі,хоч вона не завжди нам приємна .

Один славний і багатий лікар в Ню Йорку,що часто послугував людям навіть без винагороди, справив гостину для своїх приятелів. Було їх дуже багато. Всі хвалили його дуже, й називали своїм найкращим приятелем. Та сталось так,що незабаром вмерла його жінка і два сини,а ціле майно згоріло. В тім своїм горю просив помочі у своїх давних приятелів, але вони його неспостерігали,коли переходив коло них,ні навіть не знали хто він,коли починав до них говорити. Каже наша пословиця "Краще мати отвертого і певного ворога,як лукавого приятеля".

Правдиву приязнь можна пізнати по трох знаках. Поперше,вона є тиха і повна довіря,а основа її,це любов до Христа. Дальше вона є витревала,чимнебудь не зражається, все вибачить,все простить. Вкінці вона є обережна,не сходить на змислові уподобання,на примхи. Ціль її,а разом і найбільша нагорода - це робити добро приятелеві - бути для других корисним. Приязнь може бути великим помічним середником до святости,або великою перепоною,залежно від того,чи вона є правдива,щира,чиста - чи змислова,облудна.

І хоч на світі приязнь така нестала й непевна, то воетаки є Хтось,що Його приязнь не є така як людська, Хтось,що Його приязнь є правдива- вічна,бо це приязнь божа, приязнь самого Ісуса Христа, Його Преов.Серця. Ми можемо зайти з Ним в приязнь,що більше Він сам запрошує нас до неї, тільки послухаймо Його голосу. Він найвірніщий Приятель, бо вірний на віки,колиб тільки ми вірні остали Йому. Він і найкращий Приятель,бо може і хоче зробити для нас все,що тільки треба для нашого щастя. Він віддав для нас все - все,що тільки мав,а вкінці дав і своє Преов. Серце. І тому коли до нас приходить,цей гарний місяць червень,місяць Христового Серця,поспішімося заявити Йому нашу приязнь й обіцяймо бути вірними Йому в цім житті,щоб колись у вічности ми були гідні спочати при Серці цего нашого найкращого Приятеля.

ВЕЛИКИЙ ПОСІВ

Бр. Й.Ш.

Дня 5 травня 1946 р. Впр.о.Марко Романович ЧСВВ, професор богословія в Гримзбі,при божій помочі і за благословенням Апостольської столиці заложили нове згромадження сестер під назвою Сестри Місіонарки Христіянської Любови. Це гарне діло, рівнається другим великим ділам тих колишніх членів Нашого Чина,що свої імена працею і жертвою записали на зважди в історії нашого Чина. Мимоволі насувається згадка про покійного нашого о.Є.Ломницького ЧСВВ, що тому пядесять літ основав Згромадження СС Служебниць ПНДМ. За тих кількадесять літ ці сестри дійшли до найдальших закутків нашого загалу,розкиненого по цілому світі й ведуть свою успішну працю,для слави божої і для добра душ. Як тішився б о.Ломницький,коли б тому пядесять міг предбачити ці великі успіхи своїх трудів,що з них овочі ми тепер збираємо.

Рівнож по надзвичайних трудах і серед тяжких обставин Впр.о.М.Романович ЧСВВ, - своєю витревалою працею, своїми надзвичайними талантами й особливо своїми щоденними горячими молитвами через довгі роки - випросили в Бога ту ласку,що в цю неділю пятого травня побачили як перші кандидатки до нового згромадження приняли з їх рук першу одіж СМХЛ. Як радо ми разом з Впр.о.Романовичем ЧСВВ, поглянули-либ пядесять літ наперед,на ті дальші овочі їх праць. Що вони будуть це певне,бо нераз вже це маленьке зеренце нового згромадження відчуло особливішу поміч божої руки,особливо в тих чорних хвилинах,коли здавалось мала наступити анігіляція цілого того великого діла.

Дай Боже,щоб те зеренце,що сьогодні показується таке живе і плодюче,скріплене божим благословенням,скоро розвинулось у велике дерево й розпустило коріння по всіх краях,де тільки живе наш український нарід.

А ми зо своєї сторони не забудемо,що Впр.о.Марко Романович ЧСВВ,своїм щирим,великим ділом причинились до збільшення слави нашого Святого Чина й дасть Бог,колиось історія зачислить їх до наших ВЕЛИКИХ МУЖІВ. Молімось за них,за нове згромадження і просім Бога,щоб наділив їх силою і здоровлям,щоб могли і на далі продовжати свої праці на славу божу - для добра душ.

З ВЕЛИКОЮ РАДІСТЮ подаємо до відома всім нашим приятелям,що ПРОБЛЕСК цего року обходить десятьлітній ЮВІЛЕЙ свого існування,тому цьогорічне листопадове число буде ЮВІЛЕЙНЕ. Серед наших обставин воно може бути слідуюче.

СВЯЩЕНИК

Тарас.

Священик в очах людей,це чоловік що стоїть при престолі,вбраний в гарні ризи - чоловік,що говорить з проповідальниці до поважної,тихої публики,що годинами пересиджує в сповідальниці,слухає сповіди й дає розрішення калинникам; він хреотить маленькі діти,дає шлюби старшим,відвідує хорих і хоронить померших. Він має повагу в суспільности і має велику силу і права,а через те і великий вплив на своїх парохіян.

Священик справді є таким,коли він являється при виконуванні своїх обовязків і впубличнім житті і є багато людей,що поза ту зовнішність нічого більше не знають,ні про його дійсну гідність,ні про його обовязки,ані також про його життя - відношення до Бога.Тому не диво що так мало є охочих станути священиками - так мало покликань. Якщоб люди,особливо молодь,знали більше про священичий стан - то не боялисьб стати в його ряди.

Зовсім гідно і справедливо священик називається "другим Христос", та не тому що може він має на собі особу Христа,але тому,що його життя - це життя самого Христа на землі,він живе тільки на те,щоб продовжати Христову місію на землі. В день своїх свячень він віддається Христові,віддає Йому цілого себе,щоб він міг в нім продовжати своє життя [illegible] між людьми і тому справедливо може сказати зо св. Павлом "живу вже не я,а живе в мені Христос." Як Ісус розпятий на хресті стоїть священик при престолі як посередник між Богом і людьми, взносить свої руки до неба переповнені заслугами Ісуса Христа і складає Найсв. жертву - ціну нашого спасіння. Тим віддає Богові найбільшу честь,а на людей стягає дощик ласк і благословення.

Священик,це милосерний Христос - що прощає гріхи, очищає душі,провадить до неба. Він є тим добрим пастирем, що шукає заблуканої овечки,веде назад до стада,на зелену маму,де сам Христос кормить їх і напуває своїм Найсв.Тілом і Кровю. Він,це також співчуваючий Ісус,що потішає сумуючих,помагає убідним,хорим,опущеним,приготовляє вмираючих, не забуває і по смерти. Він є дорогою,правдою і життям для повірених йому душ,він переходить своє життя безнастанно творячи добро - він є співспасителем душ.

Хто стає священиком не стає ним для себе,для вигоди,навіть не для свого власного духовного добра,але він стає священиком для людей, "З людей взятий і для людей поставляється". І колиб люди це знали,що священик є виключно для них,горнулисьб більше до своїх душпастирів і малиб до них довіря. А також булоб багато більше покликань,якщоб юнаки розуміли,що це справді є "СВЯЩЕНИК".

КУДИ ЙДЕШ

Рісхад

3)

Покликання це не є приказ,Христос нікого не силує - це є запрошення:"Прийдіть всі до Мене..." "Іди за мною.." "Якщо хочеш..." Це таке саме запрошення як в гостину- на парті, можемо йти,можемо остатись дома. Коли підемо,Той,що нас кликав, буде тішитись,колиж ні - жаль Йому буде,але гніватись Він не буде."Як хочеш.." каже Він.

Свобідний вибір.

Юрко це великий пустій. Забави і збитки,це одинока річ, що йому в голові. Часом він думає бути славним лікарем,або адвокатом,або ще чим,тільки не священиком. Одного дня однак він опинився в манастирі - бо так хотіли тато-мама - купили тикет, зладили все на дорогу і "Щоб ти мені приїхав ксьондзом"- були їх останні слова. Та він приїхав, досить скоро тільки не священиком. З нього сміялись другі,не міг ніде показатись,чувся нещасливий - тільки тому,що так хотіли батьки.

Грицько,це гарний,тихий хлопчина, але він сирота,має другу,не дуже то добру маму. Щоб позбутись з хати нелюбої дитини,вона присилувала батька, щоб дав його в манастир. Не знав Грицько куди він їде, не знав що його жде,та коли побув там короткий час,коли зрозумів те життя полюбив його щиро і так пімста недоброї матері вийшла йому на добро. Та це є звичайна дорога,що нею Господь кличе. Бог може зло обернути в на добро,але нікого до нічого не силує,а коли Бог не силує то й батьки не можуть дітей силувати бути тим,чи іншим,бо покликання,це свобідний вибір для кожної одиниці.

(Д.б.)

ЮВІЛЕЙНІ ХВИЛІ

Як добрі діти використовують всяку нагоду,щоб заявити любов і пошану своїм батькам,а добрі горожане овоїм провідникам,так також і ми хочемо використати одну дуже гарну нагоду,нашу любов,пошану і відданість нашим духовним провідникам - Їх Ексцеленції Кир Амврозові Сенишинові ЧСВВ. що є Епископом-Помічником Преосв.К.Богачевського - і Їх Ексцеленції Кир Нілеві Саваринові ЧСВВ.,що є Епископом-Помічником Преосв. В. Ладики й Генеральним Вікарієм нашого кандського екзархату. А цею гарною нагодою є пятнадцята річниця їх свячень на священиків,що припадає на день 23 серпня ц.р. Молимо Бога щоб цей гарний день-спомин виповнив своїми святими ласками й благословенням, - щоб кріпив пив сили й здоровля - щоб благословив усім працям Собі на славу й на добро нашої Церкви в Канаді й Америці. на -

МНОГІ І БЛАГІ ЛІТА !

В цей сам день святкуватимуть такуж саму річницю свячень ще двох наших Впр.Отців,а це - великий місіонар, Впр.о. Тит Лазор ЧСВВ. і ревний працівник, Впр.о. Павло Гевко ЧСВВ. Обом цим нашим дорогим Отцям в цей радісний день бажаємо обильних ласк від Небесного Виноградаря і Його великої помочі в праці над спасінням душ - на МНОГІ ЛІТА!

І ще один ювілей припадає на цей день 23 серпня, а це пядесятьліття овященства Впр.о.Панкратія Кандюка ЧСВВ. Генерального Конзультора і Прокуратора нашого Чина. Дня 20 листопада ц.р. (в ювілейнім місяці Проблеску) Впр.о.Конзультор обходитимуть ще один гарний ювілей,а це 70 літ життя. Не багато людей,а ще менше священиків доживають так гарних ювілеїв,не багато таких і в нашім Чині. Тому щиро дякуємо Богові,що позволив Впр.о.Ювілятові дожити цих великих ювілеїв і заразом просимо в Бога ласк і здоровля щоб Впр. о.Ювілят - на славу Бога і на добро нашої страждучої церкви й Чина - прожили ще БАГАТО ЩАСЛИВИХ ЛІТ !

Щоб нікого не поминути,то вернемось ще місяць назад,щоб 25 липня відсвяткувати двадцяту річницю священичого життя двох інших світил нашої провінції,а це Впр.о.Василія Каменецького ЧСВВ. ігумена в Едмонтоні і Впр.о.Андрія Труха ЧСВВ. - редактора Світла. Почуваючись до великої вдячности,бажаємо їм від Бога всіх благодатей,потрібних на їх становищах,щоб могли багато до слави божої і добра нашого Чина й народу причинитись і нам прикладом світлим свого життя присвічувати - НА МНОГІ І БЛАГІ ЛІТА !

(Док.на стор.22)

ЖИВА ПРОПОВІДЬ

Веселий.

Чоловік одягнений у верблюжу шкуру виїшов з пустині,щоб проповідувати царство боже тим,що прийшли його послухати й побачити нового пророка. Коли запитали його хто він,він відповів коротко:"я голос". І справді він краще не міг відповісти,бо коли глянемо на його життя,то побачимо, що він цілий,його місія , праця,ціле його життя було одним могучим,потягаючим голосом. Кожне його діло взивало до погорди світа і його оправ,кожний його рух був покликом до чогось вищого,надземського. І хоч він проповідав,то не його слова,але його життя притягало людей до нього,а відтягало від вигід,від гріха,бо його життя було найвимовнішою проповіддю.

Тим,чим був св.Іван Христитель,повинні бути і ми, без огляду на те,хто ми є,який наш стан,чи уряд. Чи ми одавні і знані,чи живемо в укритті,наше щоденне життя само в собі мусить говорити про Бога,про Його істнування,про Його любов. Те,що робимо і як робимо,те що говоримо і як говоримо,де йдемо і чому - наші праці і наші розривки - все разом і кожне з-осібна повинно голосно і переконуючо говорити про Бога.

Легко говорити про Бога словами,легко писати письмом - це можуть робити навіть такі,що їх життя не потверджує їх слів,але проповідь,що її найтяже виголосити,а яка є найуспішнійша,бо її люди мимоволі мусять слухати - це проповідь життя. Тут людей не можна здурити. Побожні слова, що не мають за собою побожного життя є пустим звуком. Наукацо пливуть в несвятих уст завмирають в ухах слухачів, і слова,що не виходять зо серця злученого з Богом,не трафлять до других сердець. Всі ми можемо говорити про Бога кілько хочемо,можемо старатись других наклонювати й заохочувати до святости - та наша праця не буде мати овочів, якщо наше життя не буде дійсно святим.

Тож коли хочемо багато причинитись до божої слави на землі,до добра нашого Чина і народу,коли схочемо других привести до Бога мусимо скорше себе освятити,бо не зможемо дати другим того,чого самі не маємо. Наше життя мусить завжди голосно і переконуючо говорити про Бога, мусить бути завжди і всюди - живою проповіддю. Та ми також люде і нам також треба помочі і сили. Ось перед нами великий час,час великого посіщення,час почитання Ісусового Серця - перед нами місяць червень. Не занедбаймо його. Прийдім до Нього до того Жерела ласки з великими долонями і черпаймо багато для себе і для других. А приходім з великим довірям,бо овоїм почителям Пресвятого Серця Він обіцяв ласку мякшити закаменілі серця - ласку живої проповіди,святого життя.

НА ПОМІЧ

Велику проблему мають перед собою виховники молоді з так званим "міським шумовинням". Є це звичайно молоді юнаки лишені на власну долю,без особливішої помочі-опіки. Їх ділом,всякі менші чи більші розбої,пакости,чи крадіжки, а їх життя не має найменших границьморальности,чи хочаб приличности. Найгірше це,що ця язва кидається на всіх то молодші верстви,навіть на дітей. Та ніщо відразу не стає злим, зачинається звичайно з маленького. Брак опіки,один,другий раз бути в злому товаристві - це початки недолі тих нещасних дітей-юнаків.

По містах живе також багато і наших українських дітей,що виставлені на небезпеку заразитись цею язвою, і особливо тоді,коли вони полишені самі собі,як батьки йдуть до праці. Щоб захоронити їх перед злим впливом - добрі наші громади стараються бодай на час літніх вакацій,забрати дітей з міста на вакаційні оселі. Та,багато є таких дітей, що не можуть дістатись до осель,бо за це треба дещо дати, або таки тому,що таких осель нема. Коли підуть між чужих, то хоч може не стануть злими,але дуже легко пропадуть для свого народу.

Чуючи це на увазі Впр.о.Ігумен Є.Когут ЧСВВ. дуже радо приймали на час вакацій хлопців з бідніших родин з Торонта і других міст,щоб тут в Гримзбі могли мати гарні вакації і при тім багато навчитися свого. Однак їх ніколи не покидала та думка,що є багато ще таких дітей,що не тільки в часі вакацій,але через ціле своє молоденьке життя потребують притулку і опіки. Виринула з того ідея заложити тут дім для бездомних дітей - "Боже гом",а з цього почали родитись надії на нам "Боже тавн"- на взірець американського. І Боже провидіння покерувало так справами,що вже є дім, що може помістити 50 хлопців. Хоч він ще не зовсім викінчений, та дасть Бог,що при помочі нашого загалу,його можна буде викінчити і так піти на поміч тим опущеним дітям. Це буде діло великої християнської любови й великого народнього патріотизму. ДАЙ БОЖЕ ЩАСТЯ !

ЮВІЛЕЙНІ ХВИЛІ

(Док.зо стор.20)

На другий день - 26 липня,обходимо знов дуже гарне свято,а це десятьлітній ЮВІЛЕЙ професії в нашім Чині Впр.о. Йосифа Сенькова - настоятеля у Вінніпегу і Впр.о.Василіона Андрейчука ЧСВВ. широко працівника на американській землі. В цей памятний день - ми, молодші брати по Чину,(а колишні старі други) складаємо Впр.Отцям Ювілятам найщирші побажання щедрих ласк божих і великих успіхів в праці - НА МНОГІ ЛІТА !

СМЕРТЬ МАСОНА

КРИВИЙ

2)

Який рід смерти присудили вам - спитав священик.. Це річ зовсім проста - відповів він - засудженому вбивають в долішну частину шиї залізні вилка,так що обидва їх зуби прошивають головні жили. Смерть наступає в одній хвилині і не лишається ніякої замітної рани. Я сам сприятав тим способом більше як пядесять членів,що не хотіли додержати даного слова,бо коли присуд смерти на когось проголошено,то вже нема ніякого викруту чи ратунку. А тепер,отче вислухайте ласкаво мою сповідь з цілого життя,маю перед собою вже не цілу годину - сказав і глянув на годинник - не тратьмо часу. Це сказавши прикляк біля крісла священика.

Як один удар годинника минула година й до кімнати ввійшло кількох мущин,щоб засудженого вивести на смерть. Він почав благати їх,щоб позволили йому ще докінчити сповідь та вони ніяк не хотіли. І тільки тоді,коли він покликався на їх слово,що не будуть робити йому перешкод в справах вічного спасіння,дозволили йому ще остатись двадцять хвиль. За той час він щасливо закінчив свою сповідь. Священик немав при собі Св.Тайн,та замість Св.Причастя дав йому частинку св.Хреста,потішаючи його,що доступить вічного щастя. Знов ввійшло кількох мущин і вивели засудженого на смерть. Ще чути було ходу по коритарях,а потім все стихло. Священик почав відмовляти молитви при вмираючих.

За короткий час знов відчинились двері і докімнати увійшли ті незнакомі що привезли його сюди. Знов почалась тяганина зо завязаними очима по крутих коридорах і довга їзда повозом,а потім скинули його в якомусь парку. Тут просидів цей священик до рання бо не знав де находиться. Рано найшов огородника і спитав "Чи це Париж?" - ні отче - була відповідь - звідси до Парижа 35 миль.

Вже без більших пригод дістався священик до дому. Другого дня побачив в часописах,що в міській трупарні виставлено шість трупів якихось незнаних осіб. Зібрався скоро і подався туди,сподіючись знайти свого каяника. Приглядаючись пильно здавалосьйому що пізнав його. Щоб більше переконатись чи це він,відслонив його шию і побачив дві маленькі рани,знак що обі жили пробиті. Зараз приступив до нього сторож і спитав: "Чи шукаєте когось знайомого?" - Ні пане, я вчився колись медицини,тож люблю розпізнавати всякі роди смерти. Це кажучи говорив правду,бо дійсно колись вчився в медицини. Цего пана витягли з ріки - продовжав далі сторож - мабуть утопився... та священик мовчав,щоб не зрадити своєї болючої тайни, тож лишаючи сторожа в його переконані - відійшов.

(К.)

ВАСИЛІЯНСЬКІ ГОРИЗОНТИ

СУДОМИР

II.

Це вже є знана і досвідом стверджена річ,що Чин тільки тоді може розвиватися,коли має добрих членів,що щиро дбають про своє власне освячення. Тому цего навіть не береться під знак питання,але ставиться як головну основу і вихідну точку дальшої праці і розвитку Чина. Історія,це учителька життя - тож й історія нашого Чина може бути доброю учителькою нашого василянського життя.

Коли св.Василій,наш великий Патріярх,заложив перший манастир,то щось мусіло бути втому,що внім так скоро згромадилось так багато монахів,а кругом нього повстало багато других манастирів. Розуміється те щось,це була світла особа нашого святого Законодателя - приклад його святого життя і науки. Те саме явище бачимо і за Св.Йосафата,тільки що тут виступають вже дві особі - Св.Йосафат - муж святости і Митрополит Йосиф Рутський - муж науки.

Друге явище в нашому Чині,це його скорий розріст по цілому христіянському сході. Він не обмежувався до самих тільки греків,сирійців,чи інших,ні до одного якогось грецького обряду,але йшов туди,куди йшло христіянство,а христіянство йшло туди,куди йшов наш Чин. Колиб не ця прикмета міжнародности в нашому Чині - ніколи не булоб Василіян в Україні,ніколи і ми не булиб Василіянами,не булоб може вже й Василіянського Чина,бо сьогодні в Малій Азії,де була колиска нашого Чина,не тільки Чин,але й христіянство зметено з лиця землі.

В хвилинах свого найкращого розвитку відзначався наш Чин не тільки тим,що мав святих членів - мужів науки, але й тим,що цю святість і науку ширив довкруги себе - мав високо піднесені й добре ведені школи. Що такі школи закладав сам Св. Василій знаємо з того,що лишив для них деякі правила. Що вони були і за Св.Йосафата,і по Його мученичій смерти провадили свою цінну працю,аж доки Московщина не змела їх цілковито - це також є історичним фактом.

Ось це тільки кілька загальних,зовнішних черт,що прославили Василіянський Чин,або вратували його від загибелі. Опираючись на цій історичній основі буде будуватись дальша будівля Василіянських Горизонтів.

(Д.б.)

ПРОБЛЕСК

Видають Брати Схолястики

Виходить раз у місяць

Ч. 7. Ґримзбі, Онт. Листопад, 1946. Рік X.

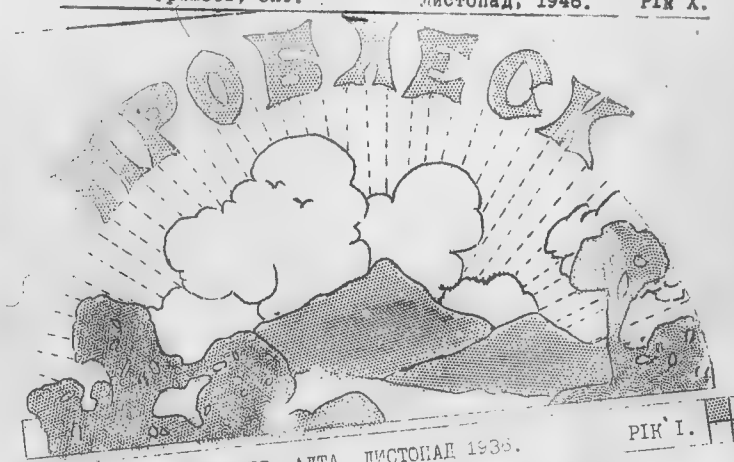

ЧИСЛО I. ...ОНДЕР, АЛТА. ЛИСТОПАД 1936. РІК I.

ПЕРЕДНЕ СЛОВО.

В давних часах найуспішнішим середником до поширення Божого царства на землі й до поборювання його ворогів була проповідь. Це наглядно бачимо на примірі св. Апостола Павла. Та з бігом часу обставини змінилися. Многімісця стали недоступними до проповіди. Отже треба було іншого рода оружжа,яким можна б було здобувати ті ті твердині.

...оружжам стала преса.

відіграє так велику ролю в теперішній боротьбі з ворогами Христового царства.

Отже вправа в орудуванні пером у боротьбі за Христову справу - це головна ціль редаґування нашого журналику "ПРОБЛЕСКУ".

Підрядна ціль - це практичне застосування набутих вже ... вправа в писанні допис... артикулів писменс... історичнім,літ... сві...

Фраґмент першої сторінки першого числа "Проблеску" - з 1936р.(Наклад II

ПЕРШИМ ПІОНІРАМ

НАШОЇ АМЕРИКАНО-КАНАДІЙСЬКОЇ ПРОВІНЦІЇ

З ВДЯЧНОСТИ ЗА ЇХ ТРУДИ І ЖЕРТВИ

ЦЕ ЮВІЛЕЙНЕ ЧИСЛО

ПРИСВЯЧУЄТЬ

Брати Студенти ЧСВВ.

"ЩОБ ВСІ БУЛИ ОДНО"

СВЯТИЙ НАШ ОТЧЕ ЙОСАФАТЕ,
ВИМОЛИ В БОГА ДЛЯ НАС - В ЦЕЙ ЮВІЛЕЙНИЙ ЧАС
ТВОЄГО ДУХА ЖЕРТВИ І ПОСВЯТИ,
ЩОБ НИМ, ЯК ТИ, ГОРІЛИ І МИ - ТВОЇ СИНИ.

Судомир.

Наша Молитва

У цей великий час,
У час страшної грози,
Ти глянь на нас -
На наше горе-сльози.

Ми вже не є людьми,
Сміттям стались для світу,
Та вірні ми
Твойому заповіту.

Ти крізь кривавий шлях
Нас вів до стіп Петрових,
З огнем в очах,
З прапором жертви-крови.

До тих Петрових Скал
Відвічно незрушимих
І ми, як Ти,
Душею-серцем линем.

До тих високих мрій
Хай дух нас Твій провадить -
Глянемось всі -
Згинуть - але не зрадить!

10 10

В ДРУГУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
ВЕЛИКОГО ВОЖДА І КНЯЗЯ НАШОЇ СТРАДАЛЬНОЇ ЦЕРКВИ -
І ВЕЛИКОГО СВІТИЛА НАШОГО СВ.ЧИНА - КЛОНИМО ГОЛОВИ
В ПОДИВІ Й У ПОШАНІ.

МИТРОПОЛИТ АНДРІЙ ШЕПТИЦЬКИЙ
ЧСВВ.

10 10

о.Мирослав Видина.

ПЕРШЕ ДЕСЯТИЛІТТЯ "ПРОБЛЕСКУ"

До найкультурніших і найкращих наших манастирів у Старому Краю належав історичний Лаврів. Гроби наших князів і єпископів у підземеллях церкви,останки славної поліхромії на стінах церкви,княжі грамоти в манастирській книгозбірні,добірна й багата бібліотека та музей,а вкінці приміщення наших богословських студій - те все гидвигало Лаврів на рівень одного з найкультурніших осередків у Галичині. А краси цьому манастиреві надавала не тільки сама модерна будівля з гарними огородами,але й уся природа,що окружала цей осередок культури. Вюнкий потічок,що химерними закрутами вився з одного боку манастиря,високі гори,що ланцюгом окружали манастир з другого боку,а передовсім ліс,що своїм шумом немов продовжав псальмодії ченців,творив темно-зелене тло манастиря. Безпосередньо за манастирем тягнувся свіжий зелений молодняк,завжди живий і рухливий,а деколи міцно розколиханий вітрами. Сильні дубчаки,молоді буки й граби, немов очайдушні парубчаки відважно ставляли своє чоло хвилям вихру й бурі. А за молодняком якось мелянхолійно й ритмічно шумів старий ліс. Кріслаті столітні дуби,мозолисті граби й спорохнявілі буки немов старі дідугани похитували сумно своїми головами. Вперше побачив я той ліс і молодняк тоді,коли я сам належав ще до молодняка нашого Чина. Вже тоді в моїй уяві зарисовувалась жива аналогія ліса й молодняка зо старим і молодим поколінням нашого Чина.

Минуло кільканадцять літ... Одної гарної осінної днини я зруйнований фізично і розбитий психічно воєнними переживаннями,прибився у наш улюблений Лаврів. Яка жахлива зміна!!! Манастир знищений,бібліотека спалена,з музею нема й сліду.... І смуток огорнув мою душу.... Я пішов у ліс. І тут велика зміна. Колишній старий ліс зрубаний,кілька грабів розторощені громами,а деякі буки мерцями лежать на землі. Я пішов у молодняк. Знову яка зміна! Це вже могутній ліс. Сильні граби немов зрілі мужі захищають тендітні берізки. Буки розсипають довкруги свої овочі.А дуби,вже пригожі під тривалу будову.

(прод.на стор.12)

МОНДЕРСЬКИЙ МАНАСТИР

що в ньому тому десять літ

Проблеск у перше побачив

божий світ.

ДЯКУЄМО ЩИРО

ВСІМ;ЩО ЧЕРЕЗ ТИХ ДЕСЯТЬ ЛІТ

ПРОБЛЕСКОМ ЦІКАВИЛИСЬ,ЙОГО ПІДДЕРЖУВАЛИ І СПОМАГАЛИ.

РІВНО Ж І ТИМ,

ЩО ЗБОЛИЛИ ЦЕ ЮВІЛЕЙНЕ ЧИСЛО ЗБІЛЬШАТИ

СВОЇМИ СЕРДЕЧНИМИ ПРИВІТАМИ.

Брати Схоластики ЧСВВ.

Преосв.Кир Василій Ладика,ЧСВВ.

Єпископська Канцелярія
Вінніпег, 8 серпня,1946.

До Хвальної Редакції журналу "Проблеск"
у Гримзбі, Онтеріо,
на руки Впр.діякона Нікона Свірського,ЧСВВ.

Слава Ісусу Христу!

Хвальна Редакціе:

З приводу десятилітного ювілею існування журналика василіянської молоді "Проблеск",мило мені переслати Хв.Редакції щирі побажання.

Дорогі Браття! як знаете,наш Чин св.Василія Великого від часів його другого Родича,св.Йосафата, є по своїй сутті наскрізь апостольський. Тому поруч самоосвячення,апостольство є завданням кожного Василіянина. А це апостольство находить свій зверхній

вираз у молитві,проповіді,терпінні й доброму прикладі. Та крім тих звичайних способів апостольства є ще й модерні способи,особливо актуальні в наших часах. До тих модерних й актуальних способів апостольства належить апостольство пера.

Преса,як кажуть,є сьогодні одною з найбільших потуг світа. Вона викликує війни,або прискорює мир. Вона пропагує засади Христа,- або сатани. Вона високо підносить рівень загальної моралі,- або деморалізує цілі покоління. Нажаль,сьогодні загальну опінію світа формує преса зла,преса,що гріха навчає,що гріх похвалює,що гріх пропагує,що гріхом одушевляється,що гріхом руйнує людські душі,родини й цілі народи. Тому лиху пресу ми мусимо поборювати доброю пресою. А до цього нам треба багато ревних і вмілих апостолів преси. І саме на таких апостолів доброї преси виховуєтеся Ви,редактори й дописувачі "Проблеску". Десятьлітнє існування Вашого журналика зо змістовними статтями, гарними оповіданнями й молодечим ідеалізмом - це доказ,що в нашому Чині виростає покоління добрих апостолів пера.

Тож радіючи тим і радіючи Вашим скромним ювілеєм пересилаю Вашому журналові щирі побажання найкращого розквіту. Дай Боже,щоби в наступному десятилітті "Проблеск"розрісся в сильний та основний журнал,що мавби свій тривалий вплив на формацію католицької опінії в нашому народі. Дай Боже,щоб усі дописувачі "Проблеску" виросли на ревних і великих апостолів католицької преси в могутньому видавництві Чина св.Василія В.

З тим побажанням лучу свої молитви й пересилаю Архієрейське благословення для "Проблеску" на дальший шлях його існування та для всіх його редакторів,дописувачів і прихильників.

+ Василій Є.

Василій, Єпп.

10 10

Преосв.Кир Амвроз ЄВНІТИН, ЧСВВ.
Єпископ-Помічник.

Отець орд,
Слава Ісусу Христу! 3 серпня,1946.

До Преп.Василіянських Схоластиків,
Видавців "Проблеску",
(на руки Преп.Діяк.Чікона ЧСВВ.)

Дорогі Браття Богослови:

Одержав я веселу вістку від Вашого редакційного кружка "Проблеск",що в листопаді Ваш гарний журнал буде обходити 3,652 дні свого існування. Це гарний кмат часу,тай це вказує на велику чесноту витревалости Преп.Богословів,що хоч мали ріжні трудности,однак поборювали їх з великим успіхом.

Тож з нагоди так світлого ювілею бажаю великих успіхів Проблескові,щоб він блестів завсіди ясним василіянським полумям і загрівав нашу Василіянську Молодь до ревної праці для спасення наших людей.

Залучаю маленький дар на цілі "Проблеску"та бажаю всім Співпрацівникам Божого благословення.

+ Амвроз ЄЧСВВ.

10 10

ПЕРШЕ ДЕСЯТИЛІТТЯ.

(Прод.зо стор.о.)

Я аналогія живо пригадалася мені саме сьогодні,коли я став перегортати сторінки десятьох річників журналика нашої василіянської молоді "Проблеску". В останному десятилітті багато з наших старших Отців склали свої втомлні руки на спочинок. Ті,що ще осталися,добре знемоглися своєю місійною працею та руїною нашого Чина в матірній провінції. Одначе знев віра шезає з наших сердець,коли ми придивляємося нашому молоднякові тут у канадійсько-американській провінції. Богу-дякувати цей молодняк здоровий,своїм корінням він глибоко вріс у ґрунт нашого св.Чина,він дозріває вже на тривалий матеріял під будову нового життя,а навіть приносить уже багаті плоди. Полишаючи на боці плоди духовно-аскетичного життя та висліди науки,радіємо переглядаючи тільки плоди письменицької праці нашої молоді. Позитивні позиції білянсу тієї праці дають нам минулі річники "Проблеску".

І так: З научних статей "Проблеску" в першому десятилітті на увагу заслуговують статті з історії української Церкви. Тут належить згадати передовсім статті Наума як:"Апостол Зєдиненя, В 300-літну річницю смерти Рутського, Слава св.Йосафата", Проміня:"Кардинал Михайло Левицький", Бистрозора:"Св.Атаназій Великий" і т.п. Сюди належать теж спеціяльні статті Ретора з реторики,а також Природника:"З природи". В новіших річниках добрі є статті П. з гаґіографії як про св.Василія В. св.Николая,- Ріонада статті на еґзеґетичні теми й принагідні статті Проміня, Орлика,Левчука,Галичанина,а з новіших Й.Ш.,Лубівяка й Богуслава. Немає сумніву,що на першому місці належить поставити статті Вернарда,які визначаються ясністю думки й красою мови. З новіших йому дорівнує тільки Судомир.

БЕЛЕТРИСТИКА в десятьох річниках "Проблеску" заступлена мабуть найслабше. Крім деяких оповідань Орлика, Проміня,Римона і Судомира,вона не дає нічого ціннішого. Це почасті зрозуміле в умовинах чернечого життя й спекулятивних студій. Одначе з другого боку воно непотішаюче,бо до душі сучасної молоді найлекше можемо продістатися саме через добру белетристику.

В ПОЕЗІЇ крім о.Труха,який не тільки сам постарівся,але і його рими,на увагу заслуговує тільки

(Док.на стор.14).

Преосв. Мир Ніль САБАРИН, УСВВ.
Єпископ-Помічник Канадійський.

Під їх дбайливим-батьківським доглядом, як професора й настоятеля в Мондерському манастирі, Проблеск почав своє існування. Їх ексцеленції завдячує він також свій скорий зріст і довгий вік.

В сей ювілейний час складаємо Преосвященному нашу щиру заяву вдячности й наше сердечне

"Спасибі".

ПЕРШЕ ДЕСЯТИЛІТТЯ.

(Дек.зо стор.12)

Судомир. Студії поетики і ритміки та читання передовсім наших неокласиків можуть помогти Судомирові виявити себе в поезії чимось тривалим.

Мабуть найцінніші в"Проблеску"- це НЕКРОЛОГІЇ таких велитнів Чина й піонірів місійної праці в Канаді як: бл.п.о.Філяс, о.Тимочко, о.Филипів, о.Приканівський й ін. Короткі життєписні дані,як теж деякі прикмети вдачі великих покійників у наших умовинах можуть бути єдиним жерелом для майбутнього історика нашого Чина. Рівнож цінні є відомості з провінції і мондерського манастиря. Одначе в них треба подавати завжди імя й прізвище ігумена,чи протоігумена,бо майбутній історик не легко довідається хто в якому році був ігумен чи протоігумен.

До недомагань "Проблеску" я зачисливби в першу чергу надто великі пеани похвали на честь Котляревського. Належить знати,що Котляревський був масон та й у літературі не такий то дуже геній,бо Василіянин Юліян Добриловський ще на кількадесять літ перед Котляревським писав поезії й проповіді в українській мові. Це виказали Д-р.Василь Щурат й о.Роман Чукань, ЧСВВ. Друге недомагання "Проблеску",на мою думку, - це брак звітів,критик і рецензій на книжки. Рецензії це найкраща вправа для майбутніх письменників. У перших річниках лучалися й грубші прогріхи проти чистоти української мови. Тепер їх майже немає. Найліпші редактори "Проблеску" Бернард,а тепер Судомир вповні опанували українську мову. На-кінець я радивби деяким авторам змінити,їх дикі криптоніми на дещо модерніші. Такі криптоніми як: Зимовит,Маріослав,Судомир,Ріонад, Римен, аж надто разять наші вуха.

Реасумуючи все сказане доходимо до радісного заключення,що в десятилітньому білянсі "Проблеску" актива багато перевисшає пасиву. А найвища позитива тієї активи - це благородна ідейність нашої молоді виражена охотою до письменицької праці,а тимсамим до орудування модерним засобом поширювання Христового царства на землі.

Дай Боже щоби "Проблеск" у другому десятилітті виховав цілі ряди талановитих письменників-Василіян на Божу славу,добро душ і потіху многострадальної української нації!

Слава на віки!

Рим,
дня 2,IX, 1946.

Редакції "Проблеску",на руки
Преп.диякона Н.Свірського,ЧСВВ.
в Ґримзбі.

Дорогі в Христі Браття:

З радістю прочитав я Вашого листа,що ним повідомили мене про десятьлітній ювілей Вашого журналика та просите о батьківське благословення на дальший його шлях. Посилаючи Вам свої щирі побажання бажаю рівночасно висказати Вам свою радість і задоволення з Вашої праці.

Ваші письменні праці в"Проблеску є для мене в першій мірі доказом,що Ви під проводом своїх ОО.Настоятелів та Професорів серіозно трактуєте свої богословські студія,бож певно поступаєте в дусі св.Правил що кажуть нашим студіюючим:"Нек аліїс ребус сесе апліцент,нізі пріюс іїс,ад кве сунт обліґаті,перфекте сатісфецерінт". Тож Ви свої вільні хвилини часу,що їх так мало маєте в часі богословських студії,не марнуєте, але присвятили їх вправлюванні себе в писанні. З того бачу,що Ви поважно приготовляєтеся до своєї будучої апостольської праці. В апостолуванні без сумніву перше мсце по чесноті займає знання,але не накопичене знання,що душам жадної користи не приносить, тільки знання,що його апостол Христа вміє виужити словом і пером для поширення царства Христового,знання,що робить апостолів слова й пера! Тому крім бесідництва є для нас дуже важне плекання та вправа в писанні.-В послідних десятиліттях це послідне стало нераз важніше від першого. Вагу вироблення добрих стилістів-письменників наші правила сильно підчеркують, коли кажуть: "Стілюм ін скрібендо тум лінґва латіна, тум патрія,екзерцеант,сціянткве ід суммі ессе моменті".

Тому будьте свідомі,що вправляючи себе в писанні поступаєте не тільки в дусі наших св.правил,але рівнож наслідуєте нашого Великого св.Патріярха,що в в свому короткому,бо тільки 49-літному житті так багато написав,що задля цього тільки належиться йому той рідко кому даний історією титул "Великий". Бо хоч св. Отець наш Василій є великим з різних причин: і як глибокий богослов,Учитель і Отець св.Церкви - і як премудрий Законодатель-патріярх монашого життя,і як меткий організатор та огнистий-незрівнаний бесідник,однак не менше великий він задля письменних своїх творів. Сама скількість його творів дивує нас,як зважити короткість його життя та різноманітність його апостольської праці. Однак знатоки його творів подивляють ще більше св.Отця задля краси стилю,що зрівнує його старинним клясикам;задля богословської глибини і ясности,що її навчився зо св.Письма; задля всесторонної ерудиції та широкого життєвого досвіду,що можна знайти тільки в творах найбільших ґеніїв християнства.

Пишу мимоходом,Дорогі Браття,цих пару рефлексій,щоб Вас і Ваших наслідників ще більше заохотити до наслідування нашого св.Отця в апостолуванні пером. Будьте свідомі,що св.Церква потребує тепер крім апостолів молитви та слова,також великих апостолів пера! Тому й у будуччині не зможете не зможете краще виужити свого вільного часу підчас своїх богословських студій,як приготовляючи себе на сторінках "Проблеску" на апостолів пера.

Поручаючи Вас усіх опіці нашого Св.Отця прошу Його,щоб випросив Вам,щоб Ви по Його взору найбільше любили першу Мудрість,що є жерелом всякої мудрости й знання та щоб,як кажуть св.Правила: "Об літерарум студіюм тамен не віртутум студіюм неґліґант." Рівночасно молю Св.Отця,щоб благословив Вас і дав великих успіхів у Ваших благородних змаганнях в боротьбі за поширення Христового Царства!

Ваш слуга в Христі,

в. Гліб Кінах ЧСВВ

Ґен.Вікарій.

Впр.о.Ґенеральний Ґонсультор

.М. СОГУТ, ЧСВВ.

Слава Ісусу Христу!

Дорогі Отці Діякони:

З нагоди ювілею десятьліття "Проблеску" прошу приняти від мене цих пару слів.

Дуже тішуся,що Ви діждалися цеї радісної хвилі для Вас і для нас отців. Для Вас - бо Ви витревали в добрім до тепер,Ви дали доказ,що початого діла Вашими попередниками не покинете мимо різного рода труднощів. А їх було дуже багато.Я сам був свідком неодних,а деякі Ви самі у тихости перенесли.

Для нас - бо Ви тим дали доказ,що на Вас можна буде "спуститися" та що Ви витреваєте "при пості" чочаб і тяжко було.

Радію тим,що я мав нагоду,особливо,

в останніх роках бути свідком поступу "Проблеску" у письменницькій і видавничій праці. Коли переглядаю попередні річники,що Ви їх мені так гарно оправили, бачу,що труди Ваших отців учителів не пішли на марно. Вже тепер бачать вони овочі своєї праці.

Тому приймiть від мене,що недавно це був з Вами,найкращі та найщирійші побажання. Нехай предобрий Бог благословить Вашу працю та заміри. Наш великий Законодатель і письменик св.Василій Великий хай випросить Вам багато ласк,сил та енергії йти його слідами на письменницькім полі.

Дай Боже "Проблескові діждатися срібного та золотого ювілею. Вас,та Ваших наслідників не забуду у своїх молитвах - у Вічному Місті.

Ваш у Христі,

Рим, 1946.

о.Микола Когут,ЧСВВ.

У ДЕСЯТЬЛІТНУ РІЧНИЦЮ.

(Док.зо стор.20)

Нехай цей орган гуртує на дальше охочі і здібні сили до праці на славу Божу,на добро нашої церкви, і нашого Василіянського Чина,та нехай несе розраду і потіху нашому народові в так прикрих часах.

Остаю Вашим слугою в Христі,

о.Венямин Бараник,ЧСВВ.
Протоігумен.

Впр. о. Протоігумен

Венямин Б. БАРАНИК, ЧСВВ.

Протоігуменат ОО. Василіян,
Американсько-Канадської Провінції.

Гриmсбі,Онт.
1-го вересня,1940.

" десятьлітну річницю місячника "ПРОБЛЕСК".

Дорогі Наші Брати Схоластики:

Десять літ тому,як Ви і Ваші попередники зачали у Гондері видавати наш місячник "Проблеск", де Ви помішували Ваші наукові спроби письменства. Там Ви давали довідома нашим Отцям і своїм собратам-схоластикам про свої ідеали тай підносили освідомляючі теми в різних наукових ділянках. Назначували також

історичні факти нашого василіянського Чина,нашої католицької Церкви,та підхоплювали історичні моменти нашого народу як за морем,так також і на американському континенті Канади,Злуч.Держав,Бразилії й Аргентини. Словом Проблеск вилітав з під Вашої кордонки все з підйомом для нас всіх читачів.

Коли з часом зросли Ваші сили,а з ними й розуміння обставин серед яких прийдеться колись працювати,Ви зачали видавати другу секцію свого журналика в англійській мові,під назвою "АВРОРА",де популярно подавали вісти про наш Чин,нашу Церкву та історію свого народу. Коли наші вищі студії перенеслися 1943 року на схід Канади,до Гримзбі,Онт.а з ними Ви,як студіюючі молоді Василіяни,збільшили свою охоту до письменницької праці,Проблеск почав ще краще розвиватися не тільки під оглядом духовим,але також і технічним.

Тому це десятьліття є нам дороге і скріплює нашу надію на будуче,що за нами викристалізовується новий відділ охочих,Богу посвячених,молодших сил до праці на ниві Христовій. Дай Боже,шоб при нашому Проблескові виростали нові та свіжі робітники для добра нашого Чина,Церкви й народу,та щоб несли світло божої правди між наших людей по всьому світі. Нехай отже сей Проблеск стає чимраз більше ідеальним,нехай направду блестить своїм сяйвом та стає руслом піднесення нашого Чина в науці,місіях й у вироблені чільних, характерних одиниць.

Вкінці заявляємо отсим велике признання всім тим,що причинилися до започаткування нашого "Проблеску" та поборювали всякі труднощі,що ставали деколи на перепоні - та гратулюємо молодим схоластикам,що радо підпомагали заповняти сторінки різними дописами та статтями наукового,чи популярного змісту. Також бажанням нашим є,шоб сей наш "Проблеск" у наступному десятилітті дістав нових співпрацівників,охочих та ідейних,та щоб подвоїв змагання до спільної праці, бо в єдности наша сила,наша певна будучність.

А тому,що всяке добре діло має свою головну підпержку в силі Всемогучого Бога,тож на сьому місці ми бажаємо всім редакторам,дописувачам і читачам "Проблеску" Божого Благословення і витревалости в співпраці.

(Док.на стор. 18)

Наш "Старий Приятель"

Впр. о.Созонт ДИДИК, ЧСВВ.

Глен Ков, Н.Й.
29 вересня,1946.

Слава Ісусу Христу!

Всеч.і дорогий Діяконе Ніконе:

На днях дістав я від Вас запрошення відізватись бодай кількома словами у Вашому часописі "Проблеок",котрого то сего року обходитимете десятьлітню річницю заложення. Радо вволяю Вашому бажанню.

Кожний Чин дуже інтересується молодим поколінням своїх монахів - старається йому дати якнайкраще виховання,відповідне та ґрунтовне знання,щоби колись мати з таких монахів потіху і користь,коли у відповідному часі стануть як ревні робітники,повні посвяти місіонарі й горячі борці,за справу Божу та ширення Христового царства. Тому найревнійшими змаганнями

молодих монахів приготовити себе на відповідних робітників на ниві Христовій Чин тішиться,їх цінить,та їм пособляє.

Безсумніву,що в нинішних часах кожному місіонареві та Христовому робітникові в праці над спасенням людських душ та в.ширенні Христового Царства,дуже помічним,а навіть конечним є добрий часопис. Та на жаль на тій ділянці є багато недоцінювання,великі браки та недомагання. Тому деякі наші молоді,ревні монахи,щоби себе приготовити до будучої місіонарської праці,задумали - за дозволом своїх настоятелів - заложити собі свій рідний,маленький часопис "Проблеск".

Всі ми старші монахи дуже цему були раді та тішилисьтим,що наші молоді монахи беруться до праці, приготовляти себе,щоб колись стати в ряди зо старшими та їм помагати в праці над спасенням людських душ,а по якімось часі заняти їх місця. І я - один з тих старших місіонарів - зрадів таким маленьким, монастирським часописом,"Проблеском", читав його, інтересувався ним і тим,що наші молоді монахи - по своїм силам - уміло,річево до нього дописували і його похвально редагували на славу Божу та на потіху нам всім старшим монахам.

Цего року якраз десять літ минає від заложення "Проблеску". З нагоди його десятиліття засилаю Редакції якнайкращі побажання всього добра,витревалости,поширення. - Божого благословення з неба прошу й для всіх Вас,

Слуга в Христі,

Созонт

чсвв.

с.Созонт Дидик,

ЧСВВ.

Впр. о. Йосафат ТИМОЧКО, ЧСВВ.
Ігумен у Ґримзбі.

Ґримзбі,Онт.
25 жовтня, 1946.

С.І.Х.

З нагоди десятьлітного ювілею існування Проблеску складаю його Видавцям щире признання за їх витривалу працю і побажання найкращих успіхів на дальший шлях.При тім хочу підкреслити одну річ,а саме єдність у праці. Цій єдности і згоді в праці завдячуєте цей ювілей,від неї залежатиме дальше доля Проблеску. Від неї також залежатиме успіх праць кожного з Вас, як будучих священиків,поодиноко й усіх разом - нашої провінції і нашого Чина. Тож на Божу славу працюйте далі витревало і гартуйтесь в тій так важливій співпраці. Най Бог благословить.

о.Йосафат, ЧСВВ.

ЧОГО НАМ ТРЕБА?

Б. Е.

Є на світі такі люди,що їх чомусь називають комунісами і яких боїться цілий світ,особливо той добрий,христіянський,боїться їх сили,їх могучости. І справді є це люде або звихнені,або зведені другими,які стають загорозою для спокійного дійного людського життя. Та хоч це є люде,як кажемо злі,небезпечні,то однак, нам добрим христіянам,католикам можна зід них багато навчитися. Бо багато з нас,що так боїмося комунізму і також так дуже боїмося праці, повинні б запаленіти із сорому,коли поглянемо якраз на них,на їх працю,на їх ревність в боротьбі зо всім,що тільки добре,гарне, святе.

Та варта нам також дізнатись звідкіля береться їх сила,їх загароза світові,що вони сьогодні думають заволодіти цілим світом. Перший їх крок до тої сили то був перший і найголовніший їх клич: "Хочеш володіти,то ЧИТАЙ." - Дивно нам. Не кажуть насамперед беріть зброю,ріжте,паліть капіталістів,всіх хто в Бога вірує, а тільки бери й читай.Коли це буде,коли їх приклонники будуть читати їх пресу,їх отрую,все проче прийде само.

І коли ми хочемо ставити їм опір,то мусимо ставити якраз на тому місці,де вони бють найсильніще - мусимо поставити сильну католицьку,а зокрема українську пресу. Мусимо сказати нашим людям,тим,що остались вірні Христові, "ЧИТАЙТЕ,щоб ви могли відбити напади ворога злого,а вслід за тим володіти в радости і в мирі".Але щоб ми могли сказати так до людей,то мусимо вперед приготовити для них те,що вони мають читати, мусимо дати їм ту добру пресу.

Ми думаємо колись бути священиками - отже на нас спаде обовязок,дати людям добру пресу. А щоб її дати, то треба мати;а щоб мати,то треба видавати; ...,а щоб видавати,то треба вміти;а щоб вміти то треба вчитися,а щоб вчитися? - то треба Д О П И С У В А Т И . Д О П Р О Б Л Е С К У !

----o----

Впр. о. В. КАЛЕНЕЦЬКИЙ ЧСВВ.
Ігумен в Едмонтоні.

Едмонтон,
12 серпня,1946.

Слава Ісусу Христу!

Дорогий Отче Діяконе:

Вашого листа я отримав і тішуся разом з Вами з нагоди десятиліття Проблеску. Десять літ видавати часопис і при тім такий інтересний і мимо всяких перепон це свідчить про сталість тих,що сю працю передавали з рук до рук. Се дійсно була гарна нагода вправи в так важній прикметі-чесноті витревалости. Тому і я з сеїж нагоди пересилаю щирі побажання щоби Проблеск блистів дальше не рік-два,але хоч сотню літ. Також я бажаю для його бувших редакторів і дописувачів,як також і для теперішних сеї свідомости і милого почуття, яке пливе попри сповнений обовязок ще з гарного надобовязкового діла. Нехай Ісус благословить.

Щоб однак не були голословні побажання,то залучаю маленький ювілейний дар в сумі 25 дол.

Здоровлю Вас щиро Дорогий Отче діяконе й вручаюся Вашим молитвам.

о. Василій Чв

З ДРУГОГО КІНЦЯ СВІТА.

Слава Ісусу Христу!

До Хвальної Редакції "проблеск"

в Ґримзбі.

Кожного ранку появляється те яскраве світло, що звіщає прихід великого світила-сонця. Зразу слабий цей проблеск, та помалу стає він сильніший, зливається в одне з могучим світлом того, що проганяє нічну темряву.

І ось другий "Проблеск", місячник канадийських Схоластиків-Василіян, тому десять літ появився вперше. Це було тоді, коли Брати Схоластики, ці молоді Василіяни за морем, почулись в силах та порішили видавати місячника, щоб так спробувати трохи самостійної праці пером. Чіщо їх не відстрашило від того діла й не лякаючись ніяких перепон вже десятий рік взірцево його редаґують.

Ми молоді бразилійські Василіяни, з тої нагоди десятьліття існування "Проблеску", вітаємо його та бажаємо йому, щоб не позістався на завжди проблеском, (хиба тільки під назвою "Проблеск") але щоб розгарявся у великий огонь, у велике світло, що проганялоб темноту неуцтва, темноту умів, щоб великанськими кроками поступав вперед і так здобував свою мету!

Со щирого серця молимо в Бога блискучих успіхів для "Проблеску", його редакторів і співробітників.

Брати Богослови

й Філософи, ЧСВВ.

14 вересня, 1946.
Крапутан, Браз.

-o-

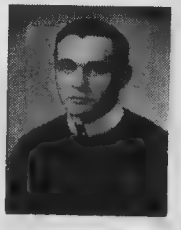

Впр. о. Володимир ГЕВЧУК, ЧСВВ.
Ігумен у Мондері.

Мондер, Алта.
Слава Ісусу Христу! 26 серпня, 1946.

Дорогі Брати Схоластики!

Дякую Вам за останнього й за добру вістку, що Ваш Проблеск діждався десятьлітнього ювілею.

Я сьогодні радію, що маю спромогу переслати Вам з тієї нагоди щирі побажання. Проблеск, що має за собою десять літ існування, історію, традицію і високий престіж, може тільки з імени зватися Проблеском. На ділі він є мірилом спосібности, ідейности й умілости, як тек і пробою витревалости тих, що біля нього працюють. Вони у властивім слова значінні є Проблеском.

Гарна історія, яку має за собою Проблеск, каже надіятися, що в нашій молодій провінції письменицький рівень буде високий і що ми, як Чин, не облишимо питоменної нашому званню і місії письменицької діланки.

З нагоди всім нам дорогого ювілею бажаю Проблескові і його молодшій сестрі Аврорі гарного розвою, а їхнім ідейним і ширим працівникам стати в будуччині носіями Василіянської письменицької традиції.

Здоровлю всіх щиро,

О. Володимир ЧСВВ

Д Е С Я Т И Й Р І К ...

П.

Пять літ тому редакція Проблеску пустила у світ своє чергове листопадове число. Це було ювілейне число,видане з нагоди пятьлітнього існування схоластицького журналика, Проблеску.Всі статті були написані в дусі того ювілею. Робили гарні надії і вказували витревалої пятьлітньої праці молодих,іде них Василіян. Одначе між словами похвал,між рефлексіями, споминами - тягнулося журливе питання - "Що буде далі?" Досі журналик мав свій гурток "вірних",котрим лежало на серці,щоб Проблеск"вивести в люди". Це були основники неї схоластицької газети. Тепер їм прийшла пора передати своє діло в руки молодших переємників. Тоді вигляди на дальшу письменицьку працю не були (дуже світлі. "Невже ж це справді кінець так гарно і з такими трудами початого діла?" Редактори почали бити в дзвін тривоги: Як довго втримається Проблеску Яке його будучність?" - "Багато про ню сказати годі",- звучала одна з ювілейних статей в тому числі.

- - - - - - - - - - -

Сьогодні,від того непевного часу,пройшла ще одна пятилітка. Значить розвіялись хмари сумніву перших редакторів. Проблеск пережив кризу й діждався кращої долі. Возьмім до рук десять річників Проблеску - як гарно репрезентують себе. Що - рік,то тільки втік від попереднього року. Чимраз більше сторінок, статті підходячі до головної цілі журналу,ілюстрації, краща технічна форма. Певно,що з гордістю дивляться перші й теперішні видавці на свого вихованка. І не диво.Та кузьня пера - Проблеск - не тільки дала братам схоластикам вправу в писанні,але теж вказала на витреваліть,велику охоту доховати давну традицію і мимо труднощів повести працю вперід. Тільки та одна думка з десятиліття вже вказує нам,що вложені труди не пішли надармо.

- - - - - - - - - - -

Наокруглюючи підсумки цих двох періодів мусимо сказати однак,що наше положення,чи радше положення проблеску ще таки не вирішене. Тепер,коли наша пров

(Док.на стор.34)

ТО БУЛИ ТЯЖКІ ЧАСИ!

Вініпег, Ман.
3 вересня, 1946.

Слава Ісусу Христу!

Дорогі Брати Редактори:

Вибачте що так скоро відповідаю Вам на Ваш лист. Я тепер дуже занятий всякою роботою і трохи призабув,що від Вас прийшов лист до мене.

Знаю я дуже добре роботу Проблеску й тішить мене,що Ви не лишили цього діла,а продовжили його аж до десять років. Це мені пригадало як ще за моїх часів,одного разу ми зійшлися і врадили видавати газетку,а нічого не було,бо ще жадної друкарні не було,ані жадного "тайп-райтера". І вибрано мене і ще двох,щоб ми писали рукою пять чисел вашої першої газетки - і ми писали. Назвали ми ту газетку "Зірка". Опісля теологи нам на відповідь видали друкованим словом "Лукс ет Анціллі". Потім нестало паперу,немогли ми його дістати,коли хотіли розширити свою часопись. Це було за панування Ірода,Черона і інших,тому тяжко було деяких річей дістати. Аж пізніше,як прийшли лекші часи і можна було всього дістати,то наша газетка прибрала гарніший вид - друкована,зеінене ім і коли сьогодні на ню дивлюся,то мило глядіти на ово чі першого зерна - гарні статті.

Бажаю Проблескові великих успіхів з нагоди десятиліття існування. Всім бувшим редакторам, добродіям,основникам бажаю радости,а теперішнім працівникам здоровля і витревалости в цьому тяжкому ділі.

Здоровлю вирс всіх,

Сеньків, ЧСВВ.
(Ігумен у Вініпегу.)

ЙДЕМО ДО МЕТИ.

Лубівяк..

Наша василіянська мета,це не тільки старання про своє власне усовершення-освячення,але також запопадлива праця над освяченням ближніх,над спасінням нашого любого українського народу. До осягнення тої високої мети особливо треба нам божої ласки,а також і глибокого знання божих правд. Наш Чин, що тішиться тими помічними середниками працює над освяченням душ не тільки живим словом,але також і писаним - щоб тільки якнайбільше душ привернути до правдивої Христової Церкви.

Тепер Христові вороги заманюють багато невинних душ у свої сіти якраз через пресу. Вони ширять між старшими безбожництво,ненависть до Бога і Його слуг,збалакують невчених перекрученою наукою,а все це при помочі преси,чи книжки. Однак ті слуги темряви не вдоволяються тільки старшими,але докладають в всіх своїх сил,щоб зіпсути й погубити також гарну, невинну молодь. Пресою ширять сіпсутя,неморальні засади,безбожні науки - поширюють все,що руйнує і убиває молоді,невинні душі.

Якщо слуги темряви і зла зводять так багато душ в пекольну пропасть при помочі преси - то чи ми, слуги Христові,не могліб при помочі тої преси довести їх до неба? Що можемо,це певне і багато католицьких часописів і видань те похвали гідне діло вміло виконують. Без сумніву ми,будучі українські католицькі священики мусіли працювати також і пером,а це не буде легка справа. До неї крім талану й досвіду треба ще багато вправи. Здібности до письменицької праці має кожний з нас - один більші,другий менші,але кожний повинен доложити всіх можливих старань,щоб цей,нам Богом даний талан витколити. Св.Чин дає нам до того знаменну нагоду коли позволяє і заохочує нас видавати схоластицький журналик "Проблеск". Тому використаймо цю нагоду вповні.

Богу-дякувати Проблеск виходить вже десять літ. (Правду кажучи,десять зим.Ред.) Брати Схоластики ревною працею витревало піддержували свій журналик аж до сьогодні. І ніхто з тих,що тепер вже священиками не жалує,що колись дописував до свого

(Док.на стор.32)

Впр.о. С. ШЕВЧУК
ЧСВВ.
Ігумен у Монтреалі.

(Во время оно, будучи префектом схоластиків, друкували перші числа "Проблеску").

При Божій помочі та витривалості братів Схоластиків "Проблеск"діждався десятої річниці свойого існування.

Переглядаючи річники цего красного змістом та старанно видаваного схоластицького часопису можемо сміло сказати,що Видавці мають чим похвалитися.

Що місяця через довгих десять літ,не зважаючи на зміну редакторів,заходив цей милий гість до нас читачів. Знав де ми знаходимося,хоч ніколи ми не повідомляли його про зміну нашої адреси. На його сторінках ми знаходили поучаючі статті,красні змістом доклади,цікаві новинки,підходячі під хвилю вірші і т.п.

Тому в десятьлітну його річницю я з приємністю складаю належне признання усім тим,що своєю витревалою працею дозволили йому діждатися цего милого ювілею. Рівночасно бажаю,щоб і на будуче був він тим орудником,що на його сторінках наші молоді любителі пера могли вироблятися на справжніх мистців писаного слова.

З найкращими побажаннями,

Шевчук ЧСВВ

Миртан.

НА ЮВІЛЕЙ

Для тебе "Проблеск" в отсю річницю,
Немов пролярних квітів китицю,
Кирі бажання всі засилаєм,
Щастя і долі тобі бажаєм.

Тих десять років - їх варт згадати -
Ти вчив нас разом співпрацювати,
Ти вчив нас завжди,що праця мила,
Що в праці єдність,а в єдності сила.

Ти голосив всім наші ідеї -
Вказував правду - і шлях до неї.
Сторожем станув традицій наших,
Сівачем віри й надій ще кращих.

Тож ми сьогодні в твою річницю
Складаєм щирих бажань китицю -
Держи високо свою булаву -
Чам на потіху - Богу на славу!

ooooooooooo

ЙДЕМО ДО МЕТИ. (Док.зо стор.30.)
журналика - вони всі тішаться,бо їм тепер легко писати корисні статті до інших часописів. Тому ми,що приготовляємося працювати так живим,як і писаним с словом,над спасінням і осьвяченням нашого народу, повинні і мусимо піддержувати Проблеск,бо це є великий і помічний середник до нашої мети. Нехай з тим ювілеєм обновиться в нас охота до дальшої праці,щоб так як наші попередники,ми могли продовжати почате діло на дальші десятиліття і тим дати доказ,що розуміємо нашу василіянську мету й до неї основно приготовляємося.

ПРОБЛЕСКОВІ В АЛЬБУМ.

Десятьліття журнакика чернечої молоді "Проблеск"- небуденний,а радніш надзвичайний ювілей. Чимось свіжим і ніжним віє від цього ювілею,немов ніжним леготом ранньої весни. Чому?

Бо чиї очі не звертаються на молодь? Хто не цікавиться її життям? Хто не слідкує за течіями та напрямками життя сьогоднішної молоді? Адже молодь - це зіниця ока кожного народу. Молодь - це скарбниця народньої душі,в яку нарід складає все те,що має найдороще. Тому кожний нарід дорожить молоддю.

Молоддю дорожить тож і Католицька Церква. Вона стоїть невстрашимо на сторожі молодечої душі. Вона вихтує молодь на непохитних засадах католицької етики,виконуючи заповіти свойого Божественного Основника.

Молоддю дорожить тек і наш св.Чин йдучи за світлим прикладом нашого св.Отця Василія В.,що турбуючись долею молоді написав для неї свій незабутній заповіт у бесіді: " Πρὸς τοὺς νέους".

Передовсім сьогодні,коли так сильно прорідилися ряди Василіян-священиків внаслідок кривавого переслідування нашого св.Чина в Старому Краю,коли червоний террор аліквідував василіянську молодь в Крехові,Добромилі,Лаврові й Христинополі,очі нас - змарнаних працею,втомлених скитальщиною,затривожених майбутністю Чина - звертаються в першу чергу на Василіянську молодь канадийсько-американської провінції. І перед нами виринають питання:"Чи ця молодь розуміє як стій велич свойого завдання? Чи в її ментальності та її психічному наставленні є бодай щось,що зверталоо її обличчям до світлянних ідеалів св.Чина?"

Позитивну і радісну відповідь на ці питання дає нам журнал василіянської молоді "проблеск" своїм десятьлітнім існуванням,своєю свіжістю,своїм широким заінтересуванням,а вперту чергу своїм глибоким релігійно-аскетичним світоглядом. Десятиліття "Проблеску" це направду світляний прояв серізного творення активного типу василіянської молоді,це променний проблиск

заграви Великого Дня. І саме це бодай частинно розвіває нашу тривогу за майбутню долю нашого дорогого Чина.

- - - - - - - -

Василіянська Молоде Люба!

Памятай,що ти весна нашого релігійного й національного життя. А весна це радість і краса,це нове життя.

Повіяв хвхливий вихор зо Сходу й життя нашого Чина в Европі перемінив на понуру осінь. Тому на тебе молоде люба, наша надія! Віримо, що з тобою і через тебе знов прийде юна весна,а з нею завітає радість, краса нове,повне,свіже життя по заповіту Того,що сказав:

"Я прийшов,щоб ви життя мали,а життя в повноті".

о. Гриней Назарко ЧСВВ

ДЕСЯТИЙ РІК...

(Док.зо стор.28.)

вінція розтаючись розсіяла студії по цілій просторій Америці і Канаді - контакт між грядучим і старим поколінням утруднився. Якщо Проблеск зможе пережити наступних кілька років непевности - його розвій заповідається ще кращим. Тому в цю ювілейну хвилю,передаючи цей дорогоцінний прапор в юні руки,бажаним є,щоб щоб наступаючі сили кинулись до тої письменицької праці питомим духом нашої василіянської традиції. Всі бачимо що перед нами,але також всі бачимо,що в міру труднощів підходять нові,кращі сили,що поведуть діло до нових висот,до нового кращого життя. З цею думкою прощаємо цю першу десятку схолястицьких спроб при Проблеску й одночасно виходимо на зустріч грядучим десятиліттям писменицької праці. По прикладу попередників,нехай теперішний і грядучий персонал Проблеску завчасу приготовляється до дальших світлих ювілеїв у недалекій будучності.

- - -

10 10

І ТАМ БАЧИЛИ ЙОГО.

Було це перед Різдвом 1936 року,в нашім манастирі на Чернечій Горі к.Мукачева,Підкарп.Україна. Одного дня по обіді тодішній маґістер новіціяту,сьогоднішній же наш Головний Настоятель Чину,Всв.о.Гліб Кінах оповів нам,що його свояк з Канади Василіянин о.Попович написав про розвій видавничої праці нової їх друкарні,прислав деякі перші брошурки... Між малими друкованими книжечками і до зшитка писаного машиною яскравими красками веселки, зо заголовною вінєтою: фіолєтовими деревами,двома горами,одною зеленою,другою ж рожевою,а над ними хмари і проблески сходу... Над бідненькою вінєтою напис: ПРОБЛЕСК,число І,листопад 1936, рік І.

Передавали ми собі з рук до рук те бідненьке письмо,перше число Проблеску,але як проглянули його статті,зачали сумніватись; чи це справді,як на сторінці 4-ій було написано,"Орґан Бр.Гуманістів". Статті писані розважно,змістово,зрадкували вправу авторів, заповідали їм добру будучність...

Ніхто з нас не обіцяв тому журналикові десять літ життя. Не могли ми сподіватися,що він з часом дідістане ще посестру"Аврору". Ми тільки раділи,що в нашій василіянській молоді і за морем відживають ті самі старі традиції Василіян з Печерської Лаври,Почаїва, Супрасля, Грушова, Жовкви, Ужгороду.... Василіян друкарів і видавців,пробоєвих носіїв культури в народі,гарячих апостолів пера,оборонців св.віри і св.одности.

Після десятьох літ той журналик з Мондеру застаю розбудований,поширений. Маю можність оглянути всі його річники,свідків великої праці. Не сподівався я колись,що і мені прийдеться вітати його з десятиліттям. Сьогодні я в сусідстві з його редакцією.

Тож з тим більшою радістю складаю свій привіт редакції "Проблеску,вітаючи заразом усіх його читачів і прихильників. Повне признання належться всім,хто сьогодні знає вагу писаного слова,хто приготовляється,або вже працює своїм пером для поширення христового царства,для спасіння душ свого народу,для ратунку нашої молоді. Апостолят пером є конечною вимогою хвилі! Колиж тепер ворог винищив нам наших працівників пера в старім краю,тим більше їх приготовлених має дати новий край - для себе і як Бог дозволить,колись для старого краю.

о.Василій Б.Ваврик,ЧСВВ.

10 10

ПРЕСА

Богуслав.

Коли сьогодні глянемо на світ,на життя людей то завважим що одні з них гуртуються коло св.Церкви, а другі стають з тою Церквою до завзятої боротьби. Так було від початків християнства,так є і так буде.

В цій боротьбі велику ролю грає преса.Що преса є наймогутніша і найбільша сила на світі,про це нема сумніву. Великий її вплив є саме в цьому,що одне слово пущене в пресу стається власністю мілійонів,цілого загалу, і то власністю тривалою. Тому також нема на світі нічого,що моголоб з пресою мірятись. Тут можемо також зрозуміти як багато добра,або як багато зла може преса зробити,залежно від того,чи вона добра чи зла.

В сьогоднішному світі переважає у дуже великій мірі преса зла. Вороги Христа вживають її до соротьби з Того св.Церквою,на погибель безсмертних,збаламучених душ. В ній вони обкидують болотом брехні все,що тільки є добре,високоідейне,святе,що тільки правдиво християнське-католицьке. На що не спромігсяб навіть сатана,до того вживає він якраз злої преси.

І нема на світі другої іншої сили,що могла б успішно тій злій пресі протиділяти,як тільки одиноко добра,католицька преса. І хоч вона сьогодні ще не є дуже розвинена ні аж так високо поставлена,то якраз проти неї всі темні сили найбільше виступають,бо знають правдиво її вартість і силу. Добра католицька преса має сьогодні більше завдання як в інших часах,бо сим ме вона має бути тим антидотум проти отруї злої,неморальної преси.

А щоб ця преса добра могла стануги на властивім собі рівені,то вона мусить мати добрих працівників. Коли ж візьмемо під увагу нашу українську пресу, то її працівниками в першу міру є священики.Отже ця праця же також нас,що мріємо колись стати священиками. А щоб ми могли бути до неї готовими,то мусимо вже відтепер вправлятись.

Таку вправу дає нам якраз Проблеск. Тож стаймо всі в ряди його працівників,щоб колись ми могли успішно ширити Христове Царство на землі живим і писаним словом.

Впр.о.Андрій ТРУХ,ЧСВВ.

Редактор "Світла".

Мондер,Алта.
1 жовтня,1946.

Слава Ісусу Христу!

ДОГОРИ НАШ ПРАПОР!

Ювілейне слово до молодих василіянських писменників у десятиліття "Проблеску".

Дорогі Браття:

При Божій помочі Ви десять літ плекали в своїх молодих серцях любов до високих ідеалів. Що гарного ви пізнавали,Ви зараз робили його предметом свого захоплення й засвічували його як ясну зорю на нашім овиді щоденного життя,щоб і ми звертали туди свій зір і розгрівали наші серця любовю надприродного,високо культурного. Правда,добро і краса стали Вашим щоденним хлібом,що ним Ви самі жили десять літ і нам подавали на користь,на радість.

Сьогодні,коли дотеперішні невтомні видавці "Проблеску" мають вийти на ширше поле праці,а нові назріваючі сили мають заповнити опорожнені місця у видавництві,стає конечним перегляд не так зробленої праці,як скоріш тих ідей,що їм служив "Проблеск" десять літ і того практичного висліду з тієї невтомної праці,що її побіч щоденних духовних і наукових занять Видавці "Проблеску" вкладали в часопис.

Цей перегляд й оцінку висліду десятилітньої праці можливо зробити на основі цих ідеалів,що ними переняті дотеперішні співробітники "Проблеску",та цієї праці,що її вони ведуть вийшовши з ряду безпосередніх видавців,співробітників. Кожний із них,що далі живе в світі високих ідеалів і свої дні проводить на службі Правди,Добра і Краси й ніколи "не хиляє вділ прапора",є найкращою похвалою для "Проблеску".

й оправданням для його існування дотеперішнього і будучого.

Крім цього,в це десятьліття треба Дорогим Видавцям "Проблеску" накреслити якнайкращу програму будучої праці у своїм часописі. Що до цеї програми,то вона повинна відповідати тим ідеям,що їх увесь час наш Чин повинен плекати в своїм щоденнім житті й праці між своїм українським народом. Таким чином письменицька праця в "Проблеску" буде одночасно доброю,ідеологічною й практичною підготовкою-курсом для будучої праці українських апостолів на американськім суходолі.

Глибока застанова над нашим сучасним станом і потребами приводить нас до переконання,що в нашій сучасній програмі в Чині й поза Чином нам конечно потрібні і певно вистарчаючі є дві точки. Перша з них, це ДУХ СВ.ЙОСАФАТА!

Пізнати св.Йосафата,перейнятись духом цього найбільшого українського василіянина,це така височина й така животворна сила,що для неї нема нічого неможливого. Перетворитись у другого Йосафата,це значить стати надлюдиною,що гори переносить. Це значить стати ясною зорею,що світить і гріє й оживляє. Дух св. Йосафата,це Правда,Добро і Краса. Це Віра,Любов і Життя,тепер і на віки. З цього погляду випливає ясний висновок: молоді видавці "Проблеску" не можуть бути нічим іншим,як тільки "ДРУЖИНОЮ СВ. ЙОСАФАТА",в слові ділі, в редакції й щоденній праці. Це так тепер, щоб колись цю ідею,цю точку ще краще розробити,при повнім розгорнені крил на широкім американськім континенті. І це переконання в мене таке ясне і живе,наче те живе срібло. А в ньому така повнота й багатство, що вистарчить до заповнення всього життя,аж до останнього удару серця кожного василіянина. І як буде це в "Проблеску",тоді йому тепер і завсіди можна буде співати ювілейно"многая літа"!

А друга точка в програмі видавців "Проблеску" повинна бути УКРАЇНСЬКА МОВА. Любов,знання і плекання в часописі й у щоденнім житті. Тепер у домашнім затишку щоб було колись чути гомін на широкім полі в будучині. На цих двох основах спочиває вся наша будуччина, наш обряд,наша народність,наша сила,наша слава в часі й у вічності.

(Док.на стор.42.)

Впр.о.М. Романович ЧСВВ.

Професор Богословя й Адміністратор Сестер МХЛ.

26 жовтня 1946.

Слава Ісусу Христу!

До Хвального видавництва "Проблеск" в Гримзбі, Онт.

Дорогі Браття:

Вже десять літ минає як василіянська студіююча молодь видає свій журнал "Проблеск". За весь час при цім схоластицькім видавництві Ви випрацьовували свої уми,таланти та сили,розвивали свої письменицькі здібности,поглиблювали своє знання та навчались практично працювати пером. Все це незвичайно вартісне й корисне. Неодні колишні редактори,співробітники, чи дописувачі до Проблеску,а тепер вже отці,благословлят ті хвилі,коли вони працювали на сторінках цього видавництва,бо те що тоді досвідом навчились,тепер їм придається дуже в душпастирській праці.

За десять літ свого існування "Проблеск"виконав велику й гарну роботу й тому заслугує на похвалу й щире признання. З тої також причини його ювілей має своє оправдання. Гарне це зо сторони схоластиків, що це десятьліття "Проблеску" вшановують святочним-ювілейним числом. З нагоди тогож ювілею дозвольте мені Дорогі Браття,разом із іншими висловити почуття радости та зложити найщиріші побажання.

Тішусь ювілеєм "Проблеску" і сердечно бажаю, щоб цей журнал і на далі завжди був школою праці для нашої студіюючої молоді,звідки виходилиб здібні працівники пера. А їх тепер треба - так дуже треба! Ко-

ли так кинути оком на нашу духовну літературу,то аж жалко стає,яка вона вбога! Нема навіть найконечніших підручних книжок,як: Св.Письма, Історії Церкви,Католицької Енциклопедії,нема аскетичних ні богословських книжок на рідній мові,нема проповідницької літератури,ні перекладів творів авторів світової слави.Нема навіть тих книжок,що вже передше були появились друком,бо наклади вжето вичерпані,вжето знищені ворогами на рідних землях.Великий отже брак друкованого релігійного слова,а ще більший брак поважних релігійних письменників.

Крім того вороги наступають на нашу Церкву не тільки живим словом,але й друкованою пропагандою. Релігійне сектанство,що ще й досі мов той рак точить наш нарід в Канаді й Америці,створила й підтримує головно сектанська преса,яка проти себе не мала ніколи сильної католицької преси. Це все наглядно показує нам,що наші часи й обставини вимагають не тільки великих місіонарів,що живим словом несли б світло релігійної правди в народ,але й ще більших апостолів пера... Звідки ж вони повинні вийти? - Очевидно,що передусім з нашого Чина,що під тим оглядом вже має світлу традицію,немалі заслуги та й ще найкращі дані їх виховати. В нас найлегше можуть виховатися мистці пера,якщо тільки молоді Василіяни вже на студіях звернуть належну увагу на письменицьку працю і будуть до неї з великим запалом заправлятись.

Якраз "Проблеск" дає дуже добру нагоду і спроможність вправлятись у письменицькій праці. І в тім саме є оправдання на його існування,його велике значіння,його що так скажу місія. Нехайже про те "Проблеск" в будуччині ще краще розвивається і гуртує круг себе нашу василіянську студіюючу молодь та виробляє її на рівних новітніх апостолів Христового Царства,щоб вона пізніше могла служити божій справі своїми талантами й словом так як св.Апостоли Петро,Іван,Павло та як давні св.Отці Церкви,а передусім наш великий Патріярха св.Василій Великий.

Всім основникам,редакторам і співробітникам "Проблеску" складаю моє глибоке признання за дотепер ішну їх високоідейну працю при "Проблеску",а всім в тім,що в будуччині будуть на сторінках цього журнаду писати - кличу з глибини серця:"Боже помагай Вам у Вашій праці!"

о.Марко Романович, ЧСВВ.

Впр. о. Дамаскин Д. ПОПОВИЧ, ЧСВВ.

Директор Бібліотеки Добрих Книжок і неофіціяльний редактор першого річника Пробдеску.

Мондер,Алта.
4 вересня, 1946.

До Хвальної Редакції "Проблеску".

Десять літ минає,як ми задумали зачати скромне діло - журнал Братів Схоластиків у Мондері.

Вжо передтим були в нас проби подібного журналу,та їзза браку відповідних сил і витревалости вони упадали. Але тоді поважно рішились взятися до діла,яке мало дати можність Бро.Схоластикам вправляти свої письменицькі таланти, Дібрали відповідні сили,вибрали комітет,що на своїх засіданнях уплянував роботу. Памятаю,як мене просили деяких вказівок і я піддав їм гадку назвати новий журнал "Проблеск" і подав деякі диспозиції що до його змісту. Назва "Проблеск" вказувала,що це тільки перші проблиски письменицької праці молодих Василіян у Канаді.

Та як погляну на останні числа "Проблеску" видаваного вже третий рік у Гримзбі,його цікаві статті з різнородних областей науки,його досконале технічне викінчення,його величину (24 сторін укр. 12 стор. англ.) точне щомісячне видавання - радість наповняє серце,що молоді Василіяни так гарно вивязались у тім ділі,що не повстидаються показатись із ним і перед

чужинцями. Тепер,коли галицька провінція ЧСВВ. трагічно зліквідована,можемо мати надію на нові будучі сили тут за морем,що зможуть продовжати видавничу працю краєвих Отців.

З нагоди десятьлітнього ювілею "Проблеску" почуваюся щасливим і від себе побажати Хвальній Редакції ще кращих успіхів у її цінній праці,яка виховувалаб нові кадри письменників і редакторів василіянських видань. Нехай Господь благословить Ваші змагання посвячені для більшої слави Божої,добра нашого Чина й українського народу.

Вам щиро прихильний,

о.Дамаскин Попович ЧСВВ.

Директор ВДВ.

ДОГОРИ НАШ ПРАПОР!

(Док.зо стор.38.)

Дорогі Браття, перед Вами певна мета і ясний шлях. Слідами Великого Йосафата,з дзвінким,живим українським словом на устах ідіть у дальший духовний бій Свого "Я",Свого Чину,Своєго народу!

Ваша ідея, Ваша сила - ДУХ СВ.ЙОСАФАТА й УКРАЇНСЬКА МОВА!

Бути багатим на ці скарби - це значить бути мудрим і славним і щасливим!

Нехай Бог благословить Вас у ці роковини і кожної днини!

Ваш у Христі,Марії й Чині,

о.Андрій Г. Трух,ЧСВВ.

Редактор "СВІТЛА".

" По обіді читав "Проблеск"- з Мондеру. Виглядає,що схоластки Мондерські не дармують. Статті короткі,повчаючі. Помістили також знимку з Преосв. Василія Владики (повинно бути Ладики, Ред.) і образець св.Вас.Великого. Перший раз поміщено карикатуру дописувача до Проблеску і саму редакцію Проблеску. У І-ім числі Рік III подали зміст з минувшого року. З дописей пізнати,що декотрі мають талант до писання"

- -

Читаючи цих кілька рядків певно бажали б ми знати,хто саме їх написав. Багато з нас знали його, бо це слова одного з наших співбратів. І певно що ми сьогодні булиб мали від нього сердечний привіт,якщоб невмолима передчасна смерть не забрала його з-поміж нас тому кілька літ.

Є це уривок з дневника нашого дорогого бл.п. отця "Василька" Скуленого,ЧСВВ., з того часу,коли він був уже на студіях в Римі - з дня 27 лютня, 1939 р.

В цей ювілейний час,як і завжди,годиться нам згадати про того нашого "Василька",щоб він став для нас взором правдивого монашого-василіянського життя. Бо як знаємо самі і як засвідчають нам ті,що стрічались,чи жили з ним в Старому Краю й у Вічному Місті, життя його було правдиво василіянське-святе й такою святою була його смерть.

І в цей час не тільки словом згадуймо його, але стараймось також і життя його наслідувати й молім Бога,щоб дав нам його як великого заступника перд своїм небесним престолом - як нового святого.

НАШЕ МИНУЛЕ

Судомир.

Письменицька праця - це одна з найстарших традицій в нашому Чині. Вона тягнеться від самих початків нашого Чина, від самого його Основника, св. Василія Великого. З приходом християнства в Україну, а з ним і нашого Чина, прийшла також і ця гарна традиція й у своїому часі була одиноким осередком культурного життя нашого народу.

В кількох останніх десятиліттях ця традиція почала розгаратись новим життям на наших рідних землях, а також прийшла з нашими отцями і в цей новий світ, де осередком її став наш не дуже то може показний, але багатий в здобутки Мондер. Свою живучість виявила ця традиція не тільки в праці отців, але також і в підготовчій праці наших бр. схоластиків, чого висліdом були кілька-разові журналістичні спроби.

Коли приходиться обговорювати початки схоластицько-журналістичного життя і початки "Проблеску", то вистарчилоб згадати тільки попередні річники Проблеску (1940-41) де те все є обговорене очевидцем. Але тому, що ці річники для багатьох є недоступні, то не від речі буде дещо про ці часи згадати.

Та заки почнемо розгляди цю першу "камяну" добу, то треба нам усвідомити собі, що це діялось в новому світі, серед нових обставин, в новій провінції, дійсно ще за піонірських часів. Це тільки що 14 літ по отворенні Новіціяту, тільки, що друге, чи третє покоління підходило до свячень. Тут ще не було традиції, її треба було творити.

І тут вже на вступі годиться вдячним словом згадати тих, що привезли зо Старого Краю зерно тої традиції і старались перещепити його на новій землі. А ними були: Преосв. Ніль Саварин, ЧСВВ. - тоді префект студій; бл.п.о. Атаназій Білипів, ЧСВВ. - тоді ігумен мондерської обителі і Впр.о. Дамаскин Попович, ЧСВВ. професор на нашому схоластикаті й головний промотор цілої справи. Кинене ними зеренце знайшло вдячну почву й почало рости.

(Прод. на стор. 48)

Впр.о. Вернард ДРІБНЕНЬКИЙ ЧСВВ.

Перший і довголітній редактор "Проблеску":

1936-37 і 1940-41.

ПО ПЯТЬОХ РОКАХ.

Пять років дуже різноманітної діяльности у священичім уряді вже мене дещо відчужило від схоластицького життя. В протязі того часу різні заняття й обставини в дечому ограничили мало оцінену безжурність схоластика. Серіозні й деколи помотані завдання священика вчать реалізму і відповідальности.

Інші завдання, інше окруження - все це впровадило мене в неначе інший світ... а мої переживання на схоластикаті звинуло у жмут спогадів. Їх багато. Одні вже починають бліднути, другі сильніше зарисувалися у моїй памяті і певне там остануть на завжди.

Переживання звязані з Проблеском належать до цих останніх. Хоча тій праці, що наш гурток виконував, не можна надати якоїсь надзвичайної ваги, то однак вона дала нам змогу краще пізнати свої спільні ідеї. Проблеск був і на далі є виразником ідейних змагань молодих студіюючих Василіян. Кожне Число тих десятьох річників виявляє нові сили, нову ініціятиву, свіжі ідеї. Ці сили ще слабі й ідеї невиразні мабуть, але вони дають запоруку богатої в надії будучности.

Проблеск є вартатом до вправи у журналістичній праці, так дуже в наших часах потрібній і нашому Чинові питомій. Че менша його вартність ще з того взгляду, що це практична школа співпраці. Десятьлітний Ювілей Проблеску - це признання для всіх, що опрацьовували кожне із тих сто чисел, що остануть для історії мабуть чи не головним памятником нашого схоластиката.

КОЛИ Б -

Коли б я міг - нераз кажу
В задумі-тихій самоті -
То я б не дав,щоби брати
Страдали в горю - скорботі...

Коли б я знав науки всі
І на прерізні болі лік,
То не було б тут на землі
Нещасних,хворих і калік...

Коли б я мав із неба дар
Бувати стежку до життя
І повести - то я б повів
Усіх до Господа-Творця.

Коли б я знав і мав та міг...
І тут при думці я завмер -
Прийшло мені: "Що ти б зробив
В стані такім,як ось тепер?"

Бр.Володар В.Буженко ЧСВВ.

(Бразилія.)

ПО ПЯТЬОХ РОКАХ.

в роках 1936 - 1946. (Док.зо стор.45.)

Щиро здоровлю всіх бувших співпрацівників, що розсіяні від океану до океану справджують тепер свої колишні мрії - а теперішнім і майбутнім бажаю найкращого успіху.

о.Бернард,ЧСВВ.

Оттава,Онт.
17 серпня,1946.

-о-

Впр. о.Епіфаній Пашак ЧСВВ.
Четвертий з черги редактор Проблеску - 1942 р.
і довголітній його адміністратор.

Глендон,Алта.
19 липня,1946.

Слава Ісусу Христу!

Дорога Братіє:

В минулім числі Вашого "Проблеску"знайшов я Вашу карточку,що в ній просите,аби щось написати до ювілейного числа Проблеску,бо обходитиме він десять років життя. Дуже приємно мені і своєї слова заохоти додати.

Памятаю як ми видавали перше число. Тоді було нас мало. І тяжко було.Але видно,що добре діло почали ми,бо тепер бачу 10 річників на моїм столику - праця працьовитих схоластиків. І тепер це не цей Проблеск,що тому десять років. Нині він став-гейби василіянським часописом. Заходить до всіх наших манастирів де тільки можливо.

Тому стаючи в ряди піонірів Проблеску,ґратулюю видавцям Проблеску,бажаю будучим редакціям витревалости й охоти продвжувати гарне діло,а оо.Настоятелям щире "Спасибі" за те,що продовж тих 10 років так гарно заохочували,підпомагали (особливо фінансово) в идавання Проблеску.

Здоровлю щиро,

о.Епіфаній,ЧСВВ.

НАШЕ МИНУЛЕ.

(Прод.зо стор.44)

Ще заки почав виходити "Проблеск",появлялись на нашому схоластикаті інші журналики,але вони скоро переходили до історії. І так: першою що явилась на світ,була "Рання Зіронька"- сама назва досить влучна, тільки ще щось до назви бракувало. Вийшла вона також в листопаді ще 1932 р. Чи це був орган всіх схоластиків,чи тільки одної групи,або бодай двох разом,сьогодні тяжко сказати. Та з того що два дні пізніше вийшов ще один журнал під іменем "Дукс ет Анцілля",як орган бр.богословів,можемо заключити,що вони не брали участи при Ранній Зіроньці. Редактором її був бр.Нестор Феціца. (Гляди стор.59). По шістьох місяцях Рання Зіронька згасла безповоротно.

Не багато довше,а може ще й коротше вдержався "Дукс ет Анцілля",бо більше як пять чисел дошукатися годі. Редактором його мав бути бр.Методій Ханас,тепер парох в Дервент і околиці.

По тих двох спробах і невдачах настала передишка на цілих три роки. Аж в березні 1936 р. являється новий журнал "Світло" (місячник),орган брр.філософів, що того року проживали в новіціятському домі. Вірвані від головного схоластицького пня не могли самі встоятись і Світло по другім числі згасло. (Кажуть,що його загнали до гробу іспити"екс універза"). Та все-таки основникам того журналика належиться признання за відвагу,бо це мабуть був той сам персонал,що і при Ранній Зіронці,тільки що редактором був бр.Христофор Кондратюк.(гл.стор.59).

Невдачі звичайно відбирають охоту до дальшої праці та деколи вони стають ще більшим,остріщим товчком до ще більшого завзяття,особливо коли тут вмішається ще змагання з кимось другим. Який вплив мали попередні невдачі на дальше журналістичне життя - відомий,чи може той другий додатний,що казав брр.гуманістам показати філософам і богословам як видається часопис - про це годі певно сказати,та можемо приняти що обоа ці впливи робили свою роботу,бож одна річ не завжди однаково на всіх ділає. Сталося отже,що ще того самого 1936 р. в листопаді появився новий журнал,орган брр.гуманістів "ПРОБЛЕСК".

Появився Проблеск на світ по ріжних турботах, але не без офіціяльних торжеств,що ними є збори й вибори.

(прод.на стор. 50).

С М І Л О В П Е Р І Д !

Десять літ проминуло від появи першого числа "Проблеску". - Десять літ - це не коротенький шмат часу. Десять літ,серед і не дуже пригожих обставин - витревати,зростати й набирати сил,це вже факт, що на нього не можна не звернути уваги.

"Проблеск" спочатку не сміли,слабий,невиразний - згодом дужнає,ясніє,росте. Рохибки свої поправляє,змагає,прямує до кращого і се самочинно,своїми власними силами. Честь йому за се!

За десять літ багато і доброго і цінного навіть приніс "Проблеск",та найбільш цінне,як думаю, се праця - вправа і її виховний момент - педагогічний фальор. Не можна того недоцінювати. Тільки ідея, праця і витревалість вінчаються успіхами.

Чехай жде "Проблеск і на дальше зростає і проміння свої зверне і на наукову ділянку,бо й великі світочі науки зачинали від слабеньких промінів.

Сміло вперід! Fortes fortuna adiuvat!

о.Сотер С. Голик,ЧСВВ.

Мондер,Алта.
10 жовтня,1946.

Слава Ісусу Христу!

Десятьлітній ювілей нашого схоластицкогов видавництва "Проблеску" є не тільки радісною подією, але заразом вказує нам,що можемо сміло надіятися на тих,що його умокливили. Цей ювілей,це овоч великих зусиль і невтомної праці тих,що від самого початку брали собі до серця заохоти старших. Це овоч праці й тих,що це діло продовжали і довели є так великим поступом до тепер. Це знак,що наші брати схоластики, давніші і теперішні,справді повазно ставляться до письменицької та видавничої праці.

В Бозі надія,що цей ювілей не позістане тільки в споминах,але що він відновить і збереже в нашім Чині один з традиційних і головних середників у праці над спасенням людських душ - а саме писане і друковане слово.

о.Євген В. Білик,ЧСВВ.

ЧАГЕ МИНУЛЕ.

(Прод.зо стор. 48)

Зовсім зрозуміло,що редактором його став якраз той, що робив за ним найбільше пропаганди й мав до того найбільше даних - бр.Вернард Дрібненький. Що попередні невдачі не остались і без відємного впливу,про це засвідчав маленький епізод,що отався при видаванні 1р першого числа.Очевидець так описує: "Як тільки вони почали відбивати цей наголовок,(треба було тільки одного примірника!- Ред.) зараз майже всі брати поприносили картки паперу й просили щоб їм відбити цей сілует.... на памятку!" Отже віра в будучність Проблеску ледви жевріла,якщо взагалі яка була.

Пустивши в світ першу реалізацію своїх мрій, видавці понаставляли вуха й ждали що громада скаже. Одною з перших,як каже очевидець,була критика о.Д. Поповича і то не дуже прихильна,але за те пімстилась на своїм творцеві,бо за кару о.Проф.Попович - на просьбу братів схоластиків - мусіли справляти й властиво редагувати цілий перший річник,хоч редактором про форма остав далі бр.Вернард. Так отже дістави позакулісного редактора Проблеск перебув першу крізу й проіснував один рік. Тай не диво-люди дивувались читаючи його,от куди братам гуманістам сіє,бо Проблеск виглядав не дещо більше. Та щасливе положення довго не тревало. О.Попович подякував за хліб і сіль,сили гуманістів ще більше ослабли,коли творці Проблеску пішли на філософію і над Проблеском нависли чорні хмари,а в них ще чорніще питання - що буде далі?

З тої халепи вирвала Проблеск дуже важна подія;а саме заснования "Академічного Кружка ім.В.Рутського",що сталося з початком 1938 р.,з початком другого року існования Проблеску. Ініціятором того кружка був бр.Маркіян і розуміється також його першим головою,а ціль його була вправа в бесідництві й у письменицькій праці. Належали до нього брр.богослови,філософи й дехто з гуманістів. Вже з самої ціли кружка бачимо,що він або думав видавати свій часопис,або остриз зуби на Проблеск і мабуть що було це останне,бо на першім засіданні того кружка Проблеск став його урядовим органом. Таким чином без крику і без гуку гуманісти стратили свій часопис,а Проблеск дістав більше співробітників.Що так мусіло статись це ясне. Ініціятори Проблеску йшли на філософію,отже треба було або робити його органом філософів,або лишити на певну загабіль. І так Проблеск вирвався з того маленьк-

(Прод.на стор. 58)

Впр.о.Венедикт Гриницин,
ЧСВВ.
(Довголітній "технік" при "Проблеску")

ДЕСЯТЬЛІТТЯ ПРОБЛЕСКУ...

Це памятається дещо з його початків: ідея одного,наради кількох,збори й вибори персоналу з гуманістів,журба про папір,маси,машини, і т.д. і т.д.
Та з цього тільки приємні спомини лишились.

Були й передші спроби схоластицьких видавництв;але не встоялись,аж наш Проблеск поблагословив Бог дочекатись десятьліття свого існування.

Коли в других згромадженнях є сталі видавництва для самих членів,щоб підтримувати духа єдности і ревности,то в нашій Провінції це завдання вчасти сповняє Проблеск - єднаючи молодших члені зо старшими,що живуть по різних,далеко віддалених домах. При тім дає молодим вправу в писанні й у співпраці. Тим, що вже полинули його сторінки,наводить ніжні спомини й пригадує химерні схоластицькі журбочки,ті "прегарні,золотаві сни" їх давніх мрій,"той рай і ті надії", що пережили в днях свого Назарету. Рівнож треба дати признання всім Добродіям,Симпатикам Проблеску,що давніше й тепер підтримували і підтримують його матеріяльно,особливо тим,що співпрацювали в його видаванні. Всі причинилися до гарного й корисного діла.

Тому від себе бажаю нашому цінному Проблескові ще много десятьліть виходити,щоб розсипав свої теплиньки проблески по нашій провінції і був вістуном своїх,талановитих борців за славу Божу й кращу долю нашої церкви і нашого народу.

О. Венедикт, ЧСВВ.

НА ЩО НАМ?

Степан.

У світі є три категорії людей і кожного чоловіка,без різниці його стану,чи образування,можемо до одної з тих груп-категорій зачислити.До першої належать ті,що плекають в своїх серцях високі ідеї,поривання, переконання,мрії - не беручи під увагу чи вони добрі ці ідеї,чи ні. Ходить о це,що вони їх мають,для них працюють,для них живуть,щоб тільки їх осягнути. Вони працюють самі,помагають другим - вони справді ревні і тій ревности не ставлять границь.

Друга категорія,це люди обоятні. Вони щось так бавляться в якісь засади,ідеї,але їх не здійснюють,бо це тяжко,бо вимагає зусилля. Вдоволяються тільки позорами праці й дуже раду підлазять під чужі діла,щоб та чужа авреоля і їх дещо освітила.Вони більше говорять і вічно оправдуються браком часу.

Трета категорія,це люди зовсім без переконань, безхарактерні,ліниві. Вони для себе тягар,а для других завада.

І сьогодні, коли лунають радісні,ювілейні оклики на честь Проблеску,що щасливо діждався десятьліття свого існування, коли з усіх усюдів линуть привіти,то разом з тим тішаться і всі ті,що для Проблеску працювали й допомагали йому діждатись того ювілею. Це можна сказати є ті,що належать до першої категорії.

Але на жаль,мабуть не всі туди належать.Може є й такі,що треба б їх зачислити до другої,а може й до третої кляси. І саме такі стають собі з боку і питають: "А нащо нам того Проблеску? Нащо тратити час і папір?" Вони думають,що зможуть бути священиками і без Проблеску та якраз таких хотівби я спитати: "Якими священиками вони думають бути?". Бо мають бути не тільки священиками,але добрими,ревними священиками. Сьогодні не десятки,але тисячі людей,не тільки з Америки,але і з рідних земель,зо скитальщини простягають до священика руки,за добрим словом, за порадою. Сьогодні тисячі людей пропадають зведені ложними пророками. І тому тепер,коли вороги Христові завзялися знищити Христову Церкву - священик не може ограничуватись по одної парохії,до вигідного життя.

(дальше на стор.54.)

Впр.о.Модест ГНЕСЬКО ЧСВВ.

(Тихий,але щирий працівник Проблеску).

КОЖНИЙ ПОВИНЕН ПИСАТИ.

Десятьлітній Ювілей - про красна нагода на видання надзвичайного числа схоластицького журналика "Проблеск". Бо так як цего року весь український загал святкує 350 ліття Берестейської Унії - цебто повороту до своєї прадідної правдивої Церкви - так також цего року Брати Схоластики ЧСВВ. святкують ювілей скромних початків своєї праці,своєї письменницької діяльности.

І тому лучуся щирим серцем зо всіми старшими отцями,щоб разом з ними поґратулювати всім тим,що завжди стараються о все-кращий вигляд Проблеску.. Заохочую також всіх,що мають ще нагоду буги,або станути в ряди працівників Проблеску,щоб якнайчастійше до него дописували.

Всі ми не можемо бути великими місіонарями, всі не можемо їздити по парохіях з вченими місіями, але всі можемо дещо написати. І тому кожний схоластик повинен доложити всякого старання,щоб бодай пару разів до року дописувати до Проблеску.

Дай Боже,щоб Проблеск розвивався все краще й краще,щоб його дописувачі могли пізніше збагачувати нашу літературу численними вартісними творами.

о.Модест,ЧСВВ.

(Док.зо стор. 56.)

Так, проминуло вже десять літ тихої праці при сторінках цього журналу. Нераз видавалося,що вже все пропаде,все розлетиться. Але ні, Василіяни-схолястики вміють видержати навіть найтящі хвилі,а таки не покинути так важного діла в нашім Чині,як писменицька праця. Тож Проблеск існує далі,а навіть з роками набрав кращої,поважнішої і більшої форми.

Так було минулих десять років. Тепер стоїть Проблеск на порозі будучности. " А яка буде його будучність"- це питання мимовлі насувається кожному на думку. Певно,що кожний з нас хотівби бачити її найкращою. І я з нагоди цього ювілею тільки одного хочу побажати Проблескові - щоб він ніколи не перестав існувати в нашім Чині, нехай виховує все нові кадри працівників,нехай і на дальше розходиться по наших домах як розходився досі. І щоб він дочекався святкувати ще свій не тільки срібний,але і золотий ювілей.

Боже щасти йому!

о.Мирон Дацюк,ЧСВВ.

-----о-----

НАЩО НАМ ПРОБЛЕСКУ?

(Док.зо стор.52.)

Його голос,його свідоцтво Правді,ту науку Христову, мусить вчути цілий світ. А такий грімкий голос,що його було б чути по цілій земській кулі може видати якраз пером. В теперішнім світі головну ролю грає преса й тому кожний священик в якійсь мірі мусить бути письменником.

Проблеск в тім напямі є нашим учителем.Він дає нам нагоду ставити перші кроки на дорозі письменства. Це є ціль Проблеску,щоб виучувати нас на вмілих володітелів пера. Ось нащо нам Проблеску. Тому до праці! Будьмо всі членами тої першої категорії,що працює для Проблеску,бо тоді тільки він зможе надіятись святкувати ще кращий ювілей. Не даймо щоб цей наш Проблеск стратив свою ясність,але стараймося всімисилами збільшити силу його проміння,щоб він присвічував всім нам і тим,що його читатимуть.

Впр. о. Мирон ДАЦЮК,ЧСВВ.

Пятий з черги редактор Проблеску - 1943 -1944.

ЗАВДЯЧУЮ ПРОБЛЕСКОВІ.

Нераз уже довдилося на сторінках нашого журналу писати про вагу печатаного слова. Однак ця тема ніколи не буде неактуальною,ані в повні вичерпаною. А головно тепер,з приводу 10-ліття Проблеску,мимоволі насуваються деякі думки про вагу преси в нинішних часах.

Ми всі того свідомі,що преса несе людям або світло,або темряву. Коли вона стоїть на становищі критичної правди,то стає справдішною добродійкою суспільности. Вона тоді на своїх сторінках більше приносить добра,ніж якщоб який дободій розсипав між людей стільки мішків золота. Бо ж усе висшим і цінніщим є золото правди,як золото матеріяльне.

Несучи світло,тим-самим преса проганяє темряву. А скільки ж тої темряви і брехні поширюється щоденно хочаб тільки в канадійській пресі. Міліони примірників летять бистрою силою електричности по всіх просторах землі й на далекі острови океану,до найдальшої гіської хатини,а з ними туман ложі й темряви,що згодом так затемнює духове око людини,що воно стає майже не вразливе на світло правди. Як великими добродіями для людства були б ті,що змоглиб усунути зо землі всю тілесну сліпоту? А коли так-то наскільки більшими добродіями для всіх людей,а з окрема для свого народу стають ті благородні одиниці,що поширенням доброї преси чи книжки причиняються до вилічення й усунення духової сліпоти.

Крім того преса будить ініціятиву і волю. Добра й благородна преса облагороднює - зла упідлює.. Ніхто не всилі опертися впливові лектури, він мусить її улягти, піддатися, стати таким яку пресу читає. І тут знова добачуємо велике значіння преси на сьогоднішні часи.

А окреме значіння має християнська, або як звичайно розуміється, - католицька преса. Її вартість йде поруч з вартістю християньства, а її завдання так високе, як високим є поширення та поглиблення християнської правди. Під теперішну пору потреба католицької преси без сумніву більша, як була коли іноді, а тим більше це правдиве коли візьмемо наші українські видавництва. Бо сильний і повсякчасний наш ворог хоче атеїзмом затроїти всі области нашого суспільного й приватного життя. І до цієї своєї цілі вживає найбільше якраз сили печатсного слова. Одинокою дошкою ратунку для нас, це відповідати й протидіяти їм нашою доброю і сильною пресою. Бож навіть наш найвищий пастир Церкви, Пій X, так відзивається до християн: "Надармо будете будувати церкви, надармо основувати школи; всі ваші зусилля підуть намарне, якщо рівночасно не створите преси, як оружжа оборони і наступу".

До кого звертається український загал, на кого покладає свою надію, як не на священиків - своїх оборонців правди по всі часи. Так, на нас священиках тяжить важкий обовязок творити й ширити між нашим народом католицьку лектуру - і тільки тим одиноким зможемо стримати нашу суспільність від упадку.

А щоб стати могутнім і приступним писателем у якійнебудь ділянці, то треба багато вправи. Цю вправу - таке вироблення кожного Василіянина на доброго письменика чи редактора - має за ціль якраз той малий журналик "Проблеск", що його започаткували схоластики тому десять літ і що його підтримують, а навіть удосконалюють по нинішний день. Так, великого є значіння Проблеск для кожного схоластика - а будучого священика. Говорю з власного досвіду. Тільки сторінкам цего Проблеску можу завдячити сьогодні, що можу легше і краще написати деяку статтю. Цей Проблеск вишколив вже неодного на багато ліпшого і кращого письменика.

І тому не диво, що в цей ювілей Проблеску, в десятьліття його існування, радіє не тільки теперішній його видавничий кружок, але ще більше його основники, а навіть цілий Чин.

(Док.на стор.54.)

10 10

НАША СИЛА В НАС САМИХ !

Р. М.

З нагоди свого десятьлітного ювілею Проблеск отримав багато привітів зо щирим признанням і з побажаннями найкращої будучності. З того бачимо що ціла наша провінція ним дорожить і бажає бачитийого дальше бодай на такім уровені, на якім він є сьогодні. Та тут мимоволі насуваються питання, чи ті побажання будуть можливі до здійснення на будуче, - яка доля Проблеск в грядучих роках, чи буде можливо для нього бодай як-так виходити, чи може прийдеться зовсім пропасти - ЩО БУДЕ ?

Бо одне і друге є можливе - це очевидне, бож не дуже світло представляється положення Проблеску на слідуючі роки, вже на слідуючий рік незнати що робити, чи лишати в Гримзбі для двох богословів, чи вислати до Глен Ков до пятьох філософів, чи вернути його до Мондеру, до гуманістів. Однак якнебудь доля стріне Проблеск, то вона не буде без причини. Коли він пропаде, то причина тому буде тільки в нас самих. Вистарчить тільки сидіти з боку і дивитись чи то само зробиться, або ждати ам другі зроблять, а він певно загине безслідно. А коли Проблеск має існувати, то сила його і наша сила також в нас самих.

Щоб Проблеск міг вдержатися до того багато не треба, вистарчить коли кожний з нас напише до нього кілька статей на рік. Як будуть статті, то вже знайдуться руки, що зберуть їх до купи і випустять у божий світ. Бо не від самих редакторів залежить Проблеск, але від усіх.

Що ми завважуємо брак цеї праці всіх, то тільки тому, що мабуть винас ще нема того переконання, що Проблеск не є ані виключно орган теологів, ні філософів, ні самих тільки гуманістів, але що він орган нас усіх разом і тільки як такий він має свою вартість і тільки в нас усіх його сила і його будучність.

Одиноко що нам треба щоб ратувати Проблеск, це того зрозуміння і почуття, що він до нас належить і від нас залежить, а вслід за тим тої щирої співпраці, але співпраці В С І Х, а тоді Проблескові не буде страшна ніяка будучність і дасть Бог він святкуватиме ще кращі ювілеї.

0000-0000

10 10

НАШЕ МИНУЛЕ.

(Прод.зо стор. 5о)

кого гуманістичного загумінку і став органом кружка, а властиво всіх братів,що в ньому гуртувались.

Та хоч доля Проблеску поправилась,то це не обійшлося без жертв,бо щоб позискати співпрацю старших і так ратувати Проблеск,перший його редактор й ініціятор мусів пострадати своє крісло,а на його місце приймов бр.Атанасій Химій - богослов, Новий редактор не міг довго вдержатися,бо не дозволила "Божественная Благодать". Чи до кінця цего року тягнув діло місторедактор бр.Вернард,чи може зараз вибрано когось іншого певно не знаємо. А вже з початком 1939 р.на редакторськім кріслі бачимо бр.Маріяна.(за цими двома гляди на стор. 59-61 ц.ч.)

Зпочатку було так,що перзонал Проблеску входив у заряд кружка,а заряд кружка був і зарядом Проблеску. Згодом як почали змінятись,чи властиво укладатись статути кружка (що ще й сьогодні не докінчені) Проблеск дістав свій окремий заряд в склад якого входили: Редактор,як голова,місторедактор,адміністратор, друкар і репортер і мабуть це називалось Редакційною Колегією. Тому також можемо подибати у вістях згадки про збори заряду кружка й заряду Проблеску,як річі зовсім інші. Кружок отже став наче тільки покровителем Проблеску і дав йому повну автономію.Цьому мабуть завдячуємо також і це,що доля кружка не стала долею Проблеску,бо коли кружок давно вже в гробі,то Проблеск далі живе й розвивається. Що до кружка,то він проіснував ще до кінця 1938-39 шкільного року. Дальше згадки про нього вже не знаходимо. Але що ця ідея не завмерла зовсім,то проце ще буде пізніше. Від того часу Проблеск став незалежним загально схолястцьким часописом, як це вже зазначується в першому числі 1939 річника.

В 1939 р. журналістичне життя робить великий крок вперед - появляється частина Проблеску в англійській мові під назвою "Аврора",під бездоганною редакцією бр.Пахомія Дидика.(гл.стор.61) Ціль її - крім в вправи також подати інформаційні матеряли про українські справи для неукраїнської публики,хоч не безпосередно,то бодай посередно через тих,що схочуть колись нею послужитись.

(Прод. на стор. 6о)

Впр.о.Нестор Зеціца,

ЧСВВ.

Редактор "Ранньої Зіроньки" першого схоластицького журналу в нашій провінції. 1932 р.

Впр.о.Христофор Кондратюк, ЧСВВ.

Редактор "Світла"- третього з черги схол.журналу. 1936. р.

Впр.о.Ігумен Атанасій Химій, ЧСВВ.
Другий з ряду редактор "Проблеску" 1938 р.

НАШЕ МИНУЛЕ.

(Прод.зо стор.58.)

Як в кожній праісторії тяжко дещо точніше означити,так також і в історії Проблеску тяжко означити деякі факти,чи зміни. Не знаємо,на приклад,певно коли саме уступив з редакторства бр.Маріян і коли на його місце прийшов бр.Вернард. Певно знаємо,що цей останній був редактором 1940-41 років,а зглядно річників. Та деякі подібности попереднього 1939 річника кажуть нам догадуватись що й цей річник бодай вчасти вийшов з його рук.

Бр.Вернард заслужився для Проблеску не тільки як його головний ініціятор,але також як добрий редактор. За його часів - це можемо зовсім певно сказати - Проблеск був найкраще редагований. Колиж і йому вже почала грозити "Божественная Благодать", то з волі видавців,це б то брр.схоластиків-дописувачів редакцію перебрав бр.Епіфаній Пащак. Англійську частину далі редагував бр.Пахомій. Бр. Вернард мав також ту потіху, що за його редакторства Проблеск обходив свій пятьлітній ювілей. Бр.Епіфаній знова додав до Проблеску проповідничий відділ під назвою "Молодий Проповідник",що протревав майже два роки. Редактором був шестого річника 1942р.

З початком 1943 р.Проблеск переходить зовсім в молоді руки,чи радше сказати,молоді руки настільки підросли і постарілися,що могли вже його втримати. Редактором отже Проблеску став бр.Мирон Дацюк,а редактором Аврори бр.Єронім Химій Цей останній взявши Аврору в свої руки почав робити,так сказати б,революцію і то до самих основ. Хотячи мабуть бути модерним й оригінальним (забувши в чому правдива оригінальність полягає) почав вивертати й викручувати наголовки й сторінки вздовж і поперек і навіть скісно,розмальовуючи це все яскравими красками,та не все щасливо дібраними.Щастя,що ще догори-ногами її не вивернув,хоч оскільки нам відомо і на таке заносилося. Розуміється це були речі зовсім звичайні і для "тру-сторі" і дуже пригожі навіть приманчиві,але для такого поважного часопису як Проблеск і Аврора,то це не дуже відповідало. Що Проблескові вже треба було дати щось нового,це правда,але не такого і не все наразі. Але треба було зійти аж на пересаду,щоб потім було з чого зійти на відповідну міру. (Прод.на стор. 62)

Впр.о.Маріян Горішний, ЧСВВ.

Третий з ряду редактор "Проблеску" - 1939 р.

Впр.о.Пахомій Дидик, ЧСВВ.

Перший і довголітній редактор "Аврори" -

1939 - 1942.

Впр.о.Єронім Химій,ЧСВВ.

Другий з ряду редактор "Аврори" - 1943.

НАШЕ МИНУЛЕ.

(Прод.зо стор.60)

Треба також зазначити,що передше Аврора вже була в досить скрутному положенні й виходила тільки раз на два місяці,а тепер коли дістала нові сили,не тільки,що почала виходити місячно,але ще й зростати в сторінки. Розуміється,що це неосталось без впливу на Проблеск - бо не пасувало щоб головна частина була менша як додаток,хоч на світі і такого багато буває. На цьому можна б закінчити історію Проблеску в Мэндері. Багато думало,що де вже взагалі кінець його історії,але це були тільки думання.

- - - - - - - - -

1943 р. наші вищі студія перенесено до Ґримзбі,Онт.,це б то богослов'я і філософію. За ними поманд-рував і Проблеск,але через це ще не зірвав зносин з молодшими схолястиками. Коли появилось перше число з Ґримзбі,радости не було кінця,навіть з далека при-ходили листи з похвалами й заохотами.Робота пішла вперед. Зараз на початку нового року Аврора дістала нового редактора в особі бр.Партенія.

Того самого шкільного року відживає також ідея кружка.Цим разом це був "Літературно-Науковий Кружок ім. Митроп.А.Ґептицького. Основано його на пропозицію о.Вернарда Дрібненького,тоді професора філософії. Головою його став бр.Модест Ґнесько,а се-кретарем бр. Патрикій. Ціль його вправа в бесідництві чи то в дискусіях,чи в промовах "екс абрупто", а та-кож в способах вирішувати деякі важніші питання. Зпочат-ку праця його дуже гарно розвивалась. Уладжено кіль-ка дебат з додатками пробних промов і це все перево-джено взірцево,можна сказати,як ще ніколи досі.Але зчасом через різні зовнішні обставини праця стала не-можлива,а за той час запал остиг і так ще один кружок пішов "в дубину".

Про сам Проблеск вже не остається багато до обговорення. З початком 1945 р.його редакцію перебрав бр. Нікон Свірський, а ред.Аврори бр. Патрикій Пащак. По традиції новий перзонал хотів також дечим причини-тися до піднесення свого журналу,тож місто вибивати його на масі,чи як казали на "Дито",то почали відби-вати на міміографі,або по нашому на "Ґестетнері".

(Прод. на стор. 64.)

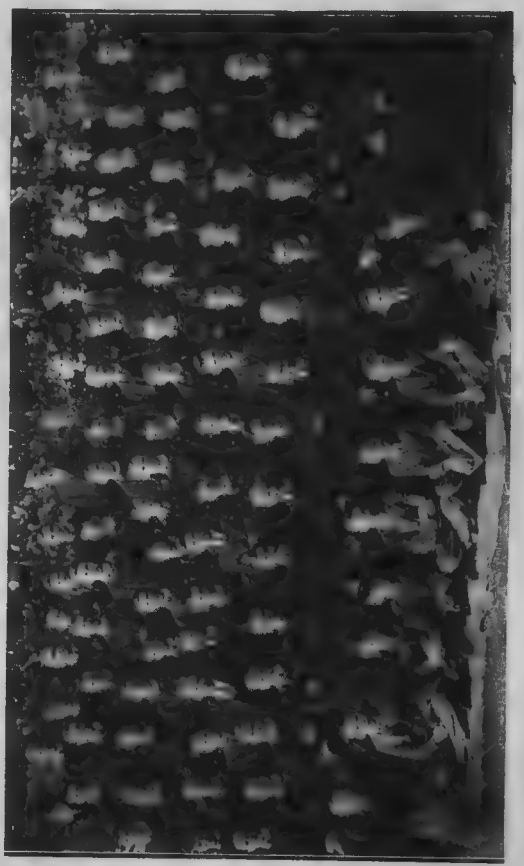

Впр. Отці, Брр.Сходностики, Брр.Домашні й Новики - Монцер,Алта.

НАШЕ МИНУЛЕ.

(Прод.зо стор. 62)

Два роки по нашім переселеню до Ґримзбі,перенесено філософічні студія до Ґленков у Зл.Державах. Могло б здаватися,що таке розбитя схолястицьких сил по цілій нашій просторій провінції припечатає долю Проблеску. На ділі однак показалось щось зовсім противного. Коли візмемо до рук останні річники побачимо там статті не тільки богословів,але й філософів,реторів і гуманістів. Це засвідчає,що Проблеск здобув собі серця всіх,що ці серця споїв в один сильний організм - зробив те,чого не могли зробити різні кружки-організації.

Згадавши хиба ще й те,що Аврора на 1946 р. дістала нового редактора в особі бр.Йосафата Шкварка а вслід за тим почала виходити в різнокольорових числах, - можемо закінчити цей короткий огляд десятьлітного існування Проблеску,а разом з ним і нашого минулого журналістичного життя. Та годиться згадати ще,що видавництво "Проблеск" (воно повстало мабуть тоді,коли Малому Колядникові треба було означити приналежність) не обмежувалось тільки до видавання часопису,але крім того випустило в світ такі речі як:"МАЛИЙ КОЛЯДНИК", що вийшов в трйох накладах і досягнув до числа 2,000; і драми: "Душехват","Блудний Син" і "Неон". Рівнож видано Сл.Божу на чотири голоси,для церковних хорів,в першій мірі для ґримзбійського.

Рівнож в цей ювілейний час не можемо поминути мовчанкою ще один великий зовнішний чинник,що також дуже багато причинився до існовання Проблеску,що був наче другою половиною його душі,а тим чинником була поміч зо сторони наших Настоятелів,наших Приятелів, Добродіїв і Прихильників - поміч моральна й матеріяльна. Особливу вартість має для нас,про що вже була згадка на початку - поміч моральна,дана в початках існовання Проблеску,тоді коли він ставив перші несмілі кроки. Продовж тих десять літ ми діставали й відчували ту моральну поміч від наших Впр. ОО.Настоятелів і багатьох Отців - в словах заохоти й поради: в листах; в щирому зацікавленні Проблеском. Сама свідомість що ще хтось крім нас читає Проблеск і ним цікавиться дає вже багато сил до дальшої праці.

(Док.на стор. 66)

Гості й жителі ґримзбійської обителі ЧСВВ

(З нагоди консекрації Преосв.Н.Саварина,ЧСВВ. 1,УІІ, 1943.)

З ліва:

І.ряд: о.Павло Гевко,ЧСВВ.,о.С.Журавецький, ЧСВВ.ігумен в Гікаґо, Впр.о.Протоігумен В.Бараник,ЧСВВ.,Преосв.Ніль Саварин,ЧСВВ.,Преосв.Василій Чадика, ЧСВВ.,Преосв.Амвроз Сенишин,ЧСВВ.,о.М.Марків,ЧСВВ.ігумен в Ню Йорку, о.Р.Тимочко,ЧСВВ. ігумен в Ґримзбі.

ІІ.ряд: бр.Сотер Підскальний,о.В.Дрібненький, ЧСВВ.,о.А.Химій,ЧСВВ. ігумен у Ґлен Ков, о.Н.Когут, ЧСВВ. (тепер Ґенер.Конзультор),о.Петро Гевко,ЧСВВ. о.Б.Слобода.бр. Патрикій Пащак,бр.Адріян.

ІІІ.ряд: Бр.Юстин, діяк.Є.Химій,ЧСВВ. бр.Віталій Підскальний, бр.Мирон Дацюк, бр.П.Сорока,бр.Іларіон Адамс, (вище)бр.Йосафат Шкварок, бр.Юрій, бр.Нікон Свірський,бр.Пасив, діяк.О.Засійбіда,ЧСВВ.бр.Модест Гнесько, бр.Вінкентій.

НАШЕ МИНУЛЕ.

(Док.на стор.)

За весь той час ми дістали також дуже щедру й щиру поміч матеріяльну-фінансову. Про це засвідчають ті численні подяки,що являлись майже в кожному числі Проблеску. Деколи то були справжні княжі дари. Ця поміч уможливила нашому журналикові скорий і гарний зріст і краще викінчення під оглядом технічним. Ця поміч була для нас також доказом тої щирої прихильности старших до наших молодих змагань,а це було також не малою моральною підмогою. І за ту подвійну поміч - в цей ювілейний час - складаємо сердечне "Спасибі" і просимо на будуче про нас не забувати.

На закінчення цего огляду можемо зробити собі кілька висновків,а саме:

1. Що попередні видавничі спроби не вдавались тому,що були привязані до одного гуртка,з обмеженим полем праці.

2. Що Проблеск вдержався якраз тому,що став органом загально схоластицьким,що до нього кожний може і повинен признаватися,як до свого власного.

3. Що будучність Проблеску лежить саме в тій єдності між нашими студіями,хоч вони порозкидані по Канаді й Америці й що цю єдність нам треба зберегти.

Чи Проблеск остане в Ґримзбі,чи може перейде до брр.філософів до Ґлен Ков,чи може навіть колись вернеться до Мондеру - нехай він завжди буде "Проблеском" - виразником наших ідей і наших змагань.

XXXXXXXXXXX

ТІ, ЩО ДОПИСУВАЛИ.

(Док.зо стор.68)

Веселий, ...бр.Корнилій Пасічний, гуман.III. 1946-
Катос ..... " Павло Костак .... " II.1946-
Раміян ..... " Маріян Десик ..... " " 1946-
Кривий ..... " Вартоломей Кривуляк " " 1946--
О.П.Линський. ..." Панкратій Опалинський 1945-

") Деякі криптоніми годі вже відгадати. (Ред.)

НАЙКРАЩІ ПОБАЖАННЯ

З НАГОДИ ДЕСЯТЬЛІТНОГО ЮВІЛЕЮ!

Прп. Бр. Павло Полінський

ЧСВВ.

Завдяки йому Проблеск гарно виглядає,

бодай на першій сторінці.

Аякжеч!

ТІ, ЩО ДОПИСУВАЛИ ДО ПРОБЛЕСКУ.")

Преосв. Ніль Саварин,ЧСВВ.
Впр.о.Андрій Трух,ЧСВВ.
Впр.о.Дамаскин Поповић,ЧСВВ.
Бл.п.о.Володимир Стех,ЧСВВ.

Криптонім.	Дійсне імя.	Час праці.
Орлик,О, Ард-Верн-	о.В.Дрібненький,	1936 - 1942.
Ротоен, П.Мирченко-	" Н. Феціца, ...	1937 - 38.
Х. .....о.	Христофор Кондратюк.....	1937-42.
Ретор, Тіре, ...	о.Маріян Горішний.....	1937-42.
Скала, СССР. ...	о.Севастіян Кирило .....1937 -43.	
П. Г., ...	" Петро Гевко	1937-42
К.,П.Д.,Олег, ..	" Пахомій Дидик	1936-43.
Б.	" Боніфатій Слобода	1939-42.
Наум, В.В.Г.,Вр.	" Володимир Певчук	1936-43.
Василіянин,В-н,В.	" Епіфаній Пащак.....	1936-43.
Промінь.	" Євген Білик.....	1936-44.
Пчола.....	" Віктор Сорока.....	1937-39.
П.М.	" Полікарп Матвіїв	1937-42.
Є-м	" Єронім Химій	1938-44.
Марійослав,Римон,	" Мирон Дацюк	1938-45.
Том Сед, Мирослав,	о.Модест Гнесько	1942-45.
Старий, ...діяк.	Сотер Підскальний,богос.	III.1940-
Птах,Зимовит,М.Т.Рі-		
онад, ...діяк.	Іларіон Адамс ...	" " 1939-
Соловій,В.П.,...	" Віталій Підскальний	" " 1939-
Байда,Судомир,..	" Ніконъ Свірський	" " 1939-
Р.,П., ...	" Патрикій Пащак	" " 1940-
И.Г.	" Йосафат Пкварок.....	" " 1943-
Фараїл, Р.М.....бр.	Рафаїл Мельник	" I. 1945-
Б.Е.	" Еміліян Беднар	" " 1945-
Б.Л.,Лубівяк,...	" Леонтій Якубів ... філос.	" 1943-
М.П.,Миртан,....	" Мартин Прийма	" " 1943-
Богуслав...	" Варнава Данчишин ..	" " 1945-
Степан.	" Созонт Попик ..... ретор	1945-
Мирний	" Митрофан Пасічний	" 1946-
Мікрос	" Йосиф Храпливий ...	" 1945-
Тарас	" Євген Кушко .....гум.	III. 1946-

(Док.на стор.66)

Aurora

Edited Monthly by the Scholasticate, O.S.B.M.

NOVEMBER MONTH - OF HARVESTS

Preparing For Winter.

VOL.X. NO.7. GRIMSBY, ONTARIO NOVEMBER,19

SEVEN YEARS AND TEN.

Seven years of publication have slipped by for Aurora and ten for Problesk.

Short as these periods of time may seem to some, both Aurora and Problesk have left their own little histories. It would be melodramic to write that the existence of these two scholastic papers was upkept through the unfailing and heroic courage of the student body, yet it would be unfair to suggest that these papers existed without a struggle. For indeed it was a struggle to produce month by month, and issue by issue, on the basis of a fluctuating force of writers, sometimes weak, sometimes strong, a total of 17 years of publication of literary composition. Certainly it was something in which we may take a definite pride. On this occasion of Problesk's 10th anniversary and birthday, Aurora, her companion and little sister says, "Hats off to Problesk."

Just as Problesk makes a capable survey of its editors and benefactors, it is only proper to mention here the name of the first editor, organizer, and conceiver of Aurora. The man who gave Aurora its first three years momentum is the Rev. Fr. Pachomius Dydyk, O.S.B.M., pastor of St. George's, New York, who edited Aurora as a Scholastic from 1939 to 1942 inclusively. His successor was the now Rev. Fr. Jerome Chimij, O.S.B.M. of Edmonton, who took over the helm for 1942-1943. The editor for 1943-44 was Bro. Parthenius Chmilar, and was succeeded in 1944-45 by Deacon Patrick Paschak. To all these pillars of the press, the Aurora, the scholasticate, past and present, pass on a well deserved and sincere 'thank you.' Let's keep up the good work for God's greater glory, for our own cultural development, and for the furthering of one of the finest traditions of good old O.S.B.M.

A WELCOME.

The arrival of two European Fathers, Rev. Basil Wawryk, D.D., S.S.L., O.S.B.M. and Rev. Soter Holyk, D.D., Ph.D., in

Grimsby was a momentous occasion for our Theologians. Both have now become an integral part of the teaching staff, government, and spiritual leadership of our monastery. To say that we welcome them with open arms is too limited, for we welcome them with our hearts, with hungry inquisitive minds, and all the spiritual love that can be bestowed upon a brother. Our prayers were with you over there, and we promise that we shall not forget you now. May God give our new professors and spiritual directors strength, health, and the patience to lead us to new heights and vistas of knowledge and Christ-like perfection.

NOVEMBER,

MONTH OF HARVEST.

November is the month of preparation for winter. It is the time when harvests of grain and fruits are stored in deep bins bidding defiance to the oncoming northern blasts. November always sugests cheery fires and warm hearths, a sense of thanksgiving in the face of God's goodness to men, as well as that prelude of peace which comes with the satisfaction of duty having been done.

DEDICATION.

In honor of our past Grimsby superior, the Very Rev. Nicholas M. Lohut, General Consultor of the Order of St. Basil the Great, Rome, Italy, and the Very Reverend Josaphat Pymochko, O.S.B.M., the present and new superior of the Grimsby monastery, this anniversary issue is respectfully dedicated.

CRESCIT - EUNDO

Statue of Liberty

THROUGH THE YEARS

or

THE PROBLESK-AURORA MONTHLY AND ITS HISTORICAL DEVELOPMENT.

As this November issue of the Problesk-Aurora scholastic monthly goes to print, a more fitting manifestation of the hard struggle plus the pergevering spirit which the Scholastics have shown in their attempt to scale the high, difficult cliffs which lead into the realm of Journalism cannot be had. To truly understand the great effort that was required, firstly, to set out for this end and, secondly, to remain true to the cause through the years, cannot be expected from the Problesk Jubilee-issue reader. Only after living through these years, one fully realizes the force of the struggle and the circumstances under which each monthly issue was produced. Thus in presenting the few facts which are closely related to Problesk and its history, many instances will remain a closed book. These are the personal experiences of each individual who in some manner aided this monthly to live its ten years in the printing world.

Hardly a decade has gone by and, already, the Problesk has its short history on how journalism first took root amongst the Brothers Scholastics.

First interest in newspaper work in the Basilian Scholasticate at the large Mundare Monastery dates back to the year of 1932. It was then that the young Scholastics first enthused on the project of editing a school paper. Loyal supporters of this cause were Bros. Athanasius Chimy, Markian Rabichnyk, Theogenius Grab, Joseph Senkiw, Nestor Fecica, and Christopher Kondratiuk. With typical young zeal the outline was drawn up and put into deed. The paper was titled "Ranok Zironka"(Morning Star), articles of miscellaneous nature written in Ukrainian and appeared monthly. The first issue, dated Nov. 15, 1932, was handwritten on four pages, size 11" x 8½". But its success was short-lived. For after six months the Morning Star disappeared into oblivion.

With zeal equal to that which gave birth to the Scholastics' Morning Star appeared "Dux et Ancilla"(Nov. 17, 1932), prepared by Theologians, Methodius Hannas, Matthew Sianchuk, Denis Dzygolyk, Innocent Rychkun. Aiming to acquaint readers with theological questions in its pages, Dux et Ancilla lived to the ripe age of five issues, before, in line with its sister-paper, Morning Star it went across the Great Divide.

Following these two unsuccessful trials, a four-year silence set in. Until, finally, on March 1, 1936 the Brothers Philosophers Christopher Kondratiuk, Silvester Kollar, Nestor Fecica, Basil Skubleny resolved to publish a philosophical monthly. Very properly it was called "Switlo"(The Light). Sadly enough, after two issues, the Light failed. The tragedy of four years ago was relived once more. It seemed that, after so many attempts, newspaper work did not fit in with the curriculum of the studying Brothers. But still an undaunted spirit prevailed on the Scholasticate. Even then when the Switlo was rapidly dimming, the younger Brothers Humanists were planning to gain another beach head in writing - one which was not to be last.

Brother Bernard Dribnenky, a Third-year Humanist, that very same spring of 1936 broached the subject of putting out a scholastic monthly with his co-Brothers. The Brothers' response was coached in cautious, but resolute action. They decided to try once more. But first Father Damascene Popowych, professor and enthusiastical supporter of any good cause, was approached for advice. The priest's reactions were very encouraging, himself suggesting the name "Problesk" for the school paper. But still the moment was not ripe for Problesk to begin its eventful career. The school term at an end, and the closeness of June exams eliminated all thoughts of extra curricular work.

In the fall when school began, discussion about Problesk was renewed. Permission to indulge in this work was obtained from Fr. Superior Neil Sawaryn, and the Brothers pitched in to prepare the first issue for November. The starting personnel consisted of Bro. B. Dribnenky as editor, Fr. Sebastian Shewchuk aided with the typing till the official typist, Bro. Epiphany Paschak was capable of handling the print alone. The first silhouette-heading, a landscape scene with mountains and clouds behind which radiated the sun's rays; the caption "Problesk" rested on the rays, was drawn by Bro. Marian Horishny. Technicians, Bros. E. Paschak and Meletius Rudawsky, reproduced the heading on news-

print by hectograph. The first issue consisted of one copy (the few issues of the first Problesk now to be found are the result of a second later printing), measuring 11" x 7½", counting eight pages in Ukrainian, with articles typed in double column(All previous school papers were handwritten). The contents were: Page 1 - Foreword(editorial); Page 2 - Culture and Monasticism(by Nahum-Bro. Vladimir Shewchuk); an anecdote about Joseph Hayden, and another article by Nahum - Apostle of Brest Union; Page 3 - Apostle of Brest Union, and a two-verse poem "To St. Josaphat" of unknown origin; Page 4 - Problesk masthead, "St. John Chrysostom, Preacher" (by Rethor-Bro. Marian Horishny); Page 5 - a patriotic theme "Memorable Days"(Orlik-Bro. Bernard Dribnenky); Foreword to Necrologies of the Basilian Order(by Basilian-Bro. Epiphany Paschak); Page 6 - Necrologies, poem "Tornado"(Skala-Bro. Sebastian Kurylo), and a poem-excerpt finished the page; Page 7 - "Volcanoes"(by Pryrodnyk-Bro. Eugene Bilyk), riddles, quizzes and golden thoughts; Page 8 - Mundare Monastery Chronicle of the month's current events, answers to riddles on page 7, Humor, an announcement of new printings by the Basilian press in Mundare, and finally a short encouragement for the Brothers to contribute to the newly founded Problesk.

That is how the first Problesk presented itself. Full of enthusiasm, and already showing signs of longer life. Soon every month brought a new eight pages of print(printed now in many copies and distributed amongst the Fathers and Brothers). Occasionally a larger number of pages would appear, colorful illustrations were added. In this manner each Problesk was being accepted and awaited for with anticipation. At last, it seemed the persistent scholastic mind had achieved success. Despite the failures of past years, it was apparent that Problesk was here to stay. But the publishers were not satisfied yet. It was well and fine to have the Ukrainian Problesk, nonetheless, an English section to Problesk was taken under consideration. And so Aurora was introduced into the journalistic world. The first issue is dated March 1, 1939. It was a humble beginning. All in all - four pages of English print. Articles were: a Foreword, a story about the ope, Taras Shewchenko, a poem, a word to Readers and Contributors, a write-up on the Importance of English, and local Sport News. Pioneer editor and chief organizer of Aurora was Bro. Pachomius Dydyk, O.S.B.M. Thus both, Aurora and Problesk, begun very wisely in a small way, with the march of time slowly evolved into a larger and popular monthly.

In ways of recapitulation an enumeration of the editors from the very first issues till today will acquaint us better with those men behind the scenes who made possible this

(cont'd on page 9)

COING HIS WAY?

(To be continued)

THE SEVEN SACRAMENTS.

J.F.

There are seven sacraments in Christ's Church, no more no less, and each and every one is a true and proper sacrament instituted by Christ Himself. This was the explicit decision of the Council of Trent contained in canon 1 of the seventh session. There is nothing left for us but to believe what has so clearly been defined as an article of faith. But must we rely solely on the ecumenical council and tradition for our belief? No, the truth of the seven sacraments can be demonstrated from Sacred Scripture.

Since Scripture offers no single text which expressly states the existence of seven sacraments collectively, our proposition can not be proved synthetically. Therefore we must have recourse to analysis. It is important to understand the meaning of a sacrament. A sacrament can be simply defined as a visible efficacious sign producing grace. Remembering then that a sacrament is a visible sign which produces grace, we can safely proceed to analyze separately the texts of Sacred Scripture which definitely prove the existence of the seven sacraments. If the text clearly indicates a sign or rite, and that rite produces grace, we know that we are dealing with a sacrament. Using this as a criterion let us go on.

Here are the most suitable texts which establish the existence of each separate sacrament: Baptism (Act. 2, 38), Confirmation (Acts. 8, 14), Eucharist (1 Cor. 10, 16), Penace (Jo. 20, 22), Extreme Unction (James 5, 14), Holy Orders (2 Tim. 1, 16), and Matrimony (Eph. 5, 31).

Observe each passage carefully. Is there a visible sign, and does it produce grace? For e.g., St. Paul in his first letter to the Corinthians, chap. 11, verse 20 writes: "The chalice of benediction, which we bless, is it not the communion of the Blood of Christ? And the bread which we break, is it not the partaking of the body of the Lord?" Applying our sacramental yardstick we find that the partaking of the body and blood of the Lord is the visible sign, and is the bestowal or meaning, at the same time, of the creator and source of all graces that are. We have our visible sign, we have the grace produced, and we have a sacrament.

The sacrament of Matrimony may offer a little more difficulty when our criterion is applied to the passage in Sacred Scripture from which the truth of the sacrament can be developed. St. Paul in his letter to the Ephesians writes: "For this cause shall a man leave his father and mother, and shall cleave to his wife, and they shall be two in one flesh;

This is a great sacrament; but I speak in Christ and in the Church. Here the marriage union, the visible sign, is compared to the mystical union of Christ and His Church. Since the mystical union of Christ and His Church is supernatural through grace, it is evident that the rite of marriage which is compared to this mystical union produces grace. And therefore marriage is a sacrament.

THROUGH THE YEARS (cont'd from p. 6)

trend of newspaper thought amongst the Brothers. Thus Bro. Bernard Dribnenky, the first editor, aided through the difficult beginnings by Fr. Popowuch, faithfully served his office from Nov. 1936 till Jan. 1937. Throughout 1938 Bro. Athanasius Chimy was elected editor. During 1939, there were editors Bros. M. Borishny and B. dribnenky. In 1940-41 again Bro. Bernard occupied the swivel chair. In 1942 - Bro. Epiphany Paschak. 1943-44 - Bro. Myron Daciuk. And in 1945 till this day - Deacon Nicon Swirsky. Aurora, in its seventh year of publishing presents the following list of editors: Bro. Pachomius Dydyk, first editor, from Mar. 1939 till 1942. Bro. Jerome Chimy edited through 1942-43. 1944 - Bro. Parthenius Chmilar. 1945 - Bro. Patrick Paschak. 1946 - Deacon Josaphat Skwarok. Other members of the monthly's staff varied with the years. At present the Problesk-Aurora personnel, besides two editors, has two machine technicians - Deac. Vital Pidskalny and Deac. Hilarion Adams; one mailer - Deac. Soter Pidskalny, and an administrator - Deac. Patrick Paschak.

And so before us is the slight history of Problesk, now in its tenth year of existence. It has had its pitfalls and successes. But, eventually, the monthly is still doing its bit. But what of the future? We have no firsthand guarantee what the years will bring. However, it is the sincere good wish of both Ukrrainian and English sections that this work be carried through the years by our younger Brothers. The need of a good knowledge of Ukrainian and English is self evident. We may have our different views how to procure this knowledge, in the meantime, let this scholastic monthly have your support and the honor of giving you a helping hand to acquire a sound knowledge. It is not asking much, still the least given will be applied to a [illegible] cause.

(cont'd on page 19)

LATIN VERSIONS OF THE BIBLE

SYD. Y. PLANKS

The Latin Versions are believed to be as early as the first century. Two of the old Latin Versions are Africana and later the Veus Itala. The date, place, and composition of the latter is unknown. An attempt was made to make it an accurate version of the Bible. The Itala is a translation of the Greek Bible. After a short time many variations crept into it due to the copying and deliberate alterations of the heretics of the fourth century.

In 382 Pope St. Damasus was anxious to preserve the purity of the Bible, so he commissioned St. Jerome to make an unofficial version. After receiving the papal commission St. Jerome began his work by the revision of Vetus Itala. He began his revision at Rome and used the current Septuagint for it. He had many difficulties but Pope Damasus saved it from failure. When Pope Damasus died the opposition broke out anew, and St. Jerome thought it prudent to stop the revision. By this time he corrected the four Gospels, revised the Book of Psalms which was called the Roman Psalter, and the Book of Job. He left Rome for Palestine with the intention of spending the rest of his life in prayerful study and retirement. But he was not left in peace. At the request ofvfriends he translated from the Hebrew the books of the Old Testament and some he simply tramsferred from the Vetus Itala without revision. And this became known as the Version of St. Jerome.

This Bible was copied and many errors crept in so they tried to bring it to its original form. In 530 St. Victor Capus revised the New Testament and his work was called Codex Fuldensis. In 797 Charlemagne charged Alcium to produce a correct edition of the version of Saint Jerome. His revision became the standard edition of the Vulgate. Later Pope Sixtus V appointed a commission to make a correct edition and this was known as the Sixtine Bible - 1586.

ANNIVERSARY of the PROBLESK

LEO

The anniversary of the Problesk brings back many memories of success, hardships, high ideals, cooperation of co-students. All this now belongs to the past. The tenth anniversary of our scholastic organ brings on a feeling of confidence and satisfaction when we view the success we have had. At present we have new plans and designs to prolong the edition of our precious scholastic paper. Perhaps it is permissible to consider "What is the Problesk?" and "The future of the Problesk."

What is the Problesk? Firstly Problesk is a school. This monthly paper teaches us to think for ourselves, work cooperatively and to state our ideas clearly. Also it teaches us the practical use of Ukrainian and English. To prove this let us note that the first aim of the Problesk is not to edit rewritten or copied articles of well-known authors but to edit original articles by Basilian Scholastics. Therefore whoever desires to write an original article is obliged to meditate on the subject, about which he intends to write. But thinking or meditating does not alone produce interesting articles. Each aspiring writer is compelled to dedicate his spare hours to read material on different subjects by various authors. Here again a diligent scholastic has the excellent opportunity to learn correct grammar and style of writing. Our monthly contributions exercise our knowledge practically and improve our mode of expressing ourselves clearly. Also the Problesk increases our knowledge on various subjects by reading the interesting articles which our co-students contribute.

Till now our pioneer organizers of the Problesk and their faithful followers set a good example of how to prolong the editing of our scholasticate paper. They overcame many hardships courageously with the aid of brotherly love and constant cooperation. That our organ circulates among the members of our Order in North America, Europe and Brazil is proof of their stability.

Now the future of the Problesk depends on the young scholastics, who began the scholasticate recently. This paper belongs to the scholastics and all present scholastics

(cont'd on page 16)

THE BELLS OF ST. MARY'S

ALLAN (concluded) BY A STAFF REVIEWER

Open differences arise over 14-year-old Patsy Gallagher(Joan Carroll) whose mother has been deserted by her husband. Fr. O'Malley helps the girl with her studies and eventually finds Joe Gallagher(William Gargan), her father.

/Joan Carroll is a Catholic schoolgirl actress. The only brother of Joan is now at the Jesuit seminary, Los Gatos.

William Gargan is a Catholic also, and lives in St. Victor's parish, West Hollywood of which Rev. John J. Devlin, West Coast Secretary of the Legion of Decency and Archbishop Cantwell's representative is pastor./

Patsy takes her graduation dress to show her mother whom she finds with Joe. Not knowing Joe is her father, she deliberately fails her exams, unwilling to leave peaceful St. Mary's for a broken home. Sister Benedict, despite Fr. O'Malley's pleading will not pass her. O'Malley advises leniency - the nun insists on high standards.

But the true affection Sr. Benedict feels for her young charges is clear to Fr. O'Malley. The Nativity play the 5-year olds improvise for Christmas shows they are being reared in an atmosphere of faith, love, sympathy.

Next-door to the school, wealthy and excitable Horace Bogardus(Henry Travers) is erecting a big office building. Sr. Benedict's naive devoutness alters the plan of Bogardus to tear the school down for a parking plot. Apologising when a stray dog follows him into Church, he finds himself offering his own modern building to St. Mary's.

At this climax of happiness Sr. Benedict is taken ill. To save her life, Fr. O'Malley arranges a transfer. Since the doctor advised against telling her of the illness, she sees the edict as a curt dismissal.

Confused and heartbroken she still has time for Patsy. Thanks to Fr. O'Malley, Patsy's parents(Martha Sleeper, Wm. Gargan) are reconciled. Sr. Benedict finds out the real reason for Patsy's flunking. Before leaving Fr. O'Malley tells Sr. Benedict the truth which gives her great happiness.

BITS ABOUT ROME

B.B.

Rome is about as far north as Chicago.

Most houses in Rome are fire-proof, being built almost entirely of stone to insure coolness in summer.

There are over four hundred churches in Rome.

St. Peter's Basilica as it stands was 300 years in building.

The ceiling of Santa Maria Maggiore is decorated with the first gold brought from America about the year 1499.

On Palm Sunday the "Romani" use almost exclusively branches of the olive tree which is cultivated very much in Italy.

Women, who often go without hats, are accustomed to place a handkerchief or a black veil upon their heads when entering a church.

In practically no church in Rome can we find benches or pews; at the best they are portable ones.

The Angelus, changes times according to the rising and setting of the sun: the Churches close one half hour before the evening Angelus.

It is only at St. Epiphany's that the tree is put up.

The Canons of St. Peter's have a different and more ancient translation of the Psalms than the rest of the world.

On Dec. 6 St. Nicholas comes to see whether boys and girls have been good and to prepare them for the Christ Child who comes on the 25th.

At Chrisomas time the students in Rome spend many fine afternoons visiting the unique cribs found in every church and chapel.

At Epiphany the populace in gratitude to the traffic cops pile baskets of fruit, cakes, and wine at their feet for a little cheer when the work is done.

At Pentecost one of the pleasures of the students is to help Pastors bless the houses of the parishioners.

A beautiful custom at funerals is for the bystanders to take off their hats and salute as the slow-drawn carriage passes, followed by the mourners on foot.

(Cont'd on page 16)

ARE ANGLICAN ORDERS VALID?

J.S.

Anglican orders are invalid. This was the decision of Pope Leo XIII in 1896 when he issued his decisive Bull Apostolicae Curae. Pope Leo's rejection of Anglican Orders is not based so much on the validity of Mathew Parker's consecration by William Barlow who was at the most a bishop-elect, but is grounded on the defects of the form of the English Ordinal as proposed by Thomas Cranmer in the Book of Common Prayer 1549, and amended in 1552. But to make the picture clear, it is important to give the story of the invalidity of Anglican Orders in its own historical setting.

Queen Elizabeth ascended the English throne in 1558. She was utterly illegitimate, being the daughter of Henry VIII and Anne Boleyn. The death of Elizabeth's half-brother Edward VI and of her half-sister Mary left Mary Stuart of Scotland the only lawful heir to the throne, but Elizabeth's position had been made secure by the Act of Succession of 1539. It was in the interest of Elizabeth to discard the Catholic religion which declared her illegitimate, and to favor a 'new religion' which made her "supreme governess in all matters, spiritual and temporal." This was the Act of Supremacy of 1559. At the same time, the amended Book of Common Prayer of Edward VI, 1552, set aside under Mary, was now formally restored. The English bishops unanimously opposed Elizabeth's acts except for weak-kneed Kitchin of Llandoff who took the Oath of Supremacy.

It was necessary for Elizabeth to create a new hierarchy who would bend to her will. She petitioned the Bishops to consecrate Mathew Parker whom she had appointed to succeed Cardinal Pole in the see of Canterbury. Even Kitchin refused to do this. Accordingly Elizabeth issued a mandate to Mr. Barlow and other nominal Bishops, who using the Ordinal of Edward VI "consecrated" Parker with Barlow officiating. Parker in turn "confirmed" the election of Barlow and Scory. These "consecrated" the new prelates proposed by Elizabeth in place of the "deposed" Bishops. This was the foundation of the Church of England.

The Argument from Form.

The Anglican Bishop Knox from Manchester wrote the following in 1929 regarding Pope Leo's unfavorable decision on Anglican Ordinations. "The Pope's refusal was ground on the fact that our (Anglican) Church does not ordain priests to offer the Sacrifice of the Mass ... It is true that certain priests of the Church of England offer so-called Masses, but as they were not ordained by the

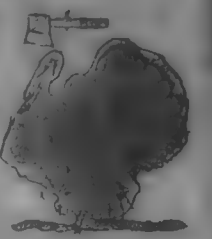

Church with the intention that they should offer the Body and Blood of Christ to the Father, the [illegible] of their ordination is, for this purpose, a failure ..."

In other words the Ordinal as introduced by Cranmer in his book of Common Prayer was judged to be defective. Why so? The forms used to the time of Cranmer's Ordinal expressly expressed the intention of ordaining priests, priesthood who were to offer the Sacrifice of the Mass. Cranmer's English Ordinal omitted any power of consecration, administration of the Eucharist, but not once do it mention the word sacrifice. In fact in connection with the Consecration of a Bishop there is no hint that the Bishops are to ordain sacrificing priests. It is evident from a study of the mutilated form as it appeared in Cranmer that the Reformers openly wished to cease ordaining "sacrificing priests."

Canon Moyes stated in his summarization to Pope Leo XIII that while the Ordination Service of the Catholic Church expresses the "sacerdotium" 16 times, the English Ordinal suffered not one to remain. Out of 24 passages which express the Real Presence in the Mass not one remains in the English Liturgy. This means that 40 times something has been deliberately omitted - the idea of a sacrificing priesthood. Since the Sacrifice of the Mass is the essential and primary function of the priesthood, it is only logical to conclude that Anglican ministers are not priests. This conclusion seems to be verified once more in the remarkable statement of the Anglican Bishop of Liverpool as reported in the Bishops' Debate on the Eucharistic Sacrifice. "The offering of the consecrated elements as a sacrifice to God was deliberately cut out of the Church of England's Prayer Book in 1552 and has never been restored."

The "Established Church" evidently felt the insufficiency of her ordinal for she called a convocation in 1662 to change and improve their form of consecration, but this was 103 years too late to save Anglican Orders.

The word "truth" occurs 117 times in the Old Testament and 117 times in the New.

SECRETS OF THE ORCHID cont'd from p. 17 - Next a flask is filled with a solution containing nine chemicals and sugar. Over this is poured a thin covering of sterile water. Then the seeds are scattered evenly over the chemicals and the flask is sealed airtight.

When the tiny seeds begin to grow very minute roots, they swell and turn green during the process. After the roots begin to show, water is poured into the flask and the germinated seeds are flosted up and poured out on cloth. Then one man working with tweezers puts the seeds one by one in a large pot containing peat, fiber and moss. The orchid is now ready to begin life on its own, without benefit of artificial food.

Now these roots spend one year in the large pot. At the end of that time the tiny sprouts are placed in individual one-inch pots where they stay for three years. Finally they are transferred to larger pots, there to remain until at last ready to bloom.

To survive, orchids demand the jungle conditions in which they grow wildly. Orchids in the tropics are tree plants, so the florist places the pots on tables, high off the ground - allowing the air to circulate beneath them. The orchids also require shade the hot sun shining through glass in summer would kill them - so part of the greenhouse roof is painted to diffuse the light.

The growers say that the best orchid is the one with most ruffles and floated edges; the most costly is the white orchid, a freak offspring of a dark lavender flower.

INTERESTING BITS ABOUT ROME cont'd on p. 13 - Clerics always carry a supply of holy cards "Santini" for the little children. In the early morning one can ride half around Rome for 1 cent. There are 42 series of catacombs in Rome. Over half the population of the Vatican are soldiers - the Swiss guards and others. In the Vatican are a jail and courthouse used only twice, at times when someone caused a disturbance.

Ed. Note: Isn't it so, Fr. Kohut!

ANNIVERSARY OF PROBLESK cont'd from p. 11 - are obliged to support our only organ. Let us not consider ourselves inferior to our elders. Let us exercise our talents with contributions to the Ukrainian and English section of the Problesk.

SECRETS OF THE ORCHID

BASIL

If you were to wander into a laboratory where orchids are bred, you might think you were in a spotless clinic. Like doctors and hospital attendants, orchid growers wear sterile caps, coats and masks, and the instruments they use are hygienically clean. For orchid-rearing is a science in itself that requires an absolute sanitation, great care, constant study and above all patience.

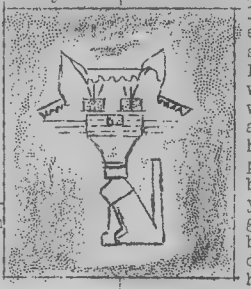

No, it's not easy to raise orchids for besides all this study and care, it takes eight long years for most orchids to bloom, though some produce flowers in four years or even less. What is more, it is not uncommon for a grower to pay thousands of dollars for a single plant.

If you have the patience to spray and water a plant daily for years; if you are willing to study heat and light, breeding and transplanting and a dozen other horticultural details, you might be able to grow your own orchids. But then you might not for the breeding of orchids remains a closely guarded secret.

In their tropical habitat, where orchids grow in riotous profusion, the bumblebee carries the pollen. In greenhouses the grower of hybrids must do the work of the bee, pollenizing his flowers by a precise scientific formula. For example if he wants a plant that will produce blooms at Christmas time, he crosses a July plant with an October plant. Eight years later, if all goes well, the new breed should provide flowers for the holiday season.

The process of pollenization is very interesting. Here are briefly the different stages of pollenization. In pollenizing the grower snaps off the little sac inside the flower, opens it and smears its sticky substance on the inside of the flower, he is crossbreeding. In about a year's time the seed pod is opened, revealing hundreds of thousands of seeds finer than grains of sand. Then the pod is put in a test tube containing a chemical and shaken vigorously. If the solution turns yellow, the seeds are probably good. But to make certain they are examined under a microscope.

(Cont'd on page 16)

CASSEROLE

After leaving the halls of Glen Cove, the most disappointed person in Grimsby was Bro. Raphael. Looking over his new home he found there was no elevator to waft him to the second floor.

Overheard at a Niagara Falls Souvenir Store: The little girl [illegible] the window with her mother, and [illegible] deep in [illegible], [illegible] admired a beautiful rosary on display. Then she said, "Mother, don't you wish you were a Catholic so you could say those beads."

Food fit for King: Bro. Josaphat Yorol seems well provided before the fury of the incoming months. His stock so far includes a hamper of [illegible], [illegible] qt. bushel of McIntosh apples, and a helmet full of hickory nuts. - Squeaky are you interested?

Worries, worries, and more worries for Bro. Anatole. When he gets out in the morning he can't decide whether to take the Pontiac, the Ford, or the new General Motors truck.

There's always, Eeinie, Meenie, Meinie, and Moe.

Hebrew Recipe: Take a little Patnah, and mix carefully with some [illegible], stirring thoroughly with a Long Hireq. Add a little Qibbuts and Shureq, but if it is not quite Hatuph pour it into a Holem and Tsere you are.

Bro. Adrian is now experimenting with a brew of recent vintage, and Bro. Damian is deeply interested. We trust that their assiduous attentions will bring forth a meritorious reward which shall keep both of them well filled with good spirits.

ПРОБЛЕСК

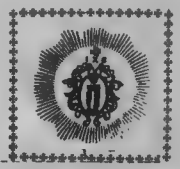

[illegible] Грімсбі, Онт. Видають Брати Схолястики

Грудень 1946 Рік X. Виходить раз у місяць

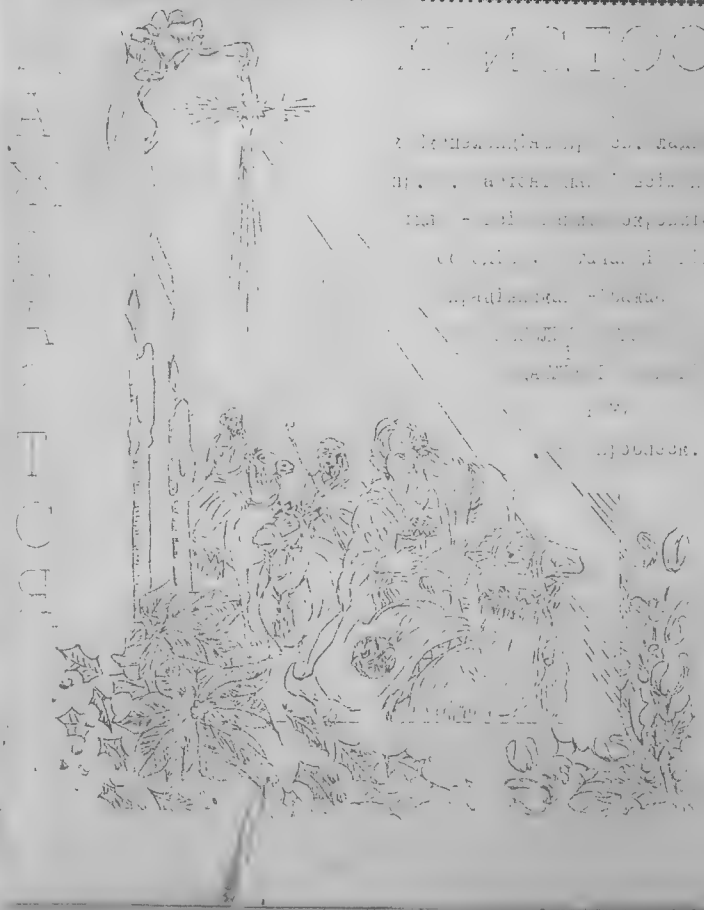

C A S S E R O L E

After leaving the halls of Glen Cove, the most disappointed person in Grimsby was Bro. Raphael. Looking over his new home he found there was no elevator to waft him to the second floor.

Overheard at a Niagara Falls Souvenir Store: The little girl was standing before the window with her mother, and seemed deep in thought, as she admired a beautiful rosary on display. Then she said, "Mother, don't you wish you were a Catholic so you could say those beads."

Food fit for King: Bro. Josaphat Korol seems well provided before the fury of the oncoming months. His stock so far includes a hamper of elongated muskmelons, a 5 qt. basket of McIntosh apples, and a helmet full of hickory nuts. - Squeaky are you interested?

Worries, worries, and more worries for Bro. Anatole. When he gets out in the morning he can't decide whether to take the Pontiac, the Ford, or the new General Motors truck.

There's always, Eeinie, Meenie, Meinie, and Moe.

Hebrew Recipe: Take a little Pathah, and mix carefully with some Qametz, stirring thoroughly with a Long Hireq. Add a little Qibbuts and Shureq, but if it is not quite Hatuph pour it into a Holem and Tsere you are.

Bro. Adrian is now experimenting with a brew of recent vintage, and Bro. Damien is deeply interested. We trust that their assiduous attentions will bring forth a meritorious reward which shall keep both of them well filled with good spirits.

ПРОБЛЕСК

Видають Брати Студенти

Виходить раз у місяць

ЗАПОВІТ МИРА

Миртан.

З Різдвом Христовим празнує весь християнський світ не тільки велику євангельську подію,але також свято обнови людського роду,свято великої радости,що прийшла на місце старого смутку. "Звіщаю вам велику радість"- сказав ангел до пастушків - а рівночасно над убогим вертепом засяяла нова зоря,як знак,як заповіт вічного миру між небом і землею..І від того часу рік-річно на зорі співає мир на землі "по человіцих благоволеніє" й остаточне в нас надію, що таки буде краще на світі,а тих лихоб,а не злоба і гріх судять володіти,провадити людським життям.

Близько дві тисячі літ минуло від того заповіту мира й любови - а остаточні рішення [illegible] нахом ступає людство у свої [illegible] до того,щоб на світі запанував мир і злагода. Ще все не колодіс ненависть і ворожнеча, до жалю ллється людська кров,ще далі йде лихо поміж [illegible],як ніколи. Так до сліпа можна повторити слова великого Кобзаря Тараса Шевченка,що сьогодні так правдиво звучать тобі: "Кайданами обмотали,кров'ю ноги обмили; правдою торгують,правдою [illegible] в [illegible] ярма,орють лихо - лихом засівають". І ми вами тільки від сьогодні світ до відсічі,до [illegible] ності.

Але хто вільною вважати [illegible] тільства то мусить признати,що мимо [illegible] них [illegible] ських [illegible] - той заповіт мира і любови [illegible] [illegible] ,як нові пересвідували апостоли,той заповіт [illegible] - поміж ало новий і любові. І ніякі хмари [illegible] змогуть притьмарити тої зорі,що колись світила над вертепом і стала на віки провідною для цілого людства. Зорі,що ніколи тої заповіт мира мусить спонукати - так як усять побідити світло темряву,а правда неправду.

Чують це на рубежі - український нарід,що за свою ідею,за правду,за [illegible] найбільше крівді і насилля - в те свято Різдва Христового тим сильніше повинен вірити у своє краще завтра,вірити у сповнення того великого,божого заповіту,заповіту мира. І [illegible] тати отже нам на дусі, але жити і працювати і сподіватись в тій сильній надії,що прийде час,- і звізда мира зійде на київських горах,над нашою Україною і верхує вер[illegible]ними хайдани - на золотий вінець [illegible] ництва і великої слави.

XXXXXXXXXX

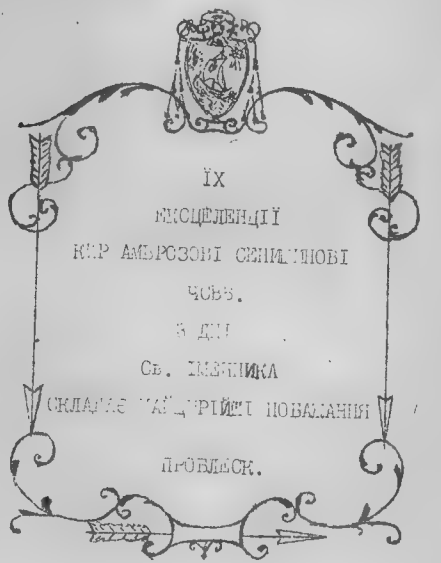

ЮВІЛЕЙНІ ДАРИ.

З нагоди ДВАДЦЯТИЛІТНЬОГО ЮВІЛЕЮ Проблеску слідуючі наші Покровителі зложили свої справді княжі дари:

Преосв. Василій Чадика, ЧСВВ.	-	5 дол.
Преосв. Амвросій Сенишин, ЧСВВ.	-	25 "
Впр.о. Василій Маменецький,ЧСВВ.		25 "
Впр.о. Володимир Левчук,ЧСВВ.	-	15 "
Впр. о.Атанасій Химій,ЧСВВ.	-	20 "
Впр.с. Йосиф Сеньків,ЧСВВ.	-	5 "
Впр.о.Д.Попович,ЧСВВ. (від БДК.)		7.5о (в натурі)
Впр.о.Бернард Дрібненький,ЧСВВ.		10 дол.

Всім тим нашим Добродіям складаємо найщирішу подяку,бо саме їх щорозичливости Проблеск завдячує своє існування і своє ювілейне число,бодай таке,як воно вийшло. Хай Маленький Ісус Віддасть Їм сторицею,щоб ми ще деколи могли згадати їх на сторінках Проблеску.

МАРІЯ В ОКТОЇСІ.

Володар Буженко.

"Східні церковні книги - це Марійська книгозбірня";так говорять про наші церковні книги західні церковні письменники. Ці слова спонукали мене взяти "Октоїх",ту одну книгу з Марійської книгозбірні,не щоб переконатись про правдивість згаданих слів,але щоб пізнати Марію зо самих джерел,щоб оглядати Її в тих чарівних висказах повних небесної поезії,глибокої побожности,щиро не лукавого тай не дволичного набоженства.

В нас мало духовних книг,а особливо книг про Марію то ще менше. Хай ті короткі записки натхнуть когось,справді гідного й здібного,до тієї праці,до студій про Марію в наших богослужебних книгах. Тут обмежусь тільки статистичними даними: скільки разів згадується ім'я Марії; число стихир; про яку подію оспівує дана стихира й т.п.- Дай Боже,щоб ті рядки причинились до більшої слави Божої,чести Марії,Матері Твого Єдинородного Сина,до більшого пізнання наших церковних книг,щоб ми їх любили й більше цінили наш славний обряд,наш хор - святі псальмодії,що до них ми обовязані щоднини. Не без користи буде ця справа і для наших проповідей.

Та час починати.- Розгортаю Октоїха й беруся читати стихири малої вечірні першого гласа. (Книга видана у Львові,Ставропігією,1895 р.) Всіх стихир 9 - а з них аж 5 присвячені Марії. Згадується в них про Марію 38 разів,з того 31 разів титулами,що деякі повторяються,як Діва три рази й Богородице також кілька разів. Це тільки дві сторінки з тої книги,що має 1011 сторін. - Ось так на цей раз нехай самі числа вистарчать,а про решту судемо говорити іншим разом.

(З Бразилії.)

ooooo-ooooo

ЩЕ З НАГОДИ ДЕСЯТИЛІТТЯ!

(Док.зо стор.5)

блеск встоявся і як виглядає,душа його ще кріпко держиться тіла. Десять років Проблеску - це десять років похвальної праці нашої студіюючої молоді. Дай Боже щоб дальші покоління не менше похвально продовжували це гарне діло. Боже благослови нашу василіянську студіюючу молодь!

Бувший працівник Проблеску,
о.Атаназій Химій,ЧСВВ.

ЩЕ З НАГОДИ ДЕСЯТИЛІТТЯ

Глен Ков, Н.Й.
4 листопада,1946.

Дорогі Брати Студіюючі:

Вже давніше Ви писали мені щоб дещо написати до ювілейного числа Проблеску,та різні справи так запрятують мені час,що ледво знаходжу дрібку часу на яку переписку.

Десять літ,це гарний кавалок часу в житті якоїбудь установи. Підносить Проблеску такий час має особливе значіння тому,що ідею видати власними силами молоді студенти Василіяни мали вперше студій в інші заняття вмють видати [illegible] власного органу. Знаю,що протягом десятьох років було дуже тяжко з обдержанням матеріялу, [illegible] число студентів було нераз дуже мале, праця лягала тягаром на кількох осіб,одначе вони не піддавалися,щоб видати й держати те,що є тепер гордістю василіянської студіюючої молоді канадийсько-американської Провінції.

[illegible],старші с ці в[illegible] добре оцінили значіння Проблеску,то бачимо як багато наша студіюча молодь виробляється при виданню такого органу. Помічаю вже те,що молоді студенти вдальшують з цього слова,що є дуже великої [illegible] та не думають з цього,що вони вчаться працювати зорганізовано,спільно,з почуттю до праці своїх полеродичів. Молодша група з повним пієтизом перебирає працю від старших,що покидають студії,щоб потім ту працю передати своїм наслідникам. Працюють всі спільно,хоч наші студії забирають на більше долів. Кожний дім старається доставляти деякі до свого органу. Така спільна праця,то люблюча примет. Вчитаймо з нас Василіян,що маємо працювати спільно,бо тільки тоді зможемо доконати дещо великого,коли будемо мати чутливі серця,коли свою працю достосуємо до праці своїх полеродичів,так щоб з того була одна ціліть.

[illegible] особисто уважати з признанням і похвалою для всіх працівників Проблеску,що вони рідно підтримували свій орган. Чуємо жалування до деяких пісників Проблеску, нераз читаємо осо[illegible] буде вік нашого органу,бо Проблеск це наша душа,наша спроба видавати якийсь орган. Деякі зірвали прова[illegible] - не вийшло,причини,чому - але про-

(Док.на стор. 4.)

З БРАЗИЛІЙСЬКОЇ ХРОНІКИ

Олекса Панащук

Вже 50 літ минає від того часу, коли наше містечко Прудентополіс почало рости на трудах і кістках наших поселенців. Лежить воно серед неволичких паранських гір, 250 кілометрів на схід від Куритиби, столичного міста Парани. Широко розкинувся Прудентополіс - густий ліс і високі гори оточують його з усіх сторін. На схід від нього пливе горда й поважно крута річка Ріо дос Патос (гуслича ріка). І саме тут зайхали наші діди, коли ця місцевина була пуста, не цивілізована. Приїхали вони тринадцятьма возами, коло пятдесять родин. І тяжко повірити скільки натерпілись тут ті перші українці-емігранти.

Коли вони зайхали до Прудентополіс, тут виднілись тільки три бразилійські садиби з маленькою деревляною капличкою, куди раз, або два в рік приїздив латинський священик. І ті 50 родин перші станули нагою в цих лісах, без нічого і без даху над головою. Й думали страшно, якщо б не піньори", що обильно зародили в ті роки, то наші емігранти певно сулиб вимерли з голоду. Коли збирали по лісах ті піньори, здирали з них луску, сушили, товкли на муку і з такої муки пекли хліб. І доки не дорослись свого власного хліба - хліб з піньорів був щоденною стравою. Також називали вони на власній мові, варіюючи їх верхівкобували середок, пекли його, називали опісля - і така страва називалась капустою. І Галичині зайняті наші люди думати не могли, тож лякали за ними і в бразилійських лісах і нераз тяжко комутували найвищих бразилійських гристь, бо не тільки не вміли їх розпізнавати. Та тих кілька родин що перші приїхали до Прудентополіс не були довго на тім місці, вони переселялись на визначені їм тавра-уділи.

Сто разів гірше горе - можна сказати мало не тих, що приїхали пізніше. Тепер їхали вотки родин, одні другим відбирали вільну землю. Багато гинуло від хвороб, укушень тріскучих гадюк, та й від інших тутешніх звірюка навіть від мурашок і горобців. Вмирали на море, вмирали в дорозі, а як приїхали до Прудентополіс настало страшне лихоліття. Кожно двох чоловіків нічого іншого не робили, тільки копали ями для мерців, бо щодинни 10-15 осіб падало жертвою тиф та інших почесних недуг. А було це 1895 р., найстрашніші часи, що їх наші діди перетерпіли в цих лісах.

---

*) Рід бразилійського дерева, або кущ.

Приїжджали до Прудентополя і священики, щоб тут працювати, але скоро відїздили, бо не могли дивитись на таку нужду. З біди батьки продавали або давали свої діти бразилійцям в неволю. До того розпаношилось пянство а з ним і багато інших пороків.

В тих страшних обставинах просили наші емігранти, щоб їм з Галичини прислали священика, бо не було кому провадити їх душі, не було кому потішити. І оце серед невідрадних обставин, саме ввечері перед св. Іваном 1897 р. приїхав до Прудентополя перший місіонар-василіянин о. Сильвестер Пізима. Коли почули про це наші люди, - зраділи великою радістю. А на другий день о. Сильвестер відправив у бразилійській капличці Сл. Божу і ще того самого дня вечером почалася перша свята місія для наших емігрантів.

До девятьох місяців наші люди поставили свою капличку, а потім воздвигнули величаву й найбільшу тоді в Парані українську церкву Св. Василія Великого.

Дуже важко було о. Пізмі, ЧСВВ. їздити по тих кольоніях, де їх порозкиданих цатів. А до того щей слуги антихриста усіма силами старались знищити те зерно добра, що їхній місіонар засівав в серцях поселенців. Дійшло було навіть до того, що коло дому о. Пізми поставлено сторожу, щоб боронити його життя. Подібне діялось по інших кольоніях-де-не-де не тільки сіялось зерно Христової науки.

На помочі сільному місіонареві в тих важких часах, місіонар Господь не одного священика, дуже ревного місіонаря, о. Антона Мартинюка і ... о. Софрона Городецька, а рік потім приїхав о. Михаїл, ЧСВВ. Від того часу почалась праця не ревних, трудній і сумлінній кроці. О. Мартинюк основав братство Найсвятішої Трійці і давав місії по всіх поселях. Тоді ... посьвячено дерев'яний камінь під судову нової церкви. Носили люди ті камінця не інакше, а на власних плечах. Трапилось що й подвигалось вже мирське тоді святої і тому мусіли такі заборонати. Того самого року приїхали о. Мирон Хомишинський, о. Кирилл Ткірпан, о. Клим Бжуховський - всі ЧСВВ. І що більш приїздило священиків, то відрадніше було людям жити. Вони мали бути провідниками нашого народу в ті часи на далекій чужині - провідниками одиноними.

ЦИХ кілька слів нагадали нам наші орати по Чину. З них бачимо, що доля нашого народу в Бразилії не була краща, а може ще й гірша, як наша в Канаді. До того горя прилучилось ще й переслідування зо сторони уряду. За любих літах, цього року дозволено українцям перший раз уладити національне свято - 50-літній ювілей поселення.

Лубівик. Г А Д У Й О С Й !

В той час коли весь світ тоне в темряві безнадійної невіри - в той час лунають і радісні слова,веселим співом несуться по засумованій землі і голосять велику радісну,благу новину що Бог предвічний народився. прийшов в нього щоб спасти цілий людський рід і тепер живе між нами.

І справді це є радісна вістка. Бо щоб ми робили, якщоб праведний Бог був не прийшов з неба до нас. Хоч ми не маємо прикладу святого життя,укритого,в покорі в послусі в убожестві,в невинності, це було зв.Тайни які тих ласк що через них дістаємо ? що найгірше сам вступ до неба були замкнений. Без того приходу Бога на світ наші душі були нужденні для неба. але милосердний і молодь не бажає нашої загибелі - бо він створив нас щоб ми тішились небом і Його вічною радістю. І ось нам це уможливив, він дозволив Сина Свого на землю у вигляді маленької дитини. Тепер є приходом на світ тої маленької дитини спасіння. Маємо спасіння.

Саме це празник Різдва Христового є для нас знаком радости,що пригадує нам,що Бог прийшов на світ щоб нам принести спасіння. Він в Вифлеємі приходить до нас так,як щороку в цей день, хоч у кого-небудь у душі сильніше питання,то Один Він сам приходить до нас Одного Різдвяного ранку потішити, втішити, він приходить до нас у св. Тайні. І як - хто перед Різдвом старанно обмиває своє тіло, щоб Ісус міг прийти, так і душа повинна обмитись від гріхів, щоб Ісус міг прийти і в неї. Царів, які поспішали вклонитись Ісусові, до Вифлеєму було довго дороги, а нашого Бога, якого ми хочемо мати в нашій душі, нам дороги не треба. Він близько нас, Він в нашій душі. Тому в цей великий день радуймося, бо наша радість буде повна.

ХРИСТОС СИТУАЦІЯ

Так,знаєте,тепер настало в культурному світі,що все,що стається,стається при виборах,зборах,товариствах, партіях і тим подібних способах. Так і нас також подібно діється.От вам сьогодні довший про нашу особливу хорову ситуацію.Співаємо чотирма голосами. Кожний голос має "вибору". (вибрать) такий спосіб,що на якого місці голос викрасться і стає тенором,а. А ну - добре голос співає,то опора, але співає,то те "сопрано".Ось вибрав кожний голос має "підсору" не знаю чи знаєте від підшивати,чи помагати,та в нас голос походить від слова "помогти". Також в кожнім голосі є ще "сольора .Цілі "сопрани" вчачати поки не наїде критична хвилина,а тоді він підважить,сольоро....- цього вимагає честь - вимагає опері.... Но того кожний голос має ще щось спеціяльне,та ціле світ не вимагає.Зберігати тепер не радимо.

В.Б. з Бразилії.

БО НЕ БУЛО МІСЦЯ...

В. Б.

Була темна й зимна ніч.Все довкола спокійно спочивало. Спав спокійним сном і Юдейський Вифлеєм. Тільки дві особи блукали по його тихих вулицях. Вони бідні заїжники і тому не було для них місця в гостинниці.Ніч була зимна але не так дуже,як людські серця.

Ці дві особи - це Марія,мати будучого Месії і св. Йосиф її обручник.В найменьшім місця вони йдуть до стаєнки,та чувають захисту перед холодними вітрами і там приходить на світ та маленька Дитина,що мала стати щастям для цілої всіх часів. Цар над царями і пан над панами,має таку собі Матір,що повиває його сідаленькими пеленками і кладе в яслах і то де-у чужій стаєнці. І спав тихим сном Божичем. Ритуально спочивали чоловіки,римські й багаті ростії по постоялих і по домах - нікому навіть не спинилось тут так близько біля убогій стаєнці є Христос-месія, що втім живі почнеться нова ера,нова релігія,що за ... ней стане мільйони учеників,що обійме цілий світ - релігія не буде обмежатися на любови.

"І це звістка вам велику радість".

Коли колись Марія і Йосиф тішилися приходом Месії,далеко в полях сідні пастухи стерегли свої стада і ось до них приходить з неба ангел і звістує ту веселу новину,що вже прийшов спаситель світа,що на його так дуже вже кдали. Чимало того народу,що сповідувались з римської неволі,що ждали,жили й будуть колись по цілому світі. Далі його сварачі і горді євангелики та книжники,що сподівались в гарній високій посаді в мільйовій царстві,але Боже наше думання інакше зарядив. Бог подивився протвитьма,а покірним дав ласку а тому що вже Свого єдинородного Сина,нам не треба,кажче убогих вибірних пастушків.

"Слава во вишних Богу і на землі мир во человіціх благоволеніе". Слава на висотах Богу,це спасення душ людських,що його приніс Христос, Цар неба і землі, а мир,спокій лише доброї волі і чистого серця, - той цар небесний,що його не знає ще земне царство Сина.- Цього дня світ перекинув такі хвилі. У кого шукати тої потіхи, підмоги,того спокою для душі і ділай - У Новонародженого Христа.Так є правдивий мир,спокій,якого світ ніколи не дасть і не може дати. - Памятка Різдва Христового,це памятка нашого відродження,бо Христос на те прийшов,щоб основити людський рід. Без неба не було б успіха ні воскресення, а без воскресення не було б і нашої віри,нашого відродження.

?

КОЛИ ХРИСТОС

НАРОДИВСЯ

Ріонад.

Кожна людина на землі памятає рік, місяць і день своїх уродин. Також багато людей памятають день уродин других, рідних чи знакомих. Це природна річ в житті соціяльної істоти. Та найважніший такий день уродин, що ми всі християни повинні памятати - то день Різдва Христового. І коли той день зближається до нас, не від речі буде проглянути як мається справа що до дійсного року, місяця й дня Різдва Христового.

Св. Письмо описує різдво Ісуса Христа у двох місцях. Св. Матей означує час Різдва загально, а св. Лука більше подрібно. Після першого Євангелиста мудрці зо сходу відвідали Єрусалим й Ірода, коли той останній ще був здоров і мешкав у своїй столиці. Ірод же помер, як каже жидівський історик Йосиф Флявій, коротко перед святом Пасхи 750 р. Римської ери, що припадає чотири роки скорше, як перший рік християнської ери. Коли взяти під увагу це, що Ірод перебував перед смертю довший час у Єрихоні й у купелевих оселях у Каліро, то мусимо сказати, що різдво Ісуса Христа було правдоподібно бодай 5 або 6 літ скорше, як його подають сьогодні у християнській ері.

Дещо подрібніший опис Христового народження і його часу подає св. Лука. Він каже що воно було в часі перепису населення, що відбувалось на приказ кесаря Августа, коли Кирилій був намісником Сирії. Та за володіння Августа було аж три переписи населення римської держави в роках 735 - 746 і 767 від засн. міста Риму - цебто 28 й 8 перед і 14 р. по Христі. Найправдоподібніше буде отже приняти, що різдво було в часі другого перепису, що є ще найблище християнської ери, 8 літ скорше, як загально принято. Це згодиться зо свідоцтвом св. Матея і Ірина, коли до їх шістьох літ

(Док. на стор.14)

1596 1946

БЕРЕСТЕЙСЬКА УНІЯ

Бр.П.

ЧАСИ БЕРЕСТЕЙСЬКОЇ УНІЇ. -4)

Творці Унії.

Досі була мова про часи, що попереджали Унію. Був поданий короткий начерк про сумний стан Церкви в Україні, що була під царгородським патріярхом; про світських людий коло реформи церковної дисципліни, а вкінці про впливи Царгороду на Українську Церкву, що ними він паралізував кожний рух, що міг причинитися до поліпшення й піднесення церковного життя. - Тут приступаємо близше до самого зєдинення зо Заходом і безпосередно беремо під увагу ті чинники, що своєю настійчивістю таки доконали унійні змагання успішно. Справою занявся український єпископат, що правничо одинокий міг завести Унію. Рівномірно розділити заслуги заключення Унії між усіма єпископами було б історично мильним, бо львина частина в переведенні цього діла припадає Кирилові Терлецькому, єп. Луцькому й Екзархові цілої України й Іпатієві Потієві, єп. Володимирському. Про інших єпископів і Митрополита треба сказати, що неставили опору й підписами потвердили свою згоду на підчинення своєї дієцезії під власть Римського Престола. Заходи отже єпископів у переведенні Унії будуть головним предметом цих сторінок.

Коли патріярх Єремія відбув свою подорож по Україні, перед своїм відїздом скликав ще синод у Бересті 1589 р. на котрім назначення К. Терлецького на екзарха, наказав Митр. Рогозі що року скликати подібний синод, щоб так піднести церковне життя. Згідно з волею патріярха, Митр. Рогоза наступного року скликав синод у Белзі, та заки ще він почався, переніс його до Берестя. А тимчасом чотири єпископи вже приїхали до Белза і ждали на синод. І саме ті чотири в Белзі перші порушили справу Унії - 1590 р. й згодилися виготовити письмо, що в ньому проситимуть Римську Церкву, щоб приняла їх до свого стада. Ці чотири єпископи були: Екзарх К. Терлецький, Балабан, Пелчицький і Збірунський.

З цими рішеннями вдалися ці чотири єпископи до Митроп. Рогози в Бересті, де саме відбувався синод. Та про свої заміри підчинення Папі Римському говорили

другим єпископам тайно, бо на Синоді було багато делегатів від Ставропігій і інші світські люди. Це був розважний крок з їх сторони, тому що Ставропігії мали права рівні з єпископами і тому могли змагання до Унії вбити ще в зародку. Митрополит й другі єпископи згодились на злуку з Римом, хоч не всі ще того самого синоду підписали заяву. На тім також синоді дав Митр. Рогоза поручення, щоб відповідне письмо про намір злуки з Римом представити королеві Сигізмонтові. Та цего поручення Мелітій Терлецький, якого вислано, виконати, тому що різні справи задержали його у своїй дієцезії.

Тимчасом минув рік і знову всі зїхались на синод у Бересті - 1591 р. Чи тоді знову підносили справу Унії - не знати. Та правдоподібно, що запитували Терлецького чи посланець короля, бо вкоротці по тім синоді Терлецький передав королеві заяву готовости злуки з Римом, підписану чотирох єпископів. Король прийняв цю вістку дуже радо й обіцяв всяку поміч в скорім переведенню цієї справи. Скоро й успішно перевести цей переговори.

Таскочем прихильністю Сигізмонта, Терлецький вже міг відважно справі Унії. Однак з підписанням заяви в тому ділі мусів робити далі, бо єпископи, що спочатку так ревно старались коло неї, охолонули у своїй ревности і відмовились тільки тим, що підписали заяву, яким спав був до 1595 р. В цьому році наступає другий сильний поворот к Унії - знати потім.

(д.с.)

ОСОБОВО-ОБ'ЄКТИВНО

ДВОГО КОЛУ почав виходити не один порохівський карлик - "КАРОЛІЙЧУК ВІТЕ" - з кучі старих порохів і синтезований. Журналіст цей - зрозуміло такого, який з "Пестетнера" на Закарпатті - редагований було й дуже вічого. Перший його загадковий - так звучить - з не сам зголошений світ, але очевидний і невблаганний, але мовчати своїм читачам, якого порохівників, здорове зерно свого науки і напрями їх праці на сьогодні, але інше є також рівно зроблене, але стоїть на другому місці як це і повинно бути. Видавець він майже виключно української мови з маленькою домішкою англійських, що є доказом, що Світозаль ще високо держить жовто-блакитний прапор. Але не треба може відомо сказати це те що редакція подаючи вірші (певно не свої) не подає їх авторів. Годі б було зробити те питаючі крім правди у вірші висловано, мовчолі вчилось з української літератури - бажаємо далших успіхів. (Ред.)

ВІДОРОЗІ

П.Граб.

В бібліотеках подибуємо багато споминів і залюбки їх читаємо, або також любимо слухати, коли нам хтось оповідає дещо зо свого життя. Тож може чому буде цікаво, як нам їхалось в дорозі на схід, до нашого нового місця студій.

Едмонтону до Вініпегу їхалося нам дуже добре. Та коли у Вініпегу нас кількох мусіло пересісти до іншого воза, то вже так гладко не йшло. Коло мене присів якийсь чоловік і почалась розмова. Як тільки я спостеріг що він вже починає заводити про релігію, щоб оминути всякі дебати я перше сповідався чемно з перейтів назад до того воза де були перше. Тоді той чоловік почав розмову з другим і йому видалося втягнути його в дебату. "Якої ти релігії - питає він, а бр. Х. каже що є католиком, я є евангелистом, каже той чоловік, а я ніякої: то в що не вірю. Однак, як ви розумієте спасення душі, со я розумію так, що чоловік мусить тебе переломити й робити добре, але він не може так себе переломити, со він є дуже немічний. - Та то правда що чоловік немічний - каже йому брат - але тут він не є сам, тут є ще Божа ласка, а коли чоловік має божу ласку, то при її п помочі він може переломити свої злі наклони і робити добре. - Так - каже він замишлюється - ми про це ще завтра поговоримо - але він більше нас не зачіпав.

На другий день не один брат мав подібну пригоду. Якийсь з досить молодий чоловік почав доказувати йому, що св. Петро не був головою церкви, тому що Христос назначив всіх апостолів до верховної влади в Церкві. Тоді наш брат дивується на здивлено що там кажеться, що тільки св. Петра назначив Христос на голову церкви. Цей не чоловік зараз витягнув євангеліє, що його він десь позичив тай начитаному, з якого місця, де то пишеться. Коли наш брат те прочитав тай дивиться чи воно правдиве, але воно таким не було. Однак ні, знайшов те місце, де пишеться: "Ту є Петро і на цім камені збудую церкву свою" - і показав тому. Тоді він щось як викрутився, кажучи що всі апостоли були петрами. А брат тоді питає, "То чому тоді Ісус Христос не казав - ви є петрами? Та він не знаючи що відповісти, каже, що в його св. письмі таки нема того, щоб Ісус назначував Петра на голову церкви. Тож брат дав тому добру раду - дістати собі добре правдиве св. Письмо й не читати такого що зголеного. І так він відчепився від нас. Так то люди під впливом злих книжок самі пропадають і не дають їх хочуть за собою потягнути.

ЯК ХРИСТОС [illegible]

[illegible]док.зо стор. 10,

додати ще тих мук [illegible]ки,що [illegible]ромінули,від [illegible]ний звізди,як до [illegible]ихідні [illegible]ндрів у Вірусалим,[illegible]аще знялось з того [illegible]рож ка- за[illegible]увати [illegible]ти до [illegible]ного [illegible]ку жити і [illegible]ачинає зв... - [illegible] [illegible]ому вийти. [illegible]ндрі- ців. [illegible] [illegible]Христос жив більше як [illegible]роки [illegible]ому тільки [illegible]ман [illegible]бився 33 літ.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ХТО - КОЛИ?

За останніх шість літ велика й страшна хуртовина пройшла над цілим світом, - багато надбань людської культури, багато людського життя впало її жертвою. Багато країв перемилось у руїну, багато держав щезло з лиця землі. Страшною грозою налягла вона і наш нещасний край і нарід, на нашу Церкву. Не пощадила та жорстока хуртовина і нашого дорогого св. Чина.

Під ударами червоного Молоха згинула мученичою смертю найстарша й найбільша провінція нашого Чина - провінція Св.Спаса в Західній Україні. Багато її членів, наших дорогих отців і братів віддали своє життя за вірність своїй Церкві, своєму Чинові. Багато з них караються невинно в тяжкій неволі - на засланні, на тій неісходимій Сибірі. А не багатьом вдалось вирватись з того страшного пекла на землі і вони пішли світами шукати притулку, шукати тих свечок Христових, що так як вони, ратували своє життя в чужому світі.

Тьотодні між нашим народом тут на еміграції ведеться велика пропаганда, щоб дати як найбільшу поміч тим жертвам, що гинуть на скитальчині. Чи Чин, чи радше наша Провінція, що її боже Провидіння перещепило у цей новий світ, не остала позаду. Вперту черту, зовсім природно, старається дати поміч членам нашого Чина, що вже увічнилась деякими успіхами. І саме тут хочемо подати тих Впр.Отців, що приїхали до нас вже тепер по війні, чи то до скитальщини, чи з Риму. Хоч сподіємось, що наші читачі певно вже це знають, то для історії воно може стати корисним. І так:

1946.

18 червня, приїхали з Німеччини до пристані в Ню Йорку Впр.о.Стефан Решетило ЧСВВ. і бр. Нах.Майген.
24 " з Франції до пристані у Балтіморі Впр.оо.Йосафат Маркевич, ЧСВВ. Іриней Назарко, ЧСВВ. Марко Дирда, ЧСВВ.
26 червня - з Німеччини до пристані в Ню Йорку приїхав Прпбр.Атаназій Медвичук ЧСВВ.
15 липня - з Німеч.до Ню Йорку - Впр.о. Сотер Голик, ЧСВВ.
16 " з Риму до Джерзі Сіті присули Впр. оо. Василій Ваврик, ЧСВВ. і Юліян Гатрій, ЧСВВ.
13 серпня - з Франції до Ню Йорку приїхали Впр.оо. Димитрій Ліщко, ЧСВВ. Володимир Гавліч, ЧСВВ. і Тарсикій Іванишин, ЧСВВ.

Недавно надійшли чутки про приїзд ще кількох наших Отців, та покищо ще не маємо певних дат їх приїзду.

ЙДІМО ВПЕРІД !

Р. І.

Вже минув десятьлітній ювілей Проблеску. Ювілейне число розійшлось по цілій нашій провінції, а навіть до Риму і до Бразилії та Аргентини. І певно всі, що прочитали його, ждуть що буде дальше, а ті що працю причинились до нього, чи також ті, що думають забиратися до писменицької праці певно набрали більше охоти й відваги до дальшої праці, щоб вийти на зустріч новому, ювілесві.

Та не тільки заохоти й ювілеї спонукують нас до писання, але також і та свідомість, що нам конечна вправа в писанні. Коли пегляньмо наші часописи, то побачимо в них багато статей, що вийшли з під пера колишніх працівників Проблеску й та можність писати ті статті, це овоч праці, що її вони вложили у видавання свого схоластицького журналика.

[illegible]писменицька праця у місії Католицької Церкви стає конечна й ліцих не заступима. І це вже багато зрозуміло і перейшло в діло. В нас українців католиків те зрозуміння ще дуже маленьке, хоч і так в наших противників. І тому ми й обсудемо з болючим трудом провідників, те вороги нашої Церкви і народу будують дуже легко своєю злою літературою. Отже треба нам у великій ціні цінити тактику у нашій місії, чи радше поліпшувати тактику проповіди, розвинути ще одну - друкованого слова.

І тому нам, дорогі Брати, треба набрати того великого сильного переконання і зрозуміння значіння доброї преси, доброї літератури, переконання, що без цих середників нам праця в місії буде мало успішна. Але як ми зможемо колись писати, якщо не заправимося до того діла тепер? Студії - це час на вправу, а маємо також добру нагоду до того - дописування до Проблеску, тому використаймо цю нагоду вповні. Вже вонс спочатку виглядає трудне і недосяжне та по кількох спробах стає легке і миле. Чи ми будемо тепер дописувати, чи ні, все одно прийде час, що ми колись будемо мусіли написати першу статтю, без огляду чи це нам буде легко чи ні ми будемо знати як це зробити. А певне що вже пізно вчитися тоді, коли вже треба вести працю вміло й у новому розлоні.

З переконання, що кожна наша стаття, хочаб як мізерьок і якесь добуте, принесе нам великку користь, що робить нас більшими борцями за [illegible] на землі -

ЙДІМО ВПЕРІД !!!

ДЕСЯТОГО РІЧНИКА ПРОБЛЕСКУ - 1946.

СТАТТІ РЕЛІГІЙНІ:

		Число.
Св.Василій В., Отець Церкви -	Гр.П.	1,2,3.
Непорочна Божа Мати - - - -	Ріонад	1,2,3.
Христе Стрінутись з Тобою - -	Судомир	2.
У Стіп Хреста - - - - -	Веселий	4.
Великдень - - - - - - -	Богуслав	4.
День Радости - - - - - -	Лубівяк	4.
Мати України - - - - - -	Миртан	5-6.
В цей Місяць Травень - - -	Тарас	5-6.
Наш Приятель - - - - - -	Катос	5-6.
Заповіт Мира. - - - - - -	Миртан	8.
Радуймось - - - - - - -	Лубівяк	8.

ВИХОВНО-ПОУЧНІ:

Пізнай Себе - - - - - -	Катос	1.
Січень - Місяць Згоди - - -	Судомир	1.
Куди Йдеш? - - - - - - -	Ріонад	1,2,4,5-6.
Характер - - - - - - -	Миртан	2.
Чаще Постити - - - - - -	О.П.Минський	3.
Школа Сильних - - - - - -	Раміян	3.
Страшна Пошесть - - - - -	Миртан	3.
Священича Суботa - - - - -	Раміян	4.
Наша Молодь - Наша Мова - -	Мікрос	5-6.
Священик - - - - - - -	Тарас	5-6.
Жива Проповідь - - - - - -	Веселий	5-6.

ПРИНАГІДНІ:

І Заплакав Тарас - - - - -	Степан	3.
Папський Прапор - - - - -	Катос	3.
Папська Консисторія - - - -	Миртан	4.
За Мир Христовий - - - - -	Мирний	4.
Благослови Боже - - - - -	Ріонад	5-6.
Великий Посів - - - - - -	Й. Г.	5-6.
На поміч - - - - - - -	(Ред.)	5-6.
Чого Нам Треба? - - - - -	Б. Е.	7.
Ідемо до Мети - - - - -	Лубівяк	7.
Преса - - - - - - - -	Богуслав	7.
Десятий Рік - - - - - -	Гр. П.	7.

Наше Минуле - - - - - -	Судомир	7.
Нащо Нам Проблеску? - - - -	Степан	7.
Наша Сила в Нас Самих - - -	Р. М.	7.
З Дневника о."Василька".		7.
Дійшо Вперід - - - - - -	Р. М.	8.

ЮВІЛЕЙНІ:

Кардинал Нюман - - - - -	Бр. П.	1, 2.
Ювілейні Хвилі - - - - -	(Ред.)	1,5-6.
Псалом Римові - - - - - -	Судомир	3.
Берестейська Унія - - - -	Бр. П.	3,4,5-6,8.
Перше Десятиліття - - - -	о.Мирослав Билина	7.
[illegible] - від преосв. Мир Василія ЧСВВ,		7.
" " Преосв. Мир Анвроза ЧСВВ.		7.
" " Всеосв. о.Генерального Вікарія		7.
" " Впр.о.Протоігумена В.Бараника,ЧСВВ.		7.
" " Впр.о.Генер.Конз. М.Когута,ЧСВВ.		7.
" " Впр.о.Созонта Дидика,ЧСВВ.		7.
" " Впр.о.Ігн.Тимочка, ЧСВВ.		7.
" " Впр.о.Ігн.В. Каменецького, ЧСВВ.		7.
" " Впр.о.Ігн.В. Шевчука,ЧСВВ.		7.
" " Впр.о.Ігн.С. Шевчука, ЧСВВ.		7.
Що Були Тяжкі Часи - - -	Впр.о.Й.Сеньків,ЧСВВ.	7.
Проблескові в Альбум - -	Впр.о.І.Назарко, ЧСВВ.	7.
[illegible] Гоїв - - -	Впр.о.В.Баврик, ЧСВВ.	7.
[illegible] Прапор - - -	Впр.о.А.Трух, ЧСВВ.	7.
[illegible] - - - - - - -	Впр.о.[illegible]омановичч,ЧСВВ.	7.
" - - - - - - -	Впр.о.Д.Попович,ЧСВВ.	7.
[illegible] роках - - - - -	о.Р.Дрібненький,ЧСВВ.	7.
[illegible] Вперід - - - - -	Впр.о.С.Голик,ЧСВВ.	7.
[illegible] - - - - - - -	о.Е.Білик,ЧСВВ.	7.
" - - - - - - -	о.Е.Пащак, ЧСВВ.	7.
" - - - - - - -	о.В.Гринишин, ЧСВВ.	7.
Кожний Повинен Писати - -	о.М. Гнесько,ЧСВВ.	7.
Завдячую Проблескові - -	о.М. Дацюк,ЧСВВ.	7.
Це з Нагоди Десятиліття - -	Впр.о.Протоконз.А.Химій.	8.

РОЗВІДКИ:

Спіритизм - - - - - - -	Й. Ш.	1.
Дещо про Час Евхарист.Посту -	Бр. П.	1.
Наша Мова - - - - - - -	Лубівяк	1.
Чарівна Скрипка (докінч.) -	Й. Г.	1.
Патріярх Протестантизму (док.)	Старий	1.
Чи Це Правда? - - - - - -	Старий	2.
Криве Зеркало - - - - -	Судомир	3,4.

РОЗВІДКИ:

Служба Божа - - - - - - - - Веселий ..... 3.
Василіянські Горизонти - - - Судомир .....4,5-6.
Марія в Октоїсі - - - - - - В.Буженко ..... 8.
Коли Христос Народився? - - - Ріонад ..... 8.
Де " " - - - Судомир ..... 8.
Бо не Було Місця - - - - - - Б. Е. ..... 8.

СПОМИНИ:

Твоя Віра - - - - - - - - Богуслав ..... 8.
З Бразилійської Хроніки - - - О.Манащук ..... 8.
Вдорозі - - - - - - - - - П. Граб..... 8.

ОПОВІДАННЯ:

Нема Чистлища - - - - - - - Рафаїл .....3,4.
Смерть Мазепа - - - - - - - Кривий .....4,5-6.
Тернові Квіти - - - - - - - Лубівяк .....5-6.
На Продаж - - - - - - - - Богуслав ..... 5-6.

ПОЕЗІЇ:

На Чужині - - - - - - - - О.П.Линський ..... 1.
Не Питай - - - - - - - - - Судомир ..... 2.
Благання - - - - - - - - Богуслав ..... 4.
Чи Діждусь? - - - - - - - - О.П.Линський ..... 4.
Христос Воскрес - - - - - - Судомир .....4.
Наша Молитва - - - - - - - " ..... 7.
На Крилей - - - - - - - - Миртан ..... 7.
Коли б! - - - - - - - - - В.Буженко ..... 7.

РІЗНІ:

Приятелі - - - - - - - - - Лубівяк ..... 2.
Мала Армія - - - - - - - - Ріонад ..... 2.
Галівуд Шукає Бога - - - - - Любомир ..... 2.
Обитель Св.Йосафата - - - - Рафаїл ..... 2.
Сатана - - - - - - - - - - Богуслав ..... 2.
Що Зробили Монахи? - - - - - Кривий ..... 2.
Наша Доля - - - - - - - - Лубівяк ..... 3.
З Далеких Сторін - - - - - - лист .....4.
Організація - - - - - - - - Кирний ..... 5-6.
Ті, що Дописували - - - - - - - ..... 7.
Хорова Система - - - - - - - Б. Б. ..... 8.
Хто - Коли ? - - - - - - - - Ред. ..... 8.

XXXXXXXXXXXX

Aurora

Edited Monthly by the Scholasticate, O.S.B.M.

Vol.X. No.1. Grimsby, Ontario January, 1946.

— BE SINCERE

- REV. FR. N. KOHUT, O.S.B.M. -

How brief - these words, but what deep meaning they have! Very often we hear that many people, although advanced in years are not successful, have not accomplished much, have few friends, are even avoided. Why? Because they are not sincere. First, towards God, their neighbour and even towards themselves.

What is sincerity? According to Webster's Dictionary, sincerity is the state or quality of being pure, genuine, simple and unaffected, frank and honest. Yes, here is the secret of success. Here is the turning point of real happiness in life for all men not only of the world, but even for us religious.

Mind you. Sincerity is a state i.e., something stable not just transient; a quality, or better a virtue that inclines us to be pure of heart, intention. In other words, sincerity excludes double-facedness, hypocrisy, duplicity.

A sincere person is simple, open, frank and honest. And this is because he loves God, neighbor and himself according to Christ's command. And in the true understanding of this easy command is the key to sincerity, and consequently to real success in life.

* * * * *

JANUARY, MONTH OF ANGELS

-January is the month of ice and snow and whiteness; the time of crackling frosts and brittle icicles. January is best compared to those etherial spirits who travel with the speed of sound through a frozen blue sky. That is why we dedicate January to the angels. May they bless our little paper, and guard us throughout the year.

SID Y. PLANKS

THE BIBLE

The Bible was not handed to us by God, but it was written by men. The Originals were written in three languages, Hebrew, Greek and Aramaic.

To understand the Bible we must know something about the history of the Text and the History of the Version of the Bible.

The History of the Text.

The Text is the Bible in its original language. The original languages of the Old Testament are Hebrew, Aramaic and Greek.

The Hebrew language was the first used in the Bible. Most of the books of the Old Testament were written in this language. It was not the language which was spoken by the people from which the Jews sprang. Abraham at first spoke the native language that is Assyro-Babylonian. When he came to Canaan about 2100 B.C. and settled among the Chanaanites, he adopted their language with some modification and this became "The Holy Hebrew Language."

The second language used by the writers of the Bible is Aramaic. The books probably written in this language were, a portion of Daniel, the first of Esdras, the whole book of Tobias and Judith and the Gospel of Matthew. After the fall of Samaria 721 B.C. the district of Palestine was depopulated by the exile of the Hebrews and the place was filled by Arams who spoke Aramaic. Aramaic became an international language in Asia.

The early Bibles were probably written on stone or clay tablets. When about the time of the prophets rolls were introduced of flexible materials, skins of animals, papyrus etc. It was written on one side with a margin on top and bottom. The writing was in columns with a space between each column.

- Holy Angel, my brother,
  Holy Angel, my teacher,
  Holy Angel, my shepherd.

- From the Litany of the Holy Angel Guardian.

THE POPE WHO ABDICATED - by TARVIN GANI

Pope Celestine V. is the only man who from being a simple monk and hermit was suddenly elevated to Papacy. He is the only pope who freely abdicated the office which none disputed with him.

Pope Morrone was born in 1215, in the town of Isneria in the province of the Abruzzi, in Italy. Peter grew up in silence and study, and without suspecting it became a saint. He took for his model St. John the Baptist. His hair cloth was roughened with knots; he wore an iron chain about his emaciated frame; he fastened every day, except Sunday; the entire day and the greater part of the night he spent in prayer and labor.

Kindred spirits flocked around him, anxious to imitate his mode of life, and before his death, there were 36 monasteries, numbering 600 religious, under his rule. In 1284, weary of the care of government he appointed one of his monks as his vicar, and hastened alone to the depths of the wilderness.

At this time the Apostolic See had been vacant for 2 years and three months. The conclave which assembled at Perugia had little prospect of agreeing upon the choice of a candidate. When the situation seemed hopeless, the name of one man seemed to rise simultaneously in the hearts and to the lips of every cardinal in the assembly, and contrary to all expectation and all precedent, Pietro di Murrone was acclaimed pope.

Peter in the meantime continued his ordinary routine of life, knowing nothing, hearing nothing about the happenings in the great world which lay beneath his mountainous dwelling. One July day of 1294 three cardinals, accompanied by an immense crowd of monks and laymen were seen ascending the mountain. When they reached the top, their spokesman demanded Peter's presence. And when he reluctantly came forth from his little cell, they announced his unanimous election to the See of Rome and humbly begged him to accept the honor. After a brief withdrawal, he returned and murmured his submission to what appeared clearly to him the will of God.

The new pope was crowned on the feast of St. John the Baptist the saint of his predilection.

He threw himself at once into his newly-found duties. Nevertheless he was ill at ease. His position demanded unusual attention to affairs which could not be lightly set aside. His exercises of piety suffered in consequence and that was no small matter to Peter. The voice of the desert called him; try as he would, he could never feel at home amid the tumult of wordly honors. The call of the cloister was becoming more insistent in the depth's of Peter's soul. Still he waited and still he prayed. The intention of the pope to resign his high office could not long be kept secret. When his intention was discovered, a huge procession of clergy and laymen, the archbishop of Naples at their head, came out to his home at Castel Nuovo and entreated him with tears to continue his rule. Undecided as yet in his own mind, Peter returned an evasive answer, whereupon the multitude chanted the "Te Deum" and withdrew. A week later his decision was irrevocably taken. On December 13th, 1294 he summoned the cardinals, and before the assembly he made his abdication, and proclaimed the cardinals free to proceed to a new election.

Here are the terms in which he renounced the sovereign power: "I, Celestine V. Pope, urged by various legitimate reasons, by the desire for a humbler state and a more perfect life, by the fears of inculpating my conscience, by the sense of my own weakness and incapacity, considering also the malice of men, parce and the spiritual consolations that I enjoyed before my elevation, I freely and on my own desire renounce the sovereign Pontificate and abandon the dignities and offices attached here-to."

"I confer from this moment full powers on the College of Cardinals to elect by canonical means and by those alone, a shepherd for the universal Church." Peter read the abdication before the assembled Cardinals and it was known as "The Great Refusal." He then went on his knees and begged leave to withdraw. Weeping, the cardinals granted his request. The curtain fell upon as noble a drama as was ever seen by the eyes of man.

* * *

——— Great fleas have little fleas upon their backs to bite 'em.

And little fleas have lesser fleas, and so ad infinitum.

And the great fleas themselves, in turn, have greater fleas to go on;

While these again have greater still, and greater still, and so on.

- ½ - - ½ - -

Perhaps many of us, I believe, would feel lost among books, catalogs, filing cabinets, indexes etc., in our modern Public Libraries. Wouldn't we all want to know how to look up subjects for ourselves instead of having to send an S O S to the librarian every time? Of course we would. "But how?", you may ask yourself. How? Well this is the purpose of this S O S in the library column. I shall endeavour to explain as simply as possible how and where to find what you desire, quickly and easily.

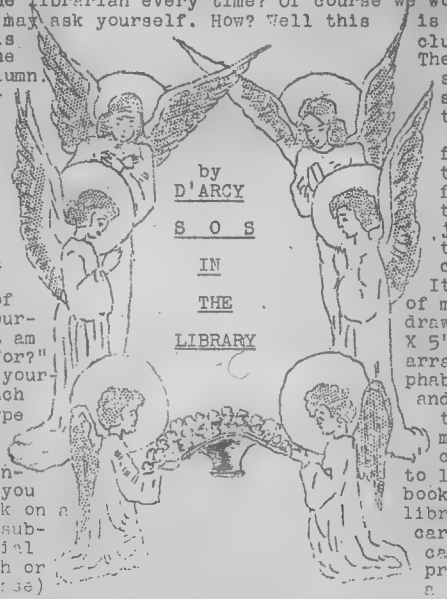

First of all, ask yourself, "What am I looking for?" Decide for yourself how much and what type of information you need. For instance, do you want: A book on a particular subject? Material for a speech or (across please)

club paper? The life of some person? Statistics?

Your first place to search for most of these subjects is the card catalog. It consists of many small drawers of 3" X 5" cards, arranged alphabetically, and contains the information necessary to locate any book in the library. Each card in the catalog represents a a book or part of a book. The cards are arranged in one alphabet and you use the catalog as you would a dictionary or telephone directory. You can find a book in three different ways: (1) by looking under the last name of the author, (2) by looking for the title of the book(disregarding the articles "a", "an", "the") or (3) by looking for the subject with which the book deals. Subjects are usually typed in red or black capitals on the top line of the card.(See illustration).

FOOD SUPPLY
920 De Kruif,Paul Henry,1896 D522 Hungerfighters... illust. by Zadig. New York,Hare-Brace&Co(1928)

The group of numbers in the upper corner of the card is the "call number"(see ill.) of the book; copy it down before you start searching for the book.

Many libraries arrange their book by the Dewey decimal classification, which

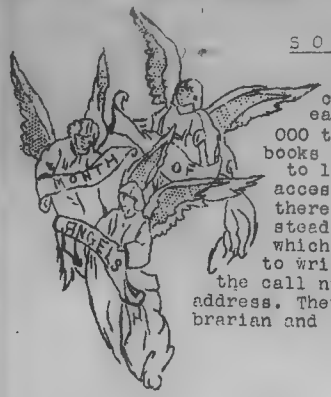

S O S IN THE LIBRARY - con'd.

divides all knowledge into ten large classes with many subdivisions in each class. These numbers ranging from 000 to 999 determine the location of the books on the shelves and will enable you to locate any book you want if you have access to the shelves. In many libraries there is no access to the shelves. Instead there are pads with a special firm, which is to be filled out. It is necessary to write the name of the book, author, the call number and of course your name and address. Then this form is presented to the librarian and she gets you the book you want.

- To be continued.

C A S S E R O L E

Said Bro. Vital to the wee lad preparing for his first Holy Communion: "What is It that the priest gives you on that little golden spoon?"
Said the little tike: "Barabolia!"

Did you know that Bro. Soter has a way with cats? Well he has or once had. Ask him about the times when he milked cows, and the family cat over; sat on its haunches; opened its jaws wide and received fresh juicy squirts into its oral cavity with baseball accuracy.

Or ask him about his Uncle who trained a cat to jump over a stick every time someone held out a stick and ordered: Jump. You see, when the cat was still a kitten it was mildly induced to leap over small hurdles by stepping on its tail.

Bro. Anatole claims: The best way to start an automobile in cold weather is to press the clutch; to pull the choke half out; to pump the accelerator on the floor. This is foolproof - provided that you have your ignition on, that your starter is in working order, and that you don't race your motor if it does start.

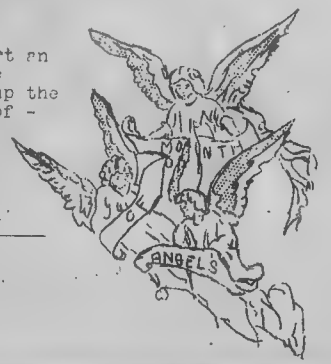

---

* * * * * * * * *

TERRY

S C R U P L E S

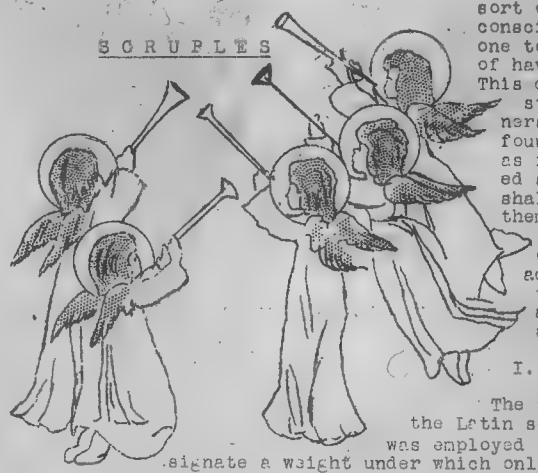

Do you know what scruples really are? Well, they are a physical and moral disease which produces a sort of derangement of conscience, and causes one to harbor vain fears of having offended God. This disease is not restricted to beginners; still it is found in them as well as in the more advanced souls. Therefore, I shall say a word about them and explain: (a) the nature (b) the object (3) the disadvantage and advantages of scruples, and (d) the remedies against them.

I. Nature of Scruples.

The term scruple(from the Latin scrupulus, pebble) was employed for ages to designate a weight under which only the most sensitive scales would tilt. In the moral sense, it stands for some trifle which only the most delicate conscience would notice. Thus the word has been commonly used to designate the anxiety about having offended God which certain souls feel for little or no reason. The better to know the nature of scruples I shall explain their origin and degrees, as well as the distinction between a scrupulous and a delicate conscience.

Origin. Sometimes scruples arise from purely natural causes, and sometimes are due to supernatural intervention. (a) From a natural point of view, scruples are often a physical and moral disease. (1) The physical ailment which brings about this disorder is a sort of nervous depression, which hinders a well-balanced decision on moral questions and tends to produce without solid reasons the obsessing idea that one has sinned. (2) There are also moral causes which produce the same effect, such as: a meticulous mind, a mind that loses itself among the most trifling details, that wants to reach absolute certitude in all things; a beclouded mind that presents God not as a just judge, but as a merciless one, a mind that confuses feeling with consent in human acts, and imagines that the imagination has been long alive to vivid impressions that sin has been committed. Then there is the obstinate mind that prefers

- con'd on page eleven.

ABOUT THE BRITANNICA - con'd

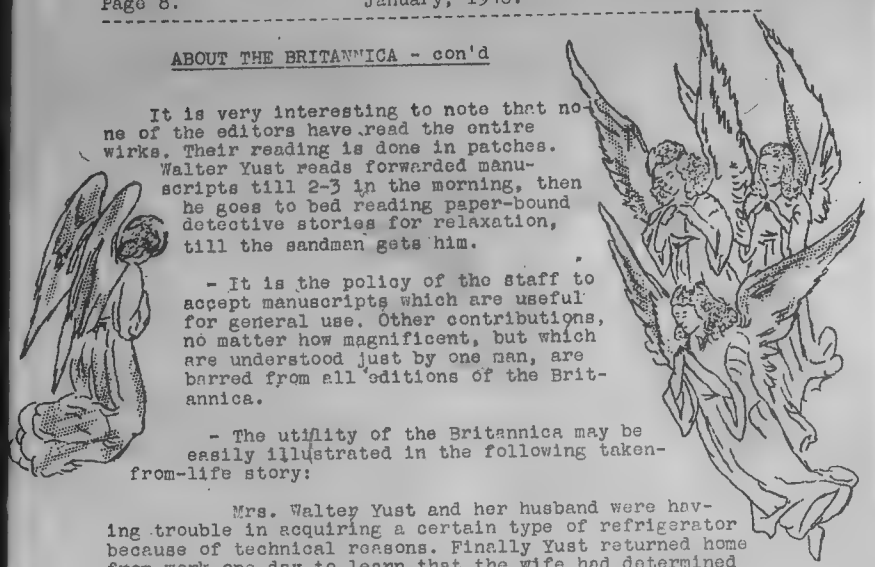

It is very interesting to note that none of the editors have read the entire wirks. Their reading is done in patches. Walter Yust reads forwarded manuscripts till 2-3 in the morning, then he goes to bed reading paper-bound detective stories for relaxation, till the sandman gets him.

- It is the policy of the staff to accept manuscripts which are useful for general use. Other contributions, no matter how magnificent, but which are understood just by one man, are barred from all editions of the Britannica.

- The utility of the Britannica may be easily illustrated in the following taken-from-life story:

Mrs. Walter Yust and her husband were having trouble in acquiring a certain type of refrigerator because of technical reasons. Finally Yust returned home from work one day to learn that the wife had determined what they needed. "How did you settle it?" asked Mr. Yust. "I looked it up in the Encyclopaedia," answered Mrs. Yust. "Gosh," said the Encyclopaedia's editor, "I never thought of that!"

** *

?
? How should a bull suffering from indigestion
? be treated?
?

- With great respect!

Write an article to Aurora - its your paper!

SVEN SVENGALI

ABOUT THE BRITANNICA

"I wonder if any person ever read the Britannica?" asked Brother Soter at one time. With that question in mind, it seemed very worthwhile to draw up a little more information about the famed Encyclopaedia then we actually possess. The more so since these volumes(24 in number) also decorate our library shelves. A bit of searching revealed the following facts, including the question how many people read the entire Britannica works.

- The present editor of the Britannica is Walter Yust, an American. Some 3700 contributors - all experts - have helped to accomplish the present-day Encyclopaedia. The pay in money for the articles is insignificant - two cents a word, no matter how famous the author. George Bernard Shaw got $68.50 for his article on Socialism, Einstein for writing about Space-Time received $86.40. But the profits in prestige are enormous. Eminent scientists, scholars, sportsmen are numerous throughout the pages of the informative Britannica.

- Generally believed to be an English book, its English character has long been outlived and today it is published entirely by Americans. In all 175 years of its existence, besides the first publication, no new edition has been prepared by an Englishman. The editors being 8 Scots, 1 Irishman, 2 Americans. Of its present 3700 contributors one half are Americans, and the remainder are from 61 different countries.

- As far as is known, three persons have read the entire modern Encyclopaedia Britannica. One was a retired minister who because of ill health travelled very much and took the Brotannica along for bedtime reading. Another was a 14 year-old youth who just youthfully read it. The third was C.S. Forester, a novelist, who, it is said, read it twice.

- The Britannica was first launched in 1768. Three men - Colin Macfarquhar, a printer; Andrew Bell, an engraver; William Smellie, a bit of a writer, undertook the gigantic task.

- The first edition comprised of three volumes, some 2,000,000 printed words and was completed in 1771. 3000 sets were sold. Today's edition has 24 volumes, amounts to 10,368,000 inches of words, or 864,000 feet of words, or 160 miles of words. Present paper shortage has cut down the number of sets sold, but from 1937 till 1944 it has been sold in greater numbers than ever before in history.

- con'd on preceding page.

BY ROCKY

ECCLESIASTICAL TITLES

(In order of their importance.)

His Holiness	The Pope.
His Eminence	Cardinal (Bishop, Priest, Deacon).
Most Reverend Excellency	Latin (Western) Patriarchs.
Most Reverend Lord	Eastern Patriarchs.
Most Reverend	Apostolic Delegate. Archbishops, Bishops.
Right Reverend	Archabbots, Abbots, Protonotaries Apostolic, Domestic Prelates(Monsignors) Vicars General.
Very Reverend	Canons, Provosts, Papal Chamberlains(Monsignors), Rectors of Seminaries, Heads of Colleges, Provincials of Religious Orders, Rural Deans.
Reverend	Priests of Religious Orders, Secular Priests, Clerics in Major Orders.

ECCLESIASTICAL FORMS OF ADDRESS

The Pope: His Holiness, Pope N.; Your Holiness, Most Holy Father.
Addressing a letter: To His Holiness Pope N.
Concluding a letter: Prostrate at the feet of Your Holiness, I have the Honor to profess myself, with the most profound respect, Your Holiness' most humble servant, N.

Cardinals: Your Eminence, His Eminence(Christian name) Cardinal(surname), My Lord Cardinal.
Addressing a letter: His Eminence(Christian name) Cardinal(surname).
Concluding a letter: Asking Your Eminence's blessing, I am, Yours sincerely and respectfully, N.
If he is an Archbishop or Bishop: His Eminence Cardinal Archbishop of N.; His Eminence Cardinal N., Archbishop of N.

SHALL I BECOME A BASILIAN - con'd.

tion to the religious life. Christ's call is always a gentle call, gentle, but still a challenge. It can only be answered by a courageous heart. A heart that loves Him for Himself, loves His Church for all it is and all it stands for, and burns with an intense desire to bring Him souls. Perhaps this is a little difficult to understand, but don't let it worry you. A short talk with any priest should straighten you out. He'll soon know whether He is calling you, whether you have noble ideals, whether you want to do something BIG for Christ.

- To be continued.

SCRUPLES - continued from page seven.

its own judgement to that of the confessor for the very reason that it lets itself be led by impressions rather than by reason. When these two causes, moral and physical are present, the evil is more deeply rooted and the cure is more difficult.
(b) Scruples can also arise from preternatural intervention on the part of God or of the devil. (1) God allows us to be obsessed either as a punishment, chiefly for our pride, for our inclinations to vain complacency, or as a trial to make us expiate our past faults, to detach from spiritual consolations, and to bring us to a higher degree of sanctity. This is the case especially with the souls whom He wants to fit for contemplation, as I shall explain when treating the unitive way.

(2) The devil also at times injects his activity into the morbid predisposition of our nervous system in order to create a turmoil in our souls. He persuades us that we are in the state of mortal sin in order to hinder us from receiving Holy Communion, or to hamper us in the discharge of our duties of state; above all he strives to deceive us as to the gravity of some act or other in order to make us sin, because of a false conscience, even when there is no matter for sin and much less for grievious sin.

- To be continued.

- If you don't see your article this month - watch for it next month!

S H A L L I B E C O M E A B A S I L I A N ?

(From the pamphlet)

Why not? Others have. This little pamphlet will show you how provided you have the right intention and a good heart.

What's it all about?

This business of becoming a Basilian - what's it all about? It happens to be a very important business. The business of a Basilian is to become a saint and to help other people become saints too.

"Count me out," we might hear you say, "I'm not very saintly - in fact I don't think becoming a saint sounds very interesting to me." And so you're tempted to go off - another vocation frustrated. But hold on, dear reader, and we'll show you just how interesting this business of becoming a saint - this business of becoming a Basilian can be?

Well how do you begin?

Very easily. In the first place you must respond to God's grace. That is the little grace that has been tugging at your heart for some time. The one that told you this little pamphlet might be very interesting to you, the very thing you wanted - if you read it, the one that told you that you would "like doing that" the last time you were watching the priest say Mass. Yes, all these and many other little things add up to prove that Jesus is really whispering to your heart. Somehow you just know He's there - near you. But still, "How can I be sure, how do I know that He wants me to become a a priest, a brother - a Basilian?

No blinding flash.

Well, in the first place you can be almost sure that no angel with flaming sword will appear to you in the middle of the night telling you that you have a voca-

- continued on page eleven.

Aurora

Edited Monthly by the Scholasticate, O.S.B.M.

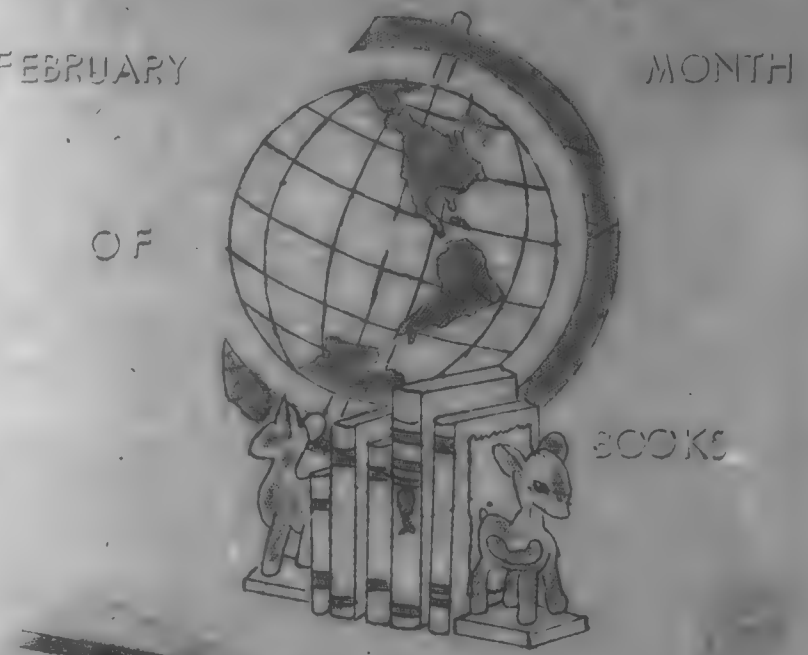

VOL.X. NO. 2 GRIMSBY, ONTARIO FEBRUARY, 1946.

ANCIENT EGYPT

BRO LEO

Often we are impelled to consider the people of 5000 years ago as primitive and uncivilized. But we are mistaken, because at that period lived the highly civilized Egyptians. While studying ancient history we recognize their high standard of civilization and are compelled to admire their culture, science, industry, trade, writing, art and religion. Let us examine these signs of civilization briefly.

Firstly - their tillage. After an inundation of the Nile, fertile mud covering remained. Immediately it was ploughed and sown. As soon as this soil became dry, it was irrigated with water from dykes and pools. The water in these dykes and pools was gathered during the flood. However, if the water also evaporated from these dykes, it was baled up on a rough crane from the Nile. The tillers grew numerous grains in these fertile valleys, controlling the water supply by cooperation. The leading grains were wheat, barley and sesame. Other food crops consisted of beans, peas, lettuce, radishes, melons, cucumbers, grapes and clover.

Next - their science. After an inundation, surveying followed which proves their knowledge of geometry. Astronomy was studied to predict the exact time of inundation. The Egyptians understood the revolution of the earth and other planets. They mapped the sun's apparent path, the zodiac into twelve signs. A calendar was adopted with a year consisting of 365 days, the year being divided into 12 months(moons) of 30 days each with five added feast days. The day was divided into 12 double hours. To read the approximate time water and shadow clocks were invented. Many may be surprised to learn that the Egyptians had mastered arithmetic extensively. In order to read figures they used Roman numerals.

Another sign of a civilized nation is industry. The Egyptians controlled many industries, the main one being farming. Other minor industries were the making of wine from grapes, growing clover for feeding cattle, weaving linen from flax. Cotton was cultivated for clothing and large herds of sheep were raised to produce wool.

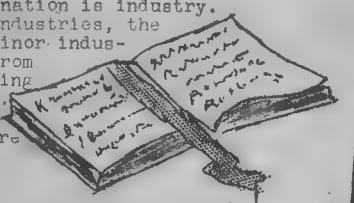

- To be continued.

TERRY

ON VOICE

A few instructions for the improvement of your voice.

Did you ever "lose your voice" for a day, or an hour or two? How did you like it? It would be very difficult, wouldn't it to get along without a voice? What is voice? Briefly, it is the effect produced by a very delicate wind instrument powered by the lungs. Air is expelled through the windpipe when you exhale. The air then passes over the vocal cords which are the rings of muscle in the larynx or voice box. Thus is produced sound which is given quality in the head cavities. When the vocal cords contract slightly, aspirate or whispered sounds are produced. When the sounds are directed primarily through the head cavities, a nasal tone results. Then with lips, tongue, palate, and teeth you shape or "articulate" these sounds into consonants and vowels.

This very incomplete explanation is sufficient to emphasize the importance of the following suggestions:

1. Take a position while speaking which permits free, easy breathing. Keep the chest well up and stomach in. Let the shoulders take care of themselves. If the chest is carried where it belongs, the shoulders will automatically fall into position.
2. Breathe easily.
3. Control your supply of air with the diaphragm and abdominal muscles.
4. Strive for complete relaxation of throat muscles. Most of us can have voices reasonably pleasant in quality provided we do not tighten our throats and prevent a flow of sound up through the head cavities.
5. Give your voice a chance to respond to worthy thought and emotion.

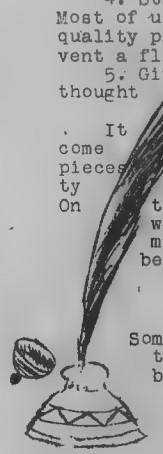

It is not by chance that pianos and violins become better year after year as masters play masterpieces on them. Any voice which continually utters lofty thoughts and sentiments will become better too. On the other hand, if what you read, think, say, and write is invariably trivial, crude, silly, you must not be surprised if your voice turns out to be small, harsh, and irresponsive.

Some books are to be tasted, others to be swallowed, and some few to be chewed and digested.

Bacon - Of Studies.

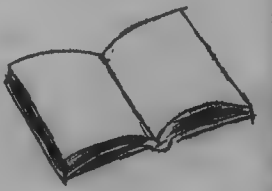

SID Y. PLANKS (2)

HISTORY OF THE TEXT OF THE OLD TESTAMENT

Hebrew was the most important language of the Old Testament. The books that were preserved were usually written in the Hebrew language. It is customary to divide the story of the Old Testament into periods. These periods overlap each other and are not so clear as could be desired.

The first period is called Compilation. This period extends from the time of Moses who wrote the first books to that of Esdras who re-established the Hebrews in Palestine after the Babylonian Captivity. The books during this period were given for safekeeping to the priests and ancients of Israel by Samuel to the Group of Prophets which he established to copy these books and explain them to the people. After a time, these books were neglected and hidden in the Temple, but were found in good condition.

The second period is called Scribes which extends from Esdras to about 200 A.D. It is called so because the books were given to the Scribes whose duty it was to copy the Text. One of them, Nehemias, formed a library in the Temple for the preservation of the Sacred Books. In 70 A.D. the Romans under Titus carried the official manuscripts to Rome, but while under Hadrian the Scriptures were burned by the Romans and the Scribes persecuted. Therefore most of the Hebrew scriptures were gone. They were supplanted in later years by such as the Samaritan Pentateuch which contained the first five books, but there are about 6000 differences from the present Hebrew Text. The Targum, which is the Aramaic paraphrasing of Sacred Books from the Hebrew, was another source for the recopying of the Scriptures.

The third period is called the Talmudist, which extends from the 2nd to the 6th century. Talmud is a collection of writings containing Jewish thought, custom, legislation and tradition on every imaginable subject of the Old Testament. It is divided into Mishna and Gemara. The Mishna which was started by the Rabbi Jehudah and completed by his disciples, contained a repetition, amplification, and explanation of the Pentateuch. Gemara is the commentary on the Mishna. The Talmudists accepted one book as a standard. It was copied faithfully, the errors written in the margin. These marginal comments were called "Kri."

The fourth period is the Period of Massorah which extends to about 1000 A.D. The Massoretes were the Jewish scholars who took up tradition left by the Talmudists, developed, codified and explained it. They accepted a standard text and tried to preserve it. To do this they surrounded the Law with a "hedge," i.e. a system for detecting

-continued on page 8

(2)

Regarding Dictionaries and Encyclopedias.

You may already be familiar with dictionaries and encyclopedias, but a tip about the best ones for various purposes may prove helpful as they are among the first places to looking for information. Two dictionaries useful for pronunciation, spelling and definition are Webster's New Standard International and Funk and Wagnall's New Standard Dictionary. If you want a detailed account of the history and derivation of a word, use the Oxford English Dictionary, sometime's called "Murray's Dictionary.

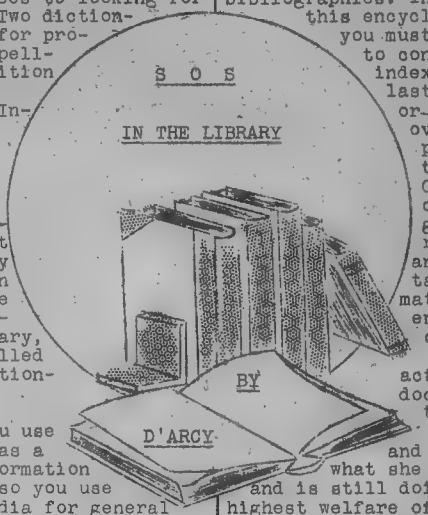

Just as you use a dictionary as a source of information about words, so you use the encyclopedia for general information on a subject. To find a brief account of your subject easily and quickly use either: (1) Encyclopedia Americana, or (2) New International Encyclopedia. Both are kept up-to-date by means of yearbooks which are excellent sources for current events. In using encyclopedias you will want to note the copyright date; recent data is important for some subjects. The New International has especially useful lists of books at the end of the more important articles which should be noted. The Americana stresses scientific and technological subjects sometimes omitted from other encyclopedias. If you want a longer, more thorough discussion of your subject, try the Encyclopedia Britannica. It has especially fine bibliographies. In using this encyclopedia, you must remember to consult the index (in the last volume) or you may overlook important material. The Catholic Encyclopedia gives its readers full and authoritative information on the entire cycle of Catholic interests, action and doctrine. What the Church teaches and has taught; what she has done and is still doing for the highest welfare of mankind; her methods, past and present; her struggles, her triumphs, and the achievements of her members, not only for her own immediate benefit, but for the broadening and deepening of all true science - all come within the scope of the Catholic Encyclopedia.

Along with the general dictionaries and encyclopedias there are the special subject dictionaries and encyclopedias such as Grove's Dictionary of Music and Musicians, Encyclopedia of the Social Sciences, Chaplain's Cyclopedia of Painters and Paintings, Warren's Dictionary of Psychology, Thorpe's Dictionary of Applied Chemistry.

FELIX

TABLE MANNERS

When fingers are used.

Many changes and refinements in the art of eating have been made since the time of the cavemen because there were no forks, fingers had to be used constantly as conveyors of food. Now fingers are used as a last resort. Fingers should never be used when to do so would make them sticky or smear them with grease.

Corn on the Cob. Serve in half-ears which can be held in one hand. Butter only a small proportion at a time, and try to look more nonchalant than eager when you bite off the grains. This is not a dish to serve at a formal dinner party.

Fruits and Berries. Apples, pears and peaches served whole, are first pared, then halved and quartered and eaten with the fingers. Bananas may be eaten, after the skin is removed, either in your fingers or with a fork, using the knife for slicing.

Grapes and plums are taken up in the fingers, and so are whole dried figs. When any of the fruits mentioned are eaten at the table, finger-bowls should be provided.

Removing Pits and Seeds. The fingers are used to remove pits, small seeds, and any other uneatable substances from the mouth, but the act is performed as inconspicuously as possible. Cover the mouth with the cupped hand and drop the pit into it; then drop the pit or seed from the hand into the plate.

When you are eating cooked fruits, such as cherries or prunes, you may use your spoon to carry the pits to your plate.

Never drop pits or seeds into an ash tray merely because one happens to be on the table near your plate. Put them on your bread and butter plate or on the rim of the plate from which you are eating.

Bone picking. When it comes to the ever recurring controversy about taking up bones in the fingers, the only advice is: Better not. Certainly not, except when you are with intimate friends. And even then daintiness would forbid taking up any except small chicken or bird bones.

ALLAN

Going His Way?

(A pamphlet)

They came out of the bus, passed the brass-buttoned friendly driver, and stopped to look around. He, wore a white panama hat, and she had large, dark sun glasses; they were photography tourists.

The young lady plucked the man's neatly pressed sleeve and directed his attention across the street.

"Look, Bill, just like we saw in Manitoba. Remember? At the mission in Winnipeg."

Across the street a Basilian father was going his way through sidewalk traffic. He was in a long black robe, girdled with a black cloth belt the ends of which swayed gracefully at his side. He carried a black brief case. He had a style all his own. Everything matched. He had the clear-cut features of early manhood, and his erect bearing indicated that he was a perfectly healthy man. Yet there was a composure about him that suggested maturity.

* * * * * * *

The young man slipped his Cine camera off his shoulder.

"A Basilian? All right. I'll take a shot of him."

He adjusted the lens and levelled his camera. There was a buzz and a whirr as the scene registered. One or two gadgets were readjusted, and the couple moved on, pleased at having come across another quaint figure. They had already filmed an Alberta cowboy in his swanky outfit and a busy farmer working in the field.

The Basilian was a relic of other days, affording interesting contrast to the busy street. He "made a good picture."

To be continued,

FEBRUARY, MONTH OF BOOKS

February is the month of books and cold weather. It is the time when one wishes to curl up before a cheery fire with an interesting book in one's lap, and a spare hour or two for intimate union with life, adventure and romance. With this thought in mind, we make "books" our theme for February, and hope they open up to you many a dream land for your dream travels.

THE HISTORY OF THE TEXT OF THE OLD TESTAMENT - continuation.

future errors. They counted the verses, words and letters of each book. They indicated which were the middle chapters or verses, and wrote this in the margin of the manuscripts.

The fifth period is called the Period of Printed Editions and extends to this day. The first printed Bible in Hebrew was the Psalter which was published in Bologna in 1477. The first Hebrew Bible printed by a Christian scholar was that which appeared in the Complutensian Bible of Cardinal Ximenes(1514-1517). From this time on many other bibles were printed.

DIFFERENT TITLES OF KING GEORGE VI - continuation.

Today, putting aside the discarded titles and including what history has deemed as proper we, glancing at our monarch's name, read the following historical designations: "George the Sixth by grace of God, of Great Britain, Ireland and the British Dominions beyond the Seas, King, Defender of the Faith, Emperor of India."

SHALL I BECOME A BASILIAN? - continuation.

Catholic neighbor gets to heaven with him. That is why it is right and proper and his duty to conduct missions, organize youth clubs, sodalities, act as a parish priest, to give retreats to lay and religious communities, to teach in High Schools and Universities, and to do all in his power to help turn souls to God.

- To be continued.

CASSEROLE

Aurora boasts a new machine, and boasts pretty work on it too. See the King George picture on page 11 if you don't believe us. Our technicians, Bro. Vital and Bro. Hilarion, have so perfected the art that we feel they know more about it than Mr. Gestetner. Their latest trick is to produce two, three or more colors on a page with one pressing. Watch next month for a side show.

Bro. Damien decided to make some "napytok" from grapes taken out of cold storage lately. We don't know whether he made the "napytok" or not but he's been blowing quite a few "fugas" the last few days.

We've been doing some terrible thinking. If the atom bomb drops on Toronto, the blast will blow clear across the lake and send us all to "smithereens." The safest place to live in the world is somewhere around Mundare. Do the novices read the Aurora, Father Magister?

Our lovely radio set is temporarily out of commission. Last Sunday evening Bro. Patrick decided to look into the matter. Every tube was as dead as a door knob, except one which glowed feebly. Bro. Patrick looked up hopefully, "Maybe that should bring in one station."

No, our new Gestetner machine does not write the articles also.
Send yours in right away.

---

* * * * * *

" Beware of the man of one book."

- Isaac D'Israel - Curiosities of Literature.

ZACH ZEUXIS

DIFFERENT TITLES OF KING GEORGE VI.

King George VI of the House of Windsor is the 39th sovereign to hold the English Throne since the Norman invasion, and is also a direct lineal descendant of William the Conqueror through Henry VII and John of Gaunt in the 30th generation. Now, gloriously reigning since 1936, many titles are attached to his name. The history of most of them is closely connected with the times of Henry VIII and from then on they steadily have settled into a permanent form. A recalling to mind of the history of these titles will perhaps prove of interest for some of us.

The title "His Majesty" which is the official manner of titling the King is believed to be first used during the reign of Henry VIII. Prior to this Kings were ordinarily called "Sovereign Lord Highness." It was also Henry VIII that was declared "King of Ireland" in 1536 by Parliament. The complete act of Parliament of that time reads thus: "Henry the Eight, by the grace of God, King of England, France and Ireland, Defender of the Faith, and of the Church of England and also of Ireland on earth the Supreme Head." It is worth observing that though this act concerned Ireland as submitting itself to the rule of Henry, none of the Irish however found access to the Parliament. It being composed entirely of Englishmen.

Very significant amongst the King's titles is "Defender of the Faith." This laudable name was conferred by Pope Leo X on the yet Catholic Henry VIII. It was bestowed upon him by the Holy Pontiff as a great sign of approval for writing a treatise "A Defence of the Seven Sacraments against Martin Luther." This title, though Catholic in origin, English rulers have never discarded and for over 400 years insist upon styling themselves as Defenders of the (Old-Catholic) Faith.

The next important change is noted during James' I reign. At this time "King of Scotland" was added to the above titles of Henry VIII. In 1707, Queen Anne followed with the title "Queen of Great Britain, France and Ireland." This was after the union of England and Scotland.

Nothing till now has been said of the styled "King of France." This name was claimed by Edward III at the outbreak of the 100 Years War. It was dropped in 1801, following the union of Great Britain and Ireland. George III was then titled, "by the grace of God of the United Kingdom of Great Britain and Ireland, King, Defender of the Faith." The next prominent change was adding "Empress of India" by Queen Victoria. Edward VII added to this the "Dominions beyond the Seas."

- Continued on page 8.

HIS MAJESTY KING GEORGE VI

A. Leutner REPRODUCTION 33/37

2)

SHALL I BECOME A BASILIAN?

What it takes?

It takes a man to become a Basilian, it takes courage and plenty of fight. Before he is even allowed to show himself before the world, he must undergo long years of gruelling study, preparation. Then the missionary labours of a Basilian are usually arduous. [illegible] a life of sacrifice. Yet in spite of its difficulties the life of a Basilian is filled with [illegible]. A Basilian is never alone. [illegible] surrounded by companions who are willing to [illegible] the going becomes [illegible] their love and [illegible]. If the Basilians have any one particular characteristic it is that [illegible] of "brotherly love". That is their watch-word. "[illegible] good and new [illegible] unity;" [illegible] David [illegible]. [illegible] the Basilians [illegible] principle [illegible]. [illegible] find a group of Basilians together, and not find laughter, gaiety, good fellowship and good companionship among them.

What does a Basilian do?

As we mentioned before, the main aim of a Basilian is to acquire his own personal [illegible]. He tries to reach this goal by [illegible] a contemplative life (that means a life of prayer), by praising God with his choir singing in chapel and by [illegible] at his disposal. But the Basilian is also an active religious. He does not stop at trying to help himself to heaven. No, he is most interested in seeing that his Ukrainian

- cont'd on page [illegible].

Aurora

Edited Monthly by the Scholasticate, O.S.B.M.

THE MISSION OF THE BASILIAN FATHERS IN CANADA.

[illegible], O.S.B.M.

The story of the mission of the Basilian Fathers is [illegible] with the story of the settlement of the [illegible] people in Canada. On the background of the [illegible] settlement one important truth stands out with [illegible], and that is, that without the aid of the [illegible] Fathers the fate of the Ukrainian immigration in Canada would not have been a happy one.

[illegible] with the year 1891, when the first two [illegible] settlers arrived, the flow of the Ukrainian [illegible] continued with an ever-increasing tide. [illegible], when the first three Basilians arrived, there were, according to the "La Presse" of Montreal, waiting for them in Western Canada 60,000 Ukrainians.

[illegible] in Canada, the three missionaries proceeded to the West where the Ukrainians had already settled. The three missionaries were assigned the territory of the three prairie provinces with almost a province to each. Up to this time these people had no religious guidance, although a few seculars from the [illegible] had occasionally visited them. Now for the first time they were to have pastors that were to stay with them.

With unbounded faith and courage, the three Basilians set out to retrieve the lost Ukrainians, who roaming like flocks without shepherds, were falling an easy prey to atheism, socialism and anarchy: all of which joined hands to rob these poor people of the only treasure they had brought with them from the old land - their ancestral faith. Travelling by horses and oxen, the missionaries managed to cover this whole vast territory and visit every Ukrainian colony.

(turn over)

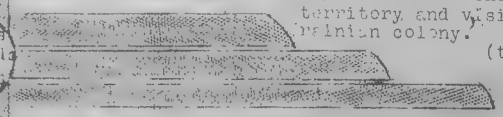

VOL. [illegible] [illegible], ONTARIO FEBRUARY, 1946.

THE MISSION OF THE BASILIAN FATHERS - continued.

A Basilian's visit to a colony was the great event of the year. It was announced ahead of time, and the news was spread from house to house until every one knew of the place and time of his arrival. When the missionary arrived, practically the whole colony was on hand. Babies were christened, children instructed, couples married, penitents heard, the sick visited and the homes blessed. Each missionary acting as a registrar recorded the births, marriages and deaths, even before the government thought records of such statistics possible.

The life of the early settlers was a life of labour, toil and drudgery, and the missionaries shared in every inch of the struggle. They lived close to the people serving them as guardians of Christian moral. At the same time they provided the only possible social leadership, and in general acted as liaison-officers between the people and the government. Not unfrequently they were the kind of men with whom the government preferred to deal. They were by force of circumstances the first teachers and interpreters of the laws of the new country. By word and example they gave their followers the first lessons in loyalty to their newly adopted homeland.

Having satisfied the most essential spiritual needs of their widely scattered flock, the Fathers set to organize the local units of the Ukrainian Church. Little then did they realize that by 1913, when the first Ukrainian bishop arrived, the firm foundation for the diocese would be laid.

In the meantime, other missionaries arrived, and a substantial number of secular priests was thrown in the struggle. The tide of godlessness and anarchy was turned, and the new Bishop set out to consolidate the hard won position.

Thus these God-fearing and courageous people, under the guidance of their spiritual leaders, wrote a new page in the history of the Canadian development. The strong religious feeling of the people found its final expression in the hundreds of beautiful Ukrainian Churches that dot the prairie West.

Some day when the future historian undertakes to write the history of the Church in Canada, he will find that the early diaries of the first Basilian Fathers will prove to be rich mines of information. These diaries are at the same time a most worthy tribute to the unparalleled zeal of the missionaries themselves. And it may fair to say that probably never before in the history of the Ukrainian Church -"so many owed so much to so few."

continued

MARCH, MONTH OF LIGHTS AND DIAMONDS

- March is the month of shimmering lights in the nothern arctic skies. It is from Aurora Borealis that our paper takes its name. May the Aurora long be a beacon of truth and its articles gems of thought that crystallize into golden opportunities and deeds that are diamonds.

MIRACLE GIRL

P. B.

During the war little was heard about Theresa Neumann "the Miracle Girl of Konnersreuth"; but a report through the National Catholic News Service states that the stigmata, - replica wounds of the Saviour, still grow inflamed every Friday on the forehead, hands, feet and side of Theresa Neumann who has lived through six years of Nazi persecution.

[illegible] was only five days old when dispathches from [illegible] and Vienna reported the death of the devout peasant [illegible] mysterious manifestations of the sufferings endured by the Prince of Peace have drawn countless thousands to the little villa where she has lived 47 years.

[illegible] said that news of the world-wide conflict [illegible] experiencing one of her weekly "ecstasies", [illegible] and that her crushed spirit left her [illegible] softly murmured the words of Christ, "Father, [illegible] for they know not what they do."

[illegible] that even during the war, Theresa con[illegible] the Saviour every week and [illegible] even provided a special [illegible] after retreating U.S. trops had deliberately [illegible] house.

[illegible] presented the interest shown [illegible] world in this simple person, [illegible] action against her [illegible] they had held her incommuni[illegible] had killed two of her biographers - [illegible].

[illegible] in 1898, the eldest of 10 children [illegible] tailor and farmer. As a child [illegible] quite undistinguishable from her [illegible] in a strongly Catholic village. However, in [illegible] of 1918, she injured her spine in a fire. [illegible] paralysis of limbs and blindness even[illegible] Suddenly, on the day of [illegible] of St. Therese of the [illegible] to whom she had prayed much, [illegible] eyesight, and on the anni[illegible] Saint's death, she [illegible] limbs; later she was [illegible] and pneumonia, [illegible] March 5, 1926, a wound [illegible] began to bleed [illegible] the stigmata began to appear for the first time.

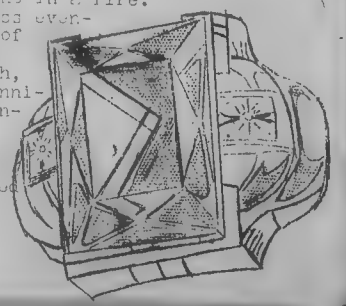

MIRACLE GIRL - continuation from page 3

From that time on she suffered at different times: every agony that befell Christ from the time He started His Passion until He died on the cross was hers. The marks of nails appeared on her hands and feet, and the imprint of a crown of thorns was on her forehead. Moreover her eyes bled. The stigmata would disappear on Sunday, but on Wednesday the wounds would become gradually more pronounced. Friday they bled again while Theresa went through the Crucifixion. One of the most puzzling features of the ecstasies of Theresa is the fact that throughout her visions she speaks in her village dialect except when she is directly quoting the figures surrounding Christ. Then she lapses into phrases which have been identified as ancient Aramaic, the language spoken at the time, and she marks minutely the variations in the dialects of that language. In the vision of the angels she hears them crying, Holy, Holy in Hebrew not Aramaic. She hears the apostles shout when Judas betrays Christ "A sword, Down fellow of a thief," which are speaks in Aramaic with loan words from Greek.

When Jesus is being flogged in her vision she weeps and is shaken by such convulsions that it seems her frail body must collapse under the blows of the whip. Although many failures have been exposed, the Catholic Church has recognized 341 legitimate stigmatizations. One-third of the number have been canonized as saints. So far no more has been started to decide officially the case of Theresa Neumann. However, there is no disposition on the part of the Church to regard her case as anything but authentic. Psychiatrists who have studied Theresa's case do not question her sincerity. Theresa is a normal person, healthy despite the fact she has been reputed not to have slept for 18 years, and has abstained from food except Holy Communion. Whatever may be the answer to Theresa's weekly manifestation it is a challenge to skepticism.

THE AURORA, STAFF, TECHNICIANS AND CONTRIBUTORS SEND THEIR SINCERE AND HEARTFELT GREETINGS TO THEIR

VERY REV. PROVINCIAL, BENJAMIN BARANYK, O.S.B.M.

ON THE OCCASION OF HIS HAPPY FEAST DAY.
WE PRAY THAT GOD MAY CONTINUE TO SEND HIS BLESSINGS AND GRACES UPON OUR BELOVED SUPERIOR FOR MANY YEARS TO COME.

SOS IN THE LIBRARY

D'ARCY

MAGAZINE INDEXES.

You may already learned from last month's issue that [illegible] and encyclopedias are among the first places [illegible] for information. However they aren't the [illegible] books where one may seek information. Es[illegible] valuable are the Magazine Indexes which are usu[illegible] on the Index Table on special shelves in the re[illegible]. These will help to locate information about [illegible], recent biographical material, and magazine [illegible] almost any subject you may want.

[illegible] guide to periodical literature is the [illegible] of the index s and probably the one you will [illegible] for several large volumes for the [illegible] bound copies for the current issues. [illegible] indexes over 100 general magazines, the [illegible] you will find in the front of each volume.

[illegible] articles are entered under author, subject [illegible] title. When copying references from the Read[illegible] magazine, [illegible] other indexes, always copy the name of the magazine, [illegible] and date thus: National Geographic 83: 523-5 [illegible] 1943.

[illegible] especially interested in educational sub[illegible] the Education Index, an author and subject [illegible] for technical subjects, the Industrial [illegible] is a subject index; in art, the Art Index [illegible] subject index.

[illegible] type is the special index to material other[illegible] pamphlets, books and magazines, such as [illegible], stories, book reviews. These indexes are [illegible] arranged together so ask the librarian to [illegible] where they are.

[illegible] of the largest and most important of these is the [illegible] Short Story Index in which you can locate [illegible] plays, biographies and critical material on various sub[illegible]. If you want a certain play, Firkin's Index to Plays will tell you which periodical may find it; if it is a one-act play, use Logasa's Index to One-act Plays. Do you know the author of a certain short story but not the title, or vice versa? [illegible] would use Firkin's Index to short stories. For [illegible] questions as the following: Index to Poetry and [illegible] - Granger, Home Book of Quotations arranged by [illegible] - Stevenson, Bartlett's Familiar Quotations arranged [illegible] etc.

- to be concluded.

ALLAN

Going His Way? (2)

Father Augustine walked up the steps, pushed the button, went inside the little vestibule and waited for the porter. The inside door swung open.

"Slawa Isusu Krystu!"

The traditional greeting was returned and Father Augustine speaking a word to the brother porter walked into the cloister.

He went down the corridor with famous pictures and paintings on either side and entered the solitude of the chapel for a brief visit to thank his Master for a safe return.

A minute later Father Augustine was in his own cell.

The room was rather longer than wide. Opposite the door was a large window through which sunlight was pouring. The office desk, where the Father now sat, was covered with not too orderly stacks of papers and letters. A book case overflowed with books. There were two chairs - one for his own use, the other for any member of the community that may come in for a confidential talk on matters of conscience. The bed was an ordinary single type with two white pillows and a patchwork quilt of bright reds, blues and greens. The quilt was covered over by a grey woolen blanket. Beside the bed was a wash stand. The walls were of plain white finish. Above the bed hung the Professional Scapular and pectoral crucifix, and above the table a print of Mary Immaculate. These were the only ornaments.

Father Augustine sat at the table, writing, with half a dozen books open around him. In the middle of them, propped up on a dictionary, was the Bible.

* * * * * *

Father Augustine along with the other Fathers and Brothers of the community sat down for his noonday meal behind one of the long tables that ran alongsside the walls of the spacious refectory.

They had chanted grace - the 144 Psalm: I willextol thee, O God, my king..., and concluded with "Our Father." The brother reader, who happened to ba a first-year scholastic stepped into the pulpit in the open space left by the

(turn to page 8)

TARMIN

THE VATICAN CITY

We often hear of this city, but perhaps only a few know something about it. In order to acquaint you more with this subject, here is a brief description of the Vatican City.

Vatican City consists of about 120 acres of land and about 1000 inhabitants. It is a completely independent state, entirely distinct from the kingdom of Italy. It has its own government, its own army, police, coinage, post-office, stamps, railroad, courts, jail, telephone and telegraph system, and its own radio station. It issues passports, receives ministers and ambassadors from 30 foreign governments, with whom it is in diplomatic relations, and sends the papal diplomats in return.

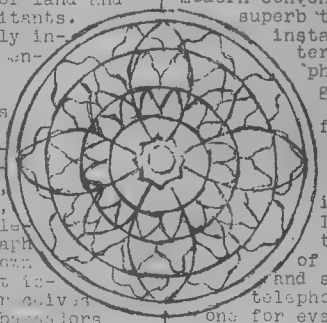

In the matter of mechanical equipment, Vatican city is one of the most modernized states in the world. Almost every modern mechanical device is to be found there. The Pope's tiny domain is equipped with a fleet of about 100 automobiles, many of them American made. It has one of the world's most powerful radio stations constructed under Marconi, discoverer of wireless. There is even an aeroplane, very little used now, but a possible nucleus of the Vatican air-fleet to come. Besides these there is a host of minor mechanical contrivances in use throughout Vatican city such as: typewriters, all American made, dictaphones, loud speakers, vacuum cleaners, Diesel motors, electric elevators, printing presses, generators and a system of indirect lighting. Most illustrative of all these modern conveniences is the superb telephone system installed by the International Telephone and Telegraph Company of New York and finished in 1930. Vatican is the most completely telephoned state in the world. It contains more than 270 miles of telephone wire and some thousand telephones, almost one for every inhabitant. Some of these wires penetrate walls 15 feet thick. Other wires are of varying colors to harmonize with the priceless frescoes through which they had to pass. Through the 30 lines connecting the Vatican city with the rest of the world telephone, conversations can be held with all of the continents.

The Vatican palace contains about 1000 rooms some of which can accomodate from two or three thousand people at 15,000 people in the Vatican in a single day. The Pope's house is composed of a series of chapels, galleries, reception halls, apartments and offices. The Clementine Hall, the Consistory Hall, the Ducat Hall, and the Royal Hall can hold vast numbers of

(over)

THE VATICAN CITY - continuation from page 7

The value of the art treasures contained in the Vatican Palace can hardly be estimated. Typical of all this splendor is the Sistine Chapel where the Papal elections take place. The ceiling of which Michelangelo took four years to paint.

The Pope himself lives on the fourth floor, where his private apartments are found. His official suite where he works and receives the more distinguished visitors is on the floor below. With the Pope in his palace reside the Secretary of State, one Cardinal, the Assistant Secretaries of State and the higher officials among the hundred prelates that compose the Papal Court.

HEROIC FAITH - continuation from page 9

The mandarin was struck with admiration at the faith and courage of the boy, but refused to grant him his request. But this child received from God the glory of the martyrs on account of his great desire to become a martyr.

We may not be able to shed our blood for the Faith; but if we live for God as the martyrs did, God will give us heaven as our reward in His own good time.

USING HIS WAY? - continuation from page 6

U-shaped arrangement of the tables, and chanted a verse from the Bible in Old Slavonic while the community sat at attention. Another brother, with a white apron over his black habit, passed along the tables serving large bowls of soup which was the first course.

- to be continued.

Whilst you have the light, believe in the light, that you may be the children of light. John 12: 36.

CARDINAL NEWMAN'S RULES FOR WRITING SERMONS

BRO. P. K.

1. A man should be earnest, and write not for the sake of writing, but to bring out his thoughts.
2. He should never aim at being eloquent.
3. He should keep his idea in view, and should write sentences over and over again until he has expressed himself accurately, forcibly and in a few words.
4. He should aim at being understood.
5. He should use appropriate words. Ornament and amplification will come spontaneously in due time, but he should never seek them.
6. He must creep before he can fly, by which is meant that even the great virtue of humility has a place in literary composition.
7. He who is ambitious will never write well, but he who tries to say simply what he feels, what religion demands, what faith teaches, what the Gospel promises, will be eloquent without intending it, and will write better English than if he made a study of English literature.

* * * * * * * * * * * * *
* * * * * * * * * * *
* * * * * * * * *

BIHUN

HEROIC FAITH

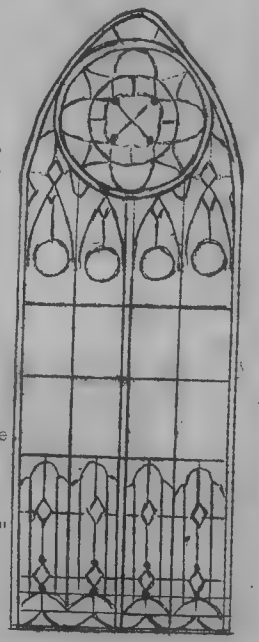

In the year 1833 a violent persecution was raised against the Church by the King of Cochin, China. Many Christians were cruelly tortured and put to death for the Faith.

These good people showed the greatest joy in the midst of their sufferings, and even the little children nobly confessed the Faith and offered themselves to the judge to receive the crown of martyrdom.

One day a little boy presented himself before the tribunal of the judge. He threw himself on his knees before him, and asked for permission to speak.

When he obtained permission, he said: "Mandarin, cut off my head with the sword, that I may go to my country."

"Where is your country?" asked the judge.

"It is Heaven," replied the child.

"And where are your parents?"

"They are gone home to heaven, and I want to follow them. Oh, sir, give me a stroke with the sword and send me there too."

- cont'd on page 8.

SID Y. FLAKES (3)

THE HISTORY OF THE TEXT OF THE OLD TESTAMENT

The Bible of the New Testament was written in Greek except that of St. Mathew. The text of the New Testament passed through five periods.

The first period is the publication of the New Testament. The books were written between 40 and 100 A.D. They were probably written singly and in small groups. They were written on papyrus. The primitive shape was [illegible] that of a scroll.

The second period is called compilation which extends from the [illegible] of the books to the Council of Carthage ([illegible] A.D.). It is during this period that the originals [illegible], and only copies of originals were left which usually [illegible] many errors through copying. This loss of the original was due to the perishable nature of the material on which it was written and through persecution.

The third period is the fourth century. During this period [illegible] was taken in copying the Bible. Two important copies of the Greek text were made which still exist. The first is Codex Vaticanus, and is the most ancient and [illegible] Greek Manuscripts. It contains the whole [illegible] Lamas. It is written in small unicals [illegible] division. It is preserved in the [illegible] Library. The second is Codex Sinaiticus. It [illegible] from the place of its discovery, the monastery [illegible] at Mt. Sinai. It was taken to Petrograd, [illegible] remained there until Christmas, 1933, when it was [illegible] London, England.

The fourth period extends from the fifth century to the [illegible]. During this period the copying was usually [illegible]. Every monastery had its scriptorium, a room [illegible] copying of the Scriptures.

[illegible] is that of Printed Editions. The first [illegible] was printed was the Complutension Bible of [illegible] but it was not completed until 1522. The [illegible] Greek New Testament to be printed was the one [illegible]. From these two texts many others appeared. In [illegible] was divided into verses, while the division into chapters was much earlier.

The Greek Text of the New Testament, as we possess it today, should be considered as enjoying at least substantial conformity with the divine original.

CASSEROLE

"Bro Damien let's hear you pronounce, 'Turtle'." Said Damien, - "Buffalo."

Bro. Vital's story about the melted devils brought on this one:

A priest was conducting a Catechism class for some little boys and girls.

"Who made the angels?" he asked.

"God made the angels," the answer came back very promptly.

"Very well then, who made the devils?" asked the priest.

Silence reigned in the room. It did not seem very right to them somehow to blame God for the evil spirits.

Finally a little girl raised her hand.

"Can you tell me who made the devils?" the priest asked with a smile.

"Yes," said the little girl. "God made the angels, and some of the angels made themselves devils."

The greatest theologian on earth would not have been able to give a better answer.

Gyp has 7 lovely pups.

The heavy wind of Feb. 14th blew the roof off our big barn, and also knocked down the little building in our backyard.

Sorry no sideshow as advertised in last month's Aurora.

"Some people have the habit of raising their voices when they become very earnest about something. This loud voice may denote the authority of certainty, but it may also be the camouflage behind which lost confidence is hiding itself. It may even be the big dark bully used to intimidate his opponent. In any instance, it is unpleasant and retards rather than aids good conversation. The cleverest defense I have observed against a person whose irritation showed in a loud voice was that of a quick-witted woman who raised her arm as if to protect herself against a blow, and with a merry twinkle in her eyes, said: "Don't strike, I'm a woman." - Maxwell Droke.

SHALL I BECOME A BASILIAN?

But the vows?

[illegible] Basilian is bound by three vows of [illegible], Chastity and Obedience. For those preparing for the priesthood two additional vows are added by which all [illegible] is pledged to the Pope, the Vicar of Christ in Rome, and all striving for high positions in the order is [illegible] to be suppressed. These vows are the pivot, the main spring in the religious life of a Basilian. It is these vows that make him different from the ordinary man in the street, yes, even from a secular priest who is not bound by the vows. It is through these vows that a Basilian is a religious, a monk, a special [illegible] to serve God and Christ's divine [illegible] men. [illegible] these vows, he is [illegible] to live [illegible] angels [illegible] heaven. Among many kinds of [illegible], he is called [illegible]. You'd be surprised at how many he'll give you.

The Penitent.

[illegible] at once. Go, no. The [illegible] the [illegible]. There is a definite [illegible] the [illegible]. [illegible] the [illegible] willingness or not, go and preach what [illegible] 'Penal Code'. The real work is [illegible] [illegible] [illegible]

WISDOM OF THE AGES OR THOUGHTS FOR RESURRECTION

Exercise Of Memory.

That the writers of our rules and constitutions were divinely inspired, is amply proved when the crucial test of time is applied. Centuries have rolled by, and for centuries thousands of obscure religious communities have faithfully observed those principles which have only today begun to be expressed and taught at large in terms of modern psychiatry, psychoanalysis, and psycholgy. From time immemorial the Basilian Fathers have been required to devote 15 minutes of their valuable time every morning for the memorizing of material, relevant or irrelevant to the work that may be on hand. As always there is a reason for these things. Aside from the standpoint of character training, a remarkable memory is developed after a few years of such practise. One who faithfully adheres to this daily exercise learns to begin each day with a sound hard mind, all the softness and flabbiness knocked out of it, and to look forward towards the day's tasks resolutely. No small feat, when it is considered that the very great percentage of humanity does not go about its daily duties in this way.

Meditation.

Nowadays the good old Catholic practice of meditation is vindicated by the modern principles of psychology, as one of the finest instruments for mental formation and character training. Father Joseph McSorley says, "The Methodical presentation to the imagination and intellect of pictures and ideas calculated to awaken beneficent emotions, healthy affections, and good resolutions is an exercise which the Catholic Church has for ages recommended and practised under the name of 'meditation'." Psychoanalysts the world over are deeply appreciating its medicinal values; for its stimulation of cheerfulness and as a powerful antidote against those many varied illnesses arising from a nervously disordered world.

Examen Of Conscience.

Even Benjamin Franklin one of America's greatest citizens advocated and practised the method of daily examen. In his autobiography Franklin carefully explains how he used the system to rid himself of his prevailing faults. The little booklet that he used for this purpose could have been taken from any used by a religious today.

Obedience.

Dorothea Brande mentions in one of her twelve disciplines for successful living the need for resiliency, and she offers as perfect examples of resilience the priesthood who must live constantly under orders. "It is not easy," she says, "to get this resiliency back into our lives, but it is a quality too valuable to be lost." In an attempt to reacquire this gift she offers a method which she claims is most difficult, and almost too ridiculous." We are fortunate that we can take all the resilience we need in our stride as it were without being ridiculous and with a true appreciation of the meaning of holy obedience.

Mortification.

And do modernistic instructors of the world ask for mortifications too? Most assuredly. Foerster, a non-Catholic professor of pedagogy instructs teachers on how to develop will power in their pupils. "Such exercises as the following will be found useful: keeping things tidy, refraining from talking, bodily gymnastics, getting up early in the morning, fasting, doing disagreeable things, carefully speaking the truth, performing drudgery(such as working on a new language)with exactitude." James the great American psychologist writes: "As a final practical maxim, relative to these habits of the will, we may, then, offer something like this: Keep the faculty of effort alive in you by a little gratuitous exercise every day. That is be systematically ascetic or heroic in little unnecessary points; do every day or two something for no other reason than you would rather not do it; so that, when the hour of dire need draws nigh, it may find you not unnerved and untrained to stand the test." And Seneca has this to say about the matter: "Set aside a certain number of days during which you are to be satisfied with the scantiest and cheapest food, and with rough, course dress; and say to your-

- Continued on page 10.

APRIL, MONTH OF BUDS

April is the month of buds and sweet growing things. It is the month of green shoots, warm skies, and fresh breezes. All these are tokens of nature's resurrection. April is the herald of a new life, and a new hope.

Fr. I.J.Lesiuk, O.S.B.M.

THE MISSION OF THE BASILIAN FATHERS IN CANADA.

cont'd.

Starting with the first three missionaries in 1902, the Order of St. Basil the Great was steadily reinforced through the following years by the addition of new missionaries from old country. It was not until 1923 that the first important milestone was laid in the history of the Order with the opening of its first Novitiate.

In 1929 the prestige of the Order was greatly enhanced by the appointment of one of its first missionaries, Most Reverend Basil V. Ladyka, to the vacant bishopric of the Ukrainian Catholic Diocese of Canada.

This rapid internal and external progress of the Order soon enabled it to mature into a canonical province. In 1932 the late M. Krysanowsky became its first provincial. Fr. Kryzanowsky was one of the most prominent of the early Ukrainian missionaries, and was held in high esteem by the Catholic and Protestant population. An outstanding Canadian, Robert England, called him the "Ukrainian Father Lacombe," expressing the hope that a monument commemorating his work would be erected.

Soon it was necessary to enlarge and build new houses of study. As time permitted faculties of scholastic, philosophical and theological studies were created and staffed by Canadian-born professors, themselves a product of the Order.

Today the Basilian Fathers are an active missionary body totalling 130 members of which 52 are priests, 46 are scholastics, and 32 are lay brothers. They are a formidable force for good always ready to be used by their respective Ordinaries at a moment's notice. And whether it be the extricating of a hopelessly indebted church from its financial difficulties, or whether it be the opening of new frontiers on the horizon of a missionary field, the Basilian Fathers are always ready to undertake the task.

At present the Basilian Fathers are chiefly engaged in missionary and parish duties. They administer to upwards of 125 city and country churches; they preach missions to the laity; give retreats to the clergy; take charge of educational institutions, and promote the printing of religious literature.

- Continued on page 10

SOS in the library.

D'ARCY

BOOKS OF THE DEAD - AND THE LIVING.

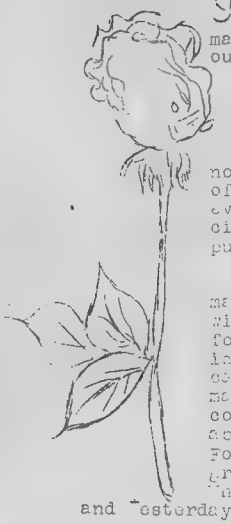

In our lives we Basilians will be confronted with many a difficult task, some of which may be out of our scope of knowledge - sort of out of our line. It isn't very improbable that we, besides doing in leading souls to God, will be called upon to deliver a lecture to the youth on some prominent figure of the past. The subject matter of the lecture may be very new to us, however that should not put us aside - handicapped because of our lack of knowledge. One cannot acquire the knowledge of everything, however there are sources where sufficient material may and can be found. That is the purpose of this column.

For life sketches of famous people there are many different biographical dictionaries. To choose wisely among them, ask yourself two questions before you begin your search: Is he living? and what is his nationality? If he is living and an American try Who's Who in America. If he is a Frenchmen, Englishman, or prominent European and living, consult Who's Who. However to locate material about less known people use the magazine indexes. For special classes of people you may use such biographical dictionaries as: Who's Who in Art. Who's Who in Government, Living Authors, Authors Today and Yesterday.

For persons not living, there are many sources of information, the standard ones being the Dictionary of National Biography(for Englishmen) and the Dictionary of American Biography. To identify obscure names of historical figures you should know: Century Cyclopedia of Names(V. II of Century Dictionary) and Lippincott's Biographical Dictionary.

As for facts the World Almanac is a useful book of facts and the most comprehensive of the American almanacs of miscellaneous information. The Statesman's Year Book is excellent for brief descriptive and statistical material on the governments of the different countries. The American Year Book is a record of the events and progress of the year, with special emphasis on the United States. The Census report published every ten years cover statistics in population, manu-

- Continued on page 12.

GOING HIS WAY?

ALLAN (3)

Father Augustine found himself looking at the scene around him. The reader in the pulpit had read the Bible, and made a slight mistake by reading the particular saint of the day one day. Father Superior looked up anxiously, but let the matter pass by. The Martyrology was correctly read for the following day. Then his voice, young but clear and unassuming, rose above the clatter of plates and cutlery: "The Role of the Brazilian Fathers - continued." (At that time it was the best seller and the book of the month.)

The mention of the early pioneer Fathers put Father Augustine into a reflective mood. The scene around him was far away from those early days, yet he could not help thinking that those Fathers now were one in spirit with their black-robed and wary colleagues of the early Ukrainian missions. There, across the table quietly eating his meal, was another whose dynamic voice had carried the Gospel message to thousands from Montreal to Vancouver, and throughout the many Ukrainian parishes of the United States. Next to him was a great list in the old Slavonic language and literature. Over there was a young missionary back from Rome where he had completed his course of Theology, now refreshing, returning, or thinking.

And the pulpit was with it they of special diet food was / ...y of Russia would say due of the lesser lights of the community. Supernatural work was all his infirmity would let him do - externally, but his cheerfulness and his patience, and the hours he spent before the Blessed Sacrament made him a source of power to his brethren.

Here was a veteran who knew the Canadian West from the muddy trails of the Oxen team days with the homesteaders to the complexities of an organized city parish.

Next to him was an authority in pedagogy. He was on the editorial staff, and a moderator of the Ukrainian Catholic Youth. A little further down the table was a born catechist. After dinner he would be going to the school among the poor boys and girls he understood so well. Between the two priests who devoted themselves to youth was a grey, stooped man whose confessional was a haven for so many sin-wearied souls.

- Continued on page 12.

Statue of Liberty

CITY OF NATIONS

B.B.

New York, like no other city makes the best study of the nations of the world, for New York is the home of all nations. A city, with a population of approximately 9,000,000 people, requiring sixty thousand bushels of wheat to feed it one day. Several thousand head of cattle barely suffice for one of its meals. No other city can be compared to it.

The various national groups live in the same proximate order in New York as they did on the European continent. The French near the Spaniards, Poles near the Ukrainians etc. You can enter into anyone of these districts and see the customs, hear the languages of their native countries. For instance you can walk into the French district and for a moment live in a bit of France. They gather in their own business places and restaurants to sing their own songs, to discuss in their own peculiar language their gardens, and their home troubles. Further on are the Italian colonies. The largest Ukrainian district is located on the east side near Avenue A.

Harlem, the negro section, is a spot where the presence of whites is not well tolerated. Most of the negroes feel inferior to the whites. Thus many are experimenting to change their race to white. It is said their first step in experimenting is with fish diets and various face powders. Many of them are white in skin, being only one tenth negro, but are classified as negroes because of their blood.

Walk into Chinatown, a veritable Shanghai. In the Arabian districts one may hear the Arabic language. New York is also the home of all creeds. The two over ruling denominations are the Catholics, who have over 400 churches including immense St. Patrick's Cathedral, and the Jews. There are white Jews, Negro Ephipian Jews, who also despise each other. Because of the Negro Jews, many call themselves Israelites, saying the genuine Jews of the Negro Jews are those who practice Judaism. Thus their is confusion amongst them. The most up-to-date places are 5th Ave., where located on 34th St. is the Empire State; Park Avenue with all its white skyscrapers, Broadway with all its glittering lights really are sights. New York is the home of all nations.

Basilian Fathers,
Grimsby, Ontario.

March 9, 1946.

C.I.X.

Rt. Rev. Msgr. Fulton Sheen,
Catholic University of America,
Washington, D.C., U.S.A.

Dear Father Sheen:

We hardly dare hope that you can spare a moment of your precious time for our letter.

Briefly, we are six second-year-theologians in the Basilian Fathers' monastery at Grimsby, Ontario. We have always been fascinated with your sermons and lectures, although as a rule we consistently speak Ukrainian at home, and our kind Superior, Fr. Pohut, C.S.B.M., has given us permission to follow your radio programs regularly. Once in the Summer of '45 in Hamilton, Ontario, we enjoyed the rare privilege of hearing you, meeting you, shaking hands with you and stealing your autograph.

Now all we want to say is this. We think you're great, and we're going to pray God off His feet to keep you going on the job for many years to come. After that we hope you don't think us too presumptuous, if one of us takes your place.

Yours sincerely in Christ,
The Brother Theologians, O.S.B.M.

The Catholic University of America
Washington, D.C.

School of Philosophy

March 23, 1946

The Brother Theologians, O.S.B.M.
Basilian Fathers
Box 122
Grimsby, Ontario

Dear Brothers:

I am in receipt of your letter of March 9, in which you tell me you have been given permission to follow my radio programs. It need hardly be added that I am deeply touched by your kind words of encouragement and, above all else, by your prayers.

The suggestion that after a long service one of you take my place is an admirable one, only I feel that each and every one of you is capable of doing it.

I recently gave a lecture in Philadelphia, in which I spoke of the Ukrainian Church. After narrating the terrible sufferings of your people, the Holy Father even suggests that possibly there are worse things in store for them. Please God if this blood must be shed, may it become the seed of a risen Church, who will enjoy the Faith, perhaps through the apostolate of some of you.

Thanking you again for your prayers, and wishing you every blessing, I remain

Faithfully yours in Christ,

(signed) Fulton J. Sheen

RT. REV. FULTON J. SHEEN

FJS:mmp

CONTINUATIONS

MISSION OF BASILIAN FATHERS from p. 4 - In 1939 a printing concern was established at Mundare, Alberta, where a religious bi-weekly, The Light, is printed. An excellent "Almanac of the Ukrainian Family" printed annualy has proofed its popularity by twice doubling its patronage. Many other books, pamphlets and journals are published by the Basilian Fathers. Printing and publishing being a line of work in which they have particularly distinguished themselves in the past, much good could be expected from this field of activity in the future.

S O S from p. 5 - facturing, agriculture etc., in the United States. For figures of finance, trade and world commerce see the Statistical Abstract(an annual publication)and the World Economic Review by the U.S. government.

Along with books and magazines do not forget the vertical file which contains pamphlets, clippings and in some libraries pictures. Pamphlets and clippings are very important; they often furnish material too recent to be found in books. Find out if your library has a picture file. If not pictures can be located through Ellis's indexes mentioned above, through the Reader's Guide which indicates portraits and illustrated articles, and through encyclopedias and books on your subject which may contain illustrations.

Many libraries have booklists which are free and furnish excellent suggestions for general reading, club papers and the like. Exhibits will help you keep abreast of the times with the new books, will call attention to outstanding books of past years and will display titles for the different holidays and seasons.

(End)

WISDOM OF THE AGES from p. 3 - self, 'Is it of this I was afraid?' For it is in time of immunity from care that the soul is to be prepared for hard things, and it is in a season of good fortune that it should be strengthened against evils ... If you would not have a man flinch when the crisis comes, you must train him beforehand."

Thank God for giving us Christ; we thank Christ for giving us the true Church; and we thank Saint Basil for the rules which allow us to live most perfectly in His Church as Basilians.

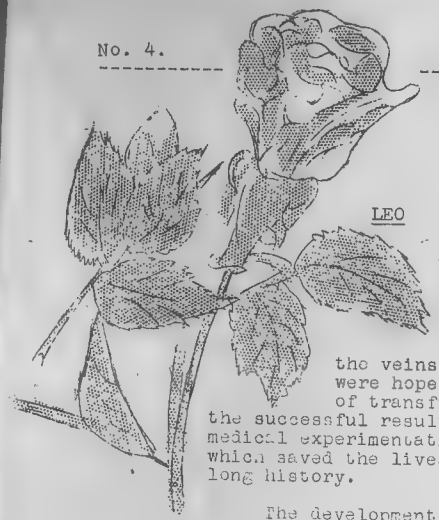

BLOOD TRANSFUSION

LEO

During the World War II many precious lives were saved by blood transfusions. On all battle fronts, wherever doctors of allied forces transfused "packaged"blood into the veins of wounded victims, there were hopes of recovery. This method of transfusing dried blood plasma is the successful result of scientific research and medical experimentation. This blood transfusion which saved the lives of thousands of men has a long history.

The development of the practice of transfusing blood into the veins of sick and dying men began four centuries ago. However at that time the doctors knew of its value and dangers in a vague way. Only in the seventeenth century, Dr. Jean-Baptiste Denis transfused lamb's blood into the bloodstreams of a youth suffering from fever. Other doctors assertained that the lad recovered in spite of the transfusion. Various countries prohibited such operations; even the Pope himself banned it. Dr. Denis also successfuly performed a few blood transfusions from one person to another. In the majority of his cases, the reactions of the blood transfusions proved to be fatal. Until 1902 the reason for the numerous deaths of so many recipients of human blood remained a mystery. In that year a young doctor in Vienna, Karl Landsteiner, discovered that there were various types of human blood. His researches proved that if a patient received blood from a donor whose blood was incompatible with his own, death would result. The classification of blood types and methods of determining to which type an individual belonged was formulated and perfected. Direct blood transfusion from one man to another ordinarily became a safe operation.

During the World War I, medical experts discovered methods of preserving blood in containers for later use. These doctors are Richard Weil, Peyton Rous, J.R. Turner, and C.H. Robinson who froze the blood and thus preserved it for weeks or a few months.

In 1934 a scientist, William Elser, began work on evolving a method for drying blood. Doctors W.W. Flosdorf

Continued on page 12.

C O N T I N U A T I O N S

CASSEROLE from page 15 - you any Mahogany Straight Tobacco?

"Mahogany what?" asked the clerk.

"Mahogany Straight," blithely obliged Bro. Anatole.

"Perhaps you mean Canada Straight," said the rather perplexed clerk referring to a popular brand of tobacco.

"No," replied Bro. Anatole, "I mean Mahogany Straight. That's the only kind I smoke."

And he walked out leaving a somewhat bewildered and confused clerk staring at him.

GOING HIS WAY from p. 5 - At the head of the table was Fr. Superior, a comrade of Fr. Augustine's during his student years. Father Augustine smiled as he remembered how this priest had helped him in many an innocent prank during their novitiate.

Father Augustine came out of his musing with a start as Father Superior said, "Enough!" to the reader and all rose at the end of the wholesome meal.

The Fathers and Brothers stood on opposite sides of their tables as before the meal and recited grace. Then they left according to calling for the chapel.

Kneeling in their pews, they recited the customary prayers to Our Lady for Greek schismatics and to St. Joseph for a blessing and protection of their monastery.

After the short prayer they filed out for recreation.

(continued)

BLOOD TRANSFUSION from p. 11 - and Stuart Mudd perfected the method in 1935. Three years later Dr. Max Strumia who performed the first successful transfusion with liquid blood plasmas, made a unit for drying the plasma. The U.S. Army surgeons welcomed his method, which proved to be a blessing for many Allied soldiers who now live because of dried blood plasma.

As a result of modern methods of "packaging" blood, blood may be taken from a Brother in Mundare and dried, then sent to members of our Order in Europe. Here it may stay for years without losing its life-giving strength.

Dried blood plasma, however, is not the ultimate stage of perfection. The future holds out new substances for blood plasma, among them gelatin and pectin substances.

REFLECT BEFORE YOU SPEAK

BY TERRY

HELLO (BUD)!

Hello! Hello! How do you do?
How large am I! How small are you!
If you were not so very small,
Or I were only half as tall,
I'd be as short as you were high -
And you would be as tall as I!
-MRM

We should always check over our thoughts before we expose them to the world, just as we re-examine a valuable letter before mailing it.

Many a time we may have the opportunity to see how a person had to suffer embarassing consequences for saying something without due consideration and reflection. Sorry to say, a great number of such people may be found. Furthermore, they even seek opportunities to "crack fast ones" and blindly expose their lack of knowledge and self control. After committing such faults, they become as red as tomatoes, hide their heads in shame, and seek the closest exit.

Often the clergy are prone to such errors. Therefore, opportunity is taken for a little admonition. We must make it our duty never to expose our thoughts without serious consideration. If we, priests and priests to be, yield our convictions to gain popularity the result will be only too sorrowful. Thus we shall lose our dignity amongst the people, and also the aims for which we labored. Therefore, let us always keep the motto, "Think twice before you speak" in our minds.

The true value of a person is judged by his thoughts and "prevention is always better than cure."

SID Y. PLANKS (4)

THE HISTORY OF THE VERSION OF THE SCRIPTURE

A version is a translation of the Bible from the original language into other languages. We usually divide the versions into Eastern Versions and Western Versions. The Eastern Versions are the Aramaic Version, the Greek Version and the Syriac Version. The Western Versions are the Coptic Versions and the Latin Versions.

The most important Aramaic Versions are the Targum and the Samaritan Pentateuch. The Targum is a translation from the Hebrew Bible into Aramaic. When the Aramaic language was used by the Jews, the Bible was translated into Aramaic, and later written down for private readings. In a short time it was authorized for public worship. The Samaritan Pentateuch contains the first five books of Moses because these were the only books recognized by the Samaritans.

The first Greek Version is the Septuagint. It was used as a popular Bible of Greek-speaking Jews before the days of Christ. This Greek Version was translated in Egypt, probably in Alexandria. Its name is due to an old story that the version was made by 72 learned Rabbis about 250 B. C. It is a complete translation of the Old Testament. When the Christian Church adopted the Septuagint as its own book of the Old Testament, the Jews began to cast it off. The Septuagint is a faithful and often slavishly literal translation. It is of the greatest value in discovering the primitive text. Other Greek translations were made as in the second century when Aquilas, a Jewish proselyte, made a version from motives of hostility to Christians. It was a translation from the Hebrew with deliberate alterations of passages favorable to Christianity. During Origen's times there were four Greek Versions of the Bible. They did not agree in some places so he made a new version called Hexapla. Hexapla had six columns. In the first he had the Hebrew text, the second the Hebrew text translated by him. The third column the Aquila's Version, fourth Symmachus, fifth Septuagint. and the sixth Theodotian Version.

In Syriac Versions there are only two main versions, the Peshitto and Diatesseron. Peshitto means simple and it was intended for the people. The Old Testament is a translation from the Hebrew while the New Testament is a translation of the Greek Septuagint. The Diatesseron is the harmony of the four Greek Bibles in Syriac.

- * * * * - * * * * -

C A S S E R O L E

Sprig has cub, subber is cubbing ad everywud if feeding fide.

* * *

It was a fine warm evening not long ago, and most of the local skunks thought so too for more than one of the species were out that night. Gyp and Cookie were excited; their noses hot on the trail told them they were in for something good. Then it happened ... Gyp was old enough to know better, but for Cookie it was a terrifying experience. She reared as if a brick wall had struck her and headed leeward.

The night was meant for mischief. Our Dodge containing Fr. Superior, Fr. Lesiuk, and Bro. Adrian dressed for the business of the evening rolled to a stop. Fr. S. left the car a moment to visit a neighbour. Unfortunately the door of the car was left open ... In a bound Gyp was on the front seat feeling very sorry herself and demanding sympathy. For three horrible minutes Bro. Adrian and Fr. L. did their best to convince the not too fragrant Gyp that at that moment she was a most undesirable passenger. At this point our two little birdies who witnessed the whole scene flew home, leaving behind them a trail of moist humours and doubtful vapors.

* * *

And talking about vapors, the Council of Aurora'll Can Yuh says, "If anyone whosoever shall build a new barn to the windward of a new monastery ..... A.S."

* * *

Bro. Anatole often finds it necessary to visit department stores to see if certain goods are available, and often he must make his investigations when he hasn't a cent with him. At such times he looks around, notes whether the needed article is in stock, and departs before any obliging clerk tries to favor him with his services. But once Bro. Anatole was too late, and was stopped short in his tracks with a, "Is there anything I can do for you?" Bro. Anatole saw that it was useless to ask about the article he needed as he had already noted it stocked on the shelves, and besides he was short of money. Although a non-smoker he asked for something not to be found in this world, "Have

- Continued on page 12

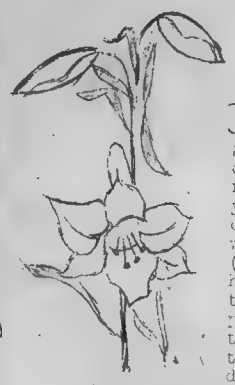

SHALL I BECOME A BASILIAN?

continued.

The Novice.

The candidate now becomes a Novice. He is given a flowing black habit, a cowl, a silver crucifix, a rosary, and a new name in a stirring ceremony in the Novitiate chapel. The young novice already looks like a priest, the only difference being in the leather belt which he wears instead of the triple cincture (black cloth belt) worn by those Basilians who have already taken their vows. Yes, we meant that about the name too. It is the novice's privilege to change his name on his taking of the habit or clothing day. You may be sure that during his six months of living as a candidate he has been planning a pretty name for himself, one usually taken from from his favorite patron saint. With his new name and habit, the novice feels that he has done away with the world now more than ever.

The Noviceship.

The period of Novitiate lasts for a term of one year, and begins on the day the novice has received his habit. The novices have for their superior a priest who is known as Father Master, and he has an assistant priest known as Father Socius. It is these two priests that guide the life of the novice during his noviceship. They teach him the spiritual life, and before long he is surprised to find that there are more ways of praying than reciting memorized prayers. He begins to find out that his spiritual life is interesting. He begins to feel and understand much more clearly that he has entered upon something big, something great, something noble and ideal. As each day slips by, he knows that his vocation is truer and stronger.

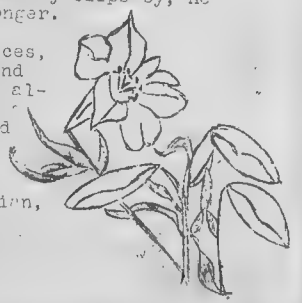

Looking across at his companion novices, he notices that they are just as lively and red blooded as he, if not more. They are always ready for hockey, basketball, a prank, a game, a song, or anything that a light and carefree heart can think of when recreation time comes around. Studies are also touched upon in the Novitiate, but only lightly. He has a taste of Latin, Ukrainian, a bit of liturgy, and singing.

- To be continued.

Aurora

Edited Monthly by the Scholasticate, O.S.B.M.

MAY JUNE
MONTHS OF FRUITS

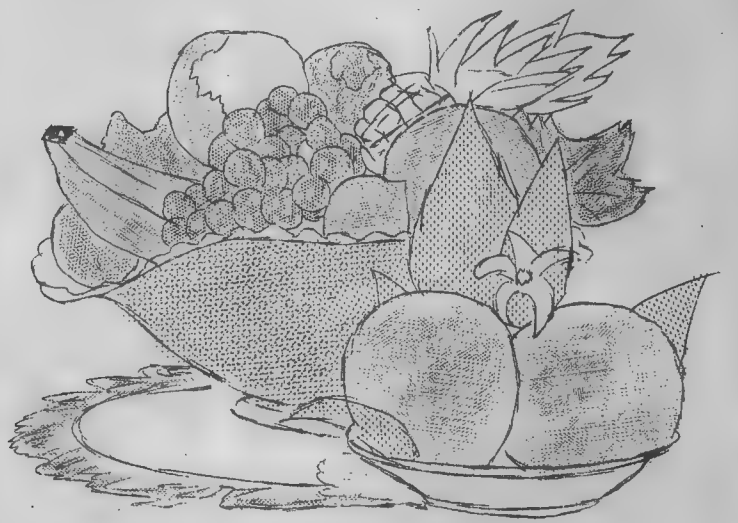

VOL.X. NO.5-6. GRIMSBY, ONTARIO MAY-JUNE, 1946.

From
The Editor's Chair

BASILIAN HIGHLIGHTS - FR. MARK ROMANOVICH, O.S.B.M.

On Sunday, May 5th, 1946, a new congregation of sisters named the Missionary Sisters of Christian Charity were officially called into being by their founder, Rev. Fr. Mark Romanovich, O.S.B.M., professor of Moral Theology in the Grimsby monastery. After years of work, planning, and persevering preparation, Fr. Mark finally had the happiness of seeing his dream vision become a reality when on Blossom Sunday, he tendered the religious habits of his new congregation to the first two members of the new society.

Sunday, May 5th, 1946, is a red letter day in our Basilian Calendar, for one of our great Basilians gave the impetus to a deed of national, historical, and religious significance. If, as according to Phillips Brooks, "No man has ever come to true greatness who has not felt in some degree that his life belonged to his race, and that what God gives him He gives him for mankind," then Fr. Mark has achieved greatness. Ever since the God planted germ of the ideal in his heart to found a society of nuns who would bring glory to God through their unlimited services to the Ukrainian people all over the world, Fr. Romanovich has not spared himself, his time, or his many talents in a relentless drive to reach his goal. Charity is his cry, charitable are his deeds, and with St. Paul his lips may ring put: The Charity of Christ Urgeth Us. That Fr. Mark has succeeded so far is surely a sign that his work is the work of God. Success in the face of unbelievable opposition, difficulties beyond comprehension, and dozens of totterings have proved this beyond a doubt. And when it is God's work nothing may stay it.

The birth of a new army of religious workers is a joyful note in a world filled with gloom, uncertainty, and universal unrest. Surely it is not God's plan to thrust a new force for good upon an earth doomed to an atomic bomb. Fr. Mark's sisters bring us a ray of hope, a new appeal for peace,

and an answer to the surging prayer of 45,000,000 voices of an oppressed nation.

Fr. Mark and his congregation are contemporaneous to our times. In our daily endless bustle over millions of unimportant trivials, we are apt to lose our true sense of value and miss the significance of the great work planted in our midst. One who has not done so will recognize Father Romanovich as a man worthy of our whole hearted esteem, reverence, and admiration. We are only too proud that he is a Basilian. We can only continue to pray for him, for his sisters, his health, and wish him the happiness of living to see ultimate success.

MAY AND JUNE,
MONTHS OF FRUITS

May brings the blossoms, June sees its fruits. The cherry with its red black, firm, sleek sides bursting with juicy goodness is the first to gladden the eye in early summer. Its appearance foretells the coming of its later cousins in the autumn harvests. What sweeter music than the robin's note, "Cherries are ripe!"

****
******
****
**
****
******
****

THE BELLS cont'd from page 4 - Una O'Connor is a well known Catholic actress and usually plays roles of a maid.

The first difficulty that faces Fr. O'Malley in his new parish is the poverty of the parochial school, St. Mary's. With unaccustomed diffidence, the priest steps in the world of nuns, gently ruled by Sister Benedict. Sister Benedict is played by Ingrid Bergman, a non-Catholic and Swedish by origin.

Father O'Malley's practical outlook soon influences Sr. Benedict, in spite of herself. Following her "turn the other cheek" counsel, Eddie(Dickie Tyler) gets a black eye in a playground spat. The nun buys a book on boxing and proceeds to coach the lad.

To be continued.

HORRIBLE STATISTICS: There are 9 Scholastics in Mundare who are not contributing to Aurora!

STARRING INGRID BERGMAN AND BING CROSBY (HRYCZ KORBAY)

IN

ALLAN

The Bells of St. Mary's

Merrily the bells ring out in St. Mary's. Leo McCarey, Hollywood's Catholic film producer has added a sequel to his previous production, "Going My Way" - another picture conveying color of Catholic life, "The Bells of St. Mary's."

Skeptics said it wouldn't work twice. The cynics said, "What - more hokum?" But Leo McCarey, aided magnificently by a perfect cast, has given the lie to both.

The director-star team of McCarey and Crosby is re-united, and Father O'Malley is with us again. The new film stands on its own strength, with none of the faults of the usual sequel.

From various elements, McCarey's direction creates a harmonious whole. It is said he had no completed script. He and his writers and technicians would begin each sequence with a general idea. As they worked they contrived details that made the scene superior. Such is the talent of this Catholic man. Most people ask: "How does he do it?" The answer is: Only McCarey understands how - and that is his greatness.

The natural, sympathetic acting of Bing Crosby made Father O'Malley a very real person in "Going My Way." But you will feel as if you know him still more, as Crosby shows him solving more subtle problems in "Bells of St. Mary's."

Bing Crosby, a good Catholic, is very well known for his beautiful voice. However, there are factors less known to the general public. Bing(Harry)Crosby regularly attends the 8 o'clock Sunday Mass at St. Charles Borromeo Church in Hollywood, and, besides, upkeeps an entire Church mission in China. By origin Bing(Harry)is Ukrainian, although magazines and papers publish him being Irish, Scottish, and what not.

Father O'Malley is shown to his room by the housekeeper, a small part well enacted by that sterling performer, Una O'Connor. The housekeeper regards him with a lugubrious sort of pity and makes it clear that she sees no easy way ahead for him. His predecessor has had a breakdown, and she predicts one for him. Why? "Up to his neck in nuns" and the parochial school.

cont'd on page 3.

VATICAN CITY

VATICAN CITY

TARMIN

The vastness of St. Peter's may be judged from the fact that at times it has held as many as 70,000 people. It is lighted by 700 chandeliers containing 15,000 electric bulbs. For the exterior illumination of this great basilica on the occasion of the canonization of the Little Flower, on May 17, 1925, there were required three miles of rope, 5,000 lanterns, and 15 tons of tallow.

Most of the work on the fabric of the huge church is done by Sanpietrine, a corps of workmen whose positions are usually handed down from father to son. It is they who scale the dome to light the torches and lanterns that illuminate the basilica on great occasions. It is they, who prepare the setting for the canonization of the saint, the coronation or burial of the pope as well as for the other magnificant ceremonies. It is they who transport equipment from the immense vaults of St. Peter's, where ceremonial properties have been stored from centuries, until now no man knows exactly how much has been accumulated there.

The next most interesting building in Vatican City is perhaps the Belvedere Palace, a large modern apartment house where most of the Papal employees live. Their apartment is modern and supplied with heating, baths and electricity - all free.

There is also another apartment house for Vatican workmen separate from the Belvedere and consisting of six-room flats with modern heating, plumbing and electrical appliances. Among the other interesting buildings in Vatican City are the new barracks of the Papal Gendarmie, where the Papal army lives under strict discipline. These barracks were built by Pius XI. Here as in the barracks of the Swiss-guards, no one but a member of the corps is permitted to enter.

Then there is the Vatican Post-office, of modernistic architecture with an interior of chrome, crystal and oak. There is also a bar for coffee and soft-drinks only.

Vatican City also contains a drug store, not in the American style, but for medicines only, a machine and repair shop, garages, a power-house, a workshop for repair of tapestry, which is operated by nuns, and the church of St. Ann which is the parish church of the Vatican State.

CHEERFULNESS

BOBBY BONES

"Joyfulness of the heart is the life of a man and a never failing treasure of holiness: and the joy of man is length of life." Eco. XXX-23.

Cheerfulness in itself appears to be a small virtue of little value, nevertheless it is one upon which a great deal of our future depends, therefore worthy of our attention. There are two classes of cheerfulness: one is idiotical and unlogical, the other is sincere and pleasant to all. To acquire it, this means self restraint, self control for the love of God and neighbor, also great precaution not to lose our temper. All day long we should be seen with a gracious smile and a kind word. Be assured we will experience great joy by devoting our time to the happiness of others. Learn to smile and not yawn, the world will smile back at you. But if you are met with a frown in return, then with a gracious word of tranquility go on your way, your good deed has been recorded.

Jesus indeed was a Man of sorrows but He was not a sad man. He possessed a cheerful temper, serenity mingled with seriousness, a most enjoying presence and a winning personality. The presence of a cheerful man reacts like an invigorating tonic, exerting a quiet yet still a potent influence on his fellow men. His equanimity of spirit will perpetually remain undisturbed, he will not succumb even in violent catastrophes.

Our generosity and vivacity should not discontinue upon the accomplishment of prescribed duties. We should not keep count of what we do, stopping strictly at the exact limits of duty. Excellent that we perform our duty, but for the happiness of others we must go further. Learn to devote ourselves generously and to show a smile even when overwhelmed by distasteful work, remembering later not to recall in conversations our pains and fatigues.

Learn to detect the gladness and beauty of life not its misery and discomfort. It is said a contented cheerfulness is a sign of wisdom, also a man's task is always light if his heart is light. Therefore don't dwell upon bygone failures, don't brood over them, but forget them. Why decorate the walls of our hearts with pictures of vanished joys and faded hopes? Be of good cheer and trust in God.

QUEEN OF PEACE

P. B.

Spring time is Mary's time. In honor of the gentle and retiring Maid of Nazareth, Catholics the world over offer homage at her many shrines during the month of May. Prayers ascend to her from the hearts and lips of sages and simple folk, saints and sinners. Almost instinctively her clients appeal to her in all their trials and worries. To Mary they are brought the wants of suffering humanity and without affectation.

It would seem that a priceless part of the Catholic heritage of all lands and ages consists in unbounded confidence in Mary's power. We see her enthroned in glory in the realms of heaven, honored above all creatures by her Son and Saviour. The very fact of her presence adds joy to the souls of those who have been redeemed by the Precious Blood of her beloved Son. So beloved is she by her Divine Son that none of the gifts she asks of Him can be refused. Constantly she brings to His attention the needs of her children on earth, with the same assurance that He will be as attentive to them as He was on the occasion of the wedding feast at Cana, when He worked His first miracle in response to Her quiet plea.

Mother of the King of Kings, Queen of heaven and earth, her children address her by many loving titles, each one of which is a tribute to her perfect conformity to God's graces. One title of Our Lady concerns us specially in the light of world happenings, and that is, Queen of Peace. Though the bloody conflict of the war has ended, the clouds of tribulation still beset half the globe. The triumph of evil and sin, though shortened through God's mercy, has not yet been ended. Unless men profit by the terrible lessons of a savagery unlike anything that has gone before, there will be no hope for a prolonged peace. Unless men's hearts are converted to the God Who loves them, the forces of iniquity will once more gain ascendency on earth, and having gained it, yield no more to right and justice. If men depend again on their own unaided efforts to bring about world peace, their efforts are going to be

- cont'd on page 8.

CONTINUATIONS

UKRAINIAN RELIGION cont'd from p. 10 - stem which shall bear much fruit, so too the body is laid into an earthly grave till that moment when it shall rise to a new lasting life. Sweet honey in the fruits signified the sweetness of the life that the just shall live after the general resurrection. Various fruits typify the beauty and lustre of the resurrected bodies. For as St. Matthew writes: "Then shall the just shine as the sun in the kingdom of the Father." (13, 43.

As to the times of the year when this Service should or should not be held it will be best to quote Rule 169 of the Nomocanon of the Eastern Church. The rule says that services may be held during: a) the 12 days between Christmas and Epiphany, b) the first week of Lent, c) Easter Week, d) all Saturdays and Holydays of obligation. At every other time the Requiem Services may be held. However, specially solemn days to commemorate the departed are all Saturdays, but the more significant ones are: a) Meatless (Kliasopustna) Saturday, b) 2nd, 3rd, and 4th Saturday of Lent, c) Easter Saturday before Pentecost.

Entirely not obliging by Church Law are the traditional commemorations (Panychy) which are established by various territories. These are usually held on the 3rd days after burial, on the 9th day after burial, and the 40th day after burial.

* * * * *

VATICAN CITY cont'd from p. 9 - Nowhere in the modern world are conditions better for the workers than in Vatican City. The reports declare that the citizens, numbers of whom with their families have foreign as their Italian citizenship, do not pay rent on papal territory. Employees who live in Vatican City pay no rent nor taxes. Electricity is furnished free of charge.

* * * * *

QUEEN OF HEAVEN cont'd from p. 7 - in vain. Mary's power in Heaven, as far as our understanding comprehend it, is unlimited when she intercedes on our behalf before the Prince of Peace. Did they not pray to humility and the confidence of her Son fervently for that gift of peace which the world is seeking, she would undoubtedly present their petitions to her Divine Son, and receive a favorable response to her supplication.

* * * * * * * * *

BRO. LEO

THE CROSS

From the earliest days of Christianity the Cross became the symbol of the reign of God. The Cross marks a new era. Now it is a world redeemed with the Precious Blood of our beloved Saviour. With the elevation of the Cross with Jesus on it the new era in the world's history commenced. No one ever was powerful enough, or will be, to destroy Christ on the Cross. Christ will possess the supreme power over the whole world till Judgement Day.

When the Cross with arms outstretched to embrace the sinful world came to pagan countries, the citizens mocked at its divine significance. All followers of Christ were considered insane. The pagans hated Jesus on the Cross. To diminish His power they persecuted faithful Christians throughout the Roman Empire. The blood of the martyrs reddened the soil. But this very blood became the seed of new Christians. More and more crosses were publicly worshipped, and more Christians readily sacrificed their life for the Crucified Christ. The Romans were determined to wipe out Christianity. The King on the Cross willed that the Romans fall, and fall they did. The Crucified Christ won a glorious triumph.

From then on, the sign of the Cross appeared in new countries. The apostles and missionaries preaching Christ's doctrine christianized the world. With crosses on breasts Saints accomplished great heroic deeds, their strength coming from the Cross. Eyes fixed on the Cross they overcame great temptations. A short sincere prayer to the Crucified God defeated the devil, the enemy of mankind. Many saints with eyes fixed on the Cross left this miserable world of tears, and immediately entered into life everlasting.

Indeed great is the power of the Cross. From here Christ rules victoriously over all His enemies. Therefore, during Holy Week, when we are reminded often of the Cross let us renew our devotion to the Cross. From this Christ-like sign we must all our strength to continue our spiritual combat. There is no safer shelter then under the Cross. At the hour of death nobody gives us more strength than the Crucified Christ.

UKRAINIAN REQUIEM SERVICE

MEL.MEL.HISTO

Parastis, derived from the Greek 'parastasis' is the word for Requiem services in the Ukrainian language. What does it mean? In Greek 'parastasis' has many meanings. Amongst others it corresponds to the word 'representation.' In this article the most practical derivation would be 'presentation.' In other words, Parastas is defined as a presentation of prayers for the dead. This service is purely a function of the Ukrainian Catholic rite. It consists of [illegible] sung, in a minor key by the officiating priest and cantors alternately. The essential prayers are: The opening [illegible] to God; Psalm 90: the Great Ektenia; Alleluia; Kondak(tropari); First and Second Station(verses from ps. 143 with troparitsa refrains); Verses(8 tropari with the refrain "I raised art thou, O Lord, teach me thy justifications."); Ektenia for the Dead; Slavsia; Ps. 50; Canon: "It is indeed meet"(Dostoyno jest); Verses for the Dead; Ektenia for the Dead; Dismissal. Following the service the priest intones: "In eternal memory shall rest, O Lord, thy departed servant and may he eternal his memory." To which the cantors respond: "Eternal memory(2), repose with the saints(1), eternal memory(1)."

As every word of this liturgical function has its symbolical [illegible] so does the [illegible] Requiem service. Kolyvo, 'kutia' - [illegible] sweetened with honey, and various fruits are [illegible] which is located in the dead front of the church and before which the Parastas is chanted.

is one day cast into the earth, covered, and awaits the moment when it again shall come to life, sprouting tiny

cont'd on p. 8.

— CASSEROLE

Funniest incident of the month: Bro. Josaphat Korol shooting bullfrogs by the pool.

* * *

Saddest incident of the month: Bro. Josaphat Korol missed most of the bullfrogs.

* * *

Most indifferent incident of the month: Bro. Josaphat Korol eating one of Bro. Damien's rhubarb pies.

* * *

The man who least cares to have his name published in Aurora: Bro. Passivus.

* * *

The man who seems to be chased around the farm more than any one else: Bro. Ephrem.

* * *

The man who always seems to be going somewhere or just getting back from somewhere: Bro. Anatole.

* * *

The most dignified person about the place: Bro. Adrian.

* * *

The most important man about the place: Bro. Damien.

* * *

The most perplexing person about the place: Bro. Justin.

* * *

The man who has the most explaining to do after this page is published: The editor.

* * *

The man who always gets it in the neck because this page was published: The editor.

* * *

The man who couldn't think up of anything else, and as a result this page had to be published: The editor.

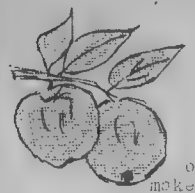

SHALL I BECOME A BASILIAN?

The Novitiate is a joyous, healthful, invigorating life. When it is completed the Novice makes his Simple Vows. From now on he continues his life as a student for the priesthood or as a lay brother in some particular trade.

I Lay Brother?

Yes, the Basilian Fathers make provision for that too. Often enough, a young man hears the call of Christ but feels that he can enter His service not as a priest, but as a lay brother. Sometimes those who find studies difficult, or who have entered the monastery a little too old to undertake the [illegible] find happiness in the life of a lay brother. The lay brothers have a very important position in the life of any monastery. In a way they are the heart and pulse of the whole community. It is through their labours that the material welfare of the monastery is taken care of. For that reason there are brother cooks, brother carpenters, brother agriculturists, brother architects, brother tailors, even brother chauffeurs, and others. Each lay brother is trained to the task he likes best, and after he has completed his Novitiate he is given over to some appointed post. His life is a very happy one. It is more carefree than that of a priest, as his conscience is not burdened down with the care of souls. Because he is always up and about the monastery buildings or gardens, he is freer from temptation than a priest and his chances for getting to Heaven on that account are greater. A lay brother's life is a noble one, though it is one of self-sacrifice. His services in the eyes of God are considered just as important as those of a priest.

Profession of Solemn Vows.

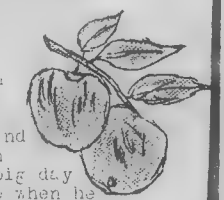

The Simple Vows which were taken privately in the home chapel after completion of the Novitiate, although taken for life according to the Basilian Order, are renewed twice each year in the summer and winter for at least three years until the day when solemn vows are pronounced. This is certainly a big day in the life of every Basilian for that is the time when he becomes a full fledged Basilian with all rights, privileges and duties. The ceremony usually takes place in church before a large concourse of people during High Mass.

To be continued.

Aurora

Edited Monthly by the Scholasticate, O.S.B.M.

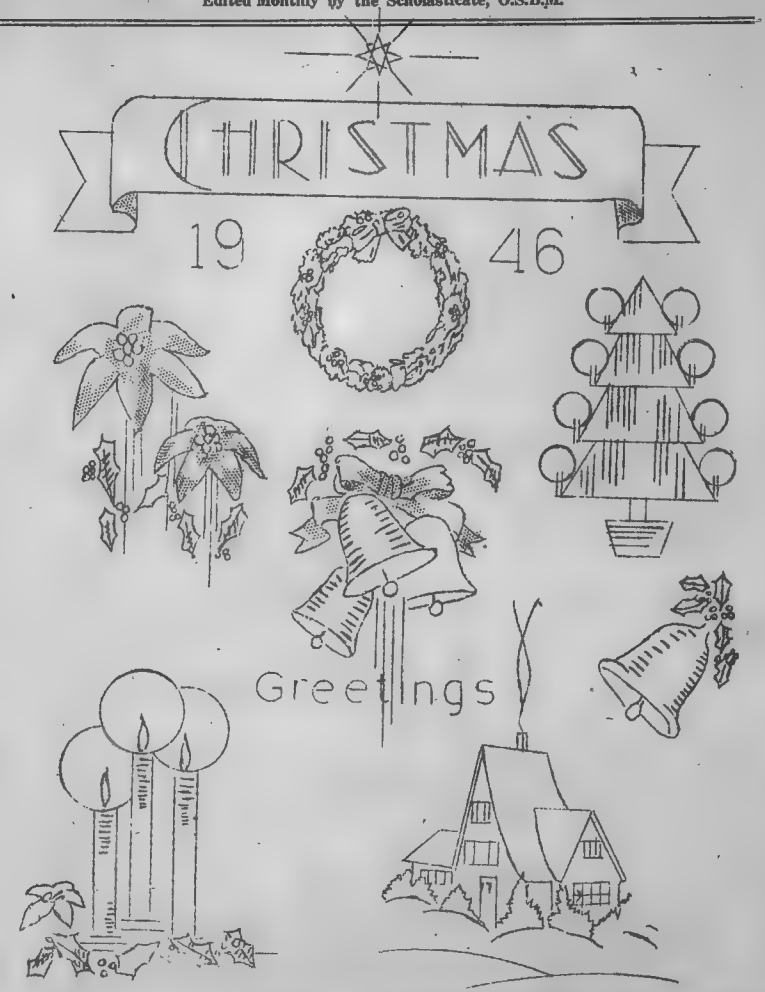

A CHRISTMAS THOUGHT:

LOVE ONE ANOTHER

The beautiful doctrine of the Mystical Body of Christ, though in a sense a revolutionary doctrine, is a return to the old call of the brotherhood of man. "A new commandment I give unto you," Jesus said, "That you love one another, as I have loved you, that you also love one another." In loving one another it is impossible not to love God, or loving God it is impossible not to love one another. Such are the effects of the divine power which are felt in the members of that Mystical Body of which Jesus Christ is the Head. The Mystical Body is more than a return or an emphasis on brotherly love. It is a life, a divine life which is lead in union with Jesus Christ. It is divine because it comes from Jesus Christ.

Earth is not heaven, nor is heaven earth. It is our ambition to reach heaven, but how can we poor, weak, helpless mortals contact the infinite. In our helplessness we must let the infinite contact us. In other words, it is necessary as if someone leaned from heaven and united man, human nature with himself. This was done by the Incarnation. Jesus Christ, God, by assuming the form of a man, reached down from heaven to earth, contacted us and gave us a bridge to heaven. This is what Christ does for us at Christmas.

But even if we should use this bridge, and get to heaven, how can we embrace an Infinite Being which is God when we are only limited creatures. To see God, to know God we must be able to share in that Divine power that is His. How else can we know Him?

Jesus promised to share His divine life with us at the Last Supper. He said, "I am the vine; you the branches." As the branch cannot bear fruit of itself, unless it abide in the vine, so neither can you, unless you abide in me."

Jesus then, promised to unite Himself as closely to His followers as the branches are united to the vine. If any of the branches are cut off from the main vine, naturally it will not bear fruit. It will die. In the same

way Christ promised that His divine life would pulsate through the souls and bodies of all the members of His Mystical Body provided they do not cut themselves off. Impregnated with this divine life we would cease to be limited; we would be able to embrace the unlimited God. We would be able to see God, to know Him, and to love Him.

[illegible] the beauty of life in the supernatural. It is the same [illegible] all the members of the Mystical Body. In the natural life [illegible] it is the same [illegible] it is the source of [illegible] it [illegible] will have many bodies. If it is a good [illegible] all will necessarily have good [illegible]. If then at St. [illegible], we and Christ make up the Body, and Christ is the Head of that Body, then all the divine life and divine actions which flow from its source in the divine Head pulsates through it. Our lives become divine. [illegible] Trinity then considers us very important. May we not then separates himself from that Mystical Body becomes supernaturally dead. For him the flow of spiritual power ceases.

We are first incorporated in Jesus Christ through Baptism. Our union with Him is strengthened through Holy Communion and the other Sacraments. Christ, the Prince of Peace, is the Head of this Mystical Body. We are its members. Each member of the Mystical Body is united to the other as much as the feet, hands, stomach and lungs are united in our own bodies. How foolish it would be to say that we love one but hate another. Our stomach is as important to us as our lungs. Then why must I hate one man, a nation, a color? We are all members of the same Mystical Body. We are all as important to that Mystical Body. We are members to each other. May the new born Babe bless us with the rebirth of a newer and stronger love towards Him and one another.

CHRISTMAS

Christmas is the time of [illegible] and good tidings for on this day our Saviour was born. His arrival is the one joyful note in our grim, dreary, and war-torn world reminding all of the common brotherhood of man. Christmas is come May it leave another drop of love in our hearts for Him Who left Heaven for love of us.

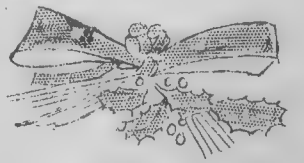

PRINCE OF PEACE -

M.A.L.

It seems so useless to pray for peace anymore. So many prayers have been said with the utmost fervor and humility during the last five years in hope that God will move the hearts of the rulers of nations so that peace may reign in this world as before. Those prayers have unceasingly risen to the throne of God, and it apparently seems that we have been wasting our time.

As Christmas comes around once more in the year's cycle of seasons, it is only natural that peace should be the principal thought in our minds. After all we all know that it was to bring peace into the world that Christ came down from heaven.

What kind of peace then did Christ bring into this world? It certainly is not what we call peace among nations. If that were the purpose of His coming, He would have failed in His mission. But this doesn't mean that God wants war amongst nations, because as long as there is no peace between God and a great part of mankind, there can be no peace among nations. The peace that God brought down from heaven is the peace of reconciliation - that which has restored God's friendship to us.

What is peace in reality? Most of us say that peace exists. But there really is more to it than that. Peace is a moral virtue, just as justice is and it acts in us and upon us. In what way? It brings about us a state of quietness, it frees us from worry and solicitude that would arise in our souls through being enemies with our neighbor. Peace as a moral virtue finds its source in the friendship of God. If we love God, place our entire hope in Him, if we are completely resigned to His will, then we possess God's friendship and our souls will be at peace.

Therefore we shall pray for peace on Christ's birthday as never before. But not only that nations should cease war although this should be the heartful desire of all. Rather we should petition, first to ourselves, then to our neighbor and all mankind, that the Prince of Peace bring us God's peace. If the Almighty grants us that peace, so surely will not hear of anymore wars.

IIIVIII

AMERICAN FORUM

BASIL

Sometime ago there was an extraordinary discussion on the radio, when the American Forum of the Air put on a show entitled: Are Communism and Democracy Mutually Antagonistic? The affirmative was presented by Conresswoman Clare Luce Booth of Connecticut(a convert to Catholicism) and William Henry Chamberlin, writer and lecturer. The proposition that Communism was democratic was defended by William Z. Foster top U.S. communist and Dr. Harry F. Ward, retired professor of Christian Ethics at the Union Theological Seminary.

At one time Mr. Chamberlin reminded Doctor Ward of the existence in Russia of concentration and slave labor camps. Doctor Ward replied saying that these camps are not penitentiaries for criminals but are constructed for rehabilitation programs. He affirmed his statement declaring that he spoke with the people who come from those camps, and whose lives (he claims) have been reconstructed.

It seems to me that Doctor Ward has not spoken to [illegible] Kravchenko nor, I think, conscientiously read his book entitled "I Chose Freedom" in which he relates how things are in Russia. As manager of a pipe-rolling plant, Mr. Kravchenko was required to use a certain number of workers from one of Doctor Ward's "rehabilitation" camps. He describes one camp and its inmates, who did not appear to be learning anything much except how to endure life in cold and filth and how to cringe before guards.

The agent of the NKVD and party secretary once told Kravchenko of a mutiny which had occurred in there of these reconstruction camps. Kravchenko has this same related in his book quoting the secretary's words: "Oh that happened at the end of 1938. Some of the prisoners refused to go to work - it was something about the food being rotten. The administration of course acted with vigor. Fourteen of the ringleaders - twelve men and two women were shot. The

(cont'd on page 6)

SCIENCE AND RELIGION

LEC

To-day we live in a scientific world, learned men take everything to the physical laboratory to be examined in a test-tube or under a microscope. This is no evil but many of our modern scientists discard religion with their science. This is the false science. Genuine science helps us know God, to serve Him, love Him but it does not abolish the existence of God. Among the men with keenest intellect who gave their services to religion is St. Thomas Aquinas. He is remarkable for his universal knowledge but no less for his singular faith and deep piety. St. Thomas brought a blessing upon his work by his spirit of prayer. Also Albert the Great received the divine blessing in his work by fervent prayer. The value of his work is still acknowledged by the realists. Still there are many other learned men who applied great reasoning powers in the scientific field. The question arises as to the work of these scientists? God and religion, and the blessing obtained by fervent prayer give efficacy to their work. Science can roll together its huge bricks from the all scientific quarries but only religion can build the edifice. Science will always take an active part in every branch of science. Therefore modern science will lead to the ruin of the world unless

---

A GREAT MAN - executioner took him in the cage, with all the prisoners lined up to see the show. Then he rolls from every fortress his gun through the crowd-filled place. "Not much chance for another plot as long as he's the spy of this one remains free."

Furthermore, Mr. Vyshinsky tells that even the most faithful Communists in their heart of hearts loathe and fear the hand of the slave-labor system.

"Not more than one of them will quite well that on the turn of the political wheel, another purge or crisis, might easily put him among the victims - as what almost happened to Victor Kravchenko. It remains for a professor of Christian Ethics to defend this tyranny, and to tell that Soviet Union has basically a wonderful regime.

GREETINGS

E. V.

Our manner of greeting friends and acquaintances [illegible] our social reputation in the community. [illegible] our greetings are most common and familiar [illegible] times, we often give them less thought and [illegible] to fall into careless habits. We [illegible] people, with greater or less degree [illegible] there is an excuse for a curt or rude [illegible].

[illegible] by words, a bow, a [illegible], that we should realize exactly what [illegible].

[illegible] of "(the world's title or address) is [illegible], but it always comes at [illegible] it has. That perfect and [illegible], "I am glad to see you." "[illegible] mean" is in vain [illegible] only. It is [illegible] circle our Christmas [illegible] life is [illegible], except between very close [illegible].

[illegible] you have shook hands with a [illegible] is to call digestions [illegible] or how would [illegible] mind, and while uttering [illegible] 'interpret' or [illegible] the left of him? Not [illegible] people who with [illegible] smiles, ember less [illegible] without moving it.

[illegible] should be a brief, firm, straightforward [illegible] hands with no strenuous squeezing [illegible] and the eyes of [illegible]. A glance at the glove off [illegible] with a jerk, but if by some reason, he [illegible] it, a hearty, "Excuse my glove," and [illegible]. [illegible] will never offer his hand to [illegible], [illegible] make first move, which [illegible] not be.

GOING HIS WAY?

ALLAN

Continued.

The two colleagues were now sitting back in reverie. Father Augustine was thinking of the day of his vows, when he stepped forward from the group of novices, knelt on the altar step and pronounced the vows of Poverty, Chastity, and Obedience. Even as he thought of it he mentally renewed them and breathed a prayer of thanks. Then had come studies ... Humanities ... Rhetoric ... Philosophy ... Theology. Father Augustine exulted as he remembered how Theology had opened his mind as he progressed to new insight into God's dealings upon the universe, Christ's role in that plan, man's privileged association with Christ.

Slowly he became thereconvinced that many social injustices, the [illegible], existing, the Christian ideal, as urged by the Church, the only agent in history being empowered by the Holy Ghost to change the heart in the mind, mind, and practice of the individual.

A sigh emerged from his parted lips as he [illegible] his unwise preoccupation. Father Augustine [illegible] of the [illegible] of things in their proper order.

Then, suddenly, a new idea. [illegible] how they might better their lot, but [illegible] Christ, and thinking that any [illegible], [illegible], [illegible], [illegible] evasion.

A corner of the old man's mouth twitched. His recreation period. [illegible] [illegible] for his own good.

To be continued.

U. N. E. A. - Cont'd from page 13. - ...ally, linger on the newspaper which is puzzling that is the quality of our thought depends ... on but of the [illegible] ... ner in, how in an incomprehensible sense, ... about. And true enough. For newspapers, recording ... bubble facts, often as frivolous seems to enrich our intellect with [illegible].

In calling ... which by their position concerning newspaper ... Emerson ... Thoreau thinker writes: "But blind are ... most people, for oh, so-called wise and the foolish ... [illegible] ... contemptuously of what they all read unintelligently."

SCRIPTURES - ARE THEY AUTHENTIC?

It is very sad fact, but we must say that during ... [illegible] ... a number of people have come to regard ... [illegible] ... thinking, well, not entirely made up of whole ... [illegible] ... of God's word, and they call it, thus ... [illegible] ... re. "Mi story, myths." Or their collection ... [illegible] ... found ... [illegible], chaos gathered together ... [illegible] ... and inaccuracies that are in them, without th ...

... [illegible] ... person with these notions ... [illegible] ... of the Bible ... [illegible] ... [illegible] ... [illegible]

very reasons. And back beyond the year 300, are found writings of the first Christians simply packed with Gospel stories and quotations. St. Clement of Rome, who died in the year 98, quotes these words of Jesus taken from St. John's Gospel: "Now this is eternal life: That they may know thee, the only true God, and Jesus Christ, whom thou hast sent." (John 17:3). St. Ignatius, who died in the year 107, quotes extensively from Matthew and John. St. Papias, who lived and died between the years 60 and 135, quotes from Matthew, Mark and John. Here is overwhelming evidence. It appears that the Gospels, even before they were put down on paper, were practically memorized by many of the first Christians. To put this into a few words: At present day, it would be impossible to change the Gospels, for they are in the hands of all Catholics, in the hands of Protestants and Jews and in the hands of unbelievers. And one or the other of these would be sure to brand the imposture as soon as it appeared. What is impossible today, because of all these guards, has always been impossible for the same reason.

Besides this point some may say, even if we have the Gospels just as they were written, maybe the Apostles might have been mistaken. Now the Apostles couldn't deceive themselves, they were eyewitnesses and they were in on some very wonderful happenings. Why should they tell lies? They certainly weren't in on this proposition for money. Our Lord didn't make them rich, and didn't promise them any fame or fortune. The Apostles ended life in hard work and even violent deaths - all but St. John who at an old age met the beginnings of hard days for the Church. A man's a fool if he sells his soul by lying and deceit for the sake of riches and honor, but he's plain out of his head if he's going to lie and swindle when he knows he's not getting anything out of it but a hard life and his head cut off. Its almost impossible to think of these poor fishermen just sitting down one day and cooking up the story of Jesus amongst themselves. Going into detail with this writing, giving the dates and seasons, the size of the crowds and other descriptions. Jesus - the greatest figure in all history, the greatest teacher of men. Can we think that these uneducated men invented all that teaching and created a figure greater than any known before that time or since? This is too tall a story. It must be rejected. To think that millions of martyrs were taken in and out to death for the sake of four liars, and that they succeeded through their dishonesty in overthrowing Roman and barbarian paganism, that today the world falls at the feet of a Crucified Criminal. No, the Apostles knew what they were writing and their writings are with us today without error from the beginning in the scriptures. Actually it's much easier to believe that the Gospels are four simple, straightforward accounts of a man, Jesus, who was also God and who lived in Palestine about 1900 years ago.

SHALL I BECOME A BASILIAN?

A Short History of the Order of St. Basil the Great.

St. Basil lived some 1600 years ago in the city of Caesaria in Asia Minor. His was a famous family. Not only he himself, but his grandmother Macrina, his father Basil, his mother Emily, his elder sister Macrina, his brother Gregory of Nyssen, and another brother Peter, bishop of Sabaste became saints.

St. Basil after completing university studies in Constantinople and Athens became greatly interested in religion, and it was in this regard that Basil visited Egypt, Palestine, Syria and other countries to see how the monks lived in all these. There were very few monasteries organized and [illegible] know today where the monks could live together in prayer for the purpose of common work and prayer. In the year 360 after long study Basil wrote his Rule or [illegible] for the way living was so wise and prudent that soon all the other monasteries in the East began to adopt it. In this way Basil became the father of monasticism in the East.

Even in these early times the Basilian Order founded by Basil became a pillar of the Church. It was Basil who fought the new the Arian with his many writings and his vast store of knowledge. No other order has produced so many martyrs and saints for the Church as St. Basil's Order.

After Ukraine had accepted Christianity in 988, many Ukrainian entered the Basilian Order and numbers of large monasteries were founded throughout Ukraine, Poland, Hungary, Italy and Jugoslavia. And here the Order produced great saints such as St. Josaphat whose life was sacrificed in the struggle for union with Rome. From this branch of the Order came those sons of St. Basil who were to work hand in hand with those Ukrainian immigrants who sought happiness on the unbroken lands of the new world. Here is their story shortly.

In the year 1900 many Ukrainians because of the difficulty to earn a living in their own home land, and because of the pressure exerted upon them by outside forces were forced to emigrate

to far away countries such as Canada, Australia, Brazil, and Argentina. Here indeed they came upon bitter hardships, for these countries were new and unopened. But their chief cause for grief was the lack of their own Ukrainian Catholic priests to serve them. Many in those foreign lands gave up or lost their faith. It was then that the Basilians in Western Ukraine saw that something must be done.

In 1902 the first three Basilians came to Canada. They were Fr. Platonid Filias, Fr. Sozont Dydyk(who is still living and serving the children and grand children of those first Ukrainian pioneers) and Fr. Antin Strotsky. With them came a Basilian Lay Brother and three Sisters Servants of Mary Immaculate. The first missionary trials of these first Basilians were unusually difficult. Often trips of 50 miles or more had to be undertaken by sleigh to outlying posts where a few Ukrainian families were waiting starved for Holy Mass, the Sacraments, and their own Ukrainian word.

With time more Ukrainian Basilians arrived. They made their headquartes at what is now known as Mundare, Alberta. In 1923 a Novitiate was opened in Mundare for the training of future Basilians. From that small beginning the Basilians have spread through Canada and the United States. They have in addition numerous other monasteries and residences, three homes of study for their students; one at Mundare, Alberta, another at Grimsby, Ontario, and one at Glen Cove, L.I., U.S.A. The first Provincial or Superior of all the Basilians in Canada and America was Fr. N. Kryzanowsky. The second and present one is Fr. Benjamin Baranyk.

Today the Basilians have over 70 missionaries at work for the Ukrainian people in Canada and the United States. Barely rooted to the soil of the new land the Basilian Order has already given out four Ukrainian Bishops. These are: Bishop Soter Ortynsky, who died in the States, March 21, 1916, Bishop Basil Ladyka(Canada), Bishop Ambrose Senyshyn (U.S.A.), Bishop Neil Sawaryn(Canada). It is fit to note here that the world famous Metropolitan Andre Sheptycky was a Basilian.

In case you are in doubt, the letters O.S.B.M. stand for the Latin words Ordo Sancti Basilii Magni, and that means the Order of St. Basil the Great.

Amongst those receiving Christmas presents, 1946 were: Bro. Anatole, a ball point pen and a tom cat; Bro. Hilarion, a can of ; and Bro. Raphael, a package from Dérwent labelled 'Wild Oats'.

oOo

THE NEWSPAPER

BY BROTHER MELCHISEDEC

Nothing perhaps is taken so much for granted today as the daily newspaper. Neatly rolled it rests in our mail box awaiting some one to slip it into his pocket and carry it indoors to the army that rushes to disintegrate it into comics for Billy, sports for Steve, society for Mom, shows for sister Ann, and the battered politics for Dad. But is that all that the newspaper brings - a rush, a scrimmage, and then a pile of crumpled papers for some weary mother to pick up?

Ernest Dimnet in his book "The Art of Thinking" doesn't think so. For by knowing how to read the paper it does not directly make you a newsmonger as it is falsely sustained by some, but it develops one into a thinking man.

In the same book, the author offers some hints on how a newspaper should be read. It does not necessarily that that is the only means of gaining knowledge from the daily prayer, but more to know what should be stressed when we begin our daily glance at the paper. The method proposed by Dimnet requires a red pencil and big scissors. Armed with these the reader attacks the pile of newspapers. Some sheets are thrown away while others are quickly gone through, with the red pencil zig-zagging through a column. In short time two stacks result: thrown aside sheets and pencil-marked pages. The marked pages are clipped, and finally we have a neat little sheaf of clippings, and a litter of crumpled sheets ready for the trash.

It is now that the reader slowly goes over the clippings, thinking. A few moments later the clippings are carefully tucked away in various dossiers. The paper has been read. Perhaps you may meet that man later in the day. Perhaps he will be surrounded by interested but silent listeners. Now and then one asks him a question, one of those questions you wish you could answer. He answers it, recalling facts which you remember seeing in the morning paper, but which you thought immaterial.

"What helps him think? asks Dimnet. Simply taking the daily newspaper for what it really is: a page of history." And so it is. The newspaper sums up important events day after day which no textbook can bring out. All that is needed is the reader's personal effort to know how to extract this information from amongst the many items recorded by the press. For blind indeed must be the people who

Continued on page 8.

CHRONOLOGICAL INDEX

OF ARTICLES IN 1946 AURORA, VOL. X.

GRIMSBY, ONTARIO, CANADA.

No. 1. January, 1946 - Month of Angels, 12 pages.

Be Sincere ..... Rev.Fr.M.Kohut.
The Bible ..... Sid.Y. Planks.
The Pope Who Abdicated ..... Farmin Gani.
S.O.S. in the Library ..... D'Arcy.
Casserole .....
Scruples ..... Terry.
About the Britannica ..... Sven Svengali.
Ecclesiartical Titles ..... Rocky.
Shall I Become a Basilian ..... –

//

No. 2. February, 1946 - Month of Books, 12 pages.

Ancient E[illegible] ..... Leo.
On Voice ..... Terry.
History of the Text of the Old Testament ... Sid.Y. Planks.
S.O.S. in the Library ..... D'Arcy.
Table Manners ..... Felix.
Going His Way ..... Allan.
Casserole .....
Different Titles of King George VI ..... Zach Zeuxis.
Shall I Become a Basilian ..... –

//

No. 3. March, 1946 - Month of Lights & Diamonds, 12 pages.

The Mission of the Basilian Fathers in Canada .. Fr.I.J.Lesiuk.
Miracle Girl ..... B.B.
S.O.S. in the Library ..... D'Arcy.
Going His Way ..... Allan.
The Vatican City ..... Farmin.
Card. Newman's Rules For Writing Sermons ... Bro. F. X.
Heroic Faith ..... Bihun.
History of the Text of the Old Testament ... Sid. Y. Planks.
Casserole .....
Shall I Become a Basilian ..... –

No. 4. April, 1946 - Month of Buds, 16 pages.

Wisdom of the Ages or Thoughts for Resurrection .. Editorial.
The Mission of the Basilian Fathers in Canada .... Fr.I.Lesiuk.
S.O.S. in the Library ..... D'Arcy.
Going-His Way. ..... Allan.
City of Nations ..... B. B.
Letter to Msgr. Fulton Sheen ..... –
Letter from Msgr. Fulton Sheen ..... –
Blood Transfusion ..... Leo.
Reflect Before You Speak ..... Terry.
The History of the Version of the Scripture .... Sid.Y.Planks.
Casserole ..... –
Shall I Become a Basilian ..... –

//

No. 5-6. May-June, 1946 - Months of Fruits, 12 pages.

Basilian Highlights - Fr. Mark Romanovich, O.S.B.M.. Editorial.
The Bells of St. Mary's ..... Allan.
Vatican City ..... Farmin.
Cheerfulness ..... Bobby Bones.
Queen of Peace ..... B. B.
The Cross ..... Leo.
Ukrainian Requiem Service ..... Mel Melphisto.
Casserole ..... –
Shall I Become a Basilian ..... –

//

No. 7. November, 1946 - Month of Harvests, 20 pages.

Seven Years and Ten ..... Editorial.
A Welcome ..... Editorial.
Dedication .....
Going His Way ..... Allan.
The Seven Sacraments ..... J. S.
Latin Versions of the Bible ..... Sid. Y. Planks.
Through the Years ..... Mel Melphisto.
Anniversary of the Problesk ..... Leo.
The Bells of St. Mary's ..... Allan.
Bits About Rome ..... B. B.
Are Anglican Orders Valid ..... J. S.
Secrets of the Orchid ..... Basil.
Casserole ..... –
Shall I Become a Basilian ..... –

No. 8. December, 1946 - Christmas, 16 pages.

Love One Another ..... Editorial.
Prince of Peace ..... M. A. L.
The American Forum of the Air ..... Basil.
Science and Religion ..... Leo.
Greetings ..... R. M.
Going His Way ..... Allan.
Scriptures - Are They Authentic ..... B. B.
Shall I Become a Basilian .....
The Newspaper ..... Mel Melphisto.
Chronological Index, 1946 ..... _

**** ---- ****

CONTRIBUTORS

REV. FR. N. [illegible]
REV. FR. I. [illegible] LESIUK
DEACON SOTER PIDSKALNY
DEACON HILARION ADAMS
DEACON PATRICK PASCHAK
DEACON JOSEPHAT SATYROK
BROTHER RAPHAEL [illegible]
BROTHER EMILIAN BEDNAR
BROTHER LEONTIUS [illegible]
BROTHER MARTIN PRZYMA
BROTHER BARNABAS DANCYSHYN
BROTHER EUGENE KUSHKO
BROTHER CORNELIUS PASICHNY
BROTHER PAUL KOSTAK
BROTHER MARIANUS LESYK

TECHNICIANS, 1946

DEAC. PATRICK PASCHAK - Typist.
DEAC. VITAL PIDSKALNY - Printer.
DEAC. HILARION ADAMS - Printer.
DEAC. SOTER PIDSKALNY - Mailer.

**** ---- ****

A NOTE OF APPRECIATION

To all the contributors and friends of Aurora, the Editor and Staff wish to pay their sincerest thanks. The year 1946 has been unusually successful in all respects, and that has been largely due to the great numbers of articles pouring in from all sides from old and new helpers. In spite of difficulties, and pressure on time it has always been a joy to produce each monthly issue. A special word of thanks is tendered to Deacon Patrick, our typist, who waded through the entire series '46 without a hitch, jolt, or a quiver. Thank you one and all. Continue the good work and may it lead to bigger and better things. It's all yours Glen Cove, and May God be With You.

Bro Smark

ПРОБЛЕСК

Видають Брати Схолястики

Виходить раз у місяць

Ч. 1. Гримзі, Онт. Січень, 1947. Рік XI.

НА

В ДНІ
Св. ІМЕННИКА

ЇХ ЕКСЦЕЛЕНЦІЇ

КИР ВАСИЛІЄВІ

МНОГІ

ЛАДИЦІ

Найщирійші ПОБАЖАННЯ,
Заяву вдячної ЛЮБОВИ
І китицю МОЛИТОВ
Складають ДО СТІП

ЧСВВ.

ЛІТА

Брати Схолястики
ЧСВВ.

ВЛАДИКО!

ЧАС

Миртан.

Люди,що розуміють вартість часу,кажуть,що час - це маєток-гроші. В житті релігійнім час є спасінням. Час є так дорогий,що навіть вічність не може надолужити страти одної хвилини.

Втрачене багатство можна відзискати працею й ощадністю - втрачене здоровля ліками й поміркованням - забуте знання наукою,а втраченого часу вже ніколи повернути не можна. Він як та вода,що рікою пливе - не вертається.

Кожна біжуча хвилина є сировим матеріялом,що з нього можемо зробити що схочемо. "Не думай про минуле, не мрій про майбутне,але лови біжучу хвилину й учися кожний час" - так промовляє до нас кожний день,що приходить до нас як найліпший приятель,несучи на невидимих х долонях неоцінені дари. Коли ми не користаємо з тих дарів,він пом мало значає і невернеться вже до нас ніколи. Кожний ранок приносить нам нові ласки,але якщо ми занедбали ласки вчорашнього,або передвчорашнього дня,то помало робимось нездібними щоб оцінити сьогоднішні.

У фабриках полотна одна урвана нитка псує цілу тканину,а страту,що з цього виходить,покриває робітник. Але хто буде платити за пірвані нитки у тій великій,дивній тканині життя? Певно що ніхто інший,як тільки той,що її так недбало плете. А таку пірвану тканину плете кожний, що з дня-на-день живе і працює без пляну. Безсумніву,такий тратить найбільше часу. Йому здається,що він багато зробив в часі - а тимчасом з його праці і сліду не видно. Нам треба бути такими як Квінтій - що не лягав спати,доки не виготовив собі пляну праці на слідуючий день.

З цего бачимо вартість часу. Час,це наш найдорогший скарб - особливо час молодости. Використаний в молодости час - це неначе капітал,що його ми складаємо на свою кращу будучність. Як осінні жнива залежать від весняної праці,так залежить і старість від молодости.Якщо не хочемо на-старість жалуватись і нарікати,то вміймо тепер оцінити й використати час молодости. Каже один вчений - Бекон - що чоловік,хоч молодий літами,може бути старий годинами.

XXXXXXXxXXXXXXX

"Одна година денно може на протязі десяти літ неосвіченого чоловіка зробити освіченим..... На протязі одної години денно можна прочитати 20 сторінок,або 7.000 сторінок річно,себто коло 18 грубих томів."

О. Марден.

ХТО ЦЕ? ВАСИЛІЯНИ

Лубівяк.

Василіяни - це ми,духовні сини великого Отця й Учителя Церкви,св.Василія Архиєпископа Кесарії Кападокійської. Василіяни - це перший і найбільший монаший Чин на сході,що видав багато великих святих: 1805 святих Папів,Патриярхів, Архиєпископів і Єпископів; 3,010 святих Архимандритів; 11,085 св.Мучеників і ще без числа святих Угодників.

Рівнож це є перший і найбільший Чин в Україні. І в Україні він видав таких світочів як: Св.Антоній і Теодозій Печерські,св. Йосафат, Митрополити Рутський і Шептицький,багато мучеників за св.Одність і багато інших святих і славних мужів. Василіяни в Україні - це перші носії просвіти,штуки й науки. Вони видали першого українського літописця Нестора,маляра Алипія,археолога Гриневецького та багато інших великих мужів науки.

Василіяни - це той Чин,що високо й непохитно держить прапор св.Одности нашої Церкви зо святим Римським Престолом. Папа Лев XIII каже,що з розквітом того Чина зростала й Українська Церква,а з його занепадом і вона занепадала. Цей наш Чин є також відродителем релігійного життя в нашім народі. Він перший завів у нашому народі набоженьство до Пресв.Христового Серця, травневе набоженство до Преч.Діви, завів Апостольство Молитви, Марійські Дружини і.т.п.

Василіяни - це також ті монахи,що тому 50 літ, попращали батьківщину й пішли світами до Америки,Канади, Бразилії, щоб ратувати безсмертні душі своїх братів. Василіяни - це місіонарі,що дають місії,реколєкції,провадять релігійні організації і братства та багато парохій. Іншими словами - це є монахи,що все своє життя,своє здоровля, свої таланти і всі сили радо й невідклично пожертвували на жертву й працю на славу Бога й на добро Церкви і народу.

Коли так роздумаємо хто ми є,то мусимо заключити що належимо до славного,апостольського Чина,до старого й заслуженого Чина й що нам ту його славу треба не тільки старанно зберігати але ще збільшувати своєю працею,а надіжсе повинні ми цей Чин любити - а любити його любов діяльною - повним пожертвованням наших всіх сил на труд - На БІЛЬШУ СЛАВУ Й УПОДОБАННЯ БОЖЕ, для добра Церкви,Чина і нашого страдучого народу.

Україна й Німці

Богуслав.

Нам,що жили далеко від страхіть війни,цікаво знати,хто там на рідних наших землях був більшим тираном-гнобителем в часі цієї останньої світової війни - чи німці-гітлерівці,чи большевики.Певно,що ті,що пережили ті страхіття далиб нам скору відповідь,але тим що того не бачили й на власній шкурі не пережили,варто над тим подумати. Бо були часи,коли наші симпатії стояли по стороні німців,як наших приятелів й освободителів і це має навіть свою історичну основу. Пригляньмося цему блище.

Цілі,довгі століття вела Україна завзяту боротьбу з двома своїми сусідами Москвою і Польщею,а окружена ними з усіх сторін мусіла оглядатись за помічю в дальших сусідів. А тому що Німеччина також ворогувала з Москвою і Польщею,то зовсім природно,що Україні й німеччині було"по-дорові" і тому знесилена й поневолена Україна оглядалась на сильну Німеччину. І був час,у першій світовій війні, що Німеччина дала поміч Україні,розуміється в надії і на свою користь,але ослаблення фронту на заході змусило її забрати свої війська з України.

В цій другій світовій війні становище німців до України було зовсім відмінне-вороже. Вони не йшли будувати,визволяти Україну - їх гаслом було: нема України,нема такого народу,як українці,смерть їм! Жахливе і страшне це гасло,однак це не видумка - це факт! Спитайте тих,що це чули на власні вуха,що бачили це на ділі власними очима.

Німцям треба було України.Україна це багатий край - має нафту,вугілля,залізну руду,манганову руду і т. д. Україна має все те,чого Німеччині було треба. Одно тільки було на заваді,власник тої землі,український нарід. І тому почали німці ту страшну ліквідацію українського народу. Вивозили тисячами до примусових робіт дітий,жінок і старців навіть таких,що ледви самі жили. Кожний українець в очах німців був рабом без краю і без права,тому можна було робити з ним що хотіти - убити,застрілити як собаку на вулиці,чи денебудь і колинебудь. Така то була трагедія України під німецькою займанщиною - не краща вона й тепер під московською.

Однак це були людські пляни - не Божі! Та,колись недавноще велика могуча держава,що хотіла володіти цілим світом - сьогодні покірно слухає інших. І щойно тепер в такому понижені починають пізнавати й учитися,що не тільки вони є людьми з правом до життя,але що те право мають інші,що їх вони так безпощадно винищували.

БЕРЕСТЕЙСЬКА УНІЯ

Бр.П. Творці Унії. (далі) 5)

Коли помер володимирський єпископ,князь Острожський назначив його наслідником берестейського старосту - Адама Потія. По приписам східної дисципліни Потій постригся в черці в Чині св.Василія і приняв імя Іпатій. Цей муж,коли-перенав володимирський престіл,став правдивим,непоколебимим стовпом унійних змагань. І якраз мав це на цілі і кн.Острожський,хоч ще не знав про ділання інших єпископів. Як сказано,єпископи не уважали за відповідне розголошувати про свій намір,доки намірене діло не стане на сильних основах. Оскільки це вдалось - хід подій покаже.

Сам кн.Острожський налягав на єп.Потія,щоб на найблищому синоді піднести справу злуки з Римом. Він вже тішився тою мрією,що буде носієм великого діла - унії,що стане пробудителем в історії народу. І таким міг він стати,якщоб не придержувався деяких понять,що були не згідні з духом церкви. Історія зазначує,що Острожський вже тоді був заражений дещо протестантизмом. Тому його "чистота віри"не була такою,якої вимагала Церква,а між условинами,які подав князь Потієві що до Унії,були деякі неможливі,як на пр.злука цілого Сходу.Інші условини були під впливом протестантизму,як поправлення св.Тайн. Ясно,що Потій відмовився виступати перед синодом з таким проектом.

Синод скликаний 1593 р.не вдяв нічого гідного завваги. Доперва 1594 р.почалась на-добре мова про Унію. Хоч політичні обставини вязали рішення синоду,Терлецький далі збирав підписи за Унією. Підписались всі крім Потія,якому Терлецький - незнать чому - навіть не згадував про намічене діле. Однак коли Терлецький представив королеві це письмо з підписами,то король не хотів його приняти,доки там не буде підпису Потія.Тоді Терлецький вдається до Потія - познакомлються блище й бачать,що їх обох вяже одна справа,одна свята ідея. І від тоді стануть ці два непохитні мужі на рішучій певні дорозі,до бажаної церковної реформи.

Коли письмо-просьба злуки з Римом вже було готове, король ще запросив Митр.Рогозу і єп.Потія до себе на нараду,але хитрої вдачі Рагоза не хотів явитися на королівському дворі,хоч дав свій підпис і згоду на Унію,бо не хотів зразити собі вельмож,що були противні тим змаганням,він навіть скаржився перед ними начеб то йому Унію накинено і тільки мужна постава двох єпископів спонукала його ставитися на королівському дворі.

Д.б.

МЕРТВЕ МОРЕ

Б. Е.

У тій святій Землі,що по ній ходив колись Христос своїми Богочоловічими ногами,є два моря. В однім вода є солодка,а в іншій багато риби. Зелень прикрашує його береги, розлогі дерева отінюють його своїм галуззям,а їх спрагнені коріння поливають його життедайні води. Над його берегами бавляться безжурноді ти,так як бавились колись,за часів Христа. Христос любив бути коло нього і тут накормив пять тисяч народу.

Кристальна вода ріки Йордану творить цей життедайний збір води так принадним,що довкруги нього люди будують свої оселі,а птички свої гнізда,бо всяке життя коло цього моря чується щасливим.

Та Йордан пливе далі в друге море,але тут вже не чути плюскоту риб,ні шелесту листя,не видно ні одної пташини,не чути веселого гомону дітвори. Подорожні шукають іншої дороги,щоб сюди не переходити. Вода в цім морю не чиста й ціла околиця не сприяє ніякому життю.

Чому така велика різниця між тими двома сусідніми морями? Чи не тою самою хрустальною водою напуває їх Йордан? Чи не є вони в тій самій землі? Ні не тут треба шукати відповіді. Це перше море,Галилеиське, приймає води Йордану,але їх в собі не затримує,кожна краплина іде своєю дорогою,щоб зробити місце другій,ще кращій,ще чистійшій. Це море знає,що ліпше є давати як приймати. А друге море є скупе,захланне. Воно проковтує всі води Йордану,але їх вже нікуди не випускає. Море Галилейське дає і тому також має життя в собі і ще другим уможливлює його,а це друге море нічого другим не дає і само не має життя в собі - і тому воно - Мертве Море.

ооооо-ооооо

МОЛОДЬ І МУЗИКА.

(Док.зо стор.9)

Вони мусять виконувати свої частини так,як вони є написані і як того вимагає дирігент. В орхестрі нема місця для одиниці,що сама хоче бути "цілою парадою". Успіхи і слава цілої орхестри є їх успіхами і славою й тому вони так радо й витревало виконують свої обовязки як члени даної групи. А таке виховання є підставою в гармонійному,людському співжитті.

шшшшшш-шшшшшш

НАША ПРОГУЛЬКА ДО НЮ ЙОРКУ

Степан.

День 9 січня,це день,що його ми брати Схоластики Гленковської Обителі не легко забудемо. В цім дні Впр.о. Ігумен взяли нас до Ню Йорку на "прогульку". Насамперед-ми заїхали до нашого манастиря св.Юрія в Ню Йорку,і там по нашому українському звичаю,всім Впр.Отцям і Братам заколядували. Потім около 11 год. ми почали свою мандрівкуп по місті. Насамперед поїхали оглянути нюйоркський Музей. В ньому є зібрана й представлена ціла історія Ню Йорку від давних індіянських часів,до сьогодні. По стінах цілого музею висять портрети славних нюйоркських мужів,сцени з життя колишніх мешканців цього міста,а також пожежі й інші важніші події цього тепер найбільшого міста у світі.

Оглядали ми той музей може до першої години,а що до того часу ранішне горнятко кави вичерпалось,ми вернулись до св.Юра й гарненько покріпились. По обіді рішили ми,щов вже автом не поїдемо,бо за багато часу забирає шукання місця,де можнаб його лишити. Поїдемо собвейом (підземною залізницею). Не довго ми за ним шукали. Знайшли той що нам було треба і сходимо до підземелля.

Та це вже мабуть таке наше щастя,що і тут довелось пережити гарні пригоди. Тут у собвею є автоматичні фіртки, що впускають людей на платформу,де приходять потяги. Щоб така фіртка отворилась,треба кинути 5 центів у скарбонку, що в ній уміщена. Всі брати дістали гроші,покидали в скарбонку тай пішли ждати на потяг,тільки бр.Н.Н. (мабуть вже занятий філософічними концептами) не завважив цего й остався за фірткою тай ще без гроша. Інші люде переходять, а він стоїть і подивляє їх - як то добре бути багатим і мати в кишені бодай 5 ц. Але що тут робити? Лізти попід спід - якось не йде! Може через верх - також зле,ану зловлять тай завернуть,щей сорому набереться - біда! Вже навіть філософія не помагає. Та на щастя оглянувся один брат і бачучи сумну міну бр.Н.Н.,як стоїть перед фірткою і в кишені за пятаком шукає,догадався в чому діло,дістав від о.Ігумена потрібний маєток,передав його тому,що був за фірткою,і так він дістався на платформу. Думаю,що він тепер свято переконаний про правдивість евангельських слів, що легше верблюдові крізь"ігличне вушко"пройти,а нежіть багатому в царство небесне,як без 5 сотиків влізти до собвею.

(Далі буде.)

xxxxxxXxxxxxx

КАНАДІЙСЬКИЙ УКРАЇНЕЦЬ А УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД.

Мікрос.

Кожний українець, денебудь він уроджений, не перестає бути сином України і того ніяк відречися не може. Хоч він сам не був в Україні, але там були його предки, може навіть його родичі і від них він одержав українську кров. В його жилах пливе така сама кров, як і в тих, що родились на рідній землі.

Крім крови, кожного українця лучить з народом його рідна мова. Дуже мало є таких українців у Канаді, чи Америці, що зовсім не знають рідної мови. Про це дбають родичі і Рідна Школа. Деколи можна знайти таких що невміють по українськи читати, чи писати, але не тому, що не могли на навчитися, але що хтось занедбав свій овятий обовязок.

Також і українська пісня не є чужа для канадійського українця. Він знає дуже багато тих пісень і залбки співає їх їх при праці, при забаві, чи на концертах. А вчиться він тих пісень від старших і в Рідній Школі. Також хори організовані при парохіях, чи товариствах багато помагають при навчані рідної пісні та піддержують національну свідомість.

Зо своїм народом вяже канадийського українця і те велике число народніх звичаїв, що їх перші переселенці принесли зо собою з рідного Краю й перещепили на новій землі. І тої своєї приналежности до свого народу ніяк ніхто неможе вирічися, бо хочаб говорив тільки по англійськи, хочаб змінив імя до непізнання, хочаб незнати як запевняв, що він не знає такого народу, то по його чертах, по характері, по його поведінці можна пізнати, що в його жилах пливе українська кров.

Є в Канаді багато українців, що гідно представляють свій нарід, люблять свою мову, свої звичаї. Та жаль є й такі що того народу вирікаються, покидають його мову, його обряд, переходять в чужий табор і там стають посміховищем.

Але та людина, що цурається свойого народу, провинюється проти волі божої, що поставила її в цім народі і проти того народу, якому завдячує своє життя і свої снаги духа й тіла. Кожна людина має обовязки не тільки супроти Бога і людий, але і супроти свого рідного Краю. Має його любити, про нього добре висказуватися, ним гордитися і цего нікому не зборонює ні канадийське горожанство, ні канадійське походження. І тому добре навчає нас Тарас: "І чужому научайтесь й свого не цурайтесь. Бо хто матір забуває, того Бог карає."

МОЛОДЬ І МУЗИКА

Рінад.

Одною з найбільших потіх для родичів є подиву гідні подвиги й великі успіхи молоді. Спокій що його знають родичі з тої свідомості, що їх діти є добре підготовані до будучого життя, є великою нагородою за їх труди, заходи та їхньої посвяти, що зробили ті успіхи можливими. Родичі, що дали своїм дітям музичне образування в додатку до доброго релігійного й національного виховання, обдарили їх одним з найкращих дарунків, що молодь може мати.

Сьогодні перед молоддю стоять трудні проблеми, яких може не стрічала ні одна генерація передше. Щоб могти їх розвязати, ця молодь мусить дістати найліпше відготовання яке тільки можливо їй дати, щоб вона могла видержати збільшаючися напруження ума, тіла, й душі. І одним якраз з тих підготовчих чинників є музика - бо музика є ліком, інспірацією і відсвіжуючою силою. Вона відсвіжує і скріплює ум, додає сил умученому тілові й неначе звільняє напружені нерви, підносить і скріплює духа.

Культурна вартість музичного образування є загально признана. Музичне виховання, як одне з найкращих підготовань до хосенного вживання вільного часу, є також загально признане. Менше однак є знана вартість музичного образування у вироблені характеру й поконування нахилів. Саме ці менше знані сторони хочемо насвітлити.

Музичне образування а) виробляє ініціятиву-провід, б) вчить карности-співпраці, в) будує характер-здоровля. Крім релігійного виховання, мабуть нема ліпшого як те, що його дає дорастаючій молоді участь в орхестрі. А нема такої молоді, що не любуваласяб в музиці.

Сила ініціятиви й прведження других у багатьох з нашої молоді ложить приспана. І доки її не розбутити, ніколи не вийде в життя, не виросте. Будить цю силу до життя якраз гра на музичних інструментах, бо виробляє в молоді д довіря до себе й вдоволення з виконаня щораз то трудніших позицій. Участь в орхестрі, де кожний відповідає за виконаня своєї частини, повільна або боязлива одиниця, наче несена цілою групою переконується про свої власні сили, а раз зоружене довіря й амбіція часто виводить слабодухів на перші місця, у ряди визначних провідників.

Участь в орхестрі є також найліпшим учителем карности і співпраці, а також погамування своїх нахилів. Самовільна, горда й розпещена молодь пізнає, що її діла й бажання мусять бути піддані бажанням і проводові цілої групи.

(Док. на стор., 6)

Судомир.

"ПРАВОСЛАВІЄ"

(Значення цего слова у самих православних)

Вже від перших віків христіянства завважуємо в ньому поділ на східне і західне. З бігом часу цей поділ щораз яскравіще зарисовується,особливо при поділі римського цісарства також на східне і західне й через перенесення цісарського двору зо заходу на схід - з Риму до Візантії. Підклад тому поділові дало також уживання двох різних обрядів. Зпочатку цей поділ,хоч був дуже замітний, не шкодив одності Церкви та пізніще його використано як основу до великого роздору до так званої східної схизми. І саме від тої схизми слова "православя - православний" почали уживатися у своїм викривленім значенні,як протилежні до католицтва,хоч самі собою вони є може більше католицькі,як саме слово "католицтво".

Православні однак хотять щоб це слово "православя" означало одність між усіми східними незєдиненими церквами,одність в науці й у вірі. І саме тут беремо під увагу значення цего слова під оглядом етимологічним,догматичним і канонічним,щоб так побачити чи воно дійсно відповідає тому значінню,яке йому надають самі православні.

Етимологічно це слово складається з двох грецьких слів -"ортос-докео"= право навчаю,думаю - і тоді православним буде той,хто має про Бога і про інші речі правдиве поняття - або також від слів "Ортос-докса"= правдиво слава - й тоді означає того хто правдиво славить Бога,що зрештою на одно вийде,бо правдива слава Божа в нас,це правдиве пізнаня Його.Саме в цьому останному значіні хочуть бачити його самі православні. В противенстві до православія стоїть "злославіє - Гетародоксія" і до тих злославних деякі незєдинені богослови зачислають і Католицьку Церкву. Перед схизмою уживано слова православя на означення правдивої Христової Церкви,отже Католицької,та по схизмі взяли його як питому собі назву й тому Католицька Церква мусіла від того слова відречися.

Та й для самих незєдинених з того слова більше мороки як користи,бо самі вони не можуть подати його значіння ні що до віри,ні що до науки,ані канонічно. Целзов, один з православних теологів,у своїм творі "О наіменованії нашей віри "православієм"" каже,що це слово само собою не означає нічого певно означеного,що для кожного булоб знане,але - як каже знов Пальмієрі - що хто хоче,те може собі під тим словом розуміти. Ось що каже Целзов:"Названіє 'православіє' ужасно растяжимо по своєму содержанію

і нічего опреділеннаго,ізвіснаго для каждаго,не говорить". Коли отже схочемо взяти його етимологічно,то як каже Палмієрі, православя це таке слово,що властивостей східних Церков зовсім не виражає,бо вони чваняться,що своїм вірним подають правдиву,ненарушену науку,а тимчасом історія твердить щось зовсім противного. Тому отже треба ще поглянути що це слово означає під оглядом науково-догматичним у східних Церквах.

У своїх теологічних науках православні говорять часто про духа і про напрям православного богословя,та ні один з них не каже в чому саме той дух православя,чи той його напрям полягає. Так говорить і Митрополит Макарій Московський іархиєпископ Філярет Чернигівський подаючи дефініції догматичного богословя,та ні один не вияснює що під тими словами треба розуміти. Діомид Кіріякос каже,що цей дух православя має більшу тугість ніж католицький,інші знова кажуть,що він старається погодити в собі дві екстреми,цебто католицьку,що опирається на авторитеті і протестантську,що домагається повної свободи - отже дух православя мавби бути чимось посередині.Так говорить у своїх творах пропаґатор філософічного напрямку в російському богословю - Олексій Хомяков.

Що православя намагалось бути "щось посередині" між католицтвом а протестантизмом,- це ще можемо приняти, але чи це йому вдалося,це вже інше питання. Історія православного богословя засвідчає щось зовсім противного,а саме вічне хитання православя то в одну,то в другу сторону. Щоб відбивати наступ протестантизму хилились зовсім до католиків, але щоб не допустити до цілковитої злуки з Католицькою Церквою,йшли до протестантизму,аж до відкиненя Передання як одного з жерел св.віри. З тих що були напрямку протестантського вистарчить згадати Кирила Люкаріса,патріярха царгородського й Теофана Прокоповича. А з тих,що хилились до католицтва вистарчить згадати київського митрополита Петра Могилу,що у своїй Академіїі завів зовсім західний устрій, де навіть св.Тома був підставовим автором у викладах; Степана Яворського,містоблюстителя патріяршого престолав Москві,якому тільки через реформи Петра Великого не вдалось зблизити православя зовсім до до католицької науки - і вкінці Дмитро Ростовський (Туптало)про якого каже його життєписець Хляпкін,що він держався думки західних католицьких богословів і що до "епіклези і що до Непорочного Зачаття Преч.Д.М. І так - каже знов Палмієрі - прагославне богословя,хоч і прикрашене таким почесним епітетом,ніколи немало сталих основ,а завжди відповідно до часу схилялось то до католиків,то до протестантів".)

(Д.у.б.)

*)Палмієрі - Теольоґія Доґматіка Ортодокса. Том І.

З НАЙСТАРШИХ ЖЕРЕЛ.

Мирний.

Як кожний інший народ,так і українці мають свою давну історію. Багато українських письменників передали нам подій з історії нашого народу,чи то на основі переказів попередніх поколінь,чи як наочні свідки й учасники даних подій. Без сумніву ми вже багато знаємо про нашу славну історію. Однак кожному українцеві,що хоче глибше пізнати минувшину свого народу,кінечно треба заглянути і до чужих жерел.

В цих чужих жерелах рідко виясняється історія, культура,побут і форми суспільного устрою українського народу та його зносини з іншими народами.

Одними з найстарших описів славянських земель, це описи арабські,бо в той час (IX - X. ст.) були араби одним з найкультурніших народів у світі. Ці вістки збирали вони від своїх купців,що або самі їздили в торговельних справах до Києва,або зустрічали українських купців в різних країнах. Арабські відомости торкаються переважно тих ділянок життя і звичаїв,що їх найбільше дивували і тому маємо точні описи похоронів,гостин,і забобонів. Також подають деякі вістки до історії України перед IX століттям.

Арабський історик - Ібн-Харрадбе у своїм творі "Книга шляхів до пізнання держав" (60-70 рр.IX ст.) каже про руських купців: Вони з племени славян,вивозять шкури видри і шкури чорних лисиць і мечі з далеких сторін славянщини до Румського Моря (Чорного,або Середземного) де цісар Рума бере з них десятину. А коли хочуть,то їдуть на кораблях по ріці Славян,переходять по затоці хозарської столиці де її володар також бере в них десятину".

Аль Джайгані,везир Саманидів,володарів Хорасана (на південь.сході від Каспійського Моря) у своїй книзі з того часу і під таким наголовком як і попередня,писав: "Русини складаються з трох родів: 1) з русинів,що мешкають найближче до Булгара і їх володар живе в місті Куяб (Київ), 2) Славії і 3).Танії. Мешканці їздять в торговельних справах до Куяба,але ще ніхто не сказав,щоб хто з чужинців поїхав туди,щоб проживати, бо кожного чужинця,який туди поїде,зараз убивають. Про свій побут нікому нічого не оповідають. З трох міст розвозять вони футра й цину по всіх містах. У них такий звичай,що як хто помре,то вони його палять,а його жінки добровільно йдуть разом з ним на спалення. Інші знов по небіщику стрижуть собі волосся,або малюють бороди, Їх одіж - довгі свити й короткі сіряки.

(Д.б.)

xxxxxxxxxxx

ПРОБЛЕСК

Видають Брати Схолястики

Виходить раз у місяць

Ч. 2. Гримзбі, Онт, Лютень, 1947. Рік XI.

"... І як було Йому дванадцять років,пішли вони в Єрусалим по святочному звичаю, і як - сповнивши дні - вертались,остався хлопчик Ісус в Єрусалимі тай не знав Йосиф,ні Мати Його. А сподіючись,що Він між однолітками - увійшли день дороги й шукали Його між родиною і знайомими та не знайшовши,вернулись у Єрусалим шукаючи Його.

І сталось,що аж по трох днях знайшли Його у святині,як сидів серед учителів і слухав їх і питав. Дивувалися ж усі,що слухали Його - розумові і відповідям Його.

І побачивши Його,дивувалися,а Мати Його до Нього каже: Дитино,чому Ти так зробив з нами? Бо ось батько Твій і я з болем шукали за Тобою. - А Він сказав до них: Чого ж ви шукали за мною,хиба ж не знаєте,що в тому,що є Вітця мого,треба мені бути? ..... Тай пішов з ними...."

(Лук. II, 42-51)

жжжж

СПОМИН

Судомир.

/Меланхолія/

Прийдіть і подивіться - сиджу сам,одинокий у своїй хатині... На столі свічка,на землі сіно... З кожного кутка своїми колючими очима глядить на мене сум і немає де сховати очей від його погляду. Він в хаті сидить,в кожнім кутику,він і довкола хати ходить - вікна замуровує, щоб не продерся крізь них ні один дух надії,ні радости. Він покрив сивиною мою голову,поморщив моє лице,він трясе моїми руками.

Прийдіть і подивіться - я одинокий у своїй хатині. На дворі плаче вітер,моче снігом,у вікна б'є,до хати просився. - Це не вітер - це моя невимовима туга ,що блукала світами,а тепер прийшла до мене на свята в гості - стогне і плаче,попід вікна ходить,до серця втискається. Туга - сум подруга - добре їм разом і мені добре з ними,бо я вже не сам,не одинокий. Приятелем мені сум і туга порадницею в мене.

Я трудився ввесь вік,я ввесь час працював - не спочав у житті ні хвилини. Долоні вкрились вічними мозолями, на руках як батоги повиступали жили,праця виссала всі сили - а мрія дійсністю не стала... Чужа земля проковтнула мою працю,мої надії-сподівання. І тому приятелем мені сум і порадницею туга,тому біль давить моє серце,- бо мені жаль, бо я на чужині.

....Через гори й долини,через ріки широкі й далекі моря,снігами глибокими,непротоптаними стежками,на крилах вітру буйного - у вечір той,коли на столі горіла свічка і сіно лежало на землі - прийшов до мене Спомин - давний, давний і сивий як і я. Я отворив йому двері і попросив у хату -"гості до нас"... Ми посідали - він говорив а я слухав... Ніжно блимала свічка,по стінах мигали тіни.На дворі стогнав вітер і било снігом у вікна - а я слухав - слухав його лагідних цілючих слів,дивився у давну давнину - і погоїлись рани душі,вигладилось лице,сивина щезла,а руки дістали свою давню силу. А спомин говорив і говорив... Я слухав його мови і в серці радість чув і мило мені було у вечір той - бо я вже не був сам - не одинокий...

ПОВОРОЖ МНІ.

/Док.зо стор.11/

Такими різними способами ворожбити заманюють міліони людей,а вже найгірше те,що їх всякі поради чи предсказання часто доводять до руїни цілих родин і одиниць. Ітому деякі стейти наложили вже навіть грошеву кару на таких пророків.

СХІДНІ ОБРЯДИ

Р.М.

Вінцем зовнішної краси Католицької Церкви є її різнородність в літургічній мові й церемоніях,себто в її обрядах. Обряд - це форма в якій дана церква відбуває своє богослуження і юридичні норми її відношення до Риму. Появи обрядів треба шукати в перших віках християнства,у перших патріярхатах. Зпочатку було їх три - Західний,Александрійський й Антіохійський,над якими Папа мав найвищу юрисдикцію.

Служба Божа й інші богослуження основувались на церемоніях Тайної Вечері і деяких взятих з жидівської синагоги й тому в різних місцях відправлювані,дуже мало різнилися між собою. І тільки уживання рідної мови дало підставу до розвитку пізніших обрядів. Сьогодні в богослуженнях вживається 15 різних мов: грецька,латинська,арабська,коптийска,етіопська,старославянська,вірменська,ґеорґійська, сирийська /два діялекти/,румунська і мадярська. Коли повстади ще два другі патріярхати - єрусалимський і царгородський,чотири останні почали зватись східними,а одинокий римський остався західним і звідси також пішла назва східних і західних обрядів.

Головних східних обрядів сьогодні є чотири: Антіохійський,Александрійський,вірменський і візантійський,що після М.Гордільйо,Т.І.,діляться на 23 різних обряди. Александрійський обряд є одним з найстарших. Уживає Літургії св. Кирила,що властиво є Літургією св.Марка. Після мови діліться він на коптийський й етіопський.

Антійохійський - рівнож давний як і александрійський - діліться на два головніші,сирийсько-східний і сирийсько-західний. Оба ці обряди вживають Літургії св.Якова в переводі на сирийську мову й оба мають ще свої підподіли. Східно-сирийський ділиться на сиро-антіохійський,малянкарський і маронітський,а західно-сирийський на халдейський і малябарський.

Вірменський обряд має свою питому Літургію,хоч вона дуже вближена до нашої св.Ів.Золотоустого,так що деякі автори твердять,що це властиво візантійський обряд.

Візантійський обряд діліться на кілька інших як: грецький,мелхітський,славянський,румунський,італійський і ґеорґійський. Кожний з них має питому собі мову,а декотрі ще дальші підподіли,хоч Літургія в них та сама св.Ів. Золотоустого. Славянський ділиться на російський старий і новий,руссько-український,болгарський і тепер ще й мадярський. Італійський на обряд Криппи феррати й албанський.

Про східні обряди,в волі Папи Пія XI,почали вчити вже й по латинських семінарах,тимбільше отже повинні знати про них ми - що до одного з тих східних обрядів належимо.

БЕРЕСТЕЙСЬКА УНІЯ

Бр. П. /6/

Творці -Унії.

Хоч Митроп.Рагоза згодився поїхати з Терлецьким і Потієм до короля,все-таки хотів ще перед тим скликати синод до Берестя. Тому що це роблено похапцем не всі єпископи приїхали,однак синод відбувся і на ньому уложено лист до Папи Климента VIII, з просьбою прийняття до єдности,а також подано точні условини,а саме щоб не нарушено при тому ні східної літургії,ні обряду. До короля Жигмонта III уложили також особливого листа,що з ним Терлецький і Потій зібравши підписи всіх єпископів вдалися знов до короля - присутности Рагози Жигмонт цим разом вже не домагався. Точки згоди подані королеви були такі: незалежність від Царгороду,право ставити чотирох кандитатів з яких король мусів одного вибирати на єпископа,допущення укр.владик до сойму і сенату,зворот церковних дібр, охорона перед латинізацією,повна юрисдикція єпископів над братствами і народом. Жигмонт дав також згоду на запровадження Григоріянського календаря,але з огляду на спротив народу цю думку залишено. Урадуваний такими успіхами,написав король до Митрополита Рагози лист подяки,де заохочує до дальшої праці для добра української церкви і народу. А Потій і Терлецький тимчасом готовились у подорож до Риму.

Тепер треба вернутись до кн.Острожського,бо в тім часі його унійні змагання врываються і з горячого прихильника він стає прямо фанатичним ворогом Унії. Чому? З людської немочі. Діяння єпископів були тайною для нього,а коли вже про все довідався,то охопило його таке обурення, що хтось відважився на таке діло без нього,що хтось інший забрав йому той титул обединителя й обновника Церкви,що він ні защо в світі не міг вже з тим погодитися. І так сам почав руйнувати те діло,що про нього мріяв стільки літ.

У своїй боротьбі проти творців Унії послугується середнаками вповні некристіянськими,клеветою наклепами, погрозами. Те що сам носив у своїм гордім серці,те хотів тепер приписати єпископм. У своїй відозві до народу каже: "Наші кожні пастирі митрополити й єпископи,заслїплені славою світа і самолюбством стали вовками,відступили від одної,правдивої і святої нашої східної віри і наших зверхних пастирів,східних патріярхів,а перейшли до західних... порозумілися з собою,як Юда з жидами,щоби продати Христа... Що нам з таких провідників!" На свою сторону він перемовив двох єпископів - Вахабана й Копистенського а навіть шукає порозуміння з протестантами. Спротив князя стримав виїзд

владик,але тільки на час. По нових нарадах рішились таки їхати до Риму в надії,що Острожський ще таки вернеться колись до своїх давних мрій.

В Римі.

Шість місяців після останніх нарад,- 23 грудня, 1595 р. відбулась в Римі папська консисторія,на котрій Терлецький і Потій вручили письмо зготовлене в Бересті і зложили визнання віри. Цей документ приняли церковні достойники,а Папа Климент VIII вдівався такими словами: "Ми раді Вам і принимаємо Вас,Вашого Митрополита,Ваших Спів-владик і цілий український нарід щирою радістю нашого серця,вповні переконані,що Ви по-правді і в внутрішних спонук Бога,що проскіджує серця,прийшли до нас і приняли католицьку віру. Пізнайте Браги ласку божу і приймітъ для себе дар Божого Милосердя".

З нагоди Унії видав Папа аж три письма.Ще того самого дня видав буллю "Магнус Домінус ет Лздабіліс"що вяже совує старання про Унію і поребіг консисторії скликаної задля цього. Другу буллю 7 лютня 1596 р."Бенедіктус сіт Пастор",видав як заохоту до довершення діла і як заяву приняття всіх условин поставлених владиками. Два тижні пізніше видає Папа ще третє письмо "Дечет Романум Понтіфічем"в якому наче повторяє дві попередні буллі й при тім дає митрополитам галицьким і київським право святити єпископів,а що до вибору митрополита,то застеріг,що кандидат на той уряд мусить бути затверджений папським нунціем у Варшаві Крім того Папа вибив ще памятькові медалі,на котрих в одної сторони був образ папи з написом:"Климент VIII Вселенський Папа",а в другого боку наші владики у стіп престола,а під тим напис "Принятим Українцям - 1596"

Проголошення в Україні.

Повернувши з Риму наші владики сейчас взялись до торжественного проголошення цеї св.вязки з Католицькою Церквою. Митрополит Михайло Рагоза скликав синод до Берестя на час 6 - 10 жовтня 1596. Ці дні були призначені на торжественне святкування великого успіху унійних змагань. Зїхались єпископи й багато нищого клиру,прибули й представники і латинського клиру,однак тому,що королівські посли запізнились,синод отворено аж 8 жовтня. На другий день Митр. Рагоза відсудив торжественну св.Літургію,а полоцький архиєпископ Гермоґен Загурський відчитав папську буллю про заключення єдности. День пізніше на такійже Літургії відчитано письмо владик до Папи Римського,де визнають Папу головою Церкви,покликуються на флорентійський собор 1438 р., зривають з Царгородом,однак бажають задержати східний обряд ненарушеним,заяву папської згоди і згоди всіх владик

/Док. на стор. 8/

МОЛОДЬ І МУЗИКА

Ріонад. 2/

Музика виробляє цінні наклони й усуває не дуже бажані,тим що ставить високі вимоги духового скуплення,живучости,справедливости й одноэгідности. Такт і відповідний тон вимагає точности вирахованої до хвилини й великої координації вищих сил душі. Блуди,як злі тони й неточний такт, в музиці дуже наглядні,тут нема викруту або шахрайства й тому оркестра,це найкраща школа,для одиниць,що змагають разом до одної мети.

Вироблення умової сили і здоровля тіля,це також у великій мірі наслідки гри на музичних інструментах. До виконання одної композиції треба тисячних напружень ума,щоб заховати і тон і точність,а милі вражіння,що їх викликує музика приспішують удари серця й поглиблюють віддих,а через те скріплюють здоровля і свіжість одиниці. Поважні учителі і визначні лікарі дають нам такі самі засвідчення.

Про конечність музики навіть у щоденному житті свідчать люде з усіх станів - бизнесовці,посли,вожди винахідники,атлети - всі вони годяться з тим,що знання музики,дає їм велику поміч у виповненні їх обовязків. Журба,нерви й інші недомагання наших напружених часів не є жадною проблемою, для людей,що знають музику.

Музика - це є добре використання часу,це виладовання надмірної молодої енергії,це захорона перед зіпсуттям. В доростаючої молоді вже природно родиться бажання за товариством і тому їй треба дати відповідне й апелююче заняття,що заспокоїлоб у неї ту жажду належати до "шайки" на розі вулиці,чи марнувати час і гроші по шинках,чи пул румах. І таку щасливу розвязку дає саме музика-оркестра.Тут вся енергія не тільки є зужита,але й використана. Оркестра має також примети модерної забави,має правила точні і приманливі,має учителя-рефері,що всім провадить,за добре виконання хвалить,зле поправляє,а прилюдні виступи ще збільшують ентузіязм у цій забаві.

І не тільки оркестра,але й звичайне родинне,чи сусідське товариство музичне є дуже миле. Згуртовані біля пяна заграють дещо,чи заспівають,а часом то і поскачуть,але те все вдома,під дбайливим оком старших,а не на вулиці. Музика отже як є виховницею характерів,так також і є найкращою захороною перед поширенням злочинности,як каже один віртурз гри на пяні,що він ніколи не знав кримінальника, що знавби хоч щонебудь з музики. Інший знова каже:"Teach a boy to blow a horh and he'll never blow a safe".

xxxxxxxxxxxxxxx

ЗАБОЛОЧЕНИЙ ХРЕСТ

Мстислав.

Вже більше як сто літ минуло від того часу,як у Франції шаліла страшна революція. Нарід попав у страшну нужду,а наука безбожних філософів відібрала йому щей той одинокий найбільший скарб святу віру. По цілім краю пішла страшна різня,кров потекла ріками, полилось море невинних сліз.

І такого одного окаянного дня вдерлася кровожадна товпа до королівської палати на Версалю,коло Парижа. Не щадила вона нічого, Грабила всьо що попало під руки,а решту знищивши викидала на вулицю. І між тими річами викинула якась святотатська рука і хрест святий,геть через вікно просто в болото. Трафилося,що підняв ту святу річ якийсь купець,не щоб її пошанувати,але щоб при нагоді продати за щонебудь.І так дісталось те знамя нашого спасення до крамаревої комори між всякі інші його речі.

По смерти того крамаря виставлено його річи на ліцитацію. Серед гурту людий,що зібралися з тої нагоди був і один бідний маляр,що думав купити дещо не дуже дорогого. Викликувано і продавано всякі речі,аж прийшла черга і на непоказний,заболочений хрест. Та не знайлось на нього купця. Бо на що здалася безвіркам така річ,як хрест,що нагадує муки Ісуса Христа й трівожить їх грішні сумління? Тай навіть знайшлися такі,що відважилися на глумливі й богохульні жарти. Така мова немило вразила того бідного маляра,що ще мав віру у своїм серці й пошану для святих річей. І хоч мав тільки пять корон,то пожертвував і той останній гріш, щоб тільки вирвати ту святу річ з рук безбожників,щоб не допустити до дальшої зневаги Бога.

Та яка радість засіяла в його очах,коли він прийшовши до дому почав обтирати забалочений хрест з грубої верстви пороху і болота. Хрест заблистів щирим золотом, вирізблений рукою славного золотаря,Бенвенута Галіні. Десь зараз навинувся багатий купиць,що хотів купити той хрест за 50 тисяч корон, але убогий маляр відступив його назад королівському дворови,за що дістав в нагороді 60 тисяч. Крім того удостоївся він щевеликої королівської ласки й імя його понеслось по всіх усюдах. Навіть його образи знайшли більший попит і вищу ціну. А те все завдячував він невидимій руці божого Провидіння,що винагородило його щедро за те,що викупив від зневаги за останній гріш - занедбаний,заболочений хрест.

IIIIIIIIIIIIIIII

БЕРЕСТЕЙСЬКА УНІЯ.

/Док.зо стор. 5./

яку заявляють цим письмом перед представниками Папи і короля. Підписали цей документ 12 єпископів: Михайло Рагоза, Митрополит, Іпатій Потій єп.володимирський і берестейський, Кирило Терлецький, екзарх і єп.луцький і острожський, Григорій Герман /Гермоґен/ архієп.полоцький і єп.витебський і мстиславський, Діонізій Збіруйський, єп.холмський і белзський, Йона Гоголь, єп. пінський і турівський, і архимандрити: Богдан Ліщинський, архим.кобринський, Климентій, брацлавський і городенський, Гедеон Брольницький, лавришівський і Паєзій, архим.минський.

Та мимо так радісного дня, історія завначує і сумні події. Кн.Острожський пробувши в останнє підірвати повагу владик, прибув також на собор не щоб брати участь, але щоб створити протисобор начеб під проводом грецького висланника Никифора. Митрополит і владики, не бачучи іншого виходу, єдиною свого уряду викляли бунтівників. Ненависть до Унії не покидала князя вже до смерти і таким він помер 21 березня 1608 р., маючи понад 100 літ. Однак та ненависть помстилась на ньому так, що всі його потомки перейшли в польський табор і так рід Острожських пропав і для нашої Це- [illegible] народу.

/д. б./

iiiiiiiiiiiiiii

КОВБАСА כָּל בָּשָׂר

Нема мабуть на світі українця, що не знавби що то є ковбаса й не уважав її за найкращий виріб української кухні, а вслід за тим і само слово є наскрізь українське. Та понюхавши дещо ковбаси і дещо єврейської мови, спостерігаємо, що воно одно другим досить сильно пахне. І хоч може сама ковбаса є українська, то назва її виглядає зовсім на жидівську, бо коли в нас вона є тільки назвою, то по єврейськи вона виражає саму суть ковбаси. Бо що то є ковбаса? Є це мішанина "всякого мяса" - звичайно не найкращого, - спечена разом в оболонці. А саме значіння "всякого мяса" має єврейське слово " כָּל בָּשָׂר " - кол-басар. - Це знана річ, що жиди не їдять якогонебудь мяса, а тільки "кошерне" й тому щоб котрий не злакомився на ковбасу, то мусіли стерігати один другого, що там є всяке мясо - кол-басар. І так мабуть це слово перейшло і до нашої мови зминивши "г" на "р" і втративши кінцеве "р".

xxxxxxxxxxxxx

МАҐІКА

Кожна людина по довгих годинах щоденної праці шукає відпочинку-розривки та не кожна в однаковий спосіб. в тім є два головні напрями - пасивний і активний. Пасивні одиниці ждуть щоб їх забавити й тому проводять час по кінах, театрах, або на пустих розговорах, їм звичайно за-трудно прочитати навіть кілька найкоротших речей зо щоденника. Діяльні знова люблять якесь заняття, при чому знаходять і розривку і відпочинок. І так один використовує вільні хвилини на читання, другий на музику, інші знова на малювання, складання почтових значків, викликування знимок і т.д. і т.д.

В житті священика також мусить бути місце на відпочинок. Певне що насамперед ці рідкі вільні хвилини він повинен посвятити для книжки, та все таки з того щось останеться і на інші речі й одною з них є дуже цікава і займаюча річ, а саме маґіка. Є це невинна і приличні річ, а до того й дуже корисна, бо дуже популярна між молоддю і старшими. Вона скоро розвеселить якийнебудь гурток і так промощує дорогу до спільної праці - а це включає і працю над душами.

Слово "маґіка" має дуже широке значення й розуміється, що тут не говоримо про Блекстона, або Тірстона, але про звичайного священика, що з маленьким приготуванням потрапить з повітря витягнути гріш, чи карту, або знов обернути в ніщо, те, що вже мав руках. Справді були й такі, що маґікою заробляли собі на оплату школи, щоб так могли добитись до священства, та тут говоримо про маґіку в житті священика.

Такі маленькі штуки щей тим вигідні, що до них треба дуже мало апарату, а той зовсім нічого не треба. Ці останні кіпші, але за те вимагають більше часу на вправу. Все таки той, що має мало часу, може собі малим коштом купити відповідні знаряди й при їх помочі прямо чудес доказувати. Яку силу має маґіка щоб притягнути дітий, знає тільки той, що хоч раз спробував їх нею забавити. Щасливий вислід такого першого експеріменту певно винагородить за малий вложений труд.

Можнаб ще подати дві малі завваги дя кожного будучого/на малу скалю/ "маґіка". Перше - заки покаже яку штуку, нехай упевниться в дома, чи зможе її виконати. Скелеи, що продають потрібні знаряди подадуть і точні вказівки, що до рухів і посібних фаз штуки. Друге - треба памятати, що всі люде люблять бути зачарованими /ошуреними/ й тому маґік ніколи не повинен виявити способу своєї штуки, бо тоді глядачі тратять своє попередне вдовіння - стають розчарованими, а ціка маґіка тратить свою притягаючу силу.

Абакадабра.

"П Р А В О С Л А В І Є"

Судомир. 2/

Ще більший абсурд виходить,коли це слово приложимо до самої суті православя,до його віри. Вже зо самого етимологічного значіння "православя" виходить,що воно мало б визначати одну,певну,ненарушиму віру,бо правда може бути тільки одна й сама собі противорічити не може й тому правдиве православя мусить бути тільки одне. І якщо православя має бути таким,як цего вимагає само слово,то в ньому неможна допусти й найменшої скази,а не то щоб поясняти правди віри так,як кому хочеться. Однак того в православії не бачимо,бо в них що одні уважають за неправдиве і викляття гідне,це другі держать як чисту православну науку. І тут знов засвідчають нам це самі православні. Кирило У.патріярх царгородський заявив торжественно,що хрещеня латинників є неважне й тому зачисляє їх до поган - а в тім часі російські теологи зовсім спокійно твердять,що латинське хрещення є навіть дуже добре, а тут же ходить не о щось маленького,але о важність Тайн й о рішення патріярха,якого уважали першим між східними. Другий випадок: Синод в Царгороді 1872 р.осудив і виклів болгарів. Рішення Царгороду після православного права малоб обовязувати і російську церкву,отже й вона також повинна була їх викляти, але російська церква зовоім не так думала як царгородська і що більше навіть приняла виклятих болгар до єдности зо собою. З цего бачимо що православя грецьке це щось іншого як православя російське. І само православя російське не є одно,але ділиться на багато інших православій. Інакше православя було перед Петром Великим,інакше за Петра - ще інше по нім,а ще інше сьогодні.Як каже один православний письменик:"У нас не одно православіє, а разния православія" - тільки православій - скільки видніщих богословів у православному світі.

Тепер коли ще поглянемо на канонічний устрій православної церкви,то він нам найвиразніше покаже,що таки не знати,що саме становить "православя". Має вона устрій патриярхальний,синодальний,а тепер щей автокефальний,а всі ці форми православного правління намагаються доказати що вони є дійсно православні і за таких себе увяжають, хоч після значеня самого слова православна церква мусілаб бути тільки одна.

Реасумуючи те все,бачимо,що етимологічне значення слова "православя" не підходить до поняття православної церкви ні під оглядом науки,ні віри,ні також устрою канонічного. Православна Церква - не в дійсності багато різних церков,що ще заховали навіть багато християнської традиції,але не зберегли одности. Отже слово"православя"не виражає того,що хтілиб самі православні - цебто правдивости їх Церкви.

(після Палмієрі - Теольогія Догматіна Ортодокса. Том I.)

ПОВОРОЖ МЕНІ

Раміян.

Хоч Господь дав спеціяльну заповідь,щоб люде не шукали собі інших богів,то всетаки багато людей на світі, особливож у здучених Державах рік-річно заходять до всяких ворожбитів,щоб від них почути свою будучність. Багато людей бачучи в тім добрий інтерес,покидають свої заняття і беруться до ворожбитства,щоб легко і без труду добувати гріш.

Найновіща статистика виказує нам яку силу грошей виманюють ворожбити у своїх вірних. У самих Зх.Державах протягом одного року 125 мілліонів долярів іде що року до кишень стотисячної армії ворожбитів рівних кляс, з того більше як 25 мілліонів платить місто Ню Йорк,що має до 20 тисяч ворожбитів. Інші міста також платять великі гроші щоб дізнатись про свою долю,хоч те знання не має ніякої вартости,але ворожбити на тім добре заробляють. І так один астролог у Ню Йорку жадає за кожне предсказання 25 до сто дол. Інший знова "пророк",що має сто костумерів - і то самі великі риби - дістає тисячу дол.річно від кожного

У своїм бизнесі ворожбити послугуються різними способами,та одне в них спільне - підступ і обман. Вони стараються дістати можливо якнайточніші інформації про даку особу,а потім те все говорять начеб вгадуючи,та виказуючи все в дуже займаючий спосіб. Один чоловік сказав,що хоче бачити такого там ворожбита,на це одержав відповідь,що може прийти за пів години. Коли ж за пів години він увійшов до кімнати "професор" відразу почав говорити про його родину. Назвав дітей по імені,сказав дещо і про їх науку й інші родинні справи. потім вдивляючись в його руку,сказав,що він ще ходить на університет і вдучно назвав його заняття,а навіть компанію,що для неї він працює. Дивно нам як це все він міг знати - та річ була зовсім проста. Той чоловік заявляючи що хоче бачитися з ворожбитом,подав своє імя. Помічник ворожбита при помочі телефонічного провідника сейчас довідався де він мешкає. Зателефонувавши по адресі,просив жінку того чоловіка,чи він не мігби взяти знимки з їх дітий - так одержав імена і число дітий. Під розором,що хоче в тій справі говорити ще з батьком,довідався про місце його праці,а від управителя тої компанії,дізнався про становище,яке той занимає і т.д. Міська директорія дала імя школи,а звідси він знов дістав потрібні інформації. Більше за пів години не міг довідатись,але це,що дістав вже було аж надто багато. На случай,що дана особа не має телефону,або не можливо щось довідатись,ворожбит мусить пускатися на вгадування,що при бистрій орентації не є дуже трудне.

/Док. на стор. 2/

НАША ПРОГУЛЬКА до НЮ ЙОРКУ.

Степан.

/далі/

Прийшов потяг - ми посідали й за кілька хвилин вже були на означеному місці. Вийшли з підземелля недалеко найбільшого хмародеру на світі - Емпаєр Стейт Биддінґ. Ідемо оглядати його. Впр.о.Ігумен купують білєти і ми сідаємо до елевейтора,що жене дуже скоро - 60 поверхів на м мінуту. За хвилинку ми вже на обсерваційній площині,що є на 86-тому поверсі, 1048 стіп над землею. Виходимо на балькон,що окружає цілий будинок й оглядаємо місто на всі сторони.

Цілий великанський Ню Йорк лежить під нами. Довгими рядами тягнуться будівлі великого Ню Йорку,а там далі пристані і море,а над ним видніє статуя "Свободи". Все це обнимає око одним поглядом - чудовий вид. Глядимо в долину. Там люде такі маленькі,немічні виглядають - аж жаль їх... Авта на вулицях - їх тут сисячі - також не великі,от так, щоб не помилитися,як ґримзбійські щурі. /Тільки не думайте,що ґримзбійські щурі такі маленькі - є й великі - правда брате Дамяне?/

Та на тім не кінець - сідаємо до іншого елевейтора і їдемо ще яких 200 стіп у гору,до 102 поверха,та тут можемо оглядати місто тільки крізь вікна,а це вже не так гарно як з балькону. - По оглядинах вертаємо назад і по-дорозі вступаємо ще до славного на цілий світ театру - Радіо Сіті Мюзик Гал,де бачили поучаючу фільму про славного американського композитора Броніма Керна. По скінчені фільми вертаємо до с . Юра,сідаємо до сврго авто й вповні задоволені й веселі вертаємо домів. Та найкреще зо всіх чувся т таки бр Н.Н.,бо крім того,що бачив Ню Йорк,щей переконався на власній шкурі,що з порожними кишенями шкода до Ню Йорку їхати.

IIIIIIIIIIIIIIIIIIII

"БУВАЙ ЗДОРОВ!"

З цим числом Проблеск кінчить свій більш як трилітний побут у Ґримзбі. Тому складаємо щиро-сердечну подяку ВСІМ,що за той час ним опікувалися,помагали і для нього працювали,особливо всім співпрацівникам і дописувачам,як з Ґлен Ков,так і з незабутнього Мондеру,а також з далекої Бразилії. Передаючи цей наш журналик в юні руки,бажаємо новому перзоналові великої витревалости й найкращих успіхів у цій нелегкій праці.- ДАЙ БОЖЕ ЩАСТЯ!

Стара Война.

Впр о Мирон

ПРОБЛЕСК

Видають Брати Схолястики

Виходить раз у місяць

Ч. 3. Ґлен Ков, Н.Й. Березень, 1947. Рік XI.

В VIII РІЧНИЦЮ КОРОНАЦІЇ

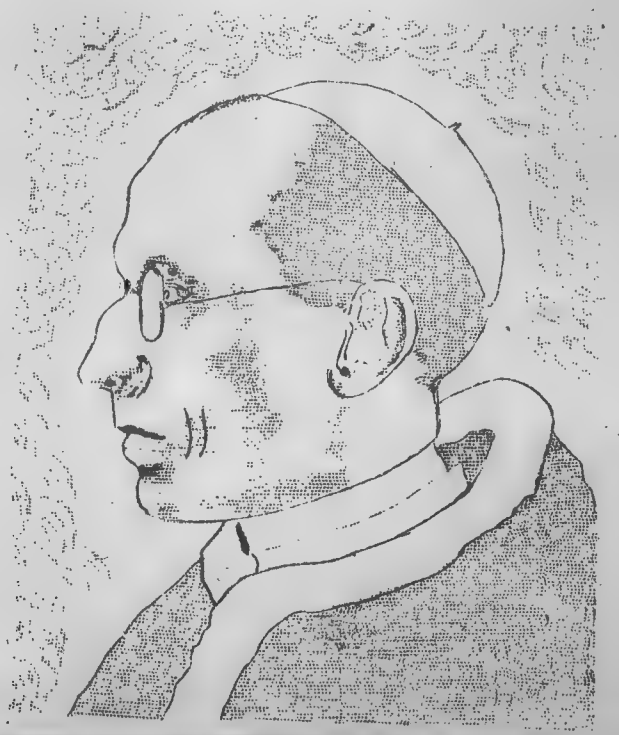

ПІСТ

Предислав.

Піст, це той час покути, що св. Церква установила перед Великоднем. Це є час призначений, щоб спокутувати за наші гріхи, та за гріхи цілого світа.

Однак піст не завжди тривав 40 днів як тепер триває. Вже в пятім віці св. Лев напоминав своїх вірних, щоби так заховували піст, як це апостоли назначили - а саме 40 днів. На підставі листа св. Іринея до Папи Віктора в другім віці та інших листів, Отці Церкви перечуть установлення сорок дневного посту апостолами. Св.Іриней в листі пише, що "деякі думають, що треба постити один день, інші думають, що треба два дні постити, а ще інші постять сорок годин." Отже з того бачимо, що апостоли не означили точно як довго треба постити.

Перша згадка про сорок дневний піст була на Нікейськім Соборі в році 325. Відтак в році 331 св. Атанасій в своїм листі до вірних заохочує, остро заховувати сорок дневний піст. Коли св. Атанасій вернув назад до Александрії в році 339 з Риму - знову написав листа заохочуючи їх до сорок дневного посту. Він пише так: цілий світ тепер постить - чи ми в Єгипті будемо одинокі, що не постять.

Великий вплив на точне означення як довго піст має тривати, мали сорок дневні пости Мойсея і Ілії в старім завіті. Однак правдоподібно, що сорок днів посту було установлено по прикладу Ісуса Христа, що сорок днів постив на пустині.

Піст не все був однаковий, що до строгости. В першій половині середновічу піст був дуже строго заховований. Через цілий піст, не вільно було їсти мяса, навіть в неділю. Що більше крім того деякі повздержувалися ще від молочних страв та яєць. Свята Церква піст злагіднила відповідно до обставин і потреб нинішних часів. Однак це вже не значить, що ми не можемо тільки само скористати з посту як ті в перших віках.

Піст це не є тільки час повздержности від мясних страв, але це є передусім час духовного відновлення, час молитви - час покути за наші гріхи і за гріхи цілого світа. І коли з цими думками будемо відбувати піст, то з певністю і при кінці посту збиремо великі плоди.

"Чувай над собою- оборонюй себе, як небудь другі поводяться, ти себе не занедбуй. Памятай, що ти остільки поступиш, оскільки завдаш собі насилля. (Н.ХР. І.25).

xxxxxxxXxxxxxxx

ВИСОКОПРЕПОДОБНОМУ

ОТЦЮ ПРОТОІГУМЕНОВІ

ВЕНЯМИНОВІ БАРАНИКОВІ ЧСВВ.

НА ЗНАК

СИНІВСЬКОЇ ЛЮБОВИ Й ВІДДАНОСТИ

З НАГОДИ ІМЯНИН

СКЛАДАЮТЬ

НАЙЩИРІШІ ПОБАЖАННЯ ЩЕДРИХ

ЛАСК БОЖИХ, КРІПКОГО ЗДОРОВЯ

НА МНОГІ ЛІТА

Брати Схоластики.

ДЯКУЄМО

Складаємо сердечну подяку Впр. о. С. Колларові ЧСВВ, з Асторії Н.Й., за щедрий дар на матони.

xxxxxxXxxxxxx

КАРДИНАЛ ВІЛЬНЕВ

Степан.

Різні є втрати на цім світі. І всі вони приносять людям смуток, жаль і пригноблення. Втрата майна або здоровля є прикра, але без порівнення прикріши є втратити батька, або приятеля, особливо коли цю втрату спричинює смерть. Вона тому є найбільша, бо ми вже не всилі її в цім житті відзискати. Навіть найбільші зусилля не можуть привернути нам помершого приятеля. І якраз таку велику втрату недавно поніс католицький світ, а зокрема католицька Церква в Канаді.

Тисячі канадійських католиків дня 17 січня втратили свойого батька, пастиря, свойого духовного учителя і провідника. Католицький світ втратив славного борця й апостола, великого мужа, а тисячі людей по цілім світі втратили широго приятеля. Тою втратою був їх Еміненція Кардинал Вільнев.

Життя цьої так визначної особи є дуже скромне й простеньке. Родився він в Монтреалі 1883 р. Був сином бідних родичів, шевців. Як 18 літний хлопець вступає до законного згромадження ОО Облятів, де студіює на священика й в році 1907 одержує свячення. Відтак як священик для добра людства, не яко славний місіонар, проповідник, (хоч був дуже красним бесідником) але тихенько в укритю працює над вихованням інших провідників, будучи професором богословії та філософії в колегії св. Йосифа в Оттаві. В році 1930 одержує єпископське свячення і обнимає владичний престіл в Гравельбурзі, а в році 1931 назначено архієпископом Квебеку. В році 1933 Папа Пій XI назначує його кардиналом й примасом Канади.

Від того часу ревно працював для добра Церкви в Канаді аж до послідної хвилі життя. Удар серця спричинив смерть цього 63 літного Архієпископа Квебеку.

Глибокі смутком, і болем наповнені стрічки в часописах, безчисленні телеграми та листи співчуття до вірних архідієцезії Кардинала, часті спомини на заслуги Їх Еміненції, це доказує як всі його любили, та як дуже відчувають ту втрату, що спричинила його смерть.

Та не тільки католицький світ оплакує його смерть, не тільки Папа та інші церковні достойники висловлюють свій жаль, але також некатолики й світські урядники.

Не один з поміх канадійських Українців також в особі Кардинала втратив широго приятеля. Їх Еміненція цікавився і любив український народ і наш обряд. В останніх часах

(дов на стр 11)

ТРАҐЕДІЯ НА ГОЛГОФТІ.

Мікрос.

По присуді смерти , повели Ісуса на Голгофту. І наш страшно-збичований й окорвавлений Спаситель міг зітхнути словами псальмопівця:"Сей покой Мой во вік віка, зді вселюся, яко ізволих їх."

Три хрести кинено на землю й жовніри почали приготовляти все до розпяття. Кати почали виповняти пророцтво, щоб Христос міг сказати:"Пробили Мої руки й Мої ноги." Хрест лежав на землі й чекав на свою жертву-на свого Сотворителя. Посіпаки вхопили Христа й кинули його на хрест. Щоб добре тримало, кати вбили на скіс довгі, чотиро-кутні цвяхи в Христових долонях і ногах. Кілька ударів молотка, брись крови й одна рука прибита до хреста.

Щоб прибити другу руку на означенім знаку, кати тягнули її, аж доки не натягнули на означене місце. І так з натягненими руками, з напруженими грудьми, Христос висів три години, переживаючи страшну смертну боротьбу й муки.

Ісус добровільно й солодко піддав свої руки, Свої ноги; Свою цілу Особу. Чи це не було звершення всіх дарів; всіх жертв, що їх давав людям через ціле своє життя? Чи Він мав би відкликати Свій найбільший доказ любови до нас? Самі жовніри були зворушені надзвичайною терпеливістю й піддання Спасителя. Він заховувався цілком інакше від інших засуджених. Його геройство було надлюдське й дуже спокійне. Сам погляд Христа мусів зворушити неодного жовніра.

І прийшла та велика хвиля, хвиля що давно була предсказана. Ціла природа тішиться коли сонце раненько сходить й приносить новий день. Так і тепер надійшов час, коли те довго-ожиданене Сонце цілого світу, явилося в кінці на Голгофті, на хресті. Прийшов час відкуплення, час поєднання між Богом і чоловіком.

"Отче, відпусти їм, бо вони не знають що роблять." Цей стогін, цей клич Божого Сина досі тревае й буде повторяний до судного дня. І ми не можемо сумніватися, що дуже велике число душ, гріх них але не свідомих, завдячує й буде завдячувати своє спасіння цій благальній молитві Спасителя. І жиди не є виключені з цеї молитви бо чи не треба завдячувати численне навернення жидів по першій проповіди св. Петра, молитві Ісуса?

Христос опущений всіма й обдертий зо своєї одежі, висів через три довгі, страшні години. Його очі були залляті кровю, члени тіла зрушені з місця, рани отворені; Його Пресвята кров текла й підливала хрест, щоб видати овочі відкуплення для впавшого людства. Ісус міг повторити слова пророка: "Всі ви що переходити, станьте й дивіться чи є який біль як Мій біль?"

Чи на цей вид може ввесь жидівський народ і всі народи світу навернулися? Чи може жалували за свій злочин? На жаль ні! Замість співчуття, та жалю, були насмішки, кпини, наруги й зневаги. Кричали: Других спасав а себе не може. Якщо Він Цар Ізраіля, вибранець Божій, нехай зійде з хреста, Він казав що Він Божій Син. Нехай Він спасе Його якщо хоче Його.

Фарисеї й Книжники знали св. Письмо, знали пророцтва старого завіту, однак не бачили того великого чуда, що відбувалося перед їхніми очима. Вони нераз домагалися від Ісуса чуда, але Христос відповів: "Грішний й чужоложний рід шукає знаку, але знак не буде даний хіба знак пророка Йони." Жиди були такі засліплені, що не бачили що всі пророцтва тепер сповняються. Вони не бачили, що їхні наруги, їхне поступування було давно предсказане псальмопівцем, що написав: І ав бих поношеніє їм, видіша мя, покиваша главами своїми. (Пс.108.) Обидоша мя яко пчели сот, й рагорішася яко огнь во терній, й іменем Господним противляхся їм. (Пс.117)

Розбійник, що був засуджений на смерть, скорше пізнав свого Спасителя, як закаменілі жиди, що добре знали св. Письмо. І св. Іван Золотоустий каже зо святою завістю: "Цей розбійник вкрав рай." Бо ніхто перед ним не дістав тої обіцянки, "Днесь будеш со мною в Раю." Ні Авраам, ні Ісаак, ні Яков, ні Мойсей, ні пророки ні апостоли; Розбійник був перший. Чому? - Він бачив, як Христос страшно терпів і почитав Його мов би Він був у славі. Розбійник бачив Христа прибитого до хреста й просив Його мов би Він був на троні. Розбійник бачив Христа засудженого й просив ласк від Нього мов би від Царя..... О подиву гідний розбійнику, ти бачив розпятого чоловіка й проголосив, що Він є Богом!

(Д.б.)

ШЕВЧЕНКО В СВОЇХ ТВОРАХ

(Док.зо стор.7.)

Шевченко був правдивим оборонцем свойого народу. Сміло виступав проти Царів коли бачив їх несправедливість, кривди зглядом народу й рідного краю. Він волів умерти за свій нарід, за права народу, ніж тихо дивитися на його нужду. Його радки сталися джерелом нашого народнього відродження й до нині живуть в нас і дають нам животворну силу.

На зборах "Нової Войни" дня 11-гь січня 1947р. вибрано перзонал Проблеску в Глен Ковi Н.Й.-в слідуючім складі.
бр. Варнава - редактор Проблеску.
бр. Лесntій - редактор Аврори.
бр. Мартин і бр. Митрофан - співредактори.
бр. Петро - адміністратор і друкар.
Брр. Созонт і Йосиф техніки й складачі.

ШЕВЧЕНКО в своїх ТВОРАХ

Рік річно українці влаштовують концерти в честь свойого великого поета - генія Тараса Шевченка. Певно, що й цього року всі свідомі українці не забудуть помянути свойого рідного гєнія - поета - концертами в його честь. І чим властиво Шевченко так прислужився, що вже майже сто літ по його смерти ми згадуємо його великими торжествами? Тим, що він своїми творами і поемами посіяв нові гадки, новий клич кинув, підняв перед народом новий стяг на місце давного козацького. В його творах проявляється найкращі ідеї братньої любови, рівности, волі, а особливо любов до рідної батьківщини.

Шевченко в першій добі своєї літературної діяльности, показує романтичний напрям. Ми найбільше завважуємо цей напрям у балядах основаних на народніх переказах, головно в таких як: "Причина," "Тополя," "Лелія" і "Утоплена." Також він романтично писав поеми побутові. Найцінніші з них це "Найомичка й Катерина." Провідна ідея першої поеми є посвята матері для добра свойого сина. Рівнож описує у тій поемі гарні ідилічні картини з побуту українського народу.

Історичні поеми, де поет описує минувшину України, займають більшу часть його творів. На початку поетичної творчости, Шевченко з романтичним захопленням славив відважних козаків і їх славні походи. Рівнож виявляє свою тугу за славною гетьманщиною. Ця туга дуже замітна в поемі "До Основяненка." Опісля коли вже навчився більше історії України, то пізнав темні сторони й прихи гетьманів. Тоді в поемах "Суботів," "Розрита Могила й Великий Льох," докоряє гетьманам, особливо Хмельницькому за те, що передав Україну москалям. Шевченко описав своє захоплення минувшиною в творах: "Іван Підкова," "Наталія і Тарасова ніч." Воля, боротьба з ордою і Турками, походи на побережні міста, рівність і братерство, це головний зміст його історичних поем.

За життя Шевченка було національней суспільне поневоленя. Це спонукало Шевченка писати поезії на суспільні й політичні теми. В тих поемах він виступає проти панів, царів і тиранів, що кривдили нарід. До суспільних і політичних поем зачисляємо, "Сон," "Кавказ," "Неофіти й Послання."

З часів неволі находимо в дрібних, гарних картинах тяжку недолю кріпаків, що ними виявив високі ідеї а саме: любов для своєї рідні, невчених, всіх братів цілого народу.

(Док. на стор. 8)

П. Березовський.

ЩО ЦЕ КАРДИНАЛ

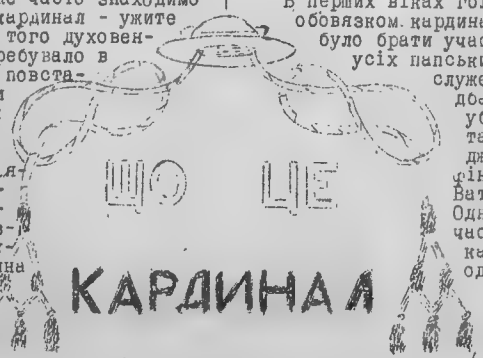

Слово - кардинал - є таке старе, що вчані диспутують що до його правдивого значення, і його уживання в католицькій Церкві. Воно походить від латинського слова " кардо ", що значить завіса. Вже в перших віках, кожна катедральна церква була названна " кардо ", бо вона була резиденцією єпископа тої дієцезії.

Також дуже часто знаходимо це слово - кардинал - ужите відносно до того духовенства, що перебувало в Римі. І так повстали три класи кардиналів : кардинали-священики, кардинали-діякони, й кардинали-єпископи. Обовязки, оцих титулярних кардиналів, були різні. Одні занималися убогими, інші знову тільки брали участь, в усіх папських богослуженнях.

З ходом часу, число кардиналів збільшувалося й зменшувалося. Були часи, що було лише зім кардиналів. В році 1555 ім, Папа Павло IУ ограничив число кардиналів. По нараді з кардиналами, проголосив, що в св. Колегії має бути лише 40 кардиналів. Однак в році 1586 Папа Секст У наслідуючи Мойсея, що по приказу Божім вибрав 70 мужів, щоб помагали йому рядити жидівським народом, назначив 70 кардиналів, щоб помагали йому рядити католицькою Церквою. Від того часу аж до нині, св. Колегії ніколи немала понад 70 членів. Однак не всі три класи кардиналів мають однакове число представників. Кардинали священики мають пятьдесять, кардинали- діякони чотирнадцять, а кардинали-єпископи мають шість представників.

В перших віках головним обовязком кардиналів це було брати участь в усіх папських богослуженнях, дбати про убогих, та заряджувати фінансами Ватикану. Однак з часом, кардинали одержали більшу власть. Папа Николай II в році 1059 збільшив їхні права та надав їм нові привілеї. Оцим декретом кардинали одержали право вибирати Папу та рядити Церквою безпосередно по смерти Папи.

Вибір кардиналів є зарезервований тільки св. Вітцеві. Він вибирає на кардиналів таких мужів, що визначаються високою наукою, побожністю й второпністю. Папа виголошує вибір нових кардиналів у тайні консисторії на котрій є присутні тільки святіший Отець і кардинали.

(Далі буде)

СИЛА ВОЛІ

Миртан

На світі існує три роди людей - сказав один письменник - такі, що роблять, такі, що не роблять, і такі, що не можуть. Перші досягають всього, за що тільки беруться, другі всьому перешкоджають, треті всьомутерплять невдачу.

Ті що осягають все до чого тільки зміряють - це люди з сильною, залізною волею. А залізна воля - це та сила, що таких немічних людий як і ми здвигнула на святі Престоли - мученників вела під меч катів, на найстрашніші муки. Сильна воля з невчених робить вченими, а звичайних робітників, хліборобів - як світчить історія, підносить трони Імператорів і робить з них великих, славних мужів.

Такою залізною волею повинен визначатися кожний, бо кого лякають трудності, той ніколи нічого не досягне, - говорив Жан Гунтер - чи є хто, що хоче боротися? Такий чоловік ніколи не загине.

Для чоловіка, що вміє хотіти нема нічого неможливого - мусить бути - ось закон, що керує успіхом. А слово, неможливо - говорив Наполеон - знаходиться тільки в словнику безумних. Він скоріше порозламлював би скелі на острові св. Олени, як мав би залишитися вязнем, коли б у нім не завмерла воля, перед котрою тремтіла ціла Европа.

Що можна зробити чоловікові, що носить у собі непохитну постанову? Перешкоди й невдачі не зупинять його від його заміру. Пересліджування стають для нього корисними й побуджають до ще більшої витривалости. - Дай чоловікові буквар і залізну волю і хто ж може передбачити, чого такий чоловік досягне? Замкніть Галілея у вязничу, за його відкриття, то він буде робити свої досліди з соломою. Відберіть очі в Евлера, а він тим глибше, тим сміліше буде думати й удосконалювати свої чудодійні здібності до математики. Спаліть тіло Вікліфа й киньте попіл до річки, а річка занесе його до моря, а море рознесе й пороскидає попіл, перенятий його думками, по берегах усіх країв.

Чоловік з залізною волею, не знає, що значить бути переможеним, бо хто постановив побідити як каже - Корней - рідко бувае переможеним.

XXXX

З НАЙДАВНІШИХ ЖЕРЕЛ

Мурний.

Аль-Масуді, арабський письменник 20-50 рр. Х. ст. подає докладні географічні та етнографічні відомости. Про славян пише, що вони діляться на багато племен і деякі з них християни, а також є між ними погани, що поклоняються сонцю.

Русини мають в своїй землі срібну копальну, подібно до копальні в горі Банджгира, в краю Хорсана.

Писання Аль-Масуді свідчать про велике розгалуження окремих славянських народів, їх кількість, державну організацію і культуру ще з передхристіянських часів. Далі оповідає, що Руси з успіхом воювали з різними народами над берегом Каспійського моря.

Поміж більшими йвідомими ріками, що впадають в море Понтус, одна, що називається Танаїс(Дін), що пливе з півночі. Береги її заселені численним славянським народом. Друга з цих більших рік є Ялта й Балева. Вони завширшки більше трьох миль і течуть на пространі багатьох днів за царгородом.

Дослідник Доссон вважає, що Ялта й Балева є Дінa й Морава, на думку інших - тут іде мова про Дунай.

Ібн-Даст у творі"Книга добрих скарбів",(пол. Х. ст.) подає різні відомости за іншими арабськими письменниками.

Поміж країною Баджнаків(печенігів) і країною славян десять днів дороги; на початку славянської землі є місто Куяб (Київ). Шлях до їх країни йде степами, бездоріжжям, через потоки і густі ліси. Країна славян - край рівний і лісний; в лісах вони й живуть. Вони не мають ані виноградів, ані ріллі. З дерева виробляють подібне до кухлів, в котрих і вулики для пчіл і мед пчіляний заховується. Це зветься у них - улигидж. Один такий кухоль містить коло 10 кварт меду. Вони пасуть свині, також і вівці. Як котрий умре, вони палять його труп. Жінки їх,як хто вмре, деруть собі ножем руки й лице. На другий день після палення небіжчика, збирають попіл, складають в начиння і ставлять на горбі. За рік, по смерти небіжчика, беруть около двадцять кухлів меду, несуть на той горб, там само збирається й родина небіжчика, їдять, пють і потім розходяться.

Всі вони погани. Найбільше сіють просо; є в них різні кобзи, гуслі й дудки; дудки довгі на два лікті, а кобза має вісім струн. Напиток роблять собі з меду. При спалюванні небіжчика, гучно бенкетують, радіючи з ласки, яку виявив до

нього Бог.

Холод в їх країні такий великий, що кожний викопує собі ніби пивницю (землянку). В такі пивниці переходять з цілою родиною і перебувають до весни.

Вони відважні й хоробрі. Як нападають на інший нарід, то доти не відступлять, доки не знищать його цілком. На зріст високі, гарні на вигляд і в нападі сміливі, та цю сміливість не виявляють на коні, але всі свої напади й походи відбувають на кораблях. Всі завжди носять при собі мечі, бо мало вірять один одному. Підступ в них річ звичайна: кому вдасться здобути хоч малий маєток, зараз рідний брат або товариш заздро позирає і змагає того як будь вбити або зрабувати.

Ібн-Якуб у своїх "Записках" 60-их рр. Х.ст. подає слідуючу загальну характеристику славян:

Взагалі славяни -люди сміливі, здатні до походу й якого не було розрізнення серед їх численних і розкиданих племен, то не міг би боротися з ними ані один нарід в світі. Вони замешкають край найбагатші оселями й життєвими засобами. Пильнують хліборобства й щодо здобування собі на прожиток перевищають всі народи півночи. Крам від них іде морем і суходолом до Руси й до Царгороду.

Едрісі, арабський географ написав книгу 1154р. під заголовком, "Розваги людини, що прагне відповідно знати різні частини світа." Арабський текст цеї книжки був виданий в Римі 1592.р. Описуючи Польщу, він каже, що вона відділена горами від Саксонії, Богемії і Руси. До міст Руси належить причислити Сермель (Перемишль), Зана, Вармуря і Галісія. Перше з тих міст (Сермель) є положене над рікою Дністром у північній частині току тієї ріки, що пливе на схід, аж до Зана днів 12 дружини. З Зана, котре є над берегом, до Бармуні днів 9. З Вармуні до Галісія (Галича) миль 200.

(Д.б.)

****
****

КАРДИНАЛ ВІЛЛЬНЕВ.

(Док. зо стор. 4)

він був щирим оборонцем українських скиталців.

Тому й ми разом із цілим світом не забудьмо помянути цього визначного й високого церковного достойника, а нашого співгорожанина канадійця добрим словом й щирою сердечною молитвою.

СССССССССС

МАСОНИ

Тарас.

Поміж різними ворогами католицької Церкви, є дуже багато небезпечних сект, що поставили собі за ціль боротися та знищити Христову Церкву. Найсильніша з цих сект, є це організація масонів - вільномулярів. Вони повстали в році I7I7 в Анґлії і розширилися по всіх краях. Їхня ціль є знищити релігію Христову а впровадити засади розуму й життя після природи. Їх відзнаки - приряди мулярські як: фартух, циркли, трикутники, лопата мулярська і.т.п. Це має пригадувати, що так як в середних віках мулярі й каменярі будували величаві будівлі й церкви, так вони своїми засадами хочуть перебудовати світ.

Чому Церква їх виклинає? Бо масони хотять знищити те, що є підставою і дорогоцінністю Церкви а саме - Христову віру. Тому католицька Церква мусить з їхніх тварей здирати маску, а христіянський світ перестерігати перед їх згубною роботою. Тому наслідники св. Петра, Папи Римські почавши від Венедикта XIУ аж до нинішного, Папи перестерігали всіх перед масонами. В цій справі найсильніше послання видав Папа Лев XIII.

Хоч ми є певні, що навіть ціле пекло не переможе Христову Церкву, однак мусимо чувати, молитися та безупинно боротися за св. віру й Христову Церкву. Ворог нашої віри не спить, але ходить як лев, рикаючи як в день так і в ноці, шукаючи кого пожерти.

Хоч знаємо, що вороги не знищать св.Церкву, бо нас о це запевняє сам Ісус Христос, однак вони нам можуть заподіяти багато зла й шкоди.

Тому будьмо чуйними. Просім Господа Бога о сильну віру для нас і для цілого нашого народу. Молім Всевишнього, щоби дав тим заблуканим вівцям світло пізнати правду. Щоби вони прилучилися до стада вірних овець, щоби був лише один Пастир та одно стадо.

ooooooooooooooooo

ПРИГАДКА.

Просимо всіх дописувачів, щоб статті на слідуюче число ПРОБЛЕСКУ, цебто на місяць квітень вислати перед II-тим цього місяця,(березня).

Редакція.

ПРОБЛЕСК

Ч. 4. Видають Брати Схоластики Глен Ков, п.Й. Квітень, 1947 Рік XI

ХРИСТОС ВОСКРЕС

ВЕСЕЛИЙ ДЕНЬ

СПІВАЄ ЛЮД

РАДІСНИХ СВЯТ
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
І ЩЕДРИХ ЛАСК ВІД ВОСКРЕСШОГО ХРИСТА
БАЖАЄ ВСІМ

Проблиск.

ВОСКРЕС!

Була пятниця - сонце, вже ховалось за гірські гори й темні ліси, звернуло своє обличчя додолу, бо не могло вже довше дивитись на чорний злочин, що перед хвилею звершився на Голгофті. Вітер втих - птаство вже клалась на спочинок - настала нічна тишина, немов би ціла природа вслухувалась останнім зітханням свойого Сотворителя. А з Голгофти сходили жовніри, кати, громада жидів зо своїми провідниками-первосвящениками.

Останні, немов пяні побідою, рділи, тішились своїм страшним - чорним злочином. Бо сьогодні народ побачив, що вони є провідники народу, що вони сильніші від кожного, що виступає проти них. Тішуться, бо вже нестало між ними того зненавидженого Назорея, вже більше не почують від Нього страшних слів погроз: Горе вам! Не Він, але вони від тепр будуть провідниками народу.

Ті страшні явища, що настали в природі - затьміння сонця - землетрясіння, блискавки, громи - розпадання скел не зменшили радости гордим фаресеям, законовчителям, бо Він вже мертвий. Він раз на завжди вже вступився їм з дороги - аж тепер вони вже будуть спокійно спочивати.

Минає вже й субота. Перша субота по вбійстві Бога чоловіка, рівнож перша субота старого завіта - день пасхи. В жидів і первосвящеників радість небувала, бо вже давно як так спокійно вони святкували день пасхи. Від першого появу Назорея вони не мали ані одного спокійного свята. Він заходив до святині не питаючись їхнього позвоління і виступав в ній, як пан у своїм домі. Це заколочувало спокій захланних сердець первосвящеників. Тепер вже спокій, Він мертвий і вже другий день в гробі.

Та на дні їхніх сердець пробудився сумнів - та засмутились. Зачали думу думати. Хто знає? Ми його вбили, до гробу схоронили, навіть гріб великим камінем привалили - але Він сказав ще за життя, я воскесну! Може напрвду воскресне? Нехай спробує! Ану ж ученики в ночі вкрадуть Його тіло й будуть людей дурити, що Він воскрес. Тому ставлять сторож, щоб стерегли гріб від злодіїв. Та дарме не впильнували.

Настала неділя. Не апостоли-злодії приходять досвіту викрасти тіло Христове, але Христос своєю силою встає з гробу. Камінь відвалився, а блиск Його тіла як сонце пробило пітьму ночі й своїм промінням осіяло всю жидівську землю. Римські жовніри перелякані втікають - біжать до первосвящеників і звіщають їй сумну вістку - Він воскрес! Вони на ці слове немов

(Док. на стор. 12)

П.Березовський (2)

По виборі кардиналів секретар стану повідомляє нових кардиналів про їхній вибір, і назначує день коли мають появитися в Римі. Коли кардинал-номінат приїде до Риму йде на авдієнцію зо св. Отцем і дістає від нього берету- червону шовкову шапочку. На слідуючій консисторії сам Папа накладає йому на голову кардинальський капелюх. Кладучи на голову капелюх св. Отець промовляє: На славу Всемогучого Бога й честь св. Апостольського престола прийми червоний капелюх, герб незрівнаної поваги кардиналства, що значить, що ти повинен показатися неустрашимим навіть перед смертю або проливом крови для піднесення св. віри, зросту й успіху св. Римської Церкви в імя Отца, і Сина і св. Духа, амінь. Опісля публичної консисторії св. Отець має другу тайну консисторію на котрій відбуваються символічні церемонії запирання й отвирання уст нових кардиналів. Папа замикає новоназначиному кардиналові уста, на знак, що він ще не має права голосування, а також що все що говориться на тайній консисторії повинен держати в тайні. На слідуючій консисторії Папа отвирає йому уста, щоб міг мати право голосу. При отворенню уст, Папа говорить: Ми отвираємо тобі уста, даємо тобі власть говорити на консисторіях, у виборах Папи й у всіх справах, що належать до уряду кардинала во імя Отця і Сина і св. Духа, амінь. Також при отвиранню уст кардинал дістає свій перстень.

Так родиться їхньому достойству, яко найвищим приматам Церкви, зараз по Папі бути вершими. Вони є його головними дорадниками, наділені визначними привилеями. Вони є предсідниками римської конгрегації та комісій й беруть участь у консисторіях скликані св. Вітцем. Головою св. колегії є декан найстарший з кардиналів, але його достойство є тільки почесне. Всі кардинали перебувають в Римі, крім тих що є єпископами дияцезії не в тій околиці.

Між привилеями, що є наділені кардиналам є цей: що вони можуть денебудь співідати й розрішати від усіх гріхів, крім тих, що спеціяльним способом є задержані св. Вітцеві. Також можуть надавати відпусти без спеціяльного позвоління Апостольської Столиці.

Спеціяльний привилей кожного кардинала є це, що він бере участь у вибиранню Папи. Це право застережене тільки членам св. колегії. Всі кардинали мають рівне право й голос у виборах. Кардинали одержали цей привилей від Папи Александра III на 3 Латиранськім соборі в 1179 році.

ТАРАС ШЕВЧЕНКО

1814 1947

Згадайте, братія моя...
Бодай те лихо не верталось!
Як ви гарнесенько і я
Із-за решотки визирали
І, певне, думали: " Коли
На раду тиху, на розмову,
Коли ми зійдемося знову
На сій зубожаній землі?"
- Ніколи, братія, ніколи!
З Дніпра укупі не пемо,
Розійдемось, рознесемо
В степи, в ліси свою недолю,
Повіруєм ще трохи в волю,
А потім жити почнемо
Між людьми, як люди...
А поки те буде,
Любітеся, брати мої,
Україну любіте,
І за неї, безталанну,
Господа моліте!
І його забудьте, други,
І не проклинайте;
І мене в неволі лютій
Інколи згадайте!...

НА ЗАСЛАННЮ

Степан

Був чудовий весняний ранок. Такий чудний, як тільки може бути весняний ранок у багатій Київщині. Дорогою спішиться якийсь молодець. Та й не є це звичайний подорожний - мандрівник. Якийсь інтелігент. Веселий усміхнений їде він з Сернєва до Києва на весілля свойого щирого приятеля Миколи Костомарова. Не далеко ще було йому їхати, як нагло нападають на нього узброєні люди. Розбійники? Ні, не-розбійники, а московські посіпаки, царські жандарми. Заковують його у кайдани та везуть у далекий Петребург, а звідтам ще дальше в глибокі сніги Сренбурщини.

Дня 5 квітня, сто літ минає як відбулась оця сумна, трагічна подія. Від того часу сто літ пройшло, а в тім протязі часу пройшла не одна подібна подія. Сотки тисячі подібних сцен* український народ в цім часі. Були гірші, страшніші й забулися, а ця подія однак не затерлась в памяті українського народу. Сьогодні знають і цікавляться Шевченковим вигнанням. Чому? Тому що Шевченко був народним поетом. Тому що він той народ обороняв, та за нього боровся, й за цю прихильність та оборону нещасного свойого народу він пішов на вигнання. Він остро твердим словом виступав проти панів і всіх тих, що надужикали народ, його кривдили, над ним знущались. Він бачив тих бідних братів кріпаків, і їхній оборонні кличе. "Скаменіть-недолюдки, діти юродиві" Він бачить, що цьому всьому винен - що корінь лиха, це царизм, тому на його адресу не побоявшись сказати гірку правду. За оборону народу, за сміливі вірші як нпр. Сон, Кавказ проти царя та царського державного ладу, пішов Тараз на вигнання.

Сьогодні багато при ставляють Шевченка революціонером-бунтівником. Що більше навіть називають його претечою більшовизму та сівачем комуністичних ідей. Однак так говорити не можна! Шевченко таким не був, ані за щось подібного на вигнання не пішов! На заслання пішов за те,- що Україну-неньку свою та безталаних її діточок щирим серцем любив.

Як виглядало Шевченкове заслання? На це питання відповідь коротка. Одним словом, воно було страшне! Вже сам факт, що Шевченко мусів покидати свою рідну країну, що він так дуже любив, та їхати в далеку чужину [illegible], в сніжну пустиню і там жити як простий салдат десять років, показує яке воно було страшне. Та коли взяти під розвагу ще й те речення, написане рукою самого царя. "Під найсуворіший догляд з забороною писати й малювати" і що воно значить для поета, тоді зрозуміємо вповні велич і безмірність того болю, що принесло Шевченкові його заслання. Та коли пильніше задумаємось

(Док.на стор. 12.)

В ПУСТИНІ

Судомир.

" І був там у пустині
днів сорок... й перебував між
дикими звірями..." Мар. 1, 13.

Довгими ланцюхами протягнулись Юдейські гори від Ефраїму аж по верхівя Геброну. По-один-бік вкриті буйною рістнею по другому ж світять білими ребрами своїх крейдяних, сонцем розпечених скал. Буйний, полуднево-східний вітер звіває з них дрібно-сріблий пил і несе його на далекі, родючіниви - мов пригадку смерти, наче вісти з другого світу.

Над тими горами, у небесних блакитах ширяє орел. Його бистре око пильно стежить за всім, що діється там низенько, на тій бідній землі. Нараз він завис наче точка в одному місці - мабуть завважив щось,що не часто в тих сторонах являється. Стрілою зринув вниз і стрілою вернувся назад у простори, переконавшись що це не для нього здобич.

Це, що звабило його око, це була похилена стать, що мов гніздо ластівки вчіплене до стрімкої скали, сиділа на зломах каміння. Довкруги вили шакалі, ховаючись від денної спеки, перебігали звинні лисиці, помахуючи мов на пращання своїми пушистими хвостами, скороногі зайчики спинались на лапки дивуючись невиданому гостеві - та стать здавалось не звертала на це все уваги. Його руки молитовно сперті на колінах, Його очі глядять кудись далеко - в будучність.

Під Ним на узгір'ях блистів Єріхон - пишний, коли так можна назвати кидівське місто,- а ще далі, ще нище, сотки стіп під землею, а все ще таки на землі - вився гадюкою Йордан. Над Йорданом ніде ні хатинки, ні живої душі, тільки коло броду громадка людей, бо там проповідає Йоан. Йордан не привітний, Йордан не любить людей, Йордан відганяє їх своїм тяжким віддихом - своєю задушливою парою, він відганяє їх ген на узгір'я, або і за високі гори, на розлогі ниви й плодючі вінниці. А над Йорданом тільки густі-непроходимі комиші й дерева, що впнявшись в нього своїм могучим корінням, мов пявки смокчуть з нього життедайну воду, щоб вгасити не - вгасиму спрагу й охолодити невиносиму спеку, що цілий божий день володіє в цій западині світа.

Прийшов вечір. Сонце сховалось за обрієм. Білі, крейдяні скали як скоро розпеклись, так скоро й похолодніли. Повіяло холодом і Йордан вкрився до сну густою мрякою. Карловаті будяки (ми постарили б їх за шклом і назвали кактами)що насилу вчепилися нагих скал, витягали свої вихудлі руки до неба, щоб зловити хоч краплину роси - та її не було,

(Док. на стор. 8)

БЕРЕСТЕЙСЬКА УНІЯ

7)

Бр. П. Часи по проголошенні Унії.

Відємний вплив кн. Острозького на зєдинення з Римом сейчас підхопили брацтва церковні, а опісля козаки з запорожжя під хитрим поступованням брацтв. Уже з попереднього знаємо, що брацтвам небуло до вподоби, що старання епископів про унію були зроблені без їх участи. Тепер виступають отверто на арену своїм протестом. Треба знати, що у тім часі брацтва були сильні й розповсюднені. По цілій тодішній Руси й Литви знаходилися.

Першим кроком оборони православія був закинути давніші діла милосердя, які чинили, а взятись до закладань шкіл, інституцій для виховання оборонців православної віри. Гроша не шадили на цю ціль. У 1622 році епископи католицькі, подаючи свій звіт до Риму зазначують, що брацтва видали 200,000 золотих на агітацію проти унії.

Між брацтвами ставропигії були завзяті полємічні письменики, Дизаней (Степан Кукіль) і по нім Мелетій Смотрицький вихованок Макарія. Проти Смотрицького успішне писали Петро Скарга й Ілія Мориховський. Остаточно вплив цих визначних мужів, разом з мучеництвом св. Йосафата Кунцевича, навернули Смотрицького до католицької Церкви.

Теж між брацтвами, киевська визначилась тим, що придбала для православної справи козаків запорожких.

Запорожжя було краєм свобід. Релігія була далека від цих людей повних степової вольности. Одна схизма зуміла їх незорганізований елемент поставити по своїй стороні проти унії. Архимандрит Печерської Лаври Борецький подбав, щоб козаки під проводом Конашевича Сагайдачного стали бічною сторожею єрусалимського патріярха Теофана, котрий у тім часі був в Україні. Теофан, висланик царгородського патріярха Макарія, мав на цілі зорганізувати православну масу проти унії. Наколи козаки пристали до схизматиків ще більше інтензивна праця повелась. Теофан висвячує 7 епископів на місця, де тепер були католицькі епископи.

Таке касування унії відемно вплинув на поширення унії у тій хвилі. Хоч король Жигмонт III сильно боронив унію, навіть наражувався на політичні невдачі через неї,

все таки скоро тілєки помер - успіхи незединених були більші. Коли Володислав IУ засів на престіл батька бракувало йому тієї вірности батька. Зробив уступки схизматикам і признав їх жадання. А це, свобідне визнання православної віри з усіма привілєями, церкви у посіданні православних у тій парі мали такими зістати, братва мали затримати давні права, усі київські церкви мали бути звернені неунітам і були ще інші домагання подібного покрою.

Болюче відчули це католики. Одначе мимо цих труднощів, унія щораз кріпшала. Головні чинники, що помогли унії перенести тяжкі часи тоді, а відтоді до нинішних часів були: 1) опіка папів, 2) старання короля Жигмонта III, 3) митрополит Ігнатій Потій, котрий запевнив унії право існування, 4) Венямин Рутський, що сильно зорганізував церкву, 5) св. Йосафат Кунцевич, котрий своїм мучеництвом неначе влив нове життя в уніятів, і спричинив численні навернання, 6) Мелетій Смотрицький, передше загорілий схизматик, пізнавши правду стає гарячим приклонником унійних ідей.

---------- К.

Оцим подано у головних чертах історію Берестейської Унії. Подаючи часи перед унією, в часі унії, й по у - нії , стоїть перед нами світла педія унійних змагань у цілій силі своєї славної побіди. Вертаючи взад 300 літ нашої історії краще вміємо оцінити труди наших єпископів у цій великій борбі за одність. А вслід за тим , будиться ідея продовжати цю лінію Терлецьких, Потіїв, Рутських, Кунцевичів, й цим що раз більше й більше плекати й розвивати католицьку ідею у душах наших братів по крови й кости.

Бібліографія:

1. Берестейська Унія --- Є. Ліковський.
2. Ювілейна книга у 300 ліття смерти роковин І.Потія (1914)
3. Католицька Енциклопедія.
4. Берестейська Унія --- о. С. Семчук.
5. Унійний Зїзд ---- 1937.

В ПУСТИНІ.

(Док. зо стор.6)

високі гори не дозволяли їй просунутись далі й оживити мертвеччину пустині. Блиснули зорі, понад гори викотився срібний місяць. Пєкалі побігли в місто - це санітарна служба Єріхону й інших жидівських міст - всюди стало тихо і пусто. Тільки там високо, на зломі скали, все ще видніє похилена стать Богочоловіка - молиться! Молиться за цілий світ... за нас усіх... за мене...!

ЖЖЖ

ВИРОБЛЕННЯ ХАРАКТЕРУ

Богуслав.

Ми вже не раз чули оці слова похвали - це муж доброго характеру. Мабудь ми прерізно толкували собі значення цього слова - характер. Однак, що це є характер? Етимологічно, слово характер, походить з грецького слова χαρακτήρ, що в первісним значінні означало знаряддя або інструмент котрим щось значилося або вирізьблювалося. З часом це слово характер вже означало якийсь певний знак на речі, щоб зазначити до кого та річ належала. Одначе коли це слово було ужите відносно до людей, тоді воно означувало прикмети або визначні черти вдачі чоловіка, котрими ми його відрізняємо від інших. Характерний чоловік це той, що в своїм щоденнім житті придержується стало й рішучо добрих розумних засад-принципів. Безхарактерний чоловік зовсім противне поступає. Він не киве після засад, є ігрішкою своїх бажань і чужих впливів.

Характер - це та внутрішня прикмета чоловіка, що склонює його держатись своїх засад, хоч би не знати що мав втратити, хоч би не знати як його приятелі від того раз постановленого напряму відмовляли. Одначе деякі люди ідентифікують характер зо світовою славою. Вони дуже помиляться, бо слава це ніщо інше, як тільки високе цінення когось, задля його здібностей. Слава означує за що люди його уважають,- а характер означує чим в дійсності є чоловік.

Деякі думають, що характерним чоловіком є той, що посідає великі науки та визначається бистрим умом. Однак не все воно так є. Чоловік високої освіти та з геніяльним умом може бути безхарактерним. Противно, чоловік з середними здібностями може мати гарний і вироблений характер. На це маємо гарний приклад в особі св. Віяний, пароха місточка Арс у Франції. Не був він бистроумним чоловіком, не мав він дарувань до високих наук- ледви один парох випросив свячень для нього - однак був він мужем характерним. Не навертав він грішників своїми красномовними проповідями, бо він простенько говорив так як до дітей, але навертав він своїм добрим прикладом, своїм святим життям- після засад Христових.

В нинішних часах відбуваються прерізні конференції - наради. Одні видумують способи, що могли б забезпечити тревалий мир у світі. Знову інші, випрубовують силу атомної бомби, щоб пострахом перед нею тримати мир між народами. Одначе до тривалого миру на світі не треба ані тих всіх конференцій, ані атомних бомб, ані куль, ані більше гармат, літаків - тільки треба більше характерних горожан. Коли держави будуть дбати, щоб виховати як найбільше характерних горожан, а всі народи приймуть та будуть радісно заховувати Христову заповідь любови, то тільки тоді запанує тривалий мир у світі. (Д. б.)

нНн

НАША ЛІТЕРАТУРА

О.П.Линський

Народня мова - це слово дане людині Богом для вираження й висказання людського духа. Народня мова виражає, питоме життя народу, його віру в Всевишнього, поняття в надземних речах, його умове розвиття в усіх науках.

Крім письменної літератури треба звернути увагу на дуже важливу для нас річ, а саме, на простонародню, неписьменну літературу.

Та література так щасливо захована в народній памяті, що є правдивим вираженням народньої віри, образування народнього слова й умного розвиття українського народу. Вона обявляється в його обрядах, в переданнях старини й народної поезії. Та хоч устна література не є і не може бути докладна, повна, до якої досконалости доходить письменна, то однак, зогляду на її народність, заслугує собі на особливішу увагу.

Письменна література перебирає багато поживи від сусідніх, посторонних народів, що з огляду на обставини могли скорше й краще розвинутися. Вона переймає та наслідує чуже і таким чином прибирає собі стать і образ посторонного народу. Нераз така література слабо зображує родиму народність, або часом зовсім чужу, не свою зображує.

У боротьбі з такою літературою стоїть "простонародня література", не позичена, не пересаджена, але її плід із свого зерна, плід своєї землі, свойого рідного народу. Отже тим важніше повинно бути захована народніх передань, обрядів, приповідок і пісень. Бо в них находяться обламки давніших часів, як може на позір здавалобися, обламки його літольогії, і все, що вязиться з переданнями.

Історія зобразила нам нашу Україну не так, як мала б по справедливості. Літописи заховали тільки частину діянь політично-зреблених, а памятники, що могли би нам зобразити домашне життя народу, в котрих було б виражене правдиве життя Українця, то не маємо. Вищі кляси нераз переміновали обичаї, закони, а навіть літературу, але простий нарід із поконвіку один , однакове у нього життя, однакове зображення, однакова пісня. Хоч дещо змінюється, але це так, як та деревина, що прибирає грубшу кору, але глибше заглянути, то можна зобачити слій-за-слоєм аж до самого осереднього ядра.

(О.Т.)

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXX

ЧИТАННЯ З ПЕРОМ

Тимош

Таємна сила слова завжди порушувала маси, але ніколи передтим освічені круги не улягали так сильно його впливам як сьогодні. Бо сьогодні вистарчить навіть софістичний доказ вбрати в літературний одяг і пустити в світ на крилах часописа чи брошури, а з певністю перебіжить він земський простір і всюди знайде оплески й незвичайне прийняття.

Без сумніву знаємо ми сьогодні багато річей, що люди незнали тому сто літ, читаємо й пишемо без порівняння більше як давніше, але попри все це менше вміємо думати, менше здаємо собі справу з того, що в нас вмоляє те читання. Причина цього недомагання лежить якраз у тім, що так багато й скоро читаємо й пишемо. Щоб набути собі більше освіти та образування на провесні свойого молодого життя, мусимо забратися до пильного читання й писання.

Ми читаємо багато книжок та різні часописи, однак застоновімся тепер яку користь те читання нам приносить. Застоновімся чи при читанню ми вміємо зконцентрувати свої гадки, зглибити думки та чи вміємо пристосувати до себе та провадити в щоденне життя ті добрі засади, що ми пізнаємо при читанню? Щоб належно скористати з нашого читання то мусимо перш усього вибирати собі лише такі книжки, що розвивають наш ум і ушляхетнюють наше серце. В школі ми всіх книжок не можемо перчитати і все знання посісти. Школа показує тільки шлях, кидає конечне світло й вказує спосіб посісти й зглибити знання.

Відтак щоб таке читання було корисне треба читати книжку уважно з пером у руці. Не кожному вільно носити оружжя, але кожний має право узброїтись у перо. При читанню записуймо місця повні змісту і правдиво гідні зауваги, глибокі й красні думки, клясичні вислови і. т.п. Найліпший спосіб це робити, це укладати ці виписки в альфабетичнім порядку. Цей спосіб дає можність легко й скоро віднайти все потріоне. Солідна лектура з пером у руці не легке діло. Тільки силою нашої волі можемо дійти до чогось і тільки терпеливість та впертість в цім згляді родить людей науки, родить фаховців у свойому роді.

Слідуюче число ПРОБЛЕСКУ буде подвійне, за травень і червень разом, тому просимо наших дописувачів збільшити число своїх дописей. Рівнож просимо вислати статті як найскорше - так щоб з кінцем квітня вже були в нас..

Ред.

ВОСКРЕС!

(Док. зо стор. 2.)

остовпіли та поніміли, бо побачили, що скінчилося їхнє панування, що вони побіджені. Так, Христос може терпіти. Може навіть на якийсь час відпочати в гробі, але Він не може бути переможений, Він не може в гробі лишитися. Він мусить устати, воскреснути.

Ця драма Голгофти й сьогодні на наших очах відбувається. Одначе памятаймо, що Христос той самий колись і сьогодні. Дорога до воскресення це дорога Голгофти - через Велику Пятницю. Коли справді Велика Пятниця зависла над цілим світом, а особливо над Україною, це тільки знак, що вже близько Великдень, - що вже близько Воскресення - побіда правди над неправдою, Церкви над світом, Христа над сатаною.

ШЕВЧЕНКО НА ЗАСЛАННЮ

(Док. зо стор. 5)

над Тарасовим засланням, то зрозуміємо, що воно принесло Тарасові не тільки біль та пригноблення. Правда, воно принесло Шевченкові багато лиха. Воно позбавило йому найкращі літа його життя. Воно зруйнувало йому здоровя, і з 33 літнього молодця зробило похилинем старцем. Рівнож воно принесло Шевченкові багато добра. Шевченко без заслання, ніколи не був би таким Шевченком, яким є сьогодні. Він в своїм засланню показався правдивим сином України, любителем свойого народу, мужем сильної волі й характеру, що вміє постояти за правду. Він доказав, що він не тільки є мужем слова, але діла, що вірить в те що писав, до чого закликав. Своїм засланням він здобув собі назву герой. Заслання піднесло його також як поета. Шевченко це лірик. А найкращі його ліричні твори, це є так звані, "Захолявні поезії" що він їх писав на вигнанню, ховаючись від своїх наглядачів по пустарях, та скриваючи їх у своїй холяві. Ці поезії, це безмірна туга за рідною батьківщиною, жаль на своє безталанне життя, скарги на те невиносиме салдатське життя, та інші ліричні твори, що є перлинами його літературної творчости.

В цю сто літну річницю призадумаймося над його творами, що були писанні на вигнанню. Вних ми пізнаємо правдивого Шевченка. Далі нехай ця річниця поможе нам пізнати Шевченка не тільки як великого поета, але також як правдивого українця, як народнього борця, як страдальника, героя. Пізнавши Шевченка заславця, ми пізнаємо й той нещасний стан поневоленної України - бо поневоленний Тарас це дзеркало в якотрім ми бачимо поневоленну Україну.

"Добра книжка - своїми чистими промінняими оживляє серця й дає їм духову міць." Гарне.

ПРОБЛЕСК

Видають Брати Схолястики

Виходить раз у місяць

Ч. 5-6. Глен Ков, Н.Й. Травень-Червень, 1947. Рік XI.

НЕПОРОЧНЕ СЕРЦЕ МАРІЇ

Богуслав!

І знову завитав до нас цей гарний місяць травень. Сонечко усміхається своїми теплими промінням, а пташня тут, то там, своїм дрібним - чарівним щебетом розвеселяє всіх. В цім місяці вся природа не тільки відживає зо зімового сну, але приходить до повного життя - вкривається мякими зеленими килимами - по городах пишаються рожі й леліі, а у садах рясний цвіт сливи, черешні й яблоньки манить наші очі. Однак для нас, дітей Марії, травень це не тільки місяць краси - але це місяць присвячений нашій найдорощій Неньці Марії - цариці неба й землі.

Ще більше значення має для нас - духовних синів Марії, цей місяць травень. Для нас травень це не тільки місяць присвячений Марії - але це місяць особливіших набожеств в Її честь. Це місяць духовної віднови - гарячої молитви, ревного наслідування Її чеснот та особливіших ласк, що їх Марія нам випросить у свойого Сина.

Милі є ті всі дари й жертви любови в Її очах. Однак ще міліші є для Неї ті безнастанні "Богородице Діво" що ланцюгом несуться перед трон Цариці Неба за щирих сердець Її вірних дітей - коли проказують спільну вервицю. Пречиста Діва Марія сама нам поручила молитися на вервиці. Поручила Вона нам ту молитву яко лік на це світове зіпсуття - яко непоборимє оружжя, меч духовний, котрим ми побідимо ворога нашого спасіння.

Коли тільки пекольні сили найбільше загрожували християнській цивілізації, коли вже поперевертали порядок соціяльний, знищили родини, школи й нації, то тоді Мати Божа подала своїм дітям побідоносне оружжя - вервицю. Це сталося в році 1917 коли Пречиста Діва Марія явилася трьом дітям у Фатімі - хочачи запобігти тодішній нужді - таке сказала: "Моя дитино, дивись , ось моє серце, окружене терням котре невдячні люди втискають в моє серце своєю невдячністю і гріхами. Принаймні ви, старайтесь мене не засмучувати - і скажіть їм, що я обіцяю помогти їм в годині смерти, ласками потрібними до спасення, всім тим, що в першу суботу кожного місяця, через пять місяців до ряду, приймуть св. Причастя, прокажуть пять десятків вервиці й перебудуть зо мною пятнадцять хвиль на розважанні 15-ох таємниць у тім намірі, щоб нагородити мені заподіяні кривди!

З цих слів ясно бачимо, що те набоженство до Непорочного Серця Марії може захоронити світ від великого лиха. По просьбі щоб світ був посвячений під опіку Її Непорочного Серця , сказала: "якщо сповнять мою просьбу, Росія навернеться і запанує мир. Інакше, повстануть великі блуди, війни переслідування Церкви, добрі понесуть мучеництво, а Св.Отець

(Док. на стор. 3)

З ПРИЇЗДОМ НА АМЕРИКАНСЬКУ ЗЕМЛЮ ТА З НАГОДИ КАНОНІЧНОГО ПОСІЩЕННЯ В НАС

ВІТАЄМО

ГОЛОВНИХ НАСТОЯТЕЛІВ НАШОГО ЧИНА

ВСЕСВІТЛІ"ОГО

ОТЦЯ ВІКАРІЯ ҐЕНЕРАЛЬНОГО

о.ГЛІБА КИНАХА ЧСВВ

І

ВИСОКОПРЕПОДОБНОГО

ОТЦЯ ПРОКУРАТОРА ҐЕНЕРАЛЬНОГО

о.ЙОСАФАТА ЛАБАЯ ЧСВВ

Із серця виповненого вщерть синівською любовю, бажаємо благословення Божого, кріпкого здоровля й успіхів так, щоб кожний крок і кожне слово вінчались стократними плодами. У цьому наміренні засилаємо наші щирі молитви до Всевишнього.

Брр. Схоластики.

(Док. зо стор.2)

багато натерпиться, різні нації будуть знищені, однак в кінці Моє Непорочне Серце побідить, - Росія наверниться й настане мир у світі.

Тепер маючи цю обітницю і пересторогу Небесної Цариці свіжо в памяті, розгляньмося по світі й що ж бачимо? Що діється? Чи це все не сповняється? Гляньмо на наші рідні землі - на Україну - на наш страждучий нарід - а що там діється? Не стало б тут місця це все описати ! Гляньмо, що діється в інших державах. З нашої обсервації можемо заключити, що світ до тепер ще не сповнив просьби нашої Небесної Неньки.

(Док. на стор.24.)

ЛИЦАРІ МАРІЇ

Тарас.

Молодий лікар Лаврентій приїхав до свойого брата на село й весело переводив благодатні дні весни. Його брат мав малий фільварок, мешкальний дім майже дотикав до ліса. Молодий лікар захоплювався всім, що окружало його. Рано по встанню, ставав він серед пахучого саду й насолоджувався красою весни. Своїми руками пестив вкриті ніжним цвітом черешні й вишні - очима любувався жемчугами роси на платках квіття - а його груди жадібно втягали аромати весняного повітря. Глядів на чудове весняне сонце. До ушей носився дзвінкий голос жайворонка, що літав під голубими просторами. Глянув в один бік і подивляв сині смуги великого бору. Стояв він захоплений красою природи....- але своїм зором не сягав дальше - не шукав тієї вищої краси...

- Стрийку! Стрийку! - почув коло себе милі голосочки й побачив двоє дітей. Це були Юлія і Василько, діти рідного брата. Глянув у ці невинні оченята, та тут стрінув ще більшу красу. Юлія і Василько взяли стрийка за руку й повели до хати на сніданння. По сніданню він пішов з дітьми до ліса, щоб назбирати пахучих квітів на престіл Марії. Сьогодні перший день травня- перше набоженство в честь Небесної Цариці.

Під вечір виберуться до села з батеньком і мамусею на це богослуження. Візьмуть з собою і стрийка, - певно дуже тим радітиме, - так думали малі діточки.

Їхній батько глядів за ними бо хотів помочи їм збирати квіти. Коли довідався про їхні заміри , усміхнувся і промовив " О ви малі лицарі Марії! Ви зо своєю матерію мене побідили, тепер узяли у свої руки стрийка - помагай вам Боже... бо не легко піде він з вами. Не є він ворог св. Віри, одначе цілком індиферентний - ніяк не хоче жити так, як учить віра. Дивний він! Каже, що віра добра але не для нього. Який страшний стан !!!"

Батько стояв задуманий довший час. Це ж був його брат. Сам надармо силувався йому отворити йому очі. Постановив молитися за нього підчас сьогодишнього першого набоженства в честь Небесної Неньки. - Василько і Юлія милим щебетом розмовляли зо стрийком, що ніс гарну китицю квітів. Із церковної дзвіниці понісся поважний гомін дзвонів. Голосили всім що ось-ось пічнеться відправа. Діти заметушилися, - батько приготовляв повіз...

" Правда стрийку, що ти поїдеш з нами? - звернулась допитливо Юлія.- Ти казав у лісі, що ти давно був на маївці.Їдь тепер з нами. Мати Божа така добра! Я з Василіком поставлю на Її престолі ті квіти, що ти їх назбирав. Вона буде так тим радіти...

" Їдь з нами стрийку, - долучився і Василько. - А чи ти носиш медалик Марії?"- невинно спитав хлопчина. Молодий лікар немов би задеревів, - не знав, що відповісти тим малим лицарям. Глянув на право, а тут з боку стояв брат зо своєю подругою вже готові їхати до церкви. Не хотів відмовити малим дітям, бо спевністю це засмутило б їхні невинні серця, і тому згодився поїхати з ними.

В гарній церковці повно людей. Образ Пречистої прибраний різними квітами... Несеться миле " За всіх молишися Благая..." - Всі клячать. - Клячить у кутку й молодий лікар Лаврентій. Дивиться довкола себе й бачить у всіх радість... Роєм гадки почали прилітати . Запитав себе"Чому ж нема тієї у мене? Тут радість, тут діти розмовляють зо своєю Неньою - а мені чому ж так тяжко...Нема тут мені місця!" І великий жаль огорнув його серце...

-" Помолімся до Божої Матері за тих, що їхне серце байдуже супроти св. Віри та за навернання закаменілих грішків" - почув дрижачий голос старенького священика. І понісся перед трон Небесної Цариці спільне " Богородице Дівo..." - Стрепнувся... Бачить як всі на вколішках благають Марію і то - за грішників... І ті малі діточки... О, ви лицарі Марії! Могутня Ти Маріє, коли маєш таких лицарів!!! Глянув на престіл... Коло образа Марії чудові квіти... Пізнає і свої квіти. Глянув на образ Марії... Ось Вона руку до нього простягає... Зрадів чомусь - на душі стало так весело й мило...

У поважнім настрою вернулися домів. Молодий лікар прикликав до себе Юлію і Василька та їх питає: "Чи підете завтра зо мною до ліса по квіти?" Діти радо згодилися та відповіли :"Так ми підемо! А під вечір знову поїдемо на маївку й поставимо ті квіти на престіл Марії?" - "Добре" ледви прошептав Лаврентій, і скоро відвернувся, щоб укрити сльози радости .

Могутня Ти Маріє, коли маєш таких лицарів!

0 - 0
0

УВАГА ! Просимо шановних читачів справити слідуюче: на стороні 11 зараз під наголовком ТРИ МАМІ, є надруковано: Картина на Свято Матери, - Має бути: Картина на День Матери. (Ред.)

o-o-o-o-o-o

ПОДВІЙНА НАГОРОДА

Предислав.

У малім місточку Х., жив один старенький пан-вислужений полковник- зо своєю жінкою та дочкою. Не мав він великих маєтків, однак жив у достатках. Він все мав, що тільки захотів, однак одного йому бракувало, а саме , релігії-віри.

Люди завважали, що вже від якогось часу подруга й дочка цього пана приходили до церкви завжди одіті в чорній одежі. На богослуженнях звертали на себе особлившу увагу задля своєї побожности й прикладного захована в церкві. Вони обоє вже від кількох літ гарячо молилися за навернення батька.

Старенький пан не приймав жадних гостей в своїм помешканню, крім одного старого полковника, також безвірка, з яким кожного вечора забавлявся. Одного дня застав цей свойого приятеля в ліжку - в великій гарячці. Хороба значно побільшалась так, що лікар сумнівався про його видужування. Його подруга й дочка дрижали на згадку, що смерть скоро може забрати з собою хворого, який вже довгі літа пережив далеко від Бога. Вони старалися привести батька до його давних католицьких переконань, але даремний був їхній труд. Хворий не хотів чути про Церкву або священика, а тим більше про сповідь.

Вони не тратили надії але дальше гарячо молилися за його навернання. Коли після свойого звичаю прийшов полковник довідатися про здоровя свойого старого приятеля, мати з донькою зачали зо сльозами його благати о поміч у так тяжкій справі. Та на їхню просьбу полковник відповів; " Я? Та ж я сам ніколи не ходжу до церкви! Ні, не можу вам помогти!" Вони ж не уставали просити." Просимо тебе, не відмов нам цього. Ми знаємо доброго священика, що вже все інше зробить, ходить лише о це, щоб він його прийняв," просили зо сльозами мати й донька.

По довгім ваганню полковник обіцяв зробити все, що тільки зможе. Йде до кімнати хворого. У тім самім часі мати й донька йдуть до іншої кімнати, й там навколішках перед образом Божої Матері взивають Її помочи.

По довгі розмові з хворим , полковник зачинає свою трудну задачу. " Слухай!" - каже він до хворого - "Знаєш ти, що я зробив би у твоїм положенні?" -"Ні. Та як же можу я знати?"- відповів хворий. " Ну то я тобі скажу. Ти знаєш, що тобі смерть уже за плечима. Отже ти не повинен гинути як звірина, та ж ти славний чоловік. Якби я знахо-

(Док. на стор.9)

ІСТОРІЯ ФІЛОСОФІЇ

Ілля.

Коли дивимося на цей заголовок, зовсім природно насувається нам питання, що це є історія філософії? Про що вона трактує? Історія філософії, це є пояснення філоссфічних поглядів і систем. Також вона включає науку про життя філософів, показує різницю між філософічними системами та старається показати розквіт або занепад філософії. Іншими словами, історія філософії, це наука, що займається дослідуванням розвою філософії від найдавніших часів аж до сьогодні..

Цілу історію філософії ділимо на чотири періоди: I) Філософія Східна 2) Філософія Грецька 3) Філософія Середновічна 4) Філософія Модерна.

Тепер візьмемо під розвагу - Філософію Східну. Східна філософія замикає в собі передовсім філософію індійців, перзів,хінців, єгиптян і вавилонського народу.

Вже знаючи загальний історичний поділ філософії та що східна філософія обнимає, приступаємо до пояснення поодиноких частин східної філософії, Насамперед візьмім під розвагу філософію індійців.

Далеко, далеко на сході в Індії, замешкують плодовиту країну люди, про котрих ми дуже мало чуємо. Нераз може нам видаватися; що вони є темні, не вчені та некультуні. Можливо, що вони такими тепер є, але давно, коло I200 року перед Христом, вони були одні з перших, що прийняли цівілізацію. Тоді вже знали як писати й читати та посідали велике знання. Це все довідуємося зо стародавних святих книг, що називаються - "Веди" Уперкладі Веда означає знання. Ця Веда складається з чотирох книг, а саме: Ріґ Веда, Сама Веда, Яґур Веда і Атарва Веда. У книгах Ріґ Веда й Сама Веда є зібрані релігійні пісні. Яґур Веда містить у собі приписи до приношення жертв. Атарва Веда, має різні молитви в честь богів. Що до дати, коли ці книги були видані, нема нічого певного. Однак є загальна думка науковців, що Ріґ Веда й Сама Веда були видані коло року I200 перед Христом. Яґур Веда і Атарва Веда були видані між восьмим а пятим століттям перед Христом.

Тому що всі філософи не тулкували однаково ті книги Веди - повстали три групи філософів - а саме: I) філософія Веди, 2) філософія браманців, 3) пізніші філософічні школи - а) правовірна, б) фальшива.

(Док. на стор. 8).

I. Філософія Веди.

Ця філософія переважно черпається з Ріг Веди. В цій книжі видно сліди монотеїзму, але загально політеїзм переважає. Іншими словами індійці не почитали тільки одного Бога але багатьох богів, Переважно вони визнавали трьох богів, Агні (бог мира), Індра (бог воєн), Варуна (бог суддя).

Одне дуже замітне є те, що вони яко погани, вірили в безсмертність душі. Тільки ця душа сейчас по смерти не йде до неба, але мандрує по світі, щоб спокутувати свої гріхи. В часі цеї покути душа стається душею звірята або каміння. Це все залежить від провини, що душа мусить спокутувати.

Одначе подиву гідне є, що індійці вірили в моральні закони. Переступ цього закону був гріхом. Найдивніше є це, що вони в тих часах перед Христом вже вірили, що душа родиться у грісі. Це є подібне до догми нашої св. Віри про Первородний Гріх.

II. Філософія Брагманів.

Маючи вже короткий начерк філософії Веди, приступаємо до філософії брагманської. Називаємо її філософією брагманською задля її науки. Та наука ось така. Найвищий бог називався Праяпаті. З нього виходила невидима, свята сила до кожної речі. Цю силу назвали Брагмою, а з часом назвали Брагму богом. І вчили, що Брагма є джерелом і початком всіх істот.

Найбільше знання, яке міг хтось посідати, це була наука про Брагму, і лише таке знання помагає до спасення. Кожна інша наука в порівнанню з цею наукою є безвартісна. Брагмани признають, що наука про Брагму є трудна до зрозуміння. Однак кожна її ще зрозуміти за час земського життя. Це є одиноке знання, що дає людині щастя та лучить її з богом.

Брагмани сильно вірили, що кожна людська душа є безсмертна. Вони навіть не могли собі представити, щоб людські душі гинули разом з тілом. Задля того вони не потребували жадних доказів про безсмертність душі, що так часто видно в пізнішій філософії. Тільки знання Брагми може увільнити душу від мандрівки по смерти. Якщо смерть застане кого-сь, що не осягнув ще найвищого знання, то хоч би він досконало виконував релігійні обовязки, то мимо того буде засуджений провадити знову життя. Його душа по смерти піде тільки серед хмар - до місяця та звідтіля знову верниться на землю. А хто осягне досконале знання Брагми, то по смерти буде ідентифікований з Брагмою, неначе пів богом та буде обдарений всіми силами Брагми, тільки не зможе сотворити річей та панувати над світом.

(Д. О.)

Бібліографія: Історія філософії - В.Турнер. Історія філософії - Жені Т.І. Історія філософії - Карло А. Дуброй Др. філ.

ПОДВІЙНА НАГОРОДА (Док. зо стор.6.)

дився у твоїм положенню, то сказав би прихликати священика та й висповідався б." - " Ти? Ти висповідався б? Ти жартуєш!" - " Ні я не жартую але кажу тобі щиру правду." - " Дійсно ?" - " Так! " - Хворий подумав кілька хвилин, потім глянув на свойого приятеля і сказав: "Добре, йди й заклич мені священика." - " Я тобі закличу доброго священика, мойого приятеля і сповідника," - промовив з трудністю полковник. - " Твойого сповідника?" спитав з дивуванням хворий, " приведи його до мене я чикаю на нього."

Вийшов полковник від хворого та потішив заплакану матір і доньку. За кілька хвилин вже був у хаті місцевий парох. Полковник розповів священикові про навернення хворого й на кінці додає: "Отче, якщо хворий буде питатися чи ви мене знаєте, то кажіть що так, бо інакше все пропаде." - "Але я цего не можу сказати. Що я вас знаю то це можу сказати, бо ми ось тут вже познакомилися. Але це, що я є твоїм сповідником не можу сказати, бо це була б неправда. Ми не повині говорити неправди хоч би ми хотіли щось доброго осягнути." - "Та як на це порадити?" - "Це річ зовсім проста," - сказав парох, - " от ходіть до другої кімнати та й висповідайтеся. Тоді я зможу сказати, що я є вашим сповідником."

Пречиста Діва вислухала молитви! Старий полковник зворушений надзвичайними подіями, пішов і щиро висповідався. Висповідався також і хворий та помер поєднаний з Богом. Пречиста Діва Марія щедро нагородила щирі довгі молитви матери й доньки подвійною нагородою!

o-o-o-o-o-o-o-o-o

ПОХОВАЛИСЬ...

О. П. Линський.

Поховались чорні хмари
В снесеньки гори,
А ввесь обрій взолотило
Сонечко чудове...

Нема волі, нема долі,
Хоч сонечко сяє,
Хоч травичка зелененька
Поля укриває.

Вже й горбочки почорніли,
Щеза сніг із поля,
Мож... засяє знову радість
Та вернеться воля!

Ми й питались:а де ділась?
І не допитались,
Во пізніше за це слово
У крові купались...

Вже й травичка зеленіє
На широкім полі,
А ми... далі плачем-
-Виглядаєм волі.

А тепер уже всі знаєм:
Хмари поховались...
Разом з ними наша воля -
-Руїни остались...

XXXXXXX

СВ. ТЕОДОСІЙ

Святий Теодосій родився в Василеві недалеко Києва. Він уже від дитинства відзначався великою побожністю. На його просьбу, родичі дали його до школи де він учився св. письма. Батько св. Теодосія вмер як він мав тринадцят літ. Тоді вже молодий слуга божий днями й ночами молився, носив убогу одіж, помагав бідним, за що його мати не тільки сварила, але і часто била. Одначе він те все переносив з терпеливістю, а в своїх молитвах тим сердечніше за ню молився.

Святий Теодосій втікав з дому до манастиря аж три рази. Перший раз мати, коли дізнелася к уди він пішов, по трьох днях здогонила та покарала його тяжко, звязала його й замкнула в осібні кімнаті.

В часі дня він перебував найбільше в церкві. Одного разу коли його мати довідалася, що він пече просфору до Служби Божої, знову багато потерпів, бо пекти просфору вважали за річ пониженчу. Однак, коли тільки ходило про славу Божу, він охотно зносив терпіння. Мати,св. Теодосія, була великою перепоною в його еремлінню до совершенства, і тому він знову втікає з дому до одного священика. Однак і там мати його віднайшла та привела до дому.

Відтак коли св. Теодосій мав 24 років - пізнавши Божу волю,рішився посвятитися монашому життю. Покинув дім і пустився до Києва, де були грецькі манастирі, але тут його не прийняли. Тоді він удався до святого Антонія, де був дуже радо прийнятий. Та коли його мати третий раз його віднайшла, плакала, побивалася доки він до неї не вийшов. Одначе тепер його мати вже не могла намовити до повороту, але противно, слова його повні Духа Божого так зворушили її серце, що вона сама пізніше покинула світ і вступила до жіночого манастиря. Пізніше за волею святого Антонія, Теодосій був рукоположений на священника. Він також писав послання для монахів і народу.

Кожного року на час великого посту святий Теодосій замикався аж до Лазарової Суботи в своїй печері де перепроваджував цілий піст. В 1074 році віддав Богу чисту і святу душу, а його похоронено в печері де він звичайно перебував через цілий піст. Пізніше духовенство перенесло святого мощі до мурованої церкви й тут їх похоронено, де вони знаходяться ще до сьогодні.

ooooooooooOoooooooooo

В годині твоєї смерти не потішить тебе де що ти мав, лише те яким ти був.

ТРИ МАМИ

Судомир. КАРТИНА НА СВЯТО МАТЕРИ - діється в Кан. або Амер.

Дієві Особи:

Преч. Діва М.	Тато
Україна	Мама
Марійка літ 9	Михась літ IO
Богданко - сироти, літ 7	Ганя " 8 - їх діти
Галя " 5	Оля " 5

Дія I

Ява I

Тато: (сидить на софі, читає укр. часоп.) Агі, хоч бери тай всі газети до печі повкидай...

Мама: (вишиває, або робить щонебудь)А чого ти вже знов кудись дакаєш?

Тато: Чого? - Бо в них що слово, то все дай тай. Вчепилися тих сьитальців, тай хочуть душу з чоловіка виссати

Мама: Та як щось дамо, то не збіднімо - бо ж то свої люди.

Тато: Свої люди, га? Я собі сам свої люди - а на дармоїдів робити не буду. Та вони ще хочуть щоби якісь там воєнні сироти спроваджувати і брати їх за своїх - ні то вже таки за багато.

Мама: Бідні вони - хто їм поможе, як не свої. Може б ми хоч одно взяли до себе?

Тато: А то що? Мало маєш своїх? ти і тих не година доглянути - дивино які вони... (вбігають діти Мих. Ганя й Оля - з галасом - Мих. і Ганя до тата, Оля до мами, щось там їй розповідає...)

Ява II - Діти.

Мих: Тату, ви вже читали газету? Там щось таке гарне написано.

Ганя: Там пише що можна дістати сироти...

Тато: Та що вам до голови стрілило - хто вам таке наплів?

Мих: Або вуйко Іван дістають аж пятеро.

Тато: Ет, ваш вуйко великий патріот - він за свою Україну то й сорочку скинув би - а його діти босі ходять.

Мих: Або вуйко Василь має черевички, навіть ліпші як мої.

Тато: Дайте мені спокій - я хочу відпочати трохи, бо маю вечером йти до роботи.

Ганя: А там ще пише, що Святійший Отець просили, щоб ми складали свої гроші на поміч тим бідним сиротам - і ми так будем робити,правда Богданку? (той притакує головою)

Оля: (біжить до тата і чіпається його за ногу) Тату, я хочу мати сироти. Я їм дам всі свої пяльки - вони будуть зо мною спати - так тату?

Тато: Та відчипіться вже раз від мене. Йдіть бавитися.
Мама: Йдіть, йдіть вже бавитися, бо тато змучені.(діти вибігають) (до тата) Слухай старий, може б направду ми взяли хоч одну сироту, воно нас не обість.
Тато: Дай мені спокій. Раз кажу що не буду на дармоїдів робити то не буду!
Мама: А чи тобі не було б жаль якщо б так, недай Боже, твої діти мусіли навадка хліба просити?
Тато: Кажу тобі відчепися від мене - я ввечір маю йти до роботи...(кидає газету - лягає на софі)
Мама: (виходить) Боже, Боже, не карай моїх дітий за того нелюда...(тут треба або зробити заслону, щоб вивести дітей на сцену, або мати їх вже на сцені за заслоною і тепер, як тато засипляє, поволи відслоняти).

Ява III - Тато і сироти.

Тато засипляє - на сцені могила і троє сиріток мар. Богд.і Галя

Галя: (плаче) Мамо!.... Мамо?!... Я хочу їсти... Мамо!...
Богд: Мамо,встаньте, ви вже так довго спите... Встаньте підем до дому - тут так зимно...
Мар: Не плач Богданку , не плач... Мама вже не встануть - видиш як багато землі...(втирає сльози сооі і другим.)
Галя: Я так хочу їсти...
Богд: Тут так зимно...
Мар: Присуньтеся сюди, притуліться до мене то нам буде тепло. (Богд. і Галя клонять головки їй на груди - вона їх пригортає).

Ява IV - входить Україна.

Україна: (на руках кайдани, на голові терновий вінок - стає у головах тата) Миколо... Чуєш... Миколо!!!
Тато: (крізь сон) Ти хто?, Чого тобі треба??
Укр: Сину мій ти не пізнав мене?... Я твоя мати...
Тато: Моя мати вже померла - давно померла...
Укр: Я твоя друга мати - твоя батьківщина - твоя Україна!!
Тато: України нема - її москалі забрали...
Укр: Так, я в неволі, але все жити буду і все буду тобі мати..
Тато: Чого тобі треба?
Укр: Бачиш ті бідні діточки?... Рятуй їх!.. Вони моя надія, моя будучність....
Тато: Ааааа - я маю йти до роботи....
Укр: (йде повільно до дітей, стає за ними і пригортає їх до себе) Спіть мої квіти, мої соколята... Одинока наша надія на нашу неньку - на матір Божу...
(за ними являється Божа Мати в широкій мантії, яку над ними розпростирає - і все зникає).

Ява V - Тато Сам.

Тато: (будиться зо сну) Ооох то тільки сон... Такий страшний... Як вона казала?... Я твоя мати... Рятуй їх... молоденькі діти... А потім Божа Мати... Матінко моя - Матінко Божа, ось тут я прирікаю, що я ті бідні сироти виратую, що я їм не дам пропасти...

ЗАСЛОНА.

Дія II.

Ява I.

Та сама кімната день перед Святом Матери - Мих. Ганя й Оля прибирають кімнату.
Ганя: Скоро Михасю, щоб нас мама не застали.
Мих: Я зараз, я вже кінчу.
Оля: А де тато? Мама прийдуть,а їх не буде.
Мих: Тато зараз прийдуть, вони пішли на стацію, бо якісь гості приїхали.
Ганя: Може то наші сироти?
Оля: (бігає по хаті й плеще в долоні) Сироти - сироти -сироти...
Мих: Тихо, бо ще мама почують, як надійдуть. О, вже хтось йде.

Ява II - входять тато і сироти.

Тато: Ну діти витайте гостей... Відтепер вони вам сестрички і батчик. (познайомлює дітей) То Марійка, а то Богданко а то Галя, а то знов Михась, Галя і Оля. (діти оонимаються і зачинають показувати свої забавки - тато розглядається по хаті). А то що - свято якесь, чи весілля?
Мих: (кладе палець на уста) Тихо, щоб мама не почули - завтра "Свято Матери" - ми хочемо несподіванку зробити.
Богд: А нас приймете на свято...
Галя: Бо ми вже не маємо мами...
Ганя: Добре, добре, - ви вже все будете з нами бавитись - правда тату?
Тато: Правда, правда, але не забувайте, що ми всі маємо ще одну маму...
Всі: Ще одну? Яку?
Тато: А ту що я вже вам нераз казав - памятайте?
Мих: Про Україну? О ми про неї ніколи не забуваємо.
Оля: А та мама така гарна як моя??
Тато: Дуже гарна - найкраща вітчина в світі, але тепер вона бідна, вороги над нею знущаються.
Мар: Ми виділи її на могилі нашої мами - на ногах були кайдани - на голові терневий вінок...
Галя: А з нею була ще така гарна Пані і така дуже добра...
Тато: Та трета Пані то наша трета і найліпша мама - то Мати Божа.

Оля: І вона також моя мама?
Тато: І твоя і Галина і Богданкова, Вона мати нас усіх Мати України.
Мар: Вона така добра.
Галя: Як наші мама померли, то вона нам їсти приносила.
Богд: І накривала нас як нам було зимно.
Мих: То в нас завтра буде потрійне свято, бо маємо аж три мамі.
Мар: Але на то свято ще треба цвітів багато.
Ганя: Ходім на леваду - там такі гарні.
Всі: Ходім, ходім...(діти вибігають).
Тато: (сам) Які вони щасливі ті сирітки і сам чоловік якось так дивно почувається - так радісно-вдоволено... А колись я не так думав... (сідає задуманий - входить Україна і пригортає його голову до своїх грудей).

ЗАСЛОНА.

Живий Образ.

По середині Мати Божа, покриває всіх омофором, біля Неї по одній стороні Україна і сироти по другій тато мама і діти - по краях сцени всі діти що беруть участь в концерті - співають пісню:

Пречистая Діво,Мати
Вкраїнського краю,
Тебе в горю і печали
Просимо - благаєм -
Не дай згинуть у неволі,
Дай діждатись кращої долі -
Мати України..

КІНЕЦЬ.

НЕМА В МЕНЬ МАМИ...

Я сирітонька маленька;
Во померла моя ненька;
В цілій хаті я ґаздую
І бабусенька старенька...

І за тії чоботята
Болять мене рученята,
Во за сирітську роботу
Все маленька є заплата...

Не вишивана нитками,
Лиш мережана сльозами
В мене біла сорочина...
Во я вже не маю мами...

Але хоч не маю мами,
Та радію нині з вами!...
Бо є в небі друга Мати,
Що опікується нами...

(Дек. на день М. Кумка)

xxxxxxxxxxxxxx

СЕРЦЕ ХРИСТОВЕ

Руденко.

Святе Письмо каже, що хто знайшов приятеля - знайшов скарб. Чому воно так є? Бо приятель це неначе друге - я. Щасливий він - щасливий я, нещасливий він - нещасливий я. Коли смуток пригнобить мою душу - він мене потішить, у нещасті він мені подасть помічну руку, в небезпеці він мене захоронить. Іншими словами добрий приятель для мене батьком матірю, братом, опікуном, порадою, рятунком - одним словом приятель є для мене скарбом. І чим він багатший, щиріший, могутніший, - тим більшим є він для мене скарбом. І щасливий чоловік, що має за приятеля цісаря чи короля - такий без сумніву знайшов великий скарб. Бо такий приятель може його обдарити всякими добрами - захоронити перед ворогом - спасти перед недолею - перед небезпекою. Одначе ще є дещо, що й він не вміли дати своєму другові а це: здоровя. Також не може вернути життя ані захоронити перед смертю.

Як то? Чи ми не можемо знайти собі такого приятеля, що міг би нам дати здоровя чи вернути втрачене здоровя - або спасти перед смерть? Чи нема нігде такого щирого приятеля? Є! Є такий приятель - якому ніхто не дорівняє, ані в багатстві в щирості, в любові й в силі.

Кращого приятеля від Нього ніхто не знайде. Ангельські хори дивляться на Нього з зачудованням і не можуть надивитися. А доброта і любов бють від Нього мов ранішні лучі сонця. Багатство Його ніхто не всилі зчислити. Його маєтком небесні простори а земля підніжком Його. Він убраний в сонце - украшений звіздами. Його один погляд звеселяє ціле небо й потішає землю. А Його могутність - хто ж то розповість! І як любить дуже, цього не збагнула ще ні одна душа. Бо Його любов це безнастане чудо. Його любов до своїх другів ніколи не вгасає. За них Він мов вязень замкнений сидить.

Таким приятелем якраз є Пресв. Христове Серце. І хто Його знайшов - знайшов скарб великий, безконечний, неоцінений, цей знайшов невичерпане джерело Божих ласк. Такий безжурно може проживати дні цього життя, бо з ним Серце Христове - приятель найвірніший, що на хвильку не полишить свого друга, навіть в найприкріших хвилинах життя. Бо Його приязнь не є людська - непевна, але правдива - вічна, бо це приязнь Божа, приязнь самого Ісуса Христа, Його Пресв. Серця. І кожний може зайти з Ним в приязнь, що більше Він сам запрошує нас до неї, тільки послухаймо Його голосу. Він завжди готовий нам помогти - все зробити, що тільки нам бракує для нашого щастя, а від нас домагається тільки - вірности.

(Док. на стор. 24).

ДЛЯ НАС ПОТРІБНЕ

Степан.

Схоластик, це кандидат на священика. Схоластикат, це час приготування до священства. Тому то кожний з нас хоче час приготування, якнайкраще використати, щоб у свойм часі стати добрим, гідним священиком.

З цьої нашої доброї волі та хотіння випливає наша пильність у наших схоластицьких обовязках. Кожний старається придбати собі якнайбільше знання, добрих засад, місійного та проповідничого матеріялу, бо кожний переконаний, що, щоб других провадити, учити, щоб другим щось дати треба перше самому мати.

Та часто так бувае, що серед цього старання та приготування забувається на одну дуже важну справу - прикмету, а саме - веселість. Без цеї прикмети - веселости, будуча душпастирська праця не принесе нам великого успіху, хоч би наш столик був бібліотекою нашого власного пера, хоча б ми поставили свій проповідничий талант на найвищий щабель, посіли дуже великі науки, були як то кажуть "ходячою енцикльопедією".

Щоб про це переконатись, вистарчить подивитись на успіхи сумного, скривленого священика й порівняти їх з успіхами веселого, усміхненого. Який вид того сумного священика, така буде виглядати його праця, такий буде вид і його успіхів. Все сумне, бездушне, мізерне, бідне; а як противно, з успіхами ревного, товариського душпастиря. Коли він приязно заговорить, заспіває, зажартуе, то всі до нього прийдуть, бо він є всім приступний. Не тільки прийдуть вірні, але навіть ті, що вже відпали від стада, повернуться до стада, бо почують щирий люблячий голос свойого опікуна - доброго пастиря. Коли народ побачить на лиці свойого провідника веселу міну, почують радісні слова, вони радо за ним підуть, його послухають. В тій громаді відновиться життя, рух, взаїмна любов, приязнь, а в такій громаді можна працювати, а з працею прийде й великий успіх.

Особливо ж сьогодні, коли світ так мало думає про речі поважні, коли так любить веселе, безжурне життя, сьогодні коли молодь шукає тільки за розривками, забавами, то одиноки найбільш успішний середник є показати їм, що ми також любимо розривки, веселість, а між жартами, забавою, ми часто зможемо, навіть незамітно, навчати їх багато поважного.

Однак в тім треба памятати, що й веселість має свої границі. Завжди памятаймо, що ми є монахами-священиками. Тому не можемо бути занадто свобідні в жартах, або

(Прод. стор. 24)

СВ. ПРЕДИСЛАВА

ЗАБУТА УКРАЇНСЬКА СВЯТА

Св. Предислава була донькою полоцького князя Юрія, пятого потомка в простій лінії великого князя св.Володимира. Хоч проживала в княжих достатках і відзначалася незвичайною вродою, проте не манив її ні світ, ні його розкоші. Вона від молодих літ любила найрадше читати св.Письмо та інші релігійні книги, з яких навчалася любови Бога, свого найвищого Творця і Йому одному бажала служити й посвятити все своє життя.

Багато знаменитих боярських і княжих синів старалося про її руку, та надаремне. Свята дівця не хотіла ніякого земського жениха, бо її серце й душа полюбили вже неподільне небезного Царя. А коли батько хотів її силоміць заручити з одним парним і багатим княжичем, вона потайки втікла з батьківського дому до одного жіночого монастиря.

Ігуменею того монастиря була колишна княгиня Романія. Бачучи квітучу красу Предислави та лякаючись її батька-князя, вона довго не хотіла прийняти її до монастиря. Та коли переконалася, як дуже Предислава любить Бога, як горить її серце бажанням посвятитись Йому, поручила постригти її в черниці й облечи в чернечу одежу, при чому надала їй імя Євфрозинії. Батьки зі сльозами в очах благали доньку, щоб покинула монастир і вернулась до дому. Та св.Предислава, памятаючи слова Спасителя: "Хто любить батька або матір більше як мене, не є мене достойний" - старалася успокоїти батька й матір та потішити їх тим, що вона тепер найщасливіша, бо заручена небезному Женихові. Такими словами втихомирила вона трохи жаль і біль батьків та лишилася дальше в монастирі, поступаючи щораз то вище на дорозі чернечої досконалости.

Вона мала святі видіння, вона побудувала великий дівочий монастир у селі Сільці при церкві Спаса, була ігуменею, їздила до Єрусалиму, де й у дні 5. І.н.ст. II73.р. померла; похоронена в монастирі св.Теодосія, у притворі церкви Пресвятої Богородиці в Єрусалимі.

З її життям звязана звана ікона Матері Божої Ченстоховської. Именно св.Предислава задумала була спровадити до своєї нововибудованої монастирської церкви ікону Пресвятої Богородиці, одну з тих трьох ікон, що їх по старовинному переказі намалював св.євангелист Лука ще за життя Божої Матері. З цією метою вислала спеціяльного посла до Царгороду, до цісаря Коммена, з проханням дарувати їй ту ікону, що була в Ефезі. Грецький цісар, бачучи велику любов св. Предислави до Господа Бога й Божої Матері, вволив їй волю, спровадив чудотворну ікону Пресвятої Богородиці з Ефезу до Царгороду і переслав її до Полоцька. Там св. Предислава приняла ту ікону Непорочної Матері Спасителя з найбільшою радістю, поставила у своїй монастирській церкві та прикрасила її золотом і дорогоцінними каменями. Та ікона дісталася в часі нападів татар к.I270. року в опіку князя Льва, сина галицького короля Данила і була переховувана в княжому замку в Белзі; звідтіль забрали її поляки I382.р. до Ченстохови, де вона й досі гаряче почитана поляками.

Память про життя св. Предислави вдержувалася довгі часи в нашому народі. В наших старих місяцесловах стоїть виразно: "місяця травня 23. дня св. Єфрозинії, полоцької ігумені монастиря св. Спаса, що упокоїлася в II73. за панування цісаря Мануїла Коммена на Сході".

Та настали для нашого народу важкі часи, страшне лихоліття, напади татар, поневолення, закріпощення, безпросвітність, відірвання нашої Церкви від св. Петрової скали, спустошення краю, винищення церков і монастирів, а з ними й дорогих нашому серцю давніх традицій-пердань. Спустошено та знищено теж дівочий полоцький монастир св. Спаса, уфундований св. Предславою. Пропали й усі інші жіночі монастирі, бо не було вже кому їх удержувати, так як нестало наших славних князів, що боронили та просвічували наш рідний край. Одні згинули, другі зубожіли, інші цуралися свого народу, тай так серед того важкого лихоліття загинула у нас память теж і про св. Предславу.

А як потрібно і тепер нам на еміграції таких жінок таких дівиць, якою була св. Предислава, щоб світили, ясніли мов дорогоцінні перли-жемчуги жертвенною службою Господу Богу, Церкві й народові! Бо тільки тоді наш нарід діб'ється кращої долі, коли його жіноцтво буде добре, моральне, чесне, характерне, свідоме свого завдання перед Богом і перед людми. Та щоб розбудити духа жертвенности дівицтва і власного земського щастя для освячення свого рідного народу, щоб наше жіноцтво видало з себе, особливо серед сучасного важкого положення, численні ряди черниць, треба нам усім емігрантам гаряче молитися до Господа Бога і Пречистої Діви Марії, щоб за прикладом св. Предислави-Єфрозинії зродилось якнайбільше чернечих покликань у серці і волі нашого жіноцтва.

Бо мабуть жертву життя св. Предислави, її трудів і молитов та дівства зберіг Господь Бог на теперішні часи, щоб ця жертва св. Предислави одушевила та привела до Бога наше теперішне покоління, в першій мірі наше жіноцтво.*

---

*Передруковано з вісника - ХРИСТОС НАША СИЛА.

М.М.

ПОДОРОЖНИКИ ПРО УКРАЇНУ XI-XIУ.СТ.

Відомости про Україну старокняжої доби в західньо-европейських джерелах, зокрема хроніках, попадаються дуже рідко і спорадично. Рівнож не багато було мандрівників XI-XIУ. ст., що відвідували Україну. У відміну від арабів, вони більше уваги звертали на матеріяльну сторінку життя, їх дивує багатство землі, пишність княжого життя, розміри столиці - Києва, кількість будов та ріжних ужиткових виробів.

Починаючи з середини XIII. ст., себто після татарської навали, подорожники старалися оминути Україну, що була під татарською зверхністю. Більше подорожників зявляється у нас в XУ. ст., а ще більше в XVI. ст.

Один з перших европейських подорожників на Україну був німець Бурно з Кверфурта, народжений в 976.р., висвячений на епископа з місійною ціллю проповідувати християнство серед печенігів, що побував у Володимира Великого в Києві. В його листі до цісаря Генриха II., писаному коло 1008 р. читаємо таке:

"Князь Русів (Русорум), великий і багатий володар, що проти моєї волі задержав мене місяць у себе, - ніби я себе хочу своїм наміром занапастити, й умовляв, аби я не ходив до такого невірного народу (печенігів), де не здобуду їхнім душам жадної користи, а тільки смерть собі, та ще і найлютішу. Коли ж не зміг він переконати, та ще якесь видіння про мене грішного його налякало, - з військом проважав мене два дні до останнього кордону своєї держави, яку задля ворожих нападів звідусіль окружив дуже міцною і довгою огорожею (частоколом). Він зіскочив з коня на землю, я з товаришами йшов попереду, він зі своєю старшиною йшов за нами, і так вийшли ми за браму. Він став на однім горбі, я на другім; обнявши руками, ніс я хрест Христовий, співаючи прегарний спів: "Петре, чи любиш мене? Паси вівці мої." Коли закінчено антифон, князь прислав свою старшину до нас з такими словами:

- Я довів тебе аж де кінчається моя земля і починається ворожа. Задля Бога прошу, не занапащуй на сором мені свого молодого життя. Я знаю, що ти завтра до третьої години без користи, без причини мусиш скоштувати гіркої смерти.

- Я відповів: - Нехай тобі Бог відчинить рай, як ти мені відкрив дорогу до язичників!"

Іван де Пляно Карпіні, папський легат до Монголії і Татар пише, що в 1246 р., ідучи через Чехію (Богемію), богемський король (Вацлав I) порадив йому їхати до Татарії через Польщу і Русію. Перебуваючи у мазовецького князя Конрада "по особливій Божій милости до нас, приїхав тоді ж пан Василько, руський князь (Доміпос Василіо, Дукс Руссіє).

(Д. о).

ХАРАКТЕРИСТИКА РОСІЙСЬКОГО НАРОДУ
на основі повісти М.Костомарова п.заг.; "Кудеяр"

Мікрос.

Читаючи повість "Кудеяр" ми можемо досить вірно пізнати характер москалів. У повісті бачимо, що московські люди є забобонні. Коли не зазнають ніякої кривди, ніяких противностей, вони можуть бути релігійними. Люблять пити та забавлятися. Вони дуже боязливі, бо коли бачуть, що противник неміч-ний, нападають на нього. Але коли знають, що ворог сильний, вони уникають війни з ним і заключають мир. Москалі можуть бути добрі, але коли прийдуть труднощі, нещастя, можуть статись лютими тиранами, що по-звірськи поводяться з своїми противниками.

Якраз у цій повісті цар Іван Василевич і Кудеяр дають нам образ московського характеру.

Насамперед приглянемося вдачі царя. Ще з молоду Іван Василевич думав, що він тому народився, щоб поступати так, як йому захочеться, а не, як другі порадять. Тільки зразу видавалось, що він так поступає, як другі йому радили.

Доказ на це є. Він зразу був боязливий й боявся, коли його сповідник страшив його обявленням свише. Але коли ворог сповідника пригадав цареві, що він має всяку власть і має рядити по своїй волі, а не як йому інші радять, він прогнав сповідника й гордо радив по-своєму. Мало-помалу, так як капля води жолобить камінь, свідомість його самодержавности виходила щораз більше наверх.

Коли бояри радилися, чи йти війною на Туреччину чи ні, й більша частина голосувала за тим, щоб іти на Крим, цареві Івнові вбилася думка в голову, що він самодержавець і тому то інші повинні робити так, як він хоче, а не так, як більшість хоче. Його жадоба панування по своїй вподобі, його гордість так ним заволоділа, що при кінці життя він став страшним тираном.

Також дуже любив забавлятися чим небудь чужим, надприродним і таємничим. Він дуже цікавився блаженними, божевільними, віщунами та ворожбитами. Але коли прийшли нещастя, він вже не був забобонний, не боявся віщунів. Він сам стався мов божевільний. Два тижні по смерти жінки він віддався роспусті та забаві.

Коли настало багато зрадників, цар стався лютим катом. Тих, що хоч трохи провинилися, страшно мучив. Тіла покараних не ховав, але кидав псам або в ріку. Навіть женщин страшно мучив. Лляв олево в уста, колов великою голкою по цілім тілі, різав тіла, мучував до смерти, відрубував члени тіла, аж доки не згинули.

(Док. на стор.23)

ПОХОРОН РУСИНА

Михайлович.

Що наші предки віряли в позагробове життя, то бачимо в одній договорі з Греками: "як ви свойого засовязання не сповните то нехай вам зле ведеться на цім світі й на другім". Бачимо й такі факти, як наділення мерця речами, що були йому потрібні в житті.

Ібн-Фадланд араб - був присутний на похороні багатого руського купця в році 922 і описує його так: Небіжчика положили в могилу тимчасово й поставили коло нього напиток, (правдоподібно мед) овочі й гусслі, а самі приготувляли одежу й інші речі. Це тривало десять днів. Його майно як звичайно, поділили на три части: одну третину дають родині, другу третину - на кошти похорону а трету третину - на напиток, що його пють на самий день похорону. Спитали дівчать невільниць небіжчика, котра хоче бути похороненою з ним; одна згодилась, і її від тоді пильно стерегли, а дівчина пила в ті дні й веселилась.

В день похорону витягнули човен на беріг, смерли на підпори, а на довкола поставили ідолів у формі людей. На човен поставили лавку, застелили килимами, грецьким шовком і виложили шовковими подушками, а в горі над нею зробили шатро; це робила баба, що доглядала всіх тих приготувань, вона також забиває дівчину; її звуть "ангелом смерти" Небіщика одягли як найбагатше; в шовкову свиту з золотими гудзиками, на голову соболеву шапку з золотим верхом, та посадили в шатрі на лаві, й підперли його подушками; коло нього положили овочі й пахучі ростини та його зброю; розтяли собаку й кусні її положили теж коло нього; таке саме зробили з двома кіньми з двома коровами, когутом і куркою.

Тоді прийшла черга на дівчину, її привели до човна померщого; вона роздала окраси своїй прислужницям. Тоді її доглядачка похопону завели до шатра й там її задушила й ще ножем заколола.

Найстарший свояк померщого підпалював шатро. За годину воно згоріло. Тоді на цім місці зробили могилу, а в середині поставили березову дошку, а на ній написали імена померщого й руського князя. Один присутний сказав при тім Ібн-Фадланду: "Ви араби, дурні що кидайте найнижчого й найповажнішого у вас чоловіка в землю, де його їдять гади й хроби; от ми палимо його, за одну хвилю,йівін зараз же увіходить до раю.

ІДИ ЗА МНОЮ

С.Я.

Ні один день не минає, щоб десь у світі бодай два молодці не почули голосу Христа, "йди за мною".

І Франц Ксаверій почув цей голос, того дня , коли він укладав собі пляни життя на Університеті в Парижі. То був день коли він як прославлений учитель мав більший вплив ніж королі. То був день коли Ксаверій своїм бистрим умом і глибоким знанням був певний свойого учительського уряду. Однак він посдухав голосу Христа, прийняв його і лишив шкільну залю та пішов за Христом.

Були і інші здібні молоді професори паризького Університету, багато з ним також мало великий вплив, і посідали високу науку як Ксаьерій. Багато з них навіть почули голос Христа, однак вони як той багатий молодець, коли довідався, що має зробити, щоб бути спасенним, засумував і відійшов, так і вони боялися піти за тим покликом.

І де ж вони тепер? Ніхто навіть не памятає їхніх імен, нема чутки про них. А Ксаверій приймивши той поклик Христовий, зістав модерним святим Апостолом Христовим, а всі інші вийшли з залі Університету в темряву світа. Франц Ксаверій є знаний у цілім світі, а вони є забуті, а може і віддалені від Христа, якого поклик відкинули хоч його почули.

(Док. зо стор.21)

Коли питався катів, чи його суд справедливий, всі мусіли кричати, що справедливий.

У Кудеярі бачимо характер москаля, що впадає з одної крайности у другу. Зразу страшенно ненавидів турків тому, що його самого взяли в полон, а по його звільненню, взяли його улюблену жінку. Він так ненавидів бусурманів, що навіть зарізав невинну дитину своєї жінки.

Він дуже любив свою жінку й ради її спасіння, він виконував діла, що були незгідні з його моральним переконанням. Але коли пізніше впав у неласку царя й йому жінку забили, він перейшов назад до татарів. Для пімсти він не мав границь. Він навіть вирікся своєї християнської віри, щоб міг ліпше пімститися.

Те, що ми бачили в царю Івані й Кудеяра, можемо ще й тепер бачити те саме в теперішніх москалях. Можемо бачити в них гордість, бажання володіти навіть над всіма. Так, як колись страшно знущалися над бідними й немічними, так і тепер панують тиранією.

(Док.зо стор. 16.)

І тому коли до нас приходить, цей гарний місяць червень, місяць Христового Серця, поспішімся заявити Йому нашу приязнь й обіцяймо бути вірними Йому в цім житті, а найліпшим доказом нашої вірности й любови нехайбуде щоденне щире прийнятя св. Причастя, добрі діла і часті відвідини Вязня кивота.

o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o

ДЛЯ НАС ПОТРІБНЕ.

(Док. зо стор.17)

розтрипані в забавах, бо це не тільки що не принесло б користи, але противно було б причиною шкоди. Одначе невинна,скромна веселість може принести священикові-місіонареві багато добра, та дуже злегшити його післанництво. Священик мусить бути для всіх приступний, а щире, веселе обличчя якраз його таким зробить. Спробуймо, а вже тепер переконаємося! Памятаймо, що для нас потрібна - Веселість.

o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o

НЕПОРОЧНЕ СЕРЦЕ МАРІЇ

(Док. зо стор. 3).

Тому всі як один, вставаймо в одну лаву, рямно об рямно, берім цей лік - це набоженство до Її Непорочного Серця - воно певно висвободить цілий світ а особливо наш страждучий нарід. Тож ми всі пічнім це набоженство - піднесім руки свої в молитву - а Пречиста Діва певно вислухає - запанує мир у світі, а разом з тим миром воскресне, нова і вільна Україна.

o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o

ДОТЕПНІ ВІДПОВІДІ

Сиракуський тиран Діонісій звернувся до філософа Аристипа з глузливим запитанням: - Чому це філософів так часто можна здибати в домах у багачів, тоді як багачі ніколи не ходять до філософів у гості? - Причина ось у чім, - відповів Аристип. - Філософи знають, чого їм бракує, а багачі цього не знають.

До славного грецького філософа Сократа одного дня прийшли його ученики й дуже збентежено йому сказали: - Твої противники, Ліхон і Мелетій, розпускають про тебе якнайгірші чутки . Сократ на це тільки усміхнувся й відповів: - Дозволяю їм і набити мене, щоб тільки я при тім не був.

НА ІСПИТІ. Професор питає студента:"Маєте які труднощі з запитанням, паничу?" - "З запитанням ні, але з відповідю".

ПРОБЛЕСК

Видають Брати Схолястики

Виходить раз у місяць

Ч.7-8. Рік V. Глен Ков, Н.Й. Жовтень-Листопад,1947.

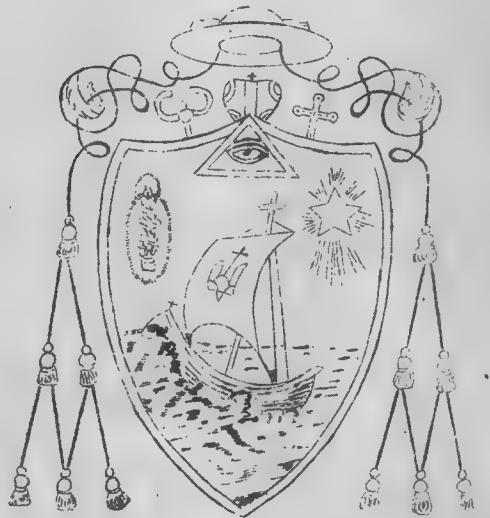

ВІЧНІЙ РУТІ

ОПІ СВЯТЕЦЬ

1942 ЇХ ВОСЬМИДЕСЯТИЛІТТЯ 1947

КИР АМВРОЗІЯ СЕНИШИНА ЧСВВ

засилають щирий привіт і в молитовних просьбах до вселаскавого Бога благають багато ласк,тривкого здоровля і многоліття на Єпископському Престолі

Бор.Схоластики ЧСВВ.

ПІД РОЗВАГУ

З цим числом сходять із сторінок Проблеску імена містьох філярів - стовпів на яких так довго, так трівко опирався наш часопись. Отже з цим числом маліють ряди працівників - слабне сила з рідшенням рядів та з підупадком у силі - звичайно паде й те, що вони підтримували. Коли ми на це дивимось, роздумуємо, то мимохіть повстає жахлива думка - питання, чиж це вже упадок нашого органу? Що станеться з нашим Проблеском?

Відповідь на це питання мусить кожний з нас з окрема дати. Доля Проблеску в наших руках! Проблеск, це неначе розпечене залізо - залізо розпечене протягом довгих літ - літ аж десять - з якого можемо зробити те що самі забажаємо. Якщо ми всі охоче прикладемо свої руки - сили то без сумніву можемо запобігти тому лихові - можемо в гору здвигнути наш прапор, ПРОБЛЕСК.

Так як доля Проблеску в наших руках, так і його дальше існування залежить від нас самих. Якщо будемо всі дописувати та старатися, щоб він все був переповнений повчаючими, цікавими статтями, то певно його жде світла будучність. Противно, коли не будемо дописувати - упадок не минучий. А дописувати ми всі повинні якщо лежить на нашім серцю його дальше існування. Проблеск вже за цінний, щоб його тепер залишити. Не тому він цінний, що редагують його брати філософи, але тому що це Наш часопись - це орган Всіх братів схоластиків. Цінний він і тому, бо ж історія нашого органу - це історія нашого схоластицького життя. У нім ми пізнаємо не лише високі ідеї, мрії, заміри схоластиків, але також і їх дух. Хто тільки хоче пізнати що за схоластики того й того року були, хай гляне в історію схоластикату передусім в тих минулих 10 літ - в Проблеск - а там як на долоні прочитає їхній дух.

Він не лише є цінний, але й потрібний. Наш великий Патріярх і законодавець св.Василій був правдивим апостолом.Був Він апостолом молитви, терпіння, і доброго прикладу. Однак не меншим був Він апостолом пера - про що свідчить велике число його творів і інші письма. Так як ми повинні наслідувати нашого св.Отця в апостольстві- молитви, терпіння і доброго прикладу - не менше повинні ми наслідувати його в апостольстві пера.

Сьогодні хто володіє пресою - той володіє світом. Сила преси незмірима. Вона викликує війни - приводить скорий мир. Вона сіє засади Христа - або сатани. Коли заглянемо в щоденну пресу, то там переважно є зла преса. Вона пропагує гріх, хвалить його і тому то гріх панує у світі. Тому то тепер більше як коли треба нам могучого-сильного війська - не узброєного р

(Док. на стор 9)

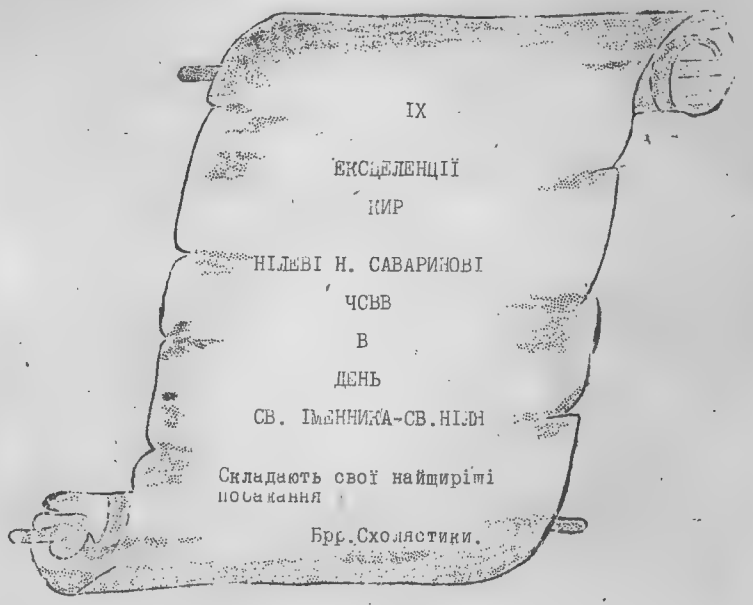

ЮВІЛЕЙНІ ХВИЛІ

Одинокий ювілей, що випадає в місяці жовтні - це ювілей трудящого місіонаря на землі Вашінгтона - у нашому народі цим місіонарем це Впр. о. Ігумен Максим Марків ЧСВВ. Дня 10го жовтня минув гарний день в їхньому житті. Цього дня тому літ двайцять і пять - Впр. о. Ювілят зложили перші монаші обіти.

Тому з нагоди срібного Ювілею - зложення перших обітів, бажаємо зложити свої скромні побажання. Бажаємо Вам Впр. о. Ігумен много ласк Божих - кріпкого здоровля, щоб з тим більшою силою могли заманювати серця вірних гарячою любовю Бога

НА МНОГІ Й БЛАГІ ЛІТА.

- - - - - - - - -

"Лошка меду притягає більше мух до себе як сто бочок оцту". - св. Франц Салезій.

Степан.

Кожний народ має своїх великих людей, має своїх славних мужів, таких що все віддають для державної справи, має своїх героїв. І наш український народ не є без героїв.

Ми всі чули про тих українських Термопільців, про тих шість сот юнаків-студентів, що під містечком Крути стали відважно напроти шість тисяч ворогів, бились і лягли за Державу, за Вітчину. Що року в місяці листопаді ми їх величаємо, пісні в їх честь співаємо, промови про них маємо, про тих героїв, що життя своє молоде поклали в обороні молодої української Держави.

А чи чули ми коли про Чотирокутник Смерти? Чи чули ми про цих героїв, що правда, не перебивали ворожої лінії, не ставили своїх грудей на ворожі кулі, не йшли на багнети, не проляли вони своєї крови..., але вони також герої, бо за Вітчину життя своє віддали. Вони в тім Чотирокутнику Смерти,(на Великій Україні) окружені Поляками, Більшевиками, Румунами і Москалями Денікіна, голодні, обдерті, без оружа й кусника хліба, без ліків й порятунку конали серед страшних болів на плямистий тиф і чорну віспу.

Там в місцевості Чичельнику, в тім Чотирокутнику Смерти згинули найкращі сини українського народу, там скінчила свої дні, геройська Галицька армія. Там 35 тисяч галицьких жовнірів спочило вічним сном за волю, свободу Батьківщини.

І чи ж вони не герої? Чи ж не могли вони спастися від смерти? Чи не могли вони піти до короля просити рятунку, помилування? Чи не могли вони запродати свободу, щоб урятувати життя? Але ні! Вони мужно поклали свої голови під косу лютої смерти,щоб тільки жила свобода, щоб жила Україна.

Слава героям з під Крути, слава нехай буде героям Чотирокутника Смерти!

НАШ ІДЕАЛ

Мікрос.

Якби хтось спитався нас, що це святість?.. чи могли б дати йому ясне, коротке определення та приклад?

Святість, святий, особливо в теперішних часах, це два слова, що не є дуже популярні в щоденнім житті. Людиних слів чують хіба в неділю й свято та то тільки в церкві. У щоденних часописах можемо прочитати майже про все що хочемо. Пишуть , як і в що вбиратися(бо це така мода), що їсти, пити і.т.д., але про святість, святе життя, ані згадки. Чому це так є? Тому, бо багато людей цього двадцятого століття думають, що святість - це тільки для тих, що їх Господь Бог , спеціяльним способом до цього вибрав.

А чому так думають? Чому такого переконання? Бо на жаль не знають в чім святість полягає! А тому так переконані, бо або ніхто не навчив їх, що це святість, або хтось дав фальшиве поняття про святість. Тому не дивно, що люди теперішного віку, вважають святість чимсь недосяглим для них хіба тільки для священиків, монахів та монахинь.

Тому перечитавши книжечку про святість, уважав я, що не злою річчю було б дати її зміст до ПРОВІДУ.

Щоб ми мали ясне поняття про святість, то треба перш усього определити . Святість - це посідання освячаючої ласки. Це святість у надприродним порядку, що в нім Бог нас поставив. Коли ми є в стані ласки, тоді ми зачисляємося до святих з малої букви "с".Цей степень святости кожний дорослий чоловік бажає осягнути, може осягнути й мусить осягнути! Але хтось може сказати, що це неправда, що кожний дорослий чоловік хоче осягнути цей степень. Щоб це твердження, що кожний дорослий чоловік бажає осягнути...ліпше зрозуміти, треба пояснити, що тут розуміється під словом "дорослий чоловік". Коли тут говоримо про дорослого чоловіка то говоримо про такого, що розумно дивиться на життя й береться до розумного виконання обовязків життя. Доросла людина робить те, що повинна робити, тоді коли повинна й так як повинна. Зовсім противно робить дитина. Дитина робить те, що хоче, тоді коли хоче й так як хоче. Це ціла різниця між дитиною а дорослим чоловіком.

Кожна людина хоче бути дорослою, або як то кажуть дозрілою людиною. Отже кожний мусить робити те, так, і тоді коли повинна. Коли хто хоче бути святим мусить робити те, так і тоді коли Бог хоче. Отже бути святим це те саме що бути дорослою людиною.

о.С.С. Підскальний ЧСВВ
о.В.В. Підскальний ЧСВВ
о.І.Г. Адамс ЧСВВ
о.Н.М. Свірський ЧСВВ
о.П.П. Пащак ЧСВВ
о.И.Ю. Ткварок ЧСВВ

Тако да просвітится світ ваш пред чоловіки, яко да видять ваша добрая діла:й прославлять отна вашего іже на небесіх.

НЕОПРИСВІТЕРИ

Вже минуло місяців зо три від тої хвилі - дня 2 серпня - коли то Божественная Благодать сплила на голови шістьох наших діяконів Сотера, Віталія, Іларіона, Никона, Патрикія, Йосафата і несла їх в присвітерство. досі наш орган не зложив їм свої щирі побажання з приводу священичих свячень. З вдячности за їх труди, співпрацю, та ширу піддержку нашого часопису через так довгі роки ми тепер бажаємо скромно подати діяльність кожного при видавництві ПРОБЛЕСКУ. Також бажаємо цими скромними рядами заохотити грядучих поколінь іти їхніми слідами.

о. Сотер Підскальний ЧСВВ

Отець Сотер брав живу участь у видавництві нашого місячника. Був сталим дописувачем як до ПроБЛЕСКУ так і до Аврори. Свої статті підписував криптонімом Старий. Статті були писані в гарнім стилі та живо представлені. Крім дописування о.Сотер занимав поважні місця у видавництві вже то техніка вже то складача - без котрих видавництво Проблеску є неможливе. Тепер о.Сотер ходать на Університет у Вінніпегу.

Бажаємо Вам много Божих ласк та кріпкого здоровля, щоб Ви могли успішно скінчити свої студія, щоб колись з тим більшою ревністю Ви могли працювати над спасенням людських душ.

о. Віталій Підскальний ЧСВВ

Отець Віталій є молодшим братом Впр. о.Сотера. Дописував до Проблеску під криптонімом "Соловій"- або В.П. Отець Віталій працював довший час при видавництві - головно як технік, однак не без того, щоб час від часу появилися його статті на сторінках Проблеску. Вже пару літ о.Віталій вчили рідну школу у Гримзбі.

Вам також бажаємо особливших Божих благодатей у праці над Його винницею, та щоб Він виповнив всі Ваші високі заміри й бажання. Дай Боже, щоб при помочі Ваших всіх від Бога даних таланів Ви якнайбільше душ провадили до неба.

о. Іларіон Адамс ЧСВВ

Отець Іларіон свої статті підписував "Птах, Зимовіт, М.Т. і Ріонад. Писав на побутові теми популярним та приступним стилем - передусім на егзегетичні теми. З під його пера вийшла також одна сценічна картина "До Галівуд". Отець Іларіон з усмішком на лиці завжди готовий був дописувати до Проблеску, щоб вирятувати зажуреного редактора. Тепер о.Іларіон призначені до душпастирської праці в едмонтонських околицях.

Бажаємо Вам на цій дорозі Вашого священичого життя много ласк Божих - та щоб Божественний священик увінчав Вашу працю великими успіхами - щоб Ви з усмішкою на лиці здобували більше сердець під Його царство.

о. Никон
Сьвяцкий
ЧСВВ.

Отець Никон це великий філяр на якому опирався Проблеск вже від року 39. Сторінки Проблеску є що так скажу вщерть виповнені його ло опрацованими працями. В його статтях пробивається ясність думки та краса мови. Його вірші давали Проблескові те забарвлення котрим так дуже гордився. Всі його знають під іменем "Судомир" хоч і спочатку підписував свої статті криптонімом "Байда". З під його пера вийшла також сценічна драма - Блудний Син.

Отець Никон був дуже енергійним редактором та за його редагування появилися - Ювілейні хвилі - щоб тим тісніше зєднати духом молодших зо старшими.

З волі настоятелів о.Никон їдуть побирати вищі студія у Римі. Бажаємо Вам обильних ласк Божих, кріпкого здоровля та світлих успіхів у Вашій науці. Боже благослови!

Патрикій
Панчук
ЧСВВ.

Отець Патрикій це трудящий працівник при видавництві нашого журналика. Полишив по собі цінні добре опрацованні наукові праці з гагіографії як на пр. Про св. Василія, св. Николая - Берестийська Унія і.т.п. Про його заслуги найліпше свідчять сторінки Проблеску і Аврори. Був також редактором Аврори річника 1945 р.Як редактор не переставав він дописувати і до Проблеску. Коли вибрано нового редактора для Аврори, тоді о.Патрикій сіли на адміністраторське крісло - що вони тримали аж до 47 року. Отець Патрикій тепер призначені до душ пастирської праці в мондерських околицях.

Бажаємо Вам зо щирого братерського серця Божого благословення та щоб всі Ваші заміри й мрії якнайкраще сповнились - а Ваша парохіяльна праця приносила стократні овочі.

о. Йосафат
Шкварок
ЧСВВ.

Отець Йосафат почав свою письменницьку діяльність в році 1943. Писав на різні тучасні теми - та свої праці підписував криптонімом Й.Ш. В році 1946 вибрано його редактором Аврори. За його редактури Аврора почала виходити на різно-коліровім папері - та з різними рисунками. З під його пера вийшла тепер гарна брошурка в англійській мові - Шел ай бікам е Безиліян. Отець Йосафат тепер побирають дальші студія на Університеті в Едмонтоні.

Бажаємо Вам - отче Йосафате Божого благословенства, всіх потрібних ласк, трівкого здоровля - світлих успіхів у науці, та щоб з під Вашого пера вийшла ще не одна брошурка на славу Божу - добра Чина і нашого українського народу.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXX

БУВАЙТЕ ЗДОРОВІ

Судомир

Осінне сонце пестило верхівя дерев й цілувало перлини роси, що осталась по ранній мряці, а долом на зелених коврах стелилось золото, що капало з дерев - листок по листочку,- листок по листочку, передаючи тужно своє останнє - "бувайте здорові"!

У блакитних просторах вились ключі журавлів - ішли далеко у вирій, рідній землиці жалібно пращальну пісню співаючи - "бувайте здорові"!

Зо шелестом золотистих листочків і з тужним співом журавлів пересилаю Вам і я пращальне "Бувайте Здорові"!

"Бувайте Здорові Друзі Мої"! - Разом недавно ми жили, разом трьдились-працювали , разом журились і змагались, щоб наш "Проблеск" якось у люди вивести - недавно ще - ще так дуже недавно! Тепер, коли доля розвіяла нас, як вітер осінне листя - на пращання пересилаю Вам сердечне " Бувайте здорові"!

В надії, що юні сили ще вище здигнуть наш прапор і "Проблеск" засяє райдужно сяйвом знання і любови - Вам нові працівники, з найкращими побажаннями передаю щире "бувайте здорові"!

Бувайте здорові - на довгий час - а може і на завжди... Прийде зима і сніг усе покриє - і все забудеться - та Вас я не забуду ніколи! "Бвайте здорові"!!!

(док. зо стор. 2)

кріси, скоростріли, гармати - але війська, що писаним словом ширилоби правди Божі, викорінювало зло а на його місце вщіпляло добро. Однак щоб колись ми могли це корисно робити для слави Божої, Чина і нашого народу - мусимо тепер замолоду до цього діла приготовитися. Приготовимось найліпше через вправу - а найліпша вправа це дописування до нашого схолястицького журналика, Проблеску.

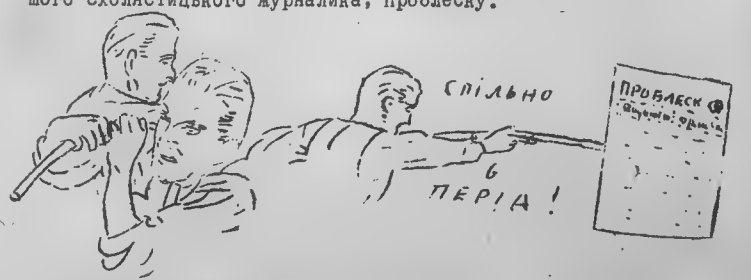

ЮВІЛЕЙНІ ХВИЛІ

Знову по довшій перерві - можемо привитати на сторінках Проблеску тих, що цього року святкують роковини - ювілеї гарних днів у своєму монашому чи священицькому житті.

Далеко на заході просторої Канади - близько шумного, тихого Океану - у місті Ванкувер, тихо не замітно проминув один гарьий день - ювілей у трудящім житті заслуженого члена нашого чина. Хто його не знає? Хто про нього не чув? Хто книжки його прочитав - розважання не робив? Цим ювілятом є ніхто інший як Впр. о. Петро Котович ЧСВВ. Дня 12/го вересня 1947 минуло 50 літ як Божественная благодать сплила на голову молодого діякона Петра Котовича ЧСВВ.

Тому то з нагоди цього золотого Ювілею священства хочемо тут зложити свої найщиріші побажання. Бажаємо много ласк Божих - кріпкого здоровля та щоб Впр. о. Ювілят могли ще працювати на славу Божу, Чина і народу на

МНОГАЯ І БЛАГАЯ ЛІТА!

- -

Того ж самого дня 12го вересня тут в нас у Глен Ковi - тихо проминув другий золотий ювілей - другого заслуженого члена нашого Чина - 5о лiття вступлення Впр. о. Миколая Ніля Лиска ЧСВВ. на новіціят. Впр. о. Ювілят виховали довгі ряди духовних синів. До них зачисляються: Їх Ексц.Кир Амвросій, Кир Ніль, Впр. о. Протоігумен і ще много інших.

Нехай Вседобрий Бог - зілле свої обильні ласки - та благословить кріпким здоровлям, щоб Впр. о. Ювілят ще на дальше могли виховувати нові ряди духовних синів своїм прикладним життям на МНОГАЯ ЛІТА.

- -

І ще один золотий Ювілей. Цього року, 20 вересня Впр.о. Йосафата Маркевич ЧСВВ. обходили золотий ювілей зложення звичайних обітів. Мало хто з нас знає цього тихого ревного працівника. Однак хто їх бачив, хто з ними мав нагоду говорити, той ніколи не забуде той погідний вираз лиця, те завжди миле слово з усміхом на устах. Впр. о. Ювілят також були колись професором Їх Ексцеленції Кир Василія.

Хочемо тут, знагоди такого радісного дня зложит Впр.о. Ювілятові свої щирі пожадання обильних ласк Божих і кріпкого здоровля на - МНОГАЯ І БЛАГАЯ ЛІТА.

- -

Дня 17 вересня минула гарна хвиля в житті несрудженого працівника на ниві Христа. Вже минуло 25 літ як Божественная благодать сплила на голову молодого діякона Юрія Жидана. З цієї нагоди жилаємо Впр. о. Ювілятові обильних ласк Божих, кріпкого здоровля та ще много літ прожити на славу Божу - добра Чина і українського народу на МНОГІ І БЛАГІ ЛІТА!

НАЧЕРК ІСТОРІЇ ФІЛОСОФІЇ (2)

Ілля.

Що до погляднів до душі і не світ панує у браманців великий песеміям. Вони бачили лише зло і горя на світі. Після них одиноский середник, щоб позбутися цього горя і зла - це увільнитися зо свойого індевідуального життя. Це можна зробити дьома способами, а саме: І) займатися знанням, 2) це молитва, повздержність, добрі діла та головно заховати касти. Найважніший обовязок людей був знховувати порядок каст. Касти, це так званні класи людства. До пертої касти належали священики, що вийшли з уст Брагми. До другої касти належали вояки, що вийшли з рук Брагми. До третьої касти належали купці і рільники, що походили з голенів Брагми. А до послідної, цебто четвертої касти належали всі невільники і слуги, що походили з ніг Брагми. Таке клясифікування цілого людства на касти є головною характеристикою брамізму. Брамани визнають, що наука про Брагму є трудна до зрозуміння. Однак можна її ще зрозуміти за час земського життя. Це є одиноке знання, що дає людині щастя та лучить її з богом.

II. ФІЛОСОФІЧНІ ШКОЛИ. Тому що однаково не тулкували книги Веди, повстали різні філософічні школи - різні філософічні системи. Ті школи, що з упануванням відносилися до тої науки, що в собі містили книги Веди та не переміновали соціяльний порядок, називаються - Школи Правовірні. А школи що не трималися вірно науки книги Веди, названо Школами Фальшивими.

а) ШКОЛА ПРАВОВІРНА. В склад правовірної школи входять чотири головні філософічні системи. Наука першої системи є списана в книзі Ніяя Сутрас, друга система є списана в книзі Йога, Трета система є списана в книзі Санкія-Сутрас. Четверта система є списана в книзі Вайсеміка.

І) Основателем цієї системи філософічної, що є списана в книзі Ніяя Сутрас був філософ Готама. Після Готами правдиве знання одержуємо через почвірне пізнання. Ми пізнаємо: І) самими змислами, 2) дедукцією, 3) через порівнання одної речі з другою, 4) авторітет також дає нам правдиве пізнання. Після цеї системи свобода це найбільше щастя яке людина може собі здобути; це щастя отримуємо через знання цієї філософічної системи. Душа при помочі цього знання, з часом осягне такий стан свободи, що все фальшиве й малозначне знання щезне, та всяка ненависть і самолюбство буде знищенне.

Основателем другої філософічної системи був Пантандіялі. У своїй науці збиває науку Капіли, що перечив можність доказати існування сотворителя "Ісвара". Ісвара не був сотворителем у стислім значінню цього слова. Ісвара - лише через свої розважання над природою - спричиняв, що природа витворювала нові явища.

ЗАРОБІТКИ ЛІКАРІВ В СТАРИНІ.

Івн Кентій.

В старині не знали люди, ані кас хворих, ані шпиталів. Наука й штука лікарська була привілеєм не многих. Давно могли лічитися тільки багаті, бо заплата за лікування була така велика, що бідний не міг на це спромогтися. Одним з найбільше знаних лікарів в старинім Римі був Ґален. За ліцення жінки консуля Боеція одержав він 400 золотих монет, величезну суму на ті часи. Претор Корнут заплатив своїму лікареві за вилічення суму 200.000 сестерцій, що на нинішні гроші було б один мілюн золотих. Коли Цісар Клявдій хотів зробити своїм прибічним лікарем Квінта Стертінія й жертвував йому річну платню в квоті 200.000, цей з обуренням відкинув таку жебрачу платню, бо як говорив - його приватна практика давала йому дохід три рази більший.

Великою славою тішився в Римі лічний заклад лікаря Гамінуса. За довгу корацію жадав він винагородження, котре на наші гроші виносило около 400.000 золотих. Побіч лікарів, що посідали відповідну на той час лікарську освіту, було як і тепер - повно всіляких шарлятарів, знахорів, заклиначів і т.п. котрі заробляли не менше лікарів, а далеко й більше від них. Один австрійський Клінін, оставив в спадщині своїй родині маєток, що виносив кілька мілюнів.

- - - - - - - - -

КОРОТКІ ВІСТІ З ҐЛЕН КОВ

За Жовтень

15. Нині вечером зачалася Канонічна візітація.
22. Впр. оо.Н.Свірський і М.Гнесько відплили кораблем до Риму на студія з Ню Йорку.
26. Свято Царя Христа. В церкві св.Юра у Ню Йорку брр.схолястики Митрофан Пасічний і Йосиф Храпливий зложили Професію На професії був бр. Корнилій молодший брат бр Митрофана.
28. Впр. о.Прокуратор о.Лабай відїхали до Ню Йорку.
30. Впр. о. Вікарій Н.Ґеціца поїхали до Менчестер у Ню Гемшір заступати пароха.
31. Сьогодні закінчилася Канонічна Візита. Всесв. о.Ґенеральний Вікарій о.Ґліб Кинах відїхали до Ню Йорку.

- - - - - - - - -

ДЯКУЄМО!

Складаємо сердечну подяку Впр. о. Н.Свірському ЧСВВ за дарунок в сумі 500 долярів на прессовий фонд Проблеску, Хто наступний???

Також дякуємо Братові Теодорові за малюнок до Проблеску.

Aurora

Edited Monthly by the Scholasticate, O.S.B.M.

Vol. XI. No. 1. Grimsby, Ontario January, 1947.

OUR PATRON

SAINT BASIL

B.B.

St. Basil, as we know, was born at Caesaria in Cappadocia in the year 325. He came from a very wealthy and distinguished family. The family consisted of ten children, five boys and five girls. The eldest child is known in history as St. Macrina, while the third boy was St. Gregory, afterwards Bishop of Nyssa, and a father of the Church. Basil was the eldest boy. He was delicate and suffered from ill health all his life. Most of his earliest years seem to have been spent at his family's country home near Neocaesaria. Here he was taught the rudiments of secular education and when he was about sixteen he was sent to study in the public schools - which were more like universities. First at Caesaria then Constantinople and finally at Athens where his brother Gregory joined him together with another Gregory from Nazianzas. Basil was equipping himself with all the learning obtainable by the nature of man,

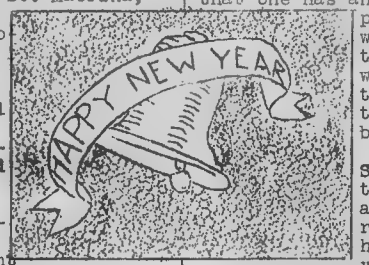

but his sister Macrina had been watching him and was disturbed - there were signs that Basil's success and popularity were going to his head. She prayed for him, and talked to him - and in 357 he resolved to become a monk. St. Basil writes of himself: "I was like one awakened from a deep sleep, I saw the wondrous light of Christian virtue. I realized the futility and emptiness of the wisdom of the princes of this world which passes by and perishes ... I read the Gospel and learned there that the high road to perfection is to sell all that one has and share with the poor, to give up worrying about the things of this world, to refuse to allow the soul to be distracted by love of them."

St. Basil embraced the monastic life and spent the first two years after his baptism travelling from one centre to another of the solitaries and hermits, visiting Egypt, Palestine and Syria. He admired the monks' fasting, their vigils during prayers, their perseverance, the high and noble spirit that made them disregard hunger and thirst and cold, as if they were free from the body and already citizens of Heaven. But he did not settle with them. Basil had ideas of his own, his own followers and organized his own mona-

(cont'd on page 3)

NO DICE!

RESOLUTIONS

P. STEVENS

Many of my school days are forgotten, but one lesson I cannot forget. It was the last class of the last school day before Christmas vacations. Our teacher didn't follow the usual time-table. She took a piece of paper in her hand, looked sternly at all the pupils, and, with great dignity, began speaking.

"My dear pupils. In a few minutes you will start your Christmas holidays. We will have no more classes before New Year's, therefore, before you depart I wish to say a few words to you. My theme will be "The New Year."

Continuing her speech, she admonished us, "Boys, why are you so very mischievous? Why do you boys break windows? And why are you always quarreling and fighting? Why all the noise and disturbances during study periods?" For all I know it was just another repetition of pranks which occur in boyhood days. But finally she stopped. A sigh of relief escaped our lips that it was all over. But we were mistaken. The teacher took a deep breath and began once more.

"It is absolutely necessary for all of you, especially you boys, to improve your behavior with the following New Year. It is appropriate for you to resolve to become better, and more polite students. With the coming New Year, all of you will begin a new period in life. Therefore, make a firm resolution to be good and courteous boys during the coming year."

Did this encouragement have any effect on us schholboys? No dice! Leaving the classroom, we mocked at our teacher. Consequently, the following year saw no improvement in our conduct. No one even thought about resolutions. Why? The answer is simple. Because we didn't realize the need of improvement.

But today I understand my teacher's lesson and wholeheartedly support the peroration of her encouraging talk to the class. The New Year is the most appropriate time for resolutions and improvement. The old year passed without many successes, although we encountered countless hardships. Let this not hinder us to commence this New Year with new vigor and energy. Let us plan our New Year well and live in accord with our plan.

SUPPORT THE AURORA

BEAST AND BEAUTY

NATURE'S MAGIC

J.S.

Rain, sleet, and cold, and nature had done its work. Dawn broke out upon an ice-drenched dreary world. Crippled trees groaned and creaked under the terrific weight of uncountable tons of ice, small brittle knobs blinked horribly in the light fog where before a few dry stems of autumn grass had poked their heads through dry crusts of snow An occasional scrawny sparrow stumbled across a frozen world. An ice world. Myriads of tiny insects slept an eternal sleep, smothered by the thick, heavy bands of solid death. Wires broomsticking through space snapped and sprawled on the ground in clumsy lumps of broken, cruel, and brick cold ice. Then came the sun.

'NATURE'S MAGIC' REVEALS THE GRAND BUT GRIM SPECTACLE GRIMSBY WITNESSED A FEW DAYS AGO.

Enchantment upon enchantment. O cold, glittering beauty, where is thy sting? Dazzling fairyland, crystal filigree and lace - nature's magic. Breathless one stood in the still blue, snapping cold, but motionless air. Was it true? Was this the artistry of the same Artist? Cruel ice into transparent loveliness all because of a little sun? The hoary whiteness looming out into the still blueness, continued to groan and creak, while crystal clashing against crystal tinkled out that it was.

Saint Basil- cont'd.

stery in Asia Minor. St. Basil really lived the life of a monk. In his fortieth year he was consecrated Bishop of Caesaria. His office was a great trial, coping with violent persecution by the Arian emperor Valens. He had to carry a campaign against Arianism.

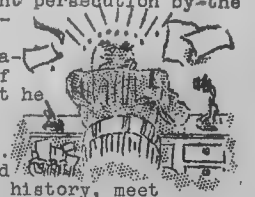

It is astonishing that all work of St. Basil's episcopate was done within a period of nine years and in persistent ill health. Yet he did not relax the austerity he learned as a monk. Nor did the cares of a huge province distract him from "the one thing necessary".

By common consent St. Basil is recognized as one of the greatest figures in Christian history, meet indeed, to be called "Great". It is difficult to know in which aspect to admire him most, as a perfect model of a bishop, as a doctor of the Church, or as a monk and Father of countless monks - but there is no need to divide him - he was one man, a man of all these letters.

CHARACTER BUILDING

THE LIE

G.

Lying is a habit against / which it ought not be necessary to caution anyone. In building up a character for ourselves, truthfulness must be one of the foundation-stones, if not the cornerstone. A generous disposition, winning manners, polished address, these and all others, qualities and accomplishments, that go to make up what the world calls a gentle- are incomplete and almost valueless unless grounded on sterling truthfulness and honesty.

An unreliable man may possess very brilliant talents and may be surrounded by a coterie of enthusiastic admirers; but he never achieves any permanent good, and never secures more than a transitory fame. His personal character commands no respect. Earnest, highthinking men despise it. Even the unthinking, at first dazzled by its sparkling lustre, come after a while to see the ugly flaw that underlies the surface.

In business and professional life, aside from the fundamental fact that lying is always wrong - a sin - truthfulness is an absolute necessity. No success is attained without it. Creditors will naturally hesitate to entrust money and material to a man upon whose word thay cannot rely.

The Creator, in Whose image we are made, is essential Truth, and in every conscious act and word of our lives we are bound to be strictly truthful. The law of nature, the law of order established in the universe and among men by the Creator, will not be contravened without penalty.

0-0-0-0-0-0-0

QUOTATION

"On Ukrainian Catholics in the U.S. and Canada very probably rests the responsibilty for continuance of one of the oldest and most beautiful rites within the Catholic Church. Persecutions now falling upon the Catholics in the Ukraine ... may soon have the effect that only within the Americas ... will Ukrainian Catholics in union with Rome be able to bow before the Blessed Sacrament and sing High Mass in Old Slavonic."

* East Does Meet West. The Catholic Digest. December, 1946.

SACRED SCRIPTURE

THE PENTATEUCH

B.B.

Pentateuch, etymologically, is derived from the Greek word 'pentateuchos'. This name is combined of two words 'pente'- five, and 'teuchos'- a case in which five scrolls or books were kept. Of all sacred books, the Jews always held the greatest veneration for the Pentateuch, or, as they named it 'hattorah'- the Law.

Both the Palestinian and the Alexandrian Jews had distinct names for each of the five books of the Pentateuch. In Palestine, the opening words of the several books served as their titles, hence we have the names in Hebrew as: Bereshith, Shemoth, Wayyiqra, Wayedhabber or Bemmiddebar, and Debarim. The Alexandrian Jews derived their Greek names of the five books from the contents of either the whole book, or the beginning of each division. Thus their titles are: Genesis, Exodus, Leviticus, Numbers, and Deuteronomy. These names passed from the Septuagint into the Latin Vulgate, and from here into most of the translations of the Vulgate.

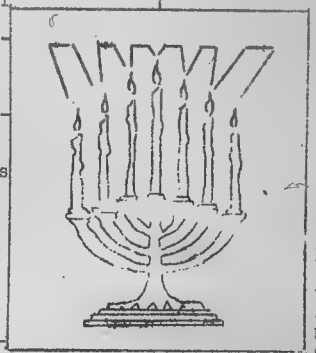

The contents of the Pentateuch are partly of an historical and partly legal character. They give us an historical account of the Chosen People from the Creation of the world to the death of Moses, and acquaint us with the religious and civil legislation of the Israelites during that time. Hence the authorship of the work, the time and manner of its origin and its historical value are of paramount importance. These are not merely literary problems, but questions belonging to the fields of religion and theology.

According to the trend of both the Old and New Testament and to Jewish and Christian theology, the work of the great lawgiver Moses is the origin of the history of Israel, and its development down to the time of Jesus Christ. However modern critics see in this only the result of a purely natural historical development. Catholic and conservative Protestant scholars defend the thesis that the Pentateuch in substantial form originated from Moses. Historical evidences proves our point: In Exodus we read that Moses was ordered to write an account of his victory over the Amalecites. And again "the Lord said: 'Write

WHAT IS LITURGY?

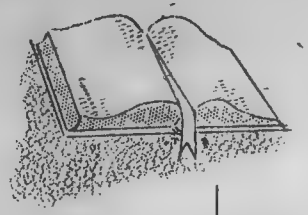

LITURGY

- JACOB

Liturgy is a Greek word meaning a service to the state undertaken by a citizen. Gradually the word was taken to determine any general service. In the Bible it is used to represent the public service of the temple. Thence it came to have a religious sense, as the functions of the priests, the ritual service of the temple. In christian use liturgy meant the public service of the Church.

This word still is used in two senses which cause us some confusion. On one hand, liturgy means all the official services, all the rites, ceremonies and sacraments of the Church, as opposed to private devotion. In other words, liturgy is the arrangement of all official services in certain set forms used by a specific rite of the Catholic Church. Thus we say the Roman Liturgy, when we actually mean the Roman rite. We distinguish official services from other services by naming them liturgical functions. These liturgical ceremonies which are contained in any of the official rite books are a class of their own. For instance, Vespers in our rite are liturgical, while the rosary is not.

The other sense of the word liturgy, now common in the Eastern Church signifies the Holy Mass. When a Greek Catholic speaks of a Divine Liturgy, he is thinking of the Holy Sacrifice, but when a Roman Catholic uses the word 'liturgy', it denotes a rite. We must bear this distinction in mind, otherwise we also may be confused in the meaning we attach to the word 'liturgy'.

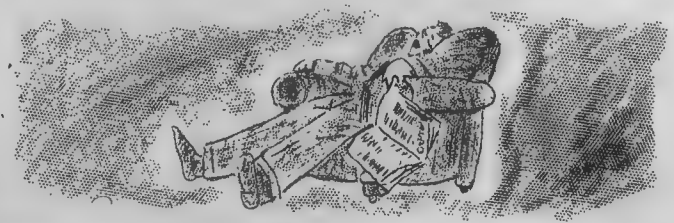

Aurora

Edited Monthly by the Scholasticate, O.S.B.M.

Vol. XI. No. 2 Grimsby, Ontario February, 1947

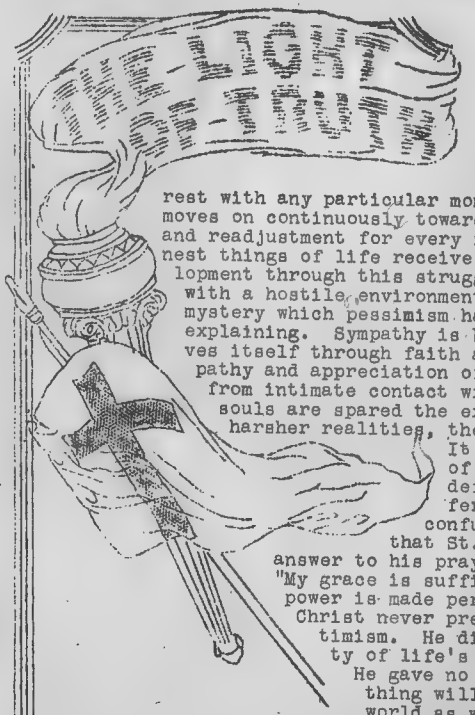

The beauty and harmony of the universe mean nothing, if not that the very imperfections of life have a place in the divine idea. The school of human fortune, in God's plan, cannot rest with any particular moment or event. It moves on continuously towards an eternal harmony and readjustment for every individual. The finest things of life receive their keenest development through this struggle of body and spirit with a hostile environment, and this is the mystery which pessimism has never succeeded in explaining. Sympathy is born in pain and proves itself through faith and sacrifice. Sympathy and appreciation of lasting values grow from intimate contact with suffering. When souls are spared the experience of life's harsher realities, they fail to expand.

It was with realization of this harmony between defeat and triumph, suffering and strength, confusion and certainty, that St. Paul revealed God's answer to his prayer for deliverance: "My grace is sufficient for thee: for power is made perfect in infirmity." Christ never preached a shallow optimism. He did not deny the reality of life's imperfections, and He gave no assurance that everything will turn out in this world as we might wish. On the contrary, He began with a recognition of of suffering. He traced His program of joy through the progressive development of each soul, from suffering to God. Religion, as the power that binds us to eternity, is the only firm basis of joy. Today many a person would have lost the courage to go on living had it not been for a joyful faith and religious confidence in the wisdom and goodness of God.

MIND YOUR MANNERS

BASIL

Many books and magazines have been devoted to the improving of our manners. Nowadays by manners people immediately think of etiquette. But very few indeed know that there is such a thing as bed-side manners! Have you ever given thought to this? We all have visited sick people at one time or other. Have we ever reflected whether our visit brought ease to the patient or had we left him nervous and upset?

Let us therefore put to use this art of visiting the sick. It is just as simple as A B C - the rules are few, but very very important.

First of all, it is always wise to query the doctor or the one in charge, about the patient's condition before entering his room. This way you can tune in better on his mood. Find out if he wants to talk, listen or have someone read to him. If he is seriously ill don't wear a terrified expression on your face. Above all, don't begin your visit with,"How are you?". It would start any patient off with aches and pains he should forget.

Another very important factor in the art of visiting the sick is to consider your own condition. If you, yourself, are emotionally upset, it is no time to visit the sick. You'll do more good by staying at home.

Many people think that if they go to visit the sick, they must remain there until closing time. On the contrary doctors say short calls are the best. Because of the important role visitors can play in the speedy recovery of patients, many hospitals conduct courses in instructing visitors the manner of visiting the sick. What we should buy them as a gift, yes even the subjects of conversation. They advise to prepare beforehand what we intend to say to the patient.

Visitors are advised to come alone or with a friend. A sick brother for instance, is better off chatting with two brothers rather than with the whole community. If new visitors come in, it's the predecessor's clue to leave. Callers are cautioned to sit where the patient can see them without moving his head. -- This is the art of visiting the sick. Short as it is - nevertheless it plays an important part in speeding the patient's recovery.

******
******

THE ENGLISH LANGUAGE

HISTORICAL OUTLINE

TARMIN

Thousands of years ago, the people who lived in the central plains of Europe and Asia were compelled at times to move into other districts due to the scarcity of pastures, water, food and desire of conquest. In the course of centuries the settlements widely spreaded apart thus forming new nations. The communication between them was difficult, so also their languages greatly differed and many languages came into exsistence.

When the Romans came to Britain, they found the country peopled with Celts. These people led a simple life. They lived on flour and milk, clothed themselves in animal skins and dwelt in clay huts. The Romans subdued the Island and ruled it nearly 400 years.

Early in the 5th century Roman legions were gradually withdrawn to protect Rome from the hordes of Lombards, who came from the north. Therefore the Britons were left to govern and protect themselves.

Soon after the withdrawel of the Romans, the Britons suffered invasions from adventurers on the shores of the North Sea. They were Jutes, Angles and Saxons, each speaking different forms of the same language.

From the Angles and Saxons the present English language derived its origin. The Anglo-Saxon language was simple. When the need came to express ideas, two words were formed together; for example:library was just bookhouse; sea was whole lake, astronomy-star craft, etc. Many years after the coming of the Jutes,the Angles and Saxons, the Danes also tried to get a foothold on the Island and finally after a long struggle, they obtained a considerable part of it. During this period the Danish language was used in the districts occupied by them and consequently many Danish words are found in the English language.

After the Norman conquest in 1066, two distinct languages were spoken in Britain Anglo-Saxon and Norman-French.

During the 13th and 14th centuries, the Normans were gradually influenced by the English, thus English again became the national language. The reasons were: 1. the number of Normans in England was comparatively small, 2. the loss of Normandy in 1206 helped to lessen the importance of French influence and to increase that of the English.

Nevertheless two important effects resulted; 1. Introduction of many Norman words into the English language. 2. The loss of a great number of inflections originaly found in the language. The latter effect was due to the fact that the English now conquered had no national literature and were to a great extent uneducated.When the Saxons and Normans did business amongst themselves one often spoke to the other using foreign words.(to be con.)

WHAT HAVE THEY GOT THAT WE HAVEN'T?

In a certain town the Jews had built a fine synagogue right across the street from a little rundown Catholic Church. However the crowds at the synagogue were small in spite of the beautiful building, while crowds fill the little church every Sunday two or three times. One day the rabbi and his assistant were discussing as follows:

"They must have something over there that we haven't got." So Sam went and made the following report:

"You were right. They have something that we haven't. They have gambling in the church. First thing that happened after I got in the door, someone tried to snatch my hat but I pulled it on tight and they quit when they saw I meant business. Then the usher took me right down to a front seat where I could see well. Just as I sat down a little butcher came out with a light on a atick and lit some candles. I guess they're too poor to afford electricity. Pretty soon a big butcher and two little ones came out. There must have been something on the middle of the floor, because everytime they went past it they tripped. Then the big butcher came out and argued with the little butchers. I could not understand because they talked so fast; but the big guy couldn't get anything on the little fellows. No matter what he said they came back with a snappy answer. You could see the crowd was for the little fellows because they kept jumping up and down all the time.

After a while the big guy is holding a book. He calls something at the little fellows, and they get mad and run up and take the book away from him. A few minutes after that I found out that gambling was going on. The big fellow turns around and says: "dominos and two bits up." Then everybody sat down, and two men came down the aisle collecting the bets.

Now I don't ordinarily gamble but I put two bits in the basket, just to see if the thing was on the up and up. The two little butchers kept running around tripping and ringing bells. I guess they were trying to get the big fellow's goat. Then the crowd rushed up to a sort of a counter, but

(Cont'd on page 5)

GOING HIS WAY?

ALLAN

Continued.

* * * *

The campfire had burned down to a ruddy glow. Blanket-wrapped figures sat in a semicircle around the fire. The boys' division of the U.C.Y. was on its second night camping.

The brooding silence of the night, the tireless twinkling stars the gentle sighing of the pines and spruce made them aware of the mystery of nature, and the nearness of God.

The boys had sang dozens of pleasing Ukrainian melodies till their throats were dry and hoarse. They had talked about this and that - from games to astronomy, questioned Father Augustine about vocations to the religious life and its necessities, and eventually they began to talk about Saint Basil, shyly at first, then freely. Someone

* * * *

asked if Saint Basil had ever spent a night camping in the open. Another volunteered that the nights that the saint had spent in solitude in Syria and Egypt must have been like tonight.

"It must have been a sudden upset that made a gay and famous orator like Basil into a saint," someone else marvelled.

"Or else a gradual development," Father Augustine, the boys' club leader, answered quietly.

There was a stirring among the shadows. Fire-lit faces turned in silent challenge to the middle of the group where the chaplain sat on a stump just discernible in the firelight. Father Augustine took up the challenge.

(To be continued.)

WHAT HAVE THEY GOT THAT WE HAVEN'T GOT - from page 4 -

before I got a chance to get there, they had eaten all the free-lunch.

Now things were sort of quite for awhile. All but the big guy who kept on puttering and muttering around. All of a sudden he turnedaround and said, 'Benny's got all the dominos,' I got up and left then, because I knew that I had lost the two bits."

(From the monthly 'Der Marienbote')
July, 1942.

Bro. P. Kostack.

REJECTION

PETRO

The Jews knew from the teachings of the prophets that the time of Christ's coming was at hand. The whole nation was talking about it and preparing for His arrival. But there was this drawback. They had conceived in their minds that He would conquer all the nations and subject them to the Jewish rule and power. The Jews were ready to draw their swords any moment. Now was the time for Christ the King to come. That He should be an earthly king was the accepted viewpoint of the politicians. In fact, their minds refused to function in any other way. Self-interest dictated their thoughts and policies. When Christ did come and said He was King of the Jews, they just wouldn't accept Him. They wanted a king who would conquer the world for them. They wanted a political, not a spiritual king. In their patriotic hopes and dreams they had become unwilling to accept Him in any other way than a political conqueror, an earthly king, who would make the Jewish race supreme over all the nations of the world.

Now, when Christ's conquest consisted not of fire and sword nor mere political power, it was hard indeed to accept Him. Therefore when they realized Christ was not a mere earthly ruler but One that came for the salvation of souls, it was more than they could understand, more than they were willing to accept. His power over men through His teachings made them the more envious. They said,"What shall we do, for all the people follow Him? So they rejected Him -- they crucified their King and sprayed a curse upon their own heads. "His blood be upon us and our children."We have no king but Caesar." That is what the Jews preferred more than Christ. They preferred Roman subjection to the christian freedom, rather the rule of Caesar than the liberty of Jesus Christ.

***** *****

"Learn of me", says the philosopher and ye shall find restlessness", Learn of me", says Christ," and ye shall find rest". - Drummond.

SINGING — BODY AND SOUL BUILDER

C.B.S.

Scientists have established a definite connection between vocal activity and general health. All know the restorative effect a march song sung by all has on weary marchers. Not only the old Teutons, Gauls and Scythians but many other tribes want to battle with war-whoops and songs and simultaneous clanking of shields, which fired the courage of the warriors. Athletes are advised to supplement their training by singing and other vocal exercises. That, so the experts say, adds immensely to their powers of perseverance and success. All our great opera singers have and must have not only well developed vocal chords, but strong chests. They breathe as babies do, with full extension of the ribs and abdominal wall, while most persons give up this mode of breathing as they grow up. Nobody can imagine a Lohengrin or Tannheuser with a ' chicken breast', but all people gain by breathing exercises and singing. No special musical talent is required. It is one of the signs of our times that the people do not sing. We have become a generation of listeners willing to pay for the entertainment offered by others. That may have its advantages, but it can never make up for the losses sustained by nonparticipation. Being ever mute we do not only miss the wholesome effect of our singing on our whole bodily organism, but above all the exhilirating and ennobling effect on our souls. Formerly people sang in small groups and in big crowds. Everybody joined as loudly as he could, in church, at market, at work and play. These old choral efforts did not only have a recreational and educational value, but worked on the people's minds and hearts. Church singing, school singing, family singing, all help in fashioning the bond of unity.

SNOW AT WORK

Snow is frozen water, therefore colourless. Its apparent whiteness is caused by the reflection of light from the many surfaces of the snow crystals. Air in the snowflakes helps keep them transparent. Earth's thin atmosphere cannot hold heat so readily as the dense air below. A certain altitude above sea level is a'snow line'. Above this the temperature is not high enough to melt the snow. The snow line is about 3 miles above sea level at the equator. In polar regions, sun rays slanted, it reaches sea level.

ATLAS

Waiter: Hawaii, mister? You must be Hungary?
Gent: Yes Siam. And I can't Rumania long either. Venice lunch ready?
Waiter: I'll Russia table. What'll you Havre? Aix?
Gent: Whatever's ready. But can't Jamaica cook step on the gas?
Waiter: Odessa laugh! But Alaska.
Gent: Don't do me favors. Just put a Cuba sugar in my Java.
Waiter: Don't you be Sicily, big boy. Sweden it yourself. I'm only here to Serbia.
Gent: Denmark my check and call the Bosphorus. I hope he'll Kenya. I don't Bolivia know who I am!
Waiter: Canada noise! I don't Carribean. You'r sure Arrat!
Gent: Samoa your wisecracks? What's got India? D'you think this arguing Alps business? Be Nice! Matter of fact, I gotta Smolensk for ya!
Waiter: Attu! Don't Kiev me that Boulogne! You'r a Spain in the neck. Pay your check and scram, Abyssinia!

---- ----

WARS AND PEACE THROUGHOUT THE CENTURIES.

Does not history tell us that from 1995 years before Christ up until 1936 years after Christ, that is to say, for a period of about 3500 years, there were 3194 years during which human beings carried on war, and only 237 years during which they consented to live in peace.

These figures do not account, either, the local skirmishes among more or less savage tribes; it is merely a record of wars deserving of the name and of countries representing real nations.

---- ----

There is a sumptuous variety about Grimsby weather that compels a person's admiration -- and regret.... You can count ten different kinds of weather inside of twenty-four hours. But the weather is no worse than the people who kick about it. Neither are always at their best.

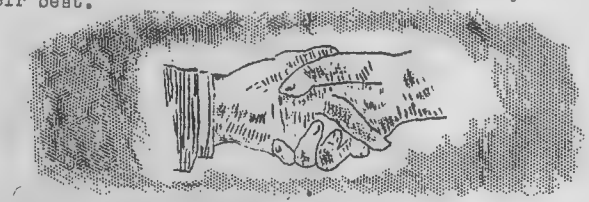

During the past years the Aurora has never lacked co-operation from its contributors. May this support and cooperation continue to flow as it begins a new era of life south of the border to be edited in Glen Cove.

Aurora

Edited Monthly by the Scholasticate, O.S.B.M.

Vol. XI. No. 3. Glen Cove, New York March, 1947

HE WHO KNOWS NOT CALVARY

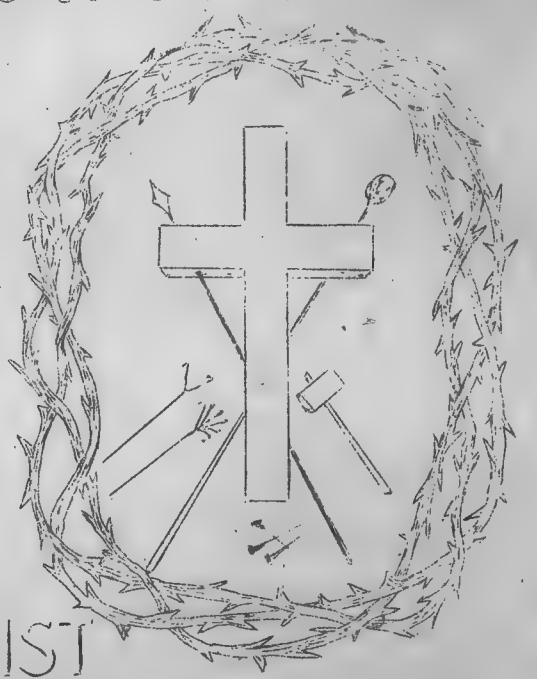

KNOWS NOT CHRIST

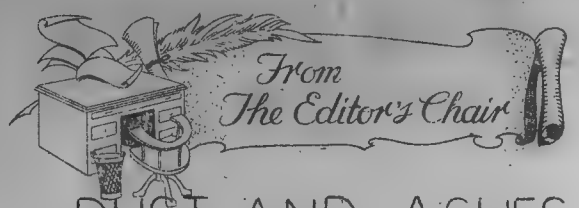

DUST AND ASHES

"Remember,O man,that thou art dust,and into dust thou shalt return."How full of meaning are th se words which sound the key-note of Lent.They recall to us our origin and destiny,but not fully,forthey do not expressly point to the"breath of life"which God breathed into all of us when He eated our imortal souls. Our origin must e onsidered also in the sense of David's plaint that we were conceived in original sin,with its wages of sin, death.

Since we all can be called sinners,we must recall that Christ c me into the world to save sinners by His sufferings and death. Accordingly,though we are dust,yet we came from God and,though we must return to dust,toGod we must go.To be with Him at our going we must keep with Him in the way of the cross. For the sinner penance is necessary while we are wayfarers.This forms a part of taking of our cross to follow Christ to attain the glory of the Resurrection.

The fasting,abstinence and penitential exercises of Lent should be carried out cheerfully,for God loveth a cheerful giver as it is mentioned in the Bible.This charity must be nutured by a firm faith and a reliant hope in the God of all mercies. While the season of Lent should make us have a greater love for the Sacrement of Penance, the time should likewise stir a greater esteem for the Blessed Eucharist,that our amendment be climaxed in frequently receiving Christ to our hearts with greater faith and more feverent love.

Finally our spirit of faith should manifest itself in the cross.We have to bear.Christ desires to be friends of the cross,since He so clearly tells us:"If any man will come after Me, let him take up his cross daily and follow Me.Also our life should be full of acts in the official presense of Godin our brethren.This will leadus to render affectionate,respectfull and universal charity towards our equals and inferiors,in of whom we will see and love and serve Jesus.

Also it is appropriate for us during Lent to be constantly on guard against dissipation, negligence, human respect, self-love, wordly spirit, vanity,sensualoty.

One "Deo Gratias" in adversity is worth more than a thousand in prosperity.

RASH JUDGEMENT

by Basil

There are many things in the world that are very easy to do. However one of the easiest things is to pass judgement on others. Why is so? Well it is because we are all beings-and st that rational beings.Since we are rational beings, that is to say we are human beings with an intellectual power inclined to judge.

Nevertheless this does not give us a right to pass judgement on others as soon as an occasion arises. We have been couseled by Our Lord Jesus Christ."Judge not and yee shalt not be judged". Our Lord knew that temptations to judge rashly occur so often,we become accustomédto them and do recoghize them as occasions to sin.If we analyze the problem we will notice that very rarely, if ever, we are in a position to know all the facts in a case to enable us to pass ajust judgement on the actions of another.We are never able to see into anothers heart and percieve the motive that promrts his act.Therefore, we cannot do a good job of judging.

It is easy to jump to conclusions and then state as a fact what is our opinion too often vitiated by malice or spite or unkindness. We must bear in mind that our opinion is never a certainty. The next ti e you enter into a conversation, notice how many judgements are passed upon others. If an honest judge were there to interrupt and ask for the evidence on which the judgement is based,he would affirm that many of the conclusions were neither proper nor just.

Judging rashly is perhaps the most prevalent of bai habits. Like all other of sin, rash judgement can be eradicated most easily by substituting in its place a good habit.If you must judge others, let your judgements always be inspired by charity-or don't say anything.

Let us renew ourselves during this holy season of Lent. This holy time is meant to help us to do penance for our sins and to keep our evil tendencies in check. Also we should make use of prayer, penance, and good deeds, and often beg our Crucified Savior to really transform our lives, even as He was transformed in the glory of His resurrection.

xxxxxxxxx

Catholic dogmas and Catholic discipline may be walls, but they are the walls of a playground.

G.K. Chesterton.

ARE YOU GOOD-NATURED?

It seems that one of the most important characteristics of the fellow we like best is his good nature. He always has a ready smile for everyone and a cheery word to say as he passes. I think we are apt to envy him and say to ourselves, Isn't he the lucky fellow? Nothing ever seems to go wrong with his plans.

But in truth he has the same troubles we all have. There are mornings when everythig seems to go wrong; his work may hinder him, perhaps he has a headache, or a touch of cold. But he doesn't blame his misfortunes on anyone else. He realizes that these petty inconveniences just happen, or perhaps he himself is to blame. He knows that no other person is to blame, so he doesn't meet others with a frown, or go about his daily duties downcast and rebellious.

If we should do a little scientific thiking we would realize how foolish it is to be irritable. Those we meet know nothing of our mishaps: If they find us cross they say, "He's always cranky over nothing at all."

Our petty grievances bother us today and are soon forgotten. Do we remember this week the trouble we had last week in our work, or the disappointment over our miss-carried plans? If these things are so easily forgotten why thik of them at all? A little straight thiking would prove to us that our companians know nothing of our troubles. It is better to show them our good nature than let them see we are peevish.

When we face a task which is distasteful to us we should have a pleasant smile for our companians. Perhaps some of them enjoy this same task, or perhaps there are others who dread it as much as we do ourselves.

We should form the habit of overlooking these petty inconveniences. Soon we shall find ourselves called 'good natured,' and the 'every-thig-goes-wrong-Morning' wouldn't come very often. Perhaps not at all.

****

"Sorrow is the mere rust of the soul,
Activity will cleance and brighten it."

We send sincere and heartiest greetings to our

VERY REV. PROVINCIAL
BENJAMIN BARANYK O.S.B.M.

On his FEAST DAY. May God bless him in all his undertakings in the years to come.

Bro. Scholastics

HUMAN RESPECT

JUNIOR

Human respect is a canser which eats into modern society and does incalculable harm, especially to young people. Take for instance a young man, who at his nightly carousals fears to offend or to make himself disliked by his companions, follows thier sinful acts.

He does not reflect whether he is ruining his health or wasting his money, he merely says to himdelf, "What would the others say, if I were not to do as they do?" When he is among members of another religion, what becomes of his courage? His heart sinks at once, consequently he adjusts himself to their customs although our religion forbids this. He never has enough courage to make the sign of the cross or say his prayers before meals in the presence of those whose opinions differ from his own. "One must have respect," he says, "for the opinions of others and cultivate their good will.

It is human respect that keeps so many boys from attending Mass and from a frequent reception of the Holy Communion. "I shall be considered quite fanatical if I go to church too often," he says. He does not consider that it is much better to be pious , than to be regarded as a toper and brawler.

Let us resolve to eat, love, laugh, talk, behave in every detail of our lives, as Christians. If the result is that our behavior fits in by accident with the formalities of the moment, well an d good. If not, then away with the formalities, no matter who cousels them. We should never forget that we are always under inspection. Seekers after truth thede days do not like us as lights under a bushel. We must show them a good example.

CHRIST
THE CONVERSATIONALIST

Tiro.

What is conversation? Conversation is self-expression, or as Ben Johnson puts it: "Langvage most of all shows a man; speak that I may see thee." That is exactly what Christ did, He spoke that men might know Him.

The Gospels reveal more than ninety distinct conversations. From every page talants of a Divine Artist are gleaming at us. His words are vivid, worm and encouraging. The human way is the divine way of approaching man, Jesus teaches us this in His conversations with friends and enemies. Take for instance the last supper. It is said that his words are the sublimest of all lit erature. When He opened His lips, He opened His heart and love came forth that not even Shakespear could have discribed with his immense vocabulary. In speaking friend to friend there was only peace and love. The Apostles noticed this on the road to Emmaus. But when it was necessary He knew how to correct and rebuke. He tactfully concealed Judas from disgrace before the other Apostles. When the Scribes and the Pharisees brought in the adultress, His voice rang out whit a fiery challenge in her protection. With equal cheer and tact He opened a conversation with the strange woman at Jacob's Well. First He spoke of water and ended with a revelation of His divinity. Christ taught that charity and yielding to the other person is the basis of A good conversation. His sermons were just, cheerful, sincere and simple conversations, so that His listeners exclaimed: "Never did a man speak like this man."

What about Christ as a listener? He was attentive to the stories and pleas of others. He was always patient with the Apostles. He would listen even to the dullest narration, not so much for what one was saying , as to understand the state of his soul by his talk.

Kind listening, just as kind speaking, is a grace. Some people listen distractedly. Some listen too intensely, they perpetually inyerupt. Others will hear your story to the end. Still others will listen so lively that one becomes uncomfortable. Many may stand the task of speaking, but very little will do so in listening. Kind listening is a dilicate act of interior mortification and an essential for becoming a perfect conversationalist.

Surely it must have wearied Christ to listen to His Apostles misunderstand Him. Yet Christ never showed any irritation. This should be a good example for us when persons disturb us at the wrong time with inopportune things.

TRUTH AND DOCTRINE
?

The human mind is continuously seeking for Truth and God. Noy so many years ago the world was in a generation of darkness. Questions such as: Where are the stars from? Who created man? WAS he created? What is in the depths of the earth? Where did the various gases come from, and what are they composed of? All this was unknown, until the development of science, with its discoveries, revealed to mankind to a certain extent the forms of matter.

The accomplishment of science has been of significant importance to the present world. This is acknowledged by all. However the science which dominates the matter, has not made as much progress as that of the soul, or Truth and Divinity. For instance, on the doors of a famous university in Rome, it is inscribed: "THE BEGINNING OF ALL KNOWLEDGE IS THE FEAR OF GOD." This explains that the foundation of all truth is God.

In 1933, at the University of Peking, China was a gathering of all famous professors, including thousands of students. Among them was M. Marconi, a scientist whose discoveries captured the eyes of many a person. He was given the honor to speak. He spoke in a simple but dignified manner, "I have been studying electicity for forty years and yet I have not been able to determine its intimate nature. For forty years I have been making experments on radio transmission and even now I feel there is a world of mystery which surrounds me. The reason is that after allthe studies and investgations man finds himself before a door on which is written "God". At this point he must bow his head and adore in silence."

Such is the true homage of man to the Infinite Wisdom of God. His Divine Revalations and Infinity is recgnized and esteemed by the human mind.

As our zealous predecessors are retiring , with this issue the "Aurora" commences to be edited by the scholastics at Glen Cove. The future of our scholastic monthly organ depends from YOU, from your contributions. Therefore, dear reader, resolve to support the Aurora now. Put your resolution into practice by sending an article every month. Your cooperation in the editing of monthly organ will be appreciated.

A QUEER MASTERPIECE (and how!)

- Roony -

"Goodness gracious," sighed the composer's wife, "shirts, shirts, shirts, more soiled shirts. Why in the world should a man who just sits all day composing music, have such soiled shirts ? "

"One, two, three, four shirts in the one week. Why that's ..... Wait a minute. Hmm. Don't tell me he's been composing music on his shirt sleeve. The poor absent minded fellow. Where in the world will he write his notes next? I guess he didn't like this piece."

Then she gave the notes a quick glance with her musical eye. "Let's see what that sounds like." She hummed the tune to herself. "Why, that's realy beautiful," she exclaimed.

Because she was in a hurry, she left the shirts on a pile with the rest of the laundry and went upstairs to get dressed to go out. While she was there, the laundry woman came and took all the laundry, including the shirt with the music written on its sleeve.

When the composer's wife came down and saw the laundry gone, she went out in a hurry to look for the laundry woman, and to make things worse, she didn't know who this laundry woman was.

It took hours of running up and down the streets, asking for a certain laundry woman before the composer's wife actually traced her down. She didn't come a minute too soon, for the shirt with the bars of music on it was just about to be plunged into the soapy suds.

We can easily imagine what followed, for it is to Mme. Strauss' quick thinking that we may be grateful every time we hear Johann Strauss' Exquisite, unparelleled and immortal "Beautiful Blue Danube."

WAYS TO CONTROL YOUR NERVES

Bro. V.

I. Know and stop the sources of nervous weakness and you will be well.

2. Daily exersize your body and your will by self-denial. Thus you will gain mstery ower youself.

3. Harden your body and strengthen your soul by voluntary humiliations, and you will not become a victim of nervous compulsury notions.

4. Be prudent in your way of living by preserving peace of soul and order. Do not permit yourself to be driven by irritation and nervous haste at your wprk and you will remain cheerful and happy.

5. Seek to see the bright side in all circumstances and not the shadow that presses down upon you. Thus you will be a happy child of light and will bring cheer to others.

6. Forget self and live for others. Fulfiling this you will enter into the liberty and joy of the children of God.

7 . Bear silently annoyances and vexations. Distrust your feelings, refuse to be angry with anyone. Do not complain cultivate a childlike trust in God's guidance and you will improve many faults.

8. Seek your peace in God, who dwells in your heart and you will not be carried away by naural emotions.

9. Anchor your soul in the Divine Will, and you will enjoy the peace and liberty of the children of God.

IO. Accustom yourself to kind and benevolent thouhts, judgements, words and actions. In this manner you will become a perfect monk worthy of the heavenly Father.

****

Nothing would be done at all, if a man waited till no one could find fault with it,

Cardinal Newman

****

A LITTLE OF HUMOR

BENIFIT OF A GOOD REPUTATION

Charged in court Mr. Slick was asked, if he knew anybody who could testify to his good character. He thought for a moment.

"Yes," he answered,"the chief of the police."

The chief happened to be in the building. Brought in, he declared that he did not know the man.

"What more could you ask, judge?"smiled Mr. Slick. "I've been living ten years in this town and the chief of police dosen't know me yet. Thanks for testifying for me, chief,"

****

GOD DOSEN'T PUSH

The collecters were pressing down on Rustus Jones, a negro during a drive for church funds.

"I can't give anything," pleaded the old negro. "I almost owe everybody in this town already."

"But," said one of the collecters,"don't you think you owe the Lord something too?"

"I do, indeed," replied the old man ,"but God dosen't rush me as my other collecters do."

****

BIRTHPLACE OF LINCOLN

During one of the history examinations, a freshman of the University of Wisconsin was asked,"Where was Abraham Lincoln born?"

The freshman replied, "Abraham Lincoln was born in a log cabin which he built with his own hands."

****

Bro. Adrian sends his best wishes to all of the schoastics at Grimsby.Also admonishes Deac. Josephat to learn the Hebrew language well and be prepared to translate a Hebrew letter soon.

****

The following article is reprinted again due a misunderstanding between the editors at Grimsby and Glen Cove.

TARMIN

HISTORICAL OUTLINE OF THE ENGLISH LANGUAGE

Thousands of years ago, the people who lived in the central plains of Europe and Asia, influenced by the scarcity of pastures, water,food and desire of conquest, were compelled to move to other districts,In the course of time the settlements scattered widely apart forming new nations.

The communication between them was difficult, thus their language differed greatly, and many languages came into existence.

When the Romans came to Britain, the country was settled by the Celts. These people led a simple life. They lived on flour and milk, clothed themselves in animal skins and dwelt in clay huts. the Romans subdued the island and ruled it about four hundred years.

Early in the fifth century, Roman legions were gradually with drawn to protect Rome from the hordes of the Lombards, who came from the north.Therefore the Britains were left to govern and protect themselves.

Soon after the withdrawal of the Romans ,Britans suffered invasions from adventurers from the shores of the North Sea. They were Jutes, Angles andSaxons, each speaking different forms of the same language. These warlike people soon drove the helpless Britons into the north-west mountain regions.

The present English language derived its origin from these people, the Angles and the Saxons. Their words were simple and usually short. When they wanted to express their ideas, they jioned two words together, for example: library they called book-house; for sea- a whole lake; astrnomy- star craft,etc.

Many years after the comming of the Jutes, Angles and Saxons, the Danes also tried to conquer the Island. Finally after a long struggle, they obtained a considerable part.During this period the Danish language was used in the parts occupied by them, and consequently many Danish words are left in the English language.

After the Norman conquest in I066, for more than a century two distinct togues were spoken in England; Anglo-Saxon and Norman-French. But during the thiteenth and fourteenth centuries, the Normans wre gradually absorbed by the

(cont'd on page I2)

RIGHT WAY TO DIE

This incident was being narrated during a sermon on the unexpected day of "Pearl Harbor" by a Catholic Army chaplain stationed at Pawai. There were four hundred soldiers present and some officers.

After the Gospel, Father Connely spoke. His topic being "The Right Way to Die." He did not in the least suspect that in that very day many of his boys were to die--the right way. His narrative (a true story) thus follows: A group of dough boys in the last world war were going into a dangerous sector and were passing a wayside shrine in France. It was a Pieta, a statue of the Blessed Mother with the dead Savior in Her arms.

The boys whispered a prayer as they passed. For some of course it was their last prayer. The survivors were returning on the same route. The Pieta was still standing, but not all of it was there. The image of the Savior had been shot away. But however in the arms of our Blessed Mother lay the body of a young American soldier which was blown into her embrace. One of the diughboys said, "That's the way to die--right in the arns of the Blessed Mother," The other lads nodded.

"That's the way to die," said Father Conely on completing his sermon. That day many of the present soldiers did die the right way.

********* *****

THE ENGLISH LANGUAGE- Cont'd from page II.-English, thus English again became a national language. The reasons were (I) the number of the Normans was Comparatively small,(2) the loss of Normandy in I206 helped to lessen the importance of French influence and to increase that of English.

Nevertheless two important effects resulted;(I) introduction of many Norman words into the English language, (2) the loss of a great number of inflections originally found in the language. The latter was due to the fact that the English were conquered, had no national literature and were uneducated.

When the Saxons and the Norman did business among themselves, one often tried to aid the other with words not clearly understood. Thus the Saxons learned some Norman words, and the Normans some Saxon words. Consequently the English tongue contains many synonyms: calf- veal, deer- vension, sheep- mutton. Calf, deer, and sheep are Saxon words. Veal, vension and mutton are Norman words. Many of the Norman words were referred only to the church, goverment, feudalism and war, e.g., major, tenant, trumpet, saint, forest, etc.

(To be continued.)

AURORA

EDITED MONTHLY BY THE SCHOLASTICATE, O.S.B.M.

Vol. XI. No. 4. Glen Cove, New York April, I947

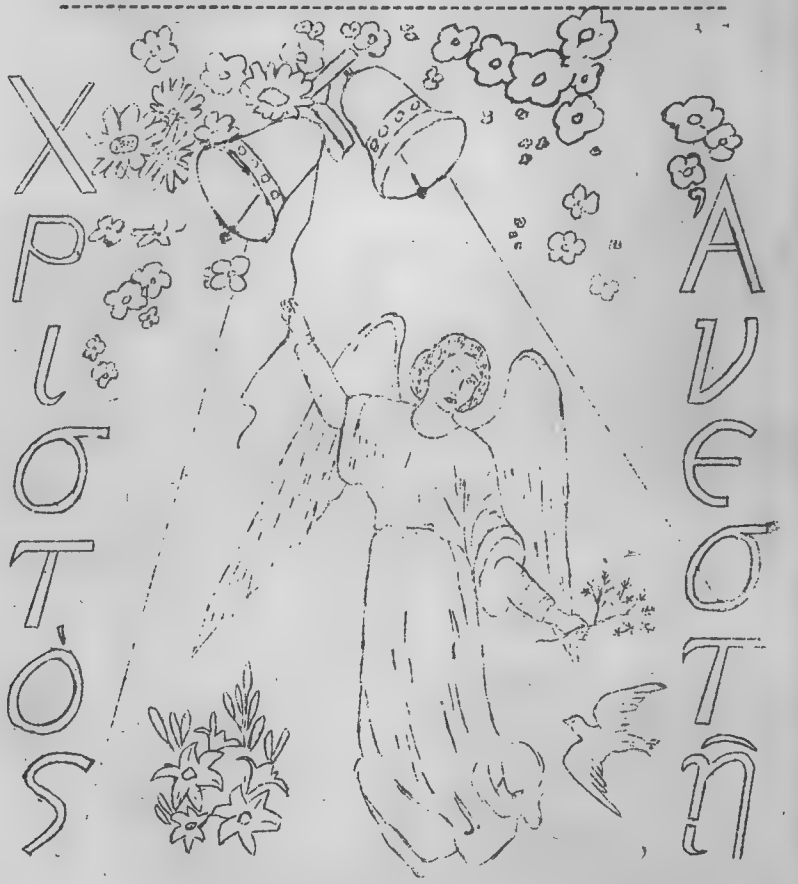

PASCHA

B.

In the fourteenth chapter of the Holy Gospel according to St. Mark we read, "Now the feast of the pasch, and of the azymes was after two days and the chief priests and the scribes sought how they might by some wile lay hold on him and kill him. But they said, Not on the festival day." (Mark I4: I-2)

With the advent of Easter, there is always made mention of the Holy Supper or Pasch and the institution of the Blessed Sacrament, the Eucharist. We hear so much about the pasch but just how did Jesus celebrate this festival and by what means was it the occasion of the institution of the Holy Eucharist.

The Passover or Pasch was the most important feast of the year. It began on the I4th of the first month of the ecclesiastical year, that is the I4th of Nisan(March/April) The feast lasted seven days. During this time only unleavened bread could be eaten, thus called, "Feast of the Unleavened Bread."

Four dsys before the festival the head of the family prepared a male lamb for slaughter. On the night of the celebration the family and friends united for the rejoicing. The lamb was cut up, not a bone was to be broken and the blood was smeared on the two doorsteps of the house. Then came the meal. The head of the house or a guest poured out a chalice of wine, blessed the cup and all drank. After this the toastmaster washed his hands and before him was placed a table overladen with wasted lamb, unleavened bread (in Hebrew-matsoth), bitter herbs (haroseth) and vinegar. Then followed a short prayer, a second cup of wine was poured out, mixed with water and then blessed. After this someone had to stand up and inquire about the occasion of the celebration. The head of the family then explained the commeration of the festival. It was held in rememberance of the dilivery from Egypt and the sparing of the first born Israelites. After this explanation a hymn"Hallel" was sung, and the main meal was served. The meal was concluded with another cup of wine mixed with water, blessed, and drunk by all.

This was the pasch that our Lord celebrated with His apostles just before His death. Thus it'S very probabile that Christ used a matsoth, something similar to a flat pancake, for the first wafer of the Eucharist. In God'S design

(Cont'd page3)

CHRIST'S RELATIVES

S.I.S.

Holy Scripture writes about the brothers and sisters of Jesus. These were His cousins only. The Church History gives this view of His relatiòns taking them only from their mutual great grandfather Mattan. Mattan from the generation of David had three children, Anna was his first child, Jacob his second and Soba his third. Anna married Joachim. These were the parents of the Blessed Virgin.

Matton's son Jacob had two sons, Joseph and Kleop. Joseph was the foster father of Jesus. Kleop was the disiple to whom Christ appeared after His ressurection while he and another disciple were walking to the village of Emaus. Kleop was married to Mary. She was the participant in the funeral and burial of Jesus.

The Holy Scripture does not state to whom Soba was married but it says that she was the mother of Elizabeth. From this we notice that the Blessed Virgin, Joseph, Kleop and Elizabeth were cousins.

Blessed Virgin Mary gave birth to Jesus. St, Elizabeth married to Zachary, gave birth to St. John the Baptist. Kleop married to Mary had six children, four sons and two daughters. The first two sons, Jacob and Judas Taddeus were apostles of Jesus. Their third son Simon became a bishop in Jeruslem after the death of his brother Jacob. Their fourth son Joseph was placed with Mattie when the apostles were selecting someone to take the place of Judas. The first daughter of Kleop Salomia gave birth to St, John the Evangelist and Jacob, called the Older. Both were apostles of Christ. The second daughter Mary is the one who went with a group of pious women to Christ's grave on Easter morning.

These were the brothers and sisters who were related to our Lord Jesus Christ.

****

PASCHA Cont'd- these facts were intended to symbolize sublimer thoughts. The unleavened bread was to remind the Jews of their departure from Egypt and the bitter herbs were to recall their sufferings. The lamb sacrificed was a type of Christ as victim. This refers to His innocence, the command not to break a bone, the unbloody sacrifice, the Blessed Eucharist after the passover supper and the bloody sacrifice on the cross. As we see the passover lamb was a real sacrifice, a sin offering and a peace offering: similarly Christ died for us, as a sin offering on the cross and gives Himself as a peace offering in the Blessed Eucharist.

(For verification confer J. Steinmueller)

****

KING FOR A DAY AND ETERNITY

Petro.

Christ the King reigns. Men who will not have his mercy will find His justice in hell. Christ the King reigns--but He is also rejected. He was rejected by Pilate; He is rejected today. And yet His kingdom did not fall, but goes on, bounded only by eternity instead of time, and by infinity instead of space.

He had said, "All power is given to Me in heaven and on earth." Eternity will go on forever without end, and those words will still be true. Although Christ did have all power in heaven and on earth, He allowed the Jews to crucify Him. What more; the Roman soldiers hearing His answer to Pilate's question that He is a King, in order to mock at Him, crowned Him with a crown of thorns and clothed Him in a purple garment. Then they came to Him, bowed lowly before Him and said, "Hail, King of the Jews:" and then they would hit His head so that the thorns would go deeper into His head.

Then they brought Him before the Jews. Pilate was positive the Jews would be moved to pity. He showed Him to the Jews and spoke, "Behold the Man." His voice vibrated in his voice. But the Jews did not soften. The chief priests and their servants cried, "Crucify Him crucify Him." Than Pilate asked, "Shall I crucify your King?" Then came the dreadful answer, "We have no king but Ceasar." That was the day when Jesus, the King of the Jews, the King of all nations, had been crowned, mocked, and rejected by His subjects.

Horrible and blood-chiling as this storyis, our days are no different than that day in Jerusalem. The world hasn't learned its lesson. Fear, even fear of atomic bomb, does not avert war. Love to Christ our King can give real peace. there can't be any peace without Christ living and reigning in the life of an individual. The sins of men are just as truly a mockery and rejection of Christ the King as that which took place before Pilate.

****

ENGLISH LANGUAGE cont.

Since than litlle change has taken place in the English language. This is due to the establishments of literary standards and to the publishing of dictionaries. The first great dictionary was written by Dr. Samuel Johnson in the 18th century. Today there are 175,000,000 English speaking people in the world. The English vocabulary contains more than a quarter of a million words.

HISTORICAL OUTLINE OF THE ENGLISH LANGUAGE

Tarmin (2)

Differences between old & modern English

In pronounciation: Anglo - Saxons spoke in England several dialekts owing to the fact that communication was difficult. In modern English there is more uniformity and less dialects on account of more books, papers and dictionaries.

In vocabulary: Old English vocabulary was pure, with just a few words borrowed from foreign languages, while modern English contains a very large number of foreign words. Only 28% of English words are of Anglo-Saxon origin, 56% of latin and the rest from other languages.

Thus for centuries English language was undergoing different changes, not only in its pronunciation but also in signification.

Until about the year 1500 during the Tudor period, the language was more standerized. That was due to the two important events that ocurred in the beginning of this period, each of which had a great effect on the language especially on its vocabulary. 1.) It was the introduction of printing by Caxton, and 2.) revival of learning.

Printing produced the multiplication and lower price of books, promoted uniformity in the language. The revival of learning resulted from the capture of Constantinople by the Turks 1453.

This city was the capital of eastern Roman Empire and centre of Greek learning and civilasation. Its magnificant liraries were scattered and destroyed. So the Greek scholars fled to Italy and were befriended by the city of Florece. Their presence in this city led to great studies of Greek and Latin literature. In time this revival spread to France, Germany and finally to England.

The result was, that the style of English language was influenced by that of the classical writers, since English scholars, who had read and admired the masterpieces of Greek and Latin authors tried to imitate their style. For this reason many words of classical origin came to use.

During the 17th century English language became permanant in its present form. The King Jame's version of the bible had a great influence in standerizing the language.

(Con. on page 4)

LIFE IN ST. JOSAPHAT'S MONASTERY

Mike Ros

Approximately thirty miles north-east of New York City lies the city of Glen Cove. Then taking the Lattingtown road we travel another two miles until we reach a beautiful estate which is the property of St. Josaphat's Monastery. It is situated between the Beach Drive and Peacock Lane. At the beginning of the Beach Drive there is a lovely entrance gate. Close by the entrance is the West Cottage, consequently the entrance is named the West Entrance. Traveling a little further we see a stone wall on both sides of the road. Behind the south wall is the nineteen acre piece which belongs to our monastery. Here Bro. Atanasius Melnychuk works zealously as a carpenter in the carpenter shop.

Driving further down the Lattingtown Road one comes to a intersection where this road and the Peacock Lane intersect. At this corner is a another entrance and cottage. This is the East Cottage and East Entrance.

This is the only opened entrance. Of course your comming in, aren't you? Down the winding road you go and up the hill until all of a sudden you notice, that your're before a large palace, This is the dwelling of the Basilian monks. The building is large, but only a few more could live here The halls and bathrooms occupy most of the space. Even some of the bathrooms are larger than the rooms in which the monks live. This indicates that this building wasn't built for monks but for the convenience of Mr. & Mrs. Aldred, the former proprietors of this estate.

Lets enter into the monastery. As you enter on your left is the chapel. Beside the chapel is the sacristy and the library. To enter the refectory, we must pass through a big hall. It seems this was a dance hall as there is a piano and pipe organs here. The refectory is about twice as large as the one in Mundare. The arched ceiling is decorated with many designs. Among the many designs there is a image of St. Honorius imprinted on the ceiling. As to the other rooms there is nothing of importance or extraordinary which would be worth while mentioning.

The flower garden is worth while seeing. Different varieties of flowers, shrubs, trees beautify the scenery,

Cont'd page 8.

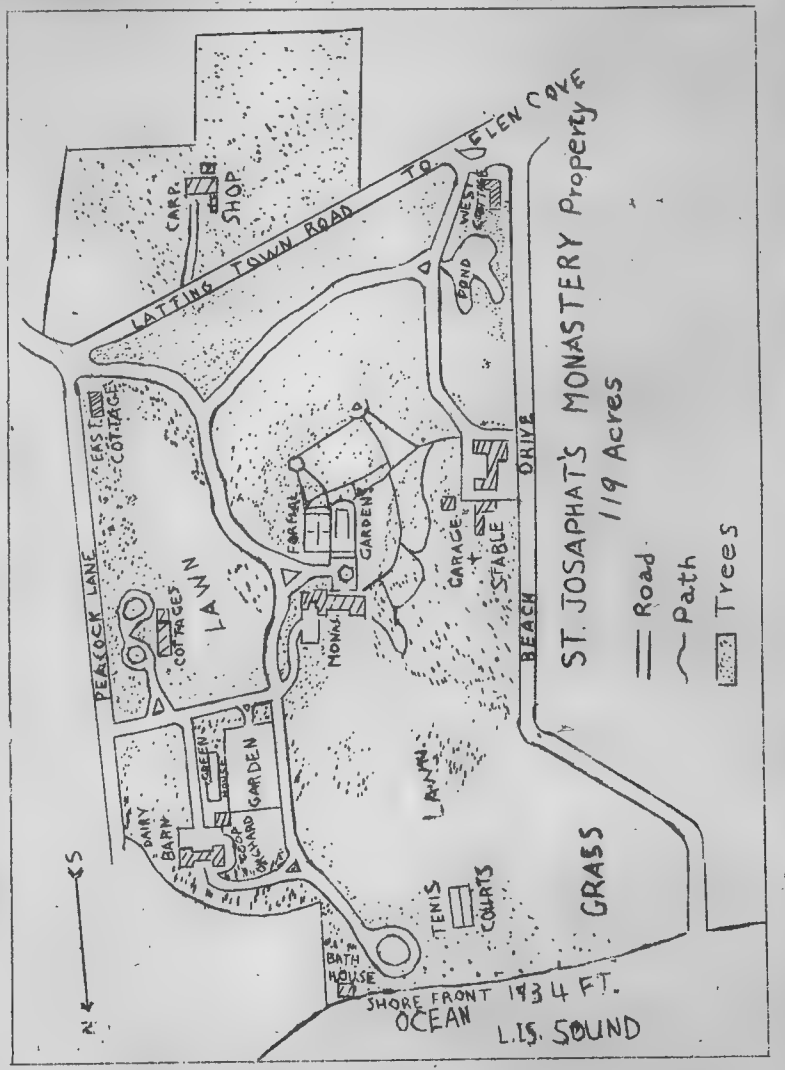

LIFE IN ST. JOSAPHAT'S MONASTERY Cont'd

Winding paths leading through the woods to various statues in shady nooks make one feel as if he was in paridise. Fr. B. Kamenečky suggested that we install "The Way of the Cross"in this beautiful garden. That's a very good idea and hope it would really be done.

As to the scholastics, they're all in high spirits. Most of them live two in a room excent one who lives alone because he hasn't a partner. Although Fr. Superior provides everything that is needed, there are a few things that the scholastics miss. In the first place comes the hair. The philosophers are losing most of their hair and getting a little baldy. They try their best to save it by getting real short hair-cuts.

Next on the list is the absence of a skating rink. They can't go skating or play hockey as they were accustomed to do in good old Mundare. To make up for this at least a little, they play volley-ball almost everyday. Billiards are played when the weather or darkness don't permit them to enjoy the open air sport.

Also [illegible] manual work to strengthen their muscles is enjoyed by all of them. It consists mainly of raking leaves, burning and cutting of grass, triming trees and working in the garden.

The weather here is mild but it wasn't enjoyed by everyone, especially during January and February. One day it's warm. The next day a cold chilly wind blows which makes one shiver during the whole day. Occasionally rain or wet snow come around whenever it isn't desired. Well March has much more pleasant weather. The snow has disappeared and spring with all its beauty is being welcomed. At present each one of us is anxiously awaiting the month of May with its fruit blossoms. Oh, it's beautiful then. If you want to see anything beautiful in Glen Cove, come here in May. At the same time you'll have an opportunity to take a refreshing dive in the ocean water.

This brief description was written to give the reader a general idea of our life in St. Josaphat's Monastery. A broader description isn't appropriate for our monthly paper, as its place is in a fairly-sized pamphlet. To print pamphlets, I think the time hasn't come yet, although in the near future it's possible.

****

A soldier comes more nearly than a king to the pattern of Christ.

Cardinal Newman.

A WORD OF PRAISE ON AN ANNIVERSARY

P. Stevens

Taking the world's literature uder consideration, we notice that every nation cherishes its national poems and poets. They not only honor and praise their poets in the native land, but zealously strive to make their poet's name in the whole world. Every nation esteems its poets and endeavers to show something in him that distinguished poets of other nations lack.

Without hesitation we affirm that Dante, Goete and Schiller were great poets of Italy and Germany. These countries are proud of them. Russia glorifies her native author, Pushkin and Poland glorifies Michiewecz. But we Ukrainians, have we got a poet whom we could glorify and manifest as a distinguished poet, who could be compared with the mentioned poets? Yes we Ukrainians do possess a genius poet who could be grouped with the world's famous writers and of whom we'll never be ashamed.

We have Taras Shevchenko, and him we have something other nations have'nt.. For Taras Shevchenko is not only a great poet but also the nation's patriot and hero. No other country can say that about her poet, what our submarged Ukraine can say about Taras Shevchenko. She lauds Taras her son," My son, you suffered ten years of hardstrenuous hardships in exile because you were my poet, because you were loyal to me. There was no one that could ston you from guarding me. Even the armed enimies couldn't stop you. You vigorously protested with your patriotic poems against all unjust persecutions, which I suffered from bullies. On account of your bravery and you loyalty, you were compelled to leave me and spend ten lonesome years in the isolated land of Russia. Neither did you forget me here. but wrote the deep Lyric poetry, for which you're famous today. You are a genius poet, a patriot, a loyal citizen of whom I'm not ashamed."

Dear readers, while we're commerating the one hundred year anniversary since our genius poet was arrested and sent into exile, let's consider him not as a poet, but as a suffering patriot in exile. He gives us a good example of loyalty to our Mother, to Ukraine. Having an exellent example-patriot, let us renew our loyalty to our native country and be patriotic Ukrainians under all circumstances.

****

Dear Contributers; If your articles aren't in this issue we promise to have them in the May-June issue. Also we beg you to send in new articles as we intend to increase the number of pages in the next issue.

A LITTLE OF HUMOR

Did you know this?

Bro. Leon is famous for all his nicknames. You better not scare him or his heart will stop beating.

Bro. Sozont's main hobby is drawing for the Problesk.

Bro. Metrophan's biggest wish is that the ocean would bring him a beautiful motor boat as there isn't any b oat in which he could enjoy a boat ride.

It was one of the happiest days of Bro. Joseph's life when he received a pair of white pink-eyed bunnies from Fr. Kallar recently. Two weeks later it was his greatest disapointment when he found out that they were both males. His biggest worry now is to get some cabbage for them.

Everyday Bro. Martin counts how many hairs fall of his head and how many he has left. You may be sure it'S not very many. His favorite hobby is scaring Bro. Leon.

Bro. Barny intends to be a great philosipher, even greater than Aristotle.

Bro. Peter is a professional printer on our Speed-O-Print machine which costs $7.00. He's trying his best to reach the speed limit of 4000 copies an hour.

At present his biggest worry as a business manager of our monthly organ is to collect $45.00 to pay the debts.

Bro. Adrian has a big choir at one of our parishes consisting of fifty yong ladies, all over fifty years of age.

Bro. Atansius our carpenter receives mysterious phone calls from strangers he doesn't know. (SH-sh don't tell him we have three phones in our home.)

****

Cont'd from page I2-Why meatless Fridays?- to be ranked a Christian.Friday is just Tuesday or Thursday to the vast majority of the Protestant Churches and thier members never recall the greatest day in the history of man, the day that the Son of God died for our redemption.

****

KATERI TEKAKWITHA

Terry

Many of us have heard of Kateri, who is know as the Lily of the Mohawks, but few of us know her life. Therefore I shall narrate a few facts about her saintly life and how she acquired her well merited crown in heaven.

Kateri was born in I656 in the village of Ossernenon (Auriesville, N.Y.) in the Iroquois section of the Mohawk tribe. Her father a pagan, and her mother a Christian died when she was four. Then she was adopted by an uncle who was hostile to the Christian Religion and was reared in the manner of her tribe.

When Kateri neared the age of eight years , she was paired with a boy of the same age, whom she was obliged to marry in the later years. As the time of her marriage approached, she was so determined to perserve her virginity that she would rather undergo martyrdom than withdraw from her resolution.

When the Indians and the French Colonists were brought to peace, in I677 three missionaries lodged for three days in her uncle's home. The girl learned all the rudiments of the Faith from them. A few years later a mission service w set up in that village. Father James Lamberville who was in charge of the mission was so surprised with her mental gifts and faith that he bantized her before the other catechumens on Easter Sunday, I676. She was named Catherine or Kateri.

Later the priest taught her a way of living a more perfect life, according to which she lived despite severe persecution and opposition. As time flew by, she profitin an opportunity, secretly ran away from her home to the miss of St. Francis Xavier at Sault(La Prairie, Canada).She progressed rapidly in the practice of virtue, that contrary to the mission custom, she received the Holy Eucharis twenty months after Baptism.

Her life was prolonged for thirteen years. During that time she was tormented by a violent pain. Nevertheless she devoted herself to prayer and contemplation of heavenly things. She died on April I7, I680. After her death, her reputation for holiness spread wonderfully and keeps growing to our day.On May I9, I939 Pope Pius the XII signed the commission for the introduction of her cause.

PURITAN & POLITICS ENGLISH LITERATURE

Basil

We shall consider briefly the influece of Puritan Politics in the Literature of the middle seventeenth century.

In the year 1534 John Calvin a French heretic, preached the dictrine that man has been predesyined by God to either Heaven or hell, so that it is not in his power to change his final fate. Calvinism spread through France, Germany, Holland and Scotland. From the layyer country it came to England under the name of Puritanism, so called from its tendency to purify the Devine service of every trace of the old Roman rites.

The Puritan prose in general were religious in tone, serious, moral, unctuous and dignified. Humanism has hungover in Milton who exhibits a certain amount of humour, beauty in nature, marshal in spirit. Puritan prose has no novels, no picture of manners and no disinterested lucubrations of humanist types. Sir Thomas Browne was a physician a royalist and an anglican but a careful one. He possessed an astonishing knowledge of unrelated facts. His most characteristic book, in which his imaginative rhetoric soars to the siblimest heights, the Religio Medici is a work of spiritual biography, as well as agreat essay. But his terms are Anglicized, his words usually melodious. In general his writing is very musical. Prose particularly in the pamphlets was more violent and coarse than usual. Milton despised prose 'cool element of prose' but was forced to adopt it for religious and political motives,

The Puritan world belonged to the renaissance but was modified by deeper morality, forming life on divine laws and also a deeper idealism ended under Cromwell's despotism.

****

WHY MEATLESS FRIDAYS?

P.B.

In itself meat is not evil and the Catholic Church does not forbid meat because she thinks that it wil defile men. That should be evident from the fact that meat is permissible on any other day of the week (with the exception of Lent); as she would noy permit meat to be eatenif believed it to be evil. Meat is therefore forbiden so as to commemorate the day of our Lord's crucifixion. If a Catholic eats on that day, the meat does not defile him, but his interior disposition of ingratitudeand disobiedience certainly does. If a man is not prepared to make a little sacrifice on the day that Chfist gave his life, he is not worth (Cont.on p. 10)

AURORA

EDITED MONTHLY BY THE SCHOLASTICATE, O.S.B.M.

Vol. XI. No. 5-6. Glen Cove, New York. May-June, 1947

VENERATE MARY

LEO

The desolate chill of winter is gone. Life begins in May. The world of May is a young and a radiant world. For flowers cover the fields and the trimmed fruit trees exhibit their blushing blossoms in various colors. This beautiful scenery announces the arrival of summer.

Without doubt this lovely month, in its splendor and beauty, coincides with the loveliness of Mary. Her immaculate soul flourished with all virtues and with the Virgin Mary's comming, the summer of Christ's love began.

Therefore it would be very ungrateful if we Basilians, the spiritual sons of Mary, did not mention Her in our monthly organ during the beautiful spring month dedicated to Her. Many of us have a devotion in honor of our Blessed Mother with the intention of receiving help in adversities. Indeed, Mary as the mediatrix of all graces, possesses power to grant graces necessary for our soul and body. But, should the Blessed Virgin be honored because we intend or have received graces from Her? Yes, is my partially affirmative answer. This is one of the motives inducing us to honor Mary, our Mother with a feverent devotion. But there exist rational motives also, deduced from the natural law, persuading men of good will to honor our Blessed Mother.

The natural law requires that all rational beings be revered. St. John the Damascene contemplating profoundly this law, arrives at the conclusion: Reverence is due to all thy neighbors because they are the servants, the friends the children of God. In esteeming our neighbor, we honor the gifts that God bestowed upon His child; thus indirectly we honor God. The more gifts, natural and spiritual, a person is endowed with, the more reverence is due to him. Considering this thought in the practical sense, we assert: Reverence is due to a person according to his intelligence, dignity and saintly life.

Who is more intelligent than the Blessed Virgin Mary? Taking human beings under consideration, Mary is the sole human being endowed with the greatest intelligence. She is a fountain of all science. She is the throne of all wisdom, as we often mention while commencing our classes or conferences. She does not reatrict Her wisdom to herself

(Continued page 7)

QUEEN OF FLOWERS

P.B.L.

The people in Italy have a custom of going to Mass and receiving Holy Communion on consecutive Saturdays, in honor of each of the fifteen mysteries of the Rosary. A flower is chosen for each mystery. During each week an effort is made to practise the virtue of which the flower is a symbol. May is the favorite month for beginning this devotion.

The first joyful mystery is fittingly assigned the forget-me- not. Our Lady asks us to bear in mind that we could receive all necessary graces through her intercession. Also she desires us to remember that she is our mother and we are her children.

The primrose, the first flower of spring comes next. Its early appearance is taken as a symbol of promptness with which our Lady set forth on her visit to St. Elizabeth. It may remind us that we should immediately correspond to graces and never neglect chances to do good.

The margurite is taken as a symbol of the simplicity which the children of Mary should strive to attain. The special resolution for this week is to avoid extremes of fashion and to pray for a sincere love of truth.

The Saturdays in honor of the sorrowful mysteries commence with the hydrangea. As it remains fresh for a long period and changes its shade while always retaining its beauty, it is taken as a symbol of constancy. Virgin Mary is asked to care for all her children that they presevere in doing good to the end.

The lily of the valley, with its sweet and delicate perfume, comes next. It typifies the act of virtue which ascends as an odor of sweetness. Our Lady is asked to help her clients to keep anger and self- love in check.

Since chrysanthemus bloom in November, they remind us to pray for the suffering souls in purgatory. Mary's children promise that they shall continually pray for these souls.

The fragrant vanilla is chosen for the first glorious mystery. Its delicacy of form and coloring represents the sweetness of the true devotion to Virgin Mary, Mother of God, which renders her children most pleasing to Him.

(Cont'd page 16)

MY MOTHER

TRACY

One cold evening during Lent, a wrinkled old woman shuffled stiffly up the steps of the majestic Cathedral of Notre Dame in Paris. At the same moment , the preacher of the evening, in the black and white robes of the Friars Preachers, knelt before the alter. He made the sign of the cross, bowed profoundly before the Crucified Christ and moved slowly into the pulpit. Looking over the large congregation, he saw the frail old woman at the back of the church. It seemed that every seat was taken. She started walking down the center aisle. He watched her, not with irritation but with great interest. Finally someone near the front made room for the tiny woman. She genuflected and knelt down. The Friar smiled to her, then turning to the pius gathering, he announced, "My mother". Then he began his sermon.

A mother is rarely singled out for public praise. Mothers prefer the background. No mother has been known to look for open praise or publicity. They would rather see their children honored. When honors and praises are bestowed upon their children, then mothers feel that their training, their discipline and their labor have not been in vain.

It greatly pleased our Lord to welcome His Mother home to heaven. We can imagine Him introducing her to the Father, to the Holy Ghost, to the angels, to the ancient prophets, and patriarchs. Looking at the heavenly court, our Divine Lord would smile at His mother and say to all, "My mother ".

It is our privilige also, to praise her and call her "mother". She became our mother at the foot of the cross on the bleak hill of Calvary. Her heart was pierced with sorrow. That was a day when the spotlight was on her, one of the few times in Sacred Scripture when Mary came from behind the scenes.

As your heart swells with pride and as you rejoice with th angels when this honor is shown to her by our Lord, make a resolution to be worthy of a heavenly mother. Think of what a thrill it was for the preacher of Notre Dame to point with pride to his humble mother. Imagine the delight of our Divine Lord, when He brought Mary into the heavenly court and said, "My Mother." Then what joy we should have, when others sincerely seeking knewledge ask, "Who is the Blessed Virgin?" and our simple reply is: "My Mother."But those words will give us a thrill only, if we are worthy children of a glorious Mother.

PRIESTS
KEEP SECRETS

TRAY.

Preparing for Priesthood as we are, we have often heard that a priest under no circumstances break the seal of confession. The following examples may be one or two out of many, which we may at various occassions hear of:

A parish priest of Gratow, in the Ukraine, was deposed by his Bishop in 1853 and solemnly stripped of his sacerdotal dignity upon conviction for murder and condemnation to Siberia for life. The priest's gun (so they thought it was)used in slaying, was found hidden in the high altar ofhis church.

"I assure you I am innocent" the priest told the court, and that was his only defence. He was led away in chains while his Bishop and parishioners stood weeping.

Twenty years later the parish organist lay dying. He called for the village magistrate and told him before many witnesses that he was guilty for the murder for which the priest was sentenced. The organist had killed so that he could marry the victim's widow. He secreted the gun and led the police to it. Overwhelmed by remorse he had visited the priest in prison and confessed his crime, but he lacked the courage to admit his guilt to the authorities.

The priest had known through confession who was guilty. But he proffered to pass as the criminal himself rather than to break the seal of confession. An order for the release of the priest was rushed to the Siberian prison. But it was too late. Worn out by his sufferings and hard labor , the priest had died a few weeks before, carring his grim secret to the grave.

In Paris a priest responding to a sick call was sieged, forced into a carriage, blindfolded and by ciruitious route was taken to a big house in a distant quarter. After hearing the confession of a dying man, the priest was again siezed and forced into a cellar by two masked men who threatened to shoot him unless he revealed what he had just been told.

"Give me two minutes to recommend my soul to God," said the priest. "I am ready to die but never will I tell ya word of what I heard in confession."

(Cont. on page 7.)

SYMBOLS TO KNOW

SIGN

When I first visited the parish under the patronage of St. Margaret, I was intrigued by a staue depicting a dog tugging on the dress of the saint. My first effort to learn its significance proved fruitless, but the assistant pastor finally explained that the statue symbolized the incident wherein the dog led Margaret to the corpse of her lover, who had been murdered. St. Margaret was so impressed that she began leading a potential life, and eventually won sainthood.

In every Catholic church from the most humble to the most majestic, the observant visitor sees a great variety of designs and symbols. A small number are merely decorative, but nearly all symbolize some phase of Christian doctrine or practice. Many Catholics see the sacred signs without experiencing any curiosity about their meaning; or perhaps they have never taken the trouble to satisfy their curiosity.

Many churches have a statue or a picture of St. Anthony with the infant Jesus in his arms. This refers to our Lord's appearance to the saint of Padua in the form of a child.

Almost every statue and picture of St. Patrick shows him with a shamrock in his hand. The significance is obvious the shamrock is symbolic of Ireland, St Patrick is her patron saint. The more important fact is that St. Patrick used the little plant to illustrate the mystery of the Trinity, three divine Persons in one God.

Most symbols are of great antiquity, having been used in the earliest days of the church. In the catacombs crude paintings of emblems and ornaments of the faith are still seen. Using them as a secrete language, early Christians could profess their faith without any danger. One popular symbol not found in the catacombs is the cross. In those days the non-christians hated it. However, when the Emperor won the great battle under its protection, it became an object of veneration. The name of the Emperor is Constantine. Today the cross is one of the most important of Christian symbols, the sacred emblem of redemption.

Animals and birds are frequently used as symbols. The gentle lamb is an emblem of our Lord, the victim offered as a sacrifice for our sins. In the Jewish sacrificial rites, a lamb prefigured the Messiah. When St. John the Baptist presented Him to the multitude, he did so with the ageless

(Cont'd page 16)

CROSS SAVED HIM

TERRY

The story to follow is about an American flyer who was saved from certain death by a cruciform medal he wore around his neck. It had taken place on a wild and isolated island in the South Pacific where he had faced death and enjoyed a escape.

Lt. Clarence S. Sanford, an American persuit pilot was forced down on Bremer Islands in the Gulf of Carpentaria which indents Australia on the north, was saved from death at the hands of the natives who identified him as a non-Japanese by the medal he wore. Here he was recieved with special interest.

The 21-year-old pilot became lost in the South Pacific after he was separated from five other American fighter planes When his fuel ran low, he was forced down in the Gulf of Carpentaria and swam ashore to the jungled Bremer Island. There he ran into two native fishermen armed with spears which they pointed menacingly at his chest. They asked him if he was a Japanese and as he uttered a hasty denial, the natives saw the medal hanging from his neck. One exclaimed,"Alright, Jesus is No. 1 man. You are a Christian, therefore we won't kill you."

The natives took the exhausted flyer to a nearby mission, which was the only civilized spot within five hundred miles. From there he reached the main land by lugger and ultimately arrived in Darwin.

Lt. Sanford is a convert to Catholism.

****

VENERATE MARY-Cont'd-but she blesses her faithful children with it, especially those, who have a sincere devotion to her. There are many examples to prove this. One of the more conspicuous examples is the knowledge of philosophy that she granted to St. Albert the Great, who later became the teacher of St. Thomas Aquinas, one of the greatest philosophers in the Catholic Church.

(Continued page 20)

ARMS

PANC

Through the years that are life's measure
Arms will play a stellar's part,
Back of every arm that reaches,
Is a hungry human heart.

Arms that guide and those that shield us,
Arms that draw us closer still,
Arms that reach across the darkness,
Empty arms that nought can fill.

Arms of lovers those of children,
Those of mothers at our birth,
There's at last will arms still yearning
Lay us in the arms of earth.

And from earth the arms will take us,
So with her We'll have to part
Then we'll go where always wanted
Our hungry human heart.

****

SELF CONTROL-Continued

Let us think of this time, and consider the happy effects of an early and serious piety. What peace, what triumph for ourselves, what joy for others , for God, for good angels and good men, we will procure by fighting gallantly in this spiritual warefare?

NO TIME

CONQUEROR

The Devil was having a counsil with some of his fellow citizens of hell. The question beeing discussed was, who should be sent on a special mission to the earth to increase if possible, the quota of human souls for hell? After a short discussion, one of the devils spoke.

"Send me," he said. "I will tell them there is no God. If I convince them, many souls will be lost."

But Satan shook his head. "They will never believe you."

"Send me," spoke up another. "I'll tell them there is no hell."

"No," said Satan. "Even if they belief you, they still will hope for heaven."

Then a third devil volunteered. "Send me," he said. "I'll tell them there is no hurry."

Satan was pleased with the idea. The envoy was sent and according to reports, he was successful. Even now he is still enjoying great success.

Beware of this devil. There isn't any time to waste. Our eternity depends from the use of our time. Often unite ourselves with God through the acts of Faith, Hope and Love. Also to keep this devil away we must always be busy; the idle mind is the workshop of the devil.

****

SELF CONTROL

KEN

It is very difficult to part with our old friends and leave habits to which we have long been accustomed to. Harder it is to enter a formal war with our inclinations and obstinately deny what we earnestly desire. But if we do not conquer smaller difficulties, what will become of us when assulted by greater? If we do *resist our natural desires at first, the enemy will gain strength as the inclination is strengthened by custom. Every day's practice is a fresh reinforcement and the longer the delay the greater will be our difficulty.

*not

(Continued page 8)

SMILE

Rocny.

I remember reading a short poem once, that was similar in contents to the above heading. It said that if you wish your home to be better and your friends to be happier, you must be so yourself. It depends on you. You should be the always welcomed sunshine in your group. Your appearance should chase away the dull grey clouds of sadness and bring happiness into everybody's heart.

As this poem went on, if I recall correctly, it said that this world would be a better place to live in, if we only tried to make it so in our own sphere. For it is not hard for us to be happy, nor does it take much to smile, but if we did this, we would soon make a little Eden of our home, for as the saying goes: " If everyone would sweep before his own door, we would soon have a clean street."

I remember, a few years back, an excellent campaign, which was promoting, at top speed, the motto: " Keep Smiling." In every office, building and school there were hung up in appropriate places, attractive, "Keep Smiling" posters. There was even a radio program sponsored by this campaign. All this goes to show how everybody appreciates a cheerful person with a pleasant smile.

We, Catholics, should be all the more pleasant and happy because of our religion. In the Holy Writ it says that God loves a HAPPY giver. Than there's the saying that the best advertisement Catholics can give for their religion is to be bright and cheery. The end of religion is joy; joy here no less than joy hereafter. Naturally, we may have our daily crosses, but that's nothing to fret about. Keep our sufferings to ourselves and put a smile on our face, so that nobody would even suspect that behind that smile there's a wounded heart. Then we will be fulfilling the rule of St. Therese of the Child Jesus who said: " Laugh when thorns wound you." After all, there's nothing for us to be sad about, for, as goes the saying, "If we are well with God, all is well with us,though the thickest darkness of adversity be round about."

So remember: K E E P S M I L I N G .

****
****
****
****

CREMATION

TIRO

History records five principle methods of disposing of the bodies of the dead, namely: cannibalism, exposure to wild animals, water burial, earth burial amd cremation.

As far as history goes the last method has been and is constantly disputed over. It orginated in the Neolithic Age, became general during the Bronze Age and only to a degree disappeared with the comming of Christianity. Jews were among the first, who abhorred cremation and permitted it only during a plague. Church discipline in disposing of the dead is strict because of her firm belief in the resurrection of the body.Even Charlemagne punished cremation with death..At the end of the thirteenth century,Pope Boniface VIII excommunicated Crusaders who boiled the bodies of fallen comrades in order to transport them home for burial.

Statistics show that the United States has the most cremations followed by Italy, Japan, Germany, France, England. A cremation furnace is built of firebirch and iron. There are two chambers, one above for the body, the one below for the fire. Coal or natural gas is used. A body is consumed from one to three hours by the heat of 2500 degrees . The Catholic Church condems cremation for three reasons. Firstly , because it diminishes the reverence for the dead. Secondly, because it goes against the tradition of the Church. Also because it is the aim of the unbelievers to create doubts about the existence of the soul , the immortality of the soul and the resurrection of the body.

French physicians in answer to anti-Christians stated that well kept cemeteries are not a cause of infected air because the corruption of the body takes place six feet underground. Chemical gases are absorbed by the pressure of the earth, which is a powerful agent of disinfection. Even if the soil was poor, the little that escapes would be taken in by vegetable matter. Rain water is not infected by the corpses, for the water either evaporates, flows off into rivers upon touching the soil, or is absorbed by it.

However cremation will never conquer the world, even though people continue sending the ashes of the relatives home, because it contradicts the sentiments and feelings of love deeply embedded in the human heart.

****

VISIT TO N.Y. MUSEUM

March 31st will be well remembered by the Scholastics at Glen Cove. On this day we had the opportunity to visit one of N.Y. Museums. This article is being printed to give the readers of Aurora a general idea of the wide variety of the Museums art collections.

The collections in this building number several hundred thousand works of art gathered from all over the world. They range over a period of more than five thousand years and are the most comprehensive in America. They are, in fact, so vast and complex that you are urged not to attempt to cover the entire museum in one visit.

Two great cultural traditions are represented:(1) the Western tradition, and (2) the Eastern tradition of the peoples of the Near and Far East.

The massive Tomb of Pery-Neb (abt.2440 B.C.) shows the care which the ancient Egyptian gave to the comfort of his soul. There are three galleries in which are shown a great variety of objects illustrating the daily life of the Egyptian.

The large central room contains gigantic Statues of Queen Hat-Shepsut.

Turning south from the Great Hall to the COLLECTIONS OF GREEK AND ROMAN ART, the visitor first comes to the Greek collection. Through the central vaulted gallery and in the main court is presented the evolution of Greek and Roman Sculpture with originals of the great periods of Antiquity. In the side galleries are the collections of outstanding works of art, Greek, Etruscan and Roman, dating from the early Bronze Age of 3000 B.C. to the forth century A.D. These collections, which are among the finest in America, permit the visitor to familiarize himself with virtually every aspect of the Greek and Roman world. Attention is called particularly to the Archaic APOLLO, the exquisite small BRONZE HORSE of the fifth century, the splendid ETRUSCAN TERRACOTTA WARRIORS, and to the series of marble Grave Monuments of the sixth century and later.

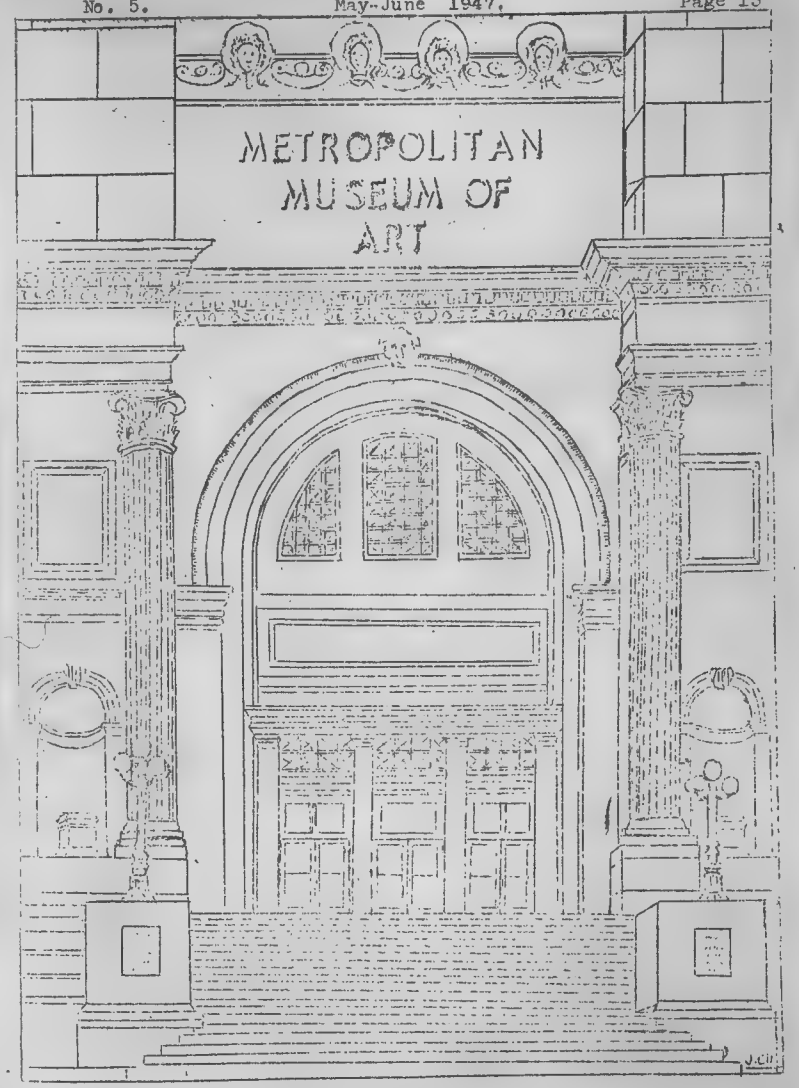

The Collections of MEDIAEVAL ART cover a period in European culture from the forth century A.D., when Christianity became the state religion of the Roman Empire, to the Renaissance of the fifteenth and sixteenth centuries.

The development of mediaeval sculpture is here traced from Reliefs of the Early Christian period, through the Romanesque of the twelfth century, into the Gothic of the thirteenth - the period of the great cathedral sculpture of Chartres, Paris, Amiens and Reims. The later Gothic phase is well shown by the PIETA and ENTOMBMENT from the chateau of Biron in southern France.

The collection of mediaeval enamels and metalwork is one of the most representative in the world; it includes fine Byzantine enamels, as well as rare examples from the Meuse valley, from Limoges in France, and from Spain.

Proceeding west one enters the great vaulted Hall of ARMS AND ARMOR. Here are shown European armor and weapons for battle, dating from 1400 to 1800. The collection, a representative one from technical, historical and artistic standpoints, illustrates admirably the work of the artist in hard metal. It includes signed works of many of the best known artist-armorers and over four hundred objects with historical associations.

The early Crusader wore mail, a handmade mesh of riveted iron links, so strong sharp weapons could not pierce it. Later, plates of steel were added for further protection, and by 1400 complete armor was in general use. Armor of the fifteenth century was gracefully modeled, flexible and streamlined, presenting glancing surfaces to arrow, lance and sword. Most sixteenth century armor is decorated - etched, gilded, embossed or damascened. During the seventeenth century armor was discarded gradually. The principal armor centers were Milan and Brescia in Italy, Nuremberg and Innsbruck in Germany, and Greenwich in England.

Also displayed are Firearms, European and Oriental (1520-1850), some hunting weapons, others serving as protection for the traveler.

Besides all this there are very many other species of articles. There are the Collections Of Musical Instuments, the Decorative Arts Of Europe of the middle ages to the present. There also is a series of original rooms from early American houses. One of them is in existence since 1640. Due to lack of space we find it difficult to give the readers a more explicit picture of the entire Museums treasures. But we hope that in the near future you could visit this beautiful building and admire its marvelous contents.

G.

IS SYMPATHY KIND ?

ROCNY

In this post-war era, we meet many disabled persons, who have to use hooks instead of hands and crutches instead of legs or limbs. Now it is on the daily program to see a person with a hand in a sling, or a young man supporting himself on crutches, minus a leg. To such a sight, generally, our first reaction is a feeling of sympathy, and most people think it is appropriate.

Not intending to ignore anybody's personal opinion, I think the desireable thing to do when meeting a disabled person, is quite the contrary to the one mentioned above. Though it does seem ironical, we must be aware that SYMPATHY is not always kind, and it is seldom welcomed.

To prove this, let us consider the following incident.

One day, a young war-vetran was making his way up the stairs of the parish priest's residence, with the help of crutches. He received a hearty welcome. After being comfortably seated, he began his complaint.

"Father," he said," Get up into the pulpit and tell the people that if they want to be kind to disabled persons, the best thing to do is to quit talking about being sorry. It doesn't help but just attracts everybody's attention and makes one feel cheap."

Publicly expressed sympathy, very often, does nothing more than renew the victim's sufferings. Though a person has been injured, he doesn't feel sorry for himself, and it often annoys him to be the object of spoken sympathy.

It is very impolite to ask questions motivated by curiosity, such as, how? where? and when?, refering to a persons injuries, or what are his plans for the future. If a disabled person is left alone, you will find that most of them, themselves are willing to relate what happened. But it is not the same as being questioned.

As a rule, we must be frank with a disabled person. If you see a person needing help,, don't just gawk at him and ask if he needs your help, but go right ahead and help him if you can. For instance, a blind man was having difficulty in entering a taxi cab, it wouldn't help him if you stare at him and ask," Can I help you?" and did nothing about it. But it might save him a bump on the head if you said,"Duck

(Cont'd page 20)

QUEEN OF FLOWERS-Continued

The campanula, whose plant reaches out for support, comes next. It is a reminder to Marys children not to rely on themselves, but only on the Source of all strength.

The palm is fittingly chosen to complete the bonquet. It is a reminder of the fight which must be waged against the enimies of the soul, before the victory of which it is a symbol can be gained. At the conclusion of the devotion, Marys children beg her to obtain for them the grace never to sin deliberately. Thus they desire to advance in virtue until death when she will *them to her divine Son to receive the garland of life.

* lead

****

SYMBOLS TO KNOW-Continued-cry: "Behold the Lamb of God." Frequently, the liturgical lamb bears a banner, a symbol of Christ triumphant, just as the banners in a procession denote joy and victory. The lamb is a general symbol of modesty and innocence, hence it is used as an emblem of the virgin martyr, St. Agnes, whose name means "Lamb." The dove as a symbol of the Holy Ghost is familiar to most Catholics. When Jesus was baptized the Holy Ghost came down upon Him in the form of a dove. The dove , a clean and peaceful bird, is also shown in pictures of the Annunciation, to signify the Incarnation of our Lord by the power of the Holy Ghost.

A pelican feeding young with its own blood symbolizes Holy Communion. A lion typifies our Saviour. It is emblematic of solitude, in that it dwells in desert places, as Christ often did. For this reason the lion is sometimes shown in pictures of hermit saints. Satin and sin are symbolized in either the dragon, shown conquered by the power of good as in the account of St Michael the Archangel and in the medieval legend of St. George, or in the serpent. The serpent placed beneath the feet of our Blessed Mother indicates how the seed of the woman crushed his head.

One of the oldest symbols of the Holy Eucharist is the basket of bread standing on a fish. This was used in the catacombs by the early Christians to hide from pagans the mystery of the Eucharist. The symbol is designed to interpret our belief in Jesus Christ, present under the appearance of bread.

A heart encircled by a wreath of roses, symbolizes the immaculate heart of Mary. A sword piercing the heart reminds us of her sorrows she suffered when she beheld her Son dying.

(To be contined)

PURGATORY

ANDREW

What! Purgatory? Oh, yes I've heard of it before. It's where souls suffer for their sins, isn't it? Yes, you are right, my friend, but that doesn't describe purgatory. Words fail to describe the incredible torments and agonies endured by the suffering souls. The pain suffered on this earth very small when compared with the pain of the poor souls in purgatory, in which they expiate their faults.

It is our duty, the duty of the Church Militant, to alleviate the sufferings our brethren in purgatory. Supposing you and your friend make plans one evening to take a long bicycle ride the following morning. The next morning both of you start out at day-break. After paddling for a little while you pass the city limits. What a relief to leave the stuffy city and breathe fresh country air.Turning off the main highway you glide down the country lane leading to a lake. Riding at a fair speed and chatting on the further events of the day, your friend does not notice a large stone directly in his path. Bang! He rode over the stone, punctured his tire and was sent sprawling into the ditch. Now tell me, dear Reader. what would you do? Your best friend is in distress, in need of aid. Would you keep on riding? Would you completely ignore him? Oh no you wouldn't. Common sense and decency admonish you to stop and give a helping hand.

What about the souls in purgatory? They have fallen in a ditch where they can't help themselves but where we may render our help. Just as it would be rude to ignore your friend in need, it is equally brutal to forget souls in purgatory, who can in no way help themselves. Can you let the hours, days, weeks, months and years pass by, knowing their terrible sufferings, and do nothing about it?

Put yourself in the position of the souls in purgatory. Imagine yourself writhed in tormenting flames. Oh, how would you wish for relief, how would you desire the compassion of your relatives and friends? Then why not help those poor souls who do not imagine themselves consumed by flames but really are suffering amidst the flames. For this act of mercy we shall receive our reward as Jesus Himself promised with the words "Blessed are the merciful for they shall obtain mercy.

****
****

A LITTLE OF HUMOR

WHO'S WHO IN MUNDARE:

Bro.Cornelius Pasichny-He is the professional book binder who is ready to fix your books too,dear Reader, if they are just as good as new.

BroJulian Paschyn- A experienced liberian directly from Ottawa. His main hobby is reading yesterday's newspaper.

Bro.Boris Lysak-Listen to your clocks tick. If they haven't the right tick, send them to Bro. Boris, who is the best clock mender we have ever seen.

Bro. Eugene Kushko-Look all over the whole world but you will never find another person just like our Bro. Eugene who is tall, has blond hair, wears glasses and shows a pleasent smile.

Bro.Paul Kostak-You better be a good acter or Bro. Paul will analyze your character and tell you it is good for nothing or good for something.

Bro. Marian Lesyk-Bro. Marian is diligently preparing for the final exams. We wonder if he will receive the K.P. degree during vacations.

Bro. Gabriel Pawliw-A barber from the wild woods of Alberta

Bro. Bart Kryvulak-A man with a strong chest, a generous heart, a hardy back, a hefty fist and great emotionality.

Bro. Myron Boyko- A champion softball player.

Bro. Orest Slobodian-If you're ever at Mundare and if there is anyone there, it will be Bro. Orest asking questions.

Bro. Michael Buchynsky-A cunning little Brother who's never wild but always mild.

Bros. Severian and Jerome are the ones we don't know. Aren't they lucky?

****

FATHER OF INDIA-Cont'd from page 20

After analyzing Gandi's teachings, we conclude that he endeavored to apply the precepts of the Sermon on the Mount. His ideals are very similar to those of Jesus Christ, from whom he has taken most principles.

FATHER OF INDIA

P.B.

Out from the East have come great prophets and mistics. But there has not come a man with a ethical character and a more impressive stature than Mahatma Gandi. Among worldly statesmen, Gandi towers in utter simplicity of life and willingness to follow his ethical principles at whatever cost to his political cause and self.

A little man of skin and bones, weighing scarcely 96 pounds, wearing only a cloth from waist to knee, Gandi has often pittied himself against the British Empire. Without arms or an army, relying on the invincible might of moral power and the claims of the human soul to freedom, he has hurled defiance into the face of parliament.

After completing his law course in England in 1891, Gandi was sent by an Indian client to conduct a case in South Africa. He set out with high hopes but met insults and mockery. Once he was thrown off the train after paying. Another time whipped across the face in a park where the " ruling race" were only permitted. Also he was insulted on the streets.

The only "ruling race" that sympathized with him were the Christians and Missionaries. They induced him to read 80 books on Christianity. From this comes his powerful reverance to the teachings of our Lord.

His people were helpless. They looked up at Gandi skilled in the white man's law. He accepted these invitations and began what was destined to become his life work. He refused all fees. For himself he kept two cloths, a spirit of poverty.

Returning to India in 1914 the "Great Soul" encouraged his people to support the British in the war, with the hopes of receiving the promised freedom. After the war was over, the people waited in vain, but the promise was not fulfilled. The anger of the people was to break forth in destructive violence when Gandi directed it into passive resistance, mass civil disobedience to the civil war.

A glance into his personal life is incredible. He has been a vegetarian for more than three decades. Members of his household can't have any personal belongings. Also they are expected to do a certain amount of hard spinning every day. They rise before dawn and devout the day to prayer and hard work.

(CONTU'D PAGE 20)

VENERATE MARY-Cont'd.

Intellectuals are induced to revere and honor people with a high rank or dignity. Considering the dignity of the Blessed Virgin Mary, we conclude that she deserves to be venerated by all creatures. Firstly she a daughter in the royal family of David. But she surpasses this dignity with a greater dignity for she is the mother of Jesus, the Son of God. She the mother of Jesus the King, who surpasses with autority and dignity all earthy kings that ever lived or will live. Not only is she the Mother of God, but also she is the Queen of heaven and earth. Even the saintly, holy spirits, the angels are obliged to honor and venerate the Blessed Mother of Christ, the King.

From the spiritual view point we affirm that our fellow members of the human race should be revered and honored if they progress continually in Christian perfection. The higher perfection a saint attains during his earthy struggle, the the more reverence is due to him or her. Well our Blessed Mother attained the highest Christain perfection ever accomplished by mortals. From the first moment of her life to her last breath, she constantly served God faithfully. Never did she stain her immaculate soul with any imperfection. The sanctifying grace that she received with the immaculate conception, she retained with utmost faithfulness. She wasn't satisfied with only conserving the great gifts of God, but she constantly strived to accomplish the virtues in the highest degree possible. In every moment of her earthy life, she corresponded with all God's graces.

The motives outlined briefly, were written with intention of inducing you to renew and increase your devotion to our Beloved Mother. Will you correspond with this pious thought? Surely you will, if you desire to be regarded as a cultured person. Well then, let's see your profound and constant veneration in practice.

*****

IS SYMPATHY KIND?- Cont'd-"Duck Buddy, this cab has a low door." Being frank goes a long way in helping disabled persons

By no means, we should ever stare at a disabled person for it gives him no satisfaction but only embarrasses him. Don't let him know that you are sorry for him.

Remember: Curiosity is nearly always cruel, and sympathy is not always kind.

****

FATHER OF INDIA- Cont'd

Though thin as a skelton, with wrinkled skin, bald head and toothless, he emanates such charm that others seek to avoid personal encountess, least they be taken captive. His

(Continued page 18)

AURORA

EDITED MONTHLY BY THE SCHOLASTICS, O.S.B.M.

Vol. XI. No. 7. Glen Cove, New York. November, 1947.

SANCTUS

NOSTER

FRATER

JOSAPHAT

OUR BROTHER A SAINT

LEO

During this month on the twelveth we celebrate the feast of St. Josaphat Kuncevyc, the Ukrainian martyr. This feastday has a special meaning to all of us, the spiritual sons of St. Basil. St. Josaphat is our brother. Not only did Ukrainian blood flow in his veins but also he was the member of the same religious Order. As we plan to celebrate our brother's feastday with unusal prayers and devotions in his honor, I consider it very appropriate to note a few of his virtues which we should strive acquire.

Great were the virtues of this saint. As a boy he shunned the usual games of childhood, prayed much, and lost no opportunity of assisting at the Divine services. Children especially regarded him with the greatest affection and found in him a worthy model. As an apprentice, he devoted every leizure hour to prayer and study.

As a monk in the Holy Trinity Monastery, St. Josaphat showed never wavering love for the religious life. At the commencement of his religious life, no human guided him along the paths of Christian perfection. All of the spiritual directions he received directly from the Holy Ghost. He possessed the spirit of St. Basil, namely the spirit of prayer and labor. During his leizure hours he had a favorite pious exercise making poklony with the ejaculation, " Jesus Christ, Son of God, have mercy on me a poor sinner." To his long hours of prayer he still added penance with many austerities. Never eating meat, he fasted often, wore a hair shirt, bound his body with an angular chain and chastized his body until it bled. All these austerities were offered to Almighty God for the conversion of the Ukraihian schismatics to the Catholic Church. From his zealous study of the liturgical books, he acquired many proves of Catholic truth, using his knowledge in the composition of several works-" On the Baptism of St. Volodomyr;" " On the Falsifidation of Slavic Books by the Enimies of the Metropolitah;" "On Monks and their Vows."

As a deacon, priest and bishop, St. Josaphat is distinguished by the undying zeal in the service of the souls. Sermons were not only delivered in the churches but also in the fields, hospitals, prisons and even during his tiresome journeys. Whenever St. Josaphat failed to win a soul with instructions, his tears and entreaties ensured

(Cont'd page 8.)

VALUE OF A SMILE

CONQUEROR

It costs nothing, but creates much. It enriches those who receive without impoverishing those who give. It happens in a flash, but the memory of it lasts often forever. None are so rich that they can get along without it, and none are so poor, but are richer for its benifits. It creates happiness in the home, and fosters good will in business. Yet it cannot be bought, borrowed or stolen. It is something that is appreciated by everybody when it is given away. If at any time you meet someone who fails to smile to you, give your smile to him. For nobody needs a smile as much as those who have none left to give.

When we can't do anything else for those around us, we can at least keep ourselves from showing them a gloomy countenance. There are faces that throw a shadow wherever they appear, and spread discouragement without speaking a word. It's better to avoid such a character but we may help in a way by our cheerful and plesant smile.

Now, this dosen't mean that all you have to do is smile. There must be something worth while back of the smile, to be sure, but it's the pleasant expression that opens the way and makes many other things possible and pleasant in one's life.

Some say that if your face wants to smile, let it. Even go further. If it dosen't want to smile, make it. Even a smile that is put on to cover the gloomy mood is better than a frown. It always pays to smile for it costs nothing, but we gain very much. Smiles cost less than electric lights but they make the community life more brighter.

**** *******

No man can be considered happy, whose heart is wedded to material things. Material things pass, and their owner becomes a widow. To widows belongs grief.

Solon the Greek philosarhe

SELF DENIAL

Conquors.

The psychology of self - denial so as to be always my better self and to be able to hold firm enough rein on myself when tented to take forbidden fruit or to exceed in lawful pleasures I must learn to say no to myself when I might say yes and to say yes when I may say no. Anyone who always runs right up to the limit of lawful use will inevitably go beyond that limit soon. One who always takes all the pleasures he can without sin , and avoids all the pains he can without sin, will infallibly not avoid sin.

We need to practice self-denial just in order to grow up to be real men. That is the wonderful psychological practice of all the little ways and means of mortification taught youth to be good Catholics and worthy citizens.

Even if we were not to consider the supernatural at all, we Catholics are making a contribution to practical psychology and character building, the worth of which it would be exceedingly difficult to estimate. A bit of candy done without - a bit of silence when one may talk, a quicter way of walking when running might be tolerated; these are little, very little things, but their worth is great. To do without meat on Friday is no heroic deed, and to eat it only once during Lent causes no one to weaken. But all these mortifications and penances build up a reserved power. If I have schooled myself to say no, no candy now, or no, thank you when I might have taken a cigaret, it will not be so hard to say no when I am tempted to eat or drink that which I should not. To close an interesting book until the next day, is a fine way to gain courage to lay down once and for all a book or indecent magazine. Willingly to choose a less comfortable chair or less soft bed, that I may for a while inflict a bit of discomfort on myself, is not done because I do not like to have my comfort. It is done quite naturally and sensibly to gain the power of self-denial.

****

That man who persists in intelligently and cheerfully carrying on, sincerely doing his best, whatever the task or circumstances, in full confidence of the result, can hardly hope too high or dare too much.

THE WISE OLD OWL

TARMIN

For a good many centuries the owl has enjoyed a prodigious reputation for his wisdom. In songs and in stories he has been referred to invariably as " a wise old o

As to the adjiective "old" the Naturalists do not argue about it, because in fact some owls live to the sixties. Very few die before twenty.

There are many who consider the owl as a foolish and lazy bird. Maybe your opinion is different, but as to his laziness I agree with them also. For the owl is so lazy that he woundn't even build his own nest. He prefers to take over those abounded by hawks or crows. Once moved in he's a very poor housekeeper, for his nest is always very filty. But the owl is a very good parent. He will savagely attack anyone who dares to come near his nest, especially during the nesting season.

Since his eyeballs are set so far back and do not move, the owl can stare only straight ahead. If he wants to look at something behind, he just simply must turn around.

Another peculiar characteristic of the owl is that he is a natural-born ventriloquist, who can throw his voice far and wide. That is the reason why one can never find him, where he hears him.

Nevertheless the owl seldom bothers to demonstrate his vocal talents. Most of the time is spent in silence, for even in flight he's always noiseless. Perhaps this is the secret of his vast prey. One owl will eat its own weight or more every night. The result is that a pair of owls will catch more mice during the night than a dozen of cats.

In case your interested to know where you can find an owl, look for him in the church steeples, outbuildings, hollow trees, holes in steep banks and even in the burrows

****

He that keepeth his mouth, keepeth his soul, but he that hath no guard on his speech shall meet evil.
(Proverbs 13: 5)

RENAISSANCE AND THE ENGLISH LITERATURE

BASIL

The "Renaissance" was the revival of ancient classic literature. About the middle of the fourteenth century there was in Italy, where literary glory had never died out, a new fever in the appreciation of the ancient classic works of the Roman authors. The father and the chief promoter was Francis Petrarch. Petrarchism had become a mannerism in his Italian and French followers, but by their preciosity they attracted the English court poets.

On the whole "Renaissance" fought about the following points: a) a liberation of thought from scholasticism, b) a rebellion against spiritual authority, c) a questioning of distiny and morals, d) an intellectual questioning due to discoveries in the sky and on the oceans, e) literature looked upon as a source of pleasure rather than a source of information and instruction.

The Renaissance reached England. England received the full impact of humanism but later, because of her language, isolation and deeper religious feeling. There was then no English prose so the humanists used Latin. English culture had none of the plastic arts(sculpture and painting). England received the "Renaissance completely after the Reformation. The cult of beauty and aspiration was more sober and serene because of the puritanical spirit of England. Protestantism made England break with Middle Ages more decidely than did France, but her literature retained medievalism. For example she preserved the ballads, developed theatre and became nationalistic

****

Remember that the PROBLESK and the AURORA are in urgent need of financial aid from our benevolent readers. We appriciate all offerings and thank the contributors in advance. Also we expect many articles from the scholastics at Grimsby.

FACTS ABOUT FOOD

TIRO

The word "food" is derived from an old Teutonic word which was transferred into Old English as "foda". Probally our word fodder originated from this word.

Servants were often paid their wages in salt in the times of the early Romans. Salt was valuable then and had a fixed value as gold has today. From this practice originated the word "salary" or "salt money". Later the expression "not worth his salt" was used.

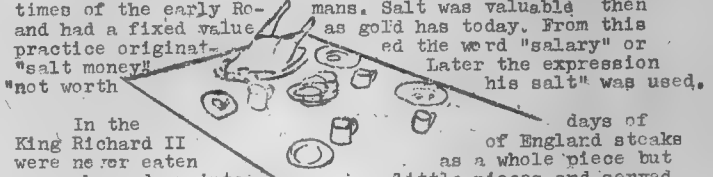

In the days of King Richard II of England steaks were never eaten as a whole piece but were chopped up into little pieces and served.

In the early colonial days our forefathers carried hot baked potatoes to church to keep their hands warm during the long sermons. Potatoes were discovered in Peru by Spanish invaders. By them they were named "battata". At that time potatoes were used to make a certain kind of bread "chunna" or our potatoe pan-cakes".

Chinise landowners who had an appetite for melon seeds often invited poor peasants to eat the melons leaving the seeds for a later banquet of the landowners' friends. Garlic, the king of all foods, whose mighty power has broken the bonds of a many friendship, is a product of Southwestern Siberia for thousands of years.

Coffee and tea are not foods for their nutritive value is almost zero, except for the milk and sugar that we add to them. Coffee was introduced bya Frenchman in 1720. It is estimated that approximately three hundred tons of sugar are wasted annually by remaining in the bottom of coffee and tea cups. Again chocalate which is nothing else than cocoa with oil in it and cocoa with the oil taken out of it have food values of their own . Often other ingredients and mixtures are added to the cocoa to compensate the defects of pure graded cocoa.

Even common water has its features for it is essentially necessary to all life. It is asserted by many scientists that frequent drinking of this pure liquid prevents stiffness in the joints.

The art of home cookery flourished only because man

(Cont'd page 8)

FACTS ABOUT FOOD- Continued.
trying to satisfy his hunger. It has progressed through the ages until today. At present home cookery is classified as a very fine art. It is said that China is the oldest nation engaged in the culinary art but many of their dishes are unattractive. Neither should we be surprised when our delicious and favorite dishes seem queer to this nation. A schoolboy wrote on an examination paper that "bacteria was the backdoor to the cafeteria." This has its strong points for many of us attached to the delicacies of the cafeteria rather than simple dishes of home cookery. Our proneness for delicacies is not in accordance with the teachings of the great philosopher Socrate: " Good men eat and drink that they may live but they do not live to eat and drink."

****

OUR BROTHER A SAINT- Continued.
success. This zeal united with frequent mortifications and benevolency to the poor converted vast numbers of the schismatics to the Catholic Faith. Among his many converts were important personages, namely; Ignatius, Patriarch of Moscow, and Emmanuel Cantacuzenus, who belonged to the Greek family of Emperor Palaeologus.

As an archibishop he never neglected any obligations of his dignified office. He introduced rules for the priestly life, assembled synods in the various towns of the dioceses and firmly opposed the Imperial Chancellor Sapieha, when this noble intended to make concessions in favor of the enimies of the Church. Throughout all of his strivings and burdensome occupations, he never refrained from leading an examplary life of a monk. Neither was he afraid of death. On the contrary he awaited death with a certain yearning refusing to flee when an opportunity was offered to him. Following his death sincere conversions were very numerous. Consequently greater veneration increased to him, who offered his saintly blood that all Ukrainians may be united to the Catholic Church.

****

Habit can be made our greatest blessing or our most disheartening curse. We make the choice.

VVVVVVVVVVVV
VVVV

XII 1948 Complet

Гор. Новинки

ПРОБЛЕСК

Видають Брати Схолястики | Виходить раз у місяць

Ч.1. Ґлен Ков, Н.Й. Січень, 1948. Рік XII.

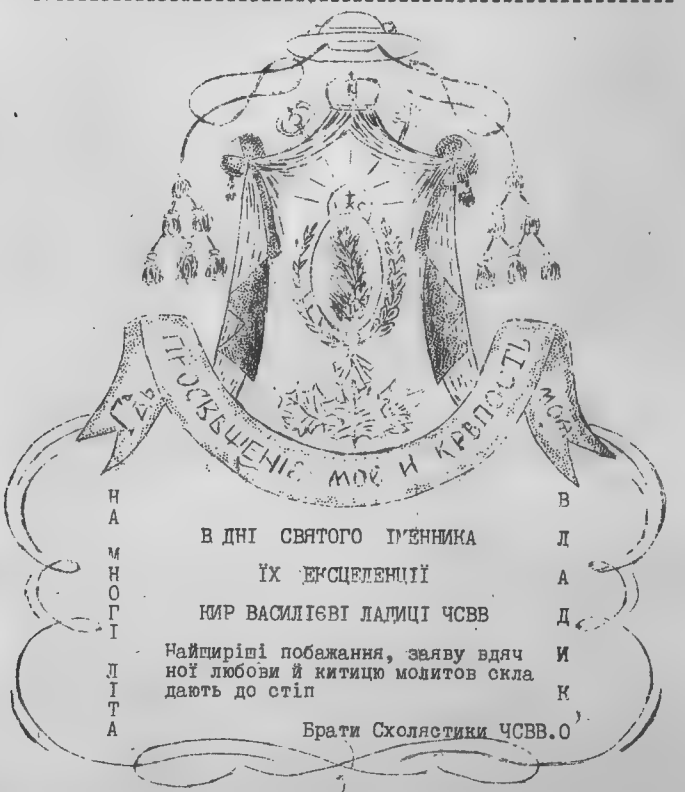

З НОВИМ РОКОМ

Руденко.

Скоро йде авто, скоро летить літак, скоро обертається наша земська куля, але ще скорше йде час. Нема годин щоб змінити його - година перша, третя, шоста, дванадцята і знову наступають ті самі години. Можна відзискати втрачене здоровля, загублене майно, чи відбудувати зруйнований дім, але час ні! Час ценемов та ріка, що раз перепливши свої простори вже не вертає ніколи.

Ось так минув рік 1947. Зійшов до гробу як кожний небіщик, забрав з собою всі злидні, нещастя, людські кривди, сльози й всі наші діла та відійшов з тим всім до вічности, щоб колись на Божім суді нам те все знову пригадати.

Рік 1947 мав що з собою забрати. Кілько то сльоз він витиснув з людського серця, скільки то крови невинної пролилось, а на жаль так мало добра це принесло. Це він якого люди вітали тому рік, в якому цілий світ бачив краще завтра,-світлу будучність, надіялися всі, що він принесе любов і мир та висвободить поневолені народи але вони всі завелися, бо замість мира й любови далі панує ненавість між народами, а поневоленні народи ,окуті кайданами, далі терплять.

Тепер стоячи на порозі Нового Року, знову мимоволі насувається нам питання - який же цей рік буде? Що він нам принесе? Чи буде він кращим від минулого? На ті питання ніхто не може дати певної відповіди, бо будучність цього року перед нами закрита й лише один Бог знає, що нас в нім чекає. Однак багато від нас самих залежить чи цей рік буде для нас щасливим чи нещасливим. Той буде в нім почуватися щасливим, що в своїх ділах завжди буде памятати на Бога, Його св. Заповіди буде заховувати, добрі діла творити та тим збагатити свою небесну скарбницю. Противно, хто забуде про Бога та Його св. Заповіди топтатиме, хто буде руководитися в свойому житті пристрастями ,- для того цей Новий Рік буде нещасливим.

Мудрий чоловік завжди з минулого вчиться на будуче. Так і ми робім.Щоб добре вийти на кінці цього Нового Божого Року перейдім гадкою минулий рік та призадумаймося в чім ми не дотягали, що було добре а що

(док. на стор 8)

МОДЕРНО

Часто чуємо сьогодні, що люди всюди говорять про щось модерне. Один хоче модерний дім, другий авто, інші убрання й так можемо між людьми почути багато інших хотінь, - а декотрі навіть хочуть модерних звичаїв.

Не так дуже давно відбулася у Франції ось яка подія. Одна хорватка їхала автобусом якого шофером був чорний мурин. В часі подорожі вона дивилась крізь вікно та любувалася прикрасними крайовидами. Минали вони багато сіл та міст. Коли вже змучелася дивитись крізь вікно та вже до краю налюбувалася прекрасними крайовидами тих околиць, сіла просто та дивилася на перед.Коли побачила ,що коло шофера висить гарний образ святого Хтистифора, з дивування майже не крикнула. Мурин був католиком та своєю* не крився. Та саме те, що він не встидався прилюдно визнавати своєї віри, її найбільше здивувало.

Приїхавши до Парижу, ця подорожна пересіла в авто. Цікаво кинула очима чи тут також висить образ св. Христифора біля шофера. На її здивування його в тім авті не було. Але висів гарний медалик Малої Терені від Дитятка Ісус, яка з усміхом на лиці чувала над автом.

Ця подорожна жінка перейнята цими двома прикладами, того красного звичаю у Франції сказала:" В нас так багато автобусів та автомобілів та так багато трапляється в нас нещасть і каліцтв, чому ж у нас нема того звичаю? Як у Франції той звичай випадає та там є модерно , чому ж у нас цей звичай мав би бути немодерний.

*вірою

С.Я.С.

ПОДЯКА

Складаємо щиро-сердечну подяку Їх Ексцеленції Кир Амбросієві за княжий дар на пресовий фонд Проблеску в сумі 25.00 - Хай Дитя Ісус стократно нагородить.

З вдячністю приймемо і інші добровільні жертви,

xxxxxxXxxxxxx

НАШ ІДЕАЛ

Мікрос (2)

Бути святим, це значить робити те, що Бог хоче, щоб я робив, цебто сповняти Його волю через ціле моє життя. А Його воля є, щоб я сповняв свої обовязки добре й приймав усі втіхи й принрости життя так, як годиться розумному чоловікові.

Це Божа воля. Якщо я не сповняю своїх обовязків, або недбало виконую їх - то,хоч не знати як довго я молився б і перебував цілі години в церкві, й хоч би я так постив,що живіт прилип би до хребта, то я далеко від святости. Молитва й піст добрі, але наші обовязки стоять на першім місці.

По наших обовязках, по молитві, приходять забави, відпочинок, розрівки, приємности. І в тих розрівках, у тих забавах можу я бути святим, коли заховаю два правила, цебто коли спитаю себе:(а)чи тепер є час на спів, на читання, на забаву і.т.п.(б)чи я співаю, їду, гуляю і.т.п. так, як годиться розумній й чемній людині? Коли можу відповісти, "так" тоді я співаю, чи гуляю як святий. Так, бо Бог сотворив світ з його приємностями для чоловіка, щоб він уживав ті приємности й тішився ними, але по Божому. Коли я користаю з приємностей світу, вживаю їх так, як Бог хоче, це значить бути святим в самі основі.

Може воно комусь дивно виглядає, що бути святим це значить бути дорослою людиною - й що гріх, це ніщо інше, як зле вживання речі, що повинна бути вживана для доброї й святої цілі. Дивне воно може, але й заразом потішаюча правда для нас. Бо нема на світі одної Божої істоти, що не є добра сама в собі. Тому то - я можу бути святим при св. Причастію, або на забаві; підчас Служби Божої, або коли дивлюся на фільму і.т.п. Правда святий з малої букви "с" але все ж таки, святий.

Але хтось може сказати, що воно тяжче бути святим на забаві, ніж у церкві і.т.п. Так це правда, але це не означає, що на забаві не можна бути святим. Бо можна, а до цього дуже успішним середником є вправа самопоконання, самозречення. Коли я потраплю, поза часом забави, добровільно відмовити собі дечого дозволеного, й вправлю свою волю, тоді, коли прийде потреба показати себе мужем у часі проби, мені легко прийдеться далі бути святим.

Було згадано, що формулка святости є робити: те, тоді й так, як Бог хоче. Але до повної формулки належить

(Док. на стор.6)

АБЕТКОВИЙ ЗМІСТ

ОДИНАДЦЯТОГО РІЧНИКА ПРОБЛЕСКУ - 1947.

Стаття.	Автор.	Число.
Б		
Берестейська Унія	Бр.П.	1,2,4.
Бувайте Здорові,	Судомир	7-8.
В		
Василіяне,Хто це?	Лубівяк	1.
Воскрес	Руденко	4.
І		
Ідеал Наш	Мікрос	7-8.
Іди за Мною	С.Я.	5-6.
Історія Філософії	Ілля	5-6,7-8.
К		
Канадійський Українець	Мікрос	1.
Кардинал Вільнев	Степан	3.
Кардинал,Що це?	П.Березовський	5,4.
Ковбаса		2.
Л		
Лікарі в Старині	Ібн Рентій	7-8.
Література Наша	О.П. Тинський	4.
Лицарі Марії	Тарас	5-6.
М		
Масони	Тарас	3.
Магіка	абракадабра	2.
Мертве Море	Б.Е.	1.
Молодь і Музика	Ріонад	1,2.
Н		
Нагорода Подвійна	Предислав	5-6.
Найстарших Жерел Із	Мирний	1,3.
Нема в мене Мами-вірш		5-6.
Неоприсвітери	Богуслав	7-8.
Непорочне Серце Марії	"	5-6.
О		
Обряди Східні	Р.М.	2.

П

Під Розьагу - - - - - - - - Богуслав.....7-8.
Піст - - - - - - - - - - - Предислав.....3.
Поворож Мені - - - - - - - -Раміян.....2.
Подорожники про Україну* - - М.М.....5-6.
Поховались - вірш - - - - - О.П.Динський.....5-6.
Похорон Русина - - - - - - - Михайлович.....5-6.
Потрібне Для Нас - - - - - - Степан.....5-6.
Православіє - - - - - - - - Судомир.....1.
Предислава Св., - - - - - - (Христос Чаша Сила).....5-6.
Прогулька до Ню-Йорку - - - Степан.....1,2.
В Пустині - - - - - - - - - Судомир.....4.

Р

Рооійський нарід і його характеристика - Мікрос.....5-6.

С

Серце Христове - - - - - - - Руденко.....5-6.
Сила Волі" - - - - - - - - Миртан.....3.
Слава Героям - - - - - - - - Степан.....7-8.
Спомин - - - - - - - - - - Судомир.....2.

Т

Теодосій Св. - - - - - - - - В..с.,.....5-6.
Трагедія на Голгофті - - - - Мікрос.....3.
Три Мамі (Картина) - - - - - Судомир.....5-6.

У

Україна й Чімці- - - - - - - Богуслав.....1.

Х

Характер - - - - - - - - - - Богуслав.....4.
Хрест Заболочений - - - - - Митислав.....2.

Ч

Час - - - - - - - - - - - - Миртан.....1.
Читання з Пером - - - - - - Тимош.....4.

Ш-Ю

Шевченко Тарас у Своїх Творах- -Ілля.....4,3.
" на Заслання - - Степан.....4.
Ювілейні Хвилі - - - - - - Ред.....7-8.

*)Цей ряд статтей основується на книзці:З Найстарших Жерел.

")Ця стаття написана на основі книжки:Сила і Воля...

ALPHABETICAL INDEX

OF ARTICLES IN THE 1947 AURORA

-A-

Anniversary, A word of praise ona a ....P.Stevens..No. 4
Arms ....Panc.....No. 5

-B-

St. Basil, Our Patron .....B.B. .....No. 1.

-C-

Cremation .....Tiro.....No. 5.
Christ, The Conversationalist.....Tiro.....No. 3.
Christ's Relatives.....S.I.S.....No. 3.
Cross Saved Him.....Terry.....No. 5.

-D-

Die, Right Way to.....Terry.....No. 3.
Dust and Ashes..... .....Leo.....No. 3.

-E-

English Language, Historical Outline of..Tarmin....No. 2,3.
English Literature & Puritan Politics...Basil.....No. 4.
English Literature & the Renaissance....Basil.....No. 7.

-F-

Facts About Food.....Tiro.....No. 7.
Fridays, Why Meatless.....F.B.....No. 3.

-G-

Going His Way.....Allan.....Nos.1,2.
Good Natured, Are You.....G .....No. 3.

-H-

Human Respect.....Junior.....No. 3.
Humor, A Little of.....Nos.3,4,5.

-J-

St. Josaphat, Our Brother.....Leo.....No. 7.
Raah Judgement.....Basil.....No. 3.

-K-

Kateri Tekakwitha.....Terry.....No. 4.

King For a Day & Eternity.....Petro.....No. 4.

-L-

The Lie.....G .....No. 1.
Liturgy .....Jacob.....No. 2.

-M-

Manners, Mind Your .....Basil.....No. 2.
Mahatmi Gandhi,Father of India.....P.B.....No. 5.
Mary, Queen of Flowers.....P.B.L.....No. 5.
Mary, Venerate .....Leo.....No. 5.
Masterpiece, A Queer .....Rocny.....No. 3.
Monastery, Life in St. Josaphat's.....Mike Ros...No. 4.
My Mother..... .....Tracy.....No. 5.
Museum, Visit to New York .....G .....No. 5.

-N-

Nature's Magic.....J.S.....No. 1.
Nerves, Ways to Control.. .....Bro. V.....No. 3.

-O-

Owl, The Wise Old..... .....Tarmin.....No. 7.

-P-

Pascha .....B.B.....No. 4.
Priests Keep Secrets.....Terry.....No. 4.
Pentateuch.....B.B.....No. 1.
Purgatory.....Andrew.....No. 5.

-R-

Resolutions.....P. Stevens.No. 1.
Rejection.....Petro.....No. 2.

-S-

Self Control... .....Ken.....No. 5.
Self Denial.....Conqueror,,No. 7.
Singing.....C.B.S.....No. 2.
Smile..... .....Rocny.....No. 5.
Smile, Value of a .....Conqueror..No. 7.
Is Symathy Kind? .....Rocny.....No. 5.
Symbols to Know.....Sign.....No. 5.

-T-

Truth And Doctrine.....? .....No. 3.
No Time .....Conqueror..No. 5.

-W-

What Have They Got? .....Tiro.....No. 2.

ЛИСТ ЗО СЕМІНАРЯ

Монтреаль,
25.XI.47.

Слава Ісусу Христу!

Впр. і Дорогий Отче,

Хотіли написати скорше але ми приготовлялися до іспитів з Моральної й тому,що так пізно почали школу та було досить багато матеріялу доловити, не лишалось нам часу на кореспонденцію. На другий тиждень будуть іспити з Догматики й зо св. Письма. Шкода,що ми продармували ті два місяці,- тепер терпимо. Але якось то вже буде.

Тут вчуть ОО Сулпіціяни. Всьо викладають по латині але щоб лекше було зрозуміти то пояснюють по французьки. Остро тут нас тримають, робимо неначе другий новіціят. Рано встання о год. 5:30, двадцять хвиль пізніше цебто о год. 5:50 спільне розважання, по тім Сл. Божа в каплиці. По сніданню є час приготовитися до кляс. Перша година о год.9:30, остання кляса кінчиться о год. 11:45. Відтак спільне читання й іспит совісти. Обід у 12:00 відтак рекреація до 1:10. Вільний час і кляси. Щодня о год. 5:30(а часами навіть скорше) маємо конференцію по французьки а в 6:00 вечера. Порядок є сталий - нема виїмків! Вечером, спільні молитви й вервиця, а по посіщенню можемо вчитися до 9:30. Крім того, не вільно заходити до другої хати на балачку, ані перетримувати в себе в хаті перекуску як напр. яблука і.т.ін. Ідемо на прохід раз на тиждень в четвер та кожний мусить триматися своєї групи(ґанґа). - Тут вікарія нема хоч часами він був би дуже придатний а навіть і конечний. Менші речі ми тут купуємо в семінарі,але ціла біда,що треба платити, а у вікарія це все було дармо; - але ще аж не дуже біда, можна витримати.

А що думаємо про латинський обряд,- то тяжко висловитися, - монотонність крайна; щодня , здається нам, що ми на якімсь похороннім богослуженню, хоч всі говорять, що це все дуже "солемнітер" і милозвучно.
В пятницю 21-го був великий празник у латинськім обряді- Введення в Храм. Заповідали щось найвеличавішого(навіть щось білуше як на Різдво). Єпископів було пять(5), але що з того, - все подобало на похоронне богослуження. Обід був великий, от що: зупа, бульба, риба й морква, "кейки" й чиста вода. Всі щодня ходять на Службу Божу у латинських сорочках. Нам також радили

(дов. на стор.6)

ЛИСТ ЗО СЕМІНАРЯ (Док. зо стор. 5)

таке натягати, але ми сказали, що нам того не треба, місто тої сорочки ми щодня беремо мантію і жаптур, а замість берети на голову ми беремо пюску. Всі досить сподобали наш стрій.

Сьогодні почав падати сніг і вже Богу дякувати впало на шість цалів. Досі була дуже гарна погода. Цими днями вже буде льодова совганка (скейтінг рінк), бодай буде коло чого вирухатися, але ще треба ліжви купити.

Студентів є поверх 300, є лише два українці, 10 поляків, а около 200 французів. Нині на вечері прочитали правила Семінаря, є їх 56, - за переступлення перших 13, сей час посилають на зелену пашу, а за решта заледви толерують, але хлопці добре справуються і не дуже багато виганяють. В неділю відсвяткували Празник св.Арх.Михаїла в нашій Парохії на ібервіл улиці. Якось о.Ректор пустили нас на празник.

Зараз треба світло гасити, тому кінчемо і просимо Всіх поздоровити.....

З молитвами,
Брр. Еміліян і Рафаїл

ооооооооооооо

НАШ ІДЕАЛ (Док. зо стор.4)

ще одна дуже важна частина, а саме, питання: "чому я повинен робити те?" Відповідь є; бо Бог хоче того й з любови до Нього я повинен те а те зробити. Це найважніша частина формулки святости:"Все з любови до Бога".

І що за користь із захования тої формулки? - Найперше я дістану більше заслуг на небо. А чим більше заслуг тим більше щастя, радість у небі.. - Тільки сядь, подумай і подивляй. Більше щастя в небі, на віки, через переведення забави після формулки святости.і.т.п.Чи не є це щось великого, подиву гідне, а заразом так простенька й легка справа?!

Отже бачимо, бути святим не значить конечно робити якісь надзвичайні діла.Св.Іван Берхманс вів простеньке, звичайне схолястицьке - монаше життя. По смерти проголосили його святим. Чому? Бо точно захував правила свойого Чину. - Оповідають про нього, що коли одного разу в часі рекреації спитали його,що він робив би, якщо знав би, що має вмерти за 5 хвилин, він відповів:"я далі забавлявся б. Чому? Чи це не те, що ми повинні тепер робити?" Коли ж цей святий освятився, тому що він завжди робив те, тоді і так як Бог хоче - тому ми всі йдім його слідами, бо наша мета, наш ідеал це також святість.

НАЧЕРК ІСТОРІЇ ФІЛОСОФІЇ (3)

Ілля

Основателем третьої філософічної системи був Капіля і його наука міститься у книгах Санкхія-Сутрас. Він перечить, можність доказати існування сотворителя. Головні принципи його науки є, що в світі є матерія і дух. Всі тіла він звів до пять категорій, 1)етер 2)воздух 3)огонь 4)вода 5)земля. Ці категорії складаються з трьох і т.д. Ці елементи можна спостерерти зовнішними змислами. Етер одним змислом пізнається, воздух двома, огонь трьома і.т.п. Рівнож вчили, що душа є обдарована так зовнішними як і внутрішніми змислами. Душа сповняє всі свої функції при помочі відповідних органів. Душа лучиться з тілом через притягаючу силу, що випливає з душі. А злука душі з матерією є причина смутку й болю. Тому душа завжди прагне освободитися від тіла. Душа цю свободу осягне тільки тоді, коли зрозуміє різницю між собою і матерією. В своїй науці Капіля про Бога майже не згадує.

Ця філософічна система на загал є подібна до філософічної системи поданої в книжці Наяя-Сутрас. Однак також і додає свою власну науку. У цій системі всі речі є зведені до шість категорій, з котрих перша є субстанція, знаходиться під девятьма видами,а іменно: земля, вода, вогонь, воздух, етер, час, розмір, душа й сензус комуніс. Земля, вода, вогонь, і воздух є зложенні з атомів. Ці атоми є незнищимі та неподільні. Це четверта філософічна система, що зачислюється до школи правовірної та списана в книжі "Вайсешіка-Сутрас" автор цеї книжки називається Конада.

б) ФАЛЬШИВІ або ЄРЕТИЧНІ ШКОЛИ. Ці школи, подібно як вище згадані, старалися розвязати проблему як люди можуть звільнитися від болю і смутку. Однак їхня розвязка є зовсім інша від тої, даної школою правовірною. Головна різниця є в тім, що відкидають порядок каст, що ставить школа правовірна. До цих шкіл належить Карвакаїстична й Буддистична філософічна система. Ці школи називаються єретичні або фальшиві тому, що у своїх філософічних системах цілковито відкидають науку книг "Вед".

КАРВАКАЇЗМУС. Ця система пояснює все у матеріялістичнім дусі. Всі визначніші провідники цеї науки перечили існування душі. Після них "душа" це тільки слово більше нічого. Вони твердять, що чоловік може осягнути щастя. А це щастя полягає у змислових розкошах.

Ця карвакаїстична наука мала дуже мало прихильників тому, що індійці будучи релігійними людьми, воліли заниматися духовними розвязками проблем на основі книг - Вед.

Д.б.

ВІСТІ

З ҐЛЕН КОВУ

Грудень, 1947 р.

8. Сьогодні з Ню Йорку приїхали до нас Впр. о.Ґенеральний Прокуратор о. Лабай і Впр. о. Протоігумен о. В. Баранік.
9. До нашого дому приїхали Всесв. о. Ґенеральний Вікарій о. Ґ. Кинах, Впр. оо. Ігумени Марків і Журавецький і Впр. о.Нестор Фещіца. По обіді Всесв. о. Ґенеральний Вікарій мали з Впр. о. Протоігуменом і отцями Ігуменами спільні наради.
11. ОО. Настоятелі скінчили наради. Впр. о. С. Решетило приїхали й під їх проводом Всесв. о.Ґен. Вікарій, Впр. о.Ґен. Прокуратор і Впр. о.Ігумен Журавецький зачали реколекції. Впр.о. Протоігумен відїхали до Ню Йорку.
14. Впр. о. В. Ваврик поїхали до Ґрімзбі давати реколекції.
23. Сьогодні приїхали до нас на Свята Впр. о.Д. Головецький ЧСВВ з Вашінґтону де вчуть Східне Право.
26. Дуже великий сніг упав - 25 цалів. Ще такого не було від останнього століття, цебто 1888р., та й тоді впало лише на 20 цалів. Вечором приїхали до нас Преосв. Амвросій СенишинЧСВВ.
27. По обіді Преосв. Амвросій відїхали до Стемфорду.
31. Сьогодні відбулися збори "Старої Войни". Вибрано перзонал Проблеску в слідуючім складі: бр. Варнава ред. Проблеску, бр. Леонтій ред. Аврори, брр.Мартин і Петро співред., бр. Митрофан адмін.і друкар, брр. Созонт і Йосиф малярі й техніки.

o-o-o-o-oOo-o-o-o-o

З НОВИМ РОКОМ (док. зо стор.2).

було зле стараймося направити, - а що було добре те ще більше удосконалім. І коли з такими постановами ввійдемо в цей Новий Рік і завжди на них будемо памятати, то спевністю принесе він нам радість та те задоволення, що сміло зможемо при кінці року сказати - справді цей рік був для мене щасливим. Дай Боже, щоб так кожний з нас міг сказати!

жжжжжжжжЖжжжжжжжж

Подаємо до ласкавого відома, що Проблеск тому не появився за Грудень 1947, що наш цикльостиль зіпсувся та не могли скорше дістати нового мусника до машинки. Задля тієї самої причини ми спізнилися з отцим числом.

Редакція ПРОБЛЕСКУ.

Видають Брати Схоластики Виходить раз у місяць

Ч.2. Ґлен Ков, Н.Й. Лютень,1948. Рік XII.

А як сповнились по Мойсеєвому закону, дні її очищення, то принесли його в Ерусалим, поставити його перед Богом; Як це написано у Законі Господнім: По кожне хлопя, первородне,святе Господеві зватиметься; та щоб принести в жертву,- як сказано в Мойсеєвім Законі - пару горличат або двоє голубенят. І ось був у Ерусалимі чоловік, на імя Симеон. Він був чоловік праведний і побожний, що дожидав потіхи - для Ізраїля та й Дух Святий пробував з ним. І сповіщено йому було від Святого Духа,що не бачитиме смерти, поки не побачить Христа Господнього. І прийшов він Духом у храм. І коли принесли родичі дитя Ісуса, щоб довершити надним по законому звичаю; він узяв його на свої руки й благословив Бога й мовив:"Нині відпусти твого раба, Владико, по твойому слову в мирі бо бачили мої очі спасіння твоє,що ти приготував перед усіми людьми. Світло на просвіту поганам і славу твойого народу Ізраїля". Йосиф же й мати його дивувались тому, що говорено про нього. І благословив їх Симеон і сказав до Марії, його матері:"Ось цей лежить на падення й встання багатьом у Ізраїлі,та на знак що йому будуть противитись. І тобі самій меч пройде душу, щоб многих сердець відкрились думки".

Від св. Луки,II, 22-35.

гійного свідомого вождя - яким був Генерал Фош, щоб це ствердити.

Однак коли сьогодні глянимо на світ, то одне можемо сказати - а саме, що хоч війна скінчилася, то однак нема мира у світі. Хоч тільки пролилося крови - хоч мільони найкращого квіту полягло за волю - кращу долю людства однак нема тої волі. Цілі народи душаться під чоботом наїзника - а Україна далі стогне, конає у кайданах.

І тому нині більше як коли в історії потрібно молитви. Всі людські спромоги невдалися, бо не шукали розв'язки в того, що є Дателем мира. Тому ми всі - в цім місяці який призначуємо в особливший спосіб - молімся о правдивий, трівкий мир. Коли ми будемо щиро та витревало молитися, то будьмо певні, що дійсно запанує мир у світі - бо Христос нам це обіцює кажучи - "Просіть а дасться вам" - Просім а одержимо.

- - - - - - - - -

СВ.ОТЕЦЬ ДО КАТОЛИЦЬКОГО СВІТУ

(Док. зо стор.4)

Католицька Акція мусить працювати словом а передовсім власним прикладом, щоб вигоїти світ з цього лиха.

Ми віримо, що ми не можемо вже ліпше засувати ваші пляни, над успіхом яких ви вже так енергійно працюєте, як тим гаслом яке ви собі вибрали: Церква, Родина, Праця.

В оцих пятьох пунктах Папа означив працю для католицького світу.

Приченімся й ми своїми молитвами, щоб Католицька Акція заповігла цим найбільшим потребам нинішнього людства, та щоб сповнилося бажання св. Вітця створення доброго, любляного та мирного світу.*)

xxxxxxxXxxxxxxxx

ЗАВВАГА! Просимо шановних читачів справити слідуюче: на стороні 3 під числом 2 є написано в трету річницю смерти св. Йосафата - має бути 300 річницю смерти св. Йосафата. Під числом 8) а) є написано Іван Герсон - має бути Герард Грут.

o-o-o-o-o-o-o-o-o-o

*) Тут є зібрані частини великої промови Папи Пія XII в якій закликає до Католицької Акції проти комунізму. Свобідно переклав і в скороченій формі подав - Степан.

ЛЮТЕНЬ Місяць Молитви

Богуслав

Коли глянемо в історію людства, то побачимо, що на сторінках історії - війни дуже тісно переплітаються з іншими подіями та здобутками людства поодиноких століть. Були війни - героїчні борби духовні для здобуття душ до царства Божого та Його слави; - були також війни матеріяльні - підчас яких невинна кров найкращого квіту народа проливалася марно ріками тільки на те, щоб здобути якесь земське, тлінне, переминаюче добро. Однак коли б ми хотіли розслідити причину чому саме ті побідили, то ми побачили б, що власне причина тому, це молитва. Ті виграли війну - побідили ворога, що по їх стороні була молитва. Про це, що молитва є причиною побіди вже знаходимо в св. Письмі Старого Завіту в книзі Ісхода. Читаємо там у главі сімнадцятій про війну Амалика з ізрільським народом. В часі цеї завзятої битви Мойсей виїшов на гору й там з руками розложеними молився. Так довго ізраїльтяни поступали успішно як довго Мойсей молився з розложеними руками. Однак коли з великого умучення руки змілили, спустились у діл то тоді Амалик побіджав їх. Тоді Аарон та Рур прийшли на гору та підтримували Мойсейові руки, так довго, аж доки ізраїльтяни не перемогли силу Амалика. Без сумніву жидівські вояки приписували цю побіду своїй хоробрості - відвазі хоч в дійсності це молитва Мойсея - далеко від поля битви - побідила ворога.

Про це, що молитва була головним чинником побіди аліянтів в першій світовій війні свідчать слова самого головного команданта аліянських військ - генерала Фердинанда Фош. В часі своєї розмови з одним священиком - капеляном війська сказав цей Генерал, "Вірте мені отче ми виграємо цю війну молитвою". Та дійсно воно так сталося. Це довідуємося з одної події яку так часто оповідають. В часі першої світової війни всі католицькі діти в Англії почали молитися о побіду над ворогом. В тім самім часі Генерал Фош приказав своїому війську наступ на ворога - не знаючи, що за нього діти в Англії молилися. Коли ворог подавався скорим темпом тоді довідався цей вождь, що около 50,000 дітей жертвували свої молитви та св. Причастя в намірі скорої побіди. Тоді скликав він своїх офіцирів та сказав їм - сильна молитва дітей - побіда наша.

З отцих двох прикладів наглядно бачимо, що не тільки в Старім Завіті, але також в часі першої світової війни молитва - та велика сила далеко від поля битви - побідила велику силу ворога. З певністю можемо сказати, що молитва спричинила закінчення другої світової війни - хоч однак про це ніхто не говорить - хоч нема другого такого реліг-

Св. Отець до католицького світу

"Час задуми, рефлексій та планування вже минув. Сьогодні час акції. Чи готові Ви"?

Ось такими то словами Папа Пій XII, відізвався до католицького світу, підчас своєї різдвяної радіо-промови. В ній св.Отець взиває всіх до Католицької Акції й подає до цієї акції оцих пять точок. 1) Плекання релігії. Глибоке й солідне зрозуміння правд католицької Віри є конечне. Брак заінтересування й незнання релігійного життя панує в усіх клясах життя. Це незнання ми мусимо винищити й побороти. 2) Освячення неділі. Неділя знову мусить стати Господнем днем, днем почести, прославлення Бога, днем участи в Безкровній Жертві, днем молитви, спочинку, застанови.

Неділя стала часом розривок, приємностей, що затерають її надприродний характер, потягаючи людей до гріхів та невірства.

Це широке поле діяльности. Ідіть відважно до праці, щоб неділю віддати Богові, Христові, Церкві, мирові, та щоб вона уцасливлювала родини.

3)Рятунок Християнської Родини. Церква мусить захо-вати те,що є її гордістю й силою - християнську матір. Християнське виховання молоді та християнська школа мусить бути збереженна. Християнська родина - скала на якій полягає бознь Божа, незломна вірність, уміркованість, любов і мир мусить бути відновлена й вратована.

4) Соціяльна Справедливість. Ми мусимо прямувати до справедливого розділу дочасних дібр. Мала частинка надмірно багата а цілі маси людства крайно зубожілі, в такім економічнім стані, що не гідний є людини. Зрівняти цю несправедливість це висока соціяльна ціль, одна з найшляхотніших занять для людей Католицької Акції, за яку варта потрудитись.

5) Льоальність і довірочність в приставанню одних з другими. Цей моральний ідеал мусить бути віднолений. Як вислід з воєнних та повоєнних часів, до великої міри вірність та чесність зникли з економічного та соціяльного життя. Ця воєнна заверюха збільшила людську захланність яка жене людей за зиском , не зважаючи на середники яки шкодять цілим народам. Ми завжди виступали та осуджували таке поступування та всяке інше подібне зіпсуття та непослушенство справедливим законам заведених державою для добра своїх горожан.

НАЧЕРК ЗОЛОТОЇ ДОБИ РИМСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Предислав.

Одною із найстарших літератур які доховались до наших часів є література римська. Однак Римляни мусять багато завдячувати за розцвіт своєї літератури Греції. Грецька література скорше розвинулась та мала дуже великий вплив на цілий тодішній світ, не поминаючи римську імперію. Тому то перші римські письменники писали під цілковитим впливом греків. Їхня літературна діяльність зачинається перекладами грецьких творів. Як ось наприклад Лівій Андронік переклав грецький твір "Одесеї". Вплив греків на римську літературу наглядно видно з того, що римляни прийняли грецькі форми сканзи як пентаметер,гексаметер і другі.

Римську літературу можна б поділити на пять періодів: 1) Архаїчна доба - триває від року 240 п.Хр. до року 167 перед Хр.; 2)Розвій літературної мови - триває від 167 до 88 р. п.Хр.; 3) Золота доба - від 88 пер.Хр. до 14 року по Христі. Ця Золота доба ділиться на дві часті: а) час Ціцерона (88 пер.Хр. - 42 пер.Хр.), б) час цісаря Августа (42пер.Хр. - 14 по Хр); 4) Срібна доба (14р. - 117); 5) Архаїчна реакція (117 року - 193 р. по Христі).

Не будемо тут переходити всі періоди їхньої літератури але радше будемо приглядатися добі найвищого розцвіту римської літератури, а саме Золотій добі.

Головні представники римської літератури золотої доби були: 1) Каюс Юлій Цезар (100р. пер.Хр. - 44р.) 2) Каюс Саллюстій Крисп (86 пер.Хр. - 35 пер.Хр.); 3) Тит Лівій (59 пер.Хр. - 17 по Хр.).

I. Каюс Юлій Цезар.

Цезар походив з роду Юліїв і належав до римської шляхти. Він є славний як: бесідник, полководець, державний муж і історик. Справував усі уряди державні, включно з консулятом. В шістьдесятім році перед Христом, він входить у склад трійміврату разом з Помпейом і Красом. Від року 58 до49, Цезар був намісником у Галлії - сьогоднішній Франції. Однак трійміврат довго не потривав тому, що в році 53 Крас згинув у бою з Партами на сході. По смерти Краса, в році 49, приймов роздір між Цезаром а Помпейом. Тоді Цезар, разом зо своїм військом, переходить граничну ріку Рубікон і в скорім часі здобуває цілу Італію й Еспанію. Опісля він переходить зо своїм військом до Греції й в рішальній битві 48 року під Фарзалос побідив Помпея. Але аж в 46 році побиває останки армії Помпея під Тапсос в Африці.

(Д.б.)

1) ВОСКРЕСНИЙ КАНОН.

а) Св. Василій
б) Св. Золотоустий
в) Св. Дамаскин

2) "ECCLESIAM DEI." (в 3-ту річницю смерти св. Йосафата)

а) Папа Пій IX
б) " Венедикт XV
в) " Пій XI

3) "Божественна Комедія"

а) франц. Петрарх
б) Данте Аліґієрі
в) Леон. Давінці

4) "RERUM NOVARUM."

а) Папа Лев XIII
б) " Венедикт XV
в) " Пій XI

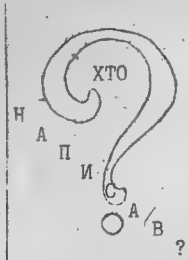

Тут подані імена знаних письм деяких католицьких письменників. Під кожним наголовком подаємо три імена авторів - один з них це написав. Чи знаєте хто, що написав? Відповіді на стор. 8

Зібрав і подав,

Богуслав.

5) "QUO VADIS?"

а) Св. Августин
б) Г. Сієнкевич
в) Св. Ігнатий

6) "УТОПІЯ"

а) Тома Мерус
б) Кард. Вайзман
в) Богдан Лепкий

7) "QUADRAGESIMO ANNO."

а) Папа Пій XII
б) " Лев XIII
в) " Пій XI

8) "НАСЛІДУВАННЯ ХРИСТА"

а) Іван Ґерсон
б) Тома а Кемпіс
в) Ф. Родриційй

9) "APOLOGIA PRO VITA SUA."

а) Св. Дамаскин
б) Св. Юстин
в) Кард. Ньюман

o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o

ПОДЯКА

Складаємо сердечну подяку Впр. і Дорогому о. Професорові Д. Головецькому за щедрий дар на пресовий фонд Проблеску в сумі $5.00. Хай предобрий Бог стократно нагородить.

З вдячністю приймемо добровільні жертви інших.

Ліга

НАЧЕРК ІСТОРІЇ ФІЛОСОФІЇ (4)

БУДДИЗМ. Ця школа мала дуже великий вплив на індійців. Її основателем був Сакія-Муні. Правдоподібно, цей славний муж жив у пятому столітті перед Христом. Він походив з царського роду. Ще в молодечім віці покинув родичів, дім та пішов на пустиню, щоб там перебувати на самоті. По довгих роздумах і вмертвленнях Сакія-Муні вертається з пустині, та думаючи, що був просвічений, зачинає голосити нову науку, котрою багатьох переконує. Ця наука є зібрана в трьох частинах у книзі "Тріпатака." Сакія-Муні також є названий - Будда.

Сакія-Муні вчить, що тільки сама душа вдійсности існує. Але ця душа не є субстанція в нашім значенні. Вона тільки є збором думок і всіх діл. Ця душа терпить тому, що її бажання не є заспокоєне. Отже душа, щоб увільнитися від того болю, розпливається у Нірвану. Нірвана, це є стан у якім душа не має жадного бажання - краще забуття про все що існує. Очевидно, нірвана виключає тоді всяке пізнання.

Що до етики Буддизм подає деякі здорові засади - деякі навіть подібні до наших. Ця секта забороняє убійство, крадіж, розпусту, брехню та пянство. Також ця наука усуває кастування. Після науки Сакія-Муні всі люди є рівні. Він також поручає всім любов ближнього, умертвлення тіла та робити контепляцію.

ПЕРСЬКА ФІЛОСОФІЯ. Їхня філософія міститься в книзі Зенд-Авеста написані межи VIII а VI віком перед Христом. Автором цієї книжки мав бути Заратустра (часом називають його іменем Зороастер). Ця книжка ділиться на три частині. 1) Вендідад - в якій містилися права проти злих духів. 2) Ясна - в якій містилися приписи про жертви. 3) Віспарад - в якій містяться різні молитви. Ця релігійна система в книзі Авеста називається Маздеїзм. Очевидно ця нова релігія була реакцією проти тодішнього матеріялізму, тих що плекали остономічну науку та заразом проти патеїзму Браманців.

Перед появою цієї книжки "Авести" - між Персами видно сліди монотеїзму, себто узнавання одного лише Бога. Сама ж знову Авеста вчить про дуалізм. Вона узнає два боги один добрий а другий злий. Добрий бог називається Агура-Мазда часом називають його Ормузд. Злий бог називається Агріман. Однак вона твердить, що на початку був один вічний бог Зерван-Акерен з якого з часом вийшли Ормузд і Агріман. Час існування світа після Авести є поділений на чотири періоди. В першім періоді існував тільки один бог Ормузд. В другім періоді бог зла Агріман виступає проти Ормузда. В третім періоді Агріман навіть бере верх над ним. Однак в четвертім періоді Ормузд віднесе над ним побіду.

ВІСТІ

З ҐЛЕН КОВА

За Січень, 1948 р.

10. Сьогодні Брр. Схоластики поїхали до Ню Йорку оглядати Планетарієм, де були виклади про планету Марс.
11. Сьогодні перший день реколекцій перед відновою під проводом Впр. о. Мелетія Войнара ЧСВВ. Всесв. і Впр. о. Генеральний Вікарій Г. Кинах ЧСВВ і Впр. о. Ректор Й. Лабай ЧСВВ також почали реколекції.
14. Новий Рік. Віднова обітів в часі Служби Божої яку правили Всесв. і Впр. о. Генеральний Вікарій.
15. Впр. о. Мелетій Войнар ЧСВВ давніше іменуваний дієцезальний консультор, сьогодні на першій дієцезальній конгрегації у Філядельфії вложили присягу.
. Сьогодні прийшла до нас вістка, з новіціяту у Давсоні, про облечення першого американського новика бр. Николая Луціяно. Тепер називається бр. Василій.
24. Сьогодні по обіді всі зійшлися до келії і попращалися з Впр. о. Ігуменом Атанасієм Химійом ЧСВВ, що відїхали до Канади на сталий побут в домі Провінціяльної Курії.
31. Сьогодні привітали Впр. о. Епіфанія Пащака ЧСВВ, нового Ігумена нашого манастиря у Ґлен Ков і.

xxxxxxXxxxxxx

ХТО НАПИСАВ?

Відповіди до сторони 6.

1) (в) св. Іван Дамаскин.
2) (в) Папа Пій XI.
3) (б) Данте Аліґієрі.
4) (а) Папа Лев XIII.
5) (б) Генрик Сієнкевич.
6) (а) св. Тома Морус.
7) (в) Папа Пій XI.
8) (а) Ґерард Ґрут або (б) Тома а Кемпіс
9) (а) Кардинал Ньоман.

жжжжжжЖжжжжжжж

ПОДЯКА

Складаємо щиро-сердечну подяку Впр. о. Несторові Феціцові ЧСВВ і Впр. о. Миронові Федорові ЧСВВ за щедрі дари на матони. Хай Предобрий Господь Вам за те обильно нагородить.

o-o-o-o-o-o-o-o-o

Найблища звізда до нашої землі - це сонце віддалене 93,000,000 миль.(з Астрономії)

Видають Брати Схоластики — Виходить раз у місяць

Ч. 3. Ґлен Ков, Н.Й. Березень, 1948. Рік XII.

ПОЧИТАЙМО СВ. ЙОСИФА

Звичайно коли говориться, почитається або навіть думається про родину, на першім місці виступає мама й діти... Про батька, що є головою родини, якось забувають. Забувають, що родина є під його опікою.

Так подібно й до св. Йосифом. Як за життя, так і по смерти, св. Йосиф не сіяв блеском слави й вивищення в люде. Однак з часом, з розширенням християнства, християни зачали щораз ліпше пізнавати св. Йосифа, його гідність, його заслуги й зачали почитати його. Його слава найперше розійшлася на сході а звідтіля ширилася далі так, що вже в 12 віці захід також пізнав його.

Коли Папи бачили, що вірні східної й західної церкви щиро почитали св. Йосифа, й що він справді дуже багато помагав, вони були мов би примушені назначувати дні святочні на честь святого... Папа Пій IX зрозумівши велику гідність св. Йосифа сказав, що якщо небесний Отець вибрав св. Йосифа на опікуна Свого Сина, то годиться віддати й Христову Церкву під його опіку... А тепер знов, маємо ми цілий місяць березень є посвячений св. Йосифові.

І справді св. Йосиф опікується св. Церквою й вислухує всіх, що мають велике набоженство, велике довіря до нього. Чи жаль, хоч схід скорше пізнав і почитав св. Йосифа, виглядає, що християни західної церкви більше почитають його.

Тому, щоб заохотити до ліпшого пізнавання й певнішого почитання св. Йосифа, думаю вистарчають слова св. Терені, його великої почитательки. Ось що вона сказала: - "Не памятаю, щоб я колинебудь не була вислухана, коли о щось просила св. Йосифа. Багато людей дивувалися б наколи б я вичисляла ті різнородні ласки, що їх мені Бог уділив за вставленням цього Святого, або наколи б я оповідала про небезпеку душі й тіла, з котрих Він мене випровадив. Я не бажаю нічого іншого, як тільки побудити цілий світ до гарячого набоженства до св. Йосифа. Я не знала нікого, щоб у наслідок піднятих якихнебудь побожних вправ у честь цього святого, не зробив би значних поступів на дорозі совершенства. Від багатьох років я вже прошу св. Йосифа в день його свята якоїсь особливішої ласки й Він завжди мене вислухує. Хто не довіряє, то я на любов Божу благаю кожного, щоб переконався. Щодо мене, то я не розумію як можна звернути гадку до Ангельської Царици й до Божого Дитятка не дякуючи рівночасно св. Йосифові за ту його вірну службу, що її Він сповняв для Матери й для Дитятка.

Зо слів св. Терені бачимо, що вона мала велике набоженство до св. Йосифа, ширила те набоженство й дійшла до великої святости. - Тому ми за приміром св. Терені - почитаймо св. Йосифа - прибігаймо до нього в потребах - а Він певно нас вислухає.

с-о-о-о-о-о-о-о-о-о

Пробимо справити слідуючи: на стороні 3 під числом 8 (в) написано ".Кочубинський, має бути ".Коцюбинський. Ред.

ВИСОКОПРЕПОДОБНОМУ ОТЦЮ ПРОТОІГУМЕНОВІ

ВЕНЯМИНОВІ БАРАНИКОВІ ЧСВВ.

З НАГОДИ ІМЯНИН

СКЛАДАЮТЬ НАЙЩИРІШІ ПОБАЖАННЯ ЩЕДРИХ ЛАСК БОЖИХ, МІЦНОГО ЗДОРОВЛЯ НА МНОГІ ЛІТА

Брр. Схоластики.

1) "ЛЮБОРАЦЬКІ".

а) В. Антонович
б) Ан.Свидницький
в) О. Конисський

2) "ХМАРИ".

а) І.Н.Левицький
б) М. Дрогуманів
в) Максимович

3) "СОНЯШНИЙ ПРОМІНЬ"

а) Б.Грінченко
б) Панас Мирний
в) Бордуляк

4) "ПРО ЩО ТИРСА ПЕЛЕСТИЛА"

а) Гнат Хоткевич
б) В. Пачовський
в) Черкасенко

5) "ОСТАННЯ НІЧ".

а) І.Тобілевич
б) Мих.Старицький
в) Мар.Кропивницький

6) "ДУХ ЧАСУ".

а) Леся Українка
б) Ул. Кравченко
в) Наталя Кобринська

7) "ТА ХТОЖ ТАКИ СПРАВДІ ВИНЕН".

а) Агатангел Кримський
б) Бордуляк
в) Б. Лепкий

8) "ТІНИ ЗАБУТИХ ПРЕДКІВ".

а) Вас. Стефаник
б) Лесь Мартович
в) Мих. Кочубинський

Тут подані наголовки знаних творів деяких українських письменників. Під кожним наголовком подаємо три імена письменників - один з них це написав. Чи знаєте хто, що написав?

Відповіді на стороні 8.

Зібрав і подав,

Мирний.

х-х-х-х-х-х-х

ЧИ Є ЗА ЩО ПОКУТУВАТИ?

Кожна людина, що живе на цім світі має за що покутувати, щоб содай трошки винагородити за свої провини. Кожна тяжка провина, як знаємо є страшний злочин. Всі добре знають що то є ней злочин. Страшний злочин, є не бичування Христа Спасителя, вінчання Його терням, прибиття до хреста на Голготі, це був найсільший із усіх злочинів, які коли були на світі. Цей злочин завдає страшні рани ні кому іншому як безконечному Богу. Тому Богу, що в своїх руках держить цілу вселену, якому Ангели й Архангели зо трепетом служать, тому Богу, що прийде судити живих і мертвих, тому Богу ми завдали рани й прибили до хреста. Того,що є найсвятіший, найліпший ми малий порошок відважилися поранити найсвятіше Тіло бичуванням, подірявити Його живе Тіло острими цвяхами.

Ці всі рани спричинили Йому страшний біль. Но перше ті рани спричинили біль тіла. Бичування поорало все Його найсвятіше тіло. Ціле тіло було одною раною, кожне порушення спричиняло страшний біль. Терня, що було на голові вїдалося в чашку. Пробиття рук і ніг до хреста - розпяття, зробило з одного тіла один страшний біль. Но друге вони спричинили душевний біль Христа. Йому то біль завдають, ні не вороги, але Його друзі - приятелі, Його любимці яких Він так полюбив, що зійшов з неба, щоб їх спасти.

Однак на цих муках все не скінчилося. Так як по довгих трудах приходить успіх - по ночі настає день, так по цих муках настав світлий день Його слави. Тим чим вороги думали Його понизити й знищити, тим Він посідив і стався славним Царем усіх дум. Його найсвятіша Кров, що вийшла зо св.Ран змила гріхи світу, і тим самим знищила панованя діявола над ним.

Коли призадумуємося чим ті рани для нас то пізнаємо, що вони для нас дуже великим соромом. Ніхто інший їх Христові не завдав,але тільки ми самі своїми гріхами. Наші гріхи це ті острі бичі, що краяли Його невинне тіло, це те терня, що кололо Його святу голову, це ті цвяхи, що пробили Його руки й ноги. А скільки разів ми те зробили? Як багато ми того болю завдали Спасителеві. Тепер нам треба над тими терпіннями Христа застановлятися, жалувати за гріхи наші перепрошувати Його та просити прощення. Нам треба багато покутувати, зносити терпеливо наші терпіння, щоб хоч трошки винагородити Господу за наші провини. Ті рани для нас є ще джерелом ласк. Ті рани на руках, ногах і в своїм Божім Серці позволив Христос отворити на те, щоб з них поплила на нас Його ласка, Його сила. Тому в цім святім пості користаймо з тих ран, для нашої душі і для нашого життя.

Борщелав.

НЕ ГОВОРИ ЦЬОГО!

Василий

Коли якийсь чоловік підходить до другого зо заду та завдає несподівано йому смертельну рану, ми його вважаємо за найгіршого злочинця, а його діло за погане та негідне чоловіка. Однак не діло, що дня повторюється, тільки в іншій спосіб. Коли хтось розповідає другому про олуди якогось третього, то він так само погано та нечемно поступає як той, що підходить до когось щоб його забити. Він відбирає йому добре ім'я, та добру славу, що до неї кожний чоловік має право.

Всі признають, що гріх обмови є дуже підлий та кожний боїться, щоб його хтось не обмовив, однак дуже багато людей беруть участь в цій підлоті.

Звичайно причиною обмови, є завість. Бо завісні не можуть знести, щоб комусь краще поводилось, щоб хтось блистів перед ними. Якщо вони не можуть цьому впрост перешкодити то стараються таких людей висміяти та понизити перед іншими, через виявлення їхніх блудів чи невдач.

Тільки Бог знає кілько зла люди спричинюють своїм ближнім і собі через обмови, не здаючи собі з цього справи. Через виявлення незнаних якоїсь особи вони нераз руйнують ціле її життя чи то в родині чи в громаді. Але й собі вони шкодять, бо стягають на своє сумління гріх і то часами тяжкий . Свідомо виявлати тяжкі гріхи іншого перед тими, що не мають права про це знати,то матерія тяжкого гріха.

Дехто в товаристві хоче сказати щось цікавого, щоб звернути на себе увагу всіх. Однак тому що йому бракує матеріялу до бесіди, він зачинає говорити про злі сторони других, бо знає, що тим він усіх зацікавить. Але чоловік освічений та інтелігентний завжди має щось доброго та цікавого говорити й без обмови.

А ми що за одні, що можемо судити поступування наших ближніх. Пригадаймо собі що Христос сказав про скалку в оці нашого ближнього а поліно в нашім оці. Хтось може робити щось злого. Ми не знаємо нічого про його спонуки. Ми не можемо знати що діється в його душі? Може він вже безчисленні покуси поконав зами вінці, під сильним їх напором, піддався. Тому то Христос сказав,"не судіть, а не будете суджені". Св.Іван Берхманс мав засаду,"Для всіх буду матірю, а для себе суддею".

Коли ми бачимо, що хтось зле робить, не осуджуймо його, але радше дякуймо Богові, що ми не маємо таких покус як він, та що ми не знаходимось в його обставинах, бо

(Док. на стор.6.)

НАЧЕРК ЗОЛОТОЇ ДОБИ РИМСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Предислав. (2)

Від року 48 Цезар стає диктатором і зачинає переводити далекосяглі реформи. Між іншими він також реформує календар. Серед великих реформ і приготувань до війни з Партами повстає заговір на його життя й 15/III/44 перед Христом його замордувано. Головними провідниками заговіру були: Брут і Кассій.

Твори Цезаря.

1) "Коментарії де белло Ґалліко". Цей твір складається з вісім книг. Останню книгу не написав сам Цезар але його секретар Гірцій. Ці коментарі повстали із щорічних урядових звітів до сенату. У них він змальовує свої бороть би з різними племенами та свою діяльність у них. Цілю цих коментарів було, щоб представити в яснім світлі свої діла, як намісника й полководця, та щоб обзнакомити Римлян своєю діяльністю й так позискати собі якнайбільше прихильників. 2) "Беллюм цівіле". В склад цего твору входять дві книги. У цім творі Цезар описує горожанську війну. 3)а)"Беллюм Александрінум" ;б)"Беллюм Африкум"; в) "Беллюм Гіспанікум". Цих останніх книг Цезар не є автор. Найбільше правдоподібне є те, що ці книги написали офіцери Цезаря, що були очевидними свідками цих боїв.

Крім Ціцерона, Цезар є найкращим представником латинської клясичної мови. Його стиль легкий існий.

(Д.б.)

-969696969696-

НЕ ГОВОРИ ЦЬОГО. (док. зо стор. 5)

не знати чи ми краще поступили б. Коли Христос супроти грішників був і є так дуже милосердний, то як ми можемо їх осуджувати та висміювати. Неодин, що ми його осуджуємо, може перед Богом бути більш оправданий як ми.

Коли хочемо говорити про других, - говорім тільки добре про них. Дивімся за добрими сторонами наших ближніх бо кожний має якісь добрі прикмети, а той, що сам добрий завжди знайде щось доброго в іншім. Шляхотна людина не тратить свій час на такі низькі речі, що є негідні еї, але завжди старається бачити те, що найліпше та говорити про те що найкраще.

o-o-o-o-

У В А Г А! Повідомляємо, що з огляду на теперішні обставини, наступне число ПРОЛІСКУ буде подвійне - за квітень і травень. Просимо дописувачів виспати свої статті якнайскорше. (Ред.)

НАЧЕРК ІСТОРІЇ ФІЛОСОФІЇ (5)

ФІЛОСОФІЯ КИТАЙСЬКА. Книги з яких довідуємося про філософію китайців, є поділені на дві головні групи. До першої групи належать книжки писані в шостім столітті перед Христом. Головніші книги цеї групи (1) І-Кінґ (книга змін), (2) Гу-Кінґ (хроніка), (3) Шек-Кінґ (книга пісень), (4) Лі-Кі (книга обрядів). ці чотири книги це так звані канонічні книги старинних китайців.

До другої групи належать всі книги визначніших філософів, що жили по шістсотім році перед Христом. Цій же книги є головніші праці - Конфуція, Лао Тцева та Цію-Гуї.

ФІЛОСОФІЯ КАНОНІЧНИХ КНИГ. Старинні китайці вірили, що існує один, одинокий, всемогучий, найдосконаліший Бог. Після їхньої науки Бог є персональний та різниться від усіх інших істот. На початку назвали Бога Шанґ-ті, але опісля зміняли назву на Тієн, що означає те саме що небо. Китайці, крім Бога, також почитали духів. З поміж цих духів одні були сторожителями людей, інші духами небесними а треті були духами земними. Тому, що людські душі є майже те саме, що духи, та по смерти жиють, тому треба їх почитати.

НАУКА КИТАЙСЬКИХ ФІЛОСОФІВ. Конфуцій - цей найславніший китаєць, про якого майже цілий теперішний науковий світ знає, народився коло 551 року перед Христом. За ціль своєї праці постановив відновити правильність старинних обичаїв, що в тім часі були занемали. Його наука ось така. Щоб людина могла осягнути досконалість, повинна вмертвити свої наклони природні. А вмірковна є та людина, що виконує чесновиті діла, цебто є розважна, лагідна, справедлива, щира й правдомовна. Крім того Конфуцій поручає усім точно заховати обряди та звичаї предків і почитати померших своїх.

Лао-Тцев. Цей китайський філософ уродився коло 604 року перед Христом. Написав книгу Тао-те-Кінґ (книга життя і чесноти.) В тій книжці вчить про вічне й незмінне єство, що є сотворителем неба та землі. Це єство названо Тао. Ця наука про Бога загально визнає пантеїзм. Це крім того в етичні вчив, що треба завжди йти за природним інстинктом. Хто йде за природним інстинктом, той щасливий. Рівнож володар має дбати, щоб підані мали чим насититися, але щоб вони завжди перебували у незнанню.

Цію-Гуї. Жив коло 12 століття по Христі та належив до школи Конфуція. Цей у своїй науці заперечує існування Бога та безмертність людської душі. Визнає крайний матеріялізм. Твердить, що зло не існує на світі. Все що людина робить, то є добре, цебто всі діла є актами чесноти.

В нинішних часах майже ціла китайська інтеліґенція визнає цю фальшиву науку.

ВІСТІ

З ҐЕН КОВА

За лютень, 1948 р.

4. Впр. о. Т. Іванишин загостили до нас на посут доки не відїдуть до Аргентини.
5. Нині приїхав до нас з Відня бувший декан Впр. о.Стиранка. Відїхали 9 го до філядельфії до Їх Ексцеленції Кир Константина Богачевського.
9. Сьогодні до нас загостила сестра Вероніка Ґенеральна Сестер Служебниць, що прибула з Риму до Америки.
12. Трьох Святителів. Празднний обід в честь Всесв. і Впр. о. Ґен. Вікарія Г. Кінаха і Впр. о. Ґен. Прокуратора. Йосафата Лабая.- На обіді були майже всі отці з Ню Йорку.
14. Нині о годині 5 по полудни Всесв. і Впр. о. Ґен. Вікарій Г. Кінах ЧСВВ і Впр. о. Ґен. Прокуратор . Лабай виїхали літаком до Риму.
17. Сьогодні до нашого дому загостили Впр. о. Н. Зеціца ЧСВВ, що тепер перебувають в Манчестер Ню Гамшір. Відїхали на 19 нього місяця.
22. Перший день Матон.
29. Нині приїхали отці й брати з Ню Йорку на закінчення Матонів - вечером була остання літитація.

xxxxXxxxx

Подяка.

Складаємо нину сердечну подяку Впр. і Дорогому о. Професорові Д. Головецькому за книжний дар на матони в сумі 50.00 долярів. Також складаємо сердечну подяку Впр. о. Ігуменові С. Гевчукові за дар на матони в сумі 5.00 долярів.

ххххххххх

ХТО НАПИСАВ?

Відповіди до сторони 3.

1) (б) Анатоль Свидницький. - "Люборацькі".
2) (а) Іван Чечуй Левицький. - "Хмарі".
3) (а) Борис Грінченко. - "Сонячний Промінь".
4) (в) Черкасенко. - "Про що тирса шелестіла".
5) (с) Михайло Старицький. - " Остання ніч".
6) (в) Наталя Кобринська. - "Дух часу". (винен".
7) (а) Агатангел Кримський. -"Та хтож таки справді
8) (в) Михайло Коцюбинський.-"Тіни забутих предків".

ПРОБЛЕСК

Видають Брати Схоластики — Виходить раз у місяць

Ч. 4-5. Глен Ков, Н.И. — Квіт, Май, 1948. — Рік XII.

На початку було Слово,і Слово було у Бога, і Богом було Слово. Воно було на початку у Бога. Все ним сталося, і без нього ніщо не сталося, що сталося. В нім було життя, а життя було світлом людей. І світло у тьмі світить, і тьма його не обняла. Був чоловік посланий від Бога, імя йому Йоан. Цей прийшов на свідоцтво, щоб свідчити про світло, щоб усі увірили через нього. Він не був світлом, але щоб свідчити про світло. Було світло правдиве, що просвічує кожного чоловіка, що приходить на світ. На світі був, і світ ним стався, і світ його не пізнав. У своє прийшов, і свої його не приняли. Котрі ж приняли його, тим дав власть дітьми Божими статися, віруючим в його імя. Котрі не з Бога народилися. І С Л О В О тілом сталося і замешкало між нами і ми бачили його славу, славу Єдинородного від Отця, повне ласки й правди. Йоан свідчить про нього і кличе, кажучи: Той, що по мені має йти, передомною був, бо перш був, як я. І з повноти його ми всі приняли, і благодать за благодать.
Бо закон Мойсеєм був даний, благодать і істина Ісусом Христом сталася.

Св. Евангелія від св.Йоана, зач. І.

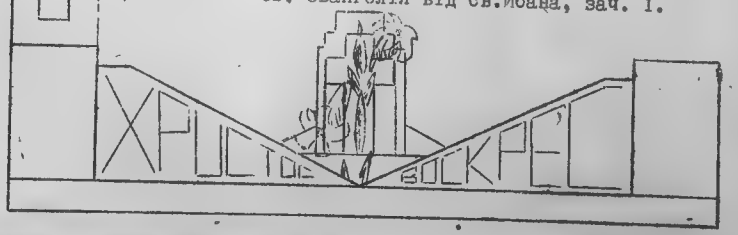

ЧИ КОМУНІЗМ ПРАКТИЧНИЙ?

Руденко

Щоб пізнати чи якийсь систем - устрій державний є добрий чи злий треба насамперед знати, що даний систем учить, на яких основах і засадах він побудований, а особливо яке його відношення до суспільности, себто своїх горожан.

І коли візьмемо комуністичний систем під розвагу і його науку, засади, відношення до цілої суспільности то мусимо сказати, що такий систем є зовсім не практичний. А це кожний наглядно бачить коли добре пізнає на яких принципах той систем опирається, та які консеквенції з того слідують.

Комунізм як вже саме слово те виражає, це є систем, що не признає жадної приватної власности щодо річей продуктивних як землі, купальні, фабрики і.т.п. Все те належить до держави. А люди можуть посідати лише ті речі, що не є продуктивними. Кожний має працювати не для себе але для суспільности. А консеквентно, що з того слідує?

По перше. Такий систем відбирає чоловікові охоту - той природний нахил до праці, що вже з природи має кожний чоловік. Бо що ж іншого як не та надія зиску, користи склоняє, заохочує чоловіка до праці? А де ж та заохота коли він знає, що овочі його праці держава збирає?

По друге. При такім системі не може розвеватися штука, чи винахідство. Бо що за користь комусь з того коли б він навіть щось дуже цінного винайшов, коли та річ не збагатить його, не принесе йому жадної користи, бо його винахід як річ продуктивна стане власністю держави.

По трете. Такий систем не є природний, бо він хоче рівности, то є рівного права для кожного, що однак є зовсім фальшиве, бо не всі є рівні. Правда, що до самої природи, як такої то всі є рівні, бо кожний має душу і тіло - кожний має такий самий початок і є призначений до тої самої цілі. Але поза тим не всі є рівні. Бо одні є вчені, другі менше вчені, одні більше спосібні до якоїсь праці а другі менше. А коли порівняємо дітей зо старшими, то якась там може бути між ними рівність права?

Вже з того то сказано, кожний здорово думаючий чоловік дійде до заключення, що такий систем як комунізм є зовсім безосновний а ще тим більше не практичний.

$ ДОЛЯР $

С.Я.

Цікаві ми є нерас перечитувати життєписи різних визначних людей які відграють або вже відограли свої дуже значні ролі в цій всесвітній програмі. Любимо перечитувати життєписи різних володарів, урядників, учених, поетів, артистів а навіть святих. Може ми вже не один життєпис прочитали, але ми ще певно не читали життєпис про одного для нас всіх дорогого і значного, особливо в сьогоднішних часах, а то є життєпис Доляра.

Цей Доляр, про якого будемо тут читати, родився в одній гротеві фабриці, в столиці великої нації, над берегом прегарної ріки. Ось його автобіографія:

"Коли я народився про мене дбали артисти, й тому то я маю такий гарний вид. Дбали вони про моє вироблення про мої краски та прикраси. Коли я був готовий до сповнення призначеної праці якійсь представник тої нації в які я родився вдарив мене печаткою, так що, я хоч безкровний то аж затрісся. Потім узяли мене разом з іншими такими як я, звязали нас в одну купку і поставили нас до скрині, але ми там довго не були, бо за кілька днів забрав нас якійсь чоловік до іншого будинку, до банку. Але й тут ми довго не були, бо ще того самого дня, прийшли по нас якихсь двох з кривими патиками й забивши нашого властителя, забрали мене і моїх товаришів з собою.

Що ми з цими бандитами не пережили то аж страшно. То мяли нас, то ховали нас по стайнях, то кидали нас до стола між якісь карти а зверха били кулаками, то їхали нас до своїх смердячих читенів, але наша мука скінчилася, бо в недовзі коли нас так товкли при грі карт, до комнати, де ця гра відбувалася, війшли кілька гарно вбраних хлопців і забрали нас до властителя а цих бандитів взяли на суд. Тому що много заплачено судії за суд, то я мав нагоду бути на цім суді, де засудили цих двох бандитів, убійників на смерть.

Вже більше я не переживав тих страшних хвиль життя бо від судії я дістався до крамаря, коли судія за мене купив собі поживи. Від крамаря я був вимінений якомусь рільникові за його товар, цей забрав мене до свого дому де показав мене своїй родині, яка то була для них потіха, що будуть мати за що тепер їсти й вбратися. Я також зрозумів, що находився в такім окрузі. Прийшла неділя а вони взяли мене до церковці і мене дали священикові, щоб цей відправив в їх намірі Службу Божу.

(Док. на стор. 6)

ХТО НАПИСАВ ?

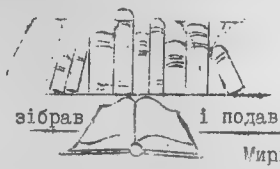

зібрав і подав,
Мирний.

Тут подані наголовки знаних творів деяких українських письменників. Під кожним наголовком подаємо три імена письменників - один з них це написав. Чи знаєте хто, що написав? Відповіді на стор.6.

1) "ЧЕРЕЗ КЛАДКУ".
   а) Мик. Чернявський
   б) О. Кобилянська
   в) Мих. Яцьків

2) "ЗАХАР БЕРКУТ".
   а) І. Котляревський
   б) Боровиковський
   в) Іван Франко

3) "ЧОРНА РАДА"
   а) Вол. Самійленко
   б) Пантелеймон Куліш
   в) Артемович Гуляк

4) "ДЕЗЕРТИР".
   а) Юрій Федькович
   б) М. Чайковський
   в) Вас. Стефаник

5) "КУДЕАР".
   а) Вол. Барвінський
   б) Яків Гоголів
   в) Мик. Костомарів

6) "МЕРТВЕЦЬКИЙ ВЕЛИКДЕНЬ".
   а) Григор. Косинка
   б) Квітка-Основіянсенко
   в) Валер. Підмогильний

7) "ЧОРНОМОРСЬКИЙ ПОБУТ".
   а) Яків Кунаренко
   б) Осип Макорий
   в) Вол. Сосюра

8) "ТЕРАЇНСЬКИЙ ЗМІЙ".
   а) Павло Тичина
   б) В.Кудзеновський
   в) Гр. Сковорода

9) "В СЯЙВІ МРІЙ".
   а) Ю. Топільський
   б) Юрій Косач
   в) Мик. Вороний

10) "ЛІСОВА ПІСНЯ".
   а) К. Гриневичева
   б) Леся Українка
   в) Л. Черняхівська

НАЧЕРК ІСТОРІЇ ФІЛОСОФІЇ (6)

Ілля

Розглянувши філософію східну, завважуємо, що ці філософійні роздумання по більшій части випливали з релігії. Але не так воно було у греків. Релігія майже не мала жадного впливу на їхню філософію. Не жерці, але по більшій части науковці, передовсім ті, що займалися математикою і фізикою, віддавалися філософії. В наслідок цього, грецька філософія дає цілковито нові розвязки життєвих питань.

Різні впливи сприяли розвиткові властивої грецької філософії. Головніші є ці: 1) Грецький народ був обдарований великими мужами які визначалися надзвичайно бистрими умами. 2) Обичаї й установи політичні грецького народу причинилися до розвою філософії. 3) Вкінці східна філософія старших народів мала вплив на греків. Вправді цей вплив не був занадто замітний, але все таки впливав трохи на греків. Це бачимо з того, що ті греки, які були близько злучені зо сходом, почали філософічні роздумання.

ПОДІЛ ГРЕЦЬКОЇ ФІЛОСОФІЇ

А) Філософія перед сократична яка триває від року 600 перед Хр. до 450 перед Хр. Цей період є названий "період космологів".

Б) Філософія Сократа яка триває від року 450 до 300 перед Хр. До цего періоду належуть Сократ, Платон і Арістотель.

В) Філософія по-сократична яка триває від року 300 аж до народження Ісуса Христа. Цей період є знаний як період упадку філософії.

Г) Філософія греко-орієнтальна, що триває аж до року 600 по Христі.

А) ФІЛОСОФІЯ ПЕРЕД СОКРАТИЧНА. Цей період є замітний тим, що філософи не розрізнюють духа від матерії. Думають, життя є сутевою прикметою матерії. Рівно ж цей період має багато шкіл чи філософічних систем.

Перша школа є названа, "школа йонська старша". До неї належать Талес, Анаксімандер і Анаксіменес. Всі вони походять з Мілету. Головна діяльність Талеса починається з початком шостого століття перед Христом. Сам походив з купецької родини з Мілету. Він не тільки займався філософією, але також математикою й астрономією. Рівно ж він є зачислений до сімох грецьких мудрців.

(Далі буде)

ЖИТТЄПИС ДОБРА. (док. зо стор. 3)

Від священика я дістався до дому бідних сиріток яку ж то радість я спричинив їм! Як вони тішилися мною! Чув я як вони з радости плакали та дякували Богу за поміч яку я їм приніс. А які вдячні вони були цьому священикові, що мене до них приніс. За мене сиріточки купили собі їсти й уорання. Мені життя тепер між бідними так сподобалося, що як пригадаю собі тих багачів, тих жадних гроша то мною аж затрясе.

Але не довго я був між бідними, бо від сиріток я дістався до багатого крамаря який лише жадав мати якнайбільше гроша, Цей мене сховав разом з іншими до своєї каси. Одного разу коли цей крамар так нас пристрасно переглядав, нагло заслаб на серце, почав вмирати. Прикликали до нього священика, шоб він висповідався а він відвернувся від священика й далі глядів на свої гроші, але цей раз не довго, бо за пару хвиль умер.

І Священик в останнє глянув на нього та сказав,"От нерозум!"та тоді ще кинув оком около мене й на моїх товаришів та сказав,"Ви до пекла його запхали!" Прикро мені було це почути, але ми поправді невинні, бо ми зроблені до вжитку - шоб робити добро а не зло.

Пережити тільки пригод я вже замашений подертий і поліплений. Мене відсилають назад до столиці, де мене вимінюють за іншого - а я вмираю як інші, з іншими в огні.

o-o-o-o-o-o-o-o-o-o

ХТО НАПИСАВ?

Відповіди до сторони 4.

1) (б) О. Кобилянська. -- "Через Кладку".
2) (в) І. Франко. -- "Захар Беркут".
3) (б) Пантелеймон Куліш "Чорна Рада".
4) (а) Юрій Федькович -- "Дезиртир".
5) (в) Мик.Костомарів -- "Чудеяр".
6) (б) Квітка -- "Мертвецький Великдень".
7) (а) Яків Кухаренко -- "Чорноморський Побут".
8) (в) Григ.Сковорода -- "Ізраїльський Нарід".
9) (в) Микола Вороний -- "В сяйві Мрій".
10) (б) Леся Українка -- "Лісова Пісня".

КВІТЕНЬ: Квітень з водою - май з травою. Діду, діду, сій ячмінь, бо вже тій зимі амінь. Не доженеш і конем, що запізниш одним днем.(з Української народньої творчости.)

MADONNA DEL PASCOLO

МАТИ БОЖА ЖИРОВИЦЬКА-РИМСЬКА

ІСТОРИЧНІ ЗАМІТКИ

ПРО ІКОНУ ЖИРОВИЦЬКОЇ БОГОРОДИЦІ

- в церкві св. Сергія і Вакха -

Судомир в РИМІ.

1765 р. Ґенеральний Прокуратор українських монахів Василіян, о.Ігнатій Володзко, видав друком в Римі начерк про ікону Жировицької Бого-матері і про другу зовсім подібну до неї - названу "дель ПАСКОЛЬО", що в італійській мові відповідає назві "жир" - Жировиці, а яку відкрито наприкінці серпня 1718 р. (в Римі). Ці замітки, що відносяться до цієї останньої ікони в основі взяті з вищезгаданого начерку, тільки подані в простійшому виді і більш прогляднo. Ось дещо про відкриття самої ікони:

У вищезгаданому році й місяці Ґенеральний Прокуратор українських монахів Василіян, а заразом і Ректор скромної церковці св. Сергія і Вакха, як і малої обителі, що до неї прилучена - замовив муляра, Семена Чотті, щоб відновив постарілі й почорнілі мури цієї обителі. І коли той совісний майстер почав виконувати свою працю у маленькому присінку, в місці де відпав тинк відслонюючи дещо стару стіну, побачив несподівано маленьке очко дитини, що начеб вдивлялось в нього. Для нього це відкриття було близке найбільшого чуда й зовсім природно в душі зродилось сильне бажання розглянути чи під тинком нема ще й другого очка. Бажання його не завело, але вповні оправдалось. Цей успіх в пошукуванні був товчком до відкриття цілого обличча Божого Дитятка і Його Благословенної Матері.

Полишивши працю на цім місці, побіг до ректора радитись, що робити далі - та дістав відповідь, що змінила всю працю, а саме - закрити вапном знову все, що відкрив. Совісний майстер без слова спротиву послухав. Однак, коли слідуючого дня вернув до праці, побачив, що не тільки та частина; котру він вчора закрив, відкрита, але й цілі особи Ісуса і Марії.

Вістка про чудесне відкриття рознеслась скоро й ще скорше - що звичайно буває - приманила велике число людей, що напливали з усіх сторін, щоб побачити й поклонитись Іконі Марії і Її Божественного Сина. Не думаю тут оповідати про велику набожність народу до Пресв. Діви, ні про ласки, що їх різними способами зливала на нарід Пресв. Богородиця, почитана й прославлювана в тій так чудесно відкритій Іконі. Хто бажавби більше про це дізнатись, нехай прочитає згаданий напочатку начерк, виданий о.Ігнатієм Володзком.

Ікона ця до дві і пів стопи висока й не більше як

дві стопі широка - еліптичної форми - наслідування тої, що в Жировицях. В горі два ангели з крилами, що неначе злетіли, щоб украшати небесні лиця Дитятка і Його Благословенної Матері. Довкруги напис старопєрковним письмом, що нагадує вислів Золотоуста на славу Богоматері: Чеснійшую Херувим і Славнійшую без сравнєнія Серафим, без істлінія Бога Слова Родшую, сущую Богородицу, Тя величаєм. Особа Марії звернена в ліво (від глядача) й на правій руці держить Дитя. Голови дуже до себе зближені - начеб доторкалися. Вираз лиць дуже милий - поглиб лагідний, усміхнений, так що в порівнанні з ним і сяйво зіркиць блідне.

Рік по відкритті цю Ікону відновлено, а 15 серпня - в головний празник Жировицької Богородиці - ввесь населенья Риму прийшло з поклоном, всьомого ж дня був так великий натовп, що головні церковні двері мусіли бути цілий день отворені, щоб так задовольнити побожности вірних. Що це набожество було щире, доказом являється злоба диявола, що є непримиримим ворогом Богородиці і всіх, що Її почитають. Бо почали підноситись не так великі, як несправедливі голоси підозріння і невдоволення, підсуненого немало тим ненависником всього добра. І їм удалось накинути церковній власти свої сумніви щодо початку, порядку і змісту тих живих обявів любови й почитання Марії. Щоб відразу перепинити якінебудь надужиття і непорядки, дано Ректорові розпорядження, щоб цю Ікону замурувати. Ректор не отягався з виконанням і вже 1 вересня св. Ікона була закрита. Та однак через те народ не перестав приходити днем і нічю - перед дверми передсінка завжди була громадка людей, що молились і плакали. У всіх серцях було тільки одно бажання - побачити знову цю чудову Ікону Марії.

Позбавлена свого видимого предмету побожність не пригасла, але оказалась живою і тривкою й тим до глибини зворушила серце Ректора. Переконавшись, що ні надужиття ні інші причини, чи непорядки не мали місця в цілому ході справи й надіючись сильно, що Пресв. Діва винагородить бажання так ревних про Її славу сердець - рішився представити цілу справу тодішному Св.Вітцеві Климентієві XI. Цей поручив справу деяким Конґрегаціям, що прослідивши її як належить і справдивши кожну річ, видали осуд, що справа представлена найвищирше й що піднесені закиди є зовсім безосновні. Вслід за тим Св.Отець дав розпорядження, щоб св. Ікону витяти зо стіною, що на ній була намальована, й перенести з передсінка до церкви та виставити на пригодне почитання. Ікону витято зараз таки в ночі, а ранком 1 вересня 1719 р., під гомін дзвонів і вистріли мозджірів, перенесено до церкви й уміщено на задній стіні над престолом й аж тепер отворено двері. Народ, що зібравшись на площі тільки ждав на цю хвилю, охоплений великим зворушенням і радістю, тиснувся до сере-

дини з простягненими руками й на вид Ікони кликав:"Ось Мадонна, - ось наша найсолодша Мати.

Ось коротко історія про Ікону, що її називаємо "дель Паскольо" - про Ікону, що її відкриття закінчилось так великим торжеством, що вже півтори сотки літ повторяється що-року і буде повторятись з такою радістю.

О, народе, що живеш в околиці дей Монті, глянь як дуже Мадонна тебе любить! І ти також Її так любив, та сьогодні може твоя любов не така, як колись. Обнови твою колишню побожність, оживи своє почитання твоєї Небесної Неньки. Твій ум прагне правди, твоє серце вболоє на чесноти. - Прилинь до Мадонни дель Паскольо, що забажала свій трон постивити посеред тебе - а звідси ти винесеш обильні плоди правди і чесноти.

Рим, 1885. - З друк. Свящ. Конгр. Пропаганди.

Д О Д А Т К И

І) Книжочка о. Ігнатія Володзка знаходиться в нашому манастирі в Римі й містить не тільки історію Ікони Жировицької і дель Паскольо, але також девятницю й інші молитви в честь Богородиці, в італійській мові.

ІІ) Хто і коли намалював як і хто і коли закрив Ікону, - незнати. При відкритті вона вже була стара й ніхто з тоді живучих не памятав її початків.

ІІІ) По відновленні Ікони, роблено з неї копію й вислано до Жировиць, де вона також вславилась чудами. Останні вістки були, що 1939 р. поляки силою забрали той образ до свого костела й не хотіли віддати.

ІУ) На місці, де був образ ще й до сьогодні стоїть вмурована таслиця зо слідуючим написом в італійській мові: "Тут була Ікона Пресв. Діви дель Паскольо - відбитка тої, що її почитають в Жировицях - славна чудами. В місяці серпні 1718 р. припадково віднайдена під тинком на стіні, а слідуючого року в тім самім місяці почав так громадно сходитися нарід, що на поручення нашого Владики Папи Климента XI її витято зо стіни й перенесено до церкви - дня 7 вересня, 1719 р.

У) Ціла Ікона покрита золотою бляхою, так що видно тільки лиця й руки обох Осіб Дитятка. Коло Ікони висять "вота", докази вдячности за ласки. - Цего року в серпні минає 230 літ від її відкриття. - Це одинока наша Ікона , що ще осталась на волі,де у її стіп можемо зложити наш поклін і наші сльози.

Мудрець Івась

Богуслав

В містечку В-живе одна родина, що зветься панство Михасів. Не велична ця родина, є їх троє - батько та один шість літний син Івась.

В часі тижня панство Михасів заняті працею - а Івась вже почав ходити до дїточого садку. Коли час праці то працюють та коли прийде неділя то по Божому святкують. Як це робить добра, примірна, християнська родина в неділеньку Божу - раненько спішать до своєї церковці, щоб там подякувати Богу за всі отримані ласки - за здоровля - та о сили на будуче. По Службі Божій - поговоривши зо знакомими та другами щасливі, веселі вертають домів.

В дома також на марно не тратять час. Звичайно обговорюють домашні справи - радяться як це й повинно бути - розкладають плян на будуче.

Однак ця неділя була трохи відмінна. Мами не було в дома, бо ще в четвер виїхала відвідати свойого хворого батька. Лишився в дома лише батько й малий Івась. Нудно було малому Івасеві без мамці - він так любив з нею говорити - слухати її оповідань.

Однак батько зарадив цьому - дов йому складати "позул". Коли Івась пильно старався зложити ці десятки кусників батько цікаво вчитувався в релігійний недільний часопись.

Хоч Івасеві літ лиш шестеро - однак мудрий хлопчина впорядкував цей ліс кусників. Та цілість приставляла гарні краєвиди. Івась з завдоволення показав батькові - та знов розібрав на дрібні кусники - помішав та знову починає складати.

По якімсь часі вже навчучилося йому цей самий "позул" складати. Чемненько попросив батька, щоб йому купив інший. Батькові не хотілось збиратись - побігти до склепу купити новий - взяв видер одну сторінку часописи на якій була географічна мапа всесвіту. Подер її на кусники та дав Івасеві,щоб він зложив.

На його велике здивування Івась в дуже короткім часі приносить та показує цілу картку всесвіту."Як це ти так скоро зложив? Чи ти може купив або де знайшов іншу?" питає батько. "Ні, тату я ані не вкупив ані не мав іншої картки, але я тому так скоро зложив, бо коли ви пригля-

(Док. на стор.16)

ЩЕ ХОЧУТЬ ПОХОДИТИ З М А Л П И!

Мабуть не одному, що перечитав цей наголовок усміх утиснувся в губи. Мабуть не можете з дива вийти, що є ще такі що хочуть походити з малпи. Це вони опираються на теорії Дарвіна про еволюцію людини.

Хоч теорія Дарвіна про еволюцію людини зо звіряти а до того ще з малпи - вже давно провалилася, то однак сьогодні у величавім музею в місті Ню Йорку є вистава про еволюцію людини.

Цікаво знати хто саме тим музейом розпоряджує, бо саме тим зрадив своє велике незнання. Всі свідомі, вчені науковці а головно природознавці перечуть еволюцію чоловіка з малпи. Противне всім твердженням музей у Ню Йорку виставляє кістяки та показує подібність між малпою а людиною. Тут кажеться подібність цебто так виглядає однак не є, бо не все подібне є те саме, тільки подібне.

Мабуть на свою оборону скажуть ті пани, що тепер віднайшли якийсь кістяк, що правдоподібно мав би бути тим звязком переступу малпи в чоловіка. Та й цей кістяк висміють всі природознавці. Ні один не твердить, що вдійсності цей кістяк приставляє завершення малпячого життя та початок людського життя. Коли ж всі природознавці сміються з цієї теорії, то ж на чім грунтується та вистава в музею?

xxxxxxxxxXxxxxxxxxx

ЩО ТО Є ГРОШІ? (док. зо стор. 13)

7) Порох, що запорошує всім очі.
8) Велике зло, що може зробити багато добра.
9) Наставник, під яким кожний хотів би робити.
10) Їдовитий змій, що ніколи не каже досить.
11) Багача віра, бідного надія, скупого любов.
12) Всемогуча піна.
13) Смерть.

Подав Івн Кентій.

- - - - - - - - - -

З УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНЬОЇ ТВОРЧОСТИ

ТРАВЕНЬ: Прийшов май - сам про себе дбай.
Сухий март, мокрий май - буде хліб, як гай.
Як в маю дощ не впаде, то й золотий плуг нічого не виоре.
Святий Юрій по полю ходить, хліб-жито родить.
Як на Юрія дощ і грім - буде радість людям всім.

ВІДНОШЕННЯ К О З А К І В до Ц Е Р К В И

Багато людей вважають козаків поборниками української Католицької Церкви. Правда, що були такі козаки, що гостро виступали проти католицької Церкви. Однак не всі були такі. В історії нашого Українського народу знаходимо імена тих козаків - гетьманів, що не то не ворожо ставилися до католицької Церкви, але противно дуже прихильно та щиро відносилися до неї. Ось тут подаємо кілька імен славних полководців - узяті зо сторінок нашої історії.

Острянин, вождь найбільшої побіч Хмельницького революції (1638) посилає на початку свойого повстання послів до папи римського зо просьбою взяти його під свій протекторат(розуміється за згодою козаків), подаючи умовини, що цілу Україну віддасть волі папи, й коли занематиме міста робитиме це в його імені.

Гетьмана Івана Сулиму висповідав перед стаченням католицький священик.

Богдан Хмельницький, вихованець Єзуїтів, ще менше мав якоїсь нехіті до католицтва. Серед його старшини бачимо також католиків. В його універсалах не знаходимо ворожости до Унії. Зате можемо в нього знайти велике недовіря до київського православного митрополита. Гетьман нагадує йому можливість, "піти під воду дніпрову" в разі непослуху.

Іван Сірко, як кошовий Січі, по щасливім нападі на Царгород прислав папі римському визволених католицьких бранців. За це папа прислав йому золотий хрест.

Аж до упадку російського царя(1917) в усіх церквах, що підлягали, "Святішому Синоді" в першу неділю великого посту викликали гетьмана Мазепу як "зрадника й католика".

o-o-o-o-o-o-o-o-o

ЩО ТО Є ГРОШІ?

Ось що один вчений каже про гроші:
1) Є це річ, що може послужити за паспорт до всього, лише не до неба: це доставець всього, тільки не щастя.
2) Гроші це божок, якого почитають всюди без святині.
3) Найбільший середник до винайдення кревних й приятелів.
4) Пчола, що приносить мід, коли з нею вміється обходити, а кусає йвтікає коли її надуживається.
5) Річ тяжка до набуття, легка до збуття.
6) Над чим чоловік бється в житті, а по смерти лишає, щоб другі над ним билися.

(Док. на стор. 12)

НАЧЕРК ЗОЛОТОЇ ДОБИ РИМСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ (3)

Каюсь Саллюстій Кріспо (86-35 пер.Хр.) Уродився в самнійському місті Амітернум з плебейської родини. Його життя припадає в час переміни римської республіки на монархію. Він займав різні державні уряди однак визначався найліпше як політик. В 50 році перед Христом він був виключений із сенату за нечесне життя. Однак тому, що він став по стороні Цезаря, то Цезар знову прийняв його до сенату. Саллюстій брав участь в африканські війні й по битві під Тапсос, Цезар назначив його консулем провінції. Тут через здирства доробився великого маєтку, та по повороті до Риму купив собі Тігуртинську віллу Цезаря, де сьогодні знаходиться цісарська палата. Хоч за свої здирства був позваний до суду, то за ставленням Цезаря його звільнено. По смерти Цезаря покинув політику і жив приватно. Останні літа посвятив писанню історії.

Його твори

I) Війна Каталіни. II) Війна з Югуртою. III) Історія(що знаходиться в пятьох книгах). Всі твори написано між 42-35 роком.

I) Війна Катиліни. У цім творі змальовує заговір Катиліни проти римської республіки. Не щадить нагани до римської шляхти та виносить Цезаря та Катона.

II) В війні з Югуртою описує війну римської республіки з африканським нумідійським королем Югуртою. Війна тривала від 110-105 р. пер.Хр.

Будучи сам демократом остро виступає проти шляхти. Безпощадно бичує велику жажду грошей та підле поступування римської шляхти, що дуже ослаблювали римську державу. У тім творі питує слова - висказ Югурта про Римлян. "Чема в Італії так високої гори, щоб осел наладований золотом не перейшов".

III) Останній його твір займається добою яка триває від 78 до 67 р. пер. Хр. З історії доховались лише 4 бесіди і 2 листи. Саллюстій був політичним істориком, те значить, що він не писав щоб змалювати обективну історичну правду, але щоб поставити свої політичні тенденції, себто, оборона своєї політичної партії та оправдання Цезаря й його політику. Для тої цілі дещо інакше приставляє як воно в дійсності було. Його твори визначаються любовю до батьківщини та глибокою моральною повагою. Підчеркує вищість духа від тіла. Стиль його звязький поважний, повний реторичних фігур і повний архаїчних висказів.

(Далі буде)

o-o-o-o-o-o-o-o-o

ВІСТІ

З ҐЛЕН КОВА

За березень.

2. Сьогодні попращали нас Впр.о. Духовник Николай Н. Диско ЧСВВ., що відїхали до Ню Йорку а звідтіля відплинуть кораблем до Бразилії.
19. Брати філософи другого року мали філозофічну диспуту в головній авлі. Диспута тривала дві години.
23. Диспута братів філософів з першого року. Сьогодні бр. Атанасій вернули з Ґримсбі, з ними приїхав бр. Йосафат Ханас робити лавки до нашої каплиці.
24. Ґленківська обитель попращала сьогодні Впр. о. Проф. Сотера Голика ЧСВВ., і Впр. о. Місіонаря Тарсикія Іванишина. В недовзі Впр. о. Сотер Голик відїдуть до Бразилії а Впр. о. Т. Іванишин до Аргентини.
25. Впр. о. Ігумен Е. Пашак ЧСВВ., вернули з Менчестер, Ню Гамшір, де заступали Впр. о. Нестора Фещіцу ЧСВВ., що є часовим зарядником парохії.
26. Сьогодні Їх Ексцеленція Кир Амвроз Сенишин ЧСВВ., відвідали нас, Приїхали по обіді й відїхали на слідуючий день рано.

- - - - - -

За квітень.

4. З Риму прилетіли літаком до Ню Йорку Впр. о. Лазар Березовський ЧСВВ., - бувший консультор при Генеральній Курії нашого чина. Сьогодні по вечері Впр. Орест Засілбіда ЧСВВ., вікарій св.Юрської обителі, висвітлювали у великій авлі Фільму під наголовком: "Де кінґ оф кінґз"(Цар царів).
5. Впр. о. Лазар Березовський ЧСВВ., приїхали до нашого дому на сталий побут.
16. Впр. о. Вікарій В. Гавліч ЧСВВ., поїхали до Монтреалю давати місію.
17. Сьогодні загостили до нас Їх Ексцеленція Кир Константин Богачевський, Екзарх Українців в Америці.
18. Брр. Леонтій і Варнава їздили з Преосвященим Константином до Бабилону(Н.Й.) як аколіти при архиерейських відвідинах.

- - - - - -

Просимо справити слідуюче: на сороні 4 під числом 7 (а), є написано Яків Кунаренко має бути Яків Кухаренко.

(Ред.)

o-o-o-o-o-o-o-o-o

ВІСТІ

За травень,

3. Всі брати філософи їздили до парохіяльної залі у Ню Йорку де бачили фільму "Де Сонґ оф Бернадет".
5. ДІЄС АКАДЕМІКУС. Сьогодні брр. філософи з Впр. о. Вікарієм В. Гавлічом їздили до Ню Йорку на прогульку.
6. ЕМАУС. Перед обідом поприїхали до нашого дому Впр. о. Созонт Дидик ЧСВВ., де перебуватимуть як духовник дому. По обіді пікних над морем. На пікніку були також отці з св. Горської обителі у Ню Йорку.
7. ДЕНЬ ІСПИТІВ. В 3-ій год. по обіді почалися писані іспити з хемії, фізики й геометрії.
8. Сьогодні Впр. о. С. Чуравецький ЧСВВ., приїхали до нашої обителі на відпочинок.
14. ІСПИТИ. Брр. філософи здавали іспити з історії філософії.

xxxxxxxxx

Дякуємо

Велике - сердечне Спасибіг Впр. і Дорогому о. Дометієві Фіцкові ЧСВВ., парохові з Бабилону, за книжий дар на матони. Хай Всевишний нагородить стократно.

xxxxxxxxx

МУДРЕЦЬ ІВАСЬ (Док. зо стор. 11).

далися тій мапі я завважив, що з другої сторони була знимка якоїсь родини. Я взявся складати родину до купи - з другого боку світ самий склався до купи".

Батько усміхнувся - пригорнув Івася та гліболо записав з своїм серці ті слова: "Коли у родинах буде порядок тоді й в світі буде порядок". Те він почав сам практикувати та других до цього заохочувати. Поволі ціле містечко перейнялося тим, та впровадили це в дійсність. О, як мило й приємно там жити й перебувати в згоді й любові! Щоб всі інші родини, міста впровадили в практику слова Мудреця Івася а тоді певно не було б сьогоднішнього гора!!!

- - - - - - - - -

До побачення аж по вакаціях. Всім дописувачам бажає редакція успішних іспитів та веселих вакацій.

- - - - -

ПРОБЛЕСК

Видають Бор.Схоляшики — Виходить раз у місяць.

ч.6. Глен Ков, Н.Й. Листопад, 1948. Рік XII.

ЩИРІ

ПОБАЖАННЯ

БОЖОГО БЛАГОСЛОВЕННЯ

Й

ГАРНОГО РОЗВОЮ

НОВОСТВОРЕНИМ ПРОВІНЦІЯМ ЧСВВ

В

КАНАДІ

Й

АМЕРИЦІ!

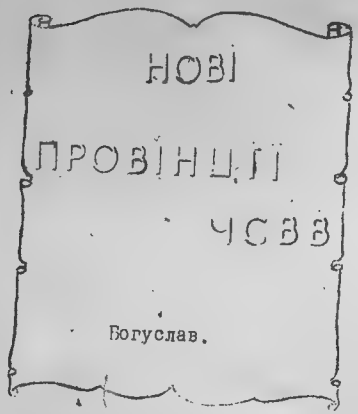

З днем 5. VIII. почалася нова сторінка в історії розвитку нашого Чина. Того ж дня по всіх наших монастирях у Злучених Державах Америки й Канади був прочитаний декрет ерегування двох осібних, незалежних Василіянських провінцій. Американська провінція віддана під покров Успення Матері Божої, а канадійська під покров Найсьвятішого Серця Ісусового.

Це історичне діло вкладає в уста кожного члена нашого св.Чина слова псальмопівця: "Цей день, що його сотворив Господь радіймо й веселімся в нім" (Псалом 117; 24). Бо дійсно це день небуваної радости - це день особлившого Божого благословення. Сьогодні Бог поблагословив ревну, мозольну працю наших перших Місіонарів. Доказом цього благословення це саме те, що св.Апостольська Столиця уважала потрібне ерегувати нову провінцію Василіянського Чина тут на вільній землі Вашингтона.

Тому літ зо двадцять, погляд на будуче не був яскравий. Можемо сказати, що майже не було вигляду на якусь будучність. Однак мала горстка наших отців місіонарів тим не зражалася. Передусім уповали на Божу поміч та до того прикладали всі свої здібности й все те що тільки могли. Не завелися вони своїм упованням на Божу поміч. Сьогодні, по двадцять літній праці тут в Америці наш Чин має чотири монастирі - один в Чікаго, в Давсоні новіціят - в Ню Йорку і в Глен Ровні на довгім острові, де є студія теології і філософії. Наші отці обслугують 5 церков у Чікаго, обслугують 3 парохії у Ню Йорк, 1 в Бінгемтоні, в Гемстеді і Бабилоні. Всіх отців в Америці є 21 - братів домашних 10.

До тим часовой курії американської провінції ввійшли слідуючі отці: Протоігумен Впр. о. Генеральний Консультор Н. Могут ЧСВВ; Протоконсультор Впр. о. С. Дидик ЧСВВ; Консультор і секретар Впр. о. Е. Пашак ЧСВВ; Третий Консультор Впр. о. Полікарп Матвіїв ЧСВВ. Провінціяльна курія вибрала на своїй консульті Впр. о. М.Маркова на економа. 28, 29, 30 вересня відбулася перша провінціяльна капітула провінції Успення Матері Божої в новіціятському домі у Давсон Пенсилованія.

(док. на стор. 8.)

Їх
ЕКСЦЕЛЕНЦІЇ
КИР НІЛЕВІ Н. САЗАРИНОВІ
Ч.С.В.В.

В ДЕНЬ ІМЯНИН
СКЛАДАЮТЬ ЩИРІ ПОБАЖАННЯ
БАГАТО БОЖИХ ЛАСК І МНОГИХ ЛІТ
НА ВЛАДИЧНОМУ ПРЕСТОЛІ.

Брати Схоластики.

GRATIAS

Широ-сердечно дякуємо нашому дорогому Приятелеві Впр. о. Орестові Засійбіді ЧСВВ., настоятелеві маностиря св. Юра в Ню Йорку за княжий дар 25.00 долярів. Хай Бог надгородить стократно своїми ласками за таку щедрість.

Рівнож щиренько дякуємо другому нашому добродієві, Впр о. Б. Дрібненькому ЧСВВ., що часто спомагають нас своїми жертвами; за щедрий дар 5 долярів. Сердечне спасибі! Не забудемо наших добродіїв у молитвах.

o-o-o-o-o-o-o-o

Впр. о.С.Коляреві ЧСВВ., з нагоди срібного ювілею момонашого життя, желаємо Божих ласк і благословення та ще многих літ в Божій службі.

xxxxxxxXxxxxxx

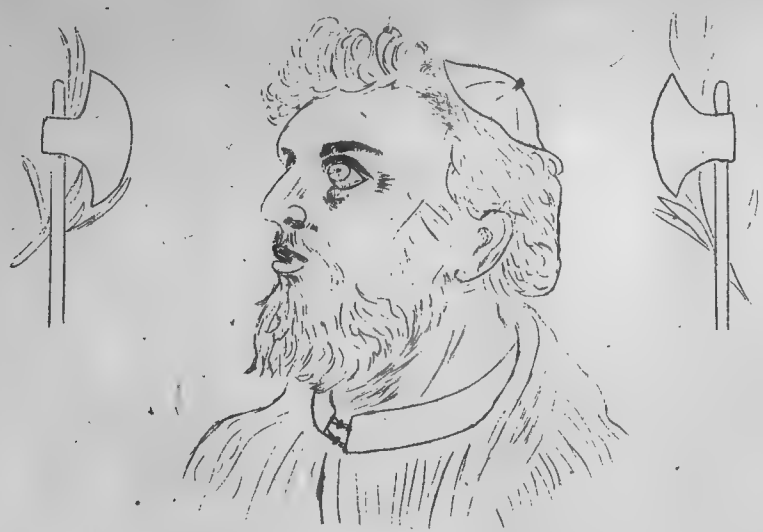

"ЩОБ ВСІ БУЛИ ОДНО"

Веселий

На малім цвинтарськім гробі,
Заки сонце ще зійшло,
Йосафат благає Бога,
"Щоб усі були одно".

Він життя віддав всеціло,
Працював, терпів було,
А вкінці й кров проляв він,
"Щоб усі були одно".

То ж і ми брати сьогодні,
Йосафатове діло
Продовжаймо, і благаймо,
"Щоб усі були одно".

000ooo000

Той живе два рази, що перший раз добре живе.

xxxxxXxxxxx

Богуслав.

СИДЖУ ТА Й ДУМАЮ

Ось сиджу та й думки думаю - крізь вікно на цей світ поглядаю. Дивлюсь, та бачу як листочки, в чора ще румяні - сьогодні зівялі, падають із дерев при подуві вітру. Дивлюсь на щойно замаяний майдан - сьогодні нидіє, жовтіє. Де тільки погляну, бачу я сумне явище. Всюди природа завмирає - готовиться до довгого зимового сну.

Сиджу я та й думаю.... Крізь густу мряку думок продирається й думка про смерть. Тепер насувається навал різних думок... то про небо... то про пекло... знову про небо та про чистилище. І тут, щось, наче лискавка, перетяла стрю думок. Вже не скаче уява від одного предмету до другого, але приглядається останньому - а саме станові душ у чистилищі.

Дивлюсь на терпіння тих душ! Які вони тяжкі! Чистительний вогонь їх наче пожирає. Це за неспокутувані гріхи вони так терплять. Та серед своїх терпінь, всі вони, простягають руки свої й просять нас поміч, бо вони самі вже не в силі собі помогти.

Коли так приглядаюся - бачу як ті душі, одна по другій, вилітають, наче на крилах. Як при подуві легкого вітру взносяться вони в небесні простори. Ряди терплячих маліють! Це трохи... і вже всі звільняться зо своїх мук. За хвилинку оглядати муть вони Бога лицем в лице! Зараз пічнеться для них вічне щастя. З радістю приглядаюсь цьому опорожненю чистилища, та заразом шукаю за його причиною.... Ось вона! Це місяць листопад. Св. Церква в цім місяці, в особливіший спосіб молиться за душі своїх померших членів. Кожна Служба Божа, кожна вервиця, кожна відпустова молитовка скорочує муки душам у чистилищі.

Тому то й ми долучім свої молитви до молитов св. Церкви за душі в чистилищі. Якщо ми щиро молитись мемо, певно цього місяця число душ у чистилищі змаліє, а небо радітиме новими горожанами. Це наше добре діло не мине нам без нагороди, але противно, стане воно нам в пригоді. Бо коли нам прийдеться переходити своє очищення, ці душі вставляться за нас до Бога; - а це певно приспішить наше оглядання Бога лицем в лице. Дай Боже!

o-o-o-o-o-o-o-o-o

Дорога до неба: Зверни на право та йди просто.

ДЕНЬ ПОДЯКИ

Мікрос..

В Канаді й Америці є гарний звичай, що кожного року, назначують один день на торжественний день подяки Давцеві всього добра. Це державне свято, день подяки, святкують люди в Канаді кожного року в останній понеділок жовтня; в Америці знов це свято святкують в останній четвер листопада. В цім дні президент Злучних Держав має промову до всіх горожан, взиваючи їх, щоб перевели цей день, як національний день подяки й молитви.

Початки цього свята в Америці приходять ще від 1621 р., коли то Говернор Бредфорт у Плимиті , по зібранню овочів і збіжжя назначив один день на публичну подяку й прославлення Бога. Почавши тут, цей звичай скоро розійшовся по всіх стейтах Америки, так що вже в 1789 р., президент Вашінґтон проголосив перший державний день подяки. У свій промові, взивав людей, щоб просили Бога прощення національних і інших провин, і, щоб Він дав цілому людству такий степень дочасних дібр, що його Він уважає найліпшим для людей...

Деякі історики кажуть, що звичай, що його завів у Америці Говернор Бредфорт у 1621 р., вже існував у жидівськім народі в Старім Завіті. Про це маємо згадки в св. Письмі. Ной побудував жертвеник,та на нім зложив Богові жертву палення чистих звірят і птиць, на подяку за урятування його й родини від потопу(Вит.8:20). По Мойсею жиди мали щороку 2 свята, що в них складали Богові подяку за дари добрих жнив.

Та добрі християни не чекають аж на день подяки, щоб подякувати Богу за всі добродійства. Вони кожного дня дякують за себе, за своїх, за ввесь світ, особливо за тих, що ніколи не дякують Йому.

Дня 27 жотвня, 1948 впокоївся в Бозі Впр. о. Х. Кондратюк ЧСВВ., в Давсоні, Па. де був соціем новиків. Прошу згадати покійного в молитвах.

ВІЧ.ПІ!

Руденко.

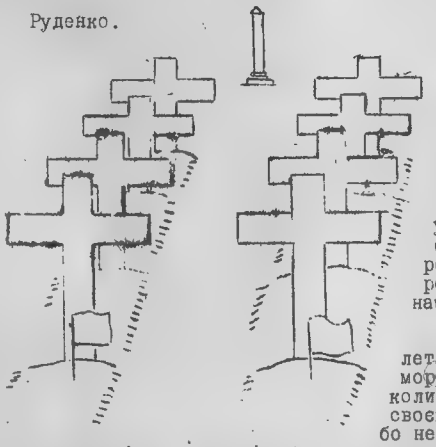

ЛИСТОПАД

30 ЛІТ ТОМУ

Знову завитав до нас місяць листопад. І знову де тільки в грудях бе правдиве, щире українське серце, понесеться пісня слави - героям, що тому 30 літ боролися і полягли за волю нашої Батьківщини.

Чимоволі наші думки летять в минувшину - ген за море на Україну, в той час коли то наші молоді герої своєю кровю волю здобували, бо не хотіли вмирати - рабами, в ярмі, в погорді, без слави, а - вільними синами - вільної держави! У кожного з них була тверда рішучість - Батьківщині добути волю. Та хоч за ними ридали їхні батьки, сестри, знакомі - у них тільки одна була мрія - здобути волю або в дома не бути.

І здійснилися їхні мрії... не дарма кров проливалася, бо по тяжкій кривавій боротьбі почули голос: Спочинь! Ворог вже прогнаний - затихло ґрякутіння гармат і скорострілів - віддихнула дрижуча,кровю пересякла рідна земля - зійшло сонце волі - і з гордістю піднісся синьо-жовтий прапор на знак побіди, радости, незалежности. А був це світлий день 1-го листопада 1948 Божого року.

Те киньмо ще оком на ті боєвища - де боролися наші рідні брати - де свою кров проливали. З далека чорніють там нові-свіжі могили. Це домівки в яких спочивають наші вічні герої - це немов містки, якими вони перейшли від нас у вічність. Не з криці ці домівки, не зо золота, ні срібла, бо народ цих героїв не багатий в такі скарби й не торгує ними. Але висипані ці могилки з ріної землиці, яку вони так любили - за якої краще завтра свої голови положили. Так - не стало їх між живими, але памятаймо, що вони ще живуть, бо безсмертні душі мають й може нині просять нас помочи; тому нехай ні один день не промине цього місяця листопада, щоб з наших сердець не понеслася щира-сердечна молитва до Всевишнього за душі цих наших рідних героїв. Щодня молімся, щоб Господь милосердний приняв їх у ясне місце - де вже не-

(Док.на стор.8)

МАРІЯ МАТИ НАША

Тарас

Маріє Діво, Мати любіша,
Тобі кланяємось, Ненько чистіша.
Василіянським огнем любови,
Вдень синівської нашої віднови
Горієм до Тебе, Мати єдина, -
В службі твойого найсвятішого Сина.

Хочемо честь Тобі гідно віддати
В вірній Твоїй службі завжди зростати,
Щоб завжди краще Тебе пізнавали
Ті душі, що Тебе досі не знали.
Щоб знайшли вони твій святий покров,
Та відчули твою материнську любов.

Дай же нам серце шляхотне покірне,
Завжди для Тебе слухняне і вірне.
Щоб твою славу все поширяло,
Дай, щоб число твоїх вірних зростало,
Щоб тішився світ, як сьогодні радіє,
Наш Чин Тобою, Мати Маріє.

- - - - - -

"СТАРА ВОЙНА"

Дня 21 вересня відбулися збори в цілі вибору нового персоналу Проблеску й Аврори. По різних вносинах і голосуваннях всі пристали на слідуючий склад: Редактор Проблеску - Бр. Корнилій; редактор Аврори - Бр.Евген; дорадники редакторів - Бр.Варнава й Еміліян; адміністратор - Бр.Рафаїл; його секретар - Бр.Леонтій; друкарі - Бр.Еміліян, Мартин, Рафаїл, Евген і Петро; малярі - Бр. Йосиф і Евген; машиніст - Бр. Митрофан; складачі - Бр. Леонтій і Борис.

ЛИСТОПАД ЗО ЛІТ ТОМУ. (Док. зо стор. 7).

має болю, ні печали - ні горя, а життя безконечне. Таким способом ми не тільки гідно по христіянськи вшануємо своїх героїв, але також сповнимо великий закон - любови ближнього.

- - - - - - - - - -

НОВІ ПРОВІНЦІЇ ЧСВВ. (Док. зо стор. 2)

в цілі вибору протоігумена, але вислід її ще нам незнаний. Дякуймо Богові за Його дбайливість і опіку над нами, та просім Його щоб на завжди благословив цілому нашому Чинові а особливо нишим новим провінціям в Канаді й Америці.

ПРОБЛЕСК

Видають Бр.Схоластики | Виходить раз у місяць.

Ч. 6. Член Ков, Н.Й. Грудень, 1948. Рік XII.

НА НЕБІ ЗІРКА

ХРИСТОС РАЖДАЄТСЯ!

Їх Ексцеленціям Преосв. Владикам, Впр. ОО. Настоятелям і всім Прп. Отцям - всім нашим покровителям, Добродіям, Читачам, і Співпрацівникам - бажає ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО! Проблеск.

КОЛЯДИ

Со всіх пісень, що ми чуємо або співаємо через цілий рік, як церковних так і світських, як колишніх так і модерних, найкращі та коляди, присвячені на честь Христового Різдва. Ці пісні можуть мати більшу артистичну вартість, але жодні з них не є так близькі маленькому серцю як коляди. Коли надходить різдвяний час і чуємо були співані коляди, якась сила полонить душу, і ми думаємо, що були співані, або [illegible] почути, або [illegible] пророчені відбитки [illegible] зорі. Вислів тої вигнанці є близько, під [illegible]. Здається нелітть, що ангели так близько [illegible], то вони [illegible]. І слушно це, бо нема інших пісень, що так [illegible] на людську душу як коляди.

Хоч Різдво не найбільше й не найвище тих свят, однак [illegible] інше свято не має стільки пісень як воно. І чому це так? Чому то Різдво Христове [illegible] головним чином [illegible] мелодії й мадригальної пісні? Бо [illegible] [illegible] виявиться вічна, бо ця [illegible] [illegible] пісні, бо радість і [illegible] [illegible]. Хоч Великдень більший і Різдвяний Святвечір [illegible], то однак Різдво Христове [illegible] [illegible] [illegible]

ДО ВОЇХ ПРИЙШОВ

Коли наблизився час приходу на світ Спасителя, Пречиста Діва й св. Йосиф, щоб сповнити приказ Цісаря Августа, вийшли з Назарету та пішли до Вифлеєму записатися в місті Давидовім. Даремно шукав св. Йосиф помешкання бо "не було для них місця" (Луки 2:7). Тому то вони йдуть вдовольнитися захороною в печері, де будуть виставлені на всі непригоди зимової ночі. І цю печеру Цар всесвіту вибирає собі на палату та в ній Він приходить на цей світ.

Ціле небо зо здивуванням дивилося на цю подію, де Син Божий, Пан і Творець неба й землі, так понизився, що не соромився початку свого людського життя відбувати собі найзвичайніших житейських обставин. Він не міг народитися не мав хати, щоб в ній народитися. Вертаймо думкою до тої дивної події, що сталася тому вже дві тисячі літ тому, в чудовій ночі. Ця ночі була дивна і прекрасна у родові. Бо "Він до своїх прийшов і свої Його не прийняли" (Іван 1:11). Бачить ген, як Ісаія пророкує про Спасителя (Євангеліє має слово отверзання. Звертаймо і ми до подумання світла вглядом свого і прийдемо до Вифлеєму. Ісаія бачив праведних і пророчих, що були в ночі дивній і прекрасній дві тисячі літ тому. Вони бачили, як тоді, "Він до своїх прийшов і свої Його не прийняли" (Іван 1:11). Сьогодні, як тоді, ночі місця для Нього.

Не будьмо ми, які ці пригоди не досягли, як вони вигнали Царя небес місця в своїх домах. Дайте спочинок Йосифові чому ж ви, Вифлеємські, не зробили собі того дня в своїх серцях, щоб Ісус міг народитися в любові і вибрати собі в своїх серцях престол, щоб почати історію Христового Різдва. Чи ви не знали, що Він прийде до ваших вифлеємських хат, буде приймати ці світлі дні Царя в ваших серцях. Зверніть, щоб і ви не залишили Його поза своїм царюванням у вашім серці.

"Ісусе, Тобі було тяжко, коли Ти мав прийти на цей світ, щоб нам принести найбільше щастя, а ці люди не хотіли Тебе прийняти Тобі місця у своїх домах. Тоб Тобі за це не гнівайся ми тепер приймаємо Тебе до серця з любов'ю й радістю. Ти місце для Тебе місце, Ісусе, в наших домах і серцях. Приймаємо до нас і вступаєш на завжди з нами. Тобі було зимно, Ісусе, в тій печері де Ти народився тої холодної зимової ночі Тому тепер ми Тебе приймаємо до наших сердець, що горять любов'ю до Тебе; тоб в них Ти рад перебувати. Кінуємо Тобі Ісусе за цю велику любов, що Ти показав цілому світу в Твоїм народженню, що від тої хвилини зачалося велике діло спасення людського роду. Тому з почуванням вдячності й любви ми святкуємо цей празник Твого Різдва."

НЕЗАБУТНІЙ ДЕНЬ

Ці дні наші брати особливими [illegible] Ісуса, [illegible] Христа, [illegible] Христа Царя, [illegible] Христа Царя, [illegible] Христа Царя

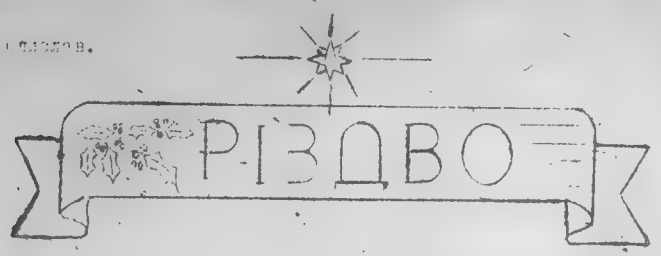

Кождого року, коли приходить місяць грудень, всі нетерпеливо очікують дня Різдва Христового, і [illegible] ...ротіхи. [illegible] ...Христового, як тоді коли [illegible] ...ними, тоді коли [illegible] ...ття. Ніхто від початку світу не [illegible] ...і таке бажане як Христос. [illegible] ...ходить спасіння, той мусить [illegible] ...ного, як на Того, що [illegible] ...ший з його насіння, що в ньому всі будучі покоління мали бути ушляхетнені. Давид очікував Його як дитину зі свого роду, що колись засяде на троні Давида Його батька, і буде панувати над цілим світом. Взагалі, всі пророки, царі й праведні Ізраїля чекали на Христа що в ньому всі пророцтва мали сповнитися.

Ніяка дитина не була зараз по народженню так прославленна як Ісус, бо самі ангели з неба прийшли Його привитати та прославити. Ніколи ніяка мати не була нагороджена такою честю як мати Ісуса, що по народженню свого Сина, дальше зістала Дівою. Ніяка родина не була так ушляхетнена народженням сина як батьки Ісуса. Ніколи перед тим так не сталося і не станеться щоб Бог так понизився і прийшов на світ як дитина в бідні стаєнці. Тому і не дивно, що серця всіх правдивих нетерпеливо виждали і зітханням до неба молились, "отворіте небеса й подайте очікуваного".

Однак зо всіх людей найгорячіше бажала приходу Ісуса Його непорочна мати Марія, бо вона найкраще розуміла велике значіння цеї події. Стараймося наслідувати Марію в тім зрядді й розбудім в своїм серцю гаряче бажання Христового Різдва. Цього року хай Христове Різдво не буде тільки памяткою приходу на світ Ісуса майже дві тисячі літ тому але хай буде дійсно новим Різдвом Христовим в нашім серцю в особливий спосіб. Тоді ангели довкола нас будуть співати, "Слава на висотах Богу, а на землі мир, між людми благовоління". (Лука, 2: 14)

30-ЛІТТЯ ВПР.О.Л.БЕРЕЗОВСЬКОГО,ЧСВВ.

Із днем 16 жовтня ц.р. злучена рідка у нас річниця - 30 ліття Впр. о. Лазара Березовського, вислуженого ґен. консультора в головному заряді Чина св.Василія Великого в Римі. Приймає Він на світ 16.X.1868 р. в селі Мозахівці, Підгаєцького повіту, і дістає ме св.хрещення імя Льва. Походив з родини, що мала у всіх своїх поколіннях священиків, і вже з раннїх літ сам леліяв у своїй побожній душі велике бажання стати й собі слугою престола. Як би на те дали його статочні батьки до славних василіянських шкіл в недалекому Бучачі, де Він скінчив з найкращими успіхами нищі і середні чотири класи дійсного основного навчання і рівночасно з них паросткого свойого пізнішого монашого покликання. Вищу гімназію проробив Він у Станиславові майже виключно своїми власними силами і [illegible] її як найкращий натуральний іспитом. Принятий зараз [illegible] до духовного звання портним станиславівським єпископом [illegible] Рілянком Целестом, відбув Він свої філософічно-богословські студії у Львівській Духовній Семінарії, що була тоді [illegible] всіх трьох галицьких епархій, спершу під впливом [illegible] митрополита кард. Сильвестра Сембратовича. Свою душпастирську ділянку розпочинає молодий священик від адміністрації парохії Нагірянка - Рарасинця біля Отинії і там [illegible] одну з найкращих місій в тих сторонах під проводом бл.п. оо. [illegible] і Кузика. Вскоро опісля був переведений до Станиславова на сотрудника при самій катедрі, а адміністратора підміської парохії у Вигинянці, а згодом до Бучача на префекта в духовній Семінарії. Глибоко побожний [illegible] дбайливий за своє вічне спасіння дійшов високо знайомство із давніми василіянами в монастиря св. Онуфрія і мав гарного друга бл.п.о Йосафата Дейчука, молодшого каплеяна [illegible] Сембратовича, так що поширив його згодом за собою до василіянського Чину. Де він [illegible] цьких часів не переставав [illegible] мріяти про вищі богословські студії за границею, але як сам з нормним роком 1896/97 [illegible] для нього можливість вийхати до Відня на тамошній теольогічний факультет, т. Він [illegible] простодушний - пішов радше за Божим голосом, що вже літ кликав його до монашого життя в новообновленому Чині [illegible] Василія Великого і вступив,ненадійно для всіх, до добровського новіціяту, на початку листопаду 1896 р. Там і дозрів він до свого властивого життєвого завдання... Безпосередньо таки після перших своїх законних обітів, о.Лазар перейшов до жовківського монастиря, в якому саме тоді пізніший митрополит о.Андрій і впрочім і найбутньший перший протоігумен Чина о.Шептицький більше започаткували видавання славнозвісного "Місіонаря". І можна з перспективи півсторічної відділу від тих часів сказати, що найбільшу частину своєї життєвої праці вложив о.Лазар якраз в розбудову оттого василі-

лізького місячника, що його редагував без перерви як слідуючих літ, і загалом жовківського видавництва, яке існувало головно через видання першого пресвятого василіянського молитовника "Ідіотикон" на спілку з о. Ілярою, і в річних "Календарі Місіонаря" дійсно проловим способом - висвітленням (фактично) правдивої, і програмової мови, яку він був і сам один з найкращих знатків. В тому самому часі розбудував він друкарню та зголодався до неї потрібні модерні машини, розбудував печатню і побудував новий величавий церкву у строго візантійському стилі мешту в Галичині присвячену Пресв.Серцю Спасителя, загально народніми датками і виливали через спеціально напуманий з.зв. "Літургійний Союз" до якого кажсь милосердія люди з усіх кінців рідної землі та з еміграції в нові світи. І тому часі видавав о.Березовський двічі більші подорожі по сх.Європі по всіх християнському Сході, і тих описав опісля дуже цікаво на сторінках свого "Місіонаря". Не дивно, що тих роботи він віддавався до себе щораз більшу увагу в цілі і поза Україні.

І так: о.Часть секретарував на церкві в капітулі в особливого Чину св. Василія Великого до 6 м. Серпня 1 - тів став він провінціялом Чину в Італії і справляв ві - вий уряд так довго, як ст. ректорів Папської Україн - лед.. у Львові. Через цілий час він був Т - р. Вилито мусів повідати і потім і Італію - ми з Австрія, і тому що по цілім світі - ній д - ності в Італії, Бельгії, Голландії, Англії, Америці, Канаді, Бразилії, Аргентині, Австралії, Африці, Японії, Китаї, Індії, Палестині, Сирії, Єгипті, Ліберії, Конго, Судані, Нігерії, Камеруні, Південній Африці, Мадагаскарі, Філіпінах, Новій Зеландії, Гаваях, Мексиці, Бразилії, Аргентині, Чілі, Перу, Еквадорі, Колумбії, Венесуелі, Кубі, Гаїті, Ямайці, Пуерто-Рико, Домініканській Республіці, Гондурасі, Коста-Ріці, Панамі, Канаді, Сполучених Державах Північної Америки, Ірландії, Англії, Франції, Бельгії, Голландії, Німеччині, Австрії, Швейцарії, Італії, Югославії, Чехословаччині, Польщі, Угорщині, Румунії, Болгарії, Греції, Туреччині, Сирії, Палестині, Єгипті, Ефіопії, Судані, Кенії, Уганді, Танганіці, Родезії

Тарас.

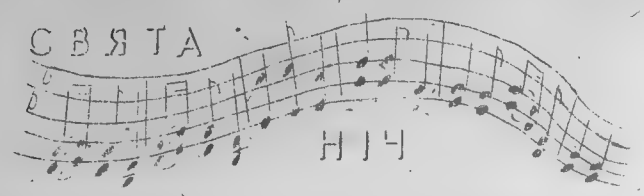

Ми всі часто чуємо та навіть самі з/піздвяним одушевленням співаємо цю пречудну коляду, що наповняє нашу душу надземським спокоєм та небесною радістю. Однак, чи знаємо ми як вона повстала? Якщо хочемо знати перенесімся думкою геч, ген, далеко, високо на приманчиві Альпійські гори, в столиці Тиролі, (в Австрії) широкозвісні задля своїх чудових краєвидів, що наче нас запрошують любуватись їхньою красою та надихуватись їхнім свіжим, здоровим повітрям. Ці снігом покриті гори як дзеркало пречудно відбивають золотаві-багряні лучі сходячого сонічка... Аж хочеться тут жити.

Природа ця, сама зо себе, обдаровує незвичайною любовю та особливішим таланом до музичних штук, кожну душу, що тут живе, особливо в місточку Обердорф. Тому й не диво що тут саме, зродилась ця чудова коляда, Свята Ніч.

Було це зимою, 1818 року, кілька днів перед Різдвом Христовим.

Звиджусмо ми це гарне місточко та задержуємось коло дому місцевого священика, що як бачимо, сидить при столику, непорушно... тихо... Це молодий, побожний, австрійський священик, на імя Йосиф Морг. Сидить він та й думає ..... "Боже, дай мені ласку створити гарну різдвяну пісню в честь приходу Твойого Сина на світ".

Вечорієє... Сонічко вже заходить... Зіроньки, одна по одній, являються на небі та весело мигають. Вітрець легко повіває. Місточко засипляє... Частає пречудна тишина... Це все пригадує молодому священикові першу різдвяну ніч у Вифлеємі. Пізнати, що воно має вплив на думки, що родяться в його умі. Нарешті він встає. На його лиці проявляється неописана радість, бо вже створені слова до нової коляди.

Скоренько, зранд спішить він до місцевого вчителя-композитора на імя Франц Грубер. Переглянувши ту пісню кличе він з великою радістю: "Отче, Ви дали християнському світові нову коляду, якої ще до тепер не було".

(Док. на стор. 11.)

НЕПОРОЧНЕ ЗАЧАТТЯ.

Написав:

Він давно давна Господь Бог мав у своїх планях вибрати [illegible] грішні Спасителя світу живий килот, д[illegible] Уздвічне слово [illegible] рідною рідом, вибрати одиницю, що в ній мала злучитися [illegible] природа людського, що в ній мав злучитися Бог із сотворінням. І на цю ми у спасіння Бог вибрав покірну, нікому [illegible] ну відому, Пречисту Діву Марію.

[illegible] коли Господь Бог вибрав Марію, щоб через [illegible] спасіння цілу людського, Пречисту Діву [illegible] [illegible] Бог, і зложило [illegible] [illegible] Старого Завіту. [illegible] Марія назначила [illegible] [illegible] [illegible]

НОВА ЕПОХА

Р.М. В ІСТОРІЇ ВАСИЛІЯНСЬКОГО ЧИНУ

Коли наш Чин за далеким океаном потерпів великі страти - а головно в материній провінції - де жертвою безбожництва став найкращий цвіт Чину, і коли вовки позбавили нас надії на кращу будучинну Чина, Боже Провидіння зглянулось над нами, і з двох провінцій створило чотирох рівнорядних провінцій, - Американську, Канадійську, Аргентинську й Бразилійську. Кожна з тих провінцій дістала щастя року недавно протоігумена, кожна з них стоїть вже твердо, зачинає свою нову історію й традицію.

Коли Всесвітлійший о. Генеральний Консультор Р. Кирут ЧСВВ, делегат Всесвітлійшого о. Генерального Ігумена Р. Тіннхе, відчитали декрет в Канівській Митрополії, в присутності всіх Отців і Братів, що Високопреподобний о. Іларіон Магерівський ЧСВВ, є першим протоігуменом новоствореної Американської Провінції і побажали успіхів у тяжкій праці новій і найкращого розвою Американській Провінції - ці новоіменований Вп. о. Протоігумен так промовили:

"Всесвітлійший Отець Генеральний Консультор, Вп. Отці і дорогі Браття, Коли Всесвітлійший о. Генеральний Консультор читав декрет, то я слухав з великою увагою і не міг збагнути цілої величини і відповідальности, яка лягає на мої плечі. Провидіння, рід Вітчизни і Чину, зачинає нову історію нової провінції, під якою ми маємо на увазі [illegible]. Її місце стоїть серед, стоїть перед нами й назва нової провінції. Праця буде велика, бо великий і труднощі, але ми віримо, підтримані Божою ласкою та Пресвятої Богородиці, що ми будемо в силі збудувати нашу будучину.

"Високопреподобні Отці й дорогі Браття. Усі нас знаєте. В нашій силі маємо ми сліпоти, [illegible] Божою ласкою, відданою нашої любові до Чину Всесвітлійшої, при якій ми дякуємо нашої братньої любові ми доконаємо великих діл. Я вам [illegible] Ідіть сміло в Божим благословенню, під опіку нашої Небесної Покровительки, в згоді й любові, і будьте дбайливі великих діла, що їх від нас сподівається Церква і Св. Церква."

Наша Головна обитель Св. Йосафата мала ту честь приймати першого Вп. о. Протоігумена Американської Провінції, а її члени мали ту честь бути першими почути слово вдячности до праці й братньої любови від Отця Протоігумена. Хай Бог благословить Вп. о. Протоігумена, і на їхніх слів засохти хай дають сили [illegible] здійснилось для гарного розвою провінції.

ЗА БОГА БЛАГОСЛОВИ!

СВЯТВЕЧІР ВОЯКА

Надійшов темний небозвід,
На [illegible] (сіро, чисто,
На [illegible] сніг,
[illegible] - дуже тісто.
[illegible] хтось прийде
[illegible] видам вічну.
[illegible] день, обіцяна на [illegible]..
[illegible] сніжок.

Святвечір, кутя, коляду,
Поклик батьківщину
[illegible] [illegible] ...ду
[illegible] [illegible] -
А [illegible]
[illegible]
І [illegible]...
[illegible] сніжок.

За [illegible] літ. І [illegible] потім,
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Пригасли святвечірні [illegible].

[illegible] куки [illegible]
[illegible] вільноводи [illegible]
Будинь, де [illegible] ...ру, життя,
[illegible] ...ри...
Над [illegible] зорі лебедять, -
[illegible]
Тоді [illegible] ...д,
Христе, родом й поміж нами....

о. М. Ваврик ЧСВВ.

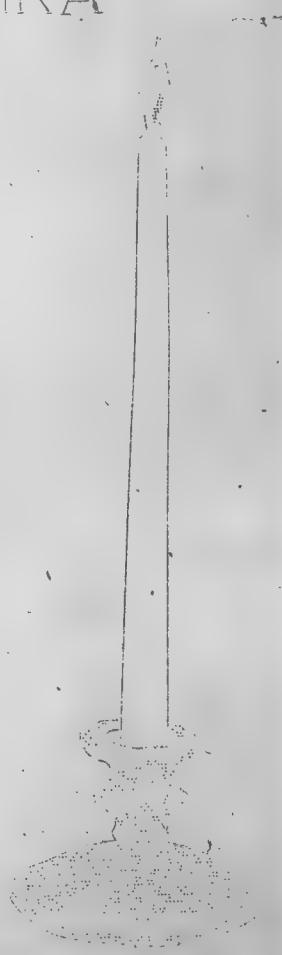

СВЯТИЙ НИКОЛАЙ

С. Л.

Цього місяця ми всі ждемо свята Святого Николая. Святий Николай був Архієпископом, чудотворцем із Мір у Лікії, як ми співаємо на богослуженнях. Він жив у четвертім столітті, а помер 6-го грудня, коло 350 року. Святий Николай родився в Патарі, місті Лікії в Малій Азії. У молодім віці він зробив прощу до Єгипту й Палестини, а в короткі по повороті став він Єпископом Мір.

За панування Учителя Діоклетіяна Святий Николай був кинений до вязниці, а за Константина він був визволений.

Деякі кажуть, що Святий Николай був на Нікейськім Соборі, але то не є певне, бо Його не згадують в списі Єпископів того ж собору.

Святий Николай є дуже славний і знаний святий, особливо між східних обрядів, а також між нас Українців. І Його вважаємо за найбогатшого, тому що вірні і численні до Його, тому навіть тепер під Його іменем і опікою церков посвячені Йому. Деякі церкви не від теперішнього століття мають його ім'я; між іншими Імператор Роман Лакапін побудував церкву і Монастир на Його честь.

Святий Николай славний особливо за свою доброчинність, що бідних. Часто з історії Його життя ми то вже одного разу в році потрібні раніше зробити для бідної родини. Це тільки один приклад, але він так добре показує бідних.

Тепер є нам з традиції, що приклад Святого Николая, що вийшов на Різдво одні одним посилають дарунки. Особливо рідні дають дітям в ночі, коли вони сплять, дають якісь дарунками. Вони ті дарунками підуть під "обушку або в "панчох", що їх діти вечором приносять коло вікна.

Для дітей Святий Николай є більш всегдарний. Вони тоді, коли "Святий Николай" вони знають, що не старенького дідуня, що нас водить, і ту породу з ним, всякі в вовну чорному одязі, будуть сміятися, до їх тягнуть ремінні, і то за собою носить велику торбу, повну дарунків. Коли також знають, що він на Різдво прийде комином до хати та дає їм дарунки.

Це звичай подавання дарунків є в нас на Різдво; Однак по деяких краях Европи цей звичай находять в день Святого Николая.

Справді Святий Николай був добрим для бідних, коли його приклад наслідують до тепер.

ЗМІСТ

ДВАНАДЦЯТОГО РІЧНИКА ПРОБЛЕСКУ - 1948.

80-Ліття - - - - - - - - - - о.М.Ваврик ..... Число 7.

День Подяки - - - - - - - - Мікрос ..... 6.
Колядр - - - - - - - - - - - С.Л. .....4-5.
До Своїх Приятелів - - - - - - Веселий ..... 7.

З Новим Роком - - - - - - - Руденко ..... 1.

Історичні замітки про Ікону Жировицької Богородиці - Судомир 4-5.

Колядки - - - - - - - - - - - Веселий ..... 7.
Лист зо Семінаря - - - - - - - - - ..... 1.
Листонаш - - - - - - - - - - Руденко ..... 6.
Листень-Чисниць Молитви - - - Богуслав ..... 2.

Історія Святої Родини - - - - - - Тарас ..... 6.
Запанець Цілого Світу - - - Веселий ..... 7.
Подарунок - - - - - - - - - - С.Л. ..... 1.
Мудрець Іванько - - - - - - Богуслав .....4-5.

Імперія Золотої Доби Рим.Літер. - Предислав .....2,3,4-5.
Календар - - - - - - - - - - - - - ..... 7.
Імперії Історію Філософії - - Ілля .....1,2,3,4-5.
Наш Ідеал - - - - - - - - - -Мікрос ..... 1.
Про Товари Цього - - - - - - Веселий ..... 3.
Безсмутній День - - - - - - Ілля ..... 7.
Скорочення Зачаття - - - - - -Борислав ..... 7.
Наша школа - - - - - - - - - Р.Т. ..... 7.
Мої Прозвиці - - - - - - - Богуслав ..... 8.

Почитаймо св. Йосифа - - - - Мікрос ..... 3.
Цяця з Гра - - - - - - - - - Веселий ..... 7.
Різдво - - - - - - - - - - - Предислав ..... 7.

Святий Піч - - - - - - - - -Тарас ..... 7.
Отець То Кат.Світу - - - Степан ..... 3.
Святвечір Вояка - - - - - - о.М.Ваврик ..... 7.
Сиджу Та Й Думаю - - - - - - Богуслав ..... 8.

Хто Написав - - - - - - - - Богуслав ..... 2.
Хто Написав - - - - - - - Мирний ..... 3,4-5.

Чи є За Що Покутувати - - - Борислав ..... 3.
Чи Комунізм Практичний - - - Руденко .....4-5.

AURORA

EDITED MONTHLY BY THE SCHOLASTICS, O.S.B.M.

Vol. XII. No. 1 Glen Cove, New York. January, 1948.

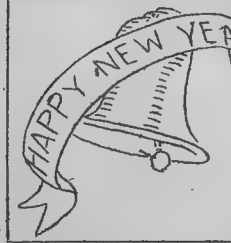

WISHING
THEIR EXCELLENCIES,
REVEREND FATHER PROVINCIAL,
ALL REVEREND FATHERS,
AND BROTHERS,
A
HAPPY NEW YEAR.
AURORA

NEW YEAR'S DAY

LEO

The word "year" itself signifies movement. In Semitic year conveys the meaning" repetition of the sun's course." Since there is no definite date for the beginning of each year, many nations adopted different dates for the commencement of each new year. In this brief article I intend to note the dates, which certain nations celebrated as New Yesr's Day.

The beginning of spring is the natural beginning of the year. The practical ancient Romans were accustomed to commence the year in March. But a few decades before the birth of Christ, Julias Caesar, the Roman Emperor, introduced a new calender making January the first month of the year. Later in the beginnings of the Christain era, many Christain nations accepted this calendar. The pagans began celebrating the New Year with the festival of the Saturnalia. This festival was connected with many heathen orgies and excesses. Therefore the Christains were forbidden to take any part in the heathen celebration. On the other hand Christains were obliged to offer a Mass and fast to expiate the crimes of the pagans. This was the Christain manner of celebrating the New Year.

The Jews have always reckoned their civil year from the first day of the month of Tishri (end of September). Their ecclesiastical began with Nissan (early part of April). This day was solomnly celebrated, because it reminded them of the month when God freed them from the Egyptians. In Palestine barley rirens at the beginning of April and is sowed at the end of September. Thus the civil year commenced with the sowing of the crops and the sacred year began with the harvesting of the crops. Till the present day many of the patriotic Jews celebrate New Years Day at the end of September. Also many other nations, namely the Egyptians, Phoenicians and the Persians started the New Year a few days before the Jews. They celebrated the New Year at the autumnal equinox, that is on the 21 st. of September.

In the early Christian era many Christian nations disagreed in the date of the New Years Day. They were opposed to the pagan extravgances that accompanied it. Therefore they decided to celebrate the New Year at the beginning of spring.

(Cont'd page 8)

SOCIAL INJUSTICE

B.

Ever since the fall of man there has been a constant struggle in the world between good and evil. Through out the centuries we have seen conflicts, revolution after revolution down to our very own days. Mankind has never ceased to be deceived with false promises. Today a modern revolution has broken out, disguised with bright colors. It threatens everyone everwhere. This revolution, this imminent danger is bolshevistic and atheistic communism, which aims at destroying social order and upsetting the foundations of christian civilization and culture.

Communism of today has changed its tactics, posing as the saviour of the poor, an ideal of justice, equality in labour. It fills its doctrine with zealous enthusiasm, thus entrapping multitudes by delusive promises.

Modern communism is based on the principles of materialism advocated by Marx. According to this doctrine, there is only one reality in the world and that is the matter which blindly evolves into plant, animal and man. Human society is nothing but a form of matter and spirit, between soul and body, no survival of the soul after death, nor a hope of any future life. As is evident, there is no room in such a doctrine for the idea of God. Communism and atheism walk hand in hand.

Communism denies the dignity, rights and liberty of human personality. It makes man a mere wheel in the machine of the universe, depriving him of personal property, right of education, with no regard for personal welfare - all for the state.

How is it possible then that such a system could spread so rapidly? The fact is that very few realized the aims and purposes of communism. Many are deceived by its skillful propaganda and extravagant promises. It pretends to improve the conditions of the working classes by removing real abuses and demanding equitable distribution of world's products. It takes advantage of every disorder, political or scientifical, penetrating into every nation; adapting itself to the conditions of diverse peoples. At its disposal are various organizations, trained workers, directing newspapers, theatres, schools and universities.

Many of us no doubt have talked with persons, who escaped the rule of communists. From them we learn just how communism is trying to destroy christian civi-

lization. Religion is banned, bishops and priests exiled, condemned to forced labor, shot and tortured in inhuman manner. A cold-blooded struggle against all that is divine.

What can we do to defend ourselves against this onrising system? The fundamental remedy today lies in the renewal of christian life. There are many Catholics today who are only catholics in name. One who does not live according to the Christian Faith he professes, will not be long master of himself, not in these days, wherever the wind blows, that way he will sway. Exposing himself to ruin and the very name of Christian.

Another remedy for the evil is the precept of Charity. Its observance will pour into hearts peace which many in the world knows not, and will cure many ills of humanity of which communism takes advantage in spreading its doctrine. The revival of Catholic Action such as study-circles, lectures, social weeks and other activities with a aim of making known the Christian solution of the social problem is another remedy.

All are invited to join this battle against the powers of darkness - all who still believe in God and honour the dignity of man.

****
*****
*

A MESSAGE TO THE AUTHORS

Our monthly organ receives many articles from almost all the scholastics in our American-Canadian province. Till the present time the editor corrected all the articles without having them censured by anyone. Now the circumstances have changed. At present the editors of both organs are obliged to have every article censured. Due to these circumstances, we kindly ask the authors of all articles to our monthly organ to follow a few simple rules.

The rules are:

1) Send in articles written neatly with legible handwriting or if possible typed.

2) Leave a wide margin. Also leave enough space between lines for correction.

3) In writing historical articles, name the book or books from where the information is derived.

4) When sending in a copied article or poem, also send

(Cont. on page 7).

FATHER LIBERMANN

Tiro

Father Francis Mary Paul Libermann was a Jew raised to the holy priesthood.

Francis Libermann was the fifth child of the Rabbi of Saverne in Alsace, France, born April 12, 1804. Due to the circumstances that seven out of the nine children were converts to Catholicism, his father endeavored to educate him in thoroughly Hebrew faith. While Francis was at Paris he became acquainted with the New Testament. Although he understood it he hesitated in accepting the Catholic Faith. Finally, having received the gift of faith after feverent prayers, he was baptized on Christmas Eve of 1826. "I thought I was lifted to another world" he said

Shortly after that he entered the seminary of St. Sulpice. When his nerves started to play tricks on him, he was forced to aboundon his clerical studies. His only words concerning these trials were: "Woe to the Christian, who has all according to his own desire. I want nothing, my wishes are accomplished; I defy the world! For who is richer than he who wants nothing?" His superiors decided to transfer him to Izzy, near Paris. Here he remained for several years. During his leizure hours he ran errands for the seminarians and performed other humilating tasks, desiring to be obscure and unknown. He continually manifested an admirable degree of piety and fervor built on sound reasoning.

In 1837 he was permitted to prolong his studies again. Before his ordination he journeyed to Rome in order to obtain approval of his plans for a mission society for the negroes of Africa. After much opposition Rome consented. Upon his return Libermann was ordained.

The first efforts of his new society, Missionaries of the Immaculate Heart of Mary, were met with unfavorable results. A great number of his missionaries died of jungle fever. At the suggestion of the Propaganda, his society was united with the Congregation of the Holy Ghost. Later he was appointed superior-general of the combined societies. This society, The Holy Ghost Fathers, increased greatly in number. At present they number four thousand and are found throughout Africa and America.

In January 1852 Father Libermann after a sudden illness died. Pope Pius IX declared him venerable in 1876. The conviction of His Holiness is that the canonization of this remarkable Jewish convert will be a sign of Israel's return to God.

OUR MOTHER

VIRGIN MARY

TERRY

My most loveable, gracious Mother, Mary,
It is to You that I wholeheartedly belong.
For was it not me that You did carry
From many a danger and often from wrong?

For did You not shelter me against Your breast
When downpours of evil did attack?
Frail as I was I could not rest
Until You replenished me with the courage that I did lack.

Therefore, please accept my heart so tender,
So frail and uncapable of a sincere love to You.
Reconstruct it, so that it again may faithfully render
A knightly, heroic and filial devotion anew.

And above all, My Mother most dearest,
Do not refuse me as I offer You my worldly mind.
Adjust it, so that with Your Holy ideals most clearest
I may strive to a greater holiness, to which I'm assigned.

Also please receive my body so infirm as it may be,
For words to express its nothingness, I do not seek.
Instead to You, Most beloved Mother, I humbly bend my knee,
And promise to follow in Your footsteps, that always were silent and meek.

****

ORDER AND TIME

MAI.

In all events one of the first laws of this short life of ours ought to be order. It seems a trifle but much depends upon it. A great many people hardly know what order is. They have no order in their rooms, closets or in their lives. Also these people have no time for doing for fulfilling

(Cont'd page 8)

"DID

THE WIND

REALLY SAY THAT?"

Terry

There have been countless occasions, in which the wind has attracted the attention of many a people. And believe me, that was where their imagination spontaneously got the best of them.

For example I"ll narrate an event from my own experience. While passing through a cemetery on a cool but slightly windy night, my heart gradually in harmony with increasing fright began to jump like the "Jack in the Box". I suppose you would like to know why this was happening.

Well, firstly, my eyes were to blame for this. Unable to refrain themselves, they began to wonder from row to row, and then to the trees and finally came to a stop at the tombstones and this is exactly where my imagination did get the best of me.... The tombstones suddenly began to move.... Then bending over to one another, they finally with outstretched arms begun gesturing to me.

Before I was aware of it, I heard very queer sounds. For with the aid of the wind, they began to murmur something very very mysterious. Now they would giggle and then groan. This certainly did stun me for a while, for I actually was unable to move an inch. I appeared to be the object of the very odd actions.

However this drastic episode lasted for only a few minutes. The full moon appearing deprived the tombstones of their actions and the wind quieting down put an instant stop to the mysterious sounds.

Thus having regained full consciousness, I, with my hair still pointing skywards plodded or shall say darted home.

(Cont. from page 4)

in the author's name. If you didn't write it, don't say it's yours.

5) Try to write original articles.

In following these rules, our monthly organ will be much more interesting and we'll, as well as our readers, derive a greater benefit.

Editor.

New Year's Day-Continued

Through the influence of Abbot Dionysius (who lived approx. 600 A.D.) the Annunciation, March 25 th was a fixed date as the New Year's Day. Most of the Christian countries adopted this date in the mediaevil period. England is one of the countries. However, prior to this, England celebrated Christmas on December 25 and regarded this as the New Year's Day. During the Norman conquest (1066) William the Conqueror ordered that the whole nation celebrate New Years on January 1st, because this was the day that his coronation was arranged for. But in the following years England commenced the year with the rest of Christendom, that is on the 25th of March. To this fixed date she adhered and didn't accept any other day until 1753. Then she adopted the Gregorian calendar, which restores January the first as the New Year's Day.

The Germans during a very long period celebrated Christmas and New Year's Day together. However, they praeceded the English in accepting the Gregorian calendar. Many historians affirm the year 1700 as the time when Germany introduced the Gregorian calendar to her people. Danmark and Sweden abcepted this calendar at the some time.

Before the acceptance of the Gregorian calendar, France and the Low Countries celebrated New Years on Easter Day. As Easter has a moveable character, consequently the New Year didn't have a set date. Russia lagged behind the mentioned nations. Until the eighteenth century New Year's Day was celebrated on the first of September. Later, although she transferred the celebration to the first of January, she didn't accept the Gregorian calendar. She introduced the Julian calendar to her people, which is thirteen days behind the Gregorian. From this we conclude that she celebrated this feastday thirteen days later. Only recently Russia accepted the Gregorian calendar.

**Most of the information for this article was taken from the Catholic Encyclopedia

****

ORDER AND TIME-Continued.

their daily tasks. Everything is done according to their inclination just when they have a notion to do it. Of course they are never in time. Always late for meals, appointments, meetings and all social gatherings. They leave everthing to the last moment and then there is a frantic rush. Consequences -- they are late just the same.

Order and punctuality have a great influence upon our interior life. When one's exterior life is in order, we are justified in concluding that he leads an orderly interior life.

AURORA

EDITED MONTHLY BY THE SCHOLASTICS, O.S.B.M.

Vol. XII. No. 2. Glen Cove, New York. Febuary, 1948.

ERAT SUBDITUS ILLIS

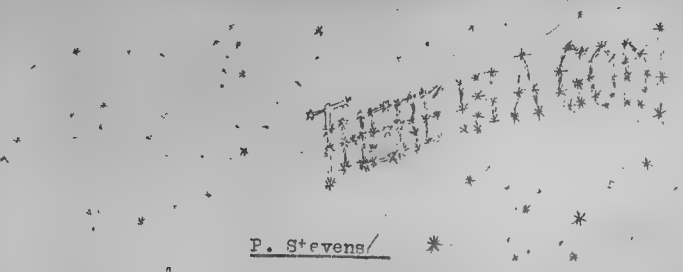

P. Stevens/

Show Him to me. Show me the existence of God. This challenge has been brought up time and again throughout all the centuries of the human race by unbelievers and those to whom the existence of God is just another fictitious story.

Today, as in all our yesterdays, this question about the existence of God is asked and argued. Millions of people of the present human race ask this question. Can we give them a satisfying answer? This is not an easy task as it may seem to be at the first glance. We cannot argue with them on the basis of the Holy Scripture. For what does the Holy Writh mean to them? How can we show them the proves of God's existence by God's own revelations, when the very existence of God to them is dubious? They consider theological arguments as falsehoods with which we desire to complicate matters and mislead them from their rightious road of truth.

These materialists as we name them, recognize the existence of that which may be seen with the eye or felt by the other senses as for an example the earth, the heavenly bodies in the sky. They are not content with speculative arguments. They want to see the existence of God as they see matter. Show me your God and I shall believe is their inquiry. So let's answer their bold challenge and show them the existence of the Supreme Being, the Divine Creator - God. Show Him to them from the enviroment that they live in. Science will serve as a medium in this task, the search for God.

Nature comrels us to acknowledge the existence of God. On the earth and sky are the fingerprints of God. Take the solar system or any other heavenly bodies. If that is too large take a speck of dust or an atom. Take

(Continued on page 8)

UKRAINE
RUTHENIA AND RUSSIA

D'Arcy.

There are many people, especially the English speaking, who indiscriminately use the words: Russia, Ruthenia and Ukraine when referring to the Ukrainian nation. However this is a gross error. These words aren't synonyms - they have their distinct significance and application. Let us briefly look into the meaning of these words.

First of all, we must firmly fix in our minds, that those whom we call Russians, were formerly called Muscovites. Having this in mind we may now proceed in analysing the origan of the word Ruthenia and how it was used.

From the IXth to the XVIIth century, that is for more than seven hundred years, the name Ruthenia (Ruś) and Ukraine were alterenately applied first of all to the Kievan province, then to the Kievan State and gradually to the whole of Ukraine. When referring to this country - the Kievan State - the Romans indistinctly used the nores Ruthenia or Russia. Many Arabian chroniclers such as Constantine Porphyrogenitus, Procopius and others called the Kievan State Rus - or Ruski. Other historians try to show that the word Ruthenia originated or has its roots taken from a Greek or Latin word.

However, according to the chronicle of Nestor, the Norse princes as early as the IX th. century have applied it to designate their people and themselves.

When th Muscovites nared their state Russia, the inhabitants of Ruthenia (Ruś) called themselves Ruthenians or Ukrainians and their country still extended from the Carpathians to the Don, along the Black Sea with Kiev - the mother of the Ukrainian cities- remained its capital.

From the middle of th XIV century the Muscivite princes added to their title the one of - "Prince of Ruthenia" - pretending that they were descendands of the Rurik family, sovereigns of Kiev. Not only have they taken our forrer name Russia (Ruś) - taken the title "Prince of Ruthenia" but also as soon

(Cont. on page 8).

DR. JEKYLL AND MR. HYDE

D'Arcy.

Book Review

Robert L. Stevenson was born in Edinburgh in 1850. He was educated at schools in Edinburgh and at the university there where he soon found that his true bent lay in the direction of letters. The strong rein of practical talent in his ancestry urged him to an active life and it was really his ill-health which satisfied his conscience in turning to literature. He led a wandering life on the continent and in America searching partly health and experiences. Meantime he was sedulously perfecting himself in the art of writing. His chief lores remained for Scotland but his most idiomatic chapters were written abroad. In the last years of his life he settled on an estate in Samoa where he died at the age of forty-five.

The story is that of a doctor named Jekyll who, by reans of a chemical phenomenon, turns himself into an insightly creature known as Mr. Hyde. Dr. Jekyll is a smooth faced man of fifty years with a slyish cast perhaps, but possessing every mark of kindness and capacity. Mr. Hyde is an inhuman creature of broken countenance, of ghastly visage and beastly character - a person to be scorned and hated by all.

The story opens with the introduction of Mr. Utterson, the lawyer, a very trusted friend of Dr. Jekyll, who is taking his usual walk with Mr. Enfield. On their way Mr. Utterson is suddenly struck by the sight of a most unusual house, which brings back memories. He relates to Mr. Enfield an incident which brought in the unsightly Mr. Hyde. The incident relates how Mr. Hyde came rushing down the street and unmercifully tramped down a little girl. Having been captured he settled the damages and then entered into this "ghost house".

Mr. Utterson is greatly moved by this recollection and he sets out to put an end to the relation of Dr. Jekyll and Mr. Hyde for it seems that Dr. Jekyll has signed his will to Mr. Hyde. Mr. Utterson calls on Dr. Lanyon, a colleague of Dr. Jekyll and the two try to settle his affair but without avail.

During the next course of events, a murder occurs. Mr. Carew a member of parliament is the victim and the murderer is identified as a vulture by the name of Hyde. Mr. Utterson and Dr. Lanyon are greatly disturbed by this new state of affairs. They call on

(Cont. on page 8).

THE IMMORTAL ESSENCE

LEO

The time was slowly drifting by in St. Michael's Academy. Three-thirty was nearing. Everyone, who finished his exercise, handed it in and waited patiently for the chimes to announce the end of the day.

Ding-g Dong-g, the chimes rang out with a pleasant note. Every boy put on the finishing touch in ordering his desk and rose up from his comfortable seat. Then Father Ambrose the principal of the Academy crossed himself reverently and commenced to recite Our Father. All the boys joined in and continued the prayer piously.

Following the feverent prayer, Father Ambrose bade everyone good-bye ending his farewell with the words, " May God bless you all."

This was the end of another ordinary schoolday for John Roski, a Ukrainian Catholic. He loved this school. There was a friendly and a christian atmosphere among all the classmates. The whole faculty cared diligently to increase the profane knowledge among the pupils. Whatmore everyone of the instructors strived earnestly to increase the sacred science. They taught the pupils to love God, to serve and venerate Him.

Without wasting any time, John hurried home to run errands for his aged mother. While on the subway, he met his neighbor, Joseph Forba, who attended a non-catholic college

"Good afternoon," Joseph greeted John. "How are you?"
"Good afternoon, John replied politely.

Then a friendly conversation began between the two youngsters. As it was the rush hour, the subway filled up quickly. Soon there weren't any seats left to sit upon. Finally an old lady walks into the subway. John, without any hesitation, rises and offers his comfortable seat to the aged lady.

"Thank you for your kindness and respect to the elders," acknowledged the grey-haired lady. "May God bless your beautiful soul."

(Turn over)

Getting off the subway, Joseph remarked, "Boy, oh boy, isn't that old lady old-fashioned? She believes that people have souls."

"Hey, Joe, what are you saying?" inquired John. "I don't understand."

"Aha, John, you don't go to a modern school," Joseph replied quickly. "That's your reason for not understanding. Our modern professors in my school teach that the modern man doesn't believe in the soul anymore. The word "soul" has become only a figure of speech, which people use loosely, sometimes to mean the whole collection of impulses, sometimes to mean tender aspirations, sometimes, when they are in a hurry, to mean nothing at all."

This shocked John. For a few minutes he remained silent until he regained his senses. Then with a stern, firm voice he spoke, "All, what you say, Joe, is false."

Joseph didn't expect this attitude from his neighbor. Therefore, noticing that John adhered firmly to his Catholic convictions, he became irritated. Joe, being stubborn did not intend to withdraw false assertion. On the contrary, he hoped to convince his friend that no soul exsists. After a few seconds of silence turning to John he said with a sneer, "Can you show me a soul?"

"No."

"Well, then no soul exsists," asserted Joe thinking that John would give in. But he was mistaken, because John knew his religion well.

"That's an irrational conclusion," John uttered. "It doesn't make sense. Because you don't feel or see a soul, it doesn't mean that the soul doesn't exsist."

"Well I'm of a different opinion," Joe interrupted. "Only that exsists which may be seen or felt by a person."

"In all circumstances?" inquired John.

Without hesitating Joe replied,"Yes, in all circumtances."

"Well, I'll prove that your last assertion is false," affirmed John. Your answer to my question will serve as a prove. Then he asked, "Does ether exsist between the earth's atmosphere and the sun?"

"Yes," Joe replied promptly.

"Well no one has ever seen or felt ether,"asserted

(Continued page 8)

ROMAN MAGISTRATES

P.Paul

From the early times of the Roman Empire, Romans had many magistrates, who held special assigned duties. The most important magistrates were: quaestors, aediles and censors, tribunes, praetors, consuls and dictators. In this brief article the duty of each official will be mentioned.

QUAESTOR

The original duty of the quaestors was to inquire into and punish capital crimes. An other obligation was to appear at the assemblies of the Roman people. Later they became officials, who took charge of the public treasury and expenditure. The original nurber of quaestors was two. Later four and from 267 B.C. eight funotioned that duty.

AEDILE

Originally, the aediles were the guards of the terple. Later they were the town police, who kept order in Rome. They also superintended the city buildings, roads, markets, markets, theatres and aramatic perforrances. They endeavored to put up the best araratic performances, because by these means they became popular in the eyes of the people. As a result this would prepare their way to higher ranks. The aediles were four in number; originally only patricians, but later two patricians and two plebeians were appointed.

CENSOR

These Roman magistrates, two in number, originally served the term of five years, afterwards of one and a half. Their obligation was to keep the census, that is, the enrolment of the names of all the citizens and the assesrent of the property of all the Romans. According to the assesment of the property, the citizens were divided into five ranks. Taxes were paid according to the rank a person belonged to. The census was taken every five years, and ended with special cereronies. Also the duty of these magistrates was to divide the public work.

(To be continued)

****
****

Dr. Jekyll and Mr. Hyde.- Continued.
Dr. Jekyll who assures both of them that Mr. Hyde will never be seen again. For a short time after this Dr. Jekyll resumes a normal life and seems to enjoy life but soon Dr. Jekyll asserts to himself that he is the "chief of sinners, chief of sufferers" and confines himself night and day in his laboratory.

Dr. Jekyll sends a letter to Dr. Lanyon and the latter becomes worried and dies, leaving the letters to Mr. Utterson and in one of ther he gives a hint of Mr. Hyde. In the meantime Mr. Utterson and Mr. Enfield in the course of their walk stop in front of the strange house and they notice the unusual aspect of the doctor as he appears at the window to speak to them. Pool, the doctor's servant, having already seen the strange Hyde and becomes worried about Dr. Jekyll and he fetches Mr. Utterson. They break their way into the laboratory where they find letters of Dr. Lanyon to Dr. Jekyll which relates how he saw Mr. Hyde turn into Dr. Jekyll.

The story comes to a climax when Dr. Jekyll gives a full statement of the case. "I knew myself the first breath of this new life, to be more wicked, tenfold more wicked sold to a slave, to my origanal evil" and asserts that he was afraid of the drug and that the balance of this nature might be overthrown and he has to continue. Mr. Hyde dies so as to show the power of good over evil.

****

THERE IS A GOD - Continued
Take the complicated structure of our human body or that of a small bee. Take a huge oak tree or a small maple leaf. Take anything. Examine and contemplate. From Mother Nature we prove the existence of God.
(To be continued)

****

RUSSIA, RUTHENIA, UKRAINE - Continued
as they have conquered Ukraine , they have imposed their sovereignty over the Ukrainian people. Whatmore they adopt hurriedly the history of Ukraine as their own.
Bibliography- (To be continued)
History of Ukraine - by M. Hrushevsky
La Vie d'Un Peuple-L'Ukraine-by R. Tisserand.

****

THE IMMORTAL ESSENCE- John. "Yet we know that it exists. Therefore we don't need to see a soul to know about its existence." (To be continued)

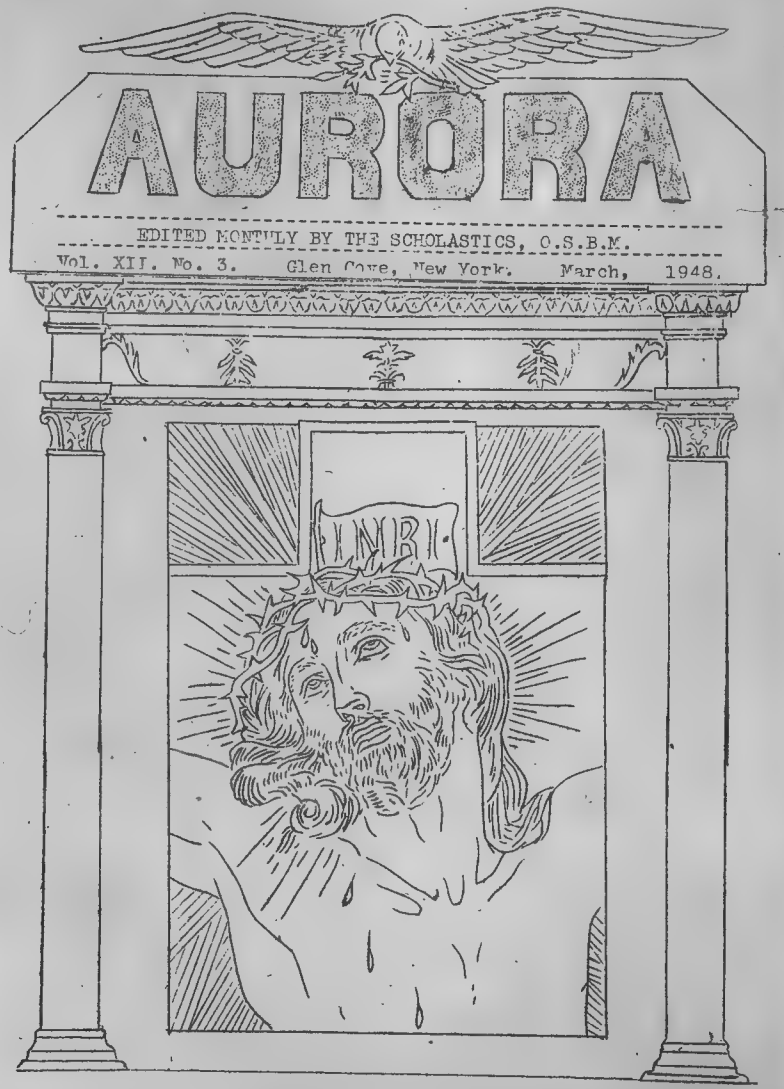

LENT IS THE TIME

Tarmin

Our Lord's life on this earth was a hidden life indeed. For thirty years He lived in the obscurity of Nazareth, and even later in His public life we read of Him more in hamlet, than the city. He spent much of His time in solitude on the mountain, in the desert and by the sea. He ended His seclusion with forty days preparation for sufferings and death.

But why did He do this for? He needed no solitude to bind Him with His Father, for He never was separated from Him. He did all this only for our sake. He undertook all these sufferings in order to give us an example in fighting against temptations and evils that befall upon us in our daily life. As you may notice, mortification and exclusion in solitude are the essential means that confirm and strenghten the spirit for our everyday trials, hardships and adversities.

The time most favorable for mortifications and seclusion in solitude is Lent. For it is the time set apart by the Church for prayer and fasting - for recollection and piety. It is the time of grace and blessing. That's what the Church proclaims and applying the words of St. Paul, that it is "the acceptible time, the day of salvation," bids all the faithful to pass the season in a truly holy and self-denying manner.

Let us then respond to the call and make sacrifices during lent. Let the days be filled with mortifications. While we take the eyes of the enviroment, we can live more spiritually; live more with living faith that nourishes the soul, than in the idle speculations of the mind; live more in death than in life. Thus if we will be mortifying the body, the spirit within us will rise to a purer life and to a closer union with God in preparation for joys of eternity. Lent well passed ensures spiritual prosperity in the future.

#######

There is a God - continued

space at a volicity of 68,400 miles per hour. What speed! And yet what smoothness for even a baby isn't disturbed in the cradle.

Considering these facts about the solar system, constellations, galaxies and the billionns of gigantic bodies floating in the universe, whose very vastness

(Continued page 8)

THERE IS A GOD

(2)

I. Stevens.

Cicero, the Roman philosopher and orator, a pagan once said, "When we look up at the sky and contemplate the heavenly bodies, can there be anything more plain and obvious than that there is some higher being of surpassing intelligence governing all these things?"(De Natura Deorum)

That was said two thousand years ago. What about today? Have our heavens changed? Can't the heavenly bodies of today convince the modern world of the existence of a Divine Intelligence, as they have convinced thousands in the years gone by?

You go for a stroll in the cool darkness of a bright autumn night. You glance at the sky, and there above you are thousands of little twinkling lights. But astronomers see something different with the aid of huge telescopes at the Mount Wilson's Observetory. They see huge bodies , that are incomparable in size with the earth, revolving through space. Science with delicate instruments and careful calculations proves to us incredible facts about these stars.

We all look upon our earth as something large. We take delight in bragging about its size. It's large because its diameter is eight thousand miles. But what shall we say about a star named "Arcturus" whose diamiter is twenty million miles. Our earth is a large planet. But science affirms that a star "Betelguise" is 30,000,000,000,000 times as great as the earth. Light travels at the rate of 186,000 miles per second. Thus from the moon it reaches us in 1¼ minutes, from the sun in eight minutes. But light from this star takes over one hundred light years to reach us. Professor Shapley of the Harvard Observatory has reported stars over a million light years away from the earth. That is it would take more than a million years for their light to reach our planet.

The Milky Way seems to be a narrow path of sparkling whitish light. In reality there are millions of stars far apart revolving around eachother on their accurate orbits.

Now let's take a look at our own sun and earth. We love the gentle, silent warmth of our good old Sol. But it certainly isn't gentle when we consider it as a fiery furnace with red hot flames a quarter of a million miles high. Neither is it silent . It is a roaring ball of fire.

Now let's consider our earth. It is shooting through

UKRAINE

RUTHENIA and RUSSIA

D'Arcy 2)

After Muscovy had conquered the Kievan State -the Ukraine, she named herself Russia - thus taking the name of the newly subjugated people, who were called Ruski. Simultaneously she adopted their history.

Muscovy, the newly formed empire under the name of Russia, certainly gained a lot with the subjugation of the Kievan State, Ukraine, at that time belonged to the civilized people of the continent. She not only had the oriental civilization, but she already knew a great deal of the Mediterraneon civilization. On the contrary, Muscovy, at that period of her existence, was only a swarp land, semihyperborean almost barbarian and its people were all enveloped in fabulous legends.

Muscovy had received not only her civilization but also adapted herself to the traditions of the Ruthenians. She suddenly enriched herself with a splendid history that glittered with the magnificence of Kiev, the brilliant reign of Saint Vladimir the Great, of Yaroslaw the Sage - whose daughter became queen of France - Queen Ann, the wife of Henry I[st].

Due to this subjugation the Ruthenians called themselves Ukrainians to distinguish themselves from the Muscovities, who now call themselves Russians. However the Ukrainians have never abandoned their former name i.e. Ruthenians.

If we were to stop and think for a while, how do the different names come to mean a certain specific object in that or other language. We would all come to the conclusion, I think, that all the names are arbitrary a matter of arbitration. We call this by this name because all agreed to call it so. The object named, doesn't lose any of its former qualities just because it is named so. The same may be said in referring to the Ruthenians. Certainly we did change our name and called ourselves Ukrainians - but does this imply that we have lost all that was ours under the former name? Certainly not! Our history, our fame still belongs to us.

Sin has many tools but a lie is the handle that fits them all. Oliver Wendell Holmes.

Where there is room in the heart there is always room in the house. Thomas Moore.

ROMAN MAGISTRATES

P.Paul 2)

TRIBUNE

There were*kinds of tribunes in the Roman Empire: First was the Tribune of the People. Their duty was to defend the rights and interests of the Roman plebeians against the encroachments of the patricians. The tribunes of the people had special rights.

1) Sacro Sancti - No one was allowed to accuse or punish them.

2) Ius agendi cum plebi - They were allowed to call the people to a meeting at any time.

3) Ius intercedendi - They had the right to ask the country for an explanation in all cases.

4) Veto - They also had the right of veto.

Originally there were four of them, later ten.

Second were the Military Tribunes. These were the officers of the army, six to each legion, who commanded in turn, each two months at a time. A legion consisted of 3000 to 6000 soldiers.

PRAETOR

The praetors were the Roman magistrates charged with the administration of justice. Originally two, the praetor urbanus and the praetor peregrinus, of whom the latter was judge in disputes between foreigners and also between Roman citizens and foreigners. The former was judge in disputes between Roman citizens.

After serving one year as a praetor in Rome, they were sent to a province as a governor. There they were called propraetor. (To be continued).

*two

*****

STUDYING FOREIGN LANGUAGES

P.B.

For most purposes of a practical nature, one should carefully consider the advisability of studying at least two modern foreign languages, such as French German, Italian, or Spanish. German is useful if one expects to do much scientific research. French is valuable in the study of the humanities and the social sciences. There are many families of languages including: Indo-European, Semitic, Hamitic, Monosyllabic, Ural-Altaic, Dravidian, Malay-Polynesian, Caucasian, Bantu. The Indo-European family includes Greek, Latin, Roman languages (French, Spanish, Portuguese, Italian, Rumanian) Teutonic languages (German, Dutch, English, Flemish, Scandinavian languages), (Cont. on page 8).

THE IMMORTAL ESSENCE

LEO (2)

John Roski and Joseph Korba are arguing about the existence of the human soul. John is applying all his knowledge of Religion to convince Joe that all human beings have an immortal soul.

"What sources do you have to prove the existence of the soul?" inquired Joe.

"We have the Divine Revelation," John answered politely. "Also the existence of the soul can be proven by sober reasoning."

"Well, I don't believe in the Divine Revelation. Therefore prove your assertion with the use of reasoning power," explained Joe.

"Very gladly," replied John, "but I feel very sorry for you Joey. You have lost your faith in the non-catholic school. You would be much better off if you would acknowledge the Divine Revelation, because the speculative truths and the revealed truths are closely united. They go hand in hand."

"Well, why do you need the Divine Revelation, if you can prove the existence of the soul by reasoning?" asked Joe.

"H'm, We really don't need the Divine Revelation to prove the existence or the immortality of the human soul. If the Revelation affirms the same assertion that we arrive at with our reasoning power, then we are absolutely positive that our assertion is true. The divine Revelation only confirms our assertion.

"Well, this is a little off of our subject. So let's return to the soul," insisted John.

"Alright. But before you prove the immortality of the soul, tell me what is a soul?" implored Joe. "Has it got hands , feet or anyother members of the body?"

"Oh, no!" John answered. "The soul hasn't any hands or feet or anyother member. It is a simple substance."

"What do you mean by 'simple substance'," inquired Joseph.

"Saying the soul is a simple substance, we affirm that the soul is not composed of parts but is one substance by itself," explained John. "Therefore a simple substance is something that can't be divided into parts.

"Whatmore," continued John, "the soul is the first principle of life in all human beings. Without the soul we can't think, talk or move. Every living person has a soul. No one can live without a soul."

"Chemical and physical changes are the principle of life, not the soul," Joe argued.

"Your assumption is false," John retorted quickly. "Chemical and physical changes are properties of matter. Matter can't think or understand. Therefore it can't be the principle of life in people. Chemical and physical changes only aid people in life." (To be continued)

OUR FRIEND "JESUS"

TERRY

In a tiny tabernacle lives our dearest Friend,
Who is forgotten by all who should comprehend
That sincere love and homage to Him is due
For countless graces, which He sends us anew.

He is the Good sheperd, always tending His flock,
Established on His representative, Peter "THE ROCK"
Let us visit Him so abandoned and all, all alone,
And genuflect as we pray before His holy Throne:

O dearest Jesus! Please receive us as a friend,
Accept our love which we to you sincerely send.
After all, we are so weak and You so strong,
Please do defend us from all that is wrong.

Hear our little song of devotion to You..,
For they that truly love You are but few..,
Whisper to us the secret of Your love so great
For those, who show You only coldness and hate.

Why did You carry that cross of unbearable pain..,
And permit Herod to insult and mock of You as insane?
Yet You readily forgave them all, and even those
Who cruelly hurted, stabbed and against You rose.

Wasn't this Your love, which was so courageous?
Isn't this what You teach from ages to ages?
To love one another, to forgive and to pardon,
To plant our merits in Your celestial garden?

To know is good, but to practise is better.
You taught us both, now what is the matter?
We live in sin and ignorance of Your might
We forget You though we live in Your sight.

Forgiveness from Thee, dear Jesus we humbly plead,
And beg an endless flow of graces which we need
To live a holy, rigorous and repentant life anew
To follow You, our most holy model so noble and true.

VVVVVVVVVVV
VVVVVVV
VVV

Studying Foreign Languages. (Continued)

Aryan, Armenian, Baltic (Lithuanian, Lettish, and Slavonic tongues), and Albanian. It is sometimes best to limit oneself to the study, at one time, of the languages belonging to the same family of languages.

Some educators are skeptical about the wisdom of devoting years of study to Latin or Greek. On the other hand, it is frequently asserted that study of the classical languages assists one's command of English. Unfortunately, few students acquire a working mastery of these languages. Those who condemn the study of Latin and Greek maintain that it would be best to spend the required time on the further study of English. These critics assert that most students quickly forget what they have learned of classical languages, never master them efficiently, and fail to secure benifits comparable to the great amount of work required. There are however, many worthwhile advantages to the study of ancient languages, espedially if one can learn to think in terms of the language, and live with it. At any rate, you should read translation of the great classical masterpieces.

.....

There is a God. (Continued)

overwhems human thought, inevitably, the question forces itself upon us, Where has all this come from? By accident? Where has this perfect order existing in the heavens come from? Laws of nature. But where have the laws come from? There is only one logical answer. Everyone with logical reasoning and comron sense can give only one answer. It must have been created by God. "The heavens show forth the glory of God, and the firmament declareth the work of His hands." (Ps. XVIII,2).

(To be continued).

****

A Good Remedy.

"Why is it, Sar, that one never hears of a darly committing suicide?" inquired the Northerner.

"Well, you see, its disaway, boss: When a white pusson has any trouble he sets down an' gits to studyin' 'bout it an' aworrin'. Them first thin' you know he's done killed hisse'f. But when a colored man sets down to think 'bout his troubles, why, he jes' nacherly goes to sleep!" Life.

Break for Church-goers.

A parish priest changed the time of the morning service from 11 a.m. to 9:30 because "I want to give women a chance to cook their Sunday dinners and the men to have their round of golf after they've been to church. The Priest.

AURORA

EDITED MONTHLY BY THE SCHOLASTICS, O.S.B.M.

Vol. LII. No. 4-5. Glen Cove, New York. April-May 1948.

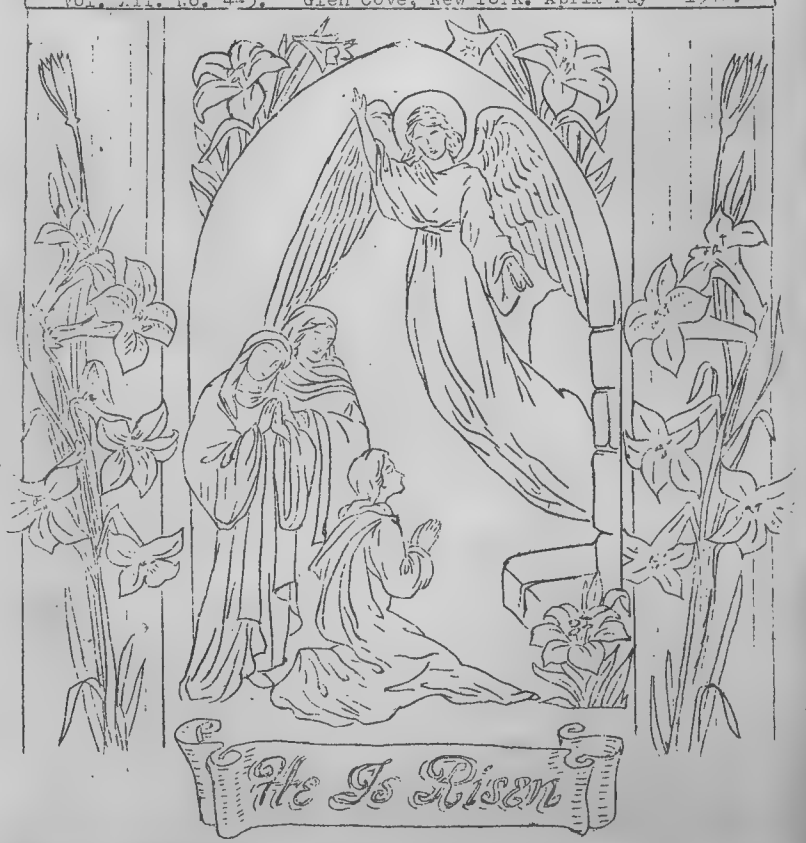

Easter

Mike Ross

Every year when, the bitter cold winter season is ended and when everything wakes out of its winter slumber finding itself laughed at by the warm sun and chirrups of the birds, we observe and rejoice with the happy Easter Holidays. We all know what Easter Sunday means to all us Christians.

But for a change, let us give a thought to the word Easter and see how different languages express Easter. The English term, as Ven. Bede puts it, relates to to Ēastre, a Teutonic goddess of the rising light of day and spring. The Anglo-Saxons had the words ēaster and ēastron, while the old High German word for it is: Ôstra, Ôstrara, Ostrarûn. In German, the term is Ostern. Here the similarity in these words is plainly seen.

Now the Greek term for Easter, which is so familiar for the Ukrainians, is Πάσχα. The Greeks call Easter: the Πάσχα ἀναστάσιμον; and Good Friday: the Πάσχα σταυρώσιμον. According to this, the Latins used the respective terms Pascha resurrectionis, and Pascha crucifixionis. In the Roman and Monastic Breviaries the feast bears the title: Dominica Resurrectionis. In the Mozarabic Breviary it is named: In Laetatione Diei Paschae Resurrectionis, while the Ambrosian Breviary has it as: In Die Sancto Paschae.

Since the feast originally received its name from the Hebrews and Greeks, as Πάσχα, and pesach which means passover (transitus), many of the Romance languages have adopted the Hebrew-Greek term: Pascha. For example, here are a few: in Latin: Pascha; Italian: Pasqua; Spanish: Pascua; French: Pâques. Besides these some Celtic and Teutonic nations use it also. The Scotch call it: Pask; Dutch: Paschen; Danish: Paaske; Swedish: Pask.

And the Ukrainians call it Великдень, and a great day it really is. For it is the feastum festorum and festivitas festivitatum. Yes, many nations praise and rejoice in celebrating Christ's resurrection. Christ, coming to our earth not only rises Himself from the grave, but also raises us all from the grave of sins to heavenly glory and happiness. Considering and seeing how very spiritually dead in sins the world of today is, let us pray the Lord to have mercy upon the modern sinners, and with His infinite mercy and goodness raise them from their sins and give them the true life in God's grace.

THERE IS A GOD!

P. Stevens.

"Deus est maximus in minimis"(God shines forth most clearly in the smallest things), said St. Augustine back in the fifth century.

Great are the heavens. They are great because of their vastness - their greatness. But no less is the greatness of the sub-microscopic world. It is great because of its smallness, because it is so tiny.

We now live in the "Atomic Age". We have heard about the tremendous strenght of the atom. Science has not only taught how to split the atom and make destructive atomic weapons, but also revealed many other interesting facts about the atom. Now let us look at what distinguished physicists have to say about the atom. Among are them two American Nobel Prize winners in physics, Professors Robert Andrews Millikan and Arthur H. Compton.

The atom can be broken into a proton and electrons. Matter does not consist of hard inert pellets. Our table, lamp, the pen we write with are not solid stationary articles as we all imagine them to be. They are composed of particles of the atom's protons and electrons, which are in a state of tremendous activity.

In the atom, around its central nucleus of positive electricity called a proton, the electrons revolve as the planets revolve about the sun. Although the atom is so small, as to be invisible to the naked eye, science has measured the speed of these electrons to be several thousand million million times per second. Thus, in an orbit of less than one-millionth of an inch in diameter, it travels with a velocity of hundreds of miles a second. Astonishing and hardly believable are these facts, yet physicists ask us to believe them as established facts of science.

Now let us look at something more common and familiar than the atom. Lets take a particle of our ordinary chimney soot. Dr. George L. Clark, professor of X-Ray chemistery at the University of Illinois, threw upon a screen an X-Ray picture of a particle of soot. What did he see? No douth he saw the particle of soot, but it certainly did not resemble the one we see and brush of our cloths. That soot, like a snow-flake on our window pane traced out a wonderful pattern, a remarkable symmetry, a perfect geometrical arrangement, (Cont. on page 5).

THE IMMORTAL ESSENCE

(3)

LEO

John Roski having proved the simplicity of the soul progresses in proving the immotality of the human soul.

"The soul is a spiritual being ," continued John. "That means it may exsist without the body and is independent of the body in its functions.

"Do you wish to tell me that the soul is wholly independent of the body in all of its functions?" asked Joe. "Look, the soul cannot see, hear,ect. The body only sees or hears."

"Yes in these cases the soul is extrinsecally dependent of the body but not intrinsecally. People could destroy the senses but they cannot destroy the soul," replied John. "It is true we see with our senses but if we would not have a soul, it would be impossible to see or hear. Functions of the senses are dependent of the soul."

"Well, I acknowledge the simplicity and spirituality of the soul, but this doesn't prove the immortality of the soul," objected Joe bluntly.

"Sure, simplicity and spirituality prove the immortality of the soul," affirmed John.

"How do you prove that?" inquired Joe. "I can't understand."

"First of all immortality is a state in which a living being never stops living, that is it never dies. When referring to the soul, we wish to confirm that the soul will live forever and never die," explained John.

"Couldn't almighty God destroy the soul?"

"Of course, God could destroy the soul, if we consider His greatness and His power," replied John. "But we consider the goodness, sanctity and justice of our almighty God, it is absolutely impossible that he could destroy our soul."

"How do you prove the immortality?" interrupted Joe.

"Well, here is the proof." asserted John. Whatever is immortal, it must be incorruptible. Our soul is incorruptible. Therefore it is immortal."

"Prove that the soulis incorruptible," demanded Joseph.

"Well that is incorruptible which cannot be destroyed by any means,"continued John. "Whatmore, our soul has this attribute. It can't be destroyed by being broken into parts because it is a simple substance. Neither is it destroyed by the corruption of the body because it exsists without being intrinsecally dependent of the body, that is it is spiritual."

(Continued on page 8.)

ROMAN MAGISTRATES

P.Paul

3)

CONSUL

After the fall of the Roman empire the chief magistrates of the Roman State were the consuls. They were chosen by the comitia centuriata, originally from patricians only, but later after 365 B.C. also from the plebeians. They fulfilled their duties in turns. All decisions of one consul were not valid or obligatory if the other consul did not give his consent.

Their duty was:
1) To hold the meetings of the comitia centuriata and the senate.
2) To lead the army during war.

Their right to punish was limited only by that, that the accused was able to free hirself by appealing to the people - provocatio. In war they had absolute power. According to the length of their ruling were counted the years. Consuls were picked out each year.

DICTATOR

In Rome, a dictator was an extraordinary magistrate, elected in times of great emergency for six months, superseding all other magistrates, and armed with absolute power.

On this we end the history of the Roman magistrates. There were many other civil officers in the Roman magistracy but these that we have mentioned are of the most important.

****

THERE IS A GOD.

a beauty that no architecture, no sculpture can ever come close to its like in comparison.

Again we come to the question, where has the strenght, the speed of the atom, or the beauty of a speck of soot come from? The earth and the planets, a grain of sand, a speck of dust, the flower and the bird call forth to us and demand a Suprere Ruler and Architect of the universe.

But the fool hath said in his heart,"There is no God", but he who has ears and eyes, he who has given hirself the trouble of looking deeper into nature and its laws, shall bend his head before this glorious world and with reverence to its creator and designer shall humbly say,

"THERE IS A GOD".

Miraculous Medal

Terry.

Many of us doubtlessly have heard of the Miraculous Medal. Many of us wear it. However few of us knew its origin. This following incident dates back to the year 1830. In Paris a fared city of France knelt a young nun in prayer. This was Sister Catherine Laboure, a member of the Sisters of Charity. She was suddenly startled by a voice instructing her to go to the chapel. As she hurried down the corridor, she was met by a child of striking beauty.

The child smiled and took her by the hand. Sister Catherine knew at once that this was her guardian angle. As she entered the chapel a glorious figure appeared before her eyes. She saw the Virgin Mary, who stood before her in dazzling beauty and splendor. Our vocabulary is but too insufficient to express or to picture the heavenly sight.

The following November, Sr. Catherine again saw our blessed Mother. This time, she at once noticed that the vision was standing on a globe and bearing in her hands another globe. Fascinating rays of light, like sparkling jewels, shone fror her fingers. They were the symbols of graces which Our Blessed Mother bestows on all who ask for them.

Around the figure were blinding letters of gold, which read: 'O Mary conceived without sin, pray for us, who have recourse to Thee.' A voice was heard which bade Sr. Catherine to have a medal [illegible] like the vision of the Immaculate Conception. In the following month, Virgin Mary again appeared to her faithful servant and again commanded her to have the medal made. All who wear the medal and have faith in its power would receive great favors and graces.

Hence the devotion to the Miraculous Medal spread quickly and numerous miracles have taken place as a result. As we probably know Children of Mary are invested with a Medal and wear it upon a blue ribbon, which is our Blessed Virgin's color. Today no medal is so generally worn as the Miraculous Medal.

****
*****

If I love Mary, I am sure of perseverance and I shall obtain from God whatsoever I wish.

St. John Berchmans.

MARIA!

TOTA PULCHRA ES, ET MACULA NON EST IN TE

SLEEP TIGHT

TIRO

If you can't sleep, don't count sheep! It won't help anyway. After experimenting with close to two million people, doctors of Colgate University concluded their research on sleep. They found that everyone gets a touch of insomnia from time to time.

The reasons for sleeplessness are either physical or psychological; the psychological can be traced to anxiety, nervous tension or worrying. The tests of W.W.Kahr and Donald A. Laird, of the same university, prove that tired and strained eyes also prevent sleep.

To induce sleep these medical men recommended a warm bath for 20 minutes. Another more convenient method, if the weather is cool, is to throw back the covers until the body becomes uncomfortably chilly. Then cover up again. The fresh supply of blood and sense of warmth should be a help. But if the atmosphere is warm, then try imitating the slow, deep, rythrical breathing of actual sleep, moving the chest in an oval shape.

Before going to bed it is preferable to do lighter tasks or pastimes, such as writing a letter, playing cards or reading a non-fiction book. On the other hand intense mental work, worrying, etc., are sure to prevent immediate slumber.

Other widely-accepted beliefs about sleep were declared false. The one that an hour of sleep before midnight is better than two afterward is without foundation. Sleeping like a log is also not true in fact; a sleeper changes position 20 to 60 times a night. The most unfounded fact is that of being able to get along on five to seven hours of sleep. Whereas the best authorities of eminent universities, medical centres and military academies, after years of experience, all agree on eight hours of sleep, especially for students.

VVVVVV

THE IMMORTAL ESSENCE * Continued

"Well; I must acknowledge that you have convinced me that my soul is an immortal essence," Joseph spoke slowly. "Now I believe that my soul is immortal. Your conversation, John, and your arguments have converted me. Knowledge of the fact that all human souls are immortal, will have a great effect upon my private and social life."

THE SECRET

OF GETTING THINGS DONE.

Terry.

A woman once went to an old hermit, and told him that everything went wrong at her house and ~~that~~ she did not know how it was, but that she became poorer every year.

The hermit, a cheerful old man, told her to wait a minute and then brought her a little box sealed up, and said: "You must take this little box and carry it three times every day and night, for a year, into the kitchen, the cellar, the stable, and to every corner of the house and bring it back to me, when the year is over".

The good woman had a great faith in the boy, and carried it about just as she had been told. When she went next day into the cellar a servant was taking out beer without her permission.

When she came to the kitchen late at night the maid was making a great supper for herself, with pancakes and what not. When she went to the stables, she found that the cows were standing deep in dirt and the horses had only hay instead of clover, and had not been curried. Every day she found something wrong.

After the year had past, she took the box back to the hermit, and said to him: "Everything is better now. Let me have the box another year, will you please? It does wonders!"

But the hermit laughed and said: "I can not let you have the boy and oh! there was nothing in it but a slip of paper, with these words written on it: 'If you want things to go well, you must look after them yourself.'"

LIFE IN QUOTABLE FORM

Progess: When you get a job done, pause for a moment before you start the next one. This pause will give you time to raise your sights a little higher so that the new work you undertake will be better.

Mud: The moment you start slinging mud about somebody else, you begin to lose your grip as well as your ground.

Accomplishment: The best things in life never raise the white flag of surrender; they've got to be taken by storm.

Snob: A snob is a person who is so dizzy from looking up at people above him that he can't see a thing in people of his own level.

Success: Success defies the law of gravity; it means getting to the top of the ladder by staying on the level.

O.A.Battista.

CHARACTER STUDY IN CHANCER'S PROLOGUE

D'Arcy.

In creating the character studies of the Prologue, Chancer has clearly blended characteristics common to different social types with more personalized descriptive detail. Thereby achieving almost photographic likeness.

Chancer points out to us the different social groups existing at that time by describing to us how they were dressed. His character descriptions are so perfect, that we can almost see a photographic picture of these persons.

The Prologue of the Canterbury Tales gives full play to Chancer's great gift, which is portraiture; the depicting of human beings with amusement, insight, poise and good will. In the presence of his variety of observation and richness of sympathy one gladly declares as did John Dryden, "Here is God's plenty."

Now to illustrate how he points out these different things lets look into the character description of a Squire. Chancer starts out by saying that the Squire is young and a gallant knight. And as most young men are he was a lover. By these three descriptions we can almost picture the personality of that young Squire. Then he goes on depicting his physical characteristics: curly locks, the body is shaped and strong. His suit was embroidered like a meadow full of flowers red and white. His tunic was short with long wide sleeves. He could, sit his horse and ride with grace, joust and dance and dance and draw and paint.

By reading this description of the squire we can at once say that the Squire belonged to the priveledged class of people - the nobles. Now we can picture in our mind the portrait of this young Squire . We at once assume that he is tall, husky, dark and young - a model squire, a lover, a great singer and musician, therefore he would have a sort of gay appearance, etc. Likewise Chancer in his description of other characters makes them life like.

###

His Official Appointment

When the term of an old negro preacher had expired, he arose and said: "Bredden, de time ah heah fo' de re-election eb yo' pastoh fo' anudder yeah. All those fabborin'me fo' you' pastoh' will please say 'Aye.'"

But this preacher had made himself rather unpopular in the past year, and now there was no response.

"Ha!" he said,"silence gibs consent, I'se you' pastoh fo' anudder year." Anon.

WHAT THE YOUNG FOLKS THINK ABOUT THE PRIEST'S SERMON

Rocny

Sometimes, when we preach a sermon, or hear one, we stop to think, of what value a sermon is, in this modern age, especially to the youth. How do the teen-agers react to Sunday sermons? Do the sermons leave any impression on them? What kind of sermons do they like, or don't they care for ther at all? How long do they want the sermon to be? These, and similar questions arise in our minds. If we knew the youth's point of view on good and bad preaching we could make our sermons more effective.

We are not the only ones whom such interrogations molest. In fact members of the clergy undertook the task, to have questions similar to the following answered by high school students in one of the large cities of the United States.

The questions submitted were:

A. Why do you like a certain sermon?
   1. Is it the preacher's voice?
   2. Is it the manner in which he presents the material.
   3. Is it the material he presents.

B. Why don't you like a certain sermon?
   1. Is it the preachers voice?
   2. Is it the manner in which he presents the material?
   3. Is it the material he presents?

C. How long, do you think, a sermon during Mass on Sunday should be?
   1. Do you think 20 minutes is too long? Why?
   2. Do you think 5 minutes is too short? Why?

D. What topics would you like to have treated in sermons?
   1. What topics do not appeal to you? Put down as many as you can think of.

Altogether 1f2 students from 32 parishes gave their opinions. Most of the papers submitted bore intelligent evaluations of preaching. An example of the paper considered the best will give the reader an idea of the answers submitted.

A. I usually like the serron of a certain preacher because the subject he presents relates directly to me; that is, it is a subject in which I am interested and which concerns me directly. If his manner is pleasant and if he presents his material using examples and illustrations and gives definite ideas, the sermon interests me even more and leaves a deep impression.

The preachers voice is not so important, but it helps if it is pleasant. Few people like to listen to a preacher who scolds. If he speaks clearly and distinctly, this is even better, for the sermon is better understood.

B. If the preacher uses philosophical terms and phrases and gives no practical ideas, I usually find that his sermon has no value for me and does not impress me.

If the preacher mumbles, so that he is not heard distinctly, I gain no benefit from his talk. I also believe that the use of examples and illustrations is essential - without them a sermon falls flat.

C. I think a sermon of 20 minutes is much too long. In my estimation, approximately 8 minutes is sufficient. I feel that, if the preacher has his talk well prepared, it can be delivered in 8 minutes and impress the listeners more than a 20-minute talk. By the end of a 20-minute sermon the preacher has in all probably repeated the same things too many times, loses the interest of his listeners and fails to impress them and to carry over his point. I think that after 10 minutes the majority of the people are so tired that they don't hear what is being said.

It should not be less than 5 minutes, however, for then there is no sermon, but only an announcement.

D. Topics favored: Juvenile Delinquency; Duties and Privileges of a Church Member; Christian Virtues; Importance of Prayer and Sacrifice; Beatitudes; Ten Commandments; Sin (how it affects my neighbor, how it affects me); Occasions of Sin and How to Avoid Them; Last Judgement; Eternal Damnation; Heaven; Purgatory; Problems of Youth; Purity; Mixed Marriages; Dates; Courtship; Respect towards Priesthood; Love of Neighbor; More Life-Why Important; Prayer.

Topics unfavored: Church Rituals; Happenings in the Old Testament; Examples of Saints Without Practical Application; Virtues in the abstract; Theories of Certain Doctors of the Church; Money.

In a nut shell, the consensus of opinion is that all three elements - the preacher's voice, the manner in which he presents the material, and the material he presents play an equally important part in the delivery of a sermon.

The voice of the preacher should be clear and distinct and not too loud or soft. He should not "beat around the bush", recite his sermon, or be guilty of repetition and unpreparedness. Half of his audience will accept a 20 minute sermon and the other half will prefer a shorter one. Very few will be satisfied with a 5-minute sermon. The preacher will be appealing if he uses examples and avoids philosophical language.

AURORA

EDITED MONTHLY BY THE SCHOLASTICS, O.S.B.M.

Vol. XII. No. 6. Glen Cove, New York, November 1948.

"My Son, give me thy heart and let thine eyes observe my ways" (Prov. 23, 26).

WHY ARE WE CALLED GREEK CATHOLICS ?

People often wonder why we Ukrainians, though profess to be Catholics, in some matters differ from other Catholics. Our religious ceremonies, church vestments, liturgical language and prayers are so unlike those of others. Morever, they cannot explain the reason why we term ourselves Greek Catholics. For many are of the opinion, and this is a common belief among those not well acquainted with the history of the Catholic Church must invariably be a Roman Catholic. This is not an uncommon question and often remains an unsolved problem to many.

To belong to the Catholic Church three essentials are required; namely, to profess the true faith of Jesus Christ, to have the seven Sacraments, and to recognize the Pope as the true head of the Church. And verily, all Catholics agree in these three requisites. If any difference occurs it is only in the outward manifestation of whorship which is of minor importance.

These incidental differences existing among Catholics take their origin yet from the early years of Christianity. The Christian civilization of the East with its centre in Constantinople varied greatly from the West with Rome at its head. They were as two worlds separately existing yet linked together by the common tie of the Christian Religion. The Pope at Rome had supreme ecclesiastic jurisdiction in the East and West, yet in local matters eash followed its own customs. Hence variance in rite developed. Ceremonies, prayers and other forms of whorship developed to meet local needs, but the fundamentals of religion remained the same in both.

When Christianity was introduced in Ukraine in 988, it came from the East, by way of Greece and Her clergy. A Greek hierarchy was established, dependent upon the Patriarch of Contantinople and consequently all forms of worship as cermonies, church customs, language and dress came from Greece. In other words Ukraine accepted the Catholic Faith according to the Greek rite.

In the XIth century the Great Schism (breaking away) originated with the result that the entire East including those countries which accepted Christianity from Greece broke away from Rome. Ukraine too fell away. But after several centuries of separation the Ukrainian Nation was reunited to the Catholic Church. They were allowed to retain their Eastern rite to which they adhered before the schism. They remain Catholics of that rite to this day.

Continued on page 4.

St. Josaphat of the 20th Century.

Mi-Kros.

"Who's that ??! I thought St. Josaphat OSBM was a 17th century saint?...Now who is this new saintly man of the 20th century?"

Confidentially, mon frère, it is YOU. "What me?!" Yes you! This is nothing to get alarmed about, nothing at all. "Now just what are you driving at?" Well this is what I mean --- Every year on St. Josaphat's feast day and during the year ever so often we repeatedly hear about His saintly life, heroic virtues and merits..... Now this year, instead of just recalling to mind His noble life and virtues and just stopping there, why not continue from this point and do a little reflecting and from there --- action!

We obviously know of St. Josaphat's circumstances. We also know the state our people, both secular and religious lived in then, as well as their general knowledge and outlook on live. Is our present state much more glorious in this respect?? If we don't, WHO will arourse our nation from it's evident spiritual slumber, stimulate in it a livelier faith, love of God and neighbor? Who is to be that "Light of world and Salt of the Earth" that sturdy pillar of Christianity if not WE, the future missionaries of Christ??! Isn't this enough to incite us to follow in the footsteps of St. Josaphat --- Our Brother?

But can we do it? Yes, of course we can, not by ourselves but with the help of God's grace.

True, there are only few of us - but if we constantly keep St. Josaphat's ideals and examplary life before us, we are bound with the help of God do a job greater than we did ever expect to...

As we have above mentioned - admiring St. Josaphat's heroic and zealous life is but too little. We need action. Action which is now very urgent in our life as a scholastic, laybrother or priest. It is soley up to us.

If we loe God, our Basilian Order, Our Ukrainian Nation we will show it definitely in deed.

Then every individual of the Order of St. Basil the Great will be a "ST. JOSAPHAT OSBM OF THE 20th CENTURY!

****

The tears of saints more sweet by far,
Than all the songs of sinners are.
Robert Herrick.

OUR IDEAL

Leo.

The Catholic Church is not governed by strength of muscle or by the force of armies, but by the power of mind. The Pope, bishops and priest inspire thoughts and ideas which in turn transform the spiritual life of the faithful. Thoughts of distinguished religious individuals had a great influence on the mode of life and the formation of the Church History.

Why does the Catholic Church influence the laity? The primary reason is that the laymen conscious of their human frailty, submit themselves to the leadership of God's elects who posses the necessary graces in leading the faithful along the road of salvation.

Human beings strive to achieve the intended purpose of their work. This intention comes only from the mind, from the ideal because of which a person works and lives. Every mans deed is an outcome of his ideal. These ideals either lead men onward to great heights or cause their eternal perdition. Persons imbued with great ideals are usually able to greatly influence others as by an invisible force. Their words set man's heart aflame and conquer the resistence of masses.

Scholastics must constantly keep this in mind, that from their ideals to a great extent depends the salvation or perdition of many souls. If inspired by saintly ideals, we may become God's mediators in delivering souls from sin and eternal damnation. But if we entertain low earthly ideals, or none whatsoever, we may become the devils instrument in condemning souls to everlasting punishment.

Most naturally, we all intend to save souls. Consequently our ideals must be more appropriate to our intentions. Therefore the most important and primary ideal for Basilians is personal sanctity in the highest degree possible. Our Order firstly exists for this purpose. Personal sanctity is not only essential to our salvation, but most of all in sanctifying others. He that possesses sanctity leads men to the gates of heaven because he has the spiritual strength to conquer all obstacles that may be of hindrance on the road to holiness. To be continued next month.

WHY ARE WE CALLED GREEK CATHOLICS. Cont. from p. 2.

Sometimes the Ukrainian Catholics are referred to as Uniates, to signify their reunion with the Catholic Church, and also to distinguish them from the remaining Eastern nations who still remain in schism.

Father P. Dydyk OSBM.

WHERE ARE THE RICH?

We probably may have or may have not heard of the history of our St. Josaphat's Monastery, formerly the Aldred Estate in Glen Cove, L.I. Nevertheless you shall hear it from the lips of the multimillionaire himself, as he was interviewed by a reporter.

J.E.Aldred, formerly public utilities magnate, whose fortune once was estimated to be more than 80 millions, leaned back in his chair today in his office on the 30th floor of 40 Wall St. and said that, although he'd lost his money, he did not consider himself a poor man.

"It depends on what you call poor, on what your sense of values is," he continued. "It's true that I lost Ormston, my Long Island home, but when I lost it I lost a lot of responsibilities. A $3,000,000 estate carries obligations. The upkeep was over $100,000 a year."

Thoughtfully, he rearranged the ornaments on his desk. "I know a lot more on Long Island who'll be losing their estat before this year has gone if the taxes continue to rise. I think Henry George had something in that single tax idea."

Only Three Left.

Mr. Aldred spoke cautiously at first, but as he warmed up to his subject he became more expansive. He looked like anyone of the men you see sitting in Fifth Ave. club windows. His dark suit was expensively unobtrusive, his striped black and white shirt harmonized correctly with the pattern of his tie, and his small, gray mustache had a military symmetry of line.

Seated there in his paneled Circassion walnut office with its carved marble fireplace and fine view of the harbor, he might still have been the millionaire utilities executive, the builder of great power companies. The illusion would have been perfect save for one thing, the stillness of the offices which stretched, one after the other off the broad corridor beyond the room where he sat.

Aside from a receptionist and a young filing girl filing records, the place was completely empty. No clicking of typewriter keys, no ringing of telephones, no sounds of a busy office life here.

$200,000 Paint Job.

"We used to have this entire floor," Mr. Aldred explained. "In fact, we were one of the first tennants in the building. The management let us do our own decorating. We spent about $200,000 on it. A copper company is taking over most of the space. That's why it's a little torn up outside."

Aldred & Co. was founded in 1913 to handle hydro-electric power and public utility securities. As head of the vast Shawinigan Water & Power Co. in Canada and president of two big American utilities - the Baltimore Consolidated Gas, Electric Light & Power Co. and the Pennsylvania Water & Power Co. - Mr. Aldred already was a millionaire. (Cont. on p. 6).

WHAT IS IT TO BE A SAINT

Walk where the saints have trod,
Learn of the saints to pray,
Follow their coarse to God,
His footsteps led their way.

Shoulder your daily cross,
Faith be your staff and rod;
Who can measure the loss
Of one that knows not God?

Go where His truth directs,
Lovingly He will guide,
Ever His grace protects
The soul at His loved side.

Friend of all friends the best,
In life and death, your God;
Seek Him and find your Rest,
In paths the saints have trod.

Anon.
Contributed by Andrew.

NO LAUGHING MATTER Cont. from page 8.

Radio listeners have no idea of the large sum of money involved in the comedy bus iness. Jack Benny's contract is for 22 I/2 thousand dollars; Bobe Hope I9 thousand dollars; Fred Allen 20 thousand dollars; Abbott and Costello I7 thousand; Edger Bergen I5thousand and Fibber McGee IO thousand dollars.

In earlier years comedies were a great question mark. But such as Eddie Cantor took a chance and introduced on his radio show Deanna Burbin, Dinah Shore and "Parkyakerkos" the Mad Russian. Henry Aldrich, also Abbott and Costello reached air popularity on the Kate Smith show. Critics say that a large hall would be inefficient for a meeting of all the stars introduced to air and screen by Rudy Vallee, above all Charly McCarthy and Bergen.

Radio comedy is a big business, however it also has a serious side which is realized by the men who sign the pay checks.

Where are the rich? In 1922 his firm further expanded by forming a $50,000,000 syndicate to develop waterpower and electric companies in northern Italy. By I93I he was associated with 37 big companies, either as a director or as an executive. As his business grew he lavished more and more money on Ormston his Long Island home. In the early 20s it was the most beautiful estate on the fashionable North Shore. He lost it in I940. To be continued next month..

NEWS OF THE DAY!!

Bros. Martin Preyma, Barnabas Danchyshyn, Cornelius Pasichny, Eugene Kushko, Juvenile Patuch from Dawson, Pa. have received their solemn vows on Sunday the 3i-st day of October. The ceremony took place at the St. George's Ukr. Catholic Church in New York City.

Bro. Martinian OSBM until now, happened to be the busiest bee in the flower garden.

Bro. Atanasius OSBM is certainly making wonderful headway with his English. Quote: "Yes fe-er, ra-e-ight thru-u. I see-e! I don't care." --- Slovo Chesty!

Bro. Pachomius OSBM, our gardener, is with laudable perseverance "carrying" on his ecclesiastical "front! Has great hopes of safely pulling through the winter according to the new consumers plan.

Bro. Constantine OSBM is now on his way to Argentine. happy journey Brother!

Bro. Eugene Kowch OSBM has finally become accustomed to the tricky staircases and corridors of our Glen Cove Monastery.

Bro. Nazarius OSBM paid St. Josaphat's Monastery a most welcomed visit just before his departure for Dawson, Pa. He shall henceforth be stationed there at St. Basil's Monastery.

Bro. Emilian Turko OSBM, our New York chauffeur is always on the go to and fro, but where he does get all that reserve energy from - no one can possibly know! Dijsno!

Bro. Paphnutius OSBM has merited a most sincere "Spasybih" from our St. Josaphat's Monastery for coming down all the way from Dawson, Pa. to do allthe urgent tailo ring here.

****
****
******

NO LAUGHING MATTER !

Tiro.

As we sit back in a comfortable easy-chair, and listen to our favorite radio program, we seldom pause to consider how much money and headwork go into the prodution of one easy-flowing comedy. As a matter of fact, comedies are the most costly programs to-day. A good half-hour of air time costs from seven to 10 thousand dollars, and a top show will spend an easy 15 to 20 thousand dollars. The job is intense and financially nerve wrecking, still people aren't even supposed to have even the slightest idea about these facts.

All radio representations are dependent upon two vital factors. First the time. A program scheduled for a half hour between seven and ten p.m. is sure to draw a massive audience and also run up a bigger bill. The more popular the program the higher the price.

A comedy writer usually deals with three erotions which are said to cause laughter: First is surprise. Bob Hope playing the role of a detective receives a telephone call from Jerry Colona, Chief of Police, reporting a bank robbery, amounting to the sum of $5, 222, 27. Hope, amazed that Colona knows the sum so accurately, inquires if he is certain about it. Colona replies, "Wait till I recount it." Hope says to send out a warning that he is already on the thieves trail. Everyone is surprised and amused when Colona in that case, decides to go home and pack.O.Mary Livingston and Rochester constantly poke fun at Jack Benny, who is a perfect example of the second emotion, upset dignity. The third and the strongest laughter producing emotion is of course - trouble. Henry Aldrich, Fibber McGee, and Chester Reilly are always in trouble much to the delight of a million radio listeners. Who doesn't laugh when someone is always in trouble?

A beginner in joke writing starts with a salary of 150 dollars per week. However top gagsters, whose jokes possitively won't fail collect $3000 weekly. On the whole each comedian has four joke writers, yet stars like Hope and Bergen have 6 and 7 writers, who for $3000 tell the same old joke in such a way that it seems thatyou never heard it before.

Early, Monday morning, 7 joke writers march into a room to work on a comedy script for the little flirt Charly McCarty. Before long ties are tugged at, collars opened, clouds of ciggaret smoke camouflage the room and water glasses line the table. Some men pace back and forth politely stepping over the colleagues lying the floor, where they seem to think better. One fellow whistles through his teeth, the other swings on the chandelier until someone pops up with a gag which is immediately said, "to stink." But after four days of polishing and going over it's the leading joke.

Continued on page 6.

AURORA

EDITED MONTHLY BY THE SCHOLASTICS, O.S.B.M.

Vol. XII. No. 7. Glen Cove, New York, Dec. 1948.

CHRISTMAS PERPETUAL

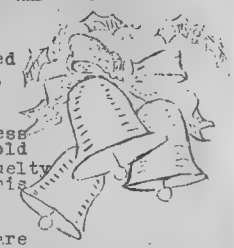

P.B.L.

Many writers have described the varied and beautiful ways in which, in every land, the Feast of Christmas is celebrated. The contrast is striking and poignant, between the peace, the trustfulness, the friendliness and the simplicity that suffuse all these old customs and the brutality, violence and cruelty of a war ravaged world. If somebody casts his mind back through the years of his history he cannot but realize that mighty empires built on wealth and power have fallen and are forgotten. We have learned that we have more than once prophesied that Christ's spell over our minds and hearts was broken and had been forgotten; but in every land, and under every sun, the memory of the Child born in the stable lives in honor.

Christmas, in spite of human failure, in the face of war itself, is a witness to the persistance of the ideal of peace and good will. It is the yearly reminder that we all are brothers, that we are meant to live together in peace upon this world. The allure of wealth and the parade of power cannot so bedazzle us that we forget to turn to the little cave where a Child is born, and at least once a year we pay tribute to poverty, meekness and kindness. At Christmas, even if we do not think much of Christ, but think ofHis needy brethren; Some may have forgotten the Christian creed but they practice Christian charity. It is the flag of Christ still waving on the ramparts of the world, though the battle be going against Him, yet men have not hauled it down.

Yet, the pity of it, that men should not realize what gifts the hands of the Christ-Child hold for them. They gather around the Manger to commemorate Christ's birth, but their eyes do not see that He is offering them what their hearts most desire - peace and good will.

For Christmas is the birth of God in human flesh, and the reason for His coming is that our race had fallen from its high estate and that only God could restore it. We have infinite longings, because God made us for Himself, but our wounded nature makes it impossible for us to reach that estate again except through God. May God open our eyes and direct our steps to Him who was born to save us.

****

Three things it is best to avoid: a strang dog, a flood, and a man who thinks he is wise.

Welsh Proverb.

THE AURORA

EXTENDS ITS SINCEREST AND MOST HEART-FELT CHRISTMAS WISHES TO

THEIR EXELLENCIES,

VERY REV. FATHER PROVINCIALS,

ALL REVEREND FATHERS,

DEAR READERS AND CONTRIBUTORS.

NUMBER,PLEASE

(Cont. from p. 11)

The most phoneless country in the world is British India, one for every 5,000 persons. The telephone made its most dramatic debut in Persia, in the early 1900's. The reigning Shah had a wire strung from his palace to the market-place in Teheran and invited his subjects to call him and give suggestions as to governing the country. The populance rushed to the telephone, and the suggestions were so forthright that the Shah sent his militia to shoot the crowds down. Since then the telephone has not flourished in Persia.

Considering the early struggles of the telephone, it is pretty amazing to learn that there are more than 49,000,000 of these'complicated car trumpets' in use today. Think it over the next time you put your call in.

****

It came upon the midnight clear, That glorious song of old,
From angels bending near the earth,To touch their harps of gold;
"Peace on earth,good will to men,From Heaven's all-gracious King"
The world in solemn stillness lay, To hear the angels sing.
E.H.Sears: Christmas Carol.

WHERE ARE THE RICH?

2)

"Went Down With Ship."

Italy's entry into the war had strangled his $50,000,000 investment into that country. Here in America the Federal Power Act had him out of interlocking directorates. He also lost controling interest in the companies he built up.

"I went down with my ship," he said, referring to his losses, his eyes registering the emotion he was careful to keep out of his speech."I could have sold stock I held for $175 a share. I'm glad I didn't. Someone else would have suffered. I'd rather take the beating myself. I can look every man in the eye. I gave all I had to my creditors."

Today Ormston is owned by the same Baltimore Light & Power Co. which Mr. Aldred once headed. The company is asking a small part of its original value for the $3,000,000 74-room gray stone Tudor mansion and 11 acres of landscaped grounds. 35 men once groomed its four gardens and velvety terraces.

"Counting the 35 gardeners, 15 house servants, chauffeurs, and handymen we employed, at least 60 people must have been thrown out of work when I left Ormston." Mr. Aldred spoke reflectively. "During the 26 years I lived at Ormston the taxes went up from $2000 to $25,000 a year. I was penalized for beautifying my property. Every time I improved the grounds or house the assessors raised the ante."

He fingered a paper knife. "I bought 26 parcels of land, half the village of Lattingtown, in 1910. W. D. Guthrie, the lawyer, bought the other half. I paid the people well. I gave a man named Ham, the Oyster Bay asparagus king, a small fortune for his property. I paid the State of New York $30,000 for property under water just to protect my beach rights."

He sat back in his chair. "Mr. Guthrie and I destroyed the village of lattingtown to get the view we wanted. We tore down all of its 60 houses. The part of Long Island was inaccessible. We, Mr. Guthrie and I, the Pratts and Morgans wanted to keep it so.

He smiled. "I saw in later years that this was a bad thing.

(Cont on page 14).

A MEMORABLE DAY

MAL.

Rosary Sunday! surely everbody has heard at one time or another of this public devotion to our Blessed Mother. The first time we were informed about it was when a short film was shown of this celebration. I thought it was grand and expressed my hopes of some day perchance attending this ceremony.

Did you ever wish 'upon a star' and little did come your wish at this true? Well-- We were all overwhelmed particular time ours did. with the consent of our with contentment because actually were to attend benevolent Superiors, we the celebration of Rosary Sunday.

It seemed that the day was to be a wonderful one! The sky was a clear blue, and only a stray cloud could be seen, slowly rolling along. The sun was shining majesticly, sending forth its gold en rays on Mother Nature thus making her autumnal dress more colorful. Now and then a little puff of wind would wheeze past your ears whispering unknown predictions. Hm... I presume Rosary Sunday is not all we are to witness today.

All were ready within a half hour after dinner. So we were off in our new limousine. Toronto...here we come!

We have just turned into the Elizabeth Way, when we noticed quite a gathering of people on the boulevard. Hm. probably an accident; this we must see. So we stopped and it was a good one. A Roller Skating Club numbering 24 persons was going to a party. The steering suddenly locked one of the front wheels, causing the truck to turn somersault and at the same time putting an end to the free ride of the passengers, who were on the truck. No casualities, several injuries (they were all scattered on the boulevard), badly damaged truck, our curiosity satisfied, so we hurried to the car and away we went. I'm sure that after that unbearable scene we all shared the same thought in our minds; 'gulp, I hope nothing of the kind would happen to us.'

Continued on page 9.

CHRISTMAS EVE

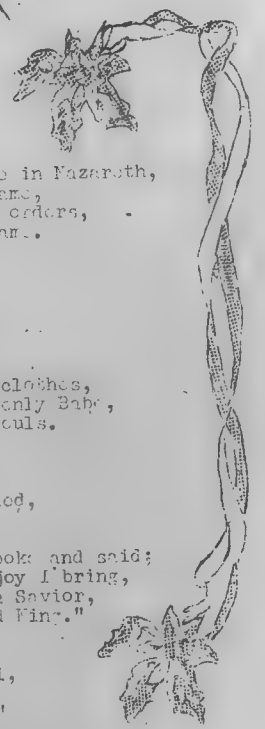

Roony.

On a dark and starry night,
Down a winding road,
Virgin Mary and Joseph went,
Seeking an abode.

They left their home in Nazareth,
To Bethlehem they came,
To fulfill August's orders,
And add on to his fame.

All the houses and the inns,
Before them, shut their door,
They went into a shabby cave,
And slept there on the floor.

In a wooden manger,
Wrapt in swaddling clothes,
Lay the little heavenly Babe,
The Savior of our souls.

Shepherds in a field near by,
Watching their flocks by night,
Were suddenly blinded and dazzled,
By a heavenly light.

Behold! An angel spoke and said;
"Good tidings and joy I bring,
For today is born a Savior,
Christ, our God and King."

An army of heavenly angels,
By the Infant, started to trill,
"Gloria in excelsis Deo,
And peace to men of good will."

With the angels and the shepherds,
This Child, let us adore,
And love, and faithfully serve Him,
Now and forever more.

*****

Monasticism

The following is an extraction from a historical sketch of monasticism. written by a non-Catholic, W.K.Clark (Anglican) It is worth while to note his understanding of the monastic ideal, which he expresses clearly and accurately for one not of the faith. Also look how he defends monastic celibacy which has always been an object of non-Catholic attacks.

"The fundamental ideal of monasticism has always been that the attainment of knowledge and love of God is a matter of such importance as to demand the dedication of the whole life. The progress of the great outside world, the triumph of the secular civilization, even the noble task which is before the Church as a whole, of consecrating to the service of God the treasures of art, science and literature - all these are not for the monk primary objects of interest. His concern is with the unseen and eternal world. If activities beneficial to the Church would flow out of his life, so much the better. But he does not set out with the conscious intention of improving the world.

It is clear that such an ideal is strongly opposed to the spirit of the age - even devout Christians condemn the monk's life for its uselessness. Yet the modern world speaks with two voices on this matter. There are some to whom the idea of a monastery appeals with such irresistible force; there rises in their minds the vision of a haunt of ancient peace, and desire to flee away and be at rest.

Who can dery the beauty of Cardinal Newman's words?

"To the monk heaven was next door; he formed no plans; he had no cares; the ravens of his father Benedict were ever at his side. He went forth in his youth to his work and to his labor until the evening of life; if he lived a day longer, he did a days work more. Whether he lived many days or few, he labored on to the end of them. He had no wish to see further in advance of his journey, then where he was to make his next stage. He ploughed and sowed, he prayed, he meditated, he studied, he wrote, he taught and then he died and went to heaven".

The reproach levelled against monasticism that its teachings are antisocial, (teachings on marriage) comes with ill grace from a society in which perhaps a hundred remain permanently unmarried for economical reasons, for every one that remains celibate on religious grounds.

Contributed by Tiro.

MOCKERY OF CHRISTMAS

P.Paul.

The celebration of Christmas in modern times has very curious features. It is observed enthusiastically by all kinds of people who do not profess to be Christians, including those who are anti-Christian, and even those who do not acknowledge that Christ ever existed.

Two months before Christmas we see large stores in full trim for an orgy of money-making. Santa Claus makes his appearance. There is an astonishing abundance of nights for "A Happy Christmas," and lots of presents for the children. But except for a few stray carols, and casual references to the Christ-Child, the average child of to-day might never hear that this was the feast of Christ. Commerce is not concerned to call attention to it; to perpetuate the illusion of present-giving is now in its line.

Commerce has deprived the children of their rightful Christmas pleasures. Instead of representations of the Baby Christ and the scene of His birth, it entertains the youthful mind with Mickey Mouse. Instead of the shepherds and kings, that came to His crib, accompanied by angel song, the children are treated to questionable adventures of hideous parodies of saints, with noises that, while certainly unearthly, are also the other extreme from heavenly.

Distortion, noise, distraction are now the accompaniment from the cradle onwards. It is a complete contrast to the peace, homeliness, and naturalness of the Child in the manger. It is now almost always an ingredient of entertainment. And the complete absence of the featuring of the fact to which Christmas owes its celebration, and the consequent want of the atmosphere that pervades Bethlehem, seem studied. We should be justified in coming to the conclusion that the commercial world, while doing all it can make capital out of Christmas as the birthday of a child, is at the same time trying to eliminate the Child.

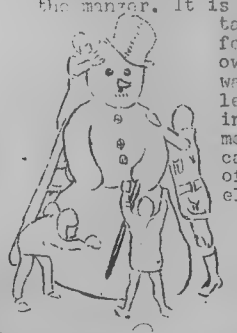

At Christmas play and make good cheer,
for Christmas comes but once a year.
Thomas Tusser.

A MEMORABLE DAY. (Cont. from page 5).

We stopped once to check a slow leak, it seemed good enough to get us to Toronto. But how mistaken we were just at that moment, we did not know. We were just outside of Burlington when suddenly...we realized we weren't riding on 'cushion tires', but on a rim. Oh, that tire was flat as could be! --'Take off your suitcoats, Brothers and let's get to work!' You may be sure that we had the new tire on in a jiffy. We were off again in a few minutes.

Our destination was reached sooner than expected. After parking our car we hurried off to the Stadium, to secure a seat in the Grand Stand. Boy! the place sure was packed. It was nice to see such a great number of devout who had come to pay homage to our Blessed Mother. Here are some of the highlights of the ceremony:

After the procession of Clergymen, Nurses, Band came His Eminence James Cardinal McGuigan. Here comes the Cardinal! What a beautiful view it was from the Grand stand. Four Bands dressed in full uniform formed the Aisle of Honor. The Knights of Columbas were escort to His Eminence. The Cardinal donned in purple, wore his most attractive pastoral smile today, as He imparted His blessing on the enormous throng.

After the Cardinal had taken His place, the parade of Parish and Holy Name Banners followed. These banners, many having pictures woven in rich embroideries and silks formed a colorful procession as they were carried past the altar.

From a tent near the east gate a small group of clergy and veterans brought the Blessed Sacrament to the altar for exposition. During that time the St. Michael's choirists filled the air with their melodious singing.

Now came the part of the Holy Hour we all long to see! At the beginning of the Rosary, the girls directly in front of the Home Plate formed a large white cross. More than 500 girls from St. Joseph's School had taken their position to form the Living Rosary, and as each bead was recited, each group of girls in turn, formed a red Hail Mary or a blue Our Father. The result was a beautiful Rosary, stretching around the entire field encircling the Blessed Sacrament.

Later the Band sounded a Royal Salute to our Lord in the Blessed Sacrament, raised in Benediction by the Cardinal. The singing of the National Anthem brought the Holy Hour to a close.

When we met outside the Maple Leaf Stadium, we unanimously agreed that it was a little too early to return home.

(Cont. on page 12).

Number Please

B.

Today, the telephone is not taken very much under consideration, it is rather taken for granted; an invention and that is all! Still every large business concern has at least one, as well as the average American home.

Looking over the history of the telephone, one can see that it really took some effort to introduce the invention to many a person and country. Lets look back to the records of 1878. This is the year when exchanges came into existence. Teen-age boys were hired to work the switchboards. The result was chaos - one wonders that the telephone ever survived. It took several boys to handle each call, running, shouting and dragging wires from one end of the long switchboard to the other. Fights were common, and whenever one occurred the entire staff would cheer, thus service might be suspended for a half hour or so. The boy operators delighted in abusing subscribers to a point where few dared use a telephone. The boy operators did not last long, they were substitued by women, and that worked out better.

The first public exchange was established in New Haven, Conn. in 1878. The agent for the Bell Telephone Co. sent out several hundred letters to leading citizens. He got only one subscriber. Business men then couldn't see the necessity of a telephone for official use. Down in Washington D.C. the new-born telephone industry ran up against public apathy, too. In those days, telephones were peddled from door to door, Fuller-brush fashion. Telephone instruments were oversimplified. You used the same gadget to talk and listen. Telephone directories displayed warnings: "Don't talk with your ear or listen with your mouth." "Give your call without unnecessary remarks!" - this for persons who gab with the operator before getting down to business.

If the infant telephone industry was greeted skeptically in America, in Europe it met downright hostility. In London the daily papers called it a toy and nothing more than a complicated form of ear trumpet. Enen today, the Brithish Isles have only one-third as many phones per capita as we have. France took up the telephone shortly after Britain. The Goverment bureaucrats proved almost as destructive as America's boy operators, and the early French system became so tangled up that it was of little use to the nation.

Continued on page 11.

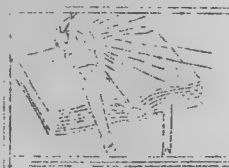

OUR IDEAL

2)

Science also plays a leading role in the priest's personal sanctification as well as in the salvation of the human race. We should never underestimate nor disregard sciences, especially Philosophy and Theology. Without the thorough knowledge of these sacred studies, a priest is in danger of condemning not only his soul but also the souls entrusted to his care.

St. Theresa the Great understood this well when she asserted that she would rather choose a learned confessor not possessing Christian perfection, rather than a confessor lacking a thorough knowledge of the sacred sciences, although the latter himself may lead a very saintly life.

Sanctity and sciences go hand in hand. One without the other can do very little in saving souls, but if a priest possesses one as well as the other, he can help greatly in Christ's ministry.

Therefore let us renew our ideal: "We must become saintly, learned priests." Let this great ideal penetrate our mind. We need it to be able to lead others along the path of salvation as by an invisible force and to set man's heart aflame with the love of God and neighbor

Leo.

Number Please. (Cont. from p. 10).

The biggest blunder was the refusal to furnish subscribers with instruments. This meant that if you leased a telephone wire, you had to go out and buy whatever kind of gadget that hardware dealers had to offer. The result was that few telephones in all France bore even a family resemblance, and most of them didn't work anyway. Of all European Countries, Sweden took to the telephone most enthusiastically, propably because the system there was patterned on American lines. Today Stockholm has half again as many telephones per capita as New York City.

The most phoneless European Countries, Bulgaria, Rumania, Yugoslavia have about one instrument for 200 persons. (Cont. on p. 3).

A MEMORABLE DAY. (Cont.from p.).

A friend of ours happened to be at St. Augustine's Seminary at the present time;---that's the place,-Scarboro' Here we go again! Somebody remarked, that before we travel any further, it wouldn't be a bad idea to put more air in the (what was our spare) tire, because it was rather low. So we drove to the closest garage and started on the job. But to our amazement, the tire was going down instead of being blown up! The reason was that the valve from the 'free air' was closed inside the garage. What are we to do now? We haven't a hand pump in the car. No more spare tires, either! Guess we'll have to hitch hike back! We though, we might find a pump around the garage - that is the only thing to save us. None was found. Some of us were thinking whether each of us could find a place to sleep over night, if matters would go worse. You can never tell what may happen! In the meantime two of us went to see whether there might be another garage close by. A friendly Chap so informed us that there was a garage a few blocks down. That saved the day for us!

After making the necessary fixations, we headed for Scarboro. St. Augustine's Seminary was in sight within a half hour's ride. Here we stood in front of a large spacious building with a high flight of stairs leading to the main entrance. The interior is a wonderful piece of architecture. Ah! but the chapel was the most alluring. Because of our short stay, all the details could not be noticed, but the size, solemn darkness, extreme quietude, the flickering red light of the vigil lamp which threw its light rays on the beautiful tabernacle....all this impressed us greatly. This was an ideal chapel where one can properly dispose himself in a heart-to-heart talk with his Most Intimate Friend - Jesus.

When we finally reached home, the sun had long rolled over the horizon making way for its mate. All was still and quiet. But our hearts were warm with memories of a most exciting day and touching event. Memories that we would speak and think about for many weeks to come, moreover because today we had for the first time seen and joined... Rosary Sunday!

CHRISTMAS PRAYER

Dear little Babe of Bethlehem, Oh mighty King of Kings,
Reclined upon a manger bed, While Heaven's choir sings.
Teach me sweet little Babe Divine, To walk Thy little way,
To know Thee, love Thee more and more, and serve Thee day by day.
O smile down this day upon me, Dwell deep within my soul,
And lead me by Thy light divine, To the eternal Goal.

SAVIOR'S CALL

****

Editorial.

"No, indeed, I'm not going to bury myself in a convent. I intend to be somebody, have a career."

Agnes looked at her friend with a gentle smile. Clarice was very dear to her, as they have been classmates from childhood and now with Commencement they must put aside the old, familiar life to face the unknown future. For awhile Clarice had determined to enter religious state with her chum but the resolve had been superseded by a new vision that dazzled her imagination.

"If you are sure you have no vocation, Clarice, well and good. but don't say you can't have a career as a nun. After all, isn't doing things for Our Savior the finest kind of career? Surely you won't deny that St. Paul, for instance, had a career, that his life was one of the most adventurous in history?"

Of course, that's true," admitted Clarice, "but I want to be an actress--a famous star with my name in lights."

All talent can be consecrated to God," Agnes replied. "You know how I love to paint. Well, I don't intend to give that up after I enter. I believe I'll have a better chance to develop in the convent than I would surrounded by worldly distractions."

Years have passed since that graduation day with its decisions and its parting. You probably heard of Agnes, since she has become a world figure in the field of religious art. After she finished her novitiate she continued her studies -- portrait painting, landscapes, even murals and sculpture. Several years ago an exhibition of her work at a great international religious gathering won her fame and since then she has done portraits of cardinals, bishops and other notables. She has decorated many churches in various parts of our own land and a European art publisher, after searching the whole world for an artist to paint an original conception of the Sacred Heart, finally gave her the commission.

And Clarice, what have the years done to her? She is unknown, a third rate actress, disappointed and disillusioned. She has found the life she selected a hard climb, a way filled with temptations and pitfalls. The high ideals of convent training, the innate religious feeling which at one time prompted her to become a nun have kept her upright and virtuous, it is true, but poor Clarice has long since learned that these very qualities have proved a hindrance and an obstacle to her stage career.

Don't get wrong notions about convents and convent ways. Vocations do not mean that one loses one's natural talents and inclinations. In the quiet of the cloister the abilities expand. History is filled with records of famous women who have been nuns, many of them saints because, like Agnes, they realized that there can be no greater career than consecrating oneself to God's service.

WHERE ARE THE RICH?

(Cont. from p. 4.)

I tried to persuade the Long Island Railroad to continue their electrified Manhasset branch across Hempstead Bay to Glen Cove, but they wouldn't do it. The Pratts raised the loudest objections. They didn't want the trip to Glen Cove made easy. They wanted to keep the old steam engines to force people to change at Jamaica. They didn't have to ride on trains."

"Now They See."

He picked up the paper knife again. "Now, they all see their shortsightedness. Eventually, propably very soon, the way taxes are soaring, they will all have to give up their estates. They can be sold only by cutting them up into small properties. (This is now being realized) They can't sell them as they stand to private individuals.

"What fellow wants to be saddled with $25,000 a year taxes before he starts? About the only purchaser would be some institutions.

"Again we come to the question of taxes. While the institutions themselves aren't taxed, the estates and people who endow them are. A lot of institutions will be folding up under this present tax program."

He looked out the window. "It won't be easy to sell those estates even as small properties, First, they've got to revoke the Lattingtown zoning law, which restricts the dividing up of big estates into plots. That was passed to keep the little people out. Then they've got to have a revaluation of land. Nassau County is paying 1929 assessment values. And, finally, they'll have to electrify the railroad.

The expression in his eyes became reflective. "The story of my life is tied up in that part of Long Island. I gave the parish house to St. John's at Lattingtown. Mr. Morgan gave the rectory. I was junior warden of the church and Mayor of Lattingtown.

"My wife and I lived in one of the gardener's cottages while we were building the big house. My people were English. I wanted to duplicate some of the beauty and spaciousness of English country estates in our home. I can see it now, studying the architects' drawing, talking about the gardens.

"Ormston represented all our dreams. The material that went into it was the finest we could buy. The foundations were steel, there's not a better built house in the country. The panelling in the great dining room, in the main hall where the pipe organ is and in the formal dining room came from Sherwood Forest in England. (Cont. next month).

ALPHABETICAL INDEX

OF ARTICLES IN THE 1948 AURORA.

Article:	By:	No.
C		
Character Study in Chancer's Prologue.	D'Arcy	No. 4-5
Christmas Eve	Rocny	No. 7
Christmas Perpetual	P.B.L.	No. 7
D		
Did the Wind Really Say That?	Terry	No. 1
Dr. Jekyll and Mr. Hyde.	D'Arcy	No. 2
E		
Easter.	Mi-Kross	No. 4
F		
Father Libermann	Tiro	No. 1
G		
Good Remedy,A	Terry	No. 3
I		
Immortal Essence,The	Leo	No. 2,3,4
L		
Lent is the Time	Tarmin	No. 3
Life in Quotable Form	O.A.Battista	No. 4-5
M		
Memorable Day,A	MAL	No. 7
Miraculous Medal	Terry	No. 4-5
Mockery of Modern Christmas	P.Paul	No. 7.
Monasticism	Tiro	No. 7
N		
News of the Day!	-----	No. 6
New Year Day	Leo	No. 1
No Laughing Matter	Tiro	No. 6
Number, Please.	B.	No. 7

Article:	By:	No:
O		
Our Ideal	Leo	No. 6-7
Our Friend "Jesus"	Terry	No. 3
Our Mother Virgin Mary	Terry	No. 1
R		
Roman Magistrates	P.Paul	No. 2,3,4,-5
S		
Savior's Call	------	No. 7
St. Josaphat of the 20th Century	Mi-Kross	No. 6
Secrets of Getting Things Done	Terry	No. 4-5
Sleep Tight	Tiro	No. 4-5
Social Injustice	B.	No. 1
T		
There is a God	P.Stevens	No. 2,3,4,-5
U		
Ukraine, Ruthenia & Russia	D'Arcy	No. 2
W		
Why are We Called Greek Catholics	Rev.P.Dydyk	No. 6
What It Is to be a Saint	Andrew	No. 6
Where are the Rich?	------	No. 6-7
What the Young Folks Think about the Priest's Sermon	Rocny	No. 4-5

****
****
****
■

CONTRIBUTORS

Bro. Emilian Bednar
Bro. Leontius Yakubiw
Bro. Martin Preyma
Bro. Barnabas Danchyshyn
Bro. Joseph Chraplyvy
Bro. Peter Hrabec
Bro. Boris Lysak
Bro. Cornelius Pasichny
Bro. Eugene Kushko
Bro. Paul Kostack
Bro. Marian Lesyk
Bro. Orest Slobodian

****
****
*****
■

ПРОБЛЕСК ДИКОЛА

Видають Брати Схоластики ЧСВВ.

Виходить Місячно.

Ч 1-2. Глен Ков, Н.Й. Січень-Лютень, 19 9 Рік XIII.

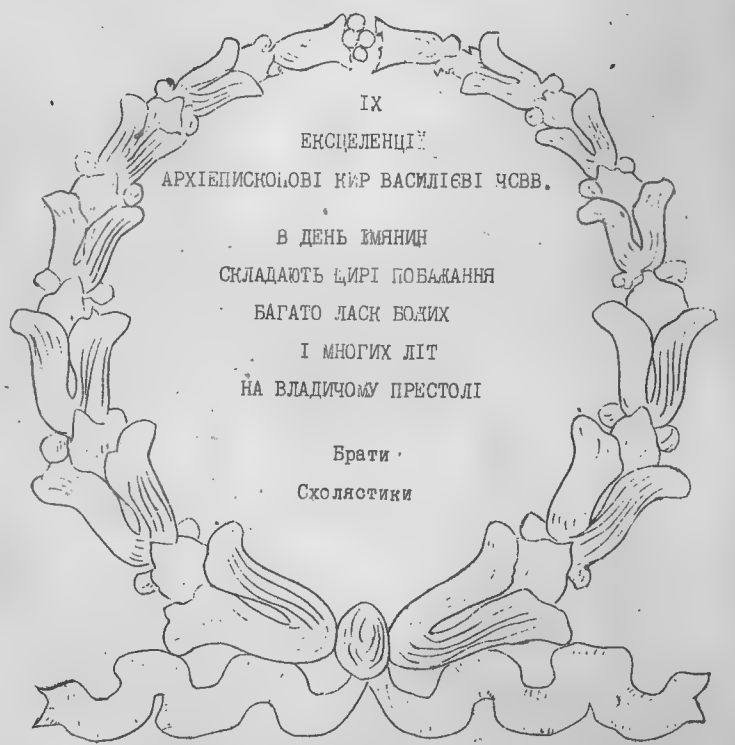

ВПР. ОТЦЮ ПРОТОІГУМЕНОВІ

МАКСИМОВІ МАРКОВІ Ч.С.В.В.

НАЙЩИРІШІ ПОБАЖАННЯ
щедрих ласк Божих
сповнення всіх замірів і бажань
а також кріпкого здоровля
НА МНОГІ ЛІТА

В Дні Імянин

З Китицею Молитов

складають Брати Схолястики.

ОЖИГД

Впр. о. І. Ричкунові ЧСВВ за їх щедрий дар 25.00 долярів на "Николая".

Впр. о. П. Боднарові ЧСВВ за їх святочні побажання та за дарунок на наше видавництво у вартості 25.00 долярів.

Впр. оо. Михайлові й Василеві Ваврикові ЧСВВ за їх коляду 10 долярів, що заколядували на Проблеск у Впр. о. І. Когута.

Одному Впр. о. Добродієві за їхний дарунок 7.00 долярів.

Впр. о. Д. Головецькому ЧСВВ з Вашінґтону за їх дарунок 5.00 долярів на наше видавництво.

Впр. о. Т. Гребові за їх дарунок 5.00 долярів на наше видавництво.

Хай Бог благословить наших добродіїв і покровителів, та нагородить їх своїми щедрими ласками. Дякуємо їм за їхню памятливість про нас. Ми памятатимемо за наших добродіїв у молитвах. З вдячністю приймемо й інші ласкаві жертви.

APPARITIONS OF THE MOTHER OF GOD

This report of the Apparitions of the Mother of God in Marienfried near Pfaffenhofen on the road near Neu-ulm, Germany was written by Rev. Father Martin Rumph.

During the war our parishioners promised to build a chapel to the most holy Mary in the nearby woods if their town was protected. The parish WAS protected, therefore the vow must also be observed.

On Thursday, April 25, 1946, we went (my sister Ann, Miss Barbara Reuss and myself) to the spot in the woods where the promised Mary-Chapel was supposed to be located to arrange for the erection of a little wayside shrine at this place. As yet we did not have the situation definitely settled, because there were two places that were acceptable. As we went on the way to the second place, we spoke of past legends of various places of pilgrimage whose site the Mother of God had made known by a sign. For that intention therefore, we prayed the Rosary as we went to the first place which was overgrown with thick underbrush.

FIRST VISION

Soon after we had begun to work at clearing up the place, Barbara all at once said, "Someone called me." As we looked around, we saw no one. But in a short time she again heard herself called. Thereupon she went into the underbrush and called me to follow. "Just come and see, what kind of a lady is here!" I ran there quickly, but I could see no one. Barbara spoke with someone. I heard these questions: "Who are you, anyway?" "I do not understand that." It gradually dawned upon me that Barbara had a vision. After the lady disappeared, Barbara again came back to her work. Soon after that she was called there anew, and again saw the lady who told her of an occurrence of her past life which happened on May 13, 1940. Thereupon Barbara answered, "Yes, that was 6 years ago on Pentecost Monday. But how do you know all that? Indeed, where are you from?" These her answers, I myself heard, but nothing more of the conversation which was directly afterwards.

Barbara was of the opinion that we had also seen the Lady and that we had heard everything. As we denied it she was positively provoked; she of course thought, "I certainly know what I have seen. I positively have my right mind."

Continued on page 17

СВ. ВАСИЛІЙ ВЕЛИКИЙ

Ілля

Першого січня ми обходимо 1570 літну річницю смерти св.Василія Великого, основника і батька нашого Чина. Ми звикли вшановувати память великих мужів згадкою про їхнє життя; великі діла. А це заохочює нас до наслідування їх чеснот. - Життя св. Отця нашого Василія Великого має багато в собі черт мужа не тільки великого але і святого. Воно дає нам багато прикладу до наслідування.

Св. Василій приходить на світ з багатої родини в Кесарії кападакійські коло року 330. Гідне нашої уваги є, що св.Церква почитає діда, бабуню, родичів, двох братів і сестру св.Василія за святих. Батько пильно опікується Василієм у його молодих літах і сам особисто вчить його у Нео-Кесарії. Св. Василій маючи велику здібность їде кінчити реторичні студії у Кесарії, опісля до Царгороду, а вкінці до Атен, де перебуває коло пять літ. Тут у Атенах завязується тісна приязнь між ним і св.Григорієм Назіянзенським. Св. Григорій так висловлюється про цю приязнь."Ми знали тільки дві дороги в Атенах, одну до церкви а другу до школи." Св. Василій кінчить науки в Атенах і вертається до Кападокії, де успішно вчить реторики.

В цім часі сестра св. Василія, св. Макрина, закладає монаше згромадження. Порушений ласкою та за намовою св. Макрини, св. Василій рішається започаткувати монаше життя. Але заки закладає своє згромадження, їде скорше до Сирії, Єгипту та Мезапотамії приглянутися життю пустинників, щоб блише запізнатися з монашим життям. Вертаючи з тої подорожі, роздає велику частину свого майна убогим і осідає коло Нео-Кесарії, щоб там на самоті провадити життя в укритю. Скоро й тут багато ревних мужів зібралося коло нього, щоб провадити того рода життя. Він організує їх в одну громаду даючи їм спільні монаші правила. Ці правила поширюються скоренько та набирають популярности так, що св. Василій заслужив собі на титул,"законодавець східного монашества".

Єпископ Кесарії, Євзевій, бачучи ревну й енергійну працю св. Василія, висвячує його на священика в році 362 щоб він поміг в боротьбі проти Аріян. А кілька літ пізніше, Євзевій кличе його на дорадника та помічника в зарядженню дієцезією. В тім часі коло року 368 настає великий голод у Кападокії. Св. Василій роздає решту свого майна убогим і всіми силами старається помогти їм у цій недолі.

370 року вибирають Василія на єпископа як наслідника Євзевія. Він як єпископ далі провадить строге монаше життя, поширює монашество по цілій Кападокії. Рівнож не забуває про убогих. Будує манастирі, школи, сиротинці, доми для убогих. Також дбає він про потреби душ своїх підданих. Голосить їм

(Док.на стор.11.)

WHERE ARE THE RICH

30 TRIPS TO ENGLAND. 3.

His hand restlessly tapped the arm of the chair. "I've been to England 30 times. Every trip I made I picked up something for Ormston. Two of the gates came from England. I found the marble seat near the fountain in the formal garden in England."

He leaned an elbow on the desk. "The garden I left entirely to my wife."

Olmsted Bros., the famous landscape architects of Brookline, Mass,, laid them out; an Elizabethan garden with topiary work, a formal garden around the big fountain, a rose garden, a rock garden, and a lilac walk. There also was a fine amount of boxwood, as well as hundreds of rare trees and shrubs. The first cedar ofLebanon to be planted on Long Island stands near the main gate.

"I spent over $200,000 on the grounds alone," Mr. Aldred reflected. "That sounds like a lot of money now but there was a time when people didn't think of money if they were creating a beautiful thing. I can't tell you exactly how much the house cost, but it was more than $2,000,000. We thought we'd finish it in 1916, but we kept adding to it and improving it. Did you notice my initials entwined with the date over the office entrace.?"

"AN INCIDENT IN MY LIFE."

He spoke philosophically. "But Ormston is out of keeping with the time. The fact that it took life's work to develop has no condideration today. I think my wife felt more badly at losing it than I felt.. I look upon it as an incididont in my life - pleasant while it lasted."

According to Mr. Churchill, the caretaker, Mrs. Aldred cried when she left Ormston for the last time. In recalling her departure, he said: "I told her, there is no use in crying, Mrs. Aldred. You'll lose your health as well as your money."

She wept again when the furnishings of Ormston were sold. The cost half a million. They brought less than £60,000 at auction.

Mr. Aldred straightened up in remembering all this. "My friends speak sympathetically to me," He said.

Continued on page 15

ЯК РІЗНІ НАРОДИ СВЯТКУЮТЬ

НОВИЙ РІК

Побідник.

Новий Рік - це загально приняте торжество всіх народів, всього культурного світу. Однак не всі народи святкують його в той сам спосіб ані в тім самім часі. І так Марометани празнують його в місяці Чугарем, що припадає на наш вересень.

Індійський Човий Рік починається в квітні, як настане нів; у Ависинців з початком марта, тебто першою появою трави і листя. Їх рік складається з 18 місяців, а кожний місяць має 20 днів.

Перси святкують новий рік, а заразом свято весни, в часі весняного зрівнання. Це свято обходить народ в раз із своїм монархом, дуже торжественно. Пах устроює кінні перегони і роздає дарунки; - а населення також обмінюється різними подарунками.

Жиди святкують двоякий рік: один духовний а другий горожанський. Духовний рік починаєся в місяці Нісан, то є в марті; а числився від виходу жидів з Єгипту. За цим роком слідували всі інші празники і свята. Горожанський Новий Рік припадав в місяці Тішра, це є в половині вересня. Кожний сьомий рік називався суботний, або ювілейний.

Старинні Греки не святкували торжественно Новий Рік. Літа числили олімпіядами. Кожна олімпіяда складалася з чотирох років так, що до означення часу якоїсь олімпіяди, треба було перш назвати олімпіяду, а опісля вже рік тої олімпіяди. В 776 р. перед Христом почалися олімпійські ігріща Грекіе. Відбувалися вони, що чотири роки і цей пратяг часу названо олімпіядою. Перший рік олімпіяди відповідає першому христіянському рокові.

У Римлян за часів Ромуля починався рік з днем першого марта. Король Нума перенїс його на січень і назвав цей місяць Януарем на честь божка Януса. В цей день всі знатніші Римляни ходили до храму цього божка і приносили йому в жертву молоко, дактилі, фіги та інші земні плоди. Римляни назначували початок кожного року через бивання цвяха в стіну святині і з числа цвяхів вели рахунок років. Як святкування Нового Року так і новорічні дарунки були вже в звичаю в стариннім Римі. Пізніше перенесли звичай давати дарунки на Різдво. Однак у Франції ще сьогодні роздають тільки новорічні дарунки.

Китайці починають свій Новий Рік першого нового місяця, що припадає на наш лютень. Їхній календар є один з найстарших. Рік у них складається з 12 місяців по 29 і 30

(Док. на стор. 22)

A TRIP TO NIAGARA

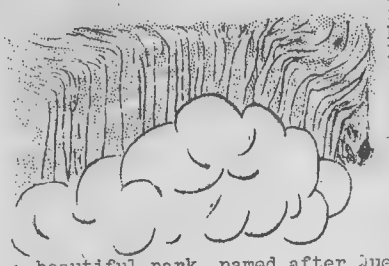

Unanimous

It was the first Monday after St. Demetrius's feastday. Cloudy skies and hazy weather predicted rain. Despite this, we, Scholastics were determined to take a trip to Niagara Falls.

We set out from Grimsby at noon time, arriving at Niagara Falls about an hour later. Immediately we proceeded to bank of Niagara river where we parkedthe two cars. Opposite this a beautiful park, named after Queen Victoria, extends along the bank of the river for 2½ miles above the Falls.

The grandeur and the beauty of the Falls were the first to attract our attention. Over 2,000,000 people come annualy to view the Worl's Greatest Cataract. It consists of two principal parts separated by Goat Island. The greater division, adjoining the left bank, is called the Canadian or the Horseshoe Fall, due to its huge crest. It is 158 feet high and 3,010 feet wide. The green color of the Horseshoe Fall is caused by its depth. The American Fall, adjoining the right side is 167 feet high and 1,060 feet broad. Some 3,190,000 gallons of water pass over both falls every second. Only 7% of this water passes over the American Fall; 93% of all the water going over the Candian Fall. Approximately one-sixth of the water in the upper river is diverted for power facilities.

While viewing these enormous waterfalls, it seemed almost incredible that some people have ventured their lives to plunge down the falls in wooden barrels. We happened to see the very barrel used in these daring expoits at Niagara's museum. One of the few who plunged safely over the falls lost his life in France by slipping on a banana peel. The famous Blondin performed amazing feats on a tightrope stretched across the gorge in the presence of Edward VII, then the Prince of Wales.

Having filled our eyes with these wonders, we proceeded by cars to the American side. On this side of the Fall, We stood one foot away from where it makes the 167 feet drop into the river below. However, as the saying goes: "The eye is never satisfied with seeing," (Cont'd on page 12)

ВІРНІСТЬ ПОНАД СПОДІВАННЯМ

Катос.

Був гарний сонячний день. Осип Павлович, молодий капітан першої летунської дивізії, не маючи що робити, спацерував повільно коло легких джет-бомберів їх відділу. Він поглянув на свойго літака, що відблискувався від сонця і став до нього промовляти: "Друже, від тебе залежатиме моє життя." Нараз почув Осип, що хтось зближається до нього. Він обернувся й пізнав у підбігаючім свого вірного товариша. Цей був плечистої будови, чорнявих кучерів, брунатих очей та широго обличчя.

"Що такого, Василю?" Осип спитав свого задиханого товариша.

"Генерал Вейн хоче бачити тебе сейчас."

"Мене?" запитав Осип показуючи пальцем на себе.

"Виглядає, що якась досить поважна місія, бо лице старого Вейна було серйозне та тверде як камінь!" пояснював Василь.

"Добре. Зачекай в моїй кімнаті а я побіжу до нього."

"Ви пане, хотіли мене?"

"Так, Капітане. Зараз готуйся на лет до північної Канади. Візьми собі двох товаришів, а кожний з них нехай узброїться гвером. Твоєю місією буде, щоб дістати рапорти від Канадійського Штабу Летунства коло Аляски. Сторожи їх твоїм життям! Чи є які питання відносно до цього?"

"Ні, пане!" Зарумянений молодець узяв папери та інструкції, поклонився й вийшов.

"Ага, Василю, ти розгостився в мене я бачу!"

"А якже ж,,,Ну, яка наша доля?" запитав зацікавлений Василь встаючи з канапи.

"Ідемо до північної Канади. Іван також поїде з нами. Возьми з собою автоматичний гвер. А скажи механікові, щоб приготовив нам "бомбера." Думаю, що вернемо за сім годин."

Скорий літак у короткому часі наближився вже до канадійської бази.

"Ще 25 миль, Василю. Знаєте що? Ви оба підете до каварні й там будете чекати на мене. Я піду дістати ті папери."

Літак раз окружив площу та скоренько спустився на землю. Осип спішився до офісу по папери, а Василь і Іван пішли собі на каву.

Пізніше трохи Осип прийшов до каварні. "Овкей, Василю випю тепер горнятко кави й зараз поїдемо назад. А ти тимчасом переглянь літака."

Тяжкі мотори гармонійно гуділи. Машина поволі посувалася вперід, набирала темпу та підносилася вгору все вище та вище. Вони віхали вже яких сім сот миль, коли Іван закликав

стрівожиним голосом, "Гей Осипе, там сніговиця перед нами!"

"Ах то непрошений гість! Може вдасться переїхати. Нема іншого виходу."

Сильний скавуліючий вітер, як молодий кінь, кидав літаком на всі боки. Пів години пізніше,-"Василю, вже все темно." сказав Осип зморщивши чоло.

"Ой мамо!!" охнув Іван.

"Що там Іване?" гукнув Осип.

"Наше радіо завмерло!"

"А то щастя! Ще до того лід наростає на крилах." Він глянув через вікно.

"Виглядає, що ми заделеко заїхали. Уже не стає палива."

"Осипе!" почав Василь зажуреним тоном, "Мої контролні ручки та другі інструменти позамерзали.

"Слухайте хлопці! Оскільки знаю, всюди є ліси й нема де сісти літаком. Є ще один ратунок -- легкопади!"

Плечистий Василь скулився та не раде припинав свій легкопад до плечий.

"Господи, вискочити в таку скаженну бурю й то ще Бог зна куди!" Він зачепив пряжку шолома, натягнув грубезні рукавиці, перехрестився, та вискочив у шалючу бурю... Іван за ним....

Осип наставив автоматичні контролі, відтак привязав теку з тайними паперами до своїх грудей. Припадково ще кинув оком на бічну кишеню коло контролів. "Скринка з бандажами! Гмм.. придасться." Він простягнув руку, щоб дістати її але зашпортався й упав. Соро однак зірвався на ноги, бо кожна хвилина буладорога, тому що нестявало газоліни.Він позабирав фляшинки й бандажи.

"Що то? Якийсь молитовник? То мій,,," Образець випав... Він глянув на нього: Непорочне Серце Марії! Поквапно перепакував те все. Відчинив двері літака. Вітер ударив його в твар. Глуха темнота. Зимно...самітно. Йому затемнілося в очах. Тоді, так невиразно, неначе в мраці зявилася йому постать Марії, яку перед хвилею бачив на образці. Вона говорила до нього: "Не покидай літака. Я поможу тебі." Перестрашений летун знова присів коло контролів. Кров вдарила йому до голови...зимно...дрожі перейшли по його тілі...вітер шалів. Осип на пів притомно знизив ніс літака. Вказівка газоліни була вже ніще зера. Мотори свистали. Все ніще...ніще,, ніще. Всюди темно хоч тільки полудні. Літак впадав, як листя в середині торнади. Ще ніще...! "Або життя, або смерть," бреніли думки в голові. Молодець затрівожився. Нарав - появилася споміж сірих снігових хмар латка чистої землі без дерев! Інстинктовно Осип гримнув на землю літаком, що майже не зігнувся на двоє від сильного удару. Мотори тарахнули, залізо заскрипіло, - легкий шум падаючого з дерев снігу--і тишина.

Радісно Осип вискочив з літака. Оглянувся - самі ліси. "Гмм..мусить бути причина для цієї латочки чистої прогалини серед густих лісів," роздумував собі ховаючи заразом під сорочку тайні папери та гвер. По годині ходження, він здибав маленьку хатинку , правдоподібно якогось ловця. На гавканню пса, ловець вийшов із хати зо стрільбою в руках та здивовано обглядав летуна. Осип зараз пояснив йому, що він за один і про своє нещастя.

(Док. на стор. 16.)

ST. BASIL THE GREAT AND MONACHISM.

LEO.

In the first few centuries of the early Church, the vow of virginity was the Church's first victory over vitiated human nature; on this vow, and the special vocation relating to it, she built her first efforts for the reform of the human race.

At first, since the only unit of christian society was the family, persons who vowed virginity lived in their rightful homes. Time proved this to be unsound. The number of persons seeking this higher mode of life increased and it became necessary for the celebates to live apart. This was the beginning of solitary life and hermits, - the cremitical life, which takes so prominent a place in the history of the Early Church. Candidates thronged to this new life; some who really wished to escape the corrupt and pagan world, others who feared persecutions, and their own inability to face the persecutor's knife and fire. Yet, it was found that even this kind of life led to abuses, and the rulers of the church soon saw the need of controlling these scattered solitaries. It became necessary to urge them to live together, for their own protection and support as well, to bring them more under authority. In this manner communities or colonies of hermits were formed, though they lived, for the most part, each in his won hermitage, still naturally developed a community of life among themselves. Common practices and customs grew up, and they accepted common regulations. The real bond of union, above all, was the practice of set prayers, at set times and together.

In the development of this new movement four names stand out conspicuous. ST.PAUL of EGYPT who is called "the first hermit". ST.ANTHONY of EGYPT called an "abbot". The first abbot to write a rule for the new communities was ST.PACHOMIUS, but the first to write a rule that was lasting was ST.BASIL the GREAT 329-379. "The Father of Monasticism". Basil had studied in the university of Athens, then himself became a hermit, and later Bishop of Caesarea. Experience had taught him that if the cremitical life was to be maintained in its purity, if it was not to degenerate into idleness and waste, there was need of something more permanent than mere customs. Thus St.Basil became the founder of the cenobitical or monastic life. His rule, more human than former attempts that had been made and yet at times disconcertingly severe, soon superseded all other. It was no longer a question only of a man retiring from the world, and working out his salvation for himself as best he could; men were now brought together for this specific purpose, a brother was helped by a brother to attain the perfection he sought, - (cont.on p.18)

НАДІЙСЬ УКРАЇНО

Тарас.

Україно, люба - мила!
Довго, довго ти зносила
Злидні та кривавий хрест,
Вражу лють - московську месть.

З давен вже твоя та доля;
Щоб сповнилась Божа воля.
Він, що робить, добре знає
Й кого любить - досвідчає.

Тому в надії не падай,
В Нього сильну віру май,
Бо ще прийде кращий час,
Золотої доби, в нас.

Станеш ти, ще Україно
З іншими народьми рівно,
Високо блиснеш своїм прапором,
Що завжди був твоїм гонором.

Скинеш обид кайдан ворожих
Обмиеш плями обчернень дожних.
Терпи, з упованням на Чього,
А Він спасе тебе від злого.

-o-o-o-o-

СВ. ВАСИЛІЙ ВЕЛИКИЙ - док. зо стор. 4.
гарні, глибоко обдумані, проповіди, щоб скріпити їх у правдивій вірі. Крім того він не завзято та постійно бориться проти тодішних єретиків, Аріян. Збиває їх фальшиву науку в своїх наукових творах.

Серед ревної праці на більшу Божу славу та добра Католицької Церкви, св. Василій кінчить своє життя першого січня 379 року маючи тільки 49 літ. Сьогодні ціла Церква почитає його за святого і отця Церкви. Він заслужив на це, бож він був муж молитви, праці і глибокої науки. Він постійно боронив Католицьку Церкву, як у проповідях так і писаним словом.

:-:-:-:-:-:-:

Доброта навернула більше грішників як ревність, вимовність і навчання. А ці три не навернули б ні одної душі, якщо вони не були б злучені з добротою.

Доброта притягає, зеднює та провадить людьми.

Roony

NEW YEAR

Start the New Year, with love and with cheer,
And a smile for everyone.
Never let yourself down, with a gloory big frown,
But remember the joy and the pun.

No one has any use for a sad-stricken "moose"
Who broods over some minor fall,
So be careful to be, always happy and see
That you're dearly cherished by all.

Often do a good deed, help a person in need,
Take this your daily rule.
Never "fly off" keep your temper; don't scoff,
Never be cutting or cruel.

Never judge any friend, for it's a false trend,
But always look for the good.
He may have a defect, but you show him respect,
And act as a gentleman should.

So short is our life and so full of strife,
That to sigh we can not afford.
Let us do our best, that we may at last,
Receive our eternal reward.

A TRIP TO NIAGARA (Continued from page 7)

So we went down by elevator to the bottom of the American Falls.

Our new view of the huge torrents of water roaring and tumbling over the brink, dropping within twenty feet of us was thrilling. Amidst all that excitement, we managed to take some pitures as a remembrance. Oh yes, we also got a refreshing shower from the water splashing against the rocks close by.

The next place of interest, that we couldn't possibly miss was the museum in Niagara City. Here we saw other barrels that were used in plunging down the Falls. The best preserved Egyptian mummy in the world was also an interesting sight. This fact has been confirmed by the British Museum in London. Barrum, just to borrow this mummy for an exhibition in Chicago, had to pay $10,000.

As it was rather late, we quit the museum, and drove over to the National Park which extends along the rapids just before the precipice and pursued onward to Canada. On the way here, we stopped at Queenstown Heights for a brief visit. Here a monument has been erected in honor of the British General Sir Isaac Brock who commanded the British forces in the war of 1812. We also payed a respect to Laura Secord's monument close by. We reached home just in time to complete our tour with a hearty supper.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

Ілля.

Останнього року перейшли передвчасно до вічности бл. п. Впр. о. Христофор Кондратюк і Впр. о. Лаврентій Джіголик. Оба покійні отці відзначалися посвятою місіонарів, великою терпливістю у терпіннях і бадьорою веселою вдачю. Вони заслужили собі, щоб усі члени Чину св. Василія Великого згадали їх добрим словом. Тому й ми присвятимо їм цих кілька стрічок.

Впр. о. Христофор Кондратюк.

Впр. о. Христофор приймов на світ 14 квітня, 1907 року в Галичині з гарної побожної родини. При хрещенню одержав імя "Йосиф." Вмолодих літах Йосиф разом з батьком переїзджає широкий океан до Канади та осідають коло Вінніпегу. Опісля Йосиф як 21 літний юнак почувши Божий поклик у своїм щирім серці до досконалішого життя, голоситься на новіціят у Мондері.

Вл. п. Впр. о. С. Дякович приймає великодушного юнака на новіціят 31 грудня, 1928 року. По шість місячній пробі монастиського життя, Йосиф одержує разом з монашою рясою нове монаше імя "Христофор." Настоятелі бачуть добру волю бр, Христофора та допускають до перших монаших обітів 14 вересня, 1930 року. Оттак відрікшись усіх земських річей, бр. Христофор починає студії. Три роки пізнійше, 5 листопаду, він жертвується цілковито на службу Богові в нашім св. Чині, складаючи урочисті обіти на руки Впр. о. Протоігумена, Н. Кожановського в церкві св. Петра й Павла в Мондері. Бр. Христофор як схоластик крім обовязкових предметів також займається письменством і є редактором філософічного органу "Світло" що виходить 1936 року. Рівнож він поступає у чеснотах і науці та так удостоюється великої Тайни Священства. Їх Ексцеленція Кир Василій Ладика, ЧСВВ, висвячує його на священика 23 липня, 1939 року в Вінніпегу в церкві св. Николая разом з оо. Висаріоном Андрейчуком і Нестором Феціцою.

О. Христофор як священик зразу помагає у душпастирській праці в Вінніпегу й околиці. В році 1940 головний настоятель назначує його на соція новиків у Мондері. Він виконує обовязки цього уряду та заразом обслугує колонії коло Мондеру. Рік пізніше настоятелі назначують його на професора гуманістики. Опісля займається душпастирською працею в Верноні, Ванкувері, й Монтреалі. Зпочатком липня останнього року тому, що о. Христофор підупадає на здоровлю, настоятелі висилають його до Давсону на спочинок. Тут знову він виконує уряд соція новиків аж до смерти.

Смерть несподівано забрала о. Христофора з поміж живих. День перед смертю відчуває біль голови. Незвертає на цеуваги

та по обіді навіть разом з Впр. о. Ігуменом І. Лотоцьким іде на прохід оглядати поля, а по вечері вже знаходять о. Христофора непритомного. Без проволоки везуть їх до шпиталю. Лікарі через кілька годин стараються урятувати життя, але без успіху. Тоді по приниманню св. Тайни Оливопомазання о. Христофор сходить з цього світу около 7 години рано, 27 жовтня, 1948 року.

Його тіло спроваджено до Вінніпегу, де 2ого листопада вечером відбувся монаший похорон у церкві св. Николая. Слідуючого дня рано, Впр. о. Ігумен М. Сеньків, відправив заупокійну Сл. Божу при великім здвизі народу. Їх Ексцеленція Кир Андрій мали прощальне слово.

Бл. п. о. Христофор був всіма люблений задля своєї милої, веселої і приступної вдачі. Також відзначався великою жертвенністю для добра монашої братії як і ревністю за спасіння душ.

Впр. о. Лаврентій Джіголик

Хресне імя о. Лаврентія було Василій. Він приймов на світ з гарної, дуже побожної родини у Мондері 13 січня, 1914 року. Крім нього, з тої родини Впр. о. Діонізій ЧСВВ і Сестра Павла СПНД провадять життя у монаших рядах. Люди в околиці Мондеру, де Василь вирис, памятають його як веселого, жваваго хлопця. Як 15 літний юнак, василій вступає на новіціят. Це було 22 вересня, 1929 року. Впр. о. Магістер, бл. п. о. С. Дякович провадить Василія у перших кроках монашого життя та й разом з монашою одежою дає йому імя Лаврентій. По довгі пробі, бр. Лаврентій є допущений до перших монаших обітів 5 липня, 1931 року. Оттак бр. Лаврентій віддається Богові на службу та починає схоластицькі студія. В науці відзначається бистротою ума. Чотири роки пізнійше, 4серпня, він цілковито відрікається світа та жертвує себе самому Богові на цілопальну жертву, складаючи торжественні обіти в церкві св. Петра й Павла на руки Впр. о. Протоігумена Н. Крижановського. І так ставши повним членом нашого св. Чина, бр. Лаврентій дальше продовжує філософічні та теологічні студія. Ще за студентських часів хорує він на недугу, що виглядає, що повстала з перестуди. Але мимо того він завжди веселий, не показуючи на зверх свої фізичні терпіння. Скінчивши теольогію бр. Лаврентій одержує свячення з рук Їх Ексцеленції Кир Василія Ладики ЧСВВ, 27 вересня, 1939 року, в мондерській церкві св. Петра й Павла. Тиждень пізнійше править в тій самій церкві приміцію.

Опісля настоятелі назначують його на професора молодих схоластиків. Крім професорських занять, о. Лаврентій ще услугує колонії в околиці Мондеру. В 1944 році він їде до Едмонтону на духовника інстетутів св. Василія і св. Йосафата. Рівнож звідси він обслугує колонії коло Едмонтону. Як душпастир, о. Лаврентій мав особливший дар популярно-образового проповідування Божого Слова, і тим дуже потягав людей до себе та до Христа.

(Док. на стор. 22)

THE MILLS OF GOD

The mills of God grind slowly, but they
grind exceedingly small
So soft and slow the great wheels go, they
scarcely move at all;
But the souls of men fall into them, and
are powdered into dust,
And in that dust grow the Passion Flowers
Faith, Love and Trust.

Contributed by: Andrew.

WHERE ARE THE RICH? (Cont'd from page 5)

They say, "Poor Aldred, he's lost his fortune or you've had a hard deal." I don't feel I had a hard deal. Money, as money, never meant anything to us. It's useful for what it buys. That's all."

"The thrill lies in developing new ideas. They can take away my money and my possessions, but they can't take away my memories or the satisfaction I've had in seeing the things I created succeed."

His voice grew firm and strong. "My life has been romantic, adventurous. I've had much more fun than the Morgans and the Pratts, because I'm the first generation. They belong to the second generation. They've missed the excitement of creating, of building. Old J.P. Morgan and old Charles Pratt had that. There's no thrill in being rich. The fun lies in making the fortune."

He leaned forward. "I was a poor boy. I lacked a technical education. I went to work in a New England cotton mill when I was 14 in Lawrence, Mass. The town was named after the Lawrences, a family which had made its fortune in waterpower, the power that turned the mill where I worked."

FOLLO'S A LONG TRAIL

The intensity of his manner showed that his subject was proving absorbing to him. "Long after I'd graduated from the mill to the little bank I came to be head of, I carried the picture in my mind of the tremendous industrial possibilities of waterpower. When one of my depositors told me of Shawinigan in the Province of Quebec I took the next train to Canada.

After he reached Quebec Mr. Aldred had to drive by horse and buggy a whole day before he came to wilderness that was Shawinigan Falls.

"A Cross marked the locality we wanted to reach," He said, "a cross which had been put up a century before by French missionaries to warn travelers of a drop of 150 feet in the river.

(Continued on page 18)

Вірність понад сподіванням

(Продов. зі стор. 9)
Ловець сказав йому, що то справді чудо, що він у цій околиці зарослій густим лісом знайшов цей одинокий кусник прогалини. Осип також довідався, що недалеко є маленьке село та стація лісових патролів.

Відпочивши, він удався до села 5 миль звідси. Насамперед шукав, де міг би він зателеґрафувати до своїх. Була тільки одна вулиця, з 15 хат і один, другий склеп. Осип увійшов до загального склепу.

"Аби світ його не знав! Василю? Як ти дістався тут?"

"Та я впав пів милі від Івана. Він якось добився до мене, потім ми разом подалися на, що нам здавалося як полудень. А ти де впав Осипе?"

"Я...? Та мені вдалося спустится літаком серед лісів!"

Василь дивився на нього великими очима: "То вже з тебе дурень!"

Осип усміхнувся та думав про поміч Пречистої Діви.

"Ну, тепер, що ми разом діяти мемо, хіба кіньми поїхати до найблищої площі, а потім літаком до дому."

Повернувши до летунської бази, молодий капітан виписав рапорт та сей час передав його з тайними паперами ґенералові. Вже пів години проминуло. Осип нервово чекав у своїй кімнаті.

"Цікаво, що старий скаже про літака?"

Але перервав його думки Василь вступаючи до кімнати.

"Гей поиятелю, ти бачив заввагу на таблиці?"

"Ні! Або що?"

"Всі офіцери й рядовики мають зійтися в головній салі."

"О-о' тепер мені буде... напевно публична нагана та кара!"

Головний секретар прочитав офіціяльним тоном рапорт Капітана Осипа Павловича. Молодець дивився напруженими очима. Ґенераль Вейн устав. "Ось Капітане Павловиче, ґратулюємо тобі за дбайливість про життя твоїх підданих, за хоробрість, визначну службу...", Осип почервонів.

Зараз по церемоніях, Василь прибіг до свого товариша; "Ґратулюю тобі, друже!"

"Не мене, Василю," відповів Осип трохи задуманий.

"Що ти кажеш?"

По дорозі до міста Осип оповідав йому про зяву Марії.

"Як бачиш тепер Василю - Вона повинна дістати відзначення, а не я. Справді не чувано щоб Вона кого опустила, що побіг до Неї. Часто я проказував ці слова, але ніколи несподівався від Неї, аж такої вірности їм, передусім у тій фатальній хвилі."

ooooooooooo

Люди навчились літати у воздусі як птиці та плавати під водою як риби. Тепер їм годиться навчитись ходити по світі як розумні сотворіння. (Католик Дайджест.)

MEASURE OF A MAN

Not - How did he die?
But - How did he live?
Not - What did he gain?
But what did he give.
These are the units
To measure the worth
Of a man, as a man,
Regardless of birth.

Not - What was his station?
But - Had he a heart?
And - How did he play
His God given part?
Was he ever ready
With a word of good Cheer
To bring back a smile,
To banish a tear?

Not - How rich he was?
Nor - How poor indeed?
But - Had he befriended
Those really indeed?
Not - What did the sketch
In the newspaper say?
But - How many were sorry
When he passed away?

Contributed by D.

APPARITIONS: (Continued from page 3)

When I asked her on the other day what the lady had said, Barbara answered: "They are dark incomprehensible events. In the place where the greatest confidence is found and where the people are taught that I can do everything. I will make preparations for peace. I am the sign of the Living God. I place my Sign on the foreheads of my children. The star (Lucifer) will persecute the Sign. But my Sign will conquer the star."

At the question "Then who is she?" Barbara recived the answer, "If I did not have this veil on, you would not know me." At her departure she said, "The peace of Christ will be with all of you who pray here."

As I then asked Barbara, "Well, who is this lady? She said that she did not know. I answered her, "The Lady is no other than the Mother of God. She had given us the sign where the Chapel should be built."

Under no condition did Barbara want to admit my interpretations of this, because she deemed herself totally unworthy of such a design. (To be continued next month)

HOW THEY LAUGH. (Conquerer)

Travellers have noticed how the laugh of different nation varies. The Italian laugh is languid, but musical; the German laughs in a deliberate fashion; The French are spasmodic and uncertain; The upper class English guarded and not always explosive; The Scottish of all classes hearty, The Irish are rollicking; The Chinese laugh is not so expressive as the European; It is usually a titter rather than a genuine outburst of merriment; The Ukrainian laugh is kind and sincere. The Spanish laugh is kind and delicious.

WHERE ARE THE RICH (Cont'd from page 15)

It also was a shrine. I first saw it from an opposite hill. Beyond it I could see the plunging falls. I knew that those falls could furnish power for all the Province of Quebec.

He spoke more slowly. "With my eyes on the cross I dreamed of the city I would build. There would be great power plants. Mills would follow. On the spot where I stood, facing the cross, I would build a technical intitute for the young boys who worked in the mills. A school where they could be given the instruction I lacked when I went to work in the Lawnce mill.

"I built the power plant. I gave the technical instutute. Today Shawinigan Light and Power is furnishing the power for the biggest war plants in Canada.

He smiled. "And in those mills are hundreds of young men who are graduates of the school I dreamed of that day in the wilderness. Am I a poor man when I have such things as this to think of?

ST.BASIL THE GREAT AND MONACHISM. (Cont'd from p.10)

the experience of each was placed at the disposal of all, a new, a wider, a more objective standard was set before a whole community.

According to St.Basil, the ultimate aim of monastic life is the salvation of one's soul. In one of his ascetical sermons he emphasizes this point:"Monastic life has a definite aim - namely, our salvation". Sanctity requires that one wholeheartedly offer himself to God, diligently fulfilling what is pleasant in His sight. "If thou wouldst be perfect, ... come, follow me. (Mt.XIX-17-21)

о.Михайло,ЧСВВ.

ЙОРДАНСЬКЕ ВОДОСВЯТТЯ

(1)

(з літургічних викладів)

До найкращих порядків нашої богослужби належить без сумніву Йорданське Водосвяття, з окрема як відбувається воно процесійно з походом на ріку та прилюдним священням пливучої ріки. Тоді дійсно є воно дуже вдатним закінченням всього ряду свят і відправ, що творять т.зв. різдвяний час в нашім церковнім році. Він зачинається окремими відправами царських часів та літургії св. Василія з вечірнею в навечір'я Христового Різдва, величним "Снами Бог" окликує тишу святої ночи, обіймає тридневне святкування Різдвяних Свят, що колись менше більше продовжувалося до самого йорданського Щедрого Вечора, з його богослужбою вповні подібною до різдвяного Святвечора. В нас на закінчення вся ця святочна радість, ще від двох тижнів купчилася через зимову студінь в церковних стінах, проявляється на саме Богоявлення на зверх осею відправою урочистого водосвяття, щоб показати всьому світові нашу загальну радісну віру, що Христовий прихід на землю є дійсним явлінням Бога серед людей...

Цей саме чин є чи не найкраще захованим богослуженням давної єрусалимської Церкви, що мала могутній вплив не тільки на розвій церковної богослужби на всьому Сході, але навіть на заході в Римі почавши від перемоги християнства над поганством за Константина Великого 313 р. аж до підкорення Св. Землі арабській великій державі в 7 столітті. Приблизно до того ж часу заховувався там церковний християнський звичай святкувати Христове Різдвоу дні 6 січня під загальною назвою Богоявлення, що обіймало всі таїнства дитячого і молодечого життя нашого Спаса аж до його виступу на Йордані і першого чуда переміни води в вино на весілі в Кані Галилейській. Тимчасом на всьому Сході вже від кінця 4 віку, за прикладом римської Церкви принялося сьогоднішнє святкування Різдва нарізно від Богоявлення під днем 25 грудня і постепенно завелися новіші празники Обрізання і Стрітення Господнього. Нижеж і в єрусалимській Церкві прийшло нарешті до того самого, то й різдвяна богослужба була уложена за взірцем старинної богоявленської, з тим тільки виїмком, що на Різдво відправа переносилася до Вифлеєму, а на Богоявлення була получена з походом на Йордан.

Через це сьогоднішнє урочисте йорданське водосвяття на ріці відразу нагадує старинний єрусалимський обряд, в якому головне місце в богослужбі займали якраз численні литії тобто походи, процесії, з одної церкви до другої, а то до третої і до інших храмів, збудованих на св. місцях в самому Єрусалимі і його околицях за Константина Вел. і в тодішних

часах. Як звернемо іше увагу, що в св. місті стало було багато чужинців і чужих церков та манастирів і з окрема під великі щорічні свята прибувала тьма-тьменна поломників з усіх сторін християнського світа, то зрозуміємо усю велич тих литійних походів і їхній вплив на літургічне життя наступних часів до сьогодні.

Крім того про єрусалимське походження нашого водосвяття свідчить сам уклад того чину, зокрема його головна молитва "Тройце пресущественная"; ще в титулі носить імя св.Софронія,(† 638)-патріярха єрусалимського, одного з головніших впорядчиків нашої церковної богослужби загалом. Вона дуже живо нагадує тодішні часи спорів про Пресв.Трійцю та Богочоловіцтво-Христове, містить більші виїмки з творів інших св.Отців, зокрема з проповіді св.Григорія Назіянсенського про Богоявлення, та належить по всякій правдоподібності до молитов, що повстали у звязку з церковними представленнями таїнств (містерій) св.віри.

Самеж наше водосвяття зберігає наглядно первісну природу церковних благословень, що були радше зближені до освячень і здійснювалися через помазання св. миром чи через дотик до св.мощами частицями св.хресного дерева. Так теж виглядає воно з нашими відхиленнями в чині свячення води на Нілі в Єгипті, що з давних текстів був виданий щойно не давно, і тим більше переконує нас, що наша форма водосвяття є дійсна дуже старинна, якщо зберігаєсь навіть ввідмінних відправах.

І так - бачимо тут насамперід т.зв. "трійці"свічок, що в церковнім ужитку означують таїнство Пресв.Трійці, до якої вище згадана молитва звернена: їх занурюється в воду і тим нагадується, якто Ісус Христос,"Світло тихе св.слави Отця небесного"; зіступив в Йорданські струї та приймив хрещення св.Івана Предтечі.

Не від річи буде тут згадати, що саме в давнім єрусалимськім обряді було сильно розвинене символіка св.вогню і світла і передалася навіть богослужбі далекого Риму (і в чині свячення запальної свічки в Вел.Суботу). Відтак кажеться священикові вкладати руку в воду навхрест, а не тільки благословити її одним знаком св.хреста, та дунути на неї тричі - на знак призивання св.Духа, щоб освятив оцю воду, як цього в Нього вимолюємо в усіх свяченнях (престолу, храму, чаші і.т.д.))Але водосвяття властиве завершується вкладанням до води св.хреста. Під цим розуміється частицю св.хресного дерева, що її священик за приписом давних типиків має нести в поході на ріку, убраний у всі священичі ризи. Кожному ясне, що це признака єрусалимського обряду, який передав почитання св.Хресту нам і вселенській Церкві. (За те про вливання св. мира в освячувану воду заховалися лише дуже неясні натяки...) Через це все Йорданське Водосвяття набирає окремої урочистости і,як не можна краще,звесь у нас "водохрещани". (Докінчення наступить.)

ПРАЦЯ Й ГРА

Один Хінець, дивився як кільна місіонарів грали"теннис". Ця гра була для нього дуже цікава, тому що він ніколи перед тим щось подібного не бачив. Він приглядався як ті місіонарі завзято вдаряли в галку, як вони скоро підбігали й відбігали на площі, так що з них піт стікав. Наресті він запитав одного з них: "Перепрошую Отче, але чому ви не дістанете робітників, щоб цю роботу робили для вас?"

Багато є людей що) так як той Хінець, не вміють розрізнити праці від гри. Багато забувають, що така річ як гра або"спорт" взагалі існує. Однак вона відграває важну ролю в житті людини, особливо коли розходиться про здоровля.

Світ потребує тепер, більш як коли перед тим, здоровля, що його дає рівновага між працею й відпочинком.Такий чоловік найкраще й найуспішніше працює, що час до часу відкладає час на відпочинок або, як кажуть з англійського, щоб "очарджувати свої батерії". Ми всі добре знаємо, що такий "завзятий" працівник, що шкодує часу позволити собі на якусь відповідну розривку, в коротці змусить взяти який 6-місячний відпочинок, якщо не хоче, на разі, іти на вічний.

Яка є різниця між працею а розривкою? Один американський лікар так каже: "Для лікаря є розривкою бути городником; для городника є розривкою бути карпентером; для карпентера є розривкою бути малярем, а для маляра є розривкою бути кухарем".

Дистінкція між працею а розривкою не є в самім занняті, але в умі. Наше відношення до якогось діла може його перемінити з ненавидженого тягару до милої розривки, або й противно.

Інший військовий лікар дав таку дефініцію: "Розривка, або гра є те що ми собі свобідно вибираємо без жадної конечности або примусу. Ми те робимо задля самого відсвіження й маємо свободу те діло покинути або зміняти коли хочемо".

З другої сторони, праця наша мусить бути зроблена, чи ми хочемо її робити чи ні. Інша річ, що ми повинні старатися любити свою працю. Однак часто з нашою працею злучені різні журби та неспокої задля можливости невдачі або неповодження, що неконче добре впливають на нас. А для розривки ми вибираємо те, що нам подобається, тому тоді ми є вільні від всякої гризоти. (Док. на стор. 24)

(Док. зі стор. 14)
Крім того він ще викладає літургіку українським богословам в Едмонтонській духовній семенарії. Серед тих занять о. Лаврентій тяжко захорів у перших місяцях 1948 року. Спершу лежить у Едмонтонськім шпиталі. Опісля переїзджає до Ванкуверу де мусів пролежати в шпиталю, напів спаралїжований, майже пів року.

Про останні хвилини його життя знаємо від одного священика, що був при ньому до кінця. Він так пише:

"О. Лаврентій умирав дуже гарно. Ще в пятницю, 26 листопада параліж поступив. Сціп крови спараліжував внутрености, перейшовши через нирки. Він сам просив сповіди й олиповомазання. В суботу та неділю було зле. В понеділок Сестри зателефонували до о. Діонізія (рідний брат). Зійшлися Сестри відмовляти вервицю, відтак молитви за конаючих. О. Лаврентій був вповні свідомий. Поблагословив Сестер і легко заснув вічним сном в годині першій пополудні."

Похорон відбувся у катедрі св. Йосафата в Едмонтоні. В нім Преосв. Ніль Саварин ЧСВВ і майже все духовеньство Західного Екзархату взяло участь. Тому, що о. Лаврентій не бажав квітів на свої домовині, приятелі та знайомі зложили жертви на понад 200 Сл. Божих.

Покійний о. Лаврентій відзначався великим духом жертви. Він ревно працював над спасінням душ. Не жалував своїх сил ні здоровля у праці для Христа Царя. Передовсім відзначався великою любовію до дітей. Рівнож був великий приятель монашої братії.

Оттак попращалися з нами на віки, два наші брати-монахи. Покинули нас та пійшли до Христа Царя по свою нагороду. Хоч їх вже нема між нами, то не забуваймо про них. Наслідуймо їх добрий приклад та часто згадуймо їх в своїх молитвах, щоб Господь скоро дав їм вінець небесної слави.

В.І.П.

Як Святкують Новий Рік - докінчення.

днів. В протязі 19 літ припадає 13 місяць 7 разів. В Китайців святкування Нового Року получене з інтересним празником. Головну участь в нім беруть прибережні мешканці. Вони прибирають та освічують свої помешкання різними кольоровими лямпами. Духовенство, в червоних ризах, на освічених кораблях, співає молитви при звуках ґонґи й цимбал. Празник триває ген поза північ. Серед нічної тишини, довго ще чути тріскіт ракет і вибухових огнів.

Так то різні народи різними способами пращають старий рік а витають новий. Кожний нарід має щось власного, щось свого питомого чим він різниться від інших народів. Одначе думаю, що найкращий спосіб для всіх народів пращати старий рік з піснею "Тебе Бога Хвалим," а починати новий рік молитвою "Царю Небесний....."

В І С Т І

З ҐЛЕН КОВ

Грудень, 1948.

2. Сьогодні Впр.о.Ґенеральний Консультор Н.Когут,ЧСВВ. дали конференцію Братам Сходястикам.

3. Приїхали до нашого дому Преп. Брати Назарій, Пафнутій і Доротей з Новіціятського дому у Давсон-і Пенна.

5. В годині 5 по обіді почалася остання серія 8 дневних Духовних вправ під проводом Впр.о.Проф.М.Ваврика. На реколекції приїхали Впр. оо. Петро Гевко, Пахомій Дидик і І.Ричкун.

6. Сьогодні Впр.о.Ігумен Е.Пашак вернули з Амбрідж Па. де давали три дневну місію. Також приїхали з Монтреалу Впр. оо. М.Пасічник і Т.Ґреб ЧСВВ. на реколекції.

7. Сьогодні Впр.о.Ґен.Конс.Н.Когут ЧСВВ. мали конференцію до всіх присутних у домі перед відїздом до Вічного Міста.

10. Впр.о.Проф.В.Ваврик,ЧСВВ., вернули з Словтсбурґ де давали Сестрам Служебницям Реколекції. Сьогодні вечером Впр.о. Вікарій В.Гавліч і Впр. о.Проф.В.Ваврик відїхали до Монтреалу, щоб помогти там при празнику з нагоди першої візитації нового Владики Східного Екзархату Їх Ексцеленції Кир Ізидора Борецького.

12. Сьогодні закінчилася започата серія 8 дневних Реколекцій.

13. Впр.оо.М.Пасічник і Т.Ґреб відїхали до Монтреалу. Вернули з Монтреалу Впр.о.Вікарій В.Гавліч і Впр.о.Проф.В.Ваврик. З Ню Йорку приїхали Впр.о.Протоігумен М.Марків і почали канонічну візитацію дому студій.

14. Впр.о.Проф.М.Войнар виїхали рано до Філядельфії на Консисторію.

16. Закінчилася Кан.Візитація. Перед обідом Впр.о.Протоігумен М.Марків мали наставлення до цілого дому. По обіді відїхали до Ню Йорку.

21. Сьогодні загостили до нас Впр. о.Проф.Д.Головецький ЧСВВ., з Вашінґтону де викладають на Католицькім Університеті Східне право.

22. Впр.о.Проф.М.Ваврик відїхали сьогодні до Чікаґо на поміч в часі свят.

24. Впр.о.В.Ваврик також відїхали на поміч в парохії у Шікаго. Впр.о.Вікарій В.Гавліч поїхали до Ню Гейвен Мас., де мали відправу в півночі. Впр.о.Д.Головецький відїхали до Вашінґтону. Сьогодні відправа в Бабилоні Н.Й. на які їздили співати майже всі Брати Схолястики.

Січень, 1949.

6. ППеред св.Вечерою брат Борис відїхали до шпиталю вирізати сліпу кишку. Всі Брати по св.Вечерій розїхалися по парохіях дякувати.

8. Сьогодні всі брати Богослови й Філософи їздили до Ню Йорку з колядою. Колядували Впр.о.Протоігуменові М.Маркові, Впр.о.Ігуменові Орестові і Впр.о.С.Колляреві.

10. Під проводом Впр.о.Протоконсультора С.Дидика всі в дома почали сьогодні тридневні реколекції перед відновою обітів.

12. Сьогодні відвідали наш дім Всеч.о.Крохмальний з Амбрідж Пенна., і Всеч.о.В.Білинський з Гамтрак.

14. Новий Рік - Віднова обітів.

15. Брат Борис вернув сьогодні із шпиталю здорові і без сліпої кишки.

25. Брат Евген Ковч відїхав до Гримзбі Кан.

26. Сьогодні Впр.о.Лазар Березовський ЧСВВ., відїхали на сталий побут до Новіціятського дому у Давсоні Пенна.

xxxxxxxxXxxxxxxx

ПРАЦЯ Й ГРА - докінчення.

Великі люди ніколи не занедбують розривку в своїм деннім порядку. Вистарчить тут згадати, що американський Генерал Айзенгавер, в часі воєнного напруження, завжди посвячував відповідний час на розривку. Коли він плянував напад на францію та занедбав свою звичайну, що-недільну їзду на коні, Генерал Маршал йому прямо приказав відновити, й стало віддаватися цій розривці. Тому й нам це вийде на користь та поможе нам до кращої праці, якщо ми припильнуємо точку відпочинку й гри в нашім щоденнім порядку.

o-o-o-O-o-o-o

Чуже під лісом бачить, а свого й під носом не добачує,
(Укр. нар. приказка).

ПРОБЛЕСК ДИКОВА

Видають Брати Схолястики ЧСВВ.

Виходить Місячно.

Ч.3 Глен Ков, Н.Й. Березень, 1949 Річ XIII.

В ДЕСЯТИЛІТТЯ ПОНТИФІКАТУ

НА ПЕТРОВІЙ СКАЛІ

Ясне зоре серед ночі,
Слава, слава, днесь Тобі!
К Тобі взносим руки й очі,
Отче, на Петра скалі.
Слово Твоє - сонце ясне,
Око ласки джерело,
Серце - милість, що з землею
Неба дари нам сплело.

Пекло лютиться, к бою рветься,
Най жеж далі ще ся рве;
Його сили розпадуться,
Бо наш Папа Пій живе!
Під прапор ось Михаїла
Всі ставаймо мужно враз,
А Цар Господь - наша Сила
Не лишить ніколи нас.

Ми положим душу й тіло,
Все за віру ми дамо;
Папа з нами - йдемо сміло,
Ми врага побідимо.
Далі ж брате, сестро, далі!
Гей за віру, гей у бій!
Католицька віра й Папа -
То кінець наших надій.

ПАПИ ПІЯ XII

"SINGULARE PRAESIDIUM"

"СВЯТІЙШОГО ОТЦЯ З БОЖОГО ПРОВИДІННЯ ПАПИ ЛЬВА XIII АПОСТОЛЬСЬКИЙ ЛИСТ ПРО ВІДНОВУ ЧИНА СВ. ВАСИЛІЯ ВЕЛИКОГО СЕРЕД УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ В ГАЛИЧИНІ."

(1)

Переклав Впр. о. Мелетій Войнар ЧСВВ.

ПАПА ЛЕВ XIII НА БУДУЧУ ПАМЯТЬ.

За окрему свою силу й славу Церква Католицька завсігди вважала собі діяльність цих людей, що у змаганні до християнської досконалости життя й чину з якоюсь шляхетною легкістю визбулись річей земських і посвятилися Ісусові Христові.

Вони вправді спочатку, щоб свобідніше приставати з Богом, заметкували місця віддалені від міст і воліли вести життя без клиріцьких обовязків; опісля однак спонукані вже то любовю ближніх, вже то повагою Єпископів не відказуються ввійти до міст і підприйнятись священичих обовязків.

Між цими останніми вже від перших століть св.Церкви чудно заяснів Великий той Василій Єпископ Кесарії Кападокійської, богослов і проповідник, що йому мало хто дорівняв; який не тільки сам досягнув вершин усякої чесноти, але ще за собою потягнув багатьох. Для них він написав дуже второнні правила та зібрав їх у Кеновії (манастирі), щоб були під спільною дисципліною монашого життя. Вони ж навикли до добровільної покути та праці з користю ділили свій час на хор та на студія святих наук. Цим способом крім багатьох інших користей вони перш за все це осягнули, що змогли справу Христову вже то своєю чесностою у належному блеску представити, вже то, де треба було, чинно боронити.

Тому з хвилею, коли преславний той Чин духовних мужів пропав з Фотієвою схизмою, то разом із ним висохло джерело не малих користей.

Коли ж тільки після повороту Українців до Католицької Церкви він віджив і зістав привернений до первісної гідности з підпомогою св. Йосафата Полоцького Архієпископа непереможнього мученика, члена того ж Чина, то Українці зараз відчули на собі діяльність відродженого Чина. Бо його члени до цього найбільш мали змагати,щоб заховати злуку Українців з Церквою Римською, обучувати народ, працювати над вихованням молоді, сповняти парохіяльні обовязки, займатися всякою справою, що служить усовершенню духа, а перш за все тоді, коли світський клир не дорівнював би потребам часу вже то числом, вже то проворністю.

З цих то причин вони зєднали собі в усіх таку доброзичливість, таку опінію й прихильність, що тільки з Василіян вибирано Єпископів і Архимандритів. На Замойському провінціяльному,українському синоді, що його декрети потвердила Апостольська Столиця, застережено, щоб ніхто не міг бути Єпископом, хто не був профес Василіянського Чина; а ніхто не міг бути його профес, хто в мурах манастирських не відбув монашого новіціяту через рік і шість тижнів по законам і звичаям св. Василія.

(Далі буде).

GLORIOUSLY REIGNING

March the 12th of this year will commemorate the 10th anniversary of the coronation of His Holiness Pius XII, and April 2nd the 50th anniversary of his ordination to the priesthood. Let us remember His Holiness in our prayers.....

Eugenio Pacelli was born in Rome on the 2nd day of March,1876;Reared in simple catholic fashion, Eugenio early manifested outstanding qualities of character and scholarship. Feeling the call to the clerical state, he entered the Alma Collegio Capranica in Rome after having completed his studies in the classical Secondary School. Delicate health made community life practically impossible and the young student was obliged to leave capranica college after a years' study. He continued his philosophical, theological and juridical studies at the Pontifical University of the Roman Seminary as a day student, being ordained to the priesthood in 1899.

Recognizing his unusual talent, Fr.Pacelli's superiors appointed him substitute professor of law in the schools of the Roman Seminary, making him at the time apprendista in the offices of the Secretariate of State. Shortly afterwards he was made titular professor of Canon Law and an official in the Congregation of Extraordinary Ecclesiastical Affairs. His singular accomplishments soon drew the attention of Cardinal Gasparri, Secretary of the Cong. of Extraordinary Eccl. Affairs. Assured of the young priest's excellent qualities Card.Gasparri, having consulted His Holiness and Card.Merry del Val, Secretary of State, persuaded Fr.Pacelli to resign his professorship and give himself entirely to the work of the congregation.

Fr.Pacelli went rapidly from one grade to the next in the Congregation. After several years as Minutante he was appointed Undersecretary; very shortly afterwards he was made Prosecretary. This latter position he held during the reign of Pius X. Upon his election to the Papacy, Benedict XV promoted Fr.Pacelli to the position of Secretary of the Congregation.

Together with Card.Gasparri, Papal Sec. of State, the future Pius XII showed himself more than capable of dealing with the situation created by the World War. His mastery of German language and literature, his continued interest in all religious, political, social and intellectual phases of German life, and his readiness to assist all who sought his aid,

(Cont.on P.14)

CATHOLIC ACTION

Earliest of members in Catholic action work are those co-laborers of St. Paul and the other Apostles, so often saluted in the Epistles. For Catholic Action has existed since that day when Christ sent forth His twelve to win all men to Him. The command, "Go, therefore, and make disciples of all nations (Matt.xxviii,19) was a command to the whole Church. To the officers did it primarily apply - and the Apostles proved themselves worthy of the trust placed in them by the Master. To the laity also that command was given - and they were ever eager to do their part in conquering the world for Christ the King. There was much to do in those early days when Christianity was new in a pagan world. Side by side with the Apostles and their successors the laity labored in planting the good seed of the Gospel in the pagan hearts of misguided men.

When nearly all men and nations had become Christian, the task of the laity became less urgent. The Church was firmly rooted everywhere; life was simple; and, as a result, the clergy leaned less upon the active apostolic endeavors of the laymen. That glorious age has passed. Today the need for Catholic Action is as pronounced as it was in the beginnings of Christianity. The disintegrating influences of the Protestant Reformation have laid waste much of what was once Christian. The old paganism, modernized and with new names, once more seeks supremacy in a world that should belong to Christ. The ever increasing complexities of life, products of industrialism, have made it ever more difficult for the clergy to reach the great mass of men. So it has come about that the layman's role in the conquest of the world for Christ has once again come to the fore. The priest who cannot go personally into the mine, the factory or the office to preach the Gospel of Jesus Christ can reach the workers there only if assisted by the laity who are working in the mines, the factories and the offices of our modern world.

Catholic Action is not political or economic action; it is not a negative thing; it is not some new weapon forged to combat the forces of Communism or any other modern menace; it is not even the mere exercise of charity or the intensification of one's own personal holiness. It is - classically defined by Pope Pius XI, "The participation of the Catholic laity in the apostolate of the hierarchy".

The doctrine of the Mystical Body of Christ is the basis for the very existence of Catholic Action. When the Second Person of the Blessed Trinity assumed human nature He gave to every man the dignity of brotherhood with Him. This bond of union between each man and Christ has given a new and deeper meaning to the fellowship of man with man, for all men have become brothers of each other in Christ. By His death on the Cross Christ merited for every man the right

(Cont. on P.14)

ПРОПАВ ОСТРОВ

Руденко.

З давної старинности до наших часів переповідають з рода в рід одно оповідання про остров Атлянтиду, що мав затонути в морській глибині около 9 тисяч літ тому. Це оповідання дісталось до Греків від Єгиптян за часів грецького філософа Платона й його учеників. Від Греків розійшлося воно далі по світі, так що й сьогодні можна його часами ще почути.

Цей остров Атлянтида про якого оповідають, мав би бути около 800 миль на захід від Гібральтару. Він мав би сути триста пятдесять миль довгий і около сто вісімдесять миль широкий. Це була країна дуже багата в природні засоби. Сам край, як оповідають, був дуже гористий і мав гарні, широкі ріки. А жителі цього острова були дуже багаті, мудрі а надівсе славні своїми війнами, що вели з іншими краями. За це їх, як кажуть самі Греки, боги скарали й затопили цей остров в морській глибині.

Яким способом це могло статися ніхто не знав, тому вчені видумували різні теорії щодо затоплення цього дивного острова. Між іншими одні вчені казали, що посунення осів нашої земної кулі спричинило відплив води північного моря до рівника, і тим способом води піднеслися вище берегів острова Атлянтиду.

Ще інші казали, що це завинив місяць. Після них місяць був спочатку планетою, а коли наша куля своєю притягаючою силою його до себе тягнула, то він проти ділав своєю притягаючою силою, і тим спричинив піднесення поземи моря і так затопив Атлянтиду.

Найновіша теорія щодо таємничого острова, що є найвірніша й найправдивіша є теорія Проф. Колумбійського університету, Мирослава Евінґа. Він славний своїми досліджуваннями морських глибин і вже від десять літ стало цим займається. Між іншим зацікавив його цей остров, що про нього він сам чув, і хотів переконатися чи дійсно він колись існував як це деякі твердять. І по довгих дослідах такий звіт він дав Академії Природничих наук у Беркелі Каліфорнія. "В глибині морській є дивні дива, а між іншими є гори вищі від знаних нам гір на нашій землі і підземні ріки. Але спід моря не показує найменшого сліду атлянтидських міст чи взагалі якогось острова."

Завдяки модерним науковим дослідам, ми багато таких річей довідуємося, що про них колись люди не могли мати поняття. Але також багато річей довідуємося, що в них люди колись вірили, а які є цілком безпідставні. Багато таких фальшивих теорій походили з Греції й у формі оповідань, ширилися по цілому світі. Наприклад: Оповідання про остров Атлянтиду.

LENT OUT OF LOVE FOR GOD

So... you don't like Lent? You hate fish and even your healthy appetite fails to respond to a pair of eggs, however delectable they may be boiled, fried or scrambled. Moreover, you say, love an innocent movie, grow mellow over a favorite cigar, find renewed strength in a bit of sweet between meals. Fine, all fine. You have something lots to offer our Lord. For Lent. Once in a while you take your old car down to the garage to have your mechanic diagnose that funny clickity click under the hood. '' Valves'', he mutters, ''Better have em ground''. If the old car could hear and feel and think it would give a groan of dismay. But just see how it buns up the highway after its all over! The Church knows that even the best of Catholics tend to loosen up a bit, spiritually. Once a year she prescribes a kind of spiritual valve grinding for every one of us. This process is disagreeable. Unpleasant. It hurts. But-- ''unless you do penance you shall all perish likewise''. Perish, looseyour soul. Languish in hell - forever! That would be disagreeable, wouldn't it? More than that. It would be inconceivably tragic. You were created to be supremely happy with God in heaven. If you fail to use the means God has given you to save your soul then, by your own choice, you will spend eternity with God's enemies in hell. So, now, let's enter into the spirit of Lent. First of all we must keep the law of the church in regard to fast and abstinence perfectly - and willingly. After all, the law of the Church is not so very strict. Then again the Church is even ready to grant dispensations and exemptions and relaxations to the Lenten discipline to those who really need them. Here the trouble is that many are even ready to take advantage of these privileges. We must remember that the fast is not intended only for those whose feeble appetite demands a little more than orange juice and toast. It is also - and especially - for those whose healthy appetite cries out for ham and eggs for breakfast and who really suffer a little when this favored dish is denied them.

Those who observe the law of the Church, however perfectly, have only begun to enter into the spirit of Lent. When we merely keep the **law** - no more - we simply do not offend God. We begin definitely to please God when we sacrifice certain harmless but far from necessary things to which, nevertheless, we may be very much attached. Let's give up something - something we really like - not because we have to, but purely out of love for God.

****** ******

Everyday remember that today you have a God to glorify; a Saviour to imitate; a soul to save; your body to mortify; virtue to acquire; heaven to seek; eternity to meditate upon; the world to guard against, and perhaps death to meet.

ВПР. ОТЦЮ ПОРФІРІЄВІ П. БОДНАРОВІ ЧСВВ.

найщиріші побажання щедрих ласк Божих

і кріпкого здоровля

НА МНОГІ ЛІТА

З НАГОДИ ЗОЛОТОГО ЮВІЛЕЮ

МОНАШОГО ЖИТТЯ

з китицею молитов, складають

Брати Схоластики.

ПРИСЯГА ПРЕЗИДЕНТА НА КАТОЛИЦЬКІЙ БІБЛІЇ - (Док. зо стор.13)

" До тої цілі ми посвятимо наші сили, наші засоби, і нашу силу постанови. При Божій помочі, будучність людства буде запевнена в світі справедливости, згоди й миру."

Зараз по тім Архієпископ Патрикій С. О Байл з Вашінґтону вийшов на платформу й привитався з Президентом Трумеком і Віце Президентом Альбеном В. Барклієм. Тоді він зробив знак Св.Хреста й зачав суплікацію. В ній він просив Божого благословення для Президента, його заступника й інших провідників Америки; і також молив Бога за "мир в наших днях, мир на нашій землі, і мир між народами."

ДЯКУЄМО щиро слідуючим Впр. оо. добродіям за їх гарні дари на "Матони."

Впр. о. Протоігуменові М. Марковому, ЧСВВ.
Впр. о. Ігуменові Й. Тимочкові, ЧСВВ.
Впр. о. Ігуменові О. Засійбіді, ЧСВВ.
Впр. о. Ігуменові В. Андрейчукові, ЧСВВ.
Впр. о. Професорові Д. Головецкому, ЧСВВ.
Впр. о. І. Ричкунові, ЧСВВ.
Впр. о. Н. Феціці, ЧСВВ.
Одному Впр. о. Добродієві, ЧСВВ.

Хай Всевишний благословить наших добродіїв і нагородить їх своїми щедрими ласками.

Нічим люди так не уподібнюються до богів, як тим, що роблять добро людям. - Ціцерон.

ЙОРДАНСЬКЕ ВОДОСВЯТТЯ

б. Михайло ЧСВВ. (2) (Докінчення).

Цією саме назвою "Водохрещі" висловлена підставна думка свята Богоявлення, що Христос своїм хрещенням в Йордані "освятив води". Но за найновішими дослідами це свято вийшло з Єгипту хіба ще у 2 столітті. Там у ночі на 6-го січня святкували поганське свято народин дитини з діви, а з тим і заступлення Диониса на землю з чудесним перетворенням води на вино. Зокрама Ніль мав тоді діставати чудесну силу і тому з нього черпали воду... Наше Богоявлення схристиянізувало це все і піцкреслило освячення води через згадку Христового хрещення й чуда в Кані Галилейській та через хрещення катехуменів. Цікаво однак, що в знаному подібному описі богоявленського свята в Єрусалимі Етерії з кінця 4-го віку нема ще найменшого натяку на якусь відправу на самім Йордані, хоча ця паломниця докладно переповідає відправи на сам празник і на осмодневне попразденство. Існує однак старовинна вірменська служба йорданського водосвяття, що на думку вчених повинна бодай походити з часів з перед халкидонського собору, колито вірмени відірвалися від католицької Церкви. Саме у вірменськім тексті цей чин приписаний св. Василієві Кесарійському, що мав уложити його з нагоди паломництва до Св. Землі зо своїми вірними 377р. Загально однак знане, як часто й довільно у вірменській церковній літературі імя Святого лучиться з різними службами і установами...

Тому більше вже залежить нам на свідоцтвах, що блише означують, коли саме те водосвяття на Богоявлення відправлялось. Теодор Чтець, церковний історик з 6-го століття, лише, що не хто інший, а монофізитський антіохійський патріярх Петро Кнафей (2.пол.5.в.) завів свячення води у вечірних годинах 5 січня. Це хіба слід розуміти так, що він приспішив саму відправу, бо одна з гомілій, приписувана св.Іванові Золотоустому на Богоявлення 387., зо слідами глибокої давнини, стверджує, як в опівночі того дня вірні черпають освячену воду при нічній відправі на памятку Христового хрещення, що мало збутися в опівнічній порі. Про таке водосвяття на самому Йордані згадує Антонин з Пяченци в Італії, що в 570 рр. відвідав Св.Землю. Він описує нічну богослужбу з водосвяттям і загальним черпанням води, а відтак завважує, що вже на світанку самого святочного дня відбувається хрещення катехуменів, які потім входять в воду у своїх хрещальних завивалах. Це свідчилоб, що бодай в Св.Землі йорданське водосвяття було тісно звязане з хрещенням. На жаль у знанім памятнику палестинської богослужби 7-го віку, єрусалимськім Канонарі, що захований у грузинській версії (вид.Кекелідзе 1912 р.), на тому якраз місці текст обривається... Можна однак вносити про це з того, що віднайдавнішних Требників молитва на йорданське водосвяття уживається теж на освячення води в чині хрещення..

Подібно й Устав патріярхої богослужби в царгородській св.Софії, з 10 віку говорить про водосвяття при кінці відправи у вечірних годинах 5 січня і безпосередно по нім дає друге свячення води для хрещення катехуменів, що по всій правдоподібності протягалося далеко поза північ аж до утрені. В тому самому часі Константин Порфіородний у своїм описі двірських церемоній згадує, що патріярх того самого вечора святив воду іще в царській палаті. Звичайно робив це в часі паремій на вечірні, а лише виїмково після свячення води в св.Софії.

Тут уже заторкнена дуже цікава квестія одного чи двох водосвять на Богоявлення. Перший про це заговорив знаний літургіст 11-го віку, ігумен роїдського (не раїтського)) манастиря коло Антіохії, Нікон Чорногорець, у знанім своїм творі Тактиконі, виданім в церковнославянськім перекладі нашою друкарнею в Почаєві 1795 року. Зараз таки в першій главі при викладі церковної богослужби на підставі Типіка софійського, студійського, єрусалимського й атонського він стверджує, що всюди в них приписано святити воду тільки раз вечером 5-го січня. Але зараз таки завважує, що декуди вже завелося ще одне водосвяття на сам Йордан, незнáть чому, бо ж прецінь Христос тільки раз хрестився. Видно, що за його часів подвійне свячення води, так як робив його патріярх царгородський, ставалося щораз загальнішим. Можливо, що вплинула на це ще практика святити воду, тут то там, в різних часах. Бо читаємо в одному патріяршому требнику з 11-го віку, що в великих церквах Царгороду, водосвяття відправляється в навечеря Богоявлення по вечірній богослужбі, а в менших на сам празник по утрені. Чи ще багато треба було до того, шоб зачати правити водосвяття двічі, як сьогодні в нашім обряді, тільки на двох різних місцях: в навечеря в церкві, а на сам Йордан поза нею.

Від 11-го століття одна й друга практика рівно жива в типіках і требниках так грецьких як і славянських, всіх наступних віків. В текстах, що приписують одне водосвяття, звичайно повторяється й наведена думка Нікона Чорногорця. Знову в типіках з подвійним водосвяттям можна вичитати нераз обширні апольогії такого поступования. Ще вдучніше виглядає таке їх розумования: Тому, що навечірне водосвяття приходило аж пізно вечером, бо Службу Божу з вечірнею приписано було відправляти з полудня, треба було повторити його ще раз на саме свято, для пожитку загалу вірних. За одним водосвяттям був, свого часу, патріярх Нікон, при знаній реформі церковної богослужби в Московщині в 17 столітті. Але, видно, подвійне водосвяття було тоді так загальне, що в тім випадку його "чистки" не приняли, і навіть зробили з того закид проти нього на соборах, що його судили.

Зате без жадних хитань практикувалося стало подвійне водосвяття в нашій обрядовщині. Противно, зникло в нас зовсім причастя свяченою водою, що його за покуту, колись малося давати каянникам, позбавленим великодного св. причастя. Припис цей ще передруковується в деяких требниках, що подають старинний обряд тайни покаяння, але він немає жадного значіння. Це однак ніяк не зменшило загальної побожної пошани для свяченої йорданської води, що остається в нашім обряді для вірних одною з найбільших святощів.

HUMAN RESPECT

EENE.

A tall young lad with a bright countanance knocks at the door of Father Richard, the Spiritual Director of St. Theresa's scholasticate Monastery. Father Richard with his characteristic mellow voice responds: "Come in! Oh, Brother Russel, come right in. And just how can I help you?" Brother Russel, slightly blushing replies: "Father, during last nights instructions for meditation, you mentioned something about human respect. Besides not quite getting the point, I believe my conception of human respect is somewhat vague Therefore, will you please explain this as I should know it."

"Have a seat, brother. I must say that our Order is looking forward to members like you, brother Russel. For it is only a few years from now, that you shall take the "reigns". And as you see, the future and success of our labor shall depend gretly on you. I must praise for your candidness and eagerness in preparing for this great ministry PRIESTHOOD. We are proud and always shall be, having members like you." With that compliment came a warm smile with all the signs of paternal approval. "Now let us get down to the point. I take it an obligation, that every member of our Order understand and discern accordingly what we call "human respect" It does not go hand in hand with the characteristic trait of our Order - Charity. If we truly love our neighbor, we ipso facto bestow on him due respect, and usually not more than due respect. If we for example concede to someone's argument which may totally be contrary to our convictions just to simply retain his friendship, we would be judged as a person with a low character. And such respect shown to our opponent would be more than DUE respect from our side. This is what we term as "human respect."

Now let us, brother Russel, consider how opposed "human respect" is to reason and above all to the priestly spirit.

On one hand, to fear without cause and to lack the resolution to overcome such unreasonable fear, and on the other hand, not to fear when there is every reason for it, and to lack discernment in avoiding the most serious dangers, are both indications of a poor and puerile mind. this is the two-fold nature of human respect. Those, who are its slaves fear as an evil that which is not an evil. Just what is it they dread? What have you to fear for example, if you conduct yourself as a good scholastic and monk, if your deportment before the world be just what it should be - pious, modest, recollected, proving you faithful to your resolutions and your duties? A sharp look, a contemptious smile, a scornful sneer, a slighting word; and what is it in reality? And who are they whose words give rise to such terror? (To be Cont.)

Мікрос.

Коли я окінчив шостий рік життя, післали мене до школи щоб "набрати розуму." І в своїм часі довідався, що існують великі простори солоної води. Та не тільки дізнався я про існування моря, але з часом навчили мене в школі багато цікавого про море. Тому то, чим більше я довідувався про нього, тим більше росло в мені бажання колись його побачити. І дитинні мрії мої сповнилися, бо так обставини склалися, що тепер я живу в Глен Ковї, що лежить на березі моря. І, перебувши вже коло моря поверх два роки, можу сказати, що гарно й мило є жити над морем, і що багато річей, що про них я в школі знав тільки теоретично тепер сам практично переконався.

НА БЕРЕЗІ МОРЯ

(РЕФЛЕКСІЇ)

Дивлячись на море й розумуючи над ним, треба сказати що велике є його значіння й завдання як для людей так і для звірят і рослин. Без того дощу, що його нам море достарчає, наше повітря не було б відсвіжене. Все що зеленіє й росте для нашої поживи загинуло б. Це все мене вчили в школі, але тут я маю можність самому бачити часті мраки на морю й знаю що ці мраки підносяться в гору, хмари витворюються й суконтіненту, щоб по нуться до середини для добра людей. дорозі виливати дощі

Живучи коло моря, маємо й свої особисті користи. Одна велика вигода це та, що в літі можемо що дня без жадних невигід, купатися в морю, тому що наш дім лежить таки над самим морем, і що маємо свій беріг. Крім того ми можемо, коли море є спокійне, поплисти по ним нашим моторовим човном і дивитися в глибини морські. Також можемо спинити мотор, спустити якір і рибу ловити, що ми деколи робили, і не без успіху. (Кілька разів ми тільки наловили, що стало для всіх до трапези).

І так сидячи край моря й дивлячись на нього та роздумуючи над ним, можна порівняти його з нашим життям. Деколи на морю є дуже велигезні хвилі, а іншим разом воно дуже спокійне, тихе й рівненьке як стіл. Так і в нашім житті є дні веселі, спокійні й повні радости. Але також приходять бурливі дні, дні смутку, плачу й навіть нещасть.

Також дивлячись на море виглядає нам, що немає кінця того океану. Але є кінець тої величезної ширини, і є дно тої глибини. Так і з нашим життям. Ми часто думаємо, що кінець нашого життя є дуже далеко й що ми ще довго, довго плаватимемо по морю нашого життя. Однак є цей кінець і нераз багато ближчий, ніж нам видається.

Дивлячись на це глибоке й безкрає море приходить мені думка який великий і нескінчений є Той що всі моря сотворив і тримає їх у порядку. Творець той, дається пізнати в своїх творивах тим, що в міоть його в них доглянути. Дивин Господь в ділах рук своїх.....

APPARITIONS OF THE MOTHER OF GOD

(Continued)

VISION ON MAY 25, 1946

An angel had already frequently appeared to Barbara, recommending intentions for which she should pray. He was called the ANGEL OF THE GREAT MEDIATRIX OF GRACES. On the morning of of May 25, he bade her go to Marienfried the same day. After Holy Mass, she requested my sister Anna to go with her. But in the course of the forenoon, she sent her a note with the following contents: She was not going to Marienfried because she believed everything to be an evil deception. However, I forcefully urged her to fulfill the message of the angel, otherwise unfortunate contradictions would befall her. At last, with a heavy heart, she let herself be persuaded by my earnest exhortations to go.

About 5 o'clock they both went there. They decorated the wayside shrine with flowers and prayed a while. Soon afterward, when her father came past there in an auto, she said to Anna "Come let us go home." However, Anna wanted to pray a l little longer, so she remained. All at once Barbara saw the a angel, who pointed with his finger above to the right side. Here Barbara again saw the mysterious Lady. She recognized her as Mary the Mother of our Lord and cried out, "Mary!" The Vision began to speak, "Yes, I am the powerfull Mediatrix of Graces. As the world can find mercy only thru the sacrifice of the Son with the Father, so can you only find favor with the Son through my intercession. Christ is so unknown because I am not known. Because the nations rejected His Son the Father poured out His cup of wrath upon them. It is true that the world was consecated to my Immaculate Heart, but this consecration has become a fearful responsibility for many men. I demand that the world live this consecration. Have unreserved confidence in my Immaculate Heart! Believe that I am able to do everything with my Son. Substitute my Immaculate * in place of your sinful hearts. Then it will be I who will draw the power of God and the love of the Father will renew the fulness of Chist in you. Fulfill my request so that Christ may reign as the King of Peace."

The world will have to drain the cup of wrath to the dregs because of the countless sins through which His Heart is offended. The star of the infernal regions will rage more violently than ever and will cause frightful destruction, because he knows that his time is short and because he sees that already many have gathered around my sign. Over these he has no power, although he will kill the bodies of many; but through these sacrifices brought for me, my power to lead the remaining host to victory will increase. Some have already allowed my sign to be impressed on them: their number will keep growing.

* Heart

(To be continued next month)

Веселий.

ПРИСЯГА ПРЕЗИДЕНТА НА КАТОЛИЦЬКІЙ БІБЛІЇ

Григорій С. Трумен офіціяльно приняв на себе уряд Президента Злучених Держав Америки, коли він, у Вашінґтоні при величавих церемоніях, зложив присягу свого уряду, приписану конституціями, що зробила його 32 Президентом Америки. Цю присягу він зробив із своєю лівою рукою на двох Біблях: одна з них є відбитка Ґутенберської Біблії перекладу Вульґати. Оскільки можна дослідити, він є перший Президент Злучених Держав, що зложив присягу свого уряду на Католицькій Біблії. Друга Біблія Протестенська; та сама, що на ній він зажив присягу коли нагло був покликаний перебрати уряд по смерти Президента Рузвельта, 1945 року.

Відбитка Ґутенберської Біблії була спроваджена з родинного міста Президента, Індепендженс, Мізурі. Вона була відбита й видрукована в двох томах 35 літ тому в Німеччині. О оригінальна Біблія, що з ней ця була відбита є ще з 15 століття, і є перша книжка друкована рухомим друком. При церемонії ця більша Католицька Біблія була отворена на столику а на кій була мета Протестанська.

По зложенню присяги Президент Трумен виголосив промову, що була закраєна релігійними думками. На початку своєї промови Президент Трумен сказав людям Америки, що "в сповненню обовязків мого стану я потребую помочі і молитви кожного з вас." В ній він отверто осудив комунізм. Ту частину, що в ній він осуджує комунізм, зачинає тим що каже, що люди Злучених Держав "вірять що всі люди є сотворені рівними, тому що всі є сотворені на подобу Божу," і що "від цеї віри ми не відступимо". Він запевнив, що різниці між комунізмом і демократією не обходять тільки Злучених Держав але що " люди всюди пізнають, що тут розходиться про матеріяльне добро, людську гідність, і право вірити й почитати Бога."

Він пригадав своїм слухачам Вісім Блаженств і сказав що "наші союзники це ті мільони що мають голод і спрагу справедливости."

Президент Трумен закінчив свою промову цими словами: "Стоячи сильно в нашій вірі в Всемогучого, ми поступатимемо в напрямі такого світу де свобода чоловіка є запевнина."

(Док на стор. 7.)

GLORIOUSLY REIGNING

(Cont.from P.3.)

made for effective negotiations with the German people. These qualifications led to his being made apostolic Nuncio to Bavaria in 1917. In accordance with the custom of conferring the fulness of the priesthood upon all Nuncios of the Holy See, Fr.Pacelli was made Titular archbishop of Sardes on April 23,1917 and consecrated May 13 in the Sistine Chapel. After the World War the Nunciature of Berlin was established, and Archbishop Pacelli was its first Nuncio. Fulfilling twelve years of faithful service in the German Capital, Nuncio Pacelli presented his resignation to Pres.Von Hindenburg on Dec.9,1929. On his return to Rome he was created Cardinal by Pius XI. Following his elevation to the Cardinalate he was formally appointed successor to Card.Gasparri as Papal Sec.of State in Feb. of the following year. The last noteworth achievement of the Card.Sec. of the State before his election as Supreme Pontiff was his visit to the U.S.A. in Oct.1936. His gracious kindness and his open friendliness during his visit have won for him a place in the heart of every true American. During his stay Card.Pacelli visited the many dioceses in the States. As Camerlengo of the Holy Office he fulfilled various duties during the interregnum following the death of Pius XI, on Feb.10,1939. He was elected Pope on the third ballot in the conclave, March 2, and coronated on March 12 -- as POPE PIUS XII.

******* *******

CATHOLIC ACTION

(Cont.from P.4)

to enter heaven. Man, on his part, must participate in those merits of Christ, he must apply them to himself. Catholic Action goes out to those who have cut themselves off from the Body of Christ,to those who have never been incorporated into that Body. Men already joined to Christ, living His life in the Mystical Body, seek to bring to all men the realization of the high dignity that is theirs because of the Incarnation and the salvation that awaits then because of the Redemption. As members of Christ's Mystical Body we must have the same aims as did Christ Himself. He spent Himself in the winning of souls. In His physical Body He no longer walks among us. Instead, He uses us - His mystical members - as instruments to continue His work on earth.

Since its aim is identified with that of the apostolate of the hierarchy, Catholic Action must bend its every effort, even as does the hierarchy, to the winning or the bringing back of souls. This quest for souls must be insisted upon. To veer ever so slightly from this one objective is to miss the whole point of Catholic Action.

RED TAPE

-- When the party leaders in Russia say what they think about each other then we'll be able to judge how much individual freedom there is in Communism.

-- If the postman stopped to argue with every dog that barked, he'd never get the mail delivered. Dogs bark, and bears growl - that's their nature. So if what we are doing is right, let's keep on doing it, and let the Russian bear growl.

-- Deviationists from the bucking Soviet party line end up on the Siberian railroad line.

-- Stalin's control over the Russians is apparently based on the theory that what they don't know won't hurt him.

-- To most Germans, the new Russian currency looked like the same old Marx.

-- Russia operates under a system of blood, sweat and fears.

-- Communism: Living on the inSTALINment plan.

-- Seems Stalin has ordered all his UN diplomats' kids back to Russia to school. Bad Marx over here?

-- Sure, the good old days were good - Germans were poets, Italians were painters and the Russians were only Russians.

******* *******

Definitions of origin unknown: A CONFERENCE is a group of men who, individually, can do nothing, but as a group can meet and decide that nothing can be done

A PROFESSOR is a man whose job is to tell students how to solve the problems of life which he, himself, has tried to avoid by becoming a professor.

AN EFFICIENCY EXPERT is a man who knows less about your business than you do, and gets paid more for telling you how to run it than you could possibly make out of it even if you ran it right instead of the way he told you to.

******* *******

It's more fun to give than to lend and the expense is about the same.

Noiseless arguments are the most sound.

Push-button warfare is nearing reality. The button has already been developed.

ВІСТІ

З Глен Ков

Лютень 1949

2. Навечеря імянин Впр. о. Протоігумена М. Маркова. Бро. Схоластики справили академію в їхню честь. Програма була слідуюча:

Нині в Радости	-	хор.
Скала	деклямація	бр. Еміліян.
Днесь Покоє	-	хор.
Переслідування Церкви на Холмщині (відчит)		бр. Леонтій.
Стань Давиде	-	хор.
З Нами Бог	деклямація	бр. Мартин.
Крилець	-	хор.
Кінцеве слово		бр. Рафаїл.
Многоліствіє.		
Управитель хору		бр. Варнава.

На академію приїхали з Впр. о. Протоігуменом, Впр. о. Ігумен О. Засілїда, Впр. о. Ігумен М. Ханас з Грімсбі, Впр. о. С. Муравецкий і бр. Еміліян. По концерті спільна вечера.

Наші отці купили будинок в Бабилоні, Н. Й., (що колись був школою) недалеко від нашої церкви, на парохіяльний дім і резиденцію для пароха. Коло будинку гарна площа на забави.

8. Впр. о. Консультор М. Войнар поїхали до Філадельфії на консисторію. Вернулися слідуючого дня.

10. Впр. о. Консультор М. Войнар поїхали до шпиталю на операцію на сліпу кишку. Операція добре вдалася. Вони вернулися до дому 19 - го цього місяця.

13. Сьогодні почалися "Матони."

16. Впр. о. Професор М. Ваврик вернулися з Чікаго.
17. Сьогодні вечером відбулася перша "Матонова" ліцитація.
18. Впр. о. П. Сивак виїхали з Ню Йорку до Дасону на вікарія дому.
20. Сьогодні бр. Юрій Турчак зложив торжественні обіти на руки Впр. о. Протоігумена М. Маркова, у церкві Св. Юра в Ню Йорку. На Службі Божі діяконували Впр. о. Ігумен М. Ханас із Грімсбі й бр. Еміліян Беднар.

Вечером відбулася ліцитація й закінчення "Матонів."

25. Впр. о. С. Голик ЧСВВ. прибули з Бразилії до Ню Йорку.

28. Сьогодні падав великий сніг через цілий день, так що поламав кілька наших дерев.

ПРОБЛЕСК АЙКОВА

Видають Брати Схоластики ЧСВВ.

Виходить місячно.

Ч.4 Глен Ков, Н. Й. Квітень, 1949 Рік XIII.

"SINGULARE PRAESIDIUM"

(2)

Тому то не тільки Українські Єпископи, але й Римські Папи, наші попередники, Чин Василіянський так дуже цінили й обсипували його заслуженними похвалами й окремою опікою його обгортали, свідомі того, що він і досі Церкві Католицькій головно серед Українців віддав великі услуги й на будуче не менші віддаватиме.

Про Климента VIII і Григорія XIII усі знають, кільки вони вложили труду й праці, щоб Василіян піднести; їх і Венедикт XIV та ще за недавної памяти Пій VII поручали теплими словами. До цих признань в останньому часі долучуєсь ще прекрасне признання б. п. Пія IX записане Апостольським Листом що в ним проголошено блаженного Йосафата святим.

злуку

Однак, коли первісну манастирів насиллям розодерто, то Чин перед тим так дуже квітучий, глибоко засмутили упадки людської немочі спричинені різними непригожими обставинами. А це головно в теперішньому столітті, коли то серед різнородних схиблених поглядів і зіпсуття обичаїв, стає зневаджена Католицька наука. Крім того в багатьох остигла любов, коли вони в погоні за новостями звернули свій ум до наук світських, а мало остало таких, що відреклися речей переминаючих і постановили собі якнайблище ступати слідами Ісуса Христа.

В міжчасі, коли ми так оплакували долю Василіянського Чина та роздумували над тим, як його піднести б з його упадку, то зайшла та пригожа обставина, що його стан докладно пізнали не тільки Ми Єпископи, але й деякі з його членів. Щобільше, вони доцільно постановили собі зробити те саме, що колись зробив Василій Великий в тяжкому положенні Східних Церков, іменно звернутися за поміччу до Ап. Столиці піддаючи між іншим і середники, що їх мудро й корисно ужив св. Йосафат в подібнім випадку. Подобалась нам дуже спільна воля Єпископів і монахів і почав злагіднювати біль нашого серця, спричинений недолею Українців, що про них кільки разів думаємо, тільки разів над ними болїємо. Бо ж не можемо не оплакувати ударів завданих Католицькій вірі або не боятись теперішних небезпек. Але право судимо, коли думаємо, що треба нам,з надією глядіти в перід, коли за Божою поміччу й Його Провидінням великий цей монашій Чин у цілості зацвіте, бо завжди коли він процвітав, процвітала й Українська Церква. Він бо подібний до розлогого дерева, що його корінь святий; звідсі, защепивше нові парості, слушно треба сподіватися красних і обильних овочів; а це тим більше, що ті, які беруться їх плекати вже показали свій хист іншим разом, іменно члени Товариства Ісусового, що їх св. Йосафат і Митрополит Велямин Рутський випробували як найліпших помічників. Тому в цьому тяжкому ділі, що справедливо заслугує на наше окреме старання, приказали Ми добре розважити кільком Пречесним Нашим Братам Кардиналам св. Римської Церкви зо св. Збору в ділі розширення Християнської віри відставленого для східних справ. Потвердивши їхні внески, те, що відноситься до впорядкування Василіянського

Чина в Галицьких манастирях, нашою Апостольською повагою постановляємо й совісно виконати приказуємо, як слідує:

Преславний Чин св. Василія В. серед Українців так хочемо відновити, щоб його члени після докладного приготування до священичих урядів, пильно трудились коло вічного спасіння ближніх. А в тому згляді нічого так не бажаємо як те, щоб вони старалися вірно наслідувати самого св. Йосафата, другого свого Отця та якнайблище підійти до нього в гарячій любові. З тої причини хочемо, щоб у манастирі Добромильському Перемиської дієцезії правно еригувано новіціят; церква цього манастиря й приналежні доми разом з цілою обстановою, правами й приходами мають припасти новіціятові.

Будучі монахи Василіянського Чина в Галичині, як це тут приказуємо, мають робити новіціят через означений час в манастирі Добромиському; коли зробили б деінде, то їхня монаша професія буде неважна й без значіння.

Щоб тим певніше та успішніше зарадити потребам пробуджуючогось Чина та заохотити юнаків до підприняття так спасенного способу життя, привілей даний чи відновлений ізза тих самих причин Піем VII нашим попередником в Апостольському Листі з дня 30 липня 1822 року, що починаєсь " Ea sunt **ordinis** " потверджуємо в такому змислі, щоб можна було приймати (до Чина) також і латиників, однак ще перед священнями. Їм буде вільно перед торжественною професією примінитися у всьому до Українського обряду; а коли її зложать, - але не перед тим- треба розуміти, що вони правдиво й цілковито перейшли на Український обряд із забороною повернути до латинського.

Тому, що підпринята справа реформи цього Чина стрічає чимало трудностей, що потребують і ради й поваги Апостольської Столиці, заряд Чином застерігаємо Собі й Нашим Наслідникам Римським Папам під управою святого збору в ділі розширення Християнської віри відставленого для східних справ, доки сама св. Апостольська Столиця інакше не зарядить. Цьому ж св. зборові даємо право й власть назначувати й вибирати Протоігумена, цебто Настоятеля Чина в Галицькій Провінції, засягнувши перед тим правним способом осуд монахів.

Цю ж вітку Василіянського Чина виймаємо цілковито з під власти й судовласти Єпископів, як також і самого Українського Митрополита й як виняту проголошуємо; їм однак зберігаємо ту власть, яку вділяє в тому згляді Тридентський Собор також як Делегатам Апостольської Столиці.

Ерекцію й ведення згаданого новіціяту поручаємо оо. Єзуїтам, ідучи в тому згляді за прикладом попередників, іменно св. Йосафата й Ведямина Рутського Митрополита. Це триватиме так довго, аж доки з самого Василіянського Чина не вийдуть мужі, що їм Ап. Столиця вважатиме за відповідне віддати заряд Добромильського манастиря.

Тому теж приказуємо, щоб кількох вибраних оо. Єзуїтів чимскорше перебрали уряд магістра й заряд Добромильського манастиря та новіціяту з тим однак, що вони дальше позістануть під звичайною властю своїх Настоятелів і то не тільки що до монашої дисципліни, але й щодо зміни в уряді. Тим отже оо. Єзуїтам Протоігумен має віддати згаданий манастир, що його нам вже перед тим добровільно жертвовано з усіми його добрами й приходами, зберігаючи однак Василіянам право власности; треба теж виробити правний документ тої передачі. (Д. Б.)

ВЕЛИКДЕНЬ І ВОСКРЕСІННЯ

Великдень - празник Христового Воскресення це найкраще й найвеличавіше свято цілого церковного року. Премудрість Божа, що гармонійно лучить видиму працю цього світу з надприродною працею ласки, поставила Воскресення нашого Вожда в ту пору року коли сама природа наче виходить з гробу. Поля покриваються травою, дерева пускають листя, з новим життям, спів пташок наповняє повітря гарною мельодією, а сонце, наче пригадуючи побіду Сонця Правди, зливає своє світло на відновлений світ.

Перед трьома днями ми бачили пролиття божественної крови, що винагородила Небесному Отцеві за наші гріхи; але сьогодні перед нами не жертва покорина смертю але Побідник, що поконав смерть і виборов нам вічне життя. Минулася Велика Пятниця, скінчилася терпіння - а тепер слава в першій мірі для Нього а відтак і для нас. Тому річниця цеї події кожного року є дійсно великим днем, днем радости й потіхи. До цього дня цілий церковний рік спрямований, і на цім дні оснований. Цей день є понад всі інші дні тому, що він отворив нам двері вічного життя, і длятого св. Церква хотіла щоб, заки слава Його осяє нас, ми очистили себе постом і направили наші душі жалем, тому вона встановила сорокдневний піст; а тепер цей час минув, і ось Сонце Воскресення сходить у повній ясності.

В празнику побіди Христа над смертю ще одна памятка заслугує на нашу увагу, а саме освячення неділі; бо в першім дні тижня Воплочене Слово встало з гробу. Так як на початку світа, діло сотворення було почате, коли Бог покликав до існування світло й розділив його від темноти й так сотворив перший день, так на Великдень наш Спаситель освячує другий раз неділю, а субота перестає бути освяченим днем. Воскресення Ісуса Христа звершує славу неділі.

Зо всіх пір року, Пасхальна пора є найбагатша в таїнствах св.Віри і можна сказати є кульмінаційною точкою їх усіх. Все що попереджує її є приготування до неї; солодкі радості Різдва, поважні думки неділь перед Постом, жаль і покута Посту, болючий вид Страстей Христових, все це є приготування до Пасхи, що тепер настала.

Вічне блаженство в небі це правдива Пасха, правдивий Великдень, і тому Великдень тут на землі є "празников празник і торжество всіх торжеств". Людський рід був померший, бо двері життя були йому зачинені. А тепер Божий Син встає з гробу й входить у вічне життя - і робить його доступним для людей.

- - - - -

В світі є люди,що щось роблять і люди,що дістають признання.Краще є належити до тих перших бо між тими менше змагання.

FRIENDSHIP

ELMER

We all like to have a real friend. We always try to acquire friends, because in friendship we find peace and content. For that reason we know that a disputatious person never makes a good friend. There are enough battles to fight outside, enough jarring and jostling in the street, without having them among our friends.

The bitterest disputes in life are among those who are nearest to each other in spirit. We do not quarrel with the man in the street, with whom we have little, or no communication. He has not the chance or power to ruffle our temper; it is the person who is near us in life and spirit, with whom we have most points of contact,who starts the arguments.

A person can make enemies only among his friends. There are some we can not hurt even if we tried, whom the venum of our nature could not touch, because we mean nothing to them. But there are others in our power, whom we can stab with a word, and they are our brothers, our close associates, our fellow laborers in God's vineyard. It is not the crowd of boys who jostle us in the street that can hurt our feelings quickly, but a familiar friend in whom we trusted.

If we knew all, we would forgive all. If we knew all the facts, the things which produced the petulance, the soreness which caused the irritation, we would always be ready to forgive. And in such a case the best and surest way of regaining our friendship is to pray for our friend. Because we can not remain angry with another when we pray for him. Offence departs when prayer comes....

****** ******

(CONT. FROM P.15)

a money bag and an exploding atomic bomb. Only Christ is in traditional flowing robes. For the wedding at Cana window, the bridegroom wears a neat blue business suit with white shirt and striped tie.

Explained the church's pastor, Father Eugene Dekat: "We hope to remind that the teachings of Christ are for all ages, bound by no "fashion", a part of today, yesterday and tomorrow."

****** ******

What is? ... "Lucifer cake". .. But you said you were going to make an angel cake. "I intended to but it fell".

DEAR FRIEND:

ANONYMOUS

May I ask you a question?... Whom have you chosen as your patron saint?... Have you ever thought of becoming a devout client of the Blessed Mother? It is a most practical thing to do, too - to love and honor your Mother more than any other saint by adopting her as your particular patron and guardian. Why not try?

She, according to the author of the Glories of Mary, St.Alphonsus de Liguori, will save all those who are faithful in honoring and recommending themselves to her. However, dear reader, it is to be understood that you must have a sincere desire to amend your past life (if it needs it) and not presumptiously taking advantage of this privilege by sinning with greater freedom.

Another thing that is of utmost interest to you and me is the fact that through Mary we are assured of final perseverance in our vocation. I'm sure that no company can sell you a better policy than the one Mary now offers you. I could mention litanies and litanies of saints and devout souls of the Mother of God that have accepted this policy wholly attributing their salvation to the Blessed Virgin. For what mother would not deliver her son from death if it only depended on her asking the favor to obtain it from the judge? Still more, God Himself revealed to St.Catherine of Sienna:" He had granted to Mary, who is His Mother, that no one,not even a sinner, who devoutly recommends himself to her should ever become the prey of hell." Unless, dear friend, these word are insufficient to prove to you and me the significance of a true devotion to His Mother?

On one occasion, St. Francis Borgia, questioned some novices as to the saints toward whom they had special devotion, and perceiving some who had it not towards Mary, he instantly warned the Master of novices, and desired him to keep a more attentive watch over these unfortunate young men, who all, as he had feared, lost and renounced their religious state.

If ever there were a time, that we need help in persevering,it is now, when the world with all its alluring pleasures is slowly trying to creep into the cloisters in hope of finding some one improperly prepared to combat any evil suggestions of the devil. If ever there were a person, who would give us this help, it is the Bl. Virgin Mary. O, how the devil enrages when he sees a soul persevering in his devotion to Divine Mother! Do you recall the incident when Alphonsus Rodriguez, who was very devout to Mary, that once in prayer, finding himself troubled with temptations he just called to his Blessed Mother for aid ...Who did not let him down....

(CONT.on P.15)

EASY MONEY??

Win $100,000 in cash prizes; a trip to Europe, all expenses paid, a television set, etc, etc.? All you have to do is complete in 25 words or less: I like Lux because....

This is just one example of the many contests which are sponsored each year by various firms. Easy money, isn't it? But can you really get $1,000 a word for praising a sponsor's product? Yes you can,--- if you realize just how contest entries are judged. Here is a condensation of an article giving the inside story on contests.

... Although contests have become a big business today, and hundreds of people enter, a great majority of the contestants have no idea of the way they operate.

First of all, the entire contest, including the judging is handled by a company which specializes in that work.

Don't think for a moment that there are only about a few hundred entries, by no means. Instead there will be hundreds of thousands. A total of 1,000,000 is not unusual, and an Alka Seltzer contest once pulled in two million.

Although the majority of the entries are from amateurs, the most competent and hence the most likely to win, will probably be the work of a comparatively small group of "professionals" who have their own school for instructions in contest winning, their own magazines, and above all their own language. Some, it is alleged make a good living on a full-time basis.

When the contest is under way, clerks check the entties for "proof of purchase", that is the box top or label. Without any skill, about 20% of the entries are weeded out, via lack of proof of purchase, too late mailing date, absence of contestant's name, and other breaches of rules. The 98% of the entries which survive the first precessing pass to the primary judges, who eliminate those entries which obviously have not enough merit to win: the illegible, the silly, those which do not follow the lead statement, etc. A third weeding out is done by the junior judges who work to judging standards based on the requirements of the contest rules, including originality, sincerity, aptness. By the time the senior judges take over,the field is narrowed down considerably. Each senior judge marks his score on each surviving entry, which then passes on to the final executive.

(cont. on P.15)

ЯК МОЖУ ПИСАТИ?

(1)

Хотів би я,- але не маю часу..... Не так не маю часу,- як радше бракує мені матеріялу,- але й це знайшлося б,- тільки..... незнаю як до того забратись.

Такі то гадки часто насуваються нам коли хтось згадує журналістику. Вимовляємось ми тим що "не вміємо." Одинока причина чому ми не вміємо написати статті це, що ми думаємо, що не вміємо писати й длятого не пишемо. А це хибне. Кожний потрапить написати статтю, якщо тільки є готовий заплатити належну ціну.

Коли музикант хоче грати на піяні, мусить скоріше навчитись читати ноти. Хто ж хоче писати, мусить перше навчитись як. Бо хоч як здібний й талантовитий він був би, то все ж таки не потрапив би написати першо-рядну книжку чи статтю, якщо скоріше не навчився б цієї штуки.

Навчитися писати - це не так трудно як дехто може собі представляє. Зовсім ні. Перше, треба мати бажання писати:таке сильне бажання, щоб ми були готові вложити в цю працю стільки труду й енергії, щоб ми прямо були невільниками пера. По друге, щоденна вправа в писанні є конечна! Тільки через безперервну вправу можна набути легкости в висловленні думок на папері.

Нераз ми чули той висказ славних журналістів: "писанням вчимось писати!" І раз і другий питали себе,- так - але про що ж буду писати? Чим маю починати? Для вправи, зачнім від нашого помешкання, те, що найближе нас. Опишім його, чи нам подобається і т.д. А може якийсь автор більше нам подобається від інших? Перепишім деякі з його статей своїми словами. Відтак пробуймо переробити їх на оригінальні. Пригляньмося його способам писання, - його стильові, доборі слів і т. д.

Це є тільки кілька таких способів сказано мимоходом. Їх є ще багато більше. Одначе це послужить нам за вказівку, що покаже нам праву дорогу й розгорне перед нами велике, розлоге й інтересне поле авторства!

Писанням вчимось писати!

До побачення в наступному числі!

Нестор.

oooooOooooр

До одного університату запросили знаного журналіста щоб він мав бесіду до студентів, що мали літературні амбіції. На самім початку він поставив таке питання: "Кілько з вас дійсно хочуть бути письменниками?" Кожний підніс свою руку. "В такім випадку," сказав він, "нема чого тут тратити часу. Ідіть до дому й пишіть." І вийшов.

APPARITIONS OF THE MOTHER OF GOD

(Continued)

VISION ON MAY 25, 1946

But I want to tell you,my children,not to forget that the very cross of those bloody days is a grace. Pray, make sacrifices forsinners. Offer yourselves and your works to the Father through me, and put yourself at my disposal without reserve. Pray the Rosary. Pray not so much for external things - weightier things are at stake in these times. Expect no sign or wonders. I shall be active as the powerful Mediatrix in secret. For you I shall procure peace of heart, if you will fulfill this request. Then Christ will reign as King of Peace over the nations. Let it be your concern that this wish of mine be made known to the world. I will give you the necessary strength."

Barbara had turned to her saying, "I have a poor memory and cannot remember all that." The Vision however answered her, "You will be able to know it." There was also entrusted to her a secret which she must keep to herself. At last she was requested to come there again on the feast of the hl. Abbot William. With regard to the messages entrusted the Apparition spoke yet the following:

"After this the devil will be possessed of such power that those who are not firmly established in me will be deceived. There is a time coming when you will stand in this place all alone and will be frightfully calumniated. Because the devil knows how to deceive men so that they permit themselves to be completely blinded to the higher things. But you should establish everything on confidence. The devil has power over all people who do not trust in my heart. Wherever people sustitute my Immaculate Heart for their sinful hearts, the devil has no power. They will be despised, but he can do them no harm."

As a confirmation of the reality of the vision Barbara received the following information: "On the way from Pfaffenhofen to Beurun, there is a man in great distress. You must help him. Send him here. Here he will be helped." Barbara went to the predicted place and found the man. By his speech on could tell he was Polish. He looked very agitated. Barbara asked him where he was going;then asked; "Now what are you hiding under your clothes? You have a rope." He retorted, "Life is so hopeless. Can you help me?" "I cannot help you but I can lead you to a place where you will be helped." She lead him to Marienfried. He made this revelation: "I do not understand what has happened to me that all of a sudden I let myself be so influenced." He then stayed alone at the wayside shrine. In the evening when the girls came to the wayside shrine they found a rope hanging there. (To be cont.)

Опіка Всемогучого

"Вірю в одного Бога Вітця в с е д е р ж и т е л я..." Господь Бог не тільки сотворив світ і впорядкував його, але також опікується ним і буде опікуватися ним до його кінця. Про цю опіку Божу сам Христос засвідчає: " Споглянъте на птаство небесне, що не сіють, не жнуть, ні не збирають до засіків, а Отець ваш небесний годує їх. Чи ж ви не варті більше від них?"(Мат. 6:26) "Тому не турбуйтеся і не кажіть: Що будемо їсти, або що будемо пити, або в що зодягнимося? Бо за тим усім побиваються погани. Та ж Отець ваш небесний знає що того всього вам треба." (Мат. 6:31,32). Хоч ця опіка Божа завжди над нами то однак бувають такі хвилини в нашім житті, коли ми в особливіший спосіб її зазнаємо.

В часі останньої світової війни багато молодих воїнів мали нагоду переконатися про цю правду й пізніше описували чи оповідали свої враження. Військові записки в Вашінґтоні мають факти, що показують, що на землі, на морю й в воздусі, вояки, в критичних хвилинах, просили небесної помочі й її діставали. Найвідважніші хлопці, серед бою, падали на коліна й молилися хоч для неодного це був перший раз. Ці американські вояки, моряки й летуни наслідували приклад Вашінґтона, що клякнув в снігу в Велі Фордж і просив Бога помочі; і Лінкона, що в найпрікріших днях війни сказав: "Без помочі Всемогучого, що при мені, я не можу побідити; а з тою поміччю я не можу програти".

Багато моряків, як їх корабель розбився, були кидані морськими хвилями цілими днями й ночами, в голоді й холоді - але й з молитвою на устах, і з безнадійного положення були вирятувані.

Багато людей тільки вірять в те,що підпадає під їхні змисли, що вони самі переконалися власним досвідом. / Вони подібні до того а ф риканця, що ніяк не хотів вірити, і сміявся з тих, що йому говорили про таку річ як лід. Таким тяжко приходило б пояснити слідуючу подію, як то Біблія врятувала життя одного вояка.

Цей юнак, коли мав виїзджати за море, взяв зо собою Біблію. Та Біблія є причиною, що він пізніше міг оповісти свою пригоду. Він був висланий як дозорець з одним своїм приятелем. Їх вороги доглянули -- і тоді почався бій на життя й смерть. Кулі свистали понад їхними головами. Тоді одна куля вдарила його в груди й він повалився на землю. Його приятель, думаючи що той вже забитий взяв його ґвер і свій і обома зачав боронитися. Як стріли втихли той перший, на здивування свойого приятеля, обернувся й пробував піднестися. Тоді він витягнув із кишені Біблію і побачив що вона була прошита з одної сторони. Куля прошила книгу Буття, Виходу, Левіта, Чисел і далі по книг Самуїла й Царів і ще далі. І

(Док. на стор. 12)

CORRECTLY ENGLISH

AMRCA

That more people than ever are writing in English seemed evident from the week's news.... The amazing increase in English letter-writing by Japanese schoolboys is a case in point....All over Nippon, young Japan, somewhat after the fashion of Longfellow, is shooting English letters into the air, letters which fall eventually into the hands of young American students in the USA., young Japan not knowing exactly where... The Japanese schoolboy letter-writer, though brief and to the point, is obviously anxious to build up a beautiful friendship with the unknown American school children.... One Tokyo high-school student shot the following across the Pacific: "Mr. American Child. I know a all things America. I must say goodbye. Goodbye!"... Another wrote: "Mr. American Everybody. My dear friend. Japanese country have been secure permanent pease by your country. I like pease. I like Mr. MacArthur. He is no only soldir but man of noblest. I like Beethoven. How is weather? Thank you. End."... A secret urge for travel was revealed by a Yokohama student: "Miss Men. I want going America and see skyscrapers stand close to-gether. I'm now spring holiday a after anural exermination. Thank you. Goodbye!"... In China, students desirous of writing English were encouraged by the appearance of a new manual, entitled Correctly English in 100 days. Correctly English in 100 days describes a conversation between two friends:... "Halloo, Mr Chen."... "Hallo, Mr. Wang"... "Shall we gone to a movie, dine, or just hyke?" ..."No, thank you, I fear to guffaw at movie. I am too overloaded to dine. I am too tired to hyke."..... CORRECTLY ENGLISH is aiding all classes. ... A Shanghai manufacturer's circular discribes his ointment as one that will "remove all blomishes and making the face shine like ordinary."...An applicant for a job writes:"I was suddenly disemployed. May I have an interview with you facial to facial?"... There were, of course,other types of letters in English... A California woman, for example, penned the following to Sacramento school authorities: "Received your letter sending HourJohny home to tell us that all of us should go to the Dr. on account of we might have scarlet fever. Do you spose the Dr. would of let us send Johny to school if we had scarlet fever which we have not and if we had wouldn't we have known it anyway and besides none of us are sick as usual. Looks to me as if you were not doing much of a job keeping scarlet fever out of your school like you should. Johny has brought home two diseases so far this yr. besides more gnits than we have had for 12 yrs. I don't believe in this health stuff in the school. You learn them arithmetic and stuff like that and we'll tell them when they're sick"...

******* ******

All things come to those who wait, but by that time they're out of date.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Юрба -
перемогла...
Понісся крик: "Распни!"
І правда скам'яніла
І руки вмив Пилат...
Ликує зло!
І на Узгіррі Страт
Христос - в вінку терневім
схилив чоло...
... "Юдейський цар!"...
Юрба ревіла
немов би скаженіла -
А Він - Всеобіймаюча Любов
біль власний поборов...
Звершилась жертва чиста...

Радіють вороги,
що правду погребли...
У гробі припечатана
любов Господня...
І жах обняв ввесь світ
і задрожала преісподня...

А в третє рано
прояснились неба стелі
І Він, любови Бог,
устав зпід скелі -
Воскрес у славі...

Христос воскрес!
І правда так воскресне з мертвих...

В вінку терновім наш народ
хилить чоло...
Та не лякаймось жертви,
щоб побороти зло...

І з вірою в День Воскресення
йдім до висот...
Наш Третій Ранок - в сонячній заграві...

У. Кравченко.

ooooo0ooooo

ОПІКА ВСЕМОГУЧОГО. (Док. зо стор. IO).

де, думаєте вона стала? Якраз по середині Псальма 90 і начé пальцем показувала на стишок 7, що каже: " В паде тисяча з боку тебе, і десять тисяч з правиці твоєї, до тебе ж не дійде". Коли він то прочитав аж підскочив з радости. В покорі він промовив: "Дякую Тобі, найласкавіший Боже."

HUMAN RESPECT (2)

GENE

Human respect is a vice utterly opposed to the sacerdotal spirit, because it is directly contrary to the two fold aim which every priest should have - his own sanctification and the conversion of souls. Indeed, how can we believe him virtuous who blushes for virtue? How can we hope that he will become holy who has not the courage to declare holiness the object of his esteem and desires? If this vice be such an obstacle to faith, how much nore opposed is it to sanctity? How sorry we are to hear of an ecclesiastic who cannot suffer for God a sneer, a jest, a malicious judgment from one who, in his heart does not really approve his own behavior there-in. An ecclesiastic will conceal his principles, give up his devotions, seemingly approve what God condemns, even sometimes taking part through mere human respect or fear of displeasing a friend, and yet he may believe himself to be on the path of perfection.He flatters himself that he loves God with his whole soul; that he is detached from all things and ready to give his life for the Gospel. Is not this a delusion indeed?

A man who is a slave to Human Respect has a slim chance of being a saint. How can he ever be an apostle? To convert and sanctify souls two things are necessary. Souls must be enlightened by our words and won by our examples. Now the slave of human respect can do neither of these things. In the first place, he will neglect to instruct and reprove those comitted to his charge. In the pulpit, he will think rather of flattering his congregation then saving it; he will be of the number of those who the prophet calls;Canes muti, non valentes latrare(IS.56,10) Willing to say only what people do not dread to hear, he will omit warnings, the most essential, and pass over in silence the most flagrant disorders.

How sad would it be to see a young ecclesiastic a slave of this degrading vice, unfaithful to grace even in the first steps he takes in response to his call, a constant contradiction to himself, offering himself to Christ to be His minister, yet fearing to break with the world; professing to aspire to the holiest of all callings, yet not willing to be distinguished from all worldlings by his regularity; in the fulfillment of every duty asking some allowance. And it is thus he serves his God! ...So my Son, you see the gravity of a real understanding of Human Respect.

*** ***

There are days now when real life seems very nearly as realistic as modern fiction.

SMILE AWHILE!

S.Y.S.

The thing that goes the farthest
T'wards making life worth while.
That costs the least and does the most
Is just a pleasant smile.

A smile is one of the most precious treasures of human personality. Everyone likes a person with a pleasant smile. A smile turns the clouds into sunshine. Wherever you go a smile will fall into your pathway. What would man and the world be without a smile? This is a gift of our nature, so let us use it as often as possible. A smile is the medicine for sorrow. So, try to smile once in awhile, won't you?

****** ******

COINCIDENCE

The Plymouth Motor Corp., makers of the automobile named in honor of the pioneering Pilgrim Fathers of Plymouth,Mass., squeezed the utmost from their historic name at one of their sales meeting.

Plymouth dealers, so the Plymouth News Bureau announced, met at the Plymouth Country Club, Plymouth Road, in the town of Plymouth Meeting,Pa.

****** ******

LARGEST CATHEDRAL

Plans for a cathedral that would rank with any in the world, out-loom any in America, are emerging in the Roman Catholic archdiocese of Los Angeles. Already raised, in advance of blueprints; a "beginning" building fund of $80 million.

Greatest difficulty: finding a builder who can get together an army of stone and glass craftmen, a fast-vanishing race of artisans the world over.

****** ******

"Home Sweet Home" will be so if we notice that the "H" stands for happiness, the one thing we desire in a home, and the "O" stands for Others, the ones who make up the family with us; then these two come before the letters "M" and "E", which spell "ME". If all of us in our homes say,"the happiness of others comes before me", our homes would be far more peaceful and the harmony would make us all more happy.

****** ******

DEAR FRIEND

(Cont. from P.6)

So let us enkindle a strong filial love to our Heavenly Mother, never omitting our daily rosary, not letting a day go by without paying her due honor, that is, making her known to others.

In conclusion, dear reader, I hope and trust that from this day you shall become a faithful lover of Mary, abounding with confidence in her Maternal care for you and your salvation.

********** **********

EASY MONEY

(Cont.from P.7)

Here they review all the top-rated entries, spend hours discussing their fine points, and finally arrive at a decision. Here are some tips on winning:

1. Follow the rules exactly. For example, if you are asked to address your entry, to "New York, N.Y." do just that; to write "New York City" might rule you out. If you are asked to write your name and print the slogan do it, literally. 2. Study the product being advertised, and study it thoroughly. 3. Be natural. Avoid big words or fancy entries. 4. Be original, to put your entry slightly apart from the others. If the judges have five thousand entries all alike, and one different...which one do you think they'll choose? That's all there is to it. In your next contest,...BEST OF LUCK!

* PAT LOUIS *

********** **********

BIBLE'S NEW CLOTHES

To 630 churchgoers, listening to the Gospel every Sunday at the Blessed Sacrament Catholic church in Kans. City, Kansas, there was extra reason to apply the ancient teachings to the modern world.

From brand-new stained glass windows on both sides of the grey, Gothic church the traditional figures of the Bible looked down. Most, however, were clad in the latest fashions.

In the twin-panel window that depicts the agony in the garden at Gethsemane, Peter, James and John are in rough blue denim overalls, heavy boots and open-neck work shirts. Next to one lies an open newspaper with a headline describing a strike. In the background rise symbolic arrangements of skyscrapers, factories, a ...

(SORRY,but cont.on P.5)

В І С Т І
З ҐЛЕН КОВ

ВЕРЕЗЕНЬ, 1949.

9. Сьогодні бр. Евген Кушко виїхали до Мондеру на Лікування.

   Впр. о. Ігумен Е. Пащак поїхали до Чікаґо давати місію. Крім тої вони будуть мати ще дві.

14. Бр. Доротей приїхали з Дасону тягаровим автом щоб тут помагати дещо звозити. Відїхали 19 - го ц.м.

15. Брр. Богослови 3 - го року мали іспити з Літурґіки, а брр. Богослови 1 - го року й Фільософи мали іспити з Біблійної-Греки.

17. Сьогодні другий рік фільософії мав диспуту з Етики. Бр. Йосиф мали відчит і боронили тези а бр. Петро закидували.

   Впр. о. Професор М. Ваврик поїхали до Ембрідж. Па. давати місію. Крім тої вони мають ще три місії в інших містах.

20. Впр. о. Вікарій В. Ґавліч виїхали на місії, що їх будуть мати в чотирох містах.

   Впр. о. Професор В. Ваврик поїхали до Філядельфії давати місію в Катедрі Преосвященого Константина Богачевського. Крім тої вони мають ще дві інші місії.

29. Філософи першого року мали диспуту з Критики. Бр. Корнилій мали відчит і боронили тези а бр. Борис закидували.

30. Впр. о. Протоігумен Т. Добко приїхали до Ню Йорку й відвідали нашу обитель.

   Вечером всі брр. Схоластики поїхали до Бабилону, Н.Й. співати Утреню з поклонами.

ooooo0ooooo

Новий парох, що вже місяць виголошував проповіди в новій парохії, раз стрінув одну парафіянку й запитав її, що вона думала про його проповіди.
"Дуже гарні," вона живо відповіла. "Знаєте отче, ми тут не знали, що то був гріх аж доки ви не прийшли."

Два брати не могли погодитись на поділ фарми, що її їм батько лишив у спадщині. Тому, знаючи второпність і справедливість одного урядника, вони представили йому справу і обіцяли так зробити як він їм порадить. Тоді він сказав: "Один з вас нехай розділить фарму а другий нехай має перший вибір."

CHRIST IS BORN

The night was dark and clear. Unaccountable and extraordinarily brilliant stars sparkled in the sky. Occasionally could be heard the soft, gentle bleating of sheep pastures in the distant fields.

Beyond the peaceful town of Bethlehem-in a poor stable was born a child. He lay there in a manger. Hosts of [illegible] is [illegible] the stable [illegible] in soft, melodious voices [illegible] praises to the newborn king.

Beside the straw-covered crib knelt a lady dressed in blue. Her [illegible] countenance radiated a heavenly [illegible] looked down at the smooth, white face of her child.

In the dimmish light the foster-father knelt beside the manger. Silver [illegible] of joy and joy trinkled down his [illegible] cheeks as he bowed his head in humble adoration.

The [illegible] responded to the affectionate cult [illegible] with a tender smile.

Happy New Year

JIM

When you wish others a Happy New Year, are you yours if happy? Perfectly happy? Or are you still looking for happiness?

There is no doubt that one time or another you thought you had attained happiness when you received what you had wanted. As a child, the Xmas did not quite come up to your expectations and you have relieved that experience thousands of times. You looked forward to traveling, but you were happy to be home again. Happiness always [illegible] to be the fulfillment of your heart's next desire; however, you were soon fooled.

Time and time again you looked forward to the coming year with great anticipation, and [illegible] emptiness was in your heart when the [illegible] breathed its last.

[illegible] year, why not make it a true Happy New Year? Why [illegible] avid thirst of your soul? You have the in[illegible] ability to do [illegible].

[illegible] New Year's wish a happy reality. [illegible] happy one, if you control your [illegible] passions, and permit Christ to [illegible] of Heaven with your [illegible] happy when you di[illegible].

[illegible] Y[illegible] if you car[illegible] [illegible] will [illegible] happy one [illegible] service of [illegible] faithfully [illegible] that in [illegible] fulfilled the [illegible] "Happy New Year."

****

[illegible] extend to all readers of the [illegible] heartiest wishes of a joyous [illegible] and a blessed New Year.

-The Staff.

OUR HALLOWEEN TRIP

VILLANOVAN

As you know, October 31st is noted for its Halloween pranks, merriment, and comic antics not only for seculars, but even for religious. For on this day we Brother Scholastics went for an excursion, during which we visited the redemptorists at Waterford.

About 10 a.m. we all set out in three cars. The further we went westward the more beauty and charm we found in nature. Attractive scenery, shoots, undulated highways, with trees planted on either side. This made the trip all the more enjoyable.

Our first stop was at the city of Hamilton. We visited [illegible] Cathedral of Immaculate Conception," on Cathedral Place. This church is one of the most beautiful and solemn edifices we have yet visited. It is a home for the Presence of God.

Leaving Hamilton we made for more fine passing small towns, until we came to the city of [illegible], where is located the Waterford Manor Hall. It is a typical colonial home. For the benefit of the public all the Waterford Hall used to be run on the first telephone line in exhibition. We got by looking at the complicated combinations of the primitive telephone, how we realize what obstacles will have to surmount to attain [illegible] perfection.

[illegible] we took our leisure about in search of a suitable place to have our picnic [illegible] continuing our trip. Fortunately we found an attractive green stretch of land surrounded by shrubs and bushes, which resembled a park.

While eating we were interrupted by uninvited visitors-two game Wardens. Apparently, noticing three cars parked along the parkway, they thought they had luckily caught a hunting party. However, they were slightly disappointed when they saw that it was but an innocent group of "Waterford" boys. [illegible] they were "Suspicious", but of the Redemptorists mistaken [illegible] of a chicken [illegible] out [illegible] but [illegible] [illegible] looking for?

[illegible] with [illegible], Sandwiches, [illegible] the merry [illegible] [illegible] Waterford Manor the Redemptorist Fathers have [illegible] seminary.

Since it was Hallowe'en, the visit was to be a surprise. And such it was. Father Chomiak greeted us at the door with an expression of delightful surprise-inviting us enter, in a cordial tone.

The Brother Philosophers and Theologians hurried down the stairs anxious to meet their unexpected visitors. We quickly acquainted ourselves with each other and in a few moments the entire air was filled with hearty laughter and jokes.

(Cont'd on p. 15)

An Unforgettable Moment

WALLY

It was early morning, the [illegible] of April, 19[illegible]. I entered the Novitiate chapel. Since it was the Lenten season, the chapel was [illegible] said in the mourning [illegible]. Two lay-brothers were [illegible] kneeling reverently [illegible] while [illegible] was preparing to offer [illegible] Holy Sacrifice [illegible] the [illegible]. [illegible] Christ [illegible] [illegible] [illegible]

Hobbies in the Life of a Priest

VENEFICUS

"The bow that's always bent will quickly break;
But if unstrung 'twill serve you at your need.
So let the mind some relaxation take
To come back to its task with fresher need."

As it is very desirable for a student to have a hobby, so it is just as advisable for a priest to have one. A hobby serves as a relaxation and a change from the trying tasks of a priest's daily life.

Whether a priest be able to hobby will be useful, or perhaps most useful when he is going into his [illegible] life. If a hobby is [illegible] with [illegible] to do. [illegible] is important when [illegible] in a parish, [illegible] parishioners, [illegible] or [illegible] road, or [illegible] cannot [illegible] if he does not cultivate [illegible] reading, for it would be difficult [illegible] find sufficient recreation [illegible] hours of [illegible] is only human.

[illegible] in our young days will [illegible] us in our [illegible] if we have made a hobby [illegible] start out something different from our ordinary work. For example, let's [illegible] look [illegible] fine [illegible] fish out [illegible] or [illegible] or the [illegible] all [illegible] this. [illegible] to have a hobby [illegible] [illegible] I've known [illegible] and [illegible] their [illegible]

[illegible] for [illegible] very interesting hobby. [illegible] [illegible] with [illegible] [illegible] box [illegible] [illegible] [illegible]

of Waterloo.

At nightfall of June 17, the competing forces gathered at Waterloo, a spacious field about 9 miles from the city of Brussels.

On the Sabbath morning of June 18, 1815, at eleven o'clock the horrid carnage commenced. For hours the whole field was swept with an unintermitted storm of shells and bullets, while hordes of calvary trampled the dying and dead into a bloody mire. Delirious shouts of the assailants, piercing shrieks of the wounded, and the shrill whistling of the missile weapons of destruction presented the revolting spectacle of war.

About four o'clock, portions of Wellington's line began giving way and fleeing in disarray to Brussels. Victory was smiling at Napoleon: however fate was against him...At this decisive moment 65,000 fresh, savage, Prussian soldiers reached Waterloo and entered the field of battle. The emperor now had but 54,000 troops-sorely tried by hours of battle; the enemy 130,000-65,000 of which were fresh and eager to the kill.

The allied army saw its advantage and with a shout of exultation charged the physically tasked French. Yet Napoleon may have conquered. The French marshall Grouchy, who was pursuing the Prussians, that had escaped his vigilance, was but a short distance from Waterloo. He heard the tremendous cannonade booming from the near field: however, not having received any new orders from Napoleon, he continued his pursuit of the Prussians, without even sending a messenger to see if the Emperor needed aid. Therefore while Napoleon was eagerly looking forward to his appearance, Grouchy was following a false trail left by the Prussians. This inadvertance decided the fate of Imperialistic France.

The French could not withstand the charging enemy. Napoleon sacrificed his noble Imperial Guard, which fell to the last man in hope, that Grouchy would arrive. Perceiving imminent defeat, the Emperor threw himself into the core of battle thus desiring to die with his heroic soldiers. However one of his Generals seizing the reins of the Emperor's horse said in electric tones: "Sir, I beg pardon you. You will be but made a prisoner. Better to flee." With tears filling his eyes and grief overspreading his features, he bowed to these heroes, ready to offer themselves up in bloody sacrifice...Among the melancholy cries of "Vive l'Empereur!" he disappeared from the fatal field. It was the commencement of Napoleon's tragic journey to Saint Helena.

****

DRAMA IN EVERYDAY LIFE

Little Rafe lay in his boribboned crib, gurgling up at a mischievous bevy of fluffy clouds, grasping at them with chubby fingers. It was his first meeting, and nothing in his round pink countenance betrayed the bubbling contentment that he was to be one of Fate's favorite children. "You must not disturb him," said his mother, "Rafe loves to grow up friends. Now-baby dear, wake up," and she, as the world's greatest fairy gave many a juicy, fat mother smile. In response to the lingual frenzy of mother baby babies, as our friend Rafe began.

[illegible] lowering [illegible] smiles. But [illegible] all [illegible] Rafe [illegible] [illegible] [illegible]

in love with his wife. H[illegible] son, Paul, the child was [illegible] in frantic [illegible] the water and Grandfather [illegible] dreamed that the two children would be real twins. But things [illegible] out in quite the contrary way. Instinctively Mrs. [illegible] realized Paul's vision threw [illegible] into [illegible] and [illegible] gradually the bitterness [illegible] its grip on his new step-brother [illegible] in the mind, then [illegible]

The step-father became [illegible] wife's [illegible] [illegible] way. [illegible] [illegible] [illegible]

Lay-Brothers

Parsivus:

[illegible] strong wish [illegible] ambition: to grief [illegible] ones.

[illegible] Archbolem:

[illegible] writ by [illegible] all about. But [illegible] isn't [illegible] ambition: To play [illegible] like [illegible].

[illegible]:

[illegible] figure, [illegible] short [illegible] ambition: [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

[illegible]:

[illegible] [illegible] everybody [illegible] [illegible] [illegible].

[illegible]:

[illegible] [illegible] [illegible] [

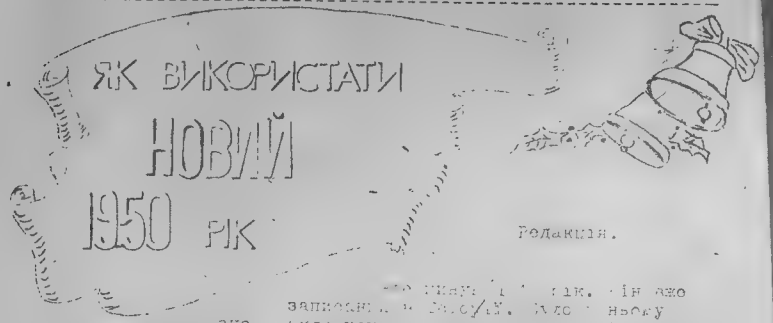

Редакція.

[illegible] записаний в Книзі. Кожну [illegible] дано - хтось успіхи і невдачі, радості і сум[illegible]ки, і [illegible] і помилки - добре і зле, а не все [illegible] же позаду нас, - воно попереду нас. Попереду тільки тим, що кличуть нас до більшої от[illegible], до більш і більш стрімким за[illegible] зорі...

Сніжинка [illegible] на землю, до [illegible] і святий Рік. Чи повне [illegible] з [illegible] сніжинка з [illegible]. Чи [illegible] [illegible] [illegible]

СВ. ВАСИЛІЙ ВЕЛИКИЙ

МУЖНІЙ БОРЕЦЬ ЗА ВІРУ

...непогрішний.

...великим і світлим чесноти яснів наш св. отець ...асилій Вел... - ...ий такою великою душею - недоступ... ...ого вважало, але тоді, коли св. Василій був архієпископом ...ущої столиці Кесарії - на царському престолі засідав ...ленно - аріянин. Цей цісар дуже старався всюди поширити без-божну ересь, то у ...дослідував тих, що дер...ались правдивої католицької віри. Часто силою ...римусив він прийняти ...ю ересь, бо тільки ...ого ласки. Те тільки побачив ...ір з ...ї ...ького ...ду, ...взяв своїх вірників, або ухав ...сь ...ь ...ь. Слава св. Василія ділила і ...ого ...або ...ідити святого до себе, або його ...

...цар дуже дбав то ...сяти свого царського на... ...ого ...ру, ...ючи ...силувати покорити волі ...ря. І ...ий ...ятий ...ерет ...бував до ...ерцій і почав ви... ...ь ...ї ...ї - ...ати ...ого то ...ити - ...ї ...ї - ...ю ...ого, ...ї ...ї - ...ня - ...о ...ї - ...ї - ...ї -

РІЗДВЯНИЙ СПОГИН

[illegible]

"[illegible]о, чи буде у нас [illegible] у яких" [illegible]

[illegible]

[illegible]

Ор[illegible]

[illegible]

[illegible]

СВЯТА НІЧ

Андрєєв

Із схиленою головою проти зимного вітру, зв. Йосиф від Вифлиєма. На зимній виділа Марія-такою з схиленою головою, бо зимний вітер вдарив в їх лице, заморозив їх, порихав їх в один то в другий бік, що виглядало неначе він хотів здути їх з землі. "Вже не далеко Марія! Це тільки тут будемо в Вифлиємі, де знайдемо тепле помешкання." але Марія нічого не чувала, бо їх чекає, зверхула свій погляд у другу сторону та тихо відмурмотіла. "Боже мій, не знаєш ти, якою я нужду. [illegible] Господи, спасенною!"

[illegible] Вифлиєма. Тільки по другій [illegible] засяяла [illegible] зі всіх сторін прибувають [illegible] на [illegible] ночівлю. [illegible] Йосиф [illegible] Марія [illegible] Ісуса. [illegible] Йосиф [illegible] Марія [illegible] Ісуса.

[

кредуа буцо оржин. Пріїзд, [illegible] обряд[illegible] обряд[illegible], в гор[illegible] [illegible], [illegible] [illegible] буцо [illegible] "[illegible] [illegible], [illegible], [illegible] [illegible]." І так про [illegible] Руцо [illegible], об [illegible] [illegible] [illegible]

ЛИСТОПАДОВЕ СВЯТО В ГРИМСБІ

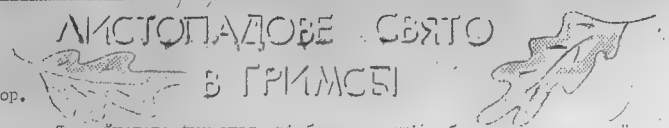

Ігор.

Тринайцятого листопада відбувся в нашій обителі скромненький концерт з нагоди цілих Листопадових Свят. Наших хорові проводив Високопреподобний Отець Никон Свірський Ч.С.В.В.

Це наше свято звеличили своєю присутністю достойні гості з Ватерборд, Преподобні Отці й Брати Чина Найсвятішого Ізбавителя.

У нашій просторій рекреаційній салі зроблено сцену. Гарно-змальовані та освітлені образи святого священоученика Йосафата зробили її глибині сцени. Він був артистично вибраний ніч'ю: оксамітом; а в його стіп краєвид, зелені папороті покірно простирали свої довгі листи, ніби рад ним поліпи.

Концерт почався точно в пятій годині пополудні, в трохи-м горок пять хвилин. Програм так проспівували:

I) Підем Сином.....хор
2) Ратуйте слово.....бр.Михайло
3) Чорного Каїна.....хор
4) Молебен і Нашого Народу -жий.-...-...бр. Данило
5) Людоньо Отче.....Терист
6) Ве брат.....бр. Ярослав
7) Одійдьось.....хор
8) Наше Молитва-Дим-бр.Вікентій
9) Спускайся Вечірньку.....хор
I0) Кінцеве слово.....бр. Северій
II) Легед Тобе.....хор

У вступні слові брат Михайло Лучишський коротенько розповів про ніль контору і присутніх, по ній появилось сім котирі великих свят, з іменно: Цілих сьв. Безсеребрників, сьв. Іван Золотоустого, - Зняття пятої річниці смерти Блаженного отця Йосафата Кун Апостола єдності, - і поклін героям, що вмерли за волю України.

Цифрово-ілюстративно брат, не боячись великих чуттів, виголосив брат Ярослав Барнич, зробив короткий історичний нарис цілих присутніх служачів. (Реферат подаємо нижче цілим текстом з письмом на сторінці I3.)

Хорові співи пять відмінно з виконані своїх точок. Рі вони не поступались зовсім й професійним. - У вінець їх слові брат Северій Яцишин подяку співакам за чудову участь.

Після "Боже Тобе" цілих вислухали стоячи гроз ну.

Після програму Високопреподобний Отець Никон Свірський Ч.С.В.В. по ар дав цікаву історію свого Чина і Конгрегації, з цікаво много цікавого почув про ростання цього чина.

Цей цілі вечір Отець вислухали складають на цілі ку по ку Високопреподобному Отцеві Никонові Свірському Ч.С.В.В., що мав цілого вечір и приготовлений цьо го концерту.

[illegible]

ват:

[illegible] холодний вітер [illegible] (був перепольнений), коли якийсь ченок відчинив двері та іронічно запитав:"Чи го" конгет Ноя вже понизів"

-"Ні, дарея чути голос в кутку, чи не бракує сели - сідай."

НАМ ТРЕБА ЗНОВ ЙОСАФАТА.....

(Реферат бр. Ярослава Барнича.)

Вп., Отці, Преп. Брати, Дорогі Гості:

[illegible] під хмарами, коли й на наших зелених засіяв Господь зорю-сон. Одностр, по полотні вишиванкою кроїв зросло з розлогого дерева - впустило сильне корін[illegible] в українській чорнозем,пробуло цілі століття. Мільйони лілових - тисячі свя[illegible] і церкві, своїй пастирі-єпископі, серед,котрій церква - дійсне, [illegible] Христоф Церква - під Городоцькою зелуги,як дзвін.

Сторогий новий терпи третий [illegible] . Церкви - нові корони, [illegible] від перших, вимагаючи знищити діло колоситт - до тла, до основ. [illegible] і вимірами [illegible], церкви повмикані, вірні як вірні без пастиря, [illegible] ворота не дають. Знов цілого цілими кро і оборонці віри свя[illegible]-католицької, віри і одні наших, віри ся. Рим, отець.

І знов і [illegible] кличе, треба велик го одця, по приступили нашу Церкву – [illegible] Одійти – треба [illegible]. І тому в ній полиній [illegible] стелю коротенькі [illegible] цілими бути – щоб вислати нашим – до [illegible] до побіди.

[illegible] вигнали,кличе [illegible] і жовті й зорю хлопати – як [illegible] Одійти, їх горить [illegible] любов і поступом рольністю [illegible], на сирому Уралі, – Сталін коли вспіхалась йому долі повкінного цитті – покінч Світова, в якій ставці і ведучи до вдумливого лиголіттям [illegible] Цьому – і новий енергії і надій на посіч йому, зачинаючове [illegible], [illegible] побідою на цілі в ...Одійти.

[illegible] не дали вкрасти ніні отім ударів Сина – нерва і не дих хо[illegible] [illegible] – а глибини горіння зорі рилинь польби[illegible] – "...ж по" Одійти". Та [illegible] були долини тумів, за мало картки, [illegible]. Так як ті [illegible] зорі, чорнозем ніч в колії ихо[illegible] – ні кет. Ось [illegible] Вигнали...[illegible] – [illegible] [illegible] – [illegible] [illegible] [illegible]

УКРАЇНСЬКИЙ ЗВИЧАЙ НА НОВИЙ РІК

Ректор

Наш український нарід має багато гарних звичаїв. Особливо підзначається тим що кожне свято має щось собі найбільш притомного. Святий вечір тим що має дванадцять страв; Водохрещ знова тим що тоді люди їдять свячені страви. На Йордан святять воду а в Квітну Неділю лозу. В Зелені Свята замикають хати зелене та святять квіти, І Новий Рік має свій питомий звичай - дитячий більше народний ніж обрядовий. Хоч він уже дуже давний однак він практикується в багатьох українців ще і тут у Канаді. Він полягає в тім що особливо молоді хлопці й дівчата ходять від хати до хати й складають господарям колядки в свій спосіб, по вечері в кожну гостину заходять по хаті й при тім говорять:

"Сійся, родися,
Жито - пшениця
Житечко, на вигоночки,
На той новий рік,
Щоб було більше у дилося, як отсік.
Христос Рождається."

Дуже гарненько, що в кожім селі поважні люди, малі хлопці ще більше бігають від однієї хати до другої, складають в звичайну українську побудку. Вони не питають чи тут свині чи вівці, чи не пішли вівці в хащі й інші світи. Та не на тому, щоб щось дістати від господарів - чи то гроші, чи їжу, чи бублики, чи напій солодкий і дівки - але тому, щоб господарі після цього радісного звичаю почували.

А вечір вечорові - вечірній стиг їм веселий в Новий Рік. І так дідичний привіт українців Богом благословенних, яке побожання нині і завтрішнім звичайно щирі серцем ті Христові-Різдвяні.

ДЯКУЄМО

Висловлюємо [illegible] Отцеві Ігуменові Католицькій [illegible]

Високопреподобним Отцям Ігуменові Дикевсі й Никевсі Свіровському Ч.С.В.В. за висилку нової Родовід.

Дозвіть брати вкласти [illegible] "хто кому співпрацю, що уможливило бік [illegible]

[illegible]

Деякі пояснення до вісті:
Ср. Чорнобиль - [illegible].
Ср. Шкіль - [illegible].
Ср. Чорній і Дунайв - [illegible].
Бл. Дунай - [illegible].

VERBA DOCENT - EXEMPLA TRAHUNT

Ігор.

Серед диких нралісів Африки один священик-місіонар поволі, з молитвою на устах, прядував свої кроки до окритого в лісах села, що досі було [illegible] непокорьлє. Ледво з високу дерев [illegible] кількоро чорноскірих дикунів - оточили його, взяли, та насміхаючись повели в село.

Огонь запалав серед села. Довкруги зібрів старшина на раду. Родо - [illegible] звернувся до місіонера:"Таких як ти, багато вже вештається тут по [illegible] лісах, нарушує нам спокій та дивною наукою перевертає наш прадідний лад." І зніжчись додав:"Як довідаємо ми що ті Бог існує - будеш жити - як ні - то отямся молитвою бога огня!"

"Добре,"відповів священик, дикуни аж скакали в радости - думаючи що [illegible] чоловік не як чудо. Розв'язали місіонерові руки, а він усівши [illegible], поглядаючи на своїх уважно, звернувся до начальника з питанням:"Чи ти в бога своїх батьків, рідних - свої діти - годишся?"

"І дуже,"відповів освічений чорноскірий.

"А чи хотів би ти їх покинути, та з любовї до твоїх божків піти у далекий, чужий край, щоб навернути других на свою віру?"лагідно поспитав місіонер.

"О, ні!" скоро прорік [illegible] начальник.

"Чи віддав би ти [illegible] свою голову в оборону своїх божків?" [illegible]

"Ніколи," добурчів, по коротенькі надумі, чорноскірий.

"І тільки нас-священиків-місіонарів ти вже післав з димом до свого [illegible]?" з докором поспитав місіонер.

"Досить," наказав начальник, тяжки збентежені питанням.

"Мої батьки, й [illegible] з дитячих були в дома батько, мати, брати, сестри, [illegible] - були в [illegible], а коли від того виреклися й прийшли у [illegible], як [illegible] пожалість духовні ліси, щоб тільки принести нам світло [illegible]. Та вони злобоялись покинуть своє життя за свого Бога І своєю [illegible] [illegible] правду своїх слів! Скажи: чи це не чудо? Чиж ця віра не більш [illegible] [illegible] твоя?" з докором скоро скінчив священик.

Начальник задумався... [illegible] дикуни собі похилили голови й розважали [illegible] місіонера. Минуло так пару хвилин а тоді начальник сказав:"Правда - [illegible] дуже [illegible] ті Бог - говори нам про Нього."

З часом всі вони прийняли святе хрещення та стали вірною, католицькою [illegible].

Тут бачимо що кожна з людей мають завжди іти парою з добрим прикладом. Добрий приклад - це є сильна зброя, що перемагає й легіони злих духів та [illegible] їх мужності серця, що в них може літати гніздилися.

Тож по добре поступає в нас будівничий, що ставить крівку всю, яка [illegible] [illegible] і [illegible] й [illegible] її горішні садочки злих рос; а многі приманені [illegible] [illegible], вступають в тую [illegible] доброго життя, та підносячись з гли[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].

Тому нам, [illegible] [illegible], сильно треба триматися тої заповіди - [illegible] [illegible] [illegible]

ВІСТИ З ГРИМСБІ.

За Листопад, 1949.

1. Закінчили збирати виноград і вручили Вп. о. Ігуменові гарно сплетений вінок. При тім заспівали:"Де Згода в Родині".
4. На закінчення вакації відбули прогульку до Гамільтону. Їздили Впр. оо. Ігумен, Кікарій, Сергій, Ипон, Никон - всі брр. схоластики і декотрі домашні браття. Напослідки оглянули велику фабрику"Steel-co Steel Co;"до якої подоблять різні блахи та кусюки заліза. Там нас гарно приняли та погостили чайком обідом. Як відтак поїхали до"Intern'tional Harvester"На закінчення прогульки оглянули ресторанові "кожк Grill"s"покрінчили собі смачним куриком,над озором Онтаріо, вернули домів.
5. Початок шкільного року.Рясно нині зібралось до Святого Духа.Відтак читання духовний.Бр. Ігнатій Гуска Ф.Н. Якімчук приїхали до Гр.
16. Перед вечором Прп. оо. Кирил і Никон та брр. Ігнатій поїхали до Торонто поздухати бейзбіл Стяг Д. Лорд Т.І.
31. Браття Леонтій Якубів і Мартин Ярошів Ч.С.В.І. Поскупчили до нашого гаю.

ВІ. Перший понеділок по зн. Дмитрія. По святій Службі Божій Вп. оо. Кирил Никон, брр. схоластики і бр. Адріян поїхали на прогульку. (Браття дуже сумують в Адрієві під заголовком "[illegible]"

За Листопад.

4. День зн. Архистр. Михаїла. Нині Вп. о. Ігумен та бр. Адріян [illegible] відїхали до Гамільтону.(Вони Адріян не вернули ще досі.)
10. Пречиста зі. Отець, все ще. Нині дні стої сестри і також хотіли відвідати до нашого дому та були на нашій Літургійній Конференції в недільний вечорі.
20. Гуси в Гамільтоні Службу Божу за Сп. п. о. Леонтія Якубів [illegible]
30. Впр. о. Ігумен і бр. схоластик вернули з Альберти.

За Грудень.

4. Домашні браття почали реколядкий [illegible] проводом Впр. о. П. Котельника.
8. Брат Літтожой Серба Ч.С.В.Б. приїхали до Гримсбі на стилий з бут.
13. Бр. схоластики почали говорити проповіді.Нині почали бути вечірні реколядці.
16. Браття схоластики поробили коляду Тробільку.
18. Нині вечірньої говорити проповіді.
23. Дідк. Дмитро Грицун з Ошавіяни зі. Августина з Торонто відвідали нас на святах.
24. Святий Вечір. На спільній Вечері були з нами Впр. оо. Й Брр. Друкарі з Торонто, Гуси також домашні браття з Гамільтону: Впр. о. Ігумен Никодим Ч.С.В.І. та Вп. оо. Р. Котельник та П. Синюк Ч.С.В.І.

Кількох то людей уніфікує кожух Чи вибороненьку замухрильбу
І автомобіль

(Пані [illegible] Житнівн.)

ПРОБЛЕСК

Видають Браття Схоластики | Виходить раз у місяць

Ч. II. Гримсбі, Онт. Лютий, 1950 Рік XIV

"Хто Казав Що Нема Цілі?"

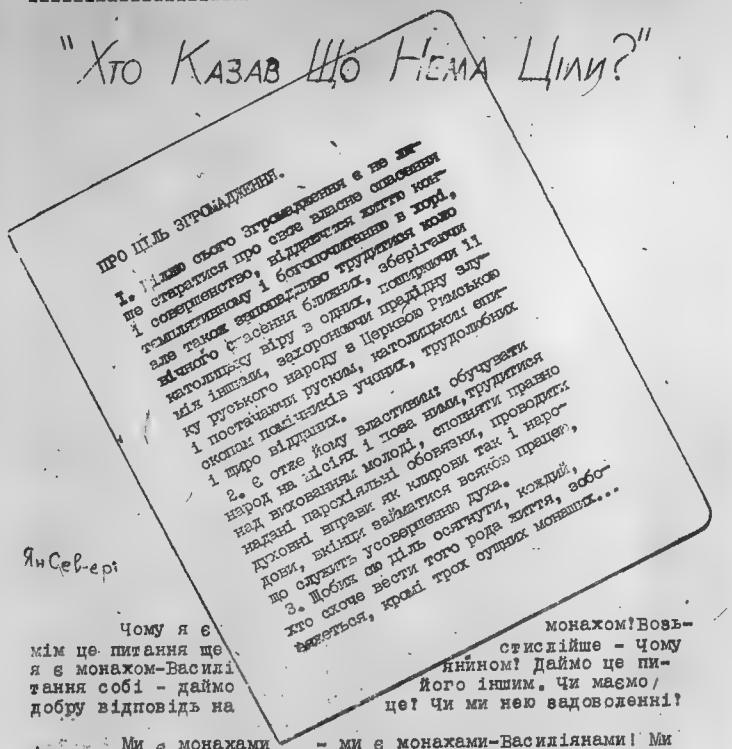

ПРО ЦІЛЬ ЗГРОМАДЖЕННЯ.

1. Ціллю сього Згромадження є не лише стреміння про своє власне спасіння і совершенство, відрікшися цілого світа, темнотинного і богопротивного в ході, але також взаємодопомогою трудитися коло вічного спасіння віри в одних, зберігаючи її в католицьку віру в інших, поширюючи її між іншими, захороняючи католицькі звичаї у руського народу в Церкві Римській і постачаючи руським, католицьким священикам повчників учених, трудолюбних і туро відданих.

2. Є отже йому властивим обучувати народ на місіях учених, трудолюбних над вихованих молоді, стоняти правно духовні, вкінці займатися всякою працею, що служить усовершенню духа.

3. Щобих сю ціль осягнути, зобов'язується, крім трох отцких монашх...

Ян Сев-ері

Чому я є монахом? Возьмім це питання ще стисліше - Чому я є монахом-Василіянином? Даймо це питання собі - даймо Його іншим. Чи маємо добру відповідь на це? Чи ми нею задоволенні?

Ми є монахами - ми є монахами-Василіянами! Ми в цім чині вже може прожили й довший час - одні рік, два; другі пять; інші десять або більше. Але це життя може більше механічне - бо так ми звикли. Тому не один, що пережив у чині навіть кілька літ, вкінці каже, що він в цім чині не бачить жадних цілей. Такий каже що інші чини є ліпші від Чина св. Василія. - "О! Капуцини, Обляти, Трапісти, Францішкани, чи інші. В них є карність, там блистіють ідеали. Вони виховують учених - пишуть книжки - дають багато місій - провадять школи... в них є святість!" —

Чи хтось сказав, що Чин св. Василія немає цілей? Хтож на таке відважився? — Возьмім собі ту маленьку книжечку "Витяг із Уставів," отворім еї, а в першім розділі побачимо які цілі маємо в нашім Чині. Добре застановімся

/ Док. на стор. 14 /

БОЖЕ БЛАГОСЛОВИ

З Божого Провідіння Канадійська Провінція Пресвятого Серця Ісуса, Чина Святого Василія Великого, одержала нового Магістра новіків в особі Високопреподобного Отця Юліяна Катрія, Ч.С.В.В.

З цієї нагоди бажаємо Впр. Отцеві Юліянові Катрієві, Ч.С.В.В. обильних Божих ласк і щедрого благословення, щоб належно сповнити цей великий, важкий уряд.

Також, як бувшому нашому Вікарієві й Професорові, ми складаємо поклін і подяку за предорогі нам труди, що Впр. Отець за нас тут пожертвували. Впр. Отця не забудемо в своїх молитвах.

МНОГАЯ ЛІТА!

Брати Схоластики,

Гримсбі.

ВПР. ОТЦЕВІ МАКСИМОВІ МАРКОВІ Ч.С.В.В.,
ПРОТОІГУМЕНОВІ АМЕРИКАНСЬКОЇ ПРОВІНЦІЇ

НАЙЩИРШІ ПОБАЖАННЯ
щедрих ласк Божих, сповнення всіх замірів
і бажань а також кріпкого здоровля
НА МНОГІ ЛІТА

В Дні Імянин з Китицею Молитов, складають

Брати Схоластики

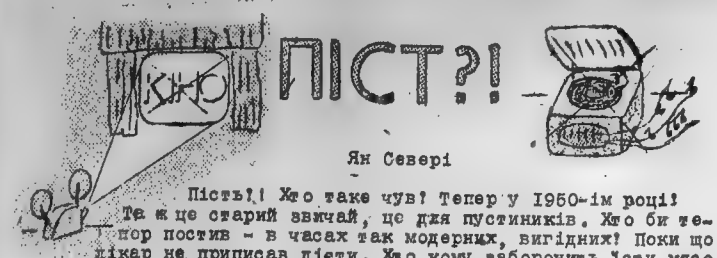

ПІСТ?!

Ян Севері

Піст?! Хто таке чув? Тепер у 1950-ім році! Та ж це старий звичай, це для пустиників. Хто би тепер постив - в часах так модерних, вигідних? Поки що лікар не приписав дієти, Хто кому заборонить їсти мясо в пятницю? Хто боронить іти на кіно, на танець, на забави, послухати гарної музики, випити або з'їсти щось солодкого, закурити? Хто забороняє приємні речі? "Живі і веселися;" це клич теперішних людей. Такі люди неоцінюють посту. Вони не відчувають тягару своїх гріхів за яких треба покутувати. Вони не признають це, що тіло вже панує над душею. Як тільки тіло чого забажає, душа не сміє того заборонити, хочби навіть і гріх!

Однак кожний злочин мусить бути покараний і задосить учинений. І піст як раз на те, щоб надолужити за гріх. Христос невинно терпів страшні муки за гріхи світа. Чи ж світ неможе бодай дрібку покутувати за власні гріхи? Сам Ісус сказав: "Як не будете покутувати, то ви погибнете." Отже тут розходиться про вічність.

Через піст люди в деяких хоробах відзискають здоровля. Постом також - хоч тіло здорове - привертається здоровля для душі. Бо ним ми придушуємо силу наших злих пристрастей, що є причиною наших впадків. Завдячи піст смакові ми ослаблюємо в тілі хотіння напитків - якими люди часто упиваються - хотіння смачних страв - через що люди так часто грішать обжирством. І так з іншими нашими наклонами - завдячи їм піст робимо їх корисних для себе.

Маленькими жертвами - з їди, забав, кіна, куріння, чи чого іншого - ми показуємо Богові свою любов. Ту приємність, що можемо мати з цих забав, з кіна, чи з чого іншого, пожертвуймо Господу Богу. А чим більша буде наша жертва в покоянню себе - своєї волі - тим більшу вартість буде мати перед Богом.

Отже піст не такий страшний як люди теперішнього світа його малюють. Але, як бачимо, він є корисний і конечний в нашім християнськім житті.

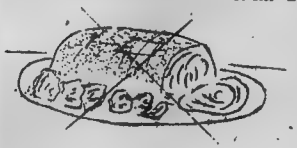

"Отворіться в Ім'я Справедливости."

Ігор

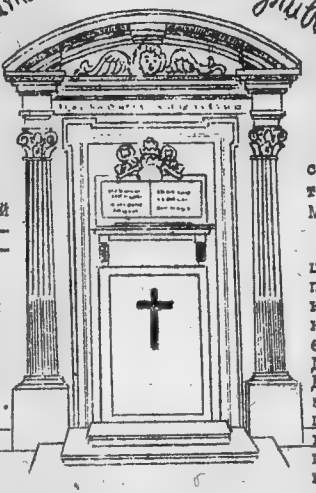

Цей святий 1950-ий рік розпочинається хвилею отворення так зв. "Святих Дверей" чотирох головних церков міста Риму. Перше місце, без сумніву, займає Базиліка св. Ап. Петра; друге - св. Ап. Павла; третє - св. Йоана Лятеранського; четверте - св. Марії Майоре.

Кожна з цих Базилік має пять входів - з котрих останній на правім боці є звані Святими Дверми. Святі Двері - це стіна з цегли, яка, поза святим роком, заслоняє цей вхід до даної церкви.

Святійший Отець, Папа Пій XII, теперішний Христовий Намісник, сам проводив торжественим отворенням Св. Дверей при Базиліці св. Апостола Петра. В тім самім часі, три кардинали, делеговані самим Святійшим Отцем, отворили Св. Двері прочих трьох Базилік.

В Навечерію Різдва Христового 1949-го року, в десятій годині рано, серед грімких оплесків та окликів, і серед мелодійних звуків срібних труб, Святійший Отець, вбраний у всі понтифікальні ризи, в діямонтовою тіярою на голові, та сидячи в лектиці був принесений до притвору Св. Дверей. Процесія кардиналів, єпископів та клиру Його сопроводжала. В дорозі Папа, з милим усміхом на лиці, обертаючись то в ліво, то в право, благословив присутний народ.

У притворі спустили лектику на долину, а хор заспівав " Veni Creator...." Тоді Святійший Отець взяв срібний молоток і приступив до вже перед тим зрушених Св. Дверей. Три рази ударяв у стіну кажучи за кожним разом: "Отворіться в ім'я справедливости." Хор відспівував: " Входячи ісповімося Господеви." За третім ударом малий хрестик, що був по середині Дверей розсипався. Папа, взявши горічку свічку в руки, сів на лектику, а пристоящий Кардинал також ударив в Св.

/ Док. на стор. II. /

Живий Мученик

Свій

Третього цього місяця минає рік від хвилі, коли поповнено найбільший злочин проти святої Церкви від часу Непохіонового увязнення папи Пія XII. Цей злочин це засуд на досмертну вязницю Кардинала Йосифа Менцентія, Примата католицької церкви в Угорщині.

Кардинал завжди був на перешкоді комуністам. Тому уживали всяких способів, щоб його позбутися. Намовляли, щоб виїхав за границю, а це тільки тому, щоб там його зловити та сказати, що хотів утікати в держави. Також хотіли якось погодитися з ним, але він твердо стояв при своїм. Тому мусіли насильно його взяти та засудити. Це доконали 26-го грудня, 1948-го року.

По увязнинню почалася велика екзамінація Кардинала. Його примусили стояти перед блискучою, білою, освітленою стіною та відповідати на безчисленні питання "судів".

Вкінці доконали свого. Так його вимучили, що він перестав бути їм небезпечний. Свідки, що бачили цей процес власними очима, а потім втікли поза границю, сказали, що жадна людина немогла перенести такі фізичні муки довше як 70 до 75 годин. Коли хто аж так довго видержав, то опісля не був здатний до нічого на пару місяців- навіть на ціле життя. Однак Менцентій витремав 84 годин. Без перерви його випитували. Нічого не їв та не пив, крім кави з ліком, що відсвіжував фізичні сили та давав почуття, "що є сили".

Коли Кардинал вийшов на суд, він був зовсім інша особа - блідий, вимучений, очі спущені в діл, його колишнього грімкого голосу майже не можна було чути. Та на цім "суді" він "признав" всі обвинувачення правдиві. Особа, що колись була [illegible] комуністам, перестала бути небезпечна.

/ Док. на стор. 15. /

ДЕЩО ПРО УКРАЇНЦІВ І ЇХ ВІРУ

Гектор

Зо всіх католиків Східних обрядів - котрих є девять - Українці числять найбільшу групу. Найбільша часть цих Українців живе в Галичині, що була якийсь час під Австрію як також під Польщею. Багато Українців знаходяться також у Словаччині, Мадярщині, Румунії, Сполучених Державах, Канаді, Бразилії та в Аргентині. Ті що живуть в Галичині як і ті, що виїхали до інших країв кличуть себе Українцями, хоч дехто з чуженців помилково називає їх ще "Малорусами". Зависні сусіди Українців відобрали їм землю, маєтки, а навіть хотіли відобрати їм їх питоміво імя "Українців", однак це їм не вдалося.

Щось подібного мусіли Українці боротися й за свою святу віру, що ей також вороги всіми силами пробували вирвати в українського серця.

Католицка віра прийшла на Україну ще в десятім столітті, коли київська княгиня Ольга приняла християнство й стала охрещена в Царгороді. Недовго потім Ольга написала до західнього цісаря Оттона I. просьбу, щоб він вислав ей місіонарів до навертання ей підданих. Єпископ Либутій був висвячений для України, але помер заким вибрався в дорогу. Другий епископ Адальберт по році праці мусів лишити Київ по причині несприяючих обставин. Ці місіонарі були Римо- Католики.

В році 988 Князь Володимир подружився з Анною, сестрою [illegible] цісаря, навернувся на християнство та приняв хрещення мабуть в Керсоні. Відтак спровадив з Греції священників і охрестив увесь нарід. Вже за його часів християнство розповсюдинлося в полудневі части України.

Новозаснована єрархія підлягала грецькому Патріярхові в Царгороді. В тім часі Царгород і Рим були ще в злуці. Та вже в 1056 році - за Князя Ярослава - існувала рідна єрархія з українським митрополитом Іларіоном на чолі.

Не вважаючи на те, що Царгород відірвався від Риму в 1054 році Українці позістали вірні Католицькій Церкві ще через довгі роки, аж поки силою обставин та свойого положення не були змушені підлягати під патріярхат в Царгороді.

/Далі буде. /

ОЧІКУВАНА ХВИЛЯ

Евшан-зілля

Дивувалися сусіди й говорили між собою, що старенький Симеон вже давно повинен був умерти. "Таж він ледви рухається, однак все каже, що ще не вмре. Дивний чоловік цей Симеон! Від коли ходив до Александрії переводити Святе Письмо й Пророків на грецьку мову, то цілком інший став. Закинув старатися про майно, і часто перебував у святині. Каже що побачить потіху Ізраїля. От здитинів старець!"

"А можливо що він щось знає! Ось пророк Даниїл говорив про якісь сідмці, що коли вони скінчаться, то прийде Месія. І кажуть, що вони вже скінчилися."

"Е, що ти кажеш. Як би воно щось мало бути то Первосвященик був би проголосив народові."

"Та хто знає! От тому тридцять днів, як була появилася дивна зіязда над Вефлеємом, але чомусь ніхто нічого не говорив. А є сказано у Пророка Міхея, що звізда обявить прихід Месії."

"От мовчи, бо ще Ірод почує! Тепер голова дуже непевно держиться карку. Можна її легко стратити."

Сходило сонце. Запові давався гарний день. Симеон вже дуже не спить. Він відчував якийсь дивний приплив сили у своїм знемощілім тілі. Сьогодні навіть його очі краще бачать. І хоч вже неодну річ забув, але це, що почув раз на молитві: "Не умреш, поки мене не побачиш," добре памятає. Простягає руку до кошика з пергаминовими звитками й витягає один з пророцтвом Даниїла. Перечислює точно, вже може сотний раз, сідмці згадані у пророцтві Даниїла.

"Як раз сорок днів, як вони скінчилися," роздумував собі. "Тоді була появилася зіязда над Вефлеємом. І кажуть що ніби пастухи говорили, що бачили зяву ангелів, що їм сповістив про прихід Месії, та про місце де мають його шукати. Вони навіть бачили його в виді Дитятка. Але чи це правда?"

"Ісая знова каже, що в цілій вселенні буде мир. Справді про віщи люди якось нічого не говорять. Дивно воно..."

Старий Симеон всав з постелі, але якось так легко, так як перу десяток літ тому. Прошовся по кімнаті й не зчувся, як в серця попливла гаряча молитва. Припав лицем до землі й молився про скорий прихід Месії.

Сонце вже геть-геть підійшло, як старець встав від молитви. "Матею, поднеси мені води," закликав Симеон до слуги. Старик умився й приодягся й пішов до святині. Йому самому дивно було що все так легко пішло. Домашні тільки через вікно гляділи, як старий дідусь почимчикав вулицею.

Ось і святиня. Виблискується в свої красі, осяяна раннім сонцем. Симеон переходив притвір, а за притвором немов шукав кого. Він сам незнав як зайшов у притвір місце де матері приносять своїх первородних синів, що після закону тут жертвувалося їх Богові.

Там побачив ряд матерей що по черзі підходили до священика, якому віддавали свого первинця; а по зложенні оплати діставали його назад.

Вже хотів іти далі, але побачив двоє бідних людей, що лишень приключилися до вичікуючих. Мужчина був вже в старшім віці й тримав клітку з двома синьогорличками. Жінка не була дуже молода. Вона тримала дитятко при грудях. Це був Йосиф і Марія. Коли Симеон так приглядався, Дитятко відвернуло своє личко від матері й повернулось у його сторону. В тому вмить він пізнав у дитині Месію. Потекли сльози радости по старчім обличі й старчик підійшов до Йосифа й Марії.

Марія звернулася до свого мужа: "Йосифе, бачиш цього поважного старця? Він має бути добрий чоловік."

"Бачу, Маріе. Ти говориш про цього що підходить до нас?"

"Так!" відізвалася Марія і звернула свій погляд на Ісуса, що приглядався надходячому старикові.

Симеон поздоровив Йосифа й Марію, а Йосиф відповів на привіт. Старик приступив до Марії й став вдивлятися в Дитятко, що ще гляділо на нього. По хвилі він попросив Марію, чи б не міг взяти Дитятко на свої руки, а Марія поглянула на Йосифа й положила Дитятко Ісуса на руки Симеона.

Розрадуваний Симеон пригорнув до серця маленьке Дитя та застановився над тим, Кого він держить у своїх руках. При тім своїм старечим та дрожачом во ворушення голосом промовив: "Нині відпусти Владико свого слугу в мирі, так як Ти казав. Бо очі мої бачили Твоє спасення, яке Ти приготовив для всіх людей. Ти світло для поган і слава Ізраїля." Відтак застановився на хвильку і додав: "Сей є на повстання й упадок многих у Ізраїлі." А віддаючи Дитя Матері він гейби зжахнувся а глибока зморшка перебігла по його чолі. Вкінці сказав до Марії: "Твоє серце проба меч!"

(Док. на стор. 14)

У ТОЙ СВЯТИЙ ВЕЧІР

-2-

Трохим

Тихенько миготіла свічка й тихенько снувались думки....

Минали літа....На гарячі прохання дістав завжди те саме холодне, невимолиме - "Ні!" Великий поклик хотіли вбити розкішним життям..День-у-день слухав тих жалісних дорікань батьків.- "Чому ти не як інші діти? Чом не йдош на забави, до кіна, до товариства, до гурту? Може там забудеш свої мрії...Ми купимо тобі авто...дамо грошей...їдь, бався... проглянь світа - тільки...тільки забудь про ці свої заміри, тільки не роби нам зайвого клопоту..."

І побіджений тим доріканням, рішився забути про все й почав шукати того забуття в розривках, у спорті, в забавах. Чи то субота, чи неділя, чи інший день - він завжди при забаві. Й почали дивуватись люди, бо ніколи не бачили його таким - пішли шепоти-поговірки - та він і на це не звертав уваги. Сьогодні до кіна, завтра на спортові грища, позавтра на танець - і так що-дня і так що-вечора, але не міг втекти від себе самого. Нераз серед найкращої забави мож було побачити його, як стояв задуманий-сумний; серед веселого гурту стояв сам зо своїми думками. Цілий світ всміхавсь довкруги - а його чоло вкривала задума, з очей світилась туга, на серці лежав великий тягар. Виглядав як людина, що втікає перед чимось страшним, невідомим. Чим більше хотів забути давні мрії, тимбільше наче відчував у свої душі дивний голос - "Мене - ти не забудеш ніколи."

Прийшов до дому пізно в ночі. Змучений забавами й змучений життям. Впав на ліжко й пробував заснути - та сон не приходив - а душу мучили ті самі думки, ті самі болі... Так радо заснувби, щоб вже не збудитесь...щоб вже раз те все скінчилося...заснув аж над ранком. Пробудився на голос годинника - пора до праці. Підвівся - став на ноги, але почув, що чомусь з під ніг втікає кудись земля, стіни забігали довкруги, в очах потемніло --і так раз і другий. Голова горіла, ціле тіло зливнем дощем обливав зимний піт... Може це вже кінець!... Ні, ні,- ще заскоро! Він же ще не жив....Протяжний стогін вирвався з грудей - його почуло материнське серце й вона за хвильку стояла в дверях. Слова були злишні - і хоч їй самій ноги відмовляли послуху, побігла,щоб покликати лікаря й щоб приготовтти який теплий напиток. Вернулась, станула біля ліжка. Він лежав блідий - непорушний. Біль ножем краяв їй серце - по лиці котились гіркі, материнські сльози. Може...може це кара за їх упертість, за їх спротив!::.Може Господь хоче таки забрати його собі - може!...Її думки перервав дзвінок - увійшов лікар. По коротких огляданах сказав

їй щось півголосом і вийшов. За хвилину прийшло авто - його забрали й відвезли до шпиталю, а за пів години він вже лежав на операційному столі.

Розглянувся довкруги. Лікарі й доглядачки приготовлялись до операції - за їх скорими рухами забігали й його думки. - Невжеж...невжеж це кінець...кінець всьому!... Кінець забавам...кінець надіям...кінець життю!...Ні, ні - протестувала його душа, ціле його єство. Жити ...жити... жити хочу... - глухим остогоном вирвалось з його грудей. Сестра-доглядачка почала його успокоювати - потішати. Блудним поглядом водив по кімнаті. Його зір спинився на іконі Пречистої, що висіла на протилежній стіні - в серці блиснула іскорка надії - може...може Вона врятує мене! Та ні,- озвався десь глибоко голос зневіри - за що рятувати й на що? Чи за те, що був такий невірний, невдячний? Чи на те, щоб міг знову забавлятись-гуляти? Чи на те? Та в тій хвилині, як лискавка з неба впала в серце давна мрія, вернулось давнє бажання - бути священиком - вернулось тепер - може на смертній постелі...Наближалась Сестра-доглядачка з маскою - знав, що за кілька хвилин стратить свідомість. Ще раз підняв очі на ікону, а в глибини душі полинула щира молитва: "Мамо...Мати Божа, рятуй мене... я прирікаю Тобі, що не буду більше втікати перед голосом Твого Сина...я хочу...я мушу... бути священиком.....свя....щеником.....свя..."

/Далі буде./

"ОТВОРІТЬСЯ В ІМЯ СПРАВЕДЛИВОСТИ."

/ Док. зо стор.5./

Двері три рази. Після цього їх поволі спущено в низ та відставлено на бік. В цій хвилині дзвони всіх церков Риму сповістили світові почин святого року.

Скинувши тіяру, Христовий Намісник стояв у порозі Св. Дверей молячися за успіх цього святого року, коли священики, що служать при Базилиці, умили вхід свяченою водою. По умиттю підлоги, приклили вхід гарним диваном і Святійший Отець, заінтоновавши "Тебе, Бога, хвалим..," увійшов у Базиліку. За ним слідували кардинали; духовенство; вкінці люди.

Так почався цей 1950-ий святий рік, з черги 24-ий. Однак виглядає, що більше на часі, як коли був передтим.Бож коли потребував світ більше помочі та ласк від Бога перед страшним навалом безбожництва, як тепер. Тому молімся часто, щоб цей святий рік приніс для цілого людства ті користи, що найбільше бажані й потрібні в теперішних неспокійних часах.

УКРИТЕ ЖИТТЯ ІСУСА

Петро

Вже доходить майже дві тисячі літ від тої хвилі, коли далеко, в ізраїльській землі, у маленькій назаретанській хатині мешкала Свята Родина: Йосиф Марія і маленький Ісус. Пригляньмося тому життю з близька.

Св. Йосиф працює звичайно при своїм столярськім варстаті, щоб мати за що отримати Марію й Ісуса. Марія знова, або варить, або в хаті попрятує - але все заннята. Ісус, яко чотири чи пять літній хлопчина, звичайно бавиться з сосідськими діточками. Однак час до часу Він прибігає до хати, щоб повеселити свойого Опікуна, або зробити Мамі якусь прислугу. А тому, що був ще малий, то найбільше, що міг зробити то бути Її ослужний. А ще й тому прибігає так часто до хати, бо така була просьба - або ліпше сказати - воля Його Матері та прибраного Вітця. - Такі були найраньші літа Ісуса.

І до дальшого життя Ісуса в Назареті можна впевні примінити ті слова Св. Євагелія: "І був Їм послушний." Ісус тепер, як доріслий мужчина, більше працює зо св. Йосифом. Мимо того ніколи не забуває на Марію; часто робить Її прислуги. Все готовий виповнити Її бажання. Марія навіть не мусить говорити Йому про це.

У Його укритім життю головне завдання Ісуса було сповняти волю тих, що мали власть від Бога приказувати. І так Ісус пережив з Марією та св. Йосифом трийчать років. Цим Ісус, як всевидючий Бог, дав нам приклад, що нам треба жити укрито досить довго, заки зможемо виступити на місію між люди. Він також показав нам як це наше укрити життя має виглядати.

І тому ми, що живемо тепер назаретаньським життям Ісуса, загощуймо часто до тої маленької хатини Божого Сина. Тут закріпимося в дусі послуху та молитви. Тут приготовимося як слід на добрих будучих місіонарів. Отже тепер у всіх наших наукових - чи яких інших трудах нашого життя - прибігаймо до Ісуса по пораду. Розмовляймо з Ним так як з найближчим другом. Але й не забуваймо рівнож просити помочі в Причистої Діви Марії й в св. Йосифа, що помагали Ісусові приготовитися до Його місійної праці. Цим способом напевно добре переведемо наше укрите життя, що принесе нам великі плоди в наших будучих, місійних працях.

СВЯТА ЛІТУРГІЯ

Дмитро

Літургія ἡ λειτουργία (λεῖτος ἔργω), це грецьке слово, що по нашому значить - спільне діло.

Всі христіяни називають новозавітну жертву цим словом. Це якраз тому, що безкровна жертва Нового Завіта приноситься в спільноті й участі вірних. Щобільше не тільки сам священик приносить цю новозавітну жертву за людей, але також ці люди мають самі бути присутні на цій Службі Божій.

Тепер подивімся в чім полягає та спільна участь на Службі Божій.

Поперше люди дають-жертвують датки на цю Службу Божу. В давнині вірні люди приносили всі потрібні речі до Служби Божої. Вони приносили хліб жертвений, вино, світло, кадило, тощо. Це все називалося принос. Це було перше діло, чим ті люди причинилися до Служби Божої.

А як нині воно відбувається? Сьогодні люди рівнож дають свої датки, тим що замовляють Службу Божу.

Дальше подівімся, що спільнота людей на Службі Божій полягає в тім, що вони беруть участь в самім приношуванню святої жертви. Але не тільки тим, що вони є на ній присутні; але також тим, що відмовляють-проказують зо священиком непереміну молитви, які належать до Служби Божої. Воно так було від самих початків христіянства. "І перебували разом на ломанні хліба." / Діянія Апостолів / Христіяни були присутні на ній разом навіть тоді коли лютували страшні переслідування христіян; коли так тяжко було христіянам приходити на спільну молитву. Та однак і тоді, хоч ховалися по катокомбах, то всетаки перебували на Службі Божій разом.

Отже як бачимо, ця спільнота на Службі Божій є дуже важна. Така важна, що сама Служба Божа прибрала назву від того: спільнота-літургія.

Тому Служба Божа без участи вірних, це проти духа й укладу цьої новозавітної жертви.

"ХТО КАЗАВ, ЩО НЕМА ЦІЛИ?"

/Док. во стор.2./

над тим розділом. Ті сторінки може були дуже незамітні для нас, але там є все те, що нашому Чинові є питоме. Котрий чин має більші, або вищесліші цілі?

Перші слова першого правила вже наперед пригадують нам, що наш Чин не є тільки контемплятивний, але, що попри контемпляцію, богопочитання в хорі, дбання про власне спасення й удосконалення, треба трудитися над спасенням ближніх. Не тільки за їх спасення молиться, але також помочи їм до цього нашими умовими й фізичними силами.

Про труди над спасенням душ подає нам друге правило: "Учити нарід на місіях і поза ними."

Возьмім слова "поза ними." Може хтось над цими словами добре не застановився. Під тими словами криються великі ідеали. Василіяни мають учити на місіях і поза ними; значить у школах - мають проводити школи. Мають учити через писане слово - Світло, - мають писати книжки для народу, щоб і тим причинитися до їхнього спасення. — Хто казав, що нема цілі?

/далі буде/

ОЧІКУВАНА ХВИЛЯ

/Док. во стор. 9./

Марія, почувши це, стрівожилась, але нагадала собі слова, що їх дала Архангелові Гавриїлові: "Я служниця Господа" і готувалась на найгірше.

Йосиф, що чув все, приступив до Симеона й запитав: "Ти хто, чесний старче?"

"Я Симеон," відповів старець, "Господь об'явив мені, що не вмру, поки не побачу Месії."

Коли ще Симеон говорив, приступила до них також старша вже віком женщина на ім'я Анна, дочка Фануїла. Вона ще в молодости стала вдовою й весь свій вік служила при святині. Під її опікою виховалася Марія. Коли Анна пізнала Її, а ще коли довідалася, що Марія стала Матірю Месії, то у великій радости й піднесенню духа славила Бога.

Прийшовши чергою на святу роботу служниці, Марія підійшла з Дитятком до престольника, а Йосиф подав церковному служі клітку з двома птичками. Анна відійшла до своїх вихованок, щоб їм звістити радісну вістку про Месію; а Симеон пошкандибав до дому.

У дома приказав своїм, щоб приготовили все до похорону. Всі дивувалися, що старий дідусь так скоро змінив свою гадку, а ще більше, що він не то, що не смутився, що сили опускають, але ще й радів та часто повторяв: "Я бачив Месію!"

Його багато не допитувались бо знали, що старик на очах гасне. —По кількох днях його вже не стало між живими.

ЯК РІЗНІ ЛЮДИ НАЗИВАЮТЬ БОГА

Побідить

Різні народи різно називають Бога. Але не в тім є той дивний обяв. Диво ціле скривається в тім, що майже в всіх мовах на світі, винявши мову славянську й англійську, Боже імя складається із чотирох букв. А то: Римляни називають Бога Деус, Греки Теос, Жиди Адон, Сирійці Адад, Єгиптяни Атмн, Індіяни Есті, Японці Цаін, Турки Адді, Скандинавці Один, Волохи Ценс, Далматійці Рогд, Шведи Кодд, Німці Готт, Французи Дієу, Еспанці Діос, а Перувіянці Ліан.

ЖИВИЙ МУЧЕНИК

/ Док. во стор. 6./

Суд тревав 3 дні. Та так як по кожнім комуністичнім суді, Узнали Кардинала винним. Осудили його тому, що для них був "шпіоном" та був "проти демократії людей."

Через довший час не можна було нічого певного довідатися про його судьбу. Тепер знаємо, що він є в вязниці в Будапешті. Ніхто не може його відвідати, крім рідної мами.

В УКРАЇНСЬКІЙ КОЛЕГІЇ В РИМІ є в цьому академічному році лиш 30 питомців. 11 з них є вже священиками, а 19 готуються прийняти св. Тайну Священства.

ПОДЯКА

Складаємо сердечну подяку Високопреподобному Отцеві-Михайлові Баврикові ч.С.В.В., Ігуменові Гденківської Обителі, за щедрий дар на пресовий фонд Проблеску в сумі $5.00. Хай предобрий Бог стократно нагородить.

З вдячністю приймемо добровільні жертви інших добродіїв.

ВІСТИ З ҐРИМСБІ

Січень.

1. Нині в шесті годині рано, підчас Служби Божої, всі Отці й Брати відновили обіти. Відтак всі їздили до церкви на Торжественну Службу Божу, що відправили Впр. о. Ігумен - брати Сходястики співали хором, а Бр. Вартоломей дириґували.
5. Навечеріє Богоявлення. Була співана Служба Божа св. Василія з Вечірнею. На святочну вечеру приїхали до нас Впр. Отці й Брати з Торонто.
6. Празник Богоявлення. Брати Сходястики їздили до церкви співати Повечеріє та Литію; Також співали Службу Божу - дириґовані Бр. Юстином.
15. Впр. о. Вікарій Ю. Катрій поїхали до Америки.
17. Нині Бр. Йосафат Король, Ч.С.В.В. поступили до нас-в дорозі до Америки.
19. Впр. о. Вікарій вернулися з Америки, а Бр. Йосафат Король від'їхали др Америки.
22. Впр. о. Мирон Дацюк, Ч.С.В.В. поїхали до Ню Йорку святити доми.
26. Нині Впр. о. Юліян Катрій й Брат Пасив Стадник, Ч.С.В.В. від'їхали до Мондеру. Отець Катрій заняти уряд Учителя Новиків, а Брат Пасив на сталий побут.

ГУМОР

У Школі

Учитель дає ученикові бібулу і напоминає:" Але не посмаруй!"

А ученик каже: "Прошу пана професора, та ж вона є на то, щоб смарувати."

У Радянщині.

У Радянськім Союзі невільнр було говорити слово "жид"," але тільки "еврей," бо "жид" було образливе слово.

Раз у Києві робітник чикав на трамвая. Підійшов до нього енкавудист і запитав: "Що тут робиш?"

Робітник зо страхом відповів: "Я-я-я до-до-еврей-юю трамва-ва-я."

Совецькоє

Раз совецький жовнір оглядав місто Львів. Приступив до памятника польського короля Собєцького тай так трохи зо здивовання каже: "Вот какой Хмельніцькі!"

Почув його поляк, що стояв недалеко від нього, й пояснив жовнірові: "То не єст Хмельніцькі, але Собєцькі."

Москаль, недочувши добре, що поляк сказав, відповів: "Да, да, товаріш, правельно. Є то тепер усьо совецькоє!"

ПРОБЛЕСК

Видають Брати Схолястики, ЧСВВ. Березень, 1950. Рік XIУ. Виходить раз у місяць.

"Хто Казав Що Нема Цілі?"

(2)

Ян Севері

Монахи Василіяни мають трудитися над вихованням Української молоді. -У.К.Ю.- Кілько то нашої молоді пропадає, чи то в Канаді, чи в Злучиних Державах. Багато, багато молоді незнає рідної мови, багато вже асимилюється, бо всього, що Українське встидається. Дійшло до того, що свої назвиска змінюють, щоб не пізнали, що то Українці.— Замість Чорний пишуть Блек, замість Іваничин пишуть Джансон, замість Камінський Стовнсон, і т. п. Вже навіть і обряду релігійного цураються, бо хто де чув про католиків славянського обряду. І так у всіх інших зглядах треба виховувати молодь. Справді багато праці! І чи хтось казав, що нема цілі?

Хоч наш чин має заниматися місіями, то однак маємо й обовязок правно сповняти парохіяльні обовязки. Це також не легка праця. Подивімся на історію нашого чина тут у північні, чи полудневі Америці. Кілько то праці наші попередники, Отці Піонірі вложили, щоб засновати й провадити тільки парохій. Не вистарчає поїхати на парохію раз, чи два рази на рік, дати місію й лишити тих людей знов на якийсь час без духовної науки. Треба ще й добрих, ревних пастирів-парохів, щоб ті стада частійше кормили Божими науками. Чиж це не ціль для монаха-Василіянина?

Ще одна ціль нашого чина є давати реколекції, як духовним так і народові. Місії є більше для навертання людей з їхньої злої дороги, щоб більше освідомити їх в обовязках, що Бог і Церква вимагають. Реколикції є для тих, що хочуть ліпше ті обовязки сповняти. Вони хочуть знати більше про секрети, щоб осягнути якнайбільшу святість. Ми вже може самі чули від тих, що давали реколикції, або тих, що робили реколикції, як люди ті реколикції оцінують і з них виносять великі користи. Самі навіть проосять, щоб частійше їм такі реколикції давати, бо це їм багато помагає у спасенню душі. - Не мусимо їхати аж до Африки, до Хінів, тут в Америці маємо досить душ, щоб спасати. Це також превелика ціль.

В кінці займатися всякою працею, що служить до усовершення душі. Під цю точку вистарчить сказати, щоб у всім і всюди давати добрий примір. Тут кожний має мати за ідеал бути Alter Christus. Чого більше може Василіянин бажати.

Вернімся знов до першого правила, де пише: "Зберігати католицьку віру в одних і поширювати її між іншими й хоронити прадідну злуку нашого народу з Церквою Римською." Тяжка то була праця для наших Епископів та Отців, щоб прадідів

(Док. на стор. 16.)

Хотів Бути Звичайним Священиком

Петро

В маленькім місточку Поняті недалеко Риму, 2-го березня, 1876-го року, народився хлопчик - Евгеній Пачеллі. Походив з родини адвокота. Вже з малку дістав добре, релігійне виховання. В десятому році свойого життя почав служити при престолі. В короткі зродилося в ньому гаряче бажання стати священиком. До сповнення цього бажання він все докладав якнайбільше пильности й ревности в працях, науках і молитвах.

По скінченню студій він вступив до семинаря, але задля слабого здоровля Евгеній Пачеллі перебув там тільки один рік. Однак це не позбавило йому нагоди в стремлінню до священства. Він дістав звільнення від спільного життя й перебуваючи в дома продовжав свої студії.

І сповнилося його гаряче бажання. 1899-го року в 24-тім році життя, Евгеній Пачеллі одержав рукоположення. Але він хотів бути тільки звичайним священиком, однак церковні власти бачучи його здібности хотіли використати такого знаменитого чоловіка. Спочатку дали йому позицію професора Права в Римській Семинарії, відтак дістав гідність каноніка й заняв уряд секретаря конгрегації Церковних Справ. Як в кожнім ділі, так і тут о. Евгеній Пачеллі знаменито визначився.

В недовзі - 23-го квітня, 1914-го року - Папа Венидикт ХУ консекрував Пачеллія на титулярного Архиепископа Баварії. Тут, тому що був воєнний час, Пачеллі зазнав багато.— Бачучи страшні наслідки війни - знищення, голод, холод - він, як добрий батько, дбав про всіх тих, що там були в нужді. Передовсім дбав про мир.

Пачелді все виступав проти комуністів. Раз майже був позбавленний життя. - Кількох узброєних комуністів удерлися до його палати. Але Пачеллі так успокоїв їх, що вони стали немічні проти його спокійної вдачі. Послухавши його спокійних слів, комуністи опустили палату.

(Док. на стор.14.)

КОРИСТИ З ПОСТУ

П.Б.Л.

Св. Церква в різні пори року приписує своїм вірним заховати піст. А для декого виринає питання, чи це є корисне для людини постити. Одні кажуть, що це дуже добре, але не багато є таких. Бо інші це заперечують, і кажуть, що піст, що приписує св. Церква своїм вірним, шкодить людському здоровлю. Деякі кажуть, що не можуть постити, бо пісні страви їх не насичують. А коли прийде пятниця, то кажуть, що не можуть здержатись від мяса, бо інакше будуть неспосібні до праці. Це може бути тільки маленькою правдою. Але один день у тижні здержатись від мяса ще нікому не відобрав сили до праці. Бо є багато людей на світі, що мяса взагалі не їдять а працюють, так само, або ще й ліпше від тих, що їдять мясо.

Піст не значить моритися - нічого не їсти - або так постити, щоб аж заморити. Піст є на то, щоб нищити гріхи тіла, а не саме тіло. Ціль посту є дух покути, що повинен у всіх людях проявлятися. Але також треба памятати, що св. Церква, що установила піст, заразом дає можність, щоб звільнити від нього, коли зайде яка перешкода.

Коли читаємо життя святих мужів, то бачимо, що вони також постили. Не один із них не їв мяса, тільки корінці, або хліб із водою. Може це їм життя скоротило? Може вони були неспосібні до праці? Противно, багато з них довго жили й тяжко працювали. Хто тяжче й більше працював від св. Василія, св. Йоана Золотоустного, чи св. Йосафата? А мимо цього вони всі дуже строго постили.

Хто постить, цьому легко посмирювати тілесні пристрасти та поборювати грішні покуси. Бо коли хто тілові догоджує, і йому нічого не відмовляє в їді, чи в чім іншім, то в нім скоро відживляють тілесні пристрасти. Св.Вернард каже, що діявол найбільше числить на наше тіло, бо він добре знає, що тіло є ворогом душі. Він неначе хоче з тим тілом злучитись, щоб тільки пожерти душу.

Корисний є піст, бо ним можна виблагати в Небесного Вітця прощення гріхів-провин. Чоловік, що своїми проступками зневажив Бога, тим самим стягає на себе Божу кару. Щоб її відвернути від себе, він може перепросити розгніваного Бога тим, що виречиться своїх проступків та буде покутувати за них. Ми всі мусимо відпокутувати за свої гріхи, чи то буде в цім житті, чи в чистилищі. Та на землі дуже легко є покутувати, а при тім ще й заслуги збираємо. Скільки то сьогодні терплячих душ у чистилищі жалує, що за життя на землі не зважали на той великий та легкий середник покаяння. Ми, що нині ще живемо на землі уважаймо, щоб ми колись не

(Док. на стор.14.)

МОНАХ І ТЕРПІННЯ

Ігор

Юнак-монах сидів у своїй скромненькій-убогій келійці. Голова була низенько спущена; а пальці нервовими рухами перечісували брунатне, кучеряве волосся. На молодечім обличчю відбивався тяжкий смуток-глибока меланхолія. Очі блистіли стриманими сльозами. Кожний удар серця пригадував той лікарський засуд, про який о. Ігумен сказав йому тільки хвилину тому: "Маєш слабе серце. Мусиш перервати науку на пять літ!.."

Сама згадка потрясла юну стать. По обличчі потекла сльоза...він підвівся - мов блукаючи зробив пару кроків і впав на вколішки перед Розпяттям - спер голову на столик і гаряче заплакав. Текли сльози...гарячі сльози...сльози жалю, болю...З грудей виривавсь легкий стогін - тиха скарга - Чому?..за що?..чому якраз мені - не іншим посилаєш такий важкий хрест? За що? Чи за те, що я любив Тебе так гарячо?...Пять літ!...пять літ бути далеко від Тебе - від Твойого святого престола... Тихі сльози спливали аж на землю; грудь здрігалась судорожно; ще нище похилилась голова..... І в ту хвилину здавалось йому, що він вчув голос - не знав чи тільки в душі, чи на яві, та він був певний, що чув цей голос, це одне, велике слово: "А чи Я справедливо терпів?" Підвів очі на Розпяття...На нього гляділи лагідні очі його Бога, Того, що на Нього він так скаржився...і соромливий румянець покрив його лице - і гіркий докір до себе самого озвався в серці...Так скоро й ти вже знемігся...так скоро й ти вже плачеш!..а ти хотів пити з Чаші Господньої....хотів пити з Чаші Терпінь...Його серце забилось жвавіще - його уста прошептали великі слова: "Да будеть воля Твоя!" - тепер й на завжди...я буду при Тобі аж до Голгофти...аж до хреста!..

Життя кожної людини повне терпінь - ніхто від них не свобідний - навіть монастирські мури не захоронять перед терпінням. Але це терпіння в Божій, батьківській руці стає успішним оруддям - стає ліком на зболілі рани людського серця.

Деколи терпіння є упімненням, щоб поправити життя, щоб розбудити давнішу ревність, щоб присилувати людину задуматися над своєю душею, над вічністю. Тому нераз - недуже то лагідно, одначе (Докінчення на стороні 13.)

ДЕЩО ПРО УКРАЇНЦІВ І ВІРУ

(2)

Гектор

Однак Українці все хотіли бути вірні Христовій вірі. Тому все йшла та боротьба за св. Єднання. І Українці осягнули свою ціль. За старанням і посередництвом великого Митрополита Ізидора, на Фльорентийськім Соборі в 1439 році, Українці знова були зєднанні з Римом.

Але коли Митрополит Ізидор вернув до Київа, а Москва довідалася про рішення Фльорентийського Собору в ділі єдности віри, цяразійська темна товпа кинулась на Ізидора й майже його не вбила. Спасаючи себе й діло, він вернувся до Риму, де Папа іменував його Кардиналом. А на Україні Москалі далі недопустили до переведення в діло цієї науки.

Українці знова рішили вернутися до правдивої віри під проводом верховного Пастиря Папи Римського. Що й сталося на Соборі в Бересті. Три особи відограли велику роль в успішненню цієї Берестейської Унії.

Перший був Митрополит Потій так званний "Батько цілої унії", що в цій справі навіть власним коштом оплатив подорож наших владик до Риму. По ньому приходить Митрополит Веляамин Рутський, організатор та стовп св. віри. А в кінці св. основат, що своєю кровю в 1623 році зросив засіяне зерно св. Єднання, що й зараз почало приносити гарні плоди.

Це до тепер пригадують, що пізніші Українці-унієти були насильно приневолені Москалями до Православя. Але ті люди, що мешкали в Галичині й на Мадярщині позістали католиками.

Є ще одна світла сторінка нашої церкви з минулого століття, коли то наших католиків почали наново сильно переслідувати. Ці, що трималися непохитно католицької віри були вислані на далекий Сибір, а багато в них порозстрілювано. Але нішо не могло зломити св. віри в їхніх серцях.

По упадку царів в Росії Українці так скоро й численно вертали знову до Церкви, що Апостольська столиця вважала за конечне назначити їм свого заступника в особі Всесв. о. Антонія Чарнецького та заразом і священиків власного обряду та мови; длятого в Римі засновано семінар на виховання Українського духовенства.

Через такі великі перешкоди, трудности, а також і переслідування переходили Українці, щоб тільки могли бути в злуці з верховним Пастирем вселенської Церкви та в правдивій

(Док. на стор. 10.)

Хресна Дорога

Свій

На площі стоїть побита, поранена, окровавлена стать. Подобає на царя бо на голові корона-вінець; та тільки тим різниться, що не є золота чи срібна, але з колючого терня, що глибоко вбилося в голову. Ця стать - то Син Божий, Спаситель світу, засуджений на хрестну смерть. Немає Він нікого, щоб Його боронив; кругом тільки вороги, що кричать; 'Распни, распни Його!"

Починається страшна подія. Накладають на Ісуса хрест, тисиницю, що мусить нести на місце розпяття. - Це уважали за найбільшу зневагу, щоб засуджений ніс хрест - знамя кари, поникення та винности.

Іде Він уличами...Цілий одна велика рана. Його покаліченє праве рамя придушує тяжкий хрест. Тягар хреста справно великий. Знесилений Ісус не може його довше нести, тому при брамах міста Він паде. Та розлючена товпа не дає Йому нагоди віддихнути...

Підіймаючись, Ісус побачив свою страждучу Матір. З під терневого вінця Він поглянув очима повними поваги та співчуття. Ніяке людське слово не в силі описати цього погляду. Марія, бачучи свого улюбленого Сина, заломила свої руки та кинулась поміж юрбу, що провадила Її Сина, впала на коліна й обняла Його. -"Сину мій!" - "Мати моя!" -біль і любов не дали більше говорити!

Та Ісус мусить іти дальше. Вже минає брами міста та починає ступати під гору. Він всебільш і більш угинається під тягарем хреста. Відтак паде, а хрест в друге Його придавляє до камянистої землі.

Старшина знає, що собі бажають люди...Вони приневолюють Симеона Киренейця нести хрест, щоб Ісус передучасно не помер. Серед цеї товпи знагодяться милосердні душі-єрусалимські невісти, що оплакують страждання невинного Ісуса. Між ними й Вероніка. Вона не могла глядіти на скровавленого Ісуса, тому прибігає до Нього та хустиною втерає Його святе лице.

(Док. на стор.15.)

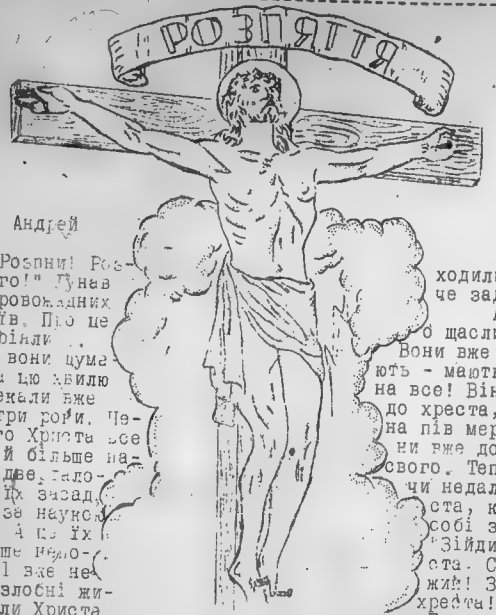

Андрей

"Розпни! Розпни Його!" Лунав клич кровожадних фарисеїв. Про це вони мріяли... про це вони думали. На цю хвилю вони чекали вже майже три роки. Через того Христа все більше й більше народу відвертало від їх засад, а йшли за наукою Христа. А це їх найбільше непокоїло. І вже не раз ті злобні жиди хотіли Христа зловити та це вдавалося, бо Ісус ходили вони наче задумані. Але тепер... О щаслива хвиля! Вони вже Його мають - мають Його раз на все! Він приоитий до хреста, та вже на пів мертвий. Вони вже доконали свого. Тепер стоячи недалеко хреста, кплять собі з Нього: "Зійди з хреста. Сину Божий! Зійди з хреста!..О! Сином Божим називає себе, а з хреста зійти не може!" - так зареготалися.

Але залишмо тих злобних фарисеїв, та затаймо наші уха не туні куди та плуканві насмішки, а приступім ближче до тої страшної дибниці й придивимося тому Чоловікові, що висить на ній. - Чи властиво це чоловік..Так це чоловік! Він так страшенно замучований ні цілім тілі, що аж кости виглядають з рани, покритого синцями тіла; лице подряпане, уста потріскані, та початі, а в голову вбиті гострі колючки терневого вінка. Ах! що за видовище, а ще більше, що за біль!

І дивно нам, чому Ісус позволив тим поганим рукам так страшно Його бичувати; та ж і та опанцирована рука ніколи навіть не була Його вдарити, навіть о не дано їй тої можности. Дивно також, що тим катам навіть не прийшло на думку, що якраз Той, що вони розпинають на хресті, дає їм ту силу Його так страшно катувати.

Червона кровів усіх ран маленькими струями поволі спливає на землю, віддих стає чим раз слабший, аж вінці Христос останніми силами промовляє."Звершилося! Господи в руці Твої віддаю духа мойого." - І пресвята голова Бога й Спасителя нашого повисла бездушно на грудях.

(Док. на стор. 15.)

Се раба Господня

Дмитро

Вже від віків світ очікував Месії. Знано було, що Він мав прийти з роду Давида, але ніхто незнав хто буде Його матірю.

І прийшов той час, коли то Бог позволив, щоб Син Божий зійшов на землю й спас людей. Сталося то 25-го Березня, 7-го року по заложенню Риму, у маленькім, потриженім містечку Назарет.

У котримось куточку цього бідного міста стояла звичайна хатинка, може зовсім не відріжнялася від інших бідних домиків. Там мешкала дівиця Марія. Ще в дитинстві вона зложила обіт дівництва, але будучи останною з потомків свойого роду, то після закону була обовязана заручитися з мужем того самого роду. Тому віддалася за Йосифа, що також обітував невинність. - Вони обоє походили з Давидового роду.

Марія, так як увесь ізраїльський нарід, гаряче бажала Месії, та нераз благала Бога о зіслання його.

Одного дня, коли ця пречиста дівиця, клячучи звернена в сторону святого міста, благала Господа про якорий прихід Месії, відчула наче який легкий подув вітру коло себе, а коли оглянулась побачила ангела. Він привитав її словами:"Радуйся благодатна, Господь з тобою; ти блогословенна між женами.

Марія вже нераз мала нагоду розмовляти з небесними духами, але цей раз змішалася, бо ще ніколи ангел до неї так не говорив. Вона відчувала, що це мусить бути якась таємниця.

Але ангел відразу успокоїв її:"Не бійся Маріє, ти знайшла ласку в Бога."Тут вона пізнала, що Бог певно має для неї якесь призначення. Ангел про це тоді повідомив її:"Це зачнеш в утробі й породиш сина й назвеш його на імя Ісус. Цей буде великий і Сином Божим назветься, і дарть Йому Господь престіл Давида, його отця, і буде царювати над домом Якова по віки, а Його царству не буде кінця."

Коли Божий посланець обявив цей Божий плян Діві Марії, що більше від усіх тужила за приходом Спасителя, в своїй душі вонаріразу згодилася на виповнення волі Божої.

(Док. на стор. 12)

У ТОЙ СВЯТИЙ ВЕЧІР

(3)

Трохим

Десь далеко заграли дзвони й сполошили спокійні думи-спомини - та вони за хвилинку вернулись знову й роєм обсіли похилу, старечу голову. Тому любо з ними - наче ще раз переживає своє життя, свої юні літа.

...Ось він стоїть на вулиці - сам-самісінький серед чужого окруження. Не бачить, як попри нього переходять десятки людей, пересуваються авта й трамваї, - не чує міського галасу, не займають його ні гарні будівлі, ні крикливі реклями. Його серце далеко в минулім, його думка в далекій будучности -а довкруги сіра, невмолима, прикра дійсність. ...Сталося...Мусіло так статись...Він же ж обіцяв - обіцяв у тій тяжкій,рішальній хвилині, що піде за тим голосом, що так сильно кликав його до Господнього Престола...Так дуже, так щиро благав у батька дозволу-благословення - та все надармо, завжди те саме невмолиме "ні!" - і тому сталось... Одного ранку, як сонічко так ніжно пригрівало, як природа пишалась свіжою зеленню, здавалось радість цілий світ наповняла -він вийшовіз дому сумний, але рішучий, вийшов із маленьким клуночком, вийшов незамітно, вийшов - щоб вже не вернутись, бодай не скоро, не зараз.

Саме тепер то стояв, то проходжувався вулицею чужого міста, не рішений, що робити, звідки почати. Він знає свою мету, він поїхавби зараз туди, куди так рветься його душа, але то так далеко...треба так багато гроша на подорож - тож треба їх, ті гроші дістати, заробити. А за той час треба жити, треба десь знайти помешкання, а потім у щось вбратися - про те все мусить сам журитись, а в нього засоби скромненькі тай ні від кого помочі, ні поради - він сам, тільки сам...Та ні, не сам! Над ним Господь його, а в серці великий зов - і він рішився на цей зов вповні відповісти.

(Далі буде.)

""""" "" """"

ДЕЩО ПРО УКРАЇНЦІВ І ВІРУ

(Док. зо стор. 6.)

вірі Христовій.І на далі, як бачимо сьогодні, ще тяжчі та страшніші дні чекають Українців-католиків за їх св. віру, але в Бозі надія, що й тепер той Божий засів позістане сильно закорінений у Богові вірних серцях українського народу.(К.)

""""" "" """"

Щиро Дякуємо

Впр. о. Д. Головецькому ЧСВВ., за щедрий дар на пресовий фонд Проблеску в сумі 5:00.

Преп. Братові Павлові Полянському ЧСВВ., за надруковання наголовку Проблеску,

З РІДНОГО ГНІЗДА В ШИРОКИЙ СВІТ

Евшан-зілля

Настав бурхливий 1939-тий рік. Ще війни не було, а вже про неї багато писали, та ще більше говорили. Одні говорили, що прийде Гітлер, розібє Польщу, а потім і Росію й створить Українську Державу. Цю думку кожний пояснював на свій лад і чекав, щоб вже дещо почалося. Інші говорили, що ініз Галичиною поступить так само, як із Закарпаттям. - Але, що прийдуть Москалі та нароблять такої руїни, то про це говорилося тільки в найближчому кружку родини, або приятелів.

Першого вересня, вечером, зробився рух у селі... Війна з Німцями. Громадський поліціянт трубів, щоб збиралися до відходу ті, що вже служили при польськім війську. Серед плачу матерей, жінок і дітей випроваджували будучих жовнірів на стацію.

Вся преса й радіо були припинені. Всі говорили, що Польща програє війну, помимо того, що поляки хвалилися: "Не дамо ані гудзіка..." Через день, час від часу, перелітало по кілька літаків і долітали слабі відгуки вибухів. Ніяких, певних вісток не було, а в це, що говорилося, ніхто не вірив.

Одного дня зо сходу й заходу дався чути гук гармат. Із заходу тиснули німці, а з сходу ішла московська навала. Багато були таких, що тішилися, кажучи: "Вже ідуть наші," а деякі здавали собі справу й думали про будуче.

Одного дня пішла чутка, що Польща скапітулювала, та що розпорошені польські частини нищать українські села. Всі, що чулися в силі вийшли за село на дороги, узброївшись у що попало. Дехто з сокирою, з палицею, дехто ще видобув із засіка старий, австрійський кріс, чи пістолю. Кількох горячіших молодиків поздирали в школі й громадськім домі потрети польських державних діячів, та відчинили домівку читальні "Просвіти" що польська поліція була замкнула. Солтис громади вже заздалегідь був спрятався, бо мав нечисте сумління й боявся пімсти. - Цілу ніч ніхто не спав, аж ранком почали розходитися

Десь коло полудня повивішували українські національні прапори. Це було гарно й весело, але недовго й недовго. Другого дня поробили з двох кінців села привітальні брами, вивісивши на них українські прапори; зі східного боку сподівалися москалів, то на прапори ще почепили червоний серп і молот, а з західної сторони сподівалися німців, то почепили на прапорах чорні свастики. По кількох днях хтось порадив прапори поховати, бо москалі не узнають українських національних відзнак. Люди, користаючи з цього безвладдя, робили по панських лісах порядки й господарили як лише могли.

Зараз за совітськимв йськом ішла ціла хмара різних цивільних урядників, що займали по містечках різні уряди й організували по селах сільські комітети, а потім "сільради" (сільські ради). На кожне село був призначений совітський агітатор, що обіцював всілякі блага, говорячи про совітський рай. По містах росла дорожнеча. Всі текстильні засоби до пару тижнів були зникли з крамниць. Господарські продукти вже ніхто на ярмарок не возив. Совітські урядники купували що лише під руку попадало; переважно текстильні продукти.

Різні агітатори почали організувати комсомол"комуністична організація соціялістичної молоді Леніна." По селах туди належали майже тільки несвідомі одиниці, або крайні перекінчики, а по містах туди йшли всі жиди, батяри й різна голота.

(Далі буде)

СЕ РАБА ГОСПОДНЯ

(Док. зо стор. 9.)

Але тому, що Вона обітувала Богові досмертне цівництво, второпно питає ангела:"Як це буде, коли мужа не знаю?"

На це ангел відповів:"Дух святий зійде на Тебе й сила Вишнього отінить Тебе, тому святе, що народиться з Тебе,назветься Сином Божим."

Тоді ангел ще ждав тих слів, що були б ствердженням її призволу стати матірю Спасителя. І Марія сказала ці великі слова:"Це я слуга [illegible] буде мені по слову твойому."

В тій хвилині в найглибшій таємниці й мовчанці відбулося це Боже тайнство воплочення Сина Божого в лоні Пречистої Діви Марії, незнаної тоді дівиці з маленького містечка Назарету.

МОНАХ І ТЕРПІННЯ

(Док. зо стор. 5.)

з милосердя Бог посилає терпіння,щоб воно відтяло наші гнилі,злі сторони, так як лікар при операції. А душа, переносячи це, починає вертатися до Бога, до неба. І так терпіння дуже часто стають середником нашого повороту до ревности.

Але терпіння ударяє також на [illegible] добрі, святі монахи. Та може в многих випадках ми були змушені себе запитати,чому той примірний монах зазнає тільки неповоджень і терпінь, коли іншим, на зверх розсіяним, недбалим особам так гарно ведеться. А може, як ми знайшлися прибиті невдачею, коли слабість болем перетяла милий спокій нашого життя, коли ми відчули гіркий удар невдячности...чи може ми не зневірилися Богові...вірі?..та потопаючи в огірченню, ненависті скаржилися перед іншими: "Чому ж це сталось мені - мені доброму - а не другим - гіршим?"

Це нам показує, що терпіння має й іншу ціль - та воно прибирає нове значення коли глянемо на особу терням-увінчаного Христа - на Його Пресв. Страждучу Матір. Мати Божа, найсв. життям, незаслужила собі на терпіння, однак аж сім разів гострий меч жорстоко прошиває Її серце; одначе з Її уст не проходить ані одне слово скарги, але Її зранене,матірне серце за нас жертвує болі. Многі святі дійшли до своєї святости лиш дорогою терпінь. А коли сам Син Божий лишив небо, щоб тут на землі одружитись з терпінням - то воно не повинно бути для нас напастю, але противно, ласкою-даром.

Отже дуже часто терпіння це дарунок від Бога - це ознака, що Він для нас готує більше щастя в небі. Тому Він бажає, щоб ми цей несмачний дарунок належно оцінювали та з нього користали. Христос Господь, зо своєю Пречистою Матірю, жертвував муки та болі за грішний люд. Тим більше ми грішні повинні подібно робити - жертвувати терпіння, хочби які болючі, за себе та за ближних - та бути вдячними...а ніколи... ніколи не нарікати!

Терпіння можуть нам бути дуже корисні! Їх можемо перетворити в духовні гроші - в духовний скарб. Вони, коли в часі їхньої болючої гостини, будуть перенесені в згоді з волею Божою, дадуть нам спокій, мужність, та духовну потіху. Вони можуть викупити нас з чистилища, ними можемо купити собі гарніше, вище помешкання в небі, ними можемо виблагати в Христа Господа прощення грішникам та ласку їхнього справжнього навернення. Всьо від нас залежить! Терпіння прийдуть до нас усіх, та нам лишається свобода як з ними поводитись. Нам лишається до вибору...Чи маємо перетворити їх у золоту, неоцінену монету, чи в незносимі, тяжкі кайдани?

ХОТІВ БУТИ ЗВИЧАЙНИМ СВЯЩЕНИКОМ

(Док. зо стор. 3.)

По кількох роках Евгеній Пачеллі був знову відкликаний до Риму. Думав, що аж терер уже зможе займатися парохіяльною працею. Та Божі дороги були інші. 1929-го року дано йому гідність кардинала, хоч із тяжким серцем принимав всякі гідности. При цім знову різні обовязки - секретар ватиканської держави, найвищий ерей базиліки св. Петра, а в 1934-тім році був вибраний як найстарший між кардиналами ""Camerlengo."

В роках 1934 і 1936-тім Кардинал Пачеллі, як папський дельегат відвідав частьЕвропи, Полудневу Америку й Злучені Держави Америки.

Повернувши до Риму Пачеллій уважав,що вже буде мати трохи спокою - та Божа воля була інша. 10-ого лютня, 1939-го року умер Папа Пій XI. Церква тепер лишилася без пастиря. Але по трьох тижнях, 2-ого березня, 1939-ого року вибрали іншого пастиря в особі Евгенія Пачеллі, того що все бажав бути тільки звичайним священиком.

Від тоді Евгеній Пачеллі під іменим Папа Пія XII вже одинадцять літ словняє уряд Христового Намісника. Він дбаючи про Церкву дбає й про нас, тож в цю 74-ту річницю його життя,а її річницю його пастирювання незабудьмо його в наших молитвах. - В наміренню св. Отця Пія Папи Римського є посвячений цілий місяць березень. -

****

КОРИСТИ З ПОСТУ

(Док. зо стор. 4.)

жалували за те, що не хотіли ужити цего легкого середника, шоб спокутувати свої гріхи.

Тому, якщо ми хочемо бути щасливими в цім і в другім житті заховаймо той піст, що нам приписує св. Церква. Бог буде нас благословити, і ми станемо учасниками Того,що на ці долині сліз, вигнання, постив і страждав за людський люд.

****

Хвалько: чоловік, що хоче знати тільки тих людей, що не хочуть його знати.

Честертон

ХРЕСТНА ДОРОГА

(Док. зо стор. 7.)

Тяжка була ця дорога! Тричі Ісус упав заки вийшов на Голгофту. Тепер дорога скінчилася. Ще кілька кроків тай кінець, - тут вже місце розпяття.

Ісус станув серед глуз уючої товпи...Кати кидаються на Нього та здирають одіж. Всі рани знову відновляються, бо одіж була присохла до тіла.Та Ісус мовчить - ані словечка скарги з Його уст. Тепер починається найстрашніша мука. Ісуса живцем прибивають до хреста. Хто в силі описати цей біль, ці терпіння? Та Ісус не борониться, не скаржиться! "Отче, прости їм бо не знають, що роблять" Це ж Його скарга!

Довго, довго Ісус мучився! Три години! Страшні були ці останні хвилини. Хто може споглянути на такі муки? Навіть сонце перестало світити на цю страшну шибеницю Божого Сина; земля потряслася, гроби поотвиралися й многі вмерші з них повставали.Навіть поганські воїни та деякі жиди опамятавшися говорили: "Воістину,Цей був Син Божий!"

Зближалася смерть - гірка смерть. Студений піт виступав зо всіх членів св. Тіла, смертна блідість покрила ціле тіло; руки простягаються, коліна згинаються в один бік. Ціле тіло дрожить і корчиться. Ісус видає з грудей останній стогін, -"Звершилося."-останній віддих і душа розлучилася від тіла.

Через цілий час Марія була під хрестом. В своїм серцю Вона відчувала кожний біль свойого любого Сина. Але що ж Вона бідна могла зробити? Тепер Ісус відійшов від Неї, а Вона лишилася як сирота. Що зробить бідна матір із мертвим тілом? Однак у хвилі, коли їй здавалося, що Бог Її опустив, до помочі прийшло двох мужів - Йосиф з Ариматеї та Никодим. Вони помогли зняти та поховати тіло Ісуса. - Марія обняла святе тіло та намастила дорогими олійками. З Її очей потекли рясні сльози та спали на здоптану землю Голгофти. Марія стратила найцінніший скарб - свойого любого Сина...

****

РОЗПЯТТЯ

(Док. зо стор. 8.)

Чи нам тут треба ще багато говорити? Нащо? Тільки глядім на нашого предорогого Христа Ісуса, а наше власне серце само промовить. Воно знає ліпше, як хто інший, що промовити й чим має відплатитися за таку любов Христа, розпятого за нас. Даймо, отже, йому волю та йдім за його натхненням, хоч би й до найбільшої жертви, виявляючи нашу вдячність за так безмежну любов нашого Спасителя.

****

Вчера минуло, завтра непевне,НИНІ день спасення!

ВІСТИ З ҐРИМСБІ

Лютень

5. В поворотї з Риму Їх Ексцеленція Кир Ніль Саварин, ЧСВВ., загостили до нашого монастиря. З Їх Ексцеленцією приїхав Впр. о. Йосафат Ґкварок, ЧСВВ.
7. Кир Ніль й о. Й. Ґкварок відїхали.
10. Брат Семеон Фидірко, ЧСВВ., приїхали до Ґримсбі на сталий побут. Впр. о. Мирон Дацюк, ЧСВВ., вернулися з Ню Йорку. - Брати схоластики мали вільний день.
11. Брати схоластики здавали іспити з Реторики, Латини, Української й Англійської Мови та з Всесвітної Історії.
12. Початок Матонів. Впр. о. М. Дацюк відїхали до Ню Йорку святити доми.
18. Брати Друкарі, з Торонто, приїхали на Матони. Брати Йосиф Дяк і Вінкентій Прихітко, ЧСВВ., приїхали до Ґримсбі з Мондеру. Брат Юстин Назар, ЧСВВ., відїхали до Мондеру на сталий побут.
19. Кінець Матонів.
20. Впр.о. Мирон Дацюк, ЧСВВ., вернулися з Ню Йорку.
23. Брати схоластики мали нараду. До персоналу Проблеску вибрано ще двох співредакторів: брр. Данила й Тараса.

" " " "

"ХТО КАЗАВ ЩО НЕМА ЦІЛИ?"

(Док. зо стор. 2.)

злучити з Римською Церквою. - Ми це дуже добре знаємо з історії. - Однак, хоч було тільки труду, тільки непорозумінь, тільки клопотів - то вони свою ціль осягнули. Наш обовязок є щоб ми цю віру поширювали, або радше скажім, вглиблювали в інші душі.

Кілько то скитальців поприїздило з Европи, що може не є членами Католицької Церкви, а гарно було б, коли б ми монахи Ч.С.В.В. зєднали їх з Католицькою Церквою. Тут є велике поле праці для кожного - чи то молитвами, чи місійними працями. Чи ж це не ідеал?

І постачати українським, католицьким епископам помічників учених, трудолюбних і широ-відданих, бо епископи не можуть сповнити всіх тих праць, що вимагає провід християн.

Щоб всі ті цілі осягнути ми мусимо бути добрими монахами Чина св. Василія Великого й іти в перед після всіх вказівок, що слідують в тій маленькій та незамітній книжечці, " ВИТЯГ ІЗ УСТАВІВ, Ч.С.В.В." (К.)

" " " "

ВЕЛИКЕ СПАСИБІГ

Складаємо широ-сердечну подяку Впр. о. Редакторові В. Дрібненькому, ЧСВВ., за папір на Проблеск.

ПРОБЛЕСК

Видають Брати Схоластики, ЧСВВ. | Виходить раз у місяць.

Ч.IУ. Ґримсбі, Онт. Квітень, 1950. Рік ХІУ.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

З НАГОДИ

СВІТЛОГО ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

ЩИРІ ПОБАЖАННЯ

Преосвященним Владикам, Високопреподобним Отцям Протоігуменам, Всечесним Отцям, всім добродіям, жертводавцям, прихильникам, читачам і співпрацівникам

складає

. Проблеск

ПОДЯКА

Щиро-сердечно дякуємо Впр. о. Орестові Засійбіді, Ч.С.В.В., за щедрий дар на пресовий фонд Проблеску в сумі 10:00 долярів.

Рівнож щиренько дякуємо Впр. о. Магістрові Інокентієві Лотоцькому, Ч.С.В.В., за дар на Проблеск в сумі 5:00 долярів. - Не забудемо наших добродіїв у молитвах.

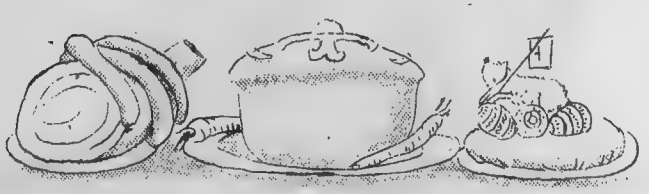

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Ігор

Тіло Ісусове положили в чужім гробі. Вороги, боючись, щоб хтось не вкрав їхнього вже мертвого ворога, вимогли на Пилаті, щоб він запечатав гріб і поставив сторожу.

Ісусові вороги вже третий день тішилися, що їхнього найбільше зненавидженого противника вже не було між живими.

**** **** ****

У неділю досвідком, жовніри, позатикавши свої копія в землю, лежали позіхаючи біля гробу та час від часу протирали заспані очі й розгрівали закостенілі руки над напів вигаслими смолоскипами. В тій хвилині світлий ангел лискавкою примчався з неба до гробу, відсунув камінь і сів на нім. Надземне світло освітило гріб...Задрожала земля, а жовнірські копія захитались мов від вітру...Сторожа, затривожена до нестями, приникши лицем до землі, лежала мов заглушена і здеревіла...Коли ві дійшли з переляку, зірвалися на рівні ноги й поглядаючи стрівоженими поглядами на відвалений камінь, пірвали копія й чим скорше побігли до Пилата. Христа вже не було в гробі...Він воскрес...

Заким ангел відвалив камінь, Христова Душа ввійшла до гробу, де лежало Її тіло. Ще останний раз представила Небесному Отцеві скатоване тіло...Опісля схилилася над тілом, злучилася з ним і тіло, оживлене душею й божеством піднялося в світлости й звергло з себе посмертні простирала. Всьо було переповнене світлом і блеском...темні тіни скель зникли від ясности Воскресшого.

Хто в силі поняти у-іху, щастя й розкіш тіла Воскресшого в силі безмертности, проникливости й безмежної свободи нового життя? Які раї й світи різнородної краси!.. Що за небесні солодкі співи!..Струї радости хвилювали у прославлених змислах...Ціле тіло ясніло світлом-ясністю сонця.

Підвів Воскресший Спаситель Свої очі й рамена до Небесного Отця, представляючися в Своїй величі - жертвуючи первенці Своєї слави Всемогучому.

Це торжество Воскресення!

ЦАРЮ СЛАВИ

З німецького - Евшан-зілля

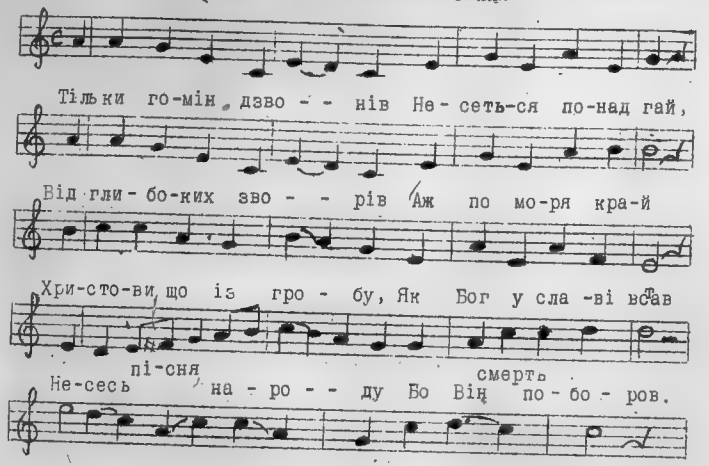

1) Тільки гомін дзвонів.
Несеться понад гай,
Від глибоких звірів
Аж по моря край,
Христови, що із гробу,
Як Бог у славі встав,
Несесь пісня народу
Бо Він смерть поборов.
Х.В., Х. В.!

2) Тільки сяють рани
Як царський стрій на нім;
Терпіння проминули
На радість нам усім.
Із Твоїх рук нам ллється
Світло ласк і сил,
І високо ген несеться
Піснь життя з могил.
Х.В., Х.В.!

3) З терня вінок сяє
Як сонце він горить,
Нам радість звіщає
Христос вже не терпить.
Як знак, що він Побідник
Оставсь, як меч з війни
Пречесний Хрест Господній
- Оружжя від біди.
Х. В., Х. В.!

4) О Ісусе Царю!
Який Ти гарний став,
Ти наш Володарю
Ти із мертвих встав.
О пане, з твого гробу
Даєш нам новий світ,
Подай сил на дорогу -
Нести Твій заповіт.
Х.В., Х.В.!

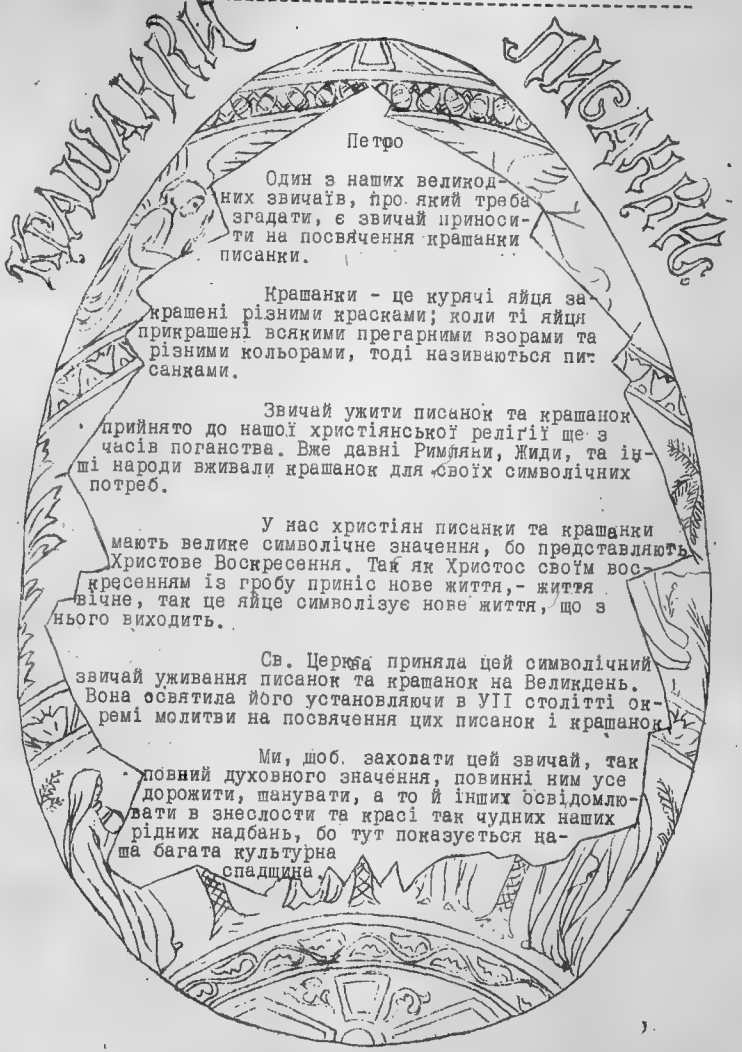

Петро

Один з наших великодніх звичаїв, про який треба згадати, є звичай приносити на посвячення крашанки писанки.

Крашанки - це курячі яйця закрашені різними красками; коли ті яйця прикрашені всякими прегарними взорами та різними кольорами, тоді називаються писанками.

Звичай ужити писанок та крашанок прийнято до нашої християнської релігії ще з часів поганства. Вже давні Римляни, Жиди, та інші народи вживали крашанок для своїх символічних потреб.

У нас християн писанки та крашанки мають велике символічне значення, бо представляють Христове Воскресення. Так як Христос своїм воскресенням із гробу приніс нове життя,- життя вічне, так це яйце символізує нове життя, що з нього виходить.

Св. Церква приняла цей символічний звичай уживання писанок та крашанок на Великдень. Вона освятила його установляючи в УІІ столітті окремі молитви на посвячення цих писанок і крашанок.

Ми, щоб захопати цей звичай, так повний духовного значення, повинні ним усе дорожити, шанувати, а то й інших освідомлювати в знеслости та красі так чудних наших рідних надбань, бо тут показується наша багата культурна спадщина.

МИТРОПОЛИТ ЙОСИФ ВЕЛЯМИН РУТСЬКИЙ

Веселий

Ми вміємо оцінити та пошанувати працю, та труди великих мужів, заслужених у церкві чи в народі. Ми їх часто споминаємо, про них читаємо, святкуємо їх день уродин чи смерти, та ставимо в їх честь памятники. Однак одного великого-духом мужа наче переочуємо, або взагалі дуже мало про нього знаємо, хоч він один із стовпів нашої церкви. Це Митрополит Йосиф Велямин-Рутський. Він своєю наукою та ревністю закріпив святе зєднинення нашої церкви з Римською. Папа Урбан VIII назвав його стовпом української церкви, українським Атаназієм. Тому ми певинні дещо знати про нього, а це тим більше, що він наш брат по Чину. До цього хай послужить нам цей короткий огляд його життя й праці.

Іван Велямин походив з шляхотної московської родини. Він народився около року 1573 в селі Руті, близько міста Новгороду, на Білорусі. Це село польський король Сигмонт-Август подарував був його батькові Феліксові, коли він, попавши в неласку московського царя, втік на Білорусь. Тому до свого прізвища " Велямин,"додавав"Рутський" від імени свого села "Рута." Батьки Івана, в новій країні, покинули православну віру і поняли кальвінізм, що тоді ширився серед українсько-білоруської шляхти. Однак свого найстаршого сина Івана охрестив в східнім обряді, хоч пізніше його виховали в кальвінізмі.

Іван ходив до кальвінської школи у Вильні. Він мав великі природні здібности до науки, тому й любив учитися та читати. Його улюбленою лектурою була св. Евангелія, тому він багато був навчився з неї на память. Вона поволи вказала йому на блуди кальвінізму, а це спонукало його ходити до католицьких церков, щоб там слухати проповідей.

По скінченню наук в Вильні, Іван по волі своїх батьків, пішов на двір княгині Заславської, а опісля на двір князя Острожського, щоб там після тодішнього звичаю, набрати практичне життєве знання. Князь Острожський, хоч правовірний, однак прихильний католицькій вірі, навчив Івана любити український нарід. А княгиня, що була католичка, помогла йому пізнати й полюбити католицьку віру, хоч він ще тоді був кальвіністом. (Пізніше князь Острожський став завзятим противником Унії.)

(Далі буде.)

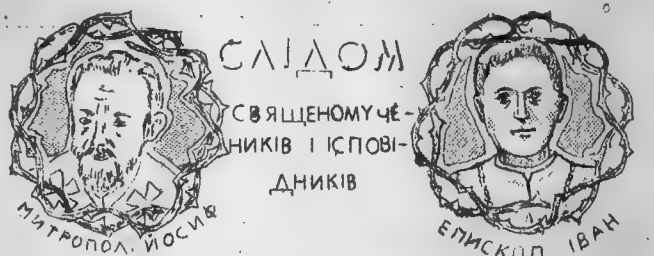

Як раз цього місяця в ночі 11 на 12 квітня минає 5 літ, як большевицьке НКВД. увязнило Митрополита Йосифа Сліпого у Львові і слідуючих епископів української католицької Церкви: 1) Преосв. Григорія Хомишина, Епископа Станіславівського, 2) Преосв. Івана Лятишевського, Епископа-помічника у Станіславові, 3) Преосв. Никиту Будку; колишнього епископа українців-католиків у Канаді - 1912-1927 рр. - 4) Преосв. Николая Чарнецького Ч. Н.І., Апостольського Візитатора для українців-католиків на Волині, Холмщині й Підляші. З них Митрополит Йосиф Сліпий був засуджений на каторгу в Воркуті. Преосв. Никита Будка внаслідок побоїв у тюрмі стратив память. Преосв. Іван Лятишевський перебуває в Сибірі на тяжких роботах. Преосв. Николай Чарнецький Ч.Н.І., перебуває на каторжних роботах у північнім Уралі. Як довідуємось, то Епископ Григорій Хомишин уже помер. Що діється з іншими, то нема певної вістки про них. Одне знаємо, що свята католицька Церква прикраситься новими пальмами мучеників і священомучеників за католицьку віру, що збільшиться число святих наших заступників перед Божим троном, що молитимуться за крашу долю українського народу..

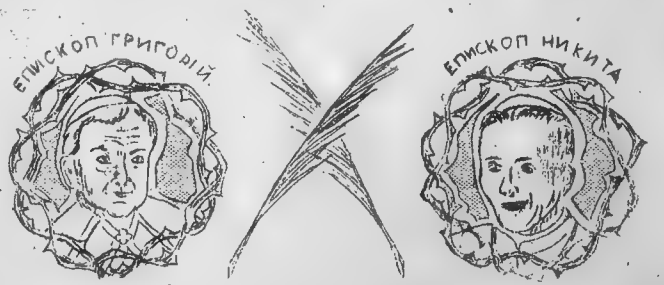

У ТОЙ СВЯТИЙ ВЕЧІР

(4)

Трохим

Надійшов вечір...Де заночує? У найгіршому випадку хиба в парку - та поки що спробує щастя...Від одних дверей прямо прогнали, як волоцюгу-неробу...То його боліло, дуже боліло, трохи не зломило зовсім...Тепер він бачить і розуміє, що це була нагода стати подібним до Того, що його кликав, що сам колись не знайшов місця в гостиниці й мусів шукати захисту у стайні - тепер це для нього ясне й дороге, але тоді....На кінець в одних дверях станула старша жінка з лагідним лицем. Поглянула на нього й якийсь дивний сум відбився в її очах. Може згадала свою дитину, що десь далеко від неї, а може вже спочиває вічним сном... Ввічливо попросила в хату. Слава Богу, хоч цю ніч переночує, а завтра - завтра може знайде працю, а з тим буде все - будуть гроші, помешкання, убрання, а найважніше - будуть гроші на подорож. Він мусить їх заробити, заощадити, хочаб мав їсти тільки раз на день, хочаб мав жити у найбіднішому помешканні.. Вколисаний плянами- мріями та надією на Божу поміч заснув спокійним сном.

Раненько, подякувавши за гостинність, хотів незамітно вийти, не хотів бути тягарем, та його спинили вже на порозі-- просили до снідання - добрі люди були. - Куди підеш на другу ніч? - Не знаю, - відповів тихо, майже нечутно...- Так приходь до нас і будь тут, поки не знайдеш собі місце. Дякував сердешно їм і Господеві, що не опустив його в цій прикрій хвилині. Вийшов і потонув у вирі міського життя, та воно його не манило, не захоплювало...Він шукав праці, шукав середників до здійснення великих замірів, до здійснення Божої волі.

Все укладалось якнайкраще. Була праця, були гроші, було помешкання...життя плило спокійніше, хоч правда не так гарно, як колись вдома, де все було готове - і їда і білля чистеньке і грошей до схочу - але він був вдоволений. Одне тільки мучило його, одна думка точила його серце - чи добре зробив, що втік з дому не сказавши нічогісінько навіть мамі...Там будуть шукати за ним, журитися...Скільки болю завдав мамі, скільки муки й журби батькові...Чи справді така Божа воля? Знав, що інакше не міг зробити, але чи добре воно так, що скажуть люди? Аж раз стрінув священика. Чи це припадково, чи Господь його післав, він того й досі не знає - знає тільки, що перед ним він відкрив своє серце, всі свої журби-турботи, що в ньому він знайшов наче другого батька - і від тоді успокоївся. Працював тяжко, але та праця була солодка. Не мав часу на розривки, та вони його не манили. Перед ним яснів, як провідна зоря, як

(Док. на стор. 9.)

На Славу Йому

Тарас

1. Коли оглядаю,
Чудну Божу ласку,
Одне тільки знаю:
Це ж на славу Йому.

2. Та ж гори могутні
Стремлять в небозвід
На це же присутні,
Бо ж слава Му плід.

3. Як ріки пливучі,
До моря спішуть,
В них риби жиючі,
Йому славу несуть.

4. Тут воздух так чистий
Спів птиць проникає,
Орел зором бистрий,
Високо літає...

5. Природа вся гідно
Йому славу несе.
А ми чи не бідно
Забуваєм все це?

6. І ми в цій природі
Та ж частиною є,
Жиємо в невгоді
Хоч панами в ній є.

7. Прегідную славу
Йому віддаваймо,
Щиру тай не млаву
Пісню слави співаймо.

8. Мов скала тревало
Його памятаймо,
І з людством все стало
Його почитаймо.

9. Природа хай вчить нас
Як маєм любити
Ісуса на всяк час
Тай вірно служити.

10. До серця Ісуса
Разом всі спішім,
Низенько клонімся,
Цілим серцем славім...

""""" """""" """""

У ТОЙ СВЯТИЙ ВЕЧІР (Док. зо стор. 8.)

сонічко ясне, його великий ідеал - ідеал священика-монаха. Часто в часі праці йому привиджувався монастир -, він бачив його нераз у сні, він ніколи не сходив йому з думки...Аж одного дня мрія дійсністю стала й він побачив його на яві й почав жити його життям.

Так, це був великий перший день в монастирі - це був Святий Вечір. Сьогодні по стільки літах, він стоїть перед ним, як живий спомин - спомин повний потіхи й ободрення. І сьогодні він уже близько шісдесятий раз переживає ті самі настрої, ту саму велику радість - як у той перший великий день - у той Святий Вечір. (К.)

З РІДНОГО ГНІЗДА В ШИРОКИЙ СВІТ

- Евшан-зілля -

Всюди по містах і селах збирали охотників до міліції. Здібніших вислали на вишкіл, а менше здібні робили службу по селах. З тих здібніших вибрали найбільше довірених до Н.К.В.Д.х Багато руху були наробили вибори депутатів до верховної ради. Перед виборами були порозсилані по всіх місцевостях різні агітатори, що скликали різні мітинги й виясняли людям совітську демократію. Ці агітатори були переважно віддані комуністичній партії, і вони до себе ще прибирали місцевих людей, що вишколювали й що мали йти до поодиноких домів і провадити агітацію.

Вибори переводилися як звичайно по совітський. Були назначені з гори від партії кандидати на які треба було віддати примусово (добровільно) голоси. Жадний спротив був немислимий.

Десь около листопада, щоб так не бути на оці, я пішов до праці в однім більшім млині в Гошеві, який був власністю ОО. Василіян. Сам монастир находився на стримкій горі, на пів години ходу від млина. Доїзд до * був досить прикрий, але помимо цього совітська військова управа примістила у монастирських забудованнях відділ війська. Монахам лише були полишили половину монастиря. Монахи оповідали, що коли прийшли перший раз большевики до монастиря, то забрали були всі малі годиники й гроші які були. Млином вже монастир не заряджував але громада; монахи ще якийсь час діставали якусь частину доходу.

Гошів був недалеко від кількох німецьких кольоній. Німецькі кольоністи занималися переважно хліборобством і кожний з них мав гарну і чисту господарку. Старі люди оповідали, що там де німці поселилися, то були колись мочарища, але коли вони взялися до праці, то за кілька літ перетворили ці мочарища в родючі ниви. Ці німці часто приїзджали до Гошева молоти збіжжа. Вони привозили з собою до 8-10 або й більше мішків збіжжа. Коли Гітлер із Сталіном зробив угоду, то виміг, що ті німці мають повернути до Німеччини. Всі ці кольоністи, хоч між ними було багато приклоників Гітлера, недуже радо хотіли покидати свої господарства. Майже цілу зиму можна було бачити цілі валки

х Надзвичайна Комісія Внутрішних Діл. * монастиря

підвод, що їхали на захід. До них прилучувалося багато українців, які втікали від совітського режиму. Перед Різдвяними Святами була почала совітська влада асинтирунок людей і коней до війська, але не скінчивши це з якихось причин перервали.

Працюючи в млині я наслухався про різні надужиття і проступки, що почали були робити совітська влада над українським населенням. Тоді я набрав охоти собі їхати з німцями до Німеччини, але батько не позволив.

Большевики, перенявши владу, рівночасно почали організувати по всіх місцевостях різні школи. У моїм селі було тисячу чисел. За польської влади була там 3-клясова школа, а большевики заснували 5-клясову школу. По більших селах були 7- клясові й 10-клясові школи. Щоби нікому небути на заваді, я записався до школи в повітовім місті Долині, де замешкав у бурсі й учащав на вечірні курси. Наука й мешкання у бурсі були безплатно, але харчі було треба самому собі постарати.

Учительський персонал був різнородний. Директором школи був українець з наддніпрянщини, що пізніше * мав бути добрий чоловік. Майже половина професорів, це були жиди. Кожний професор був назначений керівником якоїсь кляси, і мав обовязково провадити в своїй клясі антирелігійну пропаганду. У моїй клясі була керівничкою кидівка. Вона кілька разів була виступила з антирелігійною пропагандою, але це відносилося тільки до християн. Жидівського культу вона ніколи не зачіпала.

Викладовою мовою була українська мова. Книжки й шкільні підручники були спроваджувані з Совітського Союзу. У десятій клясі викладали Дарвінізм, і час від часу хтось з професорів природників мусів підготувати антирелігійну доповідь на підставі теорії "Дарвіна". По всіх клясах викладали конституцію Родянського Союзу. Попри звичайних професорів були ще різні політичні керівники та організатори комсомолу й спорту. Кожна кляса мала мати свою стінну часопись, до якої дописували самі учні. Між поодинокими клясами проводилися так звані "соціялістичні змагання" за кращі оцінки. Та кляса, що мала найбільше перших оцінок одержувала почесний прапор. (Розуміється червоний із серпом і молотом.)

* говорили, (Да і буде)

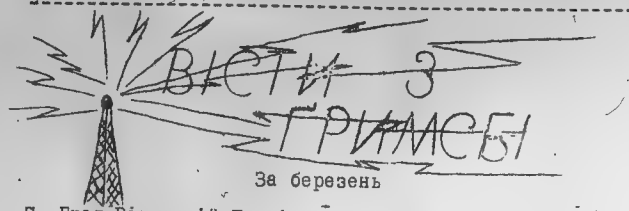

За березень

7 Брат Вінкентій Прихітко, ЧСВВ., поїхав до Торонто на сталий побут.
10.Впр. о. Мирон Дацюк, ЧСВВ., поїхав до Америки давати місію.
11.Впр. о. Маркіян Пасічник, ЧСВВ., приїхав до Ґримсбі, щоб тут перевести місію.
15.Всі брати їздили до Церкви послухати місійної проповіди.
16.Дієс Академікус!
17.До нас загостили Впр. О. Протоігумен Максим Марків, ЧСВВ., і Всеч. оо. Небесний і Філєвич.
18.Брати Друкарі загостили з Торонто.
19.Впр о. Ігумен поїхали до Америки.
20.Впр. о. М. Пасічник відїхав назад до Монтреал, а Брр. Друкарі вернулися до Торонто.
21.Впр. о. Іриней Назарко, ЧСВВ., загостили до нас.
22.Всі їздили до Церкви на поклони.
24.Впр. о. Ігумен вернулися з Америки. Впр. о. І. Назарко відїхав до Торонто. Впр. о. Сергій Бединяк,ЧСВВ., поїхав до Монтреал давати місію.
25.Пан Артист П.Б. Болехівський (Оперовий співак) загостив до нашого дому.
29.Впр. о. М. Дацюк вернув з місії.

* * *

Розсіяний професор: Раз пішов собі один професор над садженку і зловив жабу, бо хотів довідатися, кілько віддихів жаба робить на мінуту. Він виняв годинник і держав в одній руці а жабу в другій. Коли вже заспокоїв свою цікавість; кинув годинник у воду, а жабу сховав до кишені!

* * *

При війську: Раз одного жидка відобрали до війська й призначили його до кінноти. Але він дуже боявся їхати на коні. Раз посадили його на коня й нагнали, щоб привикав до їзди верхом. Кінь біг трапом, а жидок підгоцкуючи на коні все посувався в зад аж поки не впав на землю. Тоді прискочив інструктор і зганив його добре як оферму й непотріба. А жидок на своє виправдання каже: "НУ, ну, що ж я мал робіць; я єгал, єгал...а кеди конь ся скончило, я мусял падаць."

ПРОБЛЕСК

Видають Брати Схоластики, ЧСВВ.

Виходить раз у місяць.

Ч. 5. Ґримсбі, Онт. Травень - Червень, 1950. Р.XIV.

ПАТРІОТИ ПРОБЛЕСКУ

Редакція

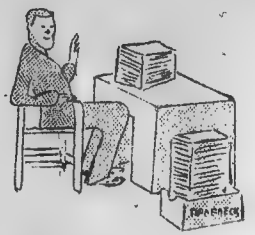

Нас таких є чи немало,
Всі Проблеску патріоти.
І казали, що до краю
Разом станем до роботи.

Всі ми щиро обіцялись,
Все охотно без викрутки
Що місяця видавати
Прапор нашої науки.

Маєм орган відповідний,
Що приймає працю щиру.
Тільки, щоби не пропали
Наші сили потай миру.

Ми радієм, бо той орган
Все є зовсім відповідний.
І знов всі ми обіцялись
Статті писать тож солідні.

І неодин дуже ревний
І натуру має жваву,
За тиждень міг написати
Чималу яку розправу.

Но роботу всю віддали
До Проблеску персоналу.
- Обійдеться й без мене.
Діло так іде помалу.

- І редактор статтю пише.
Співредактор другу вчистить.
І збереться таких кілька,
Що нам Проблеск і не вмістить.

- І знов рік минув так хутко,
Аж тут думка надлетіла
І згадав я, що я серцем
Щиро відданий для діла.

- Вчитись нудно, а признатись
Деж писати - звик дрімати,
А як вечір вже надходить,
Знов ідем лягати спати.

А для Проблеску "Ну годі"
Писать вже яку задачу,
Хоч видимо, що ми маєм
Ту натуру преледачу.

Тому щоб це поладнати,
Не читаймо раз, чи двічі,
Станьмо разом розмишляти
І дивімся правді в вічі.

А як Проблеск помилився,
Чи ти досить був завзятий,
Може ти якраз був ревний
І досить віддав му статтей?

Бачучи всі ці провини,
Ми Проблеску патріоти
По вакаціях поправимсь
І знов станем до роботи.

ооооооооооооооо

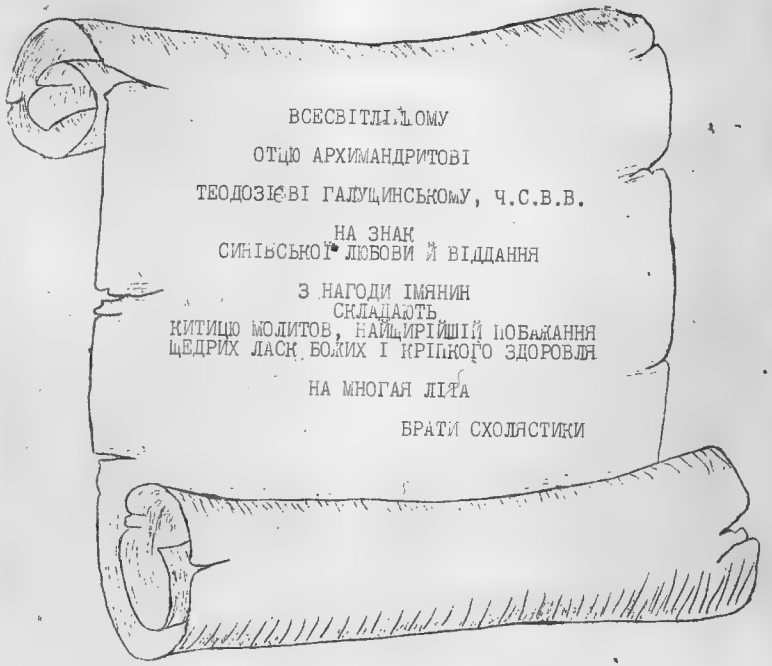

ВСЕСВІТЛІЙШОМУ
ОТЦЮ АРХИМАНДРИТОВІ
ТЕОДОЗІЄВІ ГАЛУЦИНСЬКОМУ, Ч.С.В.В.
НА ЗНАК
СИНІВСЬКОЇ ЛЮБОВИ Й ВІДДАННЯ
З НАГОДИ ІМЯНИН
СКЛАДАЮТЬ
КИТИЦЮ МОЛИТОВ, НАЙЩИРІЙШІЙ ПОБАЖАННЯ
ЩЕДРИХ ЛАСК БОЖИХ І КРІПКОГО ЗДОРОВЛЯ
НА МНОГАЯ ЛІТА
БРАТИ СХОЛЯСТИКИ

I-I-I-I-I-I-I-I-I-I

Кардинал Гартман, архиепископ Кольону, коли вже умерав, сказав: "Бути кардиналом є нічого, бути архиепископом є нічого, але бути священиком є всім і досить.

ооооооо

Великий Папа Венедикт ХУ. сказав: "Церква не є ані Латинська, ані Грецька, ані Славянська, але Католицька.

МИТРОПОЛИТ ЙОСИФ ВЕЛЯМИН РУТСЬКИЙ (2)

Весе ий

В році 1590 помер батько Івана Рутського. Та він ще дальше мав охоту до науки, тому по смерти батька виїхав до Праги в Чехах продовжати студія. У Празі він рішився покинути кальвінізм та стати католиком. Його визнання віри приняв ректор єзуїтського монастиря, в литинському обряді. Тоді Рутський поїхав до Вірцбургу, в Німеччині, на університет учитися фільозофії, де він пізніше дістав докторат того ж предмету.

Якраз у тім часі маги Івана довідалася, що він став католиком і написала до нього, щоб він вернувся до дому. Однак він бачучи в тім небезпеку для своєї віри рішив не вертатися, але піти на науку богословії і стати священиком. Тоді прийшов йому на поміч один єзуіт - о. Бокса. За його порадою й підпомогою Іван пішов до Риму, щоб у грецькій колегії св. Атанасія вчитися богословії.

Грецька колегія св. Атанасія, основана Папою Григорієм XII, мала за ціль виховувати місонарів для навернення незєдиненних до Католицької Церкви. Тому всі питомці мусіли перейти на східний обряд і зложити присягу остатись в ній до смерти. Рутський однак, тому, що нехотів покидати латинський обряд, не складав присяги. По скінченню чотирьох років богословії він хотів піти з колегії та стати латиньким священиком. Але коли Папа Климент VIII виразив своє бажання, щоб Рутський приняв грецький обряд, він такізробив. Однак нехіть до того обряду ще в нім осталася, та ще більше зросла, коли він поїхав до Вильна де побачив сумний стан Унії, а велике число її ворогів. Він вже давіть був дістав дозвіл від Апостольської Столиці вступити до чина латинського обряду, та стати латинським священиком. Але Бог мав для нього інші пляни.

Дня 7-го вересня, 1607 року Іван Велямин-Рутський вступив до східного чина оо. Василіян в монастирі Пресвятої Тройці в Вильні. Незвичайна подія, що попередила це рішення Рутського грозила йому виразно Божу волю. Тому він, не зважаючи на своє дотеперішнє упередження до східного обряду, приняв його і став Василіянином. У монастирі він приняв монашу рясу, при чім змінив своє імя Іван на Йосиф, зложив монаші обіти і став священиком. Тоді він, разом з Йосафатом

(Док. на стор. 12)

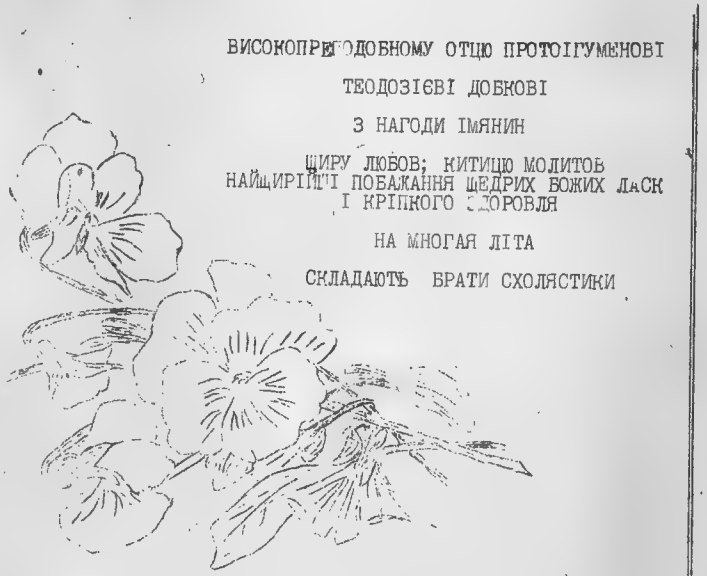

ВИСОКОПРЕПОДОБНОМУ ОТЦЮ ПРОТОІГУМЕНОВІ

ТЕОДОЗІЄВІ ДОБКОВІ

З НАГОДИ ІМЯНИН

ЩИРУ ЛЮБОВ; КИТИЦЮ МОЛИТОВ
НАЙЩИРІШІ ПОБАЖАННЯ ЩЕДРИХ БОЖИХ ЛАСК
І КРІПКОГО ЗДОРОВЛЯ

НА МНОГАЯ ЛІТА

СКЛАДАЮТЬ БРАТИ СХОЛЯСТИКИ

СЛАВА ІСУСУ ХРИСТУ!

В операційній салі в одному місті готовився лікар - хірург, в окруженні численних своїх студентів, до операції; мав саме перевести операцію рака на язиці одного, вправді не високо-освіченого, але чесного громадянина. Та заки зблизився до пацієнта зо своїм ножем, занявів він йому ще раз, що одиноким способом виліченя недуги є операція, але через неї мусить утратити язика, раз на все. "Тож, коли маєте ще яке бажання," говорив лікар до недужого, "то вискажіть його ось тепер, бо знайте: це буде останнім уже вашим словом на ціле життя; після операції останетесь вже на все німим!" Благородний хорий похилив на хвилю голову, а опісля промовив з набожністю, "Слава нехай буде Ісусові Христові!" Всіми присутними заволоділо нараз живе зворушення, а в очах славного лікаря заблищали сльози.

ПОЧАТКИ ПОЧИТАННЯ СЕРЦЯ ХРИСТОВОГО (Прод. зо стор. 11)

Хоч у давнійших часах було набоженство до Серця Христового, то однак образ тілесного Серця не був так загально вживаний, як у теперішних часах. Це прийшло в ужиття аж пізніше, в 17 столітті, коли Христос Господь, бачучи ту духовну студінь і безвіря наших часів, хотів розігріти серця. Томуто Христос сам поручив почитання Свойого Серця, Своєї безмежної любови під видимим образом тілесного серця, як ми це бачимо на образах. Це почитання Він поручив у об'явленню св. Марії Алякок.

Тому що ми живемо життям змисловим, то при помочи образа тілесного Серця Христового нам є лекше пригадати й почитати ту Божу, невидиму любов нашого Спасителя. Також при помочи того видимого знака ми можемо те набоженство поширювати. А вкінці цей видимий образ Христового Серця лекше й скорше розбуджує нас до порепросьби й задосить-учинення за зневаги, особливо за ті, що Він дізнає в Пресвяті Евхаристії.

Колись це набоженство було більше таке приватне, але від часу Ісусового об'явлення св. Марії Маргареті Алякок і поручення, щоб почитати Його Серце під видимим знаком, то Церква це набоженство одобрила й навіть установила особне свято. Крім того, ще дбає про поширення цього набоженства, тим що завязує побожні товариства й брацтва. Також укладає молитви й їм надає відпусти.

З цього коротенького перегляду бачимо, що почитання Серця Христового не зявилося нагло в св. Церкві, але початок цієї гарної практики дали святі мужі й жінки, ще в найранших початках існування Христової Церкви.

ЯК ХТО ЧЕРЕЗ БОЖУ ЛАСКУ ПРЯМУЄ ДО БОГА

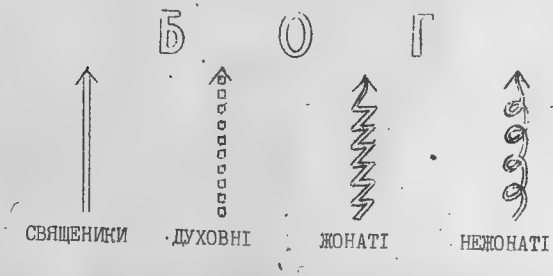

Що Пречиста Може

Петро

Одного дня 1947 року Бруно Корнакіоло вибираючися до Остії, забрав із собою своїх трое дітей: чотиро-літнього Джіян-Франка, шість-літнього Карла й десять і пів літну Ізолю. Але вони спізнилися до першого потягу, а другий мав їхати аж за годину. Тоді він запровадив діточок до "Trefontane" парку, шоб вони там бавилися, а самий став приготовляти промову, що її мав виголосити слідуючого дня в ринку, на поборення культу Матери Божої.

Давніше Бруно був католиком, відтак баптистом, а вкінці перейшов на віру адвентистів. Він ненавидів католицьку церкву й був великим противником почитання Пречистої Діви Марії.

Діти бавилися галкою недалеко гроти, що стояла в глибині ліса. Раз галка закотилася аж під саму статую Пречистої Діви. Джіян-Франко побіг за галкою та довго не вертав. Батько завважив це й пішов шукати за ним і знайшов його клячучи зо зложеними руками і з веселим усміхом говорив: " Гарна Пані." На поклик батька дитина навіть не рушилася. Дівчина й другий хлопчик також прибігли, і ті повклякали та стали говорити: "Гарна Пані."

Пізнійше той батько так сказав про цю подію:
(Док. на стор. 18.)

З РІДНОГО ГНІЗДА В ШИРОКИЙ СВІТ

(3)

Евшан-зілля

Першого травня 1940 року, комуністи сходили з пи-томою собі урочистістю. У кожній місцевості мусіла відбу-тися демострація з комуністичними кличами. Також мусіло бути сказано кілька промов і славословій у честь Сталіна, комуністичної партії та "непобідимої" червоної армії.

На цей червоний "Великдень" був спеціяльний приділ горівки по селах; (бурса долинської середньої школи була дістала солодкий чай) що деякі напившись до охочу, величали Сталіна та комунізм аж під небеса.

Дуже прикре і вражаюче було це, що владавивозила силою людей. Це робилось несподівано, переважно в ночі. Мов шуліки впадала серед ночі на якусь родину; позволяли тільки взяти щось з поживи, забрали на вози, чи зимою на сани й відвозили на збірну станицю. Потім заганяли до вантажних потягів, замикали й вивозили в невідоме. Лучалося, що такі транспорти, переважно зимою замерзали, і мало хто в живих оставлявся.

Найперше вивозили бувших польських урядників, го-ловно тих, що занималися політичною діяльністю. Потім зліс-ничих та побережників, як на них хтось доніс, щоб так пімстити за якусь кривду.

(Мешкаючи в бурсі я часто мав нагоду довідатися між учнями, які були з різних околиць долинського повіту, що де діялося.) Одного разу, десь у березні 1940 року, коло управління долинської округи в Долині, перд вечором було зібралося досить поважне число підвод. Того вечора не вер-нув був один із старших бурсаків із школи. Він був комсомо-лець, але всі думали, що пітов десь до знакомих. Другого дня ранком він повернув і своїм ближчим другам говорив, що сеї ночі забрали около сотки родин, а ці підводи возили їх на стацію. Він же сам був у групі комсомольців, що помагали поліції виганяти бідних людей на підвод.

Майже що ночі когось вивозили. У бурсі між іншими був один поляк, що був сином зліснічого. Раз приїхали по нього поліцієнти, ніби що хочуть його завести до дому, " бо батько хорий." Як пізніше його товариші довідалися, його до дому не везли, але на стацію де вже ціла родина чекала на

нього в дорозі в невідоме.

До суботи я все ітов до дому, щоб взяти собі дещо харчів до бурси. Раз приходжу і застаю всіх як на похорон-ні. Коли я запитав, що сталося то мені відповіли: "а ти не знаєш, що людей вивозять. Ми вже й харчів приготовили на дорогу. З нашого села ще нікого не забрали, але з окружних сіл уже багато вивезли." Я набравши троха харчів скорім утікав до Долини, щоб не попасти на вивіз, тим більше, що батько сам мене перестерігав, щоб я скривався в разі якої небезпеки.

З весною вже були перестали вивозити але за це кож-ний мусів іти чи їхати в гори й виробити якусь скількість днів при вирубі дерева. Ця примусова "добровільна" панщи-зна дуже спиняла весняні праці. Що гірше, робітники мусіли працювати на своїм харчу, який мусіли тягнути з дому. Дома весна не було подостатком, бо з весною завсігди починався передодовок.

Перед большевиками всі лісові фірми самі заосмотрюва-ли своїх робітників потрібними харчами й одінням, про що большевики недбали. Вони лише говорили:" Ето всьо будет, когда будете работать."(То всьо буде, коли будете працюва-ти.)

Церковні справи большевики поки що не рухали в сіль-ських околіях, бо ще не знали як мали дібратися до Митропо-лита Андрея. На церкви накладали високі оплати загрожуючи, що коли не заплатять то замкнуть церкву. Але люди складали-ся і боронили церкви як могли. По селах комсомольці почи-нали антирелігійну агітацію, але так їм не йшло як по міс-тах.

До одного села як раз на поклони було приїхало вандрівне кіно. Як на сміх тільки родина одного комсомольця була прийшла, а решта люди були в церкві на відправі й ті з кіном мусіли відїхати з нічим.

УКРАЇНСЬКА МОЛОДЬ ХРИСТОВІ (Док. зо стор. 14)

на що мав дивитися. Але це тривало коротко, бо я скоро перейшов, щоб дати місце другим.

По скінченню цього величного торжества всі сходилися на свої станиці й чекали до відїзду. Десь о півночі розїз-калися учасники свята.

Потім по всіх парохіях вся молодь, що не могла при-бути на спільне свято до Львова, складала приречення вір-ности Христові після подібної формулки на яку складали в Львові.

Євшан-зілля

Чиж не варта Ти
Усеї любови
Щоби Тобі дать;
І Тебе любить
Ісусе Ти мій?

Чиж не варт Тобі
Серце у дарі
Ціле віддати-
Для Тебе жити
І задля Тебе?

Чиж не можеш Ти
Світло серед тьми
Запалити таким,
Що хочуть у всім
Тебе все шукать?

Чиж не в силі Ти
Вгору піднести,
Що сам не може
А Тебе Боже
Хоче любить?

Так Я все можу
Щож Мені Богу
Немож учинить?
Хиба говорить
Так нерозумний.

У серці Своїм.
Любимцям Моїм
Я все даю сил
І любови крил;
Щоб до Мене злетіли.

Щоб лиш звенулись,
Та пригорнулись
До Мого серця
любви жерелця,
Бо там жажду вгасять.

Я вас відкупив
Життя за вас дав;
Я все на вас жду
Вас успокою,
Бо з мілионів вибрав
Я вас.

ПОЧАТКИ ПОЧИТАННЯ СЕРЦЯ ХРИСТОВОГО

Дмитро

Початки набоженства до Серця Христового є дуже давні. Вони так давні як давна є св. Церква. Основні початки цього почитання Христового Серця знаходимо вже в перших христіян. Їх зворушало дуже це місце св. Євангелія де Ісус кликав: "Прийдіть до Мене всі втомлені й Я успокою вас" (Мат. II. 28). Або знова це місце де Ісус каже: "Навчіться від Мене, бо Я лагідний й покірного серця." (Мат. II. 29). А передусім зворушила їх ця сумна, зворушаюча подія зо св. Письма, коли один з воїнів пробив списою Ісусови Серце, "І зараз вийшла кров і вода". (Ів. I9. 34).

І не дивно, що ці повище згадані порушаючі вискази й много інших викликали вже в перших христіян глибоке вражіння й любов до Христового Серця.

Навіть у перших христіянських письменників, як наприклад, св. Августина, або св. Івана Золотоустого знаходимо сліди почитання до Серця Христового. - Дуже знанний є вислів св. Августина: "Неспокійне моє серце, доки не спічне в Бозі". - І де спочало серце св. Августина? Він сам говорить: "Лонґін копієм отворив для мене Христовий бік, а я там увійшов і безпечно відпочиваю".

Як подивимося далі, й в пізніших віках коли ніхто й не думав про набоженство до Серця Христового в такій формі як його ми тепер маємо, то многі святі вже Його почитали. Практикували це набоженство св. Павлина, св. Анзельма, св. Тома Аквінатський й много інших. Слід згадати св. Кляру, що щоденно здоровила Христове Серце й сама заявляла, що з цеї релігійної практики дізнає много невисказаного задоволення.

(Док. на стор. 6)

МИТРОПОЛИТ ЙОСИФ ВЕЛЯМИН-РУТСЬКИЙ (Прод. зо стор. 4)

Кунцевичем, посвятився цілковито праці над зєдиненням церков.

Як монах-священик Рутський працював над вихованням та образуванням молодих монахів. Він їх учив засади християнської віри, монаших чеснот, а також і деяких світських наук, особливо української та латинської мови. Крім цього він занимався зовнішним відновленням монастиря, щоб було де приміщувати зростаюче число монахів. На це він пожертвував свою спадщину по батькові.

По 1609 році митрополит Іпатій Потій назначив Рутського на Архимандрита монастиря Пресв. Трійці. Як Архимандрит, Рутський мав багато клопоту з незєдиненими, що старалися дістати в свої руки монастир і церкву Пресв. Трійці. Одного разу, 9-го березня в свято 40 мучеників, незєдинені, під проводом відступника Сінчила, зібралися коло церкви, щоб напасти на монахів коли виходитимуть по відправі та їх прогнати, а монастир і церкву собі забрати. Коли Рутський і Йосафат вийшли з церкви, та побачили Сінчила з товпою, підійшли до нього, та запитали, що це має означати. Та коли тільки вимовили ті слова ціла товпа розбіглася наче перед цілим військом. Бо тоді (по приватному обявленню) 40 мучеників, під проводом св. Василія, явилися та розігнали напасників. На цю памятку в нашому Чині, ще до сьогодні святкують день 40 мучеників.

В місяці червні, 1611 року митрополит Потій висвятив Рутського на єпископа-помічника, а рік пізніше передав йому управу митрополії. Однак Рутський дальше дбав про добро молодих Василіян. Він постарався у латинських єпископів та в Єзуїтів, щоб вони приняли до своїх семинарів кілька Василіянських студентів, шоб там приготовлялися до священства.

13-го липня, 1613 року помер батько зєднення, митрополит Іпатій Потій, а 28-го червня слідуючого року Йосиф Рутський став київським та галицьким митрополитом. Від XV сторіча митрополити перебували в Вильні або в Новогороді, а з Київом не мали злуки тому, що там не було зєднених. Рутський однак, хотів заняти свою властиву катедральну церкву св. Софії в Київі, що тоді була в руках незєднених. Він був свідомий, що роблячи це, наражає себе на різні небезпеки, а навіть і смерть. Однак він відважився разом з Йосафатом зробити подорож до Київа, де він не тільки заняв церкву св. Софії, але також один монастир. У монастирі помістив кількох Василіян з Вильна, котрі зачали місійну працю серед незєднених.

По тім митрополит Рутський взявся до зокріплення Унії

в нутрі, щоб утвердити зєднених у правді, та приготовити нові сили до праці. Насамперед він старався про добре уладження монастирів. Тому запровадив централізацію всіх монастирів під одним головним настоятелем, чого в них до тепер не було. Він також написав правила для монахів, що їх Апостольська Столиця затвердила 4-го лютня, 1624 року. А за те відновлений Чин дав йому найкращих помічників до праці над зєдиненням.

Світське духовенство також знаходилося в занедбанім стані. Тому щоб піднести його під оглядом науковим та моральним, Рутський оснував школи для кандидатів при монастирях, а також опісля й духовний семинар для питомців. Він рішучо виступав проти симонії, що була жерелом занепаду серед духовенства.

Будучи митрополитом, Рутський мусів тяжко боротися з незєдиненими, щоб задержати свої церкви й своїх людей при Католицькій Церкві. Багато трудностей робили йому козаки, що - будучи незєдинені - нападали на католицьких священиків і монахів та монастирі. Їм польський уряд не противився, тому що потребував їх помочі до війни з Турками.

Єрусалимський патріярх Теофан також наробив багато лиха. Він, прибувши до Київа, висвятив там цілу єрархію незєдинених і назначив своїх єпископів на місце кожного католицького єпископа. Вони то намовляли щойнонавернених людей проти католицьких єпископів. Серед тих замішань та заворушень Йосафат Кунцевич, архієпископ Полоцький, був замучений 12 листопада, 1623 року. Рутський стояв твердо в обороні Унії та своїх церков і своєю рішучістю та відвагою врятував багато церков перед незєдиненими. Тому в тих тяжких часах св. Унія не тільки, що не загинула але навіть скріпилася і зросла.

Дуже боліло Рутського те, що латинські єпископи та священики не тільки, що не помагали йому в справі Унії, але навіть противилися їй, та відраджували йому старатися про ню. Українських людей, особливо шляхту, вони перетягали на латинський обряд. Аж вкінці, своїми частими листами до Папи Урбана VIII, дочекався Рутський папського декрету з дня 7-го лютня, 1624 року що," не вільно нікому, світській або духовній особі, зміняти обряд і переходити на латинський без особливішого позволення Апостольської Столиці."

Рутсвкий до самої смерти провадив строге життя, та ревно працював над скріпленням св. Унії. Він помер 5-го лютня, 1637 року, в Дермані на Волині і пішов по нагороду за свої труди. Його тіло похоронено в церкві Пресв. Трійці в Вильні й там воно було до 1655 року. Коли то москалі заняли Вильно, його мощі вивезли - не знати куди. Від тоді

(Док. на стор. 18)

Українська Молодь Христові

Евшан-зілля

7-го травня, 1933-го року відбулося в Львові велике свято української молоді під кличем: " Українська Молодь Христові. (У.М.Х.)" Той рік (1933) був також святим роком, бо був 1900-ною річницю смерти Христа Господа. До княжого міста Львова було зїхалося багато української католицької молоді з усіх закутків Галичини, щоб показати перед світом свою вірність Христовій католицькій Церкві. Там підчас торжественної Служби Божої всі зложили приречення вірности Христові.

Вже 6-го травня зїзджалася надзвичайними потягами молодь на призначенні станови ща на передмістях міста Львова. Переночувавши на передмістях, всі ранком у неділю 7-го травня сходилися на площу Сокола - Батька де була збудована каплиця для відправи Архирейської Служби Божої. Кругом каплиці були розміщені учасники свята після своїх деканатів. На чолі кожного деканату стояв декан і ще один його заступник. Кожний деканат мав свою напись, щоб можна його легко віднайти. Усіх участників свята було около 80 тисяч. Службу Божу передавали через голосники.

Гарно було поглянути на заповнену площу. Всюди маяли папські й українські прапори з золотими нашитими буквами " ХР " (Христос). Подібні букви мали вишиті на відзнаках на лівім рамени всі учасники.

По Архирейській Службі Божій був похід вулицями міста. Всі йшли маршовим кроком, шістками, і кожний декан вів свій деканат. На площі Святого Юра благословив усіх проходячих Митрополит Андрей.

Ще пригадую собі добре, коли провідник ґрупи дав п приказ " Право глянь!" Я тоді побачив перший раз великого Митрополита, що сидів на трибуні, і легко схиливши голову, благословив хрестом ряди проходжаючої молоді. Кругом сиділи епископи й діякони всі в блискучих ризах. Я не знав

(Док. на стор. 9)

Важний Крок

Н.М.

Весна була в своїм повнім розквіті. Був це місяць Найсвятійшого Серця Ісуса - цей прекрасний місяць червень. Давно вже щезли всі сліди зими, що в Альберті так довго триває. На дворі вся природа одягнулася в зелену одежу, а земля опоясалася довгими борознами чорної землі. Під золотими сонячними лучами розцвиталися квітки. Пташки гніздилися на деревах та своїми милозвучними піснями веселили людські серця. А на полях бренів гомін трудящих пчіл і комашок.

І в монастирських мурах відчув я ту чарівну Божу красу природи. - Вона втискалася туди кожним отвором - кожною щілиною, - вона підбадьорувала юні серця, вона пригадувала на велич і красу Бога, що це все так премудро й так чудово урядив. - А в повені тих чарів моїм серцем потрясали два великі почування - радости й жалю. Ті два почування, що злученні зо тихою сльозою творять гармонійне щастя.

Більш як півтора року новіціятського життя було за мною. Зближалася важна хвилина - рішальний крок - зближався день св. Обітів. Я мав рішитись - раз на завжди й невідклично - аж до смерти - жити життям послушним, убогим і чистим, як життя ангелів, - життям простоти й забуття - життям монаха василіянина.

З того, що я знав до тепер я міг собі бодай в загальному начеркнути образ василіянина - в його величній гідности, з його працями й трудами - з його жертвами й з великою відповідальністю. Я знав, що цей образ багато не повний, але щоб створити його бодай таким, як я його бачив, я був свідомий, що до цього буде треба багато праці над собою - багато студій.

(Док. на стор. 17)

ПЕТРО-СКАЛА

Свій

До міста наближається особа, вже старша та по чужинецькому одягнена. Одежа його проста, бідна; в руках держить подорожний костур, що на ньому спирається струджене віком і втомлене далекою дорогою тіло. Глибоко над чимсь задуманий, прямує до Риму, минаючи одну по одній громаду людей.

Цей подорожний то св. Апостол Петро, колишний галилейський рибак, а згодом невідступний приятель та любимець Ісуса. Він іде сіяти Боже зерно Христового Євангелія, свідомий, що ждуть його надлюдські зусилля. Але слова Христові "Ідіть навчайте всі народи", додають йому більшої відваги та сили.

Хоч з лиця він незамітний та на вигляд безсильний, то однак у дійсности він посідає велику силу, більшу, як хто інший в тодішньому світі. Ту силу передав йому Божественний Спаситель: "Блаженний еси Симоне, сину Йони; Я Кажу тобі, що ти еси скала й на цій скалі збудую мою Церкву й сили пекольні не переможуть Єї."

Він іде до Риму. Вигнаний своїми горожанами зо свойого родинного міста, переслідуваний в своїй батьківщині, він іде в далекий край, шукати нової плодючої ниви на новий засів Христової науки.

Тут серед ворожого оточення він голосить Христову науку. В своїй апостольській праці він зачеркує щораз ширші й ширші круги. Громадить біля себе громадки людей та формує з них непереможні ряди визнавців Христової віри.

Обильні овочі його праці показалися підчас першого переслідування християн. Тисячі вірних охочо віддали своє життя за віру, що Єї защипив у їхні серця св. Апостол Петро.

Підчас цього страшного та жорстокого переслідування впав жертвою також св. Петро. Його перше кинули до вязниці, а опісля роспяли стрімголов на хресті. Так скінчив перший Папа Римський — мученицькою смертю в цирку Нерона, в Римі, 29 червня, 67 року по Христі.

Однак зо смертю св. Апостола Петра не згинула його праця. До нинішнього дня його правдиві наслідники з неустрашимою рішучістю Єї продовжають. Не лякаються жадного, хочби найсильнішого та найстрашнішого володаря, але завжди готові стати до боротьби в обороні правди. Цю відвагу, цю силу та певність на побіду одержали від Христа, коли їм обіцяв, що навіть ".... ворота пекельні не переможуть Єї". До нинішнього дня ніхто, ані володарі, ані всякі переслідування, ані схизми не можуть Єї перемогти, тому що Вона є збудована на Петрі - сильній скалі.

---:::::::::::---

ВАЖНИЙ КРОК (Док. зо стор. 15)

І саме передомною стали ті роки - такі приманчиві - і такі страшні - непевні. Чи зможу я? Чи поконаю труднощі? Чи буду в силі відповісти моїм вимогам.....

Уява почала малювати ті роки не дуже ясними красками - що рік то більше праці - то більше вимог - то більше книжок - а кожна книжка, з кожним роком все грубша - і тих книжок і тих років так богато - так дуже богато....

Сонічко ясно всміхалось - травичка зеленіла - метелики обвилися - а я ходив, похиливши голову, в глибокій задумі - це були мої три останні новіціятські дні - я вже мав рішитись на великий і важний крок. І так задивленний на величавий ідеал священика монаха, з надією на Божу поміч і на опіку Небесної Неньки - я рішився.

----x-x-x-x-x-x----

РІЗНИЦЯ МІЖ ВЕРБЛЮДОМ А ПЯНИЦЕЮ

Різниця між верблюдом а пяницею є та, що верблюд може цілий тиждень працювати й нічого не пити, а пяниця може цілий тиждень пити й нічого не робити.

ппппПППППППППППпппп

Що можна зробити зараз не відкладай на інший час.

ЩО ПРЕЧИСТА МОЖЕ (Док. зо стор. 7)

"Коли я дивився на це все, незнаючи, що робити, я відчув неначеб хтось дотикався руками моїх очий й здирав з них заслону. Я чувся дуже легким. Грота зникла й я побачив Пречисту Діву Марію в надземському світлі. Вона виглядала як двадцять пять літня дівиця, була около шість стіп висока, мала чорне волосся, вбрана була в білу суконку й оперезана рожевим поясом. Зелений-серпанок звисав з голови й сягав аж до ніг. У руках зложених на грудях була сіра книжочка".

"Тоді Пречиста Діва Марія показала на поломаний хрестик, що лежав на старій матині, і сказала: 'Я є Дівою. Ти мене переслідуєш. Того вже досить. Тебе врятували девять пятниць до Серця Христового' ".

За ту годину і двайцять хвиль, що батько з дітьми клячали перед Матірю Божою, вони багато з Нею розмовляли. Бруно вийшов з гроти цілком іншим чоловіком.

В коротці обидвоє з жінкою, що визнавала католицьку віру тайно, висповідалися й визнавали католицьку віру наново. Також він позволив, щоб Джіянфранко був охрещений.

Тепер цей батько відвідує місце появи що дня й там проказує цілу вервичку, - цей чоловік, що недавно був ще ворогом Церкви та завзятим противником Матери Божої й її догм, цей, що немав нідодної пошани для священиків, що був апостолом протестантизму, тепер цілковито навернувся.

Він так сильно стоїть при святій католицькій вірі, що коли його колишні товариші сміються з нього, а навіть плюють йому в лице, то він це все переносить спокійно в дусі віри. А все це доконала Пречиста Діва Марія.

МИТРОПОЛИТ ЙОСИФ ВЕЛЯМИН РУТСЬКИЙ (Док. зо стор. 13)

Від тоді пропав слід за ними.

Коли Рутський вступив до монастиря Пресв. Тройці, 1607 року, то ледви кілька осіб у Вильні признавалися до Унії, а тридцять літ пізніше, коли помер Рутський, лишив по собі майже три мільйони вірних, зєднених зо святою Католицькою Церквою. То був овоч праці нашого митрополита Йосифа Велямина Рутського.

Не завжди говори, що знаєш, але завжди знай, що говорити маєш.

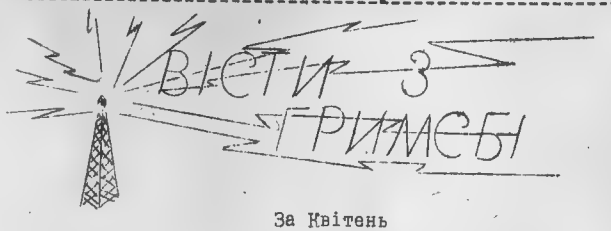

За Квітень

2. Цвітна Неділя. Початок великодних вакацій.
4. Нині почали відновляти каплицю.
6. Докінчували малювати каплицю. В сьомій годині вечером всі їздили до церкви на Страсну Утре ню. По Утрені брр. Северіян, Михаїл і Вартоломей збирали Божий Гріб. Брр. Друкарі приїхали до нас на Великдень.
7. Велика Пятниця. В церкві було виставлення Плащаниці 2:30 по обіді. Впр. о. Нікон вечером відїхали до Судбурі помочі при парохії підчас Великодня.
9. Воскресення Г.Н.І.Х.. У годині 7:30 Воскресна Утрення, Служба Божа. Службу Божу правили Впр. о. Мирон Дацюк, Ч.С.В.В., а діяконували о. Діякон Мартин Грещук і бр. Єронім Варнич. Впр. о. Ігумен і бр. Вартоломей їздили на Службу Божу до Найагра Фалс.
11. Впр. о. Гевчук, Ч.С.В.В. і Всеч. о. Канонік В. Кузьма загостили до нашого дому.
12. Всеч. о. Небесний загостили до нас. Впр. о. С. Бединяк, Ч.С.В.В., вернулися з Місії а Впр. о. Н. Свірський, Ч.С.В.В., вернулися з Судбурі.
16. Томина Неділя. Кінець великодних вакацій.
18. Впр. О. Протоігумен загостили до нас. Відїхали слідуючого дня.
30. Всі їздили вечером до церкви на Маївку.

За Травень

3. Імянини Всесв. О. Архимандрита й Впр. О. Протоігумена. По четвертій годині був пікнік в лісі.
11. Нині брати схоластики скінчили вязати виноград.
13. Нині виляли фундамент під будову нової шопи на машинерію.
19. Вільний день.
20. Брати схоластики здавали іспити з мови грецької, французької та старо-славянської і з історії та географії України. По обіді Впр. о. В. Дрібненький, Ч.С.В.В., мали лекцію в журналістиді для схоластиків. Брат Михаїл Данько, Ч.С.В.В., в дорозі до Глен Ков, загостили до нас.
21. Неділя Святих Отців. В гримсбійській околиці була це " Blossom Sunday". Вакаційний день по іспитах.

22. Впр. о. Ігумен, Бр. Вартоломей та Бр. Михаїл Данько їздили до Найаґара Фалс на похорон.
23. Всеч. о. Небесний загостили до нас.
24. Брат Михаїл Данько відїхали до Америки.
27. Впр. о Ігумен поїхали до Монтреал. Впр. о. В. Шевчук, Ч.С.В.В., Брати Друкарі та Проф. Годованний приїхали до нас. Впр. о. Шевчук та Бр. Вінкентій відїхали вечером.
29. Свято Пресвятої Тройці. Сьогодні ґримсбійська обитель відбула сегорічний "Емаус!" В годині 1:45 всі виїхали з дому.(було аж 5 Авт.) на прогульку. Найперше відвідали Найаґара-ан-де-Лейк, де бачили як кораблі переїзджають через шлюзи. Відтак звиділи електрівню в Квінстон, звідки поїхали до Квінстон Гайтс, де перебули якийсь час. Там оглянули памятник Генерала І. Брака та героїні Лори Сікорд. Звідтам ми поїхали аж за водопади (Найаґара Фалс) й у тіни дерев мали пікнік. По пікніку поїхали до Найаґара Фалс; а тому, що вже смеркалося ми почекали до темної ночі щоб бачити освітлення водопадів. По цім ми вернулися до дому, По дорозі завершили прогульку загостивши до одного рестарану на морожене.

xxx X xxx X xxx X xxx

КРИПТОНІМИ ДОПИСУВАЧІВ

П.Б.Л. - - - - - - - - - - - - -	Бр. Борис Лисак, Ч.С.В.В.
Веселий - - - - - - - - - - - -	" Корнилій Пасчний, Ч.С.В.В.
Ян Северi- - - - - - - - - - -	" Северіян Якимишин, ЧСВВ.
Свій - - - - - - - - - - - - -	" Михаїл Бучинський, ЧСВВ.
Андрей - - - - - - - - - - - -	" Орест Слободян, Ч.С.В.В.
Дмитро - - - - - - - - - - - -	" Мартин Балаґуш, Ч.С.В.В.
Ігор - - - - - - - - - - - - -	" Даниїл Шеремета, Ч.С.В.В.
Многогрішний, Петро- - - - - -	" Дамян Велещук, Ч.С.В.В.
Євшан-зілля- - - - - - - - - -	" Тарасій Прокопів, Ч.С.В.В.
Гектор - - - - - - - - - - - -	" Григорій Сармачевський, ЧСВВ.
Трохим - - - - - - - - - - - -	" Патрикій Байс, Ч.С.В.В.
Н.М. - - - - - - - - - - - - -	" Венедикт Мулик, Ч.С.В.В.

ooo 0 ooo 0 ooo 0 ooo

Щиро-сердечно дякуємо всім, що помогли нам: чи то ревною співпрацею, чи то щедрою жертвеністю в виданні цього-річних чисел Проблеску.

Рівнож бажаємо всім нашим шановним читачам, жертводавцям та співпрацівникам найкращих вакацій.

До побачення по вакаціях!

Редакція Проблеску.

Aurora

Edited [illegible] by [illegible] Institute, [illegible]

Vol. XIV. No.1. Grimsby, Ontario January, 1950.

5

Don't [illegible]

To be [illegible] point you don't [illegible] -a person that walks around with his head cocked in disapproval. Such a person looks at the world from down a long, slightly blue nose. His "holier-than-thou" [illegible] their best of wrinkled shrink. [illegible] easily condition [illegible] freely criticizes the evil [illegible] practices, [illegible] constructive; rarely smile, [illegible] little. Best manners. They [illegible] joy, [illegible], continuously frightening [illegible] fellowmen with [illegible] wrath. [illegible] patient and self-conscious.

[illegible] other [illegible] point is one whose [illegible] with happiness. [illegible] cheerful, optimistic, jovial [illegible] nature. [illegible] his company [illegible] a delightful person. [illegible] "life in the room." Joyful [illegible] radiate heartily; good [illegible] may be [illegible], but only because of their dignity. [illegible] what [illegible] noun signifies, [illegible] [illegible] participant in recreational [illegible] by: personal [illegible] noun both for fear of vanity.

A saint prays for sinners; but he smiles at them in friendliness. He never sticks out a finger to point accusingly; but he is [illegible] willing to reach out a helping hand. [illegible] to scold; when he has a suggestion to make, his voice is [illegible], tempered with affection.

[illegible] you [illegible] like you. You can keep [illegible] smile on your face.

[illegible] it is our duty not to go around [illegible] view, but [illegible] to make virtue attractive, delightful [illegible]. It's fun to practice [illegible], charity, cheerfulness, kindliness, and unfailing [illegible].

TO
REV FATHERS-MASTERS OF
NOV
[illegible] OPOCKA [illegible] OSBM
INNOCENT H LOTOCKY, OSBM

Christmas '46

Christ Is born!

Rev. and Dear Father Magister,

Christmas is the time when everyone feels it his pleasant obligation to send [illegible] relatives, friends, and benefactors his sincerest wishes and blessings.

[illegible] our former days in the novitiate, [illegible] sessions of the beneficts [illegible] graciously favored us with as [illegible] Spiritual Director, awake in [illegible] sentiments of gratitude and remembrance during the Yuletide.

[illegible] how [illegible] to realize the great task [illegible] in moulding the novices in [illegible] with the necessary knowledge [illegible] which would enable them to [illegible] in their spiritual lives. Now [illegible] the significance of [illegible] words and spiritual conferences which [illegible] by you, Father daily.

Therefore, we feel it a pleasant obligation to wish Rev. Father Magister all the blessings of a Joyful Christmas and a happy New Year.

May you who so devotedly serve God from day to day find more contentment in your life than words can ever express; and may He, at this holy time, smile on you from above and grant you love and unchanging peace in His service.

Filially yours in Christ,

The Brother Scholastics
of Grimsby

JIM

The night was [illegible]. Unaccountable and extraordinarily brilliant [illegible] in the [illegible]. Occasionally could be heard [illegible] bleating of sheep pasturing in the distant fields.

Beyond [illegible] tal hem-in a poor stable was born [illegible]. [illegible] of angels surrounded [illegible] voices [illegible]

[illegible] lady [illegible] in blue. [illegible] heavenly joy as she looked down [illegible] Child.

In the [illegible] -father knelt beside the manger. [illegible] of love and joy trinkled down his weary cheeks as he bowed his head in humble adoration.

The [illegible] to the affectionate cult of his [illegible].

Happy New Year

JIM

When you wish others a Happy New Year, are you yourself happy? Perfectly happy? Or are you still lookinh for happiness?

There is no doubt that one time or another you thought you had attained happiness when you received what you had wanted. As a child, the Xmas did not quite come up to your expectations and you have relieved that experience thousands of times. You looked forward to traveling, but you were happy to be home again. Happiness always appeared to be the fulfillment of your heart's next desire; however, you were soon fooled.

Time and time again you looked forward to the coming year with great anticipation. And the same repeated emptiness was in your heart when the Old Year breathed its last.

This year, why not make it a true Happy New Year? Why [illegible] that avid thirst of your soul? You have the in[illegible] ability to do so.

[illegible] make the New Year's wish a happy reality. [illegible] year will be a happy one, if you control your [illegible] inclinations and passions, and permit Christ to [illegible] your heart. [illegible] you dream of Heaven with your [illegible] perfectly happy when you di[illegible]

[illegible] Year will be [illegible] if you [illegible] habitual [illegible]. The New Year will be a happy one [illegible] in the service of [illegible] Fervor.

[illegible] faithfully [illegible] him, that in us may be fulfilled the wish for a "Happy New Year."

****

We extend to all readers of the Aurora our heartiest wishes of a joyous Christmas and a blessed New Year.

-The Staff.

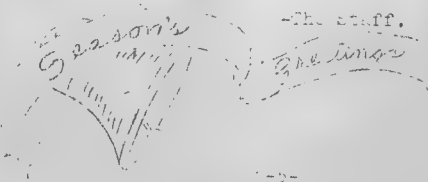

OUR HALLOWEEN TRIP

VINCULUM

As you know, October 31st is noted for its Hallowe'en pranks, merriment, and comic antics not only for seculars, but even for religious. For on this day we Brother Scolastics went for an excursion, during which we visited the Redemptorist at Waterford.

About 10 a.m. we all sat out in three cars. The further we went toward the more beauty and charm we found in nature. Colorful scenery, smoke, [illegible] with trees [illegible] either side. This [illegible] tell all the more [illegible].

[illegible] at the [illegible] visited [illegible] [illegible] [illegible]

Hobbies in the Life of a Priest

VENEFICUS

"The bow that's always bent will quickly break;
But if unstrung 'twill serve you at your stress.
So let the mind some relaxation take
To come back to its task with fresher need."

Is it in very advisable for a student to have a hobby, so it is just as advisable for a priest to have one. A hobby serves as a relaxation and a change from the trying tasks of a priest's daily life.

Whether he have a hobby or not, a hobby will be useful, and perhaps most useful when he retires into his "third childhood years." With a hobby he will not die crying "promised of Jews with nothing to do. A man is fortunate who has acquired in youth skill in carpentry, electricity, music, driving, etc. In addition to this might say that the priest always has something to do, he can always read, or say his prayers. He can't always read if he has not cultivated a taste for reading, and it would be difficult and excessive to find sufficient consolation in hours of prayer. The priest is only human.

The habits we form in our young days will remain with us in our old. Therefore by all means if we haven't a hobby by now, let's start one; something different from our ordinary work. For example, let's take a look at some famous men like Mr. Edison when he takes time out for a game of tennis or the baseball star, who also plays golf as a favorite hobby. Most famous men used to have a hobby of a meritorious study that relieves them, and takes them from their work.

The priest should have a very interesting hobby. Even in the vicinity the priest will have fish children when he can show them a pretty box or a butterfly collection. Stamp-collecting is a very popular hobby [illegible] Some persons have made a collection of coins, while others have made a collection of [illegible]

[illegible] a hobby that will never retard it.

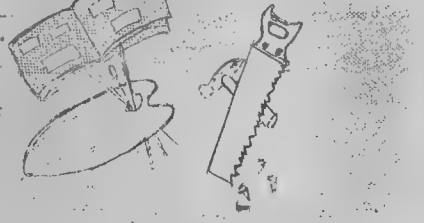

WHY NAPOLEON LOST AT WATERLOO

Wally

The second reign of the Emperor Napoleon, known as "the 100 Days," ended in the total defeat of the heroic French armies on June 15th, 1815, at the very battle of Waterloo, terminating deeply in history, there protruding four events which turned the tide of victory in favor of the armies of Napoleon.

Firstly: Napoleon's forces [illegible] of 75,000 poorly [illegible] men, new to [illegible] army, while the Duke of Wellington's army, estimated at 90,000 in number, [illegible] soldiers, [illegible] the [illegible].

Secondly: Napoleon had planned a surprise attack on the [illegible]; [illegible] to arrive at [illegible] at daybreak, [illegible] to [illegible] Napoleon [illegible] the Emperor's [illegible] deserted to [illegible] in the most manner, carrying as his [illegible], knowledge of the military designs of Napoleon. This [illegible] from that surprise which would unquestionably have secured their destruction.

Thirdly: On the road leading to Brussels (at which point Napoleon was waiting the arrival of the English) was situated the small town of Quatre-Bras, as it was of utmost importance for the em-

peror to have full command of this road, he assigned the town's capture to Marshall Ney. At the nightfall of June 15th, Ney arrived within a few miles of Quatre-Bras. Instead of proceeding, he, deserted [illegible] that the enemy was not in town, sent a messenger to Napoleon stating that the town was in his full possession. Evidently, he planned to enter the town at sunrise. Meanwhile the Duke of Wellington, upon receiving intelligence of Napoleon's march, silently occupied the town during the night under the very noses of the guarding French.

After two days of deciding battle, the French received their carelessly lost prize-nevertheless the damage was effected. For Napoleon, misinformed by Ney's report, proceeded at once by the road of Quatre-Bras toward Brussels. Contrary to his expectations, he found the town in enemy power. On capturing it, he lost two days of precious time and many brave soldiers. These two days gave the Prussian army the opportunity to reach the fields of Waterloo in time to turn the tide of victory and snatch the Imperial diadem from Napoleon's brow.

The fourth reason-the unadvertance of General Brouchy can be clearly erased only if we look at the bloody scene

of waterlod.

At nightfall of June 17, the competing forces gathered at Waterloo, a spacious field about 9 miles from the city of brussels.

On the Sabbath morning of June 18, 1815, at eleven o'clock the horrid carnage commenced. For hours the whole field was swept with an uninterrupted storm of shells and bullets, while hordes of cavalry trampled the dying and dead into a bloody mire. Delirious shouts of the assailants, piercing shrieks of the wounded, and the hurtling whistling of the missile weapons of destruction presented the revolting spectacle of war.

About four o'clock, portions of wellington's line began giving way and fleeing in disarray to the hills. Victory was smiling on napoleon; however fate was against him....at this decisive moment 64,000 fresh, savage, prussian soldiers reached waterloo and entered the field of battle. The Emperor now had but 50,000 troops-sorely tried by hours of battle; the enemy 130,000-65,000 of which were fresh and eager to the kill.

The allied army saw its advantage and with a shout of exultation charged the physically tasked French. Yet Napoleon may never conquered. The French marshall Grouchy, who was pursuing the Prussians, that had escaped his vigilance, was but a short distance from waterloo. He heard the tremendous cannonade booming from the near field; however, not having received any new orders from Napoleon, he continued his pursuit of the Prussians, without even sending a messenger to see if the Emperor needed aid. Therefore while Napoleon was eagerly looking forward to his appearance, Grouchy was following a false trail left by the Prussians. This inadvertance decided the fate of Imperialistic France.

The French could not withstand the onward enemy. Napoleon sacrificed his noble Imperial Guard, which fell to the last man in hope, that Grouchy would arrive. Perceiving imminent defeat, the Emperor threw himself into the core of battle, thus desiring to die with his heroic soldiers. However one of his own rode seizing the reins of the Emperor's horse, said in alarming tones: "Sire, death shuns you. You will be but mad a prisoner. Better to flee." With tears filling his eyes and grief overspreading his features, he bowed to these heroes, ready to offer themselves up in bloody sacrifice...Among the melancholy cries of "Vive l'Empereur!" he disappeared from the fatal field. It was the commencement of Napoleon's tragic journey to Saint Helena.

****

DRAMA IN EVERYDAY LIFE

Little [illegible] boy in his baril- [illegible] crib, sprawling upon a [illegible] of fluffy clouds, grasping [illegible] with chubby fingers. [illegible] first meeting, and [illegible] while in his young pink [illegible] bubbling contentment [illegible] that he was to be [illegible] nobility. "You [illegible] friend," [illegible] [illegible] friends. [illegible] [illegible] other smile, [illegible] [illegible] [illegible]

in love with his wife. H nad
a son, Paul, the same age as
Rafe; in romantic moments the
mother and stepfather had
arranged that the two children
would be real twins. But things
worked out in quite another way. Instinctively Rafe realized
Paul's vigor threw Rafe's weak-that his illness kindled his
ness into cruel relief, until stepfather's jealous dislike.
gradually the bigger boy's in- So whenever he felt his awful
terests in his new stepbrother attacks coming on he would go
turned into indifference, then to his own room, and when he
contempt. came out from attack, weak
and exhausted, his first
The stepfather became jeal- fearful, anxious question
ous of his wife's devotion to always was: "Did Dad see me?"
her boy. Try as he might, the
man could not control his re- One night when the family
sentment. He picked on Rafe of four was having dinner in
in many subtle ways. Once the dining room, Rafe began
while he was teaching Rafe to to squirm in his chair, "Sit
throw a rubber ball, the lad still," the father growled.
stuttered in trouble. "Stop Unhappy little Rafe could not
jerking!" cried the stepfather control his twitching muscles.
impatiently. Little Rafe In exasperation the stepfather
threw in vain, sobbing violent- reached over and slapped him.
ly. After that he was not al- Surprised and hurt, the child
lowed to play ball. Compensa- pulled back his tears until his
tions were found when for mother asked him what was
him, but at times I saw him wrong. Then he cried out:
at his window, his face "Dad struck me because I
still a little blurred by tears, was little, I wouldn't hit you!"
wistfully at the rough-and-

(To be continued next month.)

****

...k. ENDEAVOUR.

VIM, VIGOR, VITALITY.

"Oh! he was the most wonderful man I have ever met. He
tipped the porter a half-dollar, gave the red-cap a quar-
ter, and to me, the taxi driver, still a beggar who asked
for a dime for a cup of coffee. Before getting into his cab,
he threw in remaining change into a box marked "Santa
Claus Fund." After examining it in his cab, he made some
remarks about Christmas and sent it back. Driver has now
$20.00 in addition to two-dollar bill. The remainder of his
visit was similarly distributed among the persons in his
household, within five minutes after his arrival. He was
truly the genius of generosity.

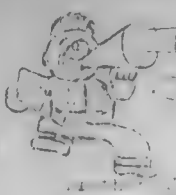

Scholastics

...ringing the bell.
...rm, like' Ambition: To
...
...n't a sunbeam
...first hair that dares
...n.
...don't have to worry
...professors' rooms.
...train.
...ge of honey-ams.
...
...monkey-cup
...
...compliment
...ambition: To see
...nut-brick.
...
...promoted
...from Harmyeh on
...
...by raising his
...hand.
...
...ard to
...lish.
...
...trip, watch out,
...boy.
...
...makes someone
...head.
...
...with his o'- of
...you're closer
...sin'."
...
...of the chapel.
...there he passes out
...
...
...of doing magic tricks.
...audi...
...
...stock of bitter ma...
...most ambitious to out-

Lay-Brothers

Brother Parsivus:
Still going strong with his chickens. Ambition:
[illegible] virtuous ones.

Brother Bartholomew:
Looks after the [illegible] all places. Guess he isn't
[illegible]. Ambition: To obey [illegible] rather like
[illegible].

Brother Benjamin:
Still can't figure out why [illegible] short two tons
[illegible]. Still, I've got eight the schoolbooks!
Ambition: [illegible] extra two tons next year.

Brother Boniface:
[illegible] still also talking everybody on his sub-
[illegible] still [illegible] them occupied.

Brother Dominic:
Still [illegible] trouble figuring out what type of
[illegible] each [illegible] every morning, since
[illegible] [illegible] favorite [illegible]
[illegible].

Brother Francis:
[illegible] spirit himself [illegible] strength pri-
[illegible], [illegible]monious, Welsh. No more I wish.'

Brother Gregory:
[illegible] [illegible] very busy [illegible]. Has pain
[illegible].'

Brother Irenaeus:
Still [illegible] [illegible] mother [illegible] of
[illegible] plums [illegible]. Ambition: To [illegible]
[illegible] [illegible].

Brother Jerome:
[illegible] [illegible] [illegible] manners, concentrat-
[illegible] [illegible]. Ambition: To [illegible] [illegible]
close [illegible].

*****

In a New York fight club, one of the fans, disgruntled with the lack of action in the ring, yelled out: "Hit him now, you fool! You got the wind with you!"

-The Reader's Digest.

*****

AN UNFORGETTABLE MOMENT (cont'd from P. 7)

[illegible] by Pietro [illegible] which was inscribed the [illegible] breath, [illegible] heart [illegible] the prayer: "With love, my Savior," [illegible] may [illegible] slowly [illegible] the unforgettable words [illegible] the [illegible] [illegible] of human existence: "I...love...Poverty, Chastity [illegible] be [illegible]...till [illegible]..." Yes, in that [illegible] moment [illegible] matters [illegible] prayer to [illegible] by the golden chains of [illegible] surrendered sacrifice.

****

THE [illegible] (cont'd from P. 6)

After [illegible] [illegible], they invited us to the [illegible] for [illegible] a lunch. During it the brothers [illegible] [illegible] in [illegible] [illegible]. They sang [illegible] beautiful, [illegible] hymns [illegible] [illegible]. One of the brothers [illegible] [illegible] [illegible]

Aurora

Edited Monthly by the Scholasticate, O.S.B.M.

Vol. XIV. No.1. Grimsby, Ontario, February, 1930.

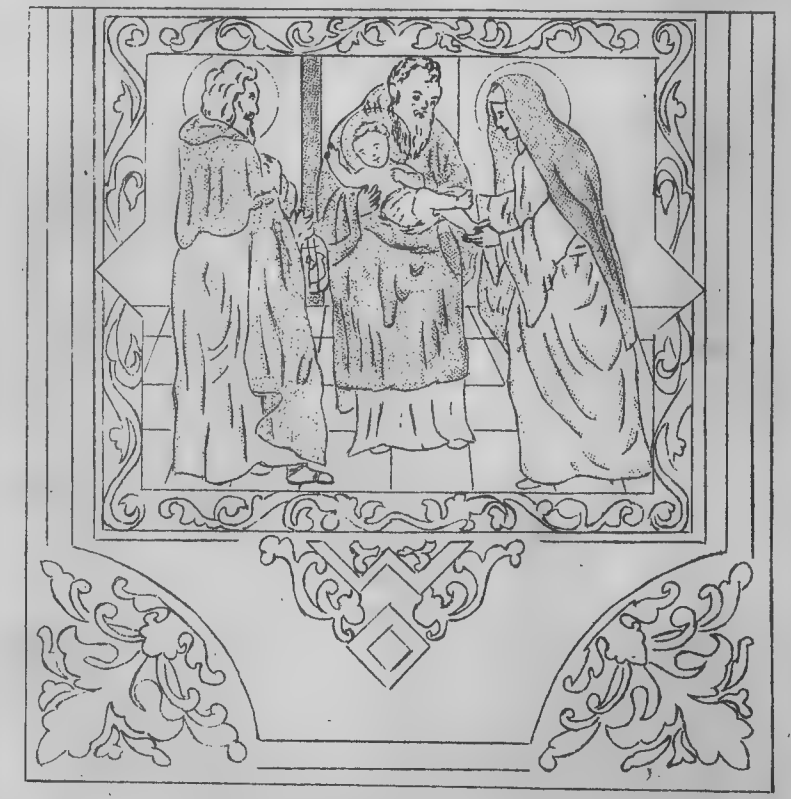

THREE WAYS TO RESOLVE

Today is exactly a month since New Year's Day-the day we made numerous resolutions that we promised to keep throughout the present year. Perhaps during the first days of our, so to say, "annual renovation," we were conscious of our resolutions and evidently adhered to them. However, as the days rolled on into a week...two...three...we gradually discontinued practicing them; consequently forgot them.

Now as we glance back we begin to realize why we haven't been keeping our resolves. Their fulfillment depended on the quality of our will: how sincere we were when we made our promises. This quality of will is divided into three grades.

The first grade (C) consists of characters that invariably begin their resolutions with the formula, "I'll try." To every imperfect habit they must break they answer glibly, "I'll try." When they are warned about the seriousness of an habitual sin, their reply is: "In that case I'll try." This resolution seldom becomes a reality. Naturally the attitude with which they make their resolves will not be a too forceful reminder for the conscience that says: "You shouldn't be doing this."

The second grade (B) common in all states of life consists of those that say, "I'll try if-". This type of character is very business-like, for it bargains in every resolution. "I will stop maligning my neighbor, if he does me a favor." "I will stop sinning, if the temptation isn't too strong." People of this sort keep one eye on the temptation they pray not to be led into. There isn't one case in a hundred that their "ifs" don't get in the way of their "wills."

The third grade (A) is that of characters that have crossed out the "try" in "I will" and are reasonable enough not to add "if." They are the indomitable ones that surmount obstacles, partly by using the full power of their will, partly by God's grace. When it is necessary to subdue a passion or acquire an habit for the good of their soul, they do it readily. This class of people has the least competition, for few venture to practice the heroic sacrifices that these resolute characters undertake for their salvation and sanctification.

If you determine to enlist as a member of Grade A, which undoubtedly befits religious, remember that you're hitching your wagon to a STAR-and you have sufficient lubrication to keep it going-just USE it!

The Presentation

"After the days of her purification were accomplished, according to the law of Moses, they carried him to Jerusalem to present him to the Lord." (St. Luke 2:22.)

Mary, modest, unassuming, poorly clad, entered the holy temple. She held the Holy Child against her breast; Joseph, a step ahead, carried two poor turtle doves-their meek offering.

As she was making her way forth, she found herself confronted by an old man of devout and venerable appearance by the name of Simeon. He streched out his decript hands to the Mother and in a supplicant tone took the Child from her.

There was a moment of curious silence as the purblind old man gazed upon the Glorious Messiah; his eyes sparkled with beatic joy. His whole countenance illumined by prophetic fire, gladness and enthusiasm. He cried aloud: "Now Thou dost dismiss Thy servant, O Lord, according to Thy word, in peace. Because my eyes have seen Thy salvation, which Thou hast prepared before the face of all peoples;a light to the revelation of the Gentiles, and the glory of Thy people, Israel."

While Mary gazed in wonderous contemplation at the glorious words of the prophet, he turned his eyes toward her and in a quivering tone uttered: "Behold this Child is set for the fall, and for the resurrection of many in Israel, and for a sign which shall be contradicted. And thy own soul a sword shall pierce, that out of many hearts thoughts may be revealed."

The bitter prophecy wrung her maternal heart with anguish, and it sadly embittered her life, for continuously depicted before her was the malediction, blasphemy, scourging, and crucifiexion her Son was to endure for the redemption of Mankind.

SALUTE TO GRIMSBY

ELMER

Whenever you hear the name "Grimsby" you might think it a "swell place to live at" and everybody here is "just like the lucky old sun." haps you are right, but that's not what I'm cerned with. I want to tell you about an in- that occured at Grimsby and is not known gone into a speedy oblivion.

that Per- con- cident or has

At commemorate sionaries sage of this by. It was these Jesuit Mis- saw illuminated sky which was a ing death from the ever, that's getting

Midland, a shrine has been erected to the martyrdom of the [redacted] Jesuit Mis- that occured 300 years ago. The pre- glorious tragedy eventuated at Grims- right on our property that one of sionaries-Fr. Jean de Brebeuf- before him a huge cross in the prophetic sign of his approach- hands of the Indians. How- too far ahead of our story.

On June 19, 1625, rived at Quebec from France to commence his the North American Indians. rival he left for the Hu- present Georgian Bay region until 16~~27~~. In 1636 he returned -

Fr. Jean de Brebeuf ar- his native land of missionary work among A year after his ar- ron country, the and [redacted] there till his martyrdom in 1648

In the second week of ~~Feb~~ December Frs. Brebeuf and Chaumont left ~~ruary~~, 164~~2~~, preach the gospel to the Great Huronia to Tribes who inhabited the Niagara Neutral la. The task they had undertaken Peninsu- fraught with serious difficulties. was one village they visited the Indians re- Every ed them with execration and maledic- ceiv- tion. What ever might have been the mys- terious designs of Providence with re- gard to these pagan tribes, their hour of salvation had not yet come, so the Fathers resolved to bid them good-bye and retrace the path to the Huron villages.

in February 1641

Sorrowfully they began their homeward journey. Leaving Onguira, a village situated on the eastern banks of Niagara, they crossed the Niagara River near Queenston; ascended its banks; disappeared in the shrouding forest. Worn and torn with

(Cont'd on P. 8)

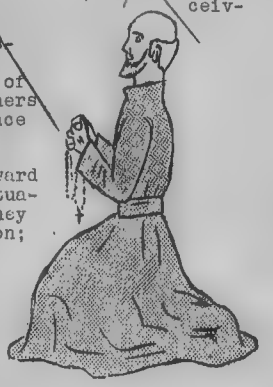

DRAMA IN EVERYDAY LIFE

These emotional tensions so aggravated Rafe's illness that the doctor advised complete rest and isolation. It was decided that Rafe and his mother should go to a small island on a quiet river and live there in solitude. The island was indeed a sanctuary; no one ever crossed the bridge leading to it. Rafe's mother picked up the mail and groceries at the bridge. They fished in the river hour after hour with a pin on the end of a string, hoping that the magic flowing stream would bring health to overwrought nerves. They skipped stones together, but, alas, Rafe wasn't very good at it. At night the mother read stories until he fell asleep. Probably these wonderful months on the island were the happiest time in the boy's life.

Yet he showed no improvement, and nothing was to be gained by staying longer. The specialists finally suggested a famous convent-hospital for handicapped children as the child's one remaining hope.

Before he left for the hospital, he begged, "Please, Mother, let's have our picture taken again." They went to a photographer, and in the midst of the usual poses, Little Rafe, overwhelmed by the prospect of separation, threw his arms about his mother, giving her a tight hug. The photographer caught in a perfect likeness the magic moment. "Make it big, BIG!" cried Rafe when he saw the picture. His mother hung the large photograph over the head of the boy's bed in the hospital.

By this time my little friend had gathered all his forces for a final stand against the tragedy that was consuming his life. He sensed the bitterness of the cup that was being pressed to his lips but kept his teeth shut in stoic silence. He seemed to understand that going to the hospital was his one chance for recovery, and held back the tears in his sad brown eyes when his mother kissed him good-bye. "I'll be a good boy, Mother," he promised, "and when I'm well we'll go back to the island together. Maybe I can skip stones better then."

It was a great blessing that Sister Veronica, Superior of the hospital, had a heart big enough to shelter all the stricken little souls under her care. A special relationship developed between Rafe and this fine, compassionate woman; their friendship deepened as his illness progressed. He was very thin now; the attacks came oftener and he couldn't sleep at night. Sometimes Sister Veronica would find the sleepless boy reaching up to the picture of his mother, tracing the outlines of her face with loving fingers. When sleep would not come to him, Sister Veronica gave him permission to tiptoe down the hall and knock gently at her door. There in

her room he would find comfort and protection until morning.

Little Rafe's candle flickered lower. Disease wrestled for possession of his body but could not lay a finger on his proud, unwavering soul. No word of complaint, no whining at his fate; only a few tears (shed secretly) were Rafe's acknowledgement that his luck in life had not been good.

His mother visited him every day. Then late one dark night, knowing that Rafe's life flame would soon be extinguished, Sister Veronica telephoned for his mother and father. When Rafe saw them in the doorway he reached out his frail arms; and as his mother bent over him his fingers found her face, the dear, real face, for the last time. "Tell me I've been a good boy, Mother," he pleaded. "Yes, Rafe, yes," she sobbed, and pressed his delicate frame in her arms. She lifted her eyes to the photograph above his bed, and saw once more the smudgy prints of his lips and fingers on the beloved picture. A surf of anguish swept over her and, as if to comfort his mother, Rafe's arms tightened closer around her.

The island was very near for both of them now, and it seemed to Rafe that his stones were beginning to skip beautifully at last. Turning to his father he said, "Thank you for being so good to me. I'm leaving Mother with you. Take good care of her." Rafe's river of happy hours was dappled with sunlight, and its gentle current quieted the last flutterings of his stout, tired little heart.

****

HARD-HEADED HOLINESS (Cont'd from P. 6)

Virgin Martyr, Maria Goretti, St. Bernadette Soubirous and others. Take for example Maria Goretti. She lived the life of an ordinary peasant girl. She never did great things in her life, but she knew that falling into sin was against the Will of God, and gave up her life rather than fall a prey to the devil. Why did the Blessed Virgin Mary appear to St. Bernadette? She never performed any great feats in her life up to that time. She was also just an ordinary girl. When she was in school she never received high marks, but she lived by the Laws of God, and was rewarded for her fidelity.

Nowadays the morality of our youth is declining at a rapid pace. Why? Because they never bother to behave themselves during their outings. So let's help them out. Tell them about the "small" sanctity, that some day our nation will be able to have parents and youth that we all can be proud of. How about it?

Niagara Falls is an irresistible lure of daredevils. Many foolhardy men and women have dared death by prancing above its chasm on a tight rope, plunging over the cataract in a barrel, or trying to swim the torrent. Few reaped death, yet many succeeded in their stunts.

The fact remains that only one person won fortune and world-wide fame through his Niagara feats-and this a Frenchman. He was a tight rope walker; an acrobat; a man with nerves of steel. The world knows him as Blondin; his name was Jean Francois Gravelet.

June 13, 1859 saw the first of his celebrated achievements. A multitude of spectators overcrowded both sides of the Falls; among these were such illustrious men as the Prince of Wales, ex-president Millard Fillmore, many governors, and millionaires.

A 3 inch rope, 1,100 feet in length, tautly streched across the Niagara chasm, 160 feet above the lower river. Blondin, carrying a 50-pound balancing pole, walked boldly from the American side, half the distance of the rope. There he sat down, stood up, walked another short span and lay down on the rope with his balancing pole resting on his chest. Arising he turned a somersault and pranced to the Canadian shore. After a 20-minute rest, Blondin carried a chair midway, balanced it, and sat down. The American shore greeted him fresh and unweary an hour from the beginning of his performence.

Later that summer many other more startling feats were accomplished over that abyss. Once he stood on his head, danced a jig, carried out a chair and table, and sat down to a meal. He even crossed at night-half the distance in glare of locomotive lights-the remainder in pitch-black darkness. He also made this perilous trip blindfolded. Another time with his feet in baskets. And twice he walked it backwards. Once he lowered a flask on a rope to the little sight-seeing steamer "Maid of the Mist," and pulled up a drink to refresh himself.

Blondin crowned his Niagara career by carrying his assistant Harry Colcord on his back across this suicidal gorge. On this occasion Mr. Gravelet appeared in gay tights. Colcord wore formal evening clothes. He climbed on Blondin's back, put his feet in stirrups, and clung to a harness. Proudly Mr. Gravelet commenced this breathtaking prance. Slowly he inched along, but

Out approximately 150 feet, Blondin's body craved for a rest. Colcord was instructed to descend. Here his heart almost failed him, for this was not in the program. As the probable alternative either way was death, he alighted and grasping Blondin's hips, stood on the rope which was swaying high above the swirling river. Both fully comprehended that one slip of Colcord's foot would obviously hurl them into the unmerciful rapids.

This dreadful suspence lasted only a moment. Blondin, having recovered his strength, proceeded to terminate this hazardous stunt. But this did not end the mishaps. In midstream, where the rope swayed dangerously, their balance began to waver. Death again laughed in their faces. Colcord's heart was in his mouth, as he clung desperately to his stumbling carrier. It took Blondin a couple of decisive moments to regain balance. He broke into a wild run for life until he reached steadier rope. Here he rested two more times and slowly arrived at shore. The men, weeping hysterically at the sight of their plight, helped them to the ground.

This costly triumph concluded Blondin's performances at Niagara Falls. On stepping from that rope he gained a fortune and world-wide fame. Did he not deserve it?

ooooo oocoo

A NOTEABLE COMPOSITION

Contributed by Veneficus.

The assignment for the sixth grade hygiene group was a composition on anatomy. One promising lad submitted this masterpiece:

"Your head is kind of round and hard, and your brains are in it and your hair on it. Your face is the front of your head where you eat and make faces. Your neck is what keeps your head out of your collar. It's hard to keep clean. Your shoulders are sort of shelfs where you hook your suspenders on them.

Your stummick is something that if you do not eat often enough it hurts, and spinage dont help it none. Your spine is a long bone in your back that keeps you from folding up. Your back is always behind you no matter how quick you turn around.

Your arms you got to have to pitch with and so you can reach the butter. Your fingers stick out of your hand so you can throw a curve and add up rithmatick. Your legs is what if you have not got two of you cannot get to first base. Your feet are what you run on, your toes are what always get stubbed.

And thats all there is of you except whats inside, and I never saw it."

HOW TO STUDY

PETER

Condensed from a letter of St. Thomas Aquinas.

It is a second nature for every person interested in exercising his mind to become wholly absorbed in study. However, since study becomes obstruent in spiritual life, there must be a certain adopted method of studying which will enable us to regulate our studies and not interfere with our spiritual duties.

In order to faciliate for students the task to introduce an appropriate method into their studies, here are a few rules prescribed by St, Thomas:

1) Be slow to speak or approach those engaged in conversation; otherwise you will lose time and fill your mind with distractions which will prevent diligent application to study.

2) Preserve purity of conscience. This will prevent worries-the outcome of voluntary sin.

3) Prayer is vitally necessary because when it is linked with study, study becomes prayer. Prayer is of far greater importance, since it has eternal value. Thus studies can be made more successful and meritorious, Omission of prayer, especially our spiritual exercises, will cause impurity of conscience. It is also important not to neglect the duty of studying in preference to personal pieties,

4) Love the solitude of your cell. You will thus save time and attain a closer intimacy With God.

5) Be friendly to all, but familiar to none. Friendliness, which is charity towards our neighbour, is very pleasing to God. It lightens the burden of study. On the other hand, prevent aggravations and contempt. Good students stay free from familiarities or inordinate attachments.

6) Keep your mind on your own business-especially do not concern yourself with seculars.

7) Shun the outside world which causes curiosity about worldly affairs, excessive talking, hate of solitude, omissions or improper recitation of prayer, and loss of purity of conscience.

8) Imitate the good example of your fellow Religious.

9) Don't reflect by whom a thing is said, but what is said. Truth is to be sought, not eloquence. One should not be offended by the simplicity of the teacher, for on the part of the student, it indicates a lack of sincerity and simplicity to presume to judge teachers.

10) Remove all doubt-spiritual as well as educational.

11) Store up as much knowledge as you can by earnest labor.

(Cont'd on P. 16)

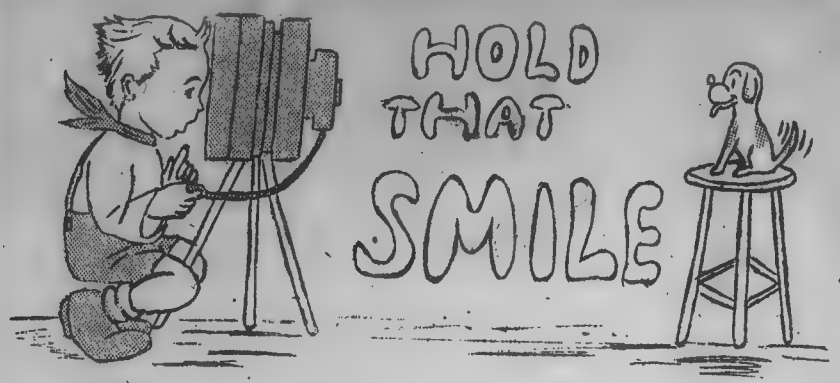

A baker left the gas turned on in his shop one night and upon arriving in the morning, struck a match to light it. The resulting explosion blew him clear to the middle of the street.

A passerby rushed to his aid, picked him up, asked solicitously: "Are you hurt?"

The baker paused in brushing himself off, looked at his shop which was now burning briskly, and chuckled: "Bless you, brother, no! But I got out just in time, eh?"

The man who borrows troubles will never lend smiles.

Where you can't remove an obstacle, plow around it.

Farmer Jones was a real optimist.
He started work one morning with the hired hand.
"Well, Jake," he said, "here we have forty rows to hoe."
Jake took a hoe, spit on his hands and looked rather glum. Forty rows were a powerful lot to hoe.
Farmer Jones decided Jake had the wrong view of things.
"Now, Jake, when we get these two rows hoed, and eighteen more, the piece'll be half done."

Sunshine is delicious, rain is refreshing, wind braces up, snow is exhilarating; there is really no such thing as bad weather, only different kinds of good weather.

Blessed is he who can laugh, for he shall have company.

We extend our heartiest felicitations to Rev. Fr. Julian Katrij, newly-appointed Master of Novices of the Canadian Province-The Sacred Heart.

Selfishly we grieve that Rev. Fr. is going from among us; but at the same time we rejoice that the value of his labors here have been recognized elsewhere, and that he has been called into a wider field, where his talents as a spiritual director, and exemplary life will bear greater fruit.

We wish Rev. Fr. J. Katrij to accept as a token of our affection and respect sincerest wishes for continued success, health and happiness in his new appointment.

-AURORA

"Hello! Is that Fr..... speakin'?"
-"Yes. Who is it?"
"I'm from the Aurora-staff and would like to ask Fr. to do us a favah."
-"Gladly! What is it?"
"Would you be so kind as to have a 'Panachuda' soivice tomorrah fo' the repose of the souls of all the religious that passed away recently?"
-"Who passed away? Are you sober?"
"A whole bunch of ah fellah-religious!"
-"Where did you hear that from?"
"Nowhe'h-I figu'ed it out mahself! You see, last month we hinted fo' some financial aid and ahticles fo' ah papah and have received a so't of dreadful response-ah piggy bank is still empty. So we tho't everyone "kicked the bucket," othahwise they would have sent us some "cabbage."

****

Teacher: "If there are any dumbbells in this room, please stand up."
A pause, then Johnny stood up,
"What! Do you consider yourself a dumbbell?"
"Well, not exactly that, teacher, but I hate to see you standing all aone."

Hard-Headed HOLINESS

JERRY

Nine out of ten people in the world think that holiness consists in saying long prayers, keeping fasts, practicing austere mortifications and penances and in doing extraordinary things for God. Sure it's true, that St. Francis Xavier slept on the altar steps, St. Frances de Chantal walked over her children to step into a convent, and St. Ignatius almost ruined his health with fasts and penances. But these are the saints that spell their names with a capital "S". We will leave these saints aside and study the ones that are not canonized and probably never will be.

First of all, we must know that to be a saint we do not have to perform miracles. We are saints simply by being in the state of sanctifying grace. Many people will say that they don't want to become saints, but ask them if they want to be in the state of mortal sin, and they will also answer in the negative. To be a saint, all we have to do is not to commit mortal sins and to perform our everyday tasks the way they should be performed. Every grown-up becomes a saint simply by asking himself the questions that come naturally to him every day. What I ought to do? When I ought to do it? How I ought to do it? This is the real hard-headed and rock-bottom saint.

To be holy means to do God's Will. Whoever does his duties the way they are supposed to be done, is, therefore, at the same time sanctifying himself. Office work done well, so that you don't cheat the employer out of the money he pays you, is hard-headed holiness. Housework, factory work, study, or any form of labor, done right is a step closer to sanctity. Even youth at a party or at the movies can sanctify themselves. All they have to ask themselves is: 1. Is now the time to sing, read, play, ride or swim? 2. Am I singing, reading, playing, riding or swimming as a decent human being should? If we receive a satisfactory answer for these questions we can be sure that we are drawing closer to the gates of heaven and to sanctity.

Of course, it is harder to become a saint at a party than at communion; at a movie than at Holy Mass; out autoing than at my work; reading a story than helping the needy. But our youth must know that it is not impossible to become a saint in any place, as long as the place is not a sin in itself. This doesn't mean that we do not have to practice fasts that are put down by the Church, but we do not have to overdo them. The saints that did practice severe penances had extraordinary graces from God. We are not all called to that state of life.

People look at the life of a monk as at the only place where people sanctify themselves; these people are sadly mistaken. Let them glance at such people as the

(Cont'd on P. 14).

"MISS LIBERTY"

ROCNY

On New York Harbor on Bedlow's Island stands a gigantic monument, the largest structure of its kind in the world, the Statue of Liberty. It was conceived as a token of mutual friendship on the part of representative French and United States citizens. A group of prominent Frenchmen, among them were Lafayette, Victor Borie, Waddington, Leduc and Frederic August Bartholdi, planned the statue as a present to the people of the United States in appreciation of many acts of sympathy tendered to France during the Franco-German War.

Statue of Liberty.

Frederic August Bartholdi was assigned to develop the project and was sent to the United States to select an appropriate site for the statue. On entering New York Harbor he was so deeply impressed by its natural beauty that he decided one of the islands of the bay would be the most desirable site for the great statue. Bedlow's Island was chosen.

Funds for the construction of the statue, then known as, "The Monument of Independence," were raised by a committee formed in 1874. The French were to furnish the statue; the people of the United States were to provide for the pedestal. The total cost of the statue and the pedestal was about $1,000,000.

The statue was completed in France in 1883 and on July 4th, 1884 Count Ferdinand de Lesseps officially presented it to Ambassador Morton. The corner-stone of the pedestal was laid on August 5th, 1884 and late in June, 1885, the French vessel, "Isere," from Rouen, France, landed the 210 cases containing the parts of the statue at New York. The North Atlantic Squadron accompanied the "Isere" as she sailed into New York Harbor. The work of putting the parts together was begun in May, 1886, and completed in October of the same year. The parts were erected on an iron framework bolted firmly to the stone pedestal.

President Grover Cleveland accepted the statue from France. Then came the big day for the unveiling of the monument. It was October 28th, 1886. With elaborate ceremonies the covering was removed and the statue exposed to the public. Many celebrated persons were present for the event and over twenty thousand paraded in New York in

(Cont'd on P. 15)

SALUTE TO GRIMSBY (Cont'd from P. 4)

hardships, these saintly men were returning to announce to their priestly companions on the Wye River the dismal news of their failure and defeat with the Neutral Tribe who hardened their hearts against the softening influences of God's redeeming grace.

On they walked. When night was closing they saw smoke rising at a distance. Soon they came to a clearing and descried before them a cluster of bark lodges. Here these soldiers of the cross bivouacked for the night.

Early that evening, Chaumont, worn with traveling and overcome with sleep, threw himself to rest on the bare ground. Brebeuf, to escape for a moment the acrid and pungent smoke that filled the cabin, went out to commune with God alone in prayer. The moon was shining brightly that bitter, cold winter night. From the bark lodges came loud laughter and boisterous merriment. Brebeuf walked toward the margin of the woods, when presently he stopped as if transfixed.

"Far away to the southeast," writes Dean Harris, the author of "Pioneers of the Cross in Canada," high in the air, and boldly outlined, a huge cross, luminously bright, moved towards from the land of the Iroquois. The saintly face lighted with unwonted splendor. Tree and hillside, lodge and village faded away, and the huge sign floated westward. The soul of the priest went out in ecstasy, in loving adoration to his Lord and God. It was but another manifestation of God's love for him."

(Years before, embowered in beatific vision, he beheld the angels of Heaven, choirs of Holy Virgins, and the Mother of Jesus Christ gazing graciously upon him. Again the crucified Savior, His head crowned with thorns and His Blessed Mother, with transpierced heart, were before him. They made him understand that, following in the footsteps of the Divine Master, he also should enter on the thorny path that led to a martyr's grave.)

When he returned to himself the cross had faded away; innumerable stars were shining in the sky; he retraced his footsteps to the smoky cabin.

As we already know, these cabins were situated somewhere by the banks of Lake Ontario, because the Fathers were returning to Fort Ste. Marie from Queenston-the only possible way for them to travel being along the banks of the lake. Furthermore, the smaller Indian tribes built their lodges quite far away from rivers or lakes for fear of an unexpected attack from their savage foe. Therefore they usually sought a small creek or pond and settled there.

According to historical facts, the cross appeared to Fr. Jean de Brebeuf: a day's walk from Queenston; by the banks of Lake Ontario; on a small hill-east of a pond.

Incredible as it may seem, right on our property we have all these requisites: Grimsby is approximately

(Cont'd on P. 15)

MISS LIBERTY (Cont'd from P. 7)

honor of the occasion. Three hundred vessels participated in an impressive water parade in New York Harbor. And from that day until this "Miss Liberty" stands fine and proud welcoming pilgrims from all parts of the world to her shrine of freedom and hope.

The Statue of Liberty owes its existence to the genius of Frederic August Bartholdi, a sculptor, who devoted more than ten years to the gigantic task of its erection. The statue weighs 225 tons. Forty persons can stand in the head and twelve in the torch. There are 154 steps from the pedestal to the head, and the ladder in the uplifted arm to the torch has 54 rounds. The star crown of the statue has seven points. The height of the statue from base to torch is 151 feet and 1 inch, and from the foundation of the pedestal to the torch 305½ feet. The length of the hand is 16 feet and 5 inches and of the right arm 42 feet. The thickness of the head from ear to ear is 10 feet. The length of the nose is 4 feet 6 inches. The tablet is 23 feet 7 inches long, 13 feet 7 inches wide and 2 feet thick.

An original model of the statue, now on display at the New York City Historical Museum, shows the left hand holding a section of broken chain. The left arm was later remodeled so as to hold the BOOK OF THE RIGHTS OF MAN in the bend of the left arm.

****

SALUTE TO GRIMSBY (Cont'd from P. 8)

25 miles from Queenston-a distance which can be covered in the course of one day through the primeval forests. On our property we have a pond-east of which is a hill. In this pond there have been discovered several arrow heads-proof that some Indians dwelled here. What's more, there are remnants of a path on the bank of Lake Ontario. This path is directly north of the pond. Most probable they used the pond-water for drinking.

Perhaps someday we shall erect a monument in commemoration of the eventful miracle that occured here. It will be a place of interest and attraction to the hundreds of thousands of tourists that cross the Niagara Peninsula during the summer months. It will also serve as a prelude to the Shrine at Midland for the pilgrims who pass through Grimsby.

****

It is not the victory which gives happiness to noble hearts, it is the struggle.

Everyone was "in the dumps" when we had to bid farewell to Bro. Passivus, renowned chicken-specialist, on his departure from Grimsby. Somehow or other we managed to squeeze out a "For He's a Jolly Good Fellow" for Grimsby's grand old "sunflower."

Bro. Ambrose is rather indifferent about the changes that are occuring at Grimsby and Mundare. He feels quite indispensable-especially among the cows.

Bro. Damien is wearing a broader smile than usual lately. There are two obvious reasons for it: either because of the decreasing number of mouths to feed; or since Lent is approaching, he expects the Brothers to eat less.

A patient at a mental hospital complained of a stomach ache. The doctors took an x-ray and decided to operate. Quite dazed, Dr. William A. Engelbert listed the items he removed from the patient's stomach as: Fourteen cot springs, each 2½ inches long. One spoon handle. Two overall snaps. One soft drink bottle cap. Thirty-one pieces of wire, some of them eight inches long and sharp at both ends. Forty-one rocks. One bolt. One nut.

****

HOW TO STUDY (Cont'd from Page 11)

12) The student must be content with his talents; use his faculties as well as he can, be satisfied with results-not disturbed about comparisons with other achievements.

Observation of the above rules will most certainly bring greater success in our studies and become a stepping stone to our sanctification. Not only will we fulfill the Will of God to a higher degree, but also receive abundant graces toward our spiritual perfection.

Aurora

Edited Monthly by the Scholasticate, O.S.B.M.

Vol. XIV. No. 3 Grimsby, Ontario March, 1950

LENT

When we were young tots, at the commencement of the holy season of Lent, Sister made us pick out of a hat the sacrifice we were to practice throughout the Fast. It ranged from "I'll give up the movies," to "I'll do a good deed daily."

As we matured, our sacrifices increased in severity. Now it wasn't a chocolate bar we gave up during Lent, but parts of our daily meal. For instance, excluding meats from our meals, desserts, and dainties. To abstain from any spirits, naturally, was beyond the question. By the end of Lent, we resembled the late Mahatma Ghandi.

However, now that we're garbed in religious black, we feel indifferent towards Lent. The meals are so prepared that fast feels compulsory. We eat what we get on the plater-namely fish, potatoes, and sauerkraut. We do not practice any voluntary self-denials pertinently to the selection of our meals. Therefore, to utilize this holy season we should turn to our behavior and see if we cannot find some inordinate faults that could undergo some trimming or complete exorcism.

For instance, perhaps we can improve our punctuality-be as quick to obey the bell when it calls us to spiritual exercises, as we are when it summons us to dinner. If we're prone to anger when someone steps on our toe accidently or intentionally, retain a serene countenance- "don't blow your top." Maybe we have a streak of John the Irishman's jealousy who beheld his associate marching with great splendor in the St. Patrick's Day parade: "Here comes our hero. Give me a brick." Or if we have the grudging spirit, which arises from the notion that we're being imposed on when somebody asks us for a glace of water, we immediately snap back, "Get up yourself! You haven't rheumatism." In such a case we should cultivate a daily habit of expressing our charity to others with a favor, smile, pleasant voice and cheerful greeting.

Thus were we to practice these virtues during the Lent instead of mortifying self only at the dinner table, our preparation for Easter will be a complete success.

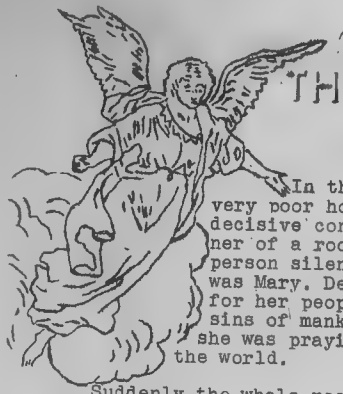

THE ANNUNCIATION

HECTOR

In the dimly lighted interior of a very poor home in Nazareth, the world's most decisive conversation took place. In the corner of a room, knelt the modest figure of a person silently wrapped in prayer. Her name was Mary. Deeply absorbed, she was praying for her people, for the reparation of the sins of mankind, and most important of all, she was praying for the Savior's descent unto the world.

Suddenly the whole room became flooded with a beautiful heavenly light. Amidst this glorious splendor appeared the stately figure of an archangel. His clear, resonant voice broke the still silence as he respectfully addressed Mary: "Hail, full of grace, the Lord is with thee: Blessed art thou among women."

Mary, startled by this strange salutation, was not certain whether it was the angel of light, or perhaps the angel of darkness that had come to tempt her. The good angel, seeing that Mary was uneasy, replied reassuringly: "Fear not, Mary, for thou hast found grace with God. Behold, thou shalt conceive in thy womb and shalt bring forth a son; and thou shalt call him Jesus. He shall be great, and shall be called the Son of the Most High."

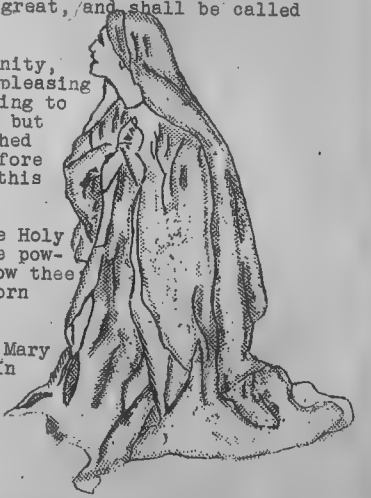

Although Mary had vowed virginity, and was certain that this act was pleasing to God, nevertheless, she was willing to become the mother of the Redeemer; but she did not understand how God wished this to be accomplished. She therefore inquired of the angel: "How shall this happen since I know not man?"

The angel then explained: "The Holy Spirit shall come upon thee and the power of the Most High shall overshadow thee and therefore the Holy One to be born shall be called the Son of God."

The angel paused to hear what Mary would say in answer to his words. In that moment, when the fate of the world depended on her decision,

(Cont'd on P. 8)

ONE TWO THREE

ANDY

It took you, dear reader, a bare three seconds to read the above title, but during that brief space of time 4 people somewhere on this globe have passed from time to eternity. By the time you reach the final word in this article (that is, if you are willing to read that far) nearly 300 more will have also broken the fetters that bound them to our little planet. Sixty minutes from now another 6000 people that perhaps this very minute are making merry and enjoying themselves... will be no more. Every day the cold hand of death touches the breathtaking total of 150,000 human beings.

Truly, these figures prove that a very great number of people die every day. But at this point the inevitable question immediately arises to our mind, "How many of these souls will eventually reach the beatific vision for which their souls were expressly created?" This of course is a question that can never be fully answered, for no mind has as yet sounded the full depth of God's mercy, particularly to those in their last agony. However, *learned theologians agree that more than 50% of the departed souls meet with eternal destruction.

Thus, of the 6000 souls that cross the threshold of time into eternity every hour, over 3000 will never in all eternity see those "pearly gates" of Paradise. Every 60 seconds over 50 souls are cast into the unfathomable abyss of seething fire and unbearable pain. There they will remain... forever...writhing in agony and anguish of soul, knowing that there is no hope of ever escaping those tormenting flames or even of having them in any way alleviated; just as the rich man begged Lazarus to dip the tip of his finger in water to cool his tongue, for he was "tormented in this flame," but even this was denied him.

The true and rightful place of all these thousands upon thousands of miserable lost souls SHOULD have been Heaven. Did Christ not suffer the most horrible death on the cross for them? Yes, He shed His Precious Blood even to the last drop in order that these very souls might not end up where they so unluckily did. But someone might say, "No one ever loses his soul without his knowing and willing it." This is true, but it is also very true that hell to these souls, while they still lived, was never portrayed in its actual reality. To them, eternity meant very little and was rarely if ever, thought of;

(Cont'd on P. 8)

*it is the opinion of

MY GOD! MY GOD!

Why Hast Thou Forsaken Me?

VINCULUM

Christ came*to this sinful world, to expiate sin, which is the abandonment of God by man. In order to atone for this, our Good Savior was willing to take upon Himself the terrible loneliness - the full penalty of sin. This pain of abandonment expressed in the fourth word of His Passion was double: the abandonment by man, and by God.

Man abandoned Him because he denied His Divinity, set up the gallows of torture, influenced the judges, inflamed the crowds, and decided on His crucial death.

The suffering was more painful for the Father, far from absolving Him, condemned Him; far from embracing Him, rejected Him; far from justifying Him, abandoned Him.

This sorrow, this abandonment was so great that the sun refused to shine at that moment. The light that ruled the day, probably for the first and last time in history, was snuffed out like a candle when, according to every human calculation, it *in should have continued to shine. The reason was that the crowning crime of man, the killing of Nature's Lord would not pass without the protest from Nature itself.

This pain and desolation He suffered for each of us, that we might know what a terrible thing it is for human nature to be without God, to be without God's consolation. It was a supreme act of atonement for those who abandoned God, and those who doubt His presence.

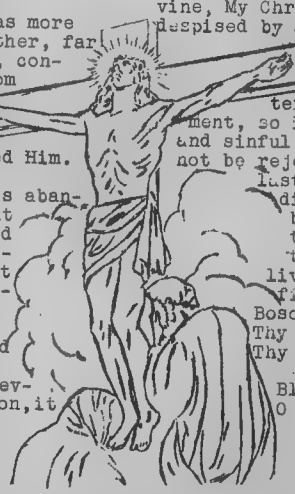

Oh, My Christ, Outcast Divine, My Christ chastised, despised by all for my sake. Thou hast willed to endure the agony of the terrible abandonement, so I, a miserable and sinful creature, might not be rejected at the last hour. Thou didst endure the bitterness of the cross, so that I might live; that I might find rest in Thy Bosom, embrace in Thy Arms, pardon in Thy Hands.

Blessed be Thou, O Divine Outcast!

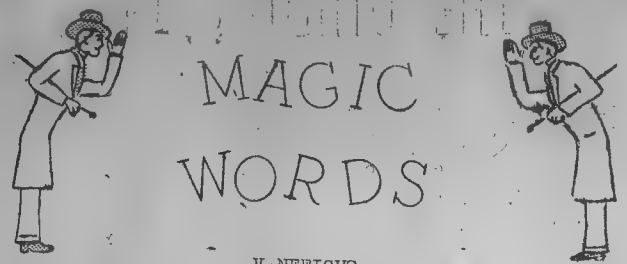

MAGIC WORDS

VENEFICUS

Magic words and sentences are short, simple, handy. How easy it is to say please, thank you, pardon me. These words are easy to use, but do you use them often enough? Do you go around looking for places where they apply?

An elevator packed with people isn't a pleasant place. Everyone in it feels like saying, "Quit pushing!" "Don't talk so loud!" "Get off my feet!" But that tense and nervous crowd can be turned into a pleasant and warm assembly if you just say, "Pardon me" to the people you brush against as you get off. The magic of your courtesy lights up the cab and proves that human nature is not so bad after all.

If you want one of your employees or associates to do something, how much more potent than a command or a brusque order is a simple request preceded by the words, "Would you please?" or "Do you mind?" Filling such a request is a pleasure, not work, and human dignity glows under the warmth of such magic words. You, the user of the words, not only get things done faster and with much less expense and resistance, you also feel grand and good for having remained on the courteous side.

And these words are doubly magical if used when not called for. You may be taking your car out of your garage only to find your door blocked by a truck. The situation calls for resentment. The truck driver should be told he is trespassing on your rights by parking where he is. But approach with a smiling, "Do you mind?" and when he moves his truck give him a warm "Thank you!"

Blame nobody; blame nothing. Just enjoy the balm your own courtesy has brought to your day.

****

This is the final test of a gentleman: His respect for those who can be of no possible service to him.

-William L. Phelps.

THE UNION JACK

MAT

"Daddy," said little Joseph to his father, "our teacher asked us today in school whether we know the history of the Union Jack. If we don't, to have our fathers explain it to us."

"Well, son, it is very considerate of your teacher to ask such a favor. She must have quite a bit of confidence in us men. Okay. I'll tell you the story of the flag, son. Just sit back and listen politely." The boy reclined comfortably in the soft chesterfield.

Mr. Pearson lit his pipe and began narrating.. "The origin of the flag, Joey, stretches far back into history."

"Go on, Daddy, I'm listening," said the curious little student.

"When Richard I came back to England from the Crusades in 1194, he introduced the cross of St. George (which is a red one on a white background), and made it the battle flag of the country.

As years went by, the saint became recognized as the patron saint of England.

In 1222, a decree of the council of Oxford made his festival a national one, and "St. George and Merrie England" was taken as a battle cry.

In 1603, when James VI of Scotland became king of England, simultaneously the beginning of the Union took place. The cross of St. Andrew was combined with the cross of St. George to form the Union Jack of the two nations.

Then in the reign of King George III was passed the Act of Union with Ireland, and the cross of St. Patrick, a red saltire on a white field was added."

"How did the name Jack originate, Daddy?" inquired Joseph in a mild tone.

"There are several explanations for that, son. The term was first used in the Royal Navy. King James I commanded by proclamation that the ships of war of both North and South Britain should fly at their mainmasts the crosses of St. George and St. Andrew combined in a form made by our heralds, and sent by us to our admiral to be published to our said subjects.'"

(Cont'd on P. 10)

ONE TWO THREE (Cont'd from P. 4)

the meaning seemed vague and distant. It was only another word in the dictionary. But NOW...NOW was all that mattered. Now was at hand, ready and waiting to be made use of. Then one day, death finally caught up with them, and then were their eyes opened. Yes, only when they found themselves IN eternity did they fully realize what eternity was and what it meant. They tried to look far ahead...but could see no end, then with fear in their eyes, they looked behind... but saw no escape. Oh, if they could only have another chance, or even a few minutes in which to straighten things out, but alas...too late. Heaven is like a boat that docks at our port but once, if we miss it...we will never get another chance, for it will never return.

A hundred people die every minute. Slightly less than fifty of these get their boat, the rest...miss it. We are the ones who must see to it that not a single soul misses that all-important boat. Prayers, mortifications, little sacrifices, hidden acts of virtue, these are the dollars and cents that will buy tickets for those souls who lost theirs and ensure them a safe and happy voyage.

These few words were by no means meant to be a sermon (as it may have seemed) but only a Lenten reminder of the tremendous possibilities in which we may exercise our apostolic zeal, whether through our wholehearted efforts as missionaries or parish priests, or through our fervent prayers as scholastics and lay brothers. Christ's greatest thirst is for souls, the souls for which He died. Let us not disappoint Him.

****

THE ANNUNCIATION (Cont'd from P. 3)

Mary accepted God's will in resignation and humility as she had done throughout her life. "Behold the handmaid of the Lord; be it done according to Thy word." She gave consent without inquiring whether her decision would bring joy or sorrow, honor or disgrace, exaltation or humiliation. Her's was a heroic decision that affected not only her entire life, but also the destiny of the whole human race.

****

God will not look at you for medals, degrees, or diplomas, but for scars.

HOW TO Study

PETER

We study in order to learn and fit ourselves for the encounters of life.

To study means to apply one's mental facilities to acquire knowledge through the use of books and other appliances, by means of which we acquire new facts, establish new habits, perfect new skills in an efficient and economical way.

For effective study we need a normal mind and a healthy body. The physical conditions include proper amounts of food, rest, exercise, recreation, sleep, good posture, sufficient light, heat, and ventilation. The psychological laws include attention, interest, will, and habit. Study also requires such qualities as precision, promptness, thoroughness, decision, voluntary attention, and moral control.

For greater success we must also arouse interest in every subject; nevertheless, not every subject can be interesting, therefore, it is necessary to apply more effort on our will.

We must introduce encouraging and advantageous methods and overcome the disadvantageous ones.

To acquire the desirable mental habits, we must adhere carefully to the following essential principles:

1) We should make out a daily study program, arranging a definite time for each subject.

2) We should study first those subjects which require fresh attention and later those in which concentretion is easier.

3) We should work in a quiet room which is not too warm and in which there is sufficient light. We must sit in a straight but comfortable chair at a desk or table, and be provided with the materials required to do our work. The materials include note-books, maps, dictionary, textbooks, etc...

4) Understand what is wanted by the teacher in the assignment.

5) Learn to use the textbook properly and understand the purpose of such d vices as the index, appendix, footnotes, maps, illustrations, and vocabulary and should use them frequently.

6) We must consider the assignment as a task for ourselves and not as a piece of work to be done for the teacher.

(To be Cont'd)

THE UNION JACK (Cont'd from P. 7)

Up till that time the fleets had flown as their principal flags the ensigns of their respective countries, but they bore on their bowspirits or foremasts miniature flags known as Jacks, the staffs of which were called Jack staffs. They continued to fly the English or Scotch Jack, according to nationality, on the foremasts, but used the Union Jack on the mainmast.

Other origins have been suggested for the name Jack. Some say it comes from the signature of King James as he signed his name in French or in Latin, Jacques or Jacobus.

And still another idea is that the name was taken from the leathern hats worn by the English soldiers in fighting, the breast of which was decorated with the cross of their patron saint.

Yes, this is the story of the Union Jack, Joey. With this flag Cabot, Hudson, and Cook sailed over uncharted seas and made their great discoveries. It triumphed at Blendheim, Oudenarde, at the Nile, and at Trafalgar.

Today it proclaims equality and independence wherever it waves."

"Thank you very much, Daddy," whispered the young boy. "The class will be surprised when they hear my narration tomorrow."

"Okay, son. It's time for bed-past nine, you know. You'd better run along."

Joseph kissed his father good night and hopped off to his room fully contented.

Workers earn it; spendthrifts burn it;
Bankers lend it; women spend it;
Forgers fake it; taxes take it;
Dying leave it; heirs receive it;
Thrifty save it; misers crave it;
Robbers seize it; rich increase it;
Gamblers lose it; WE COULD USE IT.

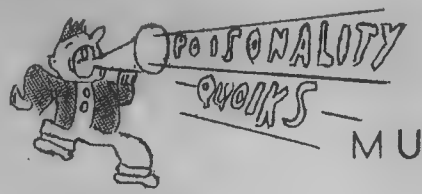

MUNDARE

Brother Adrian:
A man after everybody's heart. Liked by all. Ambition: To be in a monastery where there are scholastics or novices for the rest of his life.

Brother Phillip:
A great, stupendous gardener. Ambition: To buy out all the shaving lotion every "matonu."

Brother Methodius:
Happy old chap that still can't figure out what happened to the letters that some of the younger Scholastics promised to write him. Ambition: To find a hair tonic that is guaranteed to restore hair.

Brother Meletius:
Still Mr. Johnny-on-the-spot. "Nu, nu, cherchu?" Ambition: To find out how to keep on a diet and grow at the same time.

Brother Augustine:
A he-man if ever we saw one. Keep it up, Brother. Ambition: To start a band with the "baniaks" in the kitchen.

Brother Onuphrey:
I'll bet he was thrilled flooding the rink for the novices last year. Why not come here to Grimsby and flood our POND? Ambition: To become a second Syl Apps.

Brother Nicholas:
A great man in the musical world who desires to organize a two voice choir that has been existing for years in Mundare. Ambition: To swing a baton.

Brother Eutimius:
Still dreaming about the bees. Guess he wants to get stung. Ambition: As far as we've heard it's getting back to cooking with Brother Augustine.

****

Once when Harry Collins Spillman was introduced to a meeting in an auditorium, he began: "I am delighted to have the privilege of speaking to you today in this magnificent auditorium. I presume you know the meaning of the word 'auditorium.' It is derived from two Latin words - 'audio,' to hear, and 'taurus,' the bull."

We wish to thank Father Superior for the hockey sticks. Sticks are a lot handier than brooms.

Grimsby is getting to be more like California every day. In January, Bros. Severian and Hilarion took their first swim after the ice caved in under them during a vigorous hockey game.

We intend to have the "Big Ben" from London for our new beadle, Brother Severian. His watch doesn't keep very good time. Maybe it's too nervous from being stared at.

Brother Sam wants to prop up his house (apple box) with a forty foot pole. He's afraid that, if a good wind came along, he's liable to land back in Sundare...House and all.

****

THE WORRIED STAFF

Getting out a paper is a picnic!
If we print jokes, people say that we are silly and vulgar.
If we don't, they say we are adolescent and too serious.
If we publish original matter, they say we lack variety.
If we print things from other papers, we are lazy.
If we are rustling news, we are wasting time.
If we are not, we're not attending to business.
If we print local stuff, they say we hurt other people's feelings.
If we don't print contributions we lack appreciation.
If we do print them, the paper's full of junk.
Like as not some one will say we stole this from some other paper...SO WE DID...

Newly appointed co-editors. Bros. Michael and Patrick.

Aurora

Edited Monthly by the Scholasticate, O.S.B.M.

Vol. XIV. No. 4 Grimsby, Ontario April, 1950

AT EASTER

May life fulfill,
in happiness,
The promise of this
Day--
His Presence always
in your heart--
His love to guide your way!

The Staff

Love alone is wisdom; love alone is power. And where love seems to fail, it is where self has stepped between and dulled the potency of its rays. -George Macdonald.

THE RESURRECTION

ANDY

It was early morning. Everything was pervaded with a deep stillness and quiet, for the whole countryside of Judea was still steeped in pleasant slumber. Everywhere reigned a beautiful, calm peace. In the faint morning twilight, the few remaining stars twinkled feebly, then, one by one finally faded into the soft blueness of the early morning sky.

In the deathly silence of the dark sepulchre, a strange but very significant thing took place. The Body of Jesus Christ that had lain lifeless for three days, stirred, then rose from the cold stone slab that had served as a temporary resting place. An almost unbelievable change had taken place. The magnificent splendour of His immaculate snow-white robe and the ravishing beauty of His Divine Face were utterly beyond the capacity of human conception or description. A soft white light and warmth radiated from the Five Wounds and Divine Face, illuminating the sepulchre's dismal interior. Majestic glory and immense power had now taken the place of the most profound humiliation and earthly frailty.

But was this really the same Christ that had been crucified only three days previously? It couldn't be... why His battered Body didn't even have the slightest resemblance to that of a human being. And His Face...or was it a face, was disfigured beyond all recognition, reduced to nothing but a shapeless mass of black and blue swollen bruises and deep cuts covered with ugly spittle. Why, He was so weak from the brutal lashing and stabbing thorns that He could carry His cross only part of the way to Golgotha. And yet it must be Him, for the sepulchre had been strictly guarded and no one had even dared to come near. Yes... it is Him, for such a marvelous change could be brought about by only one Person...God Himself. Thus, unseen by anyone, Christ had passed through the stone and gently faded into the

(Cont'd on P. 10)

AN ARTIST... A SAINT

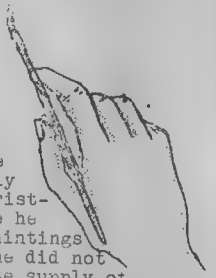

VENEFICUS

When we hear the word artist mentioned, we do not think of a saint, especially nowadays. However, upon turning the pages of history back a few centuries, six to be exact, we come upon a young Dominican Brother who was both artist and saint. His full name is Blessed Fra Angelico Giovanni da Fiesole. Fra Angelico (Angelic Brother) is the shorter and more common form.

He was born near Castello di Vicchio in the province of Mugello, Tuscany. Guido was the name given to him at his Christening, and his father's name being Pietro, he was known as Guido de Pietro. In the prime of his youth he was called by God to a higher state in life, and entered the Dominican monastery at Fiesole with his brother Mugello, Fra Benedetto da Fiesole, in the year 1407.

During his residence at Foligno, Fra Angelico came under the influence of Giotti, a famous painter, who started him on his career in art. His paintings are quite simple, but one senses an air piety about them. He was convinced that to picture Christ perfectly one must be Christ-like; therefore he prefaced his paintings by prayer. As he did not have an adequate supply of equipment his work was rather dry and hard. His spirit, however, glorified his paintings. His noble, holy figures, his beautiful angels, robed with hues of sunlight and sunset, and his supremely earnest saints and martyrs overflow with the sincerity of religious feeling. He painted nothing but religious subjects, and preached beautiful sermons with his brush.

On account of the struggle between Gregory XII and Benedict XIII for the pontifical throne Fra Angelico was forced to leave Fiesole and go to Foligno and from there to Cortona. At Cortona are found some of his best pictures. It was at Florence, however, where he spent nine years, that he painted his most important works.

He tried to lead others to share his joy in religion by the most beautiful paintings of heavenly things, and

(Cont'd on P. 9)

TERRY

Though this sunrise was just another, it, however, still clings persistently to my mind. Hence, from nowhere, dazzling golden-red rays sprang to decorate the eastern skies and to eventually produce a spectacular technicolor cinema, which Hollywood would pay millions to have reproduced on the screen:

The clouds represented armies of individual personages, as that of angels in lovely blue and pink dress, carrying fiery swords and bugles and conquering with flying pace vast glorious skies, thus clearing the way for the King of Kings, the majestic Lover of Mankind. As His presence drew nearer, His immediate messenger appeared with marked, blinding beauty of illustrious gold. The numerous divisions of Angels divided into two neat files to form a Guard of Honor. As He appeared, they bowed reverently in deep adoration of the Almighty. Even Mother Earth was aware of this great moment, for she, from her immaculate white gown, changed into a sparkling, radiant maroon attire with joyfully glittering diamonds...and expressed Her sentiments of gratitude and love for Him, because of His unbounded mercies and love to us.

Having smiled paternally, acknowledging all, He sped on to convey His light and joy to other worlds....

@@@@@@@@@@

Go as far as you can see, and when you get there you will be able to see farther.

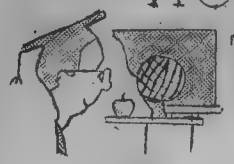

HOW TO Study

PETER

7) We should study actively with vigor and determination, and not lose time in getting ready for study. We should sit down and begin work at once, concentrate on it, cultivate the will to learn. We should also develope a proper attitude toward our work.

8) We should learn to do two kinds of reading. Rapid reading to find the major points or to make a survey of the lesson. Deliberate and critical reading of such material as problems, directions, explanations, and any material which must be mastered or interpreted. Here we must also analyze any confusing statements.

9) We must connect each day's lesson with the lesson of the previous day. This means that we must begin our study by recalling the main points of the lesson of the former day, thus we get to know the relationship of the important points with one another.

10) Before memorizing material, we should first get the meaning of the ideas to be remembered and use logical connections whenever possible.

11) We should always briefly outline our lessons, and take down important points for review purposes.

12) We must work independently, which means that we should learn to form our own judgements, to solve our own problems, and seek help only after we have exhausted our own resources.

13) We should test our preparation by being able to express the ideas in the text in our own words; by summarizing each paragraph; lastly summarize all important points.

14) Prepare each lesson every day, through which we get the habit of regularity and of punctuality.

15) We should try to put into practical use the facts and information which we have acquired. This we should do as soon as possible and as much as possible by thinking, talking, and writing about the subjects and things which we have learned.

16) We should make use of such aids as the index, appendix, notes, vocabulary, illustrations in his text, and of such reference and source materials as books, magazines, encyclopedias, dictionaries, and the like.

(Cont'd on P. 9)

...So Can I

WATTY

Johnny was a regular fellow in town. When still a young lad, he had high aspirations of becoming a priest. But during the war he had grown up into manhood and these aspirations no longer interested him. While reflecting one day on his boyhood fancy, he concluded that it was actually nothing but a childish dream.

"What can the priesthood hold for me?" he thought. "Who wants to be locked up in a seminary or monastery with dried up monks? The chances for heaven are the same everywhere. You don't have to be a priest or religious to save your soul. Anyway," John said to himself delusively, "God didn't call me. I'll just stick around and have a good time." Thus John tried hard to drown the faint voice of conscience that called him to something above the mere ordinary.

He was working already and making good money. So, when Saturday came around, he made certain that he had a good time. The sky was always the limit. On Sunday, he somehow managed to squeeze in for the 11:30 Mass. It lasted only twenty minutes; no sermon; just the usual collection. He kept the commandment to the letter: "Hear Mass on the Sabbath Day."

However, one particular Saturday, for some unknown reason, he seemed to have lost some of the pep that former Saturdays were full of. Even though he had slept till late morning, he still felt drowsy. Downheartedness was written all over him. After breakfast, he went downtown to meet some of the boys, thinking that perhaps this would clear away all those gray clouds. But things, as if purposely, just didn't seem to click. So, with a glum, "see you later, fellows," he dejectedly returned to his home.

In the evening, confessions were heard at the local church. Johnny decided to calm himself by going. After confession, instead of rushing out of the church as he usually did, Johnny knelt down: and was engrossed in pensive thought.

Father Vincent finally came out of the confessional. As he was approaching the sacristy, he glanced about and noticed a lone figure kneeling in the side pew. Startled somewhat at this unusual occurrence on a Saturday night, he beckoned the penitent into the sacristy.

"What's the matter, John?" he asked. "No friends tonight?"

"No, it's not that, Father," replied the troubled youth, "I just don't feel going out. I've been feeling

bad all day today."

"Well, what's the trouble? Out with it!" demanded the priest in a genial tone.

"Father, I've been thinking: This world seems so very big; there's plenty to do for everyone, yet somehow, I feel out of place in it."

"Why should you feel out of place? You have a good home, a good job. What else could a fellow your age wish for?"

"Well, Father, it's like this," continued Johnny. "When I was just a boy, I had always dreamed of becoming a priest, and though I had given up the idea for some time, I think that now I'd like to go ahead and try it out."

Father Vincent toyed thoughtfully with his breviary for a while, then remarked, "That's a wonderful idea. But are you certain that this is what you desire?"

Without hesitating, Johnny replied, "Yes, Father. I would like to try the religious life out and see if it's for me."

"So you want to become a religious?" his voice showed signs of approval.

"Yes, Father," he insisted tritely.

Father Vincent smiled. Putting his hand on John's shoulder and walking over to the door with him, he said, "Think it over for a while, then come back next Saturday."

Johnny thanked Father Vincent for his laconic advise. Then leaving the church, he walked over to the dance hall. For a moment he just stood at the door and looked...the sight was so congenial that he turned around and strolled over to the park across the street.

* * *

Deeply submerged in thought, Johnny did not hear the footsteps of Tim, his intimate friend who, while dancing, noticed Johnny's abrupt departure from the hall. Wanting to know the "why and wherefore," Tim left the dance hall in search of him.

"Hi, John," he called. "what's the trouble? You look worried."

"Nothing! Nothing! I'm just trying to think," he said.

"Think!" exploded Tim. That's a laugh. Since when have you become a contemplative?"

"I'm in no mood for wise cracks. This is a serious matter. I'm trying to make an important decision."

Tim's eyes widened in interest. "What about?"

"Well, don't laugh when I tell you," insisted Johnny, "I want to enter a religious order."

"What? Enter a religious order?" gasped Tim.

"I'm not kidding," he said persistingly. "This has been on my mind for a long

(Cont'd on P. 11)

AN ARTIST...A SAINT (Cont'd from P. 4)

by presenting, with all his tender genius, the stories of the Bible. He painted the sorrows of Jesus as well as His triumphs. These were sad days in the life of Fra Angelico, and he wept as he painted the Crucifixion.

Later he painted in the Vatican for Pope Euginius who, noticing the piety of Fra Angelico, offered him the place of Archbishop of Florence. He declined, however, on account of his modesty and devotion to his work. Fra Angelico continued his work until, at the age of sixty-eight, he died and was buried in Rome in the year 1455. Many of his paintings are now exhibited in famous national museums.

This short biography goes to show us that no matter what state of life a person is in, he has no right to say that becoming a saint is too difficult for him. For although there are many of us that will perhaps never attain sanctity, yet there are none that cannot strive to achieve it.

****

HOW TO STUDY (Cont'd from P. 6)

17) We must review frequently, which leads to successful mastery. Each class period should start with a brief review of the work of the preceding day. Each period should close with a brief summary of the work just completed. A review at the end of each week of all the material taken in that time. A formal review before examinations. This principle causes no cramming.

18) Develop an interest in school subjects.

19) Lastly we must try to excel, which means that we must not be contented merely to "get by." We must convince ourselves of the genuine value of doing well in all schoolwork. We must have faith in ourselves and be able to attack our work with confidence and satisfaction.

We must remember that it is quite impossible to put into practice any method of study, unless we read and record it time and again, thus reminding ourselves of the more important points which must be adhered to in our daily study routine.

All these points if adhered to, will increase our ability to study, and will certainly bring many satisfactory results.

@@@@@@@@@@

Dr. Kidd, a well-known preacher of Aberdeen, Scotland, in bygone days, once spied a man sleeping peacefully through all his fulminations. He lifted his bible and threw it with unerring aim at the head of the offender, shouting, "If you don't hear the Word of God, I'll make you feel it."

THE RESURRECTION (Cont'd from P. 3)

morning twilight.

The sun had now almost completely pulled itself over the horizon and was sending resplendent streams of light over the whole magnificent landscape. Its bright rays penetrated and mingled with everything, transforming the dewdrops left by the morning mist into millions of little diamonds that sparkled and shimmered on the fresh green foliage of trees and plants. This was the third morning after the triumphant crucifixion, and the guards, weary from their tiresome night watch, had dozed a little towards morning.

One of the sun's bright beams shone on the face of one of the guards and annoyed him. He grumbled something under his breath and listlessly shifted his position away from the sun. With his eyes half open, he cast a disgruntled glance at the large stone that barred the entrance to the sepulchre. But suddenly, his eyes widened, his mouth dropped open, and gasping, let out a cry of dismay. His companions, aroused by the commotion, rubbed the sleepiness away from their eyes, when glancing up, looked to see what the trouble was. With unfeigned disbelief they rubbed their eyes a second time, for there before their very eyes stood a beautiful, heavenly figure, "His countenance was like lightning," and he had on a "dazzling rainment" that was "like snow."

The stone that lay across the entrance to the sepulchre was very massive, but the angel seemed not to notice its size or great weight, for, without any apparent effort, the stone was overturned and thudded heavily on the ground. The soldiers, dumb with terror and fright at such an awesome phenomenon, could scarcely budge a finger, and "became like dead men."

The Pharisees had apparently triumphed, when they had crucified Christ. However, their triumph was synthetic, lasting but three short days, since it consisted in putting an innocent Man to death... the death of the cross. Christ also triumphed, but it was overwhelming in its cause and its consequences. Christ's triumph consisted in rising from that very death, and thus, by defying all laws of nature, proved that He was the true Son of God. Moreover, His triumph is indomitable, for it has victoriously withstood 2,000 years of inhuman persecutions and will continue to do so till the end of time.

****

In China an American woman journalist watched a frail Sister cleansing the gangrenous sores of wounded soldiers. "I wouldn't do that for a million dollars!" the visitor remarked. Without pause in her work, the Sister replied, "Neither would I."

SO CAN I... (Cont'd from P. 8)

time; I always kept putting it off, but this time I mean to carry it through."

"Wait a minute!" retorted Tim. "Hold it! Don't you realize who you are? Why you've got a girl friend on every block, and there isn't a pool room in town that you haven't been in. They just don't take people like you for religious. You have to be good, you have to go to church every day and even twice on Sunday. You have to pray hard; get up early in the morning. And you? Why you can hardly keep your eyes open for the 11:30 Mass on Sunday."

"O.K! O.K! I didn't ask for a sermon. What you've said is true; but aren't the monasteries full of people who, before they entered, lived ordinary lives just like yours and mine? They certainly weren't born religious. They had to start once too. Remember when Father Vincent told us one time that St. Augustine was one of the worst men the world had known and now he's one of the greatest saints? Well, if he can do it, so can I." He emphasized the "I".

Tim shrugged his shoulders. "It's up to you, Johnny, if it's what you really want then I wish you the best of luck." As he was speaking, he took Johnny's hand and clasped it tightly, then retraced his steps to the dance hall.

The following week flitted by quickly. When Saturday came John kept his appointment with Father Vincent.

"Well," inquired the priest, "how do you feel about everything now?"

"Good, Father. I'm determined to see it through," replied John anxiously.

"I spoke to the superior of the monastery and he is willing to accept you. When do you intend to enter?"

"I'd prefer the first of September."

Father Vincent approved. He then imparted his blessing on the aspirant and told him to pray hard, study well, and above all, never to sheathe his sword.

Today Johnny is a priest. He proved to himself and to others the theory he upheld during his debate with Tim on the park bench. That "if others can do it, so can I."

****

Edible means something good to eat, as a worm to a toad, a toad to a snake, a snake to a pig, a pig to a man, and a man to a worm.

Recently Brother Sam discovered an axle missing from the tractor. However, it is being put to a better use than formerly, mainly, that it is developing the muscles of a Brother.

****

The flu paid a visit to Grimsby. It kept Brother Bart quite busy, for the patients kept increasing every day. Incidently, his thermometer almost melted away from use.

****

April Fool had its share of jokes this year. However, there was one that was really outstanding. The floor, being waxed early that morning, was almost the cause of a tragi accident, for, you see, one person almost broke his back trying to walk on it.

@@@@@@@@@@

TIME FOR EVERYTHING

Take time to work - it is the price of success.
Take time to think - it is the source of power.
Take time to play - it is the secret of perpetual youth.
Take time to read - it is the fountain of wisdom.
Take time to be friendly - it is the road to happiness.
Take time to dream - it is hitching your wagon to a star.
Take time to love and be loved - it is the privilege of the gods.
Take time to look around - it is too short a day to be selfish.
Take time to laugh - it is the music of the soul.

A man is like a tack: He can only go as far as his head will let him.

Aurora

Edited Monthly by the Scholasticate, O.S.B.M.

Vol. XIV. No. 5 - 6 Grimsby, Ontario May - June, 1950

CHRIST IN THE BLESSED SACRAMENT

On one of his visits to the north of his diocese, a late Newfoundland bishop, accompanied by one of his priests, arrived at a small outpost where there was not a residing priest. The shops were all open laden with fish from Labrador and the men had been hard at work all day spreading the cod to dry under the broiling midsummer sun. The bishop's assistant placed the Blessed Sacrament in the tabernacle of the little church and he and the bishop, tired after a long day's journey, retired for the night. They were housed in the presbytery that adjoined the church.

In the middle of the night the priest was awakened by a knock at his door. It was the bishop, who asked him whether he had locked the church. "Certainly, my lord," he answered. "Well," said the bishop, "there are lights there and quite a disturbance. Perhaps you had better go and see what is the matter."

The good priest hurriedly dressed and went over to the church. To his astonishment he found it crowded with men, women and children, all devoutly paying visits to the Blessed Sacraments. To satisfy his curiousity, he asked one of the men how this had happened, especially after they had been working so hard all day.

"You see, Father," answered the man, "it is not every day we have the honor of a Guest like this in our harbor and we would not leave Him alone all night. So we sent word around to the people, and they all offered to come and spend the night with Him."

This example teaches us how envious lay people are towards us, religious, for the many privileges we have. To see Jesus in the Blessed Sacrament, they must journey far, perhaps a few miles, as in the country. We but have to take a few steps to adore, speak and converse with Him. Through His Glorious Presence, each monastery becomes a Heaven upon earth to which His tired children can come and be strengthened and be sustained by the Living Bread of God.

(Continued on P. 12)

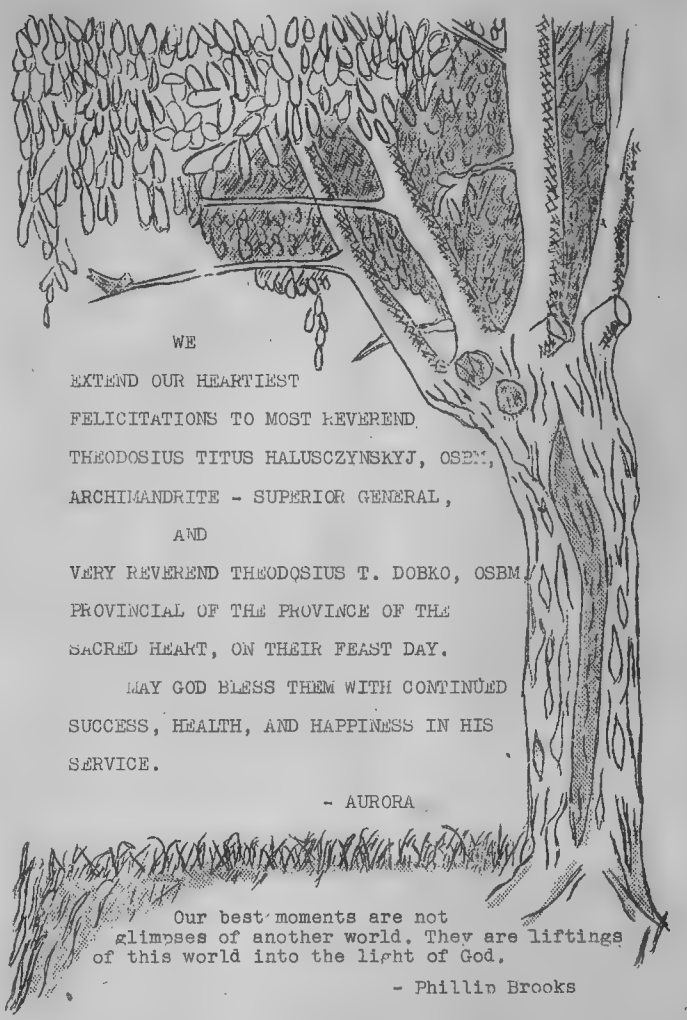

WE

EXTEND OUR HEARTIEST

FELICITATIONS TO MOST REVEREND

THEODOSIUS TITUS HALUSCZYNSKYJ, OSBM,

ARCHIMANDRITE - SUPERIOR GENERAL,

AND

VERY REVEREND THEODOSIUS T. DOBKO, OSBM

PROVINCIAL OF THE PROVINCE OF THE

SACRED HEART, ON THEIR FEAST DAY.

MAY GOD BLESS THEM WITH CONTINUED

SUCCESS, HEALTH, AND HAPPINESS IN HIS

SERVICE.

- AURORA

Our best moments are not glimpses of another world. They are liftings of this world into the light of God.

- Phillip Brooks

THE EMPIRE STATE

HECTOR

The outstanding feature of this vast structure is its height, which is 1250 feet from the pavement level to the top of the mooring mast. It is the largest office block of its kind in the world. The steel framework of the Empire State is clothed externally in limestone with a brick backing and a chrome-nickel-steel rim. The buttressing forms at the lower part of the building are set back from the street lines, their supporting forms extending about 350 feet, or 29 stories about the steet level. Above them rises a tower of 55 stories, nearly 700 feet high above its base line and 1050 feet above the sidewalk.

This mighty peak of New York's skyline, tallest of all tall buildings, a marvel for the sight of men, a challenge to their awe, an inspiration, and a mighty servant for the performance of their business requirements.

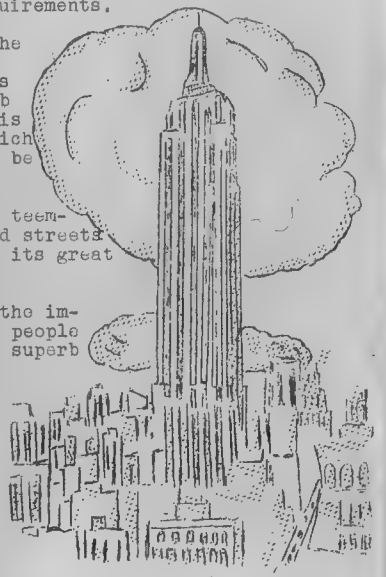

Up there among the clouds, the drum beat of New York is stilled; the nervous staccato of the city's life is left behind. In the superb heights of Empire State the mind is free. Here where the real work which is the life block of New York can be achieved restfully.

Serenely it climbs above the teeming sidewalks, the traffic crowded streets of the famous cross roads. Around its great base hurry the jostling throngs.

From the swarming sidewalks the impatient traffic of motor cars and people afoot, the Empire lifts itself to superb isolation unbroken quiet, serene aloofness. Its base, five stories high, feels the thrill of New York. Its soaring tower set well back from the sidewalk, brings restful freedom as it rises in simple, majestic beauty to heights never before reached by mortal builders.

THEOTOKIA-DOGMATIKA

ROCNY

If one were attending the Vespers of the Byzantine Rite on a Saturday evening, he would notice that in concluding the Stichera of Κύριε ἐκέκραξα or Hospody Vozvach, the choir sings a troparion in honor of the Blessed Virgin. Although, in the Divine Office, there is quite a number of troparia which sing the praises of our Lady and, for that reason, are called Theotokia or Bohorodychny. Those, however, sung at Saturday's Vespers at the end of the Hospody Vozvach Stichery are of a greater significance than the ordinary Theotokia, for they not only mention the Blessed Mother, but, in a special manner, treat of the dogmata of our faith, especially those concerning the Mother of God. Therefore, they are called Theotokia-Dogmatica or Bohorodychny-Dogmaty*. There are eight of them, one for each musical Tone. Here they are in an English translation from the Greek Paraklitiki, the 1885 edition published in Rome:

1) Let us praise in song the Virgin Mary, the gate of heaven, the song of the angels and the pride of the faithful, who begot worldwide glory of mankind and gave birth to the Lord: for she stood forth as the heaven and the vessel of divinity, and destroyed the wall of the enemy, introduced peace and opened the kingdom. Having her, the support of the faith, we have a defender viz., the Lord who was born of her. Be of good courage, therefore, be of good courage, people of God; for He shall wage war with the enemies as the Omnipotent.

2) When grace came the shadow of the law passed; for as the burning bramble was not consumed, so also the Virgin gave birth and remained a virgin. Instead of the pillar of fire, the righteous sun shone, and instead of Moses came Christ, the salvation of our souls.

3) How may we not wonder at thine bringing forth of the

* The more recent Liturgical books and the Typikon refer to them as such, whereas the Greek Paraklitiki simply title them "Theotokion."

God-man, oh all-reverenced? For thou didst not accept the temptation of man, oh all-blameless! Thou borest, fatherless, a Son in the flesh, who was begotten, motherless, of the Father before all ages, who in no wise suffered a change, nor a mingling together, nor a division, but kept the properties of each of the two substances intact. Therefore, Virgin Mother and Mistress, beseech Him to save the souls of those who rightly confess thee as the Mother of God.

4) For thy sake David, the Prophet, the father of God, melodiously shouted out with joy about thee to Him who did magnificent things for thee, saying: "At thy right hand stood a Queen." For He presented thee as the protectress of life, because God was pleased to become man of thee, without an earthly father, in order to remodel His image ruined by passions. He found the wandering sheep trapped in the mountain, placed it on His shoulders and brought it to the Father, and, according to His own will, He united it with the heavenly powers and saved, oh Mother of God, the world, Christ, having a great and abundant charity.

5) In the Red Sea the image of the unwed Maiden was once written. There Moses was the divider of the waters, and here Gabriel, the servant of a miracle. Then Israel walked across the bottom of the ocean without getting wet; now the Virgin gave birth to Christ without seed. The sea, after the crossing of Israel, remained impassable; the Immaculate, after the birth of Emmanuel, remained chaste. He who is and always was, appeared as man; God have mercy on us.

6) Who shall not bless thee, oh all-holy Virgin, and who shall not praise in song thine wifely birth? For before all ages, from the Father, shone the only-begotten Son, and He came forward from thee, oh chaste one, unutterably becoming flesh. Being God by nature, He, by birth, became man for our sakes; not divided into two persons, but being recognized inseperably in two natures. Beseech Him, oh Holy and All-blessed, that our souls may be pitied!

7) Thou wast recognized as a preternatural mother, oh Mother of God! For, above all reason and thought, thou remainest a virgin, and the marvel of thine giving birth no language can express. For marvelous was thy conception, oh chaste one! and incomprehensible the manner of thy bearing, because, where God wills, the order of nature is overcome. Therefore, all, knowing thee as the Mother of God, implore thee earnestly, pray that our souls be saved.

8) The King of the heavens, on account of his love for mankind, appeared on earth and dwelt amongst men. For, of a holy virgin, He received flesh, and from her He came forward with an assumption. He is the One Son with a double nature, but not a double essence. Wherefore, truly proclaiming Him as perfect God and perfect man, we confess Christ our God; beseech Him, unwed Mother, that our souls may be pitied!

My First Gift To Mother

WALLY

January was at length coming to a close. I was then only 13 years old, and worked after school at a grocery store. The money I earned gave me a grown-up feeling, and set my heart burning with an ardent desire to show the dearest person on earth my love and gratitude. I had resolved to buy a gift for Mother on "Mother's Day."

February and March glided swiftly by and April, in turn, faded into May, the month of blossoms and flowers, the Month of Mother. I had used my money sparingly, so by then my weekly savings amounted to a fair sum.

During the week preceding the second Sunday of May, I went to one of the main department stores to purchase a gift. I did not stop at the flower department, for flowers were too common a gift - Mother deserved something special. I hesitated at the silverware section, but one glance at the price tags bade me continue my quest. As I passed the jewellery counter I noticed a small golden cross attached to a gilded chain, lying in a small velvet-covered gift box. Its exquisite beauty intrigued and convinced me that this would be the most appropriate gift possible. I paid the necessary amount and left the store with a light heart and a merry tune on my lips.

Returning home, it occurred to me that there was still a two-dollar bill left in my wallet. As all my earnings were set aside expressly for this occassion, I felt that even these two remaining dollars should be used to make Mother's Day still happier for Mother. But what else could I buy?

In this phase of thought I passed by the parish rectory. Then a bright idea came to my mind. Immediately I retraced my steps to the pastor's residence and with the remaining money I decided to have a Mass celebrated in the intentions of Mother. The Rev. Father, as if interpreting my thoughts, typed my offering on a little card, thus: "The Holy Sacrifice of the Mass shall be offered by Rev...in the holy intentions of my Dearest Mother, Mrs... on Saturday, May...at 9:00 A.M. Signed - Your Son."

The second Sunday of May dawned into a beautiful noon. The time that I chose to make the presentation was just before dinner. Jubilantly I entered the dining room, but,

(Cont'd on P. 13)

WHAT IS A SCHOLASTIC

JIM

He is one whose time is occupied with classical studies; his mind is busy gathering wool in far away places. He knows the answers to all questions except those that he himself must answer. He likes to participate in sports and converses about them readily. He can imitate a teacher better than anyone and eagerly awaits the day he can say to his professor: "servus collega." His presence is agreeable to everyone, and his countenance expresses interior happiness. His contrition surpasses his outbursts, and his will is under constant development. He loves receiving letters, but isn't fusy about answering them. He's full of pranks throughout the year with a double dose on April Fool. He despises worldly events and craves not for its pleasures. Many envy his happy life, yet timidly hesitate to follow it, for, along with the many joys, are attached obligations that require a virile character to fulfill.

@@@@@@@@@@

QUESTION ABOUT CREMATION

Two morons were walking down the street, very tired and thirsty. One said to the other, "Boy, oh boy, what wouldn't I give for a cooling bottle of milk." In a few minutes they passed a place which said, "Crematorium." The second moron said, "Don't worry about a thing. I'll go in here and get us one." His pal waited outside for him and in a moment he emerged with collar askew, his tie up under one ear, his lip torn open, and his eye blacked. "What happened to you?" asked his waiting friend.

"Gosh," said the other one, "I don't know. They must be crazy in there. I went in and saw a lot of people standing around dressed in black and crying their eyes out. All I said was, 'What's cooking?' - and this is what they did to me."

=my girl, Mary

HECTOR

This incident took place somewhere on a naval ship in the far east Pacific.

The sailors, their faces tanned from the sultry sun, are doing their daily routine. Among them a young sailor, a blond fellow of about 20 years is seen busily doing his task on the ship. Not that this man does not resemble the rest of his mates, but the cheerfulness and light-heartedness he always possesses is what catches the eye of his fellow sailors. He seems to have a smile stored up for everyone. When asked what makes him so cheerful, he simply replies, "My girl, boys. She is the most beautiful person in the world. Her attire is as bright as the morning dew and her features resemble somebody out of this world. There isn't a moment that I don't think and dream about her. My parents never omit mentioning her goodness and how frequently she consoles them in their troubles. And how solicitious she is about my return. Perhaps someday I'll be able to show her to you."

Time passed on, days hanged into weeks, weeks into months, when finally he received his furlough. As the ship pulled into the harbor, the young sailor said to his mates, the first thing he intends to do is go and see his girl friend. His friends agreed to tag along.

When walking down the street the young sailor went into a florist shop to buy some orchids. "We haven't any orchids. Will a corsage do?" the florist asked. "No, nothing but orchids. Thanks just the same. I'll try the shop down the street."

He tried another shop; his friends remained outside discussing how particular he is about the flowers. Fortunately, this florist had what he wanted.

With the flowers in his hand they hurried to his girl friend's home. After a short walk they suddenly stopped before a beautiful, enormous mansion. Large, stone steps lead toward the huge, mahogany doors of the main entrance. They walked up the steps and inside before them lay a rich marble floor. The sailors hesitated; he bid them to follow him. They stood a partial way inside while the young sailor proceeded. As they looked on, they noticed him approach a lone figure silhoutted against the colored light of a stainless glass window. The soft rays of the sun flooded her blue mantle and her brunette hair glistened like a crown of diamonds She seemed to be smil-

(Cont'd on P. 14)

A GIFT of HAPPINESS

JIM

Did you ever wish to go for a walk into the country on a summer day? As you carefreely walk down a winding path on both sides of which lofty trees gloriously spread their spacious branches, your heart, entranced with Nature's beauty, leaped with joy. A gentle breeze refreshes your weary mind, and occassionally you stoop to pick a flower the petals of which you inadvertently pluck as you linger on. You pause to rest in the shade of dense foliage, and as you lay your head on a soft green pillow of grass, you feel like in the garden of Paradise. The melodious singing of redbreasted robins mitigates your pains and sorrows and rocks you into a peaceful slumber. Even the inhaling of air becomes lighter and lighter.

This is a pictorial description of a soul consecrated to one of the noblest of all professions - to that of the service of God in Religion. Its heart abounds in ineffable happiness as it walks through the field of life. It has been chosen to serve God, the Creator of all beauty, a task that receives nothing in return but happiness, happiness, and more happiness. To this divine profession many are called, but few accept the invitation. They that do are blessed ones in life, for, with their entrance into monasticism, they receive a gift of happiness. For, what is happiness, if not to be fully contented with self and know that He is also. The purpose of life is to prepare one self for eternity. He who faithfully adheres to the Call of Christ simultaneously assures himself that his holy death shall be but a transit from temporal happiness on earth to perpetual bliss in Heaven.

The life of a soul consecrated to God is that wished-for walk in the country. As it strolls along the winding road that terminates at the Gate of

(Cont'd on P. 16)

SIV

Many of us have a great satisfaction when we read interesting facts about astronomy. But many a reader might say that all that is a mere fairy tale, which tells the people about giant masses of solids, liquids or burning gasses floating through space a million miles per hour and are millions of miles apart.

The sun is approximately 93,000,000miles away from the earth. This is the radius of the eliptic circle on which the earth travels to make a complete revolution around the sun. That shows us how great the circumference of the earth's path is around the sun.

Everyone knows that the earth has to complete this vast distance annually. Therefore, according to the calculations of astronomers, the speed at which the earth travels to make a complete revolution, in the course of one year, is 70,000 miles per hour. However, let us not forget that it also rotates constantly on its axis, thus increasing its velocity.

Imagine yourself travelling slightly faster than the earth. Then all of a sudden, you got in the earth's path. If such a tragedy were to occur, the earth, a massive solid - fanatically speaking - a train weighing 6 sextillion tons, a number with 21 zeroes, would collide with you, a helpless little creature.

The very moment you did collide, 1,000 miles of earth would have already swept past you like a giant brush. Let's say this accident happened at 7:00 somewhere on the Pacific Ocean, near the equator. Well, at 8:00 you would hit San Francisco, at 9:00 Denver, at 10:00 Chicago would mince the remaining particles, and at 11:00 maybe a few atoms of you would hit the sky scrapers at New York.

Therefore, the earth is in constant motion, travelling at an incredible velocity.

Jesus, truly present in the Tabernacle, is there for us tointercourse with, to console and guide us. The same Jesus, whom Mary nursed in Nazareth and whom Joseph taught carpentry, remains in the tabernacle daily awaiting our call. He wishes that we spend not one, but many nights with Him through our frequent visits.

When Jesus ascended into Heaven, His Visible Bodily Presence was removed from earth, and as He would have ceased altogether to be present with us, were it not that He devised a method whereby He might still be with us, though not in outward, visible form. Through the institution of the Blessed Sacrament, Jesus has secured His permanency on earth in His Human Nature and with His Human Presence thus enabling each member of the human race to have a personal private interview with God, just as if there were no other person except that one in the world. To kneel in His Presence and lay all the burdens of this exiled life at His feet is to bring Heaven very close to us.

Why is it so, that many who have well conceived the meaning of the Blessed Sacrament, do not always show its practical acceptance as a reality? Is it not because of their lack of faith?

The poor workman, whom St. Vianney noticed frequently sitting silently before the Tabernacle and gazing upon It, understood the Presence of Christ more than perhaps many learned theologians.

To pierce the Disguised Veil, we must not only have a theological apprehension of His Presence, but an honest response of the heart and will and a true affection to Him.

It is a grave mistake to think that were He present in a human form, we would visit Him more often. Jesus Christ, present in the Tabernacle, is the same Person. He is as responsive to the hearts of man today as He was 2000 years ago in His little home in Nazareth. Just as then, His Presence matters little to the earthly minded and is constantly ignored by the pagan world.

However, are not there also many Religious, who rarely find time for an unobliged visit to Him? Or on entering the chapel, do not feel a thrill, and do not hold their breath when the tabernacle doors are open? Indeed, to spend a moment with a prince is a supreme privilege. To be permitted into the audience of a king is rare. What then can we say about the King of kings, the Hero of heroes, the Saint of saints? He calls us to His Presence: "Come to Me...and I will console you."

Why are we so indifferent to His infinite love? "O ye of little faith!" How can we attain the lofty heights of perfection, if we do not dwell with the perfect? Where do pious souls obtain their strength? Where do saints find abundance of grace? Where did the holy martyrs go before undergoing barbarous tortures. Yes, to the Fountain of Life. Let us also find our refuge and comfort there.

Go to Him and tell Him all; have no fear to disclose your troubles. No one but He will ever hear your confidences and avowals. Reveal your shortcomings, your worries at His Sacred Feet. Truly, the more we have recourse to Jesus in the Tabernacle, the more we know His feelings towards ourselves, and the more our trust and love and friendship increase.

****

MY FIRST GIFT TO MOTHER (Cont'd from P. 7)

as luck would have it, I was suddenly overwhelmed by an unprecedented shyness. In attempting to regain my former composure I had forgotten every word of the speach, which I had diligently prepared beforehand. Realizing that I looked rather silly standing in the doorway with a neatly wrapped package in my hand, I bashfully stepped forward and presented Mother with my gift. Putting my arms around her I said, "Mom, this is for you!"

As she gently opened the little case, a smile of delightful surprise brightened on her lips, and her whole countenance beamed with joy. Love and maternal affection reflected from her soft blue eyes as she said, "Son, this is the most beautiful present I have ever received. I shall always cherish it, and the Mass, too, shall never be forgotten."

Then, as she went to her bureau to put away the gift box, I noticed not only the cross, glittering on her neck, but also two big crystal tears of happiness that glistened on her cheeks.

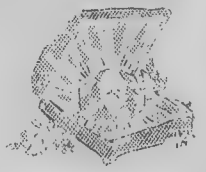

To an examiner's question in a religious-knowledge test at a northern scholl, "What would you expect to find on the credence table before Mass?" a boy replied: "Two curates, one full of wine and the other full of water."

EXAMS.

WATTY

What's that? Yes, the school year has nearly ended and with it comes the final exams. No doubt, it is the cordial wish of every scholastic to get through the final exams. The theologians aspiration - ordination; the philosopher anxiously awaits the moment he will study the Word of God. And thus it goes right down to the very last Brother on humanities. We all want to pass the finals. There isn't a person that would want to "flunk," for that means a whole year wasted. Imagine, one whole year wasted. For any young Basilian scholastic that means a lot.

Yet when we look at our way of life, every day is an exam for a good religious. Day by day as time passes, he fights the battle of life for his God and someday before the judgement seat of God he will receive his reward.

We, the Basilian scholastics, do not wish to fail in our school exams. It would be a great misfortune for one to lose a whole year. Yet there is one exam that is not a matter of a year, or even ten years...It is a matter of a lifetime. If we pass it, we have really benefited from our religious life. But what if someone failed? Imagine a whole life spent in a monastery and yet fail that Final Exam. It seems impossible: yet according to our Founder, St. Basil, it is possible, for in his second ascetical oration he admonishes, "Do not think that all that dwell in the cell shall be saved." So let us all think it over. Especially during the time of exams.

@@@@@@@@@@

MY GIRL, MARY (Cont'd from P. 9)

ing at the figure of the young sailor kneeling at her feet and presenting her with the flowers. The sailors, enveloped with this wonderful sight of reunion, understood the meaning of their friend's mother's letters about his lovely girl, the one he frequently dreamed and talked about. It was Mary, the Blessed Virgin.

Write injuries in dust, benefit in marble.

A Skunk!

"Where is he?" "In the drain beside the road." "Get the gun!"

The two young Brothers went outside; others soon followed upon hearing what's up. They shot a few bullets into both sides of the culvert. However, it was in vain, for the cunny little creature was well protected behind a clod of durt.

That same afternoon they went back to the drain hoping perhaps that by poking at the old man, he may come out. They took a long pole and got to work on their little but dangerous prisoner. In the meantime one of the Brothers went for a rifle, just in case something should happen.

One Brother held a boulder in his hands above one end of the culvert while the other tried to chase the skunk out. It came out..."drop the rock!" someone shouted. The animal wasn't aware of its impending danger. The Brother was just about to drop the rock, but the skunk retraced its steps into the hole. It came out a second time...the Brother dropped the boulder...Fortunately, he missed, for the skunk was in a favorable position to use its "Cologne Special" on anyone about it.

They were in hot pursuit of the fugitive running through the cherry orchard, when suddenly, it turned about and started for them. Everyone dispersed as fast as his feet could carry him. The animal changed its course and headed for a pile of lumber not far from the house. Some of the Brothers took some sticks and tried to poke it out of its new hiding place, while others looked on ready to scatter in case it gets loose. The Brother returned with a rifle and immediately took a suitable position.

They chased the skunk out; it started to run towards the shooter. Behind him stood the remaining spectators close to the house. They were on their toes, for the little creature would surely run for refuge under the porch in case of a miss. The rifle that he was using was a single shot. With it you "couldn't hit the broad side of a barn, if you stood in front of it." Thus, if he misses, they'll have to do some fast running to avoid getting caught in a shower of unpleasant perfume. The animal came closer and closer..."shoot!" someone yelled. He pulled the trigger and down went the skunk. Everyone sighed with relief when they saw it drop to the ground lifeless. The shooter was exultant with his surprising marksmanship.

A GIFT OF HAPPINESS (Cont'd from P. 10)

Heaven, its heart overflows with love, its mind is free from all disturbances monastic environment is so enchanting that the soul feels not the pains of protruding thorns that are strewed along the highway. This soul is not alone, for others, also, who have set out on this journey, accompany it. Monastic life is no longer anchoretic, but common. The religious souls help each other mutually over the crevices they may find on their way. They share each others joys and sorrows. They delight in prosperity and console each other in desolation. Christ is their Guide; they His followers. He directs them with a paternal heart and caresses them as a mother her child.

If one man could understand where he could find true happiness! He would fly, like the bird set free of its cage, and join the chosen ones on their promenade to the Eternal City.

Listen to the whispers of your heart. Perhaps He is calling you also to be His devouted spouse. If so, do not hesitate. Heed to His Precious Call. It is worth more than the riches of all empires and kingdoms. Its yoke is sweeter than the most fragrant rose and its beauty surpasses that of sparkling diamonds. It is the acme of life and the magic wand that changes bitter suffering into ineffable joy, human into divine, exile into Paradise. The Call of Christ is a Gift of Happiness.

****

Maurice Maeterlinck, famous as a playwright and poet, said he once knew a young artist who was a master of the art of picking out another's weakness. He could also see the bad in other people.

He had a dream one night and saw himself on a barren road, struggling beneath a heavy burden. He cried out: "What is this weight that I must carry? Why must I carry it?"

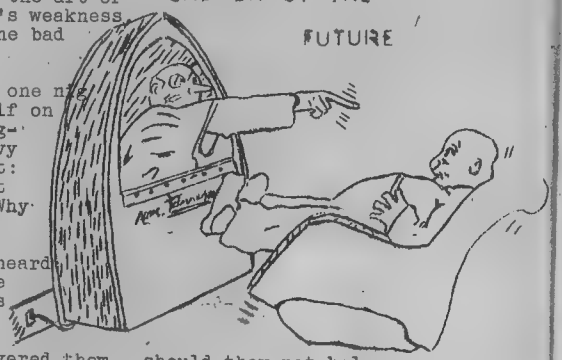

The answer he heard was this: "It is the weight of the faults you have found in others. Why do you complain? You discovered them - should they not belong to you now."

TOM AND MONASTICISM

ELMER

"A what? Did you say a monk? Do you mean that I have to live like a hermit, in a far away forest where there isn't a soul in sight? No, that's not for me."

Tom was quite disturbed. He vehemently desired to become a priest, but the thought of him becoming a monk sent tremors up his spine. He knew that a priest's life was not an easy one, but he didn't know that he would have to be another St. John, who lived on locusts and herbs, in order to be one.

These were the conceptions that he derived from his friends. He had often heard various stories about the priesthood, so at present, it was difficult to decide which one to hold as true. Each time the subject was brought up, his friends gave him the dark side of the picture. "Don't go there," they would say. "You don't want to be a slave, do you? They will never let you come back. You slave from 5:30 in the morning in the pigsty and," they added, "must do innumerous other jobs besides the stringent course of studies that'll make you bald in a few years."

"Did you say 5:30? It can't be true. I can hardly make it to school before nine. How do they expect anyone to rise at such an early hour? No dice! I'm not superman."

Tom was upset. "Maybe they're right? After all, they wouldn't be telling a lie," he mumbled to himself lugubriously.

As the days passed by, Tom pondered his friends' remarks dolefully. The bright side of a priest's life had faded away and he saw only, what appeared to him, the dark and gloomy side. He needed someone's advice, someone that knows him better than he himself. Naturally, he went to the right person - his mother.

"Mother," said Tom one day after school, "why is it so hard to become a priest?"

"Why, son," replied his mother looking very surprised, "What makes you think so?"

Tom sat down beside his mother and let her have it straight. He told her about everything he had heard from his friends and the conclusions he had drawn thereof.

"I can't understand it," she answered. "You know that those friends of your's don't want you to be a priest. That is why they are trying to do their best to disuade you from your proposal. They told you that the monks rise early, but didn't mention that they go to bed early. Or that the farming is done by lay-Brothers, not those studying for the priesthood..."

There were many other things his mother told him that night which cleared his mind of all misconceptions pertaining to the religious life.

"Thank you, Mother," said Tom happily as he rose from the comfortable chesterfield. "Now I understand what monasticism is."

Years have elapsed since that interview with mother. Today Tom is diligently at his theological studies, anxiously awaiting the moment he will ascend the altar steps for his First Mass. Occasionally he recalls the absurd tales of his former friends and thanks God that he didn't fall a prey to their deceit.

****

DESTINATION

I was near the front of the bus and watched them get on. If it hadn't been for their shabby, pathetic appearance, I would not have paid them any further attention. The three of them were so small, so pensive-looking. The two girls - I should guess they were aged six and eight - clung desperately to the pole of the crowded bus and steadied themselves against the lurching, but the boy - he perhaps was three - unable to get a substantial hold on anything, tumbled about. It was easy to see they had no home care. Their hair was matted, unkempt; their dresses soiled, buttoned up wrong; their faces dirty and streaked.

It was the boy that absorbed me. His tiny black shoes were scuffed, and though the backs of his hands were clean, the palms were the color of a puppy's paw. His face was almost beautiful. His tousled blond curls hung about his forehead and there was a look of wonder in his large blue eyes. As the bus suddenly lunged forward he was thrown against an elderly man who smiled and hoisted him up on his lap. The lad didn't seem to think that strange and from his position gazed up at the many faces.

I could hear some of the women around me commenting

about the parents who worked in defense plants and neglected their children: "Making all the money they can and letting the children care for themselves"; "Going to spend the day in some stuffy movie, no doubt." They seemed to be angry about it and gradually became more vehement into their condemnation.

The lady next to the man got up to leave and he offered the seat to the boy, but he shook his head back and forth and cuddled closer to him. We passed through the theater district and they did not leave. Everyone seemed interested in them and the gossips began to single out the mother for special discussion. We all waited anxiously to see where they'd get off.

Finally the older girl took her brother from the man and pushed the buzzer. There was a tense, whocked silence among the passengers as they watched the two girls, each with a tiny black hand clutched in one of their own, slowly walk through the towering iron gates marked, "Holy Sepulchre Cemetery."

@@@@@@@@@@

THE STAFF

Editor.....Bro. Jerome Barnych
Co-editors...Bros. Michael Buchynski and Patrick Byce
Typist.....Bro. Jerome Kmit
Printers.....Bros. Damian Weleschuk, Gregory Siermachesky and Hilarion Gudz

CONTRIBUTORS

Brother Cornelius Pasichny.....ROCNY
Brother Eugene Kushko.....TERRY
Brother Orest Slobodian.....ANDY
Brother Severian Yakimishyn.....SIV
Brother Jerome Barnych.....JIM
Brother Martin Balagus.....MAT
Brother Michael Buchynski.....ELMER
Brother Daniel Sheremeta.....WALLY
Brother Damian Weleschuk.....PETER
Brother Gregory Siermachesky.....HECTOR
Brother Jerome Kmit.....JERRY
Brother Patrick Byce.....WATTY
Brother Vincent Zukowski.....VENEFICUS
Brother Hilarion Gudz.....VINCULUM

The MM tractor went for a solo ride through the vineyard. Brother Bart left it in gear, with the motor running, while he went to get a pillow. He hurried back quickly when he saw it plowing through the vineyard knocking the posts over like a bull-dozer. Just minor damages.

****

Brother Joe, who is presently occupied with massive construction, approached Brother Sam one day saying smilingly, "Hello, Brother! How's your junken farm?" "Fine," replied Brother Sam, "How's your rotten shack?"

Incidently, they're both doing exceptionally well.

****

We were happy to receive glad tidings about our diligent theologians in Rome. We hope a lot of D.Ds from that "neck of the woods."

@@@@@@@@@@

To all the contributors of the Aurora, the Editor and Staff express their sincerest gratitude. Indeed, it was a trying task for the Scholastics to sustain the wonderful work of their predecessors. Howeverm through the financial help of Rev. Father Superior, Methodius Hannas and that of other generous benefactors, including the co-operative assistance of our contributors, we have successfully completed another year of Aurora.

@@@@@@@@@@

In concluding, we wish all a happy vacation and to out successors the best of luck. God be with you!

ПРОБЛЕСК

Видають Брати Схоластики - Виходить раз у місяць

т. І. Глен Рок Січень, 1951 Рік XV

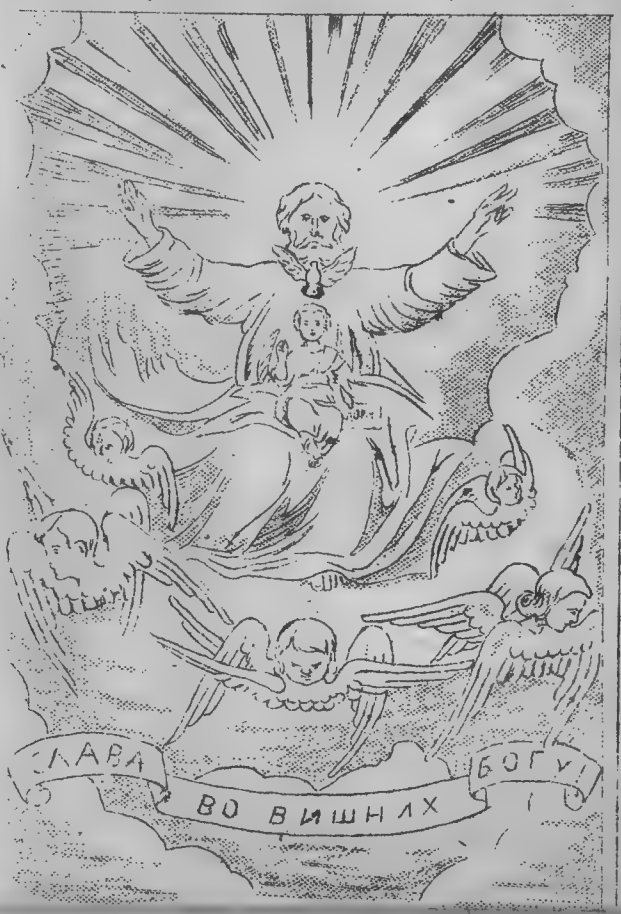

AURORA

ЗМІСТ

Св. Василій Великий - Огонь Любови....стор. 5.
Destination: Glen Cove!.....стор. 6.
Привіт для Ґримсбі .....стор. 7.
Нова Доґма. .....стор. 9.
Food for Thought.....стор.11.
On the Bookshelf of Eternity.....стор.13.
The Martyrs' Shrine.....стор.15.
Зо схолястицької хроніки.....стор.21.
Here and There.....стор.24.

На василіянському цвинтарі в Ґікаґо видніють дві ново-висипані могили. Вічним сном уснули два великі працівники та гідні сини нашого святого Отця Василія. Блаженої памяти Отець Созонтій Дидик, Ч.С.В.В., помер 19-го грудня у Ґлен Кові й Отець Стефан Решетило, Ч.С.В.В., упокоївся 20-го грудня минулого року в Дасоні.

ВѢЧНАЯ
ЙМЬ
ПАМЯТЬ

Преосвященним Владикам, Всесвітлійшому Отцю Архимандритові, Високопреподобним Отцям Протоігуменам, Всечесним Отцям та Дорогим Братам в цей Торжественний День Христового Рождества найсердечніші побажання веселих свят та в цім новім році найобильніші ласки та успіхи

желають

брати схолястики
з Ґлен Кова

ХРИСТОС РАЖДАСТЬСЯ

НА МНОГІ ЛІТА

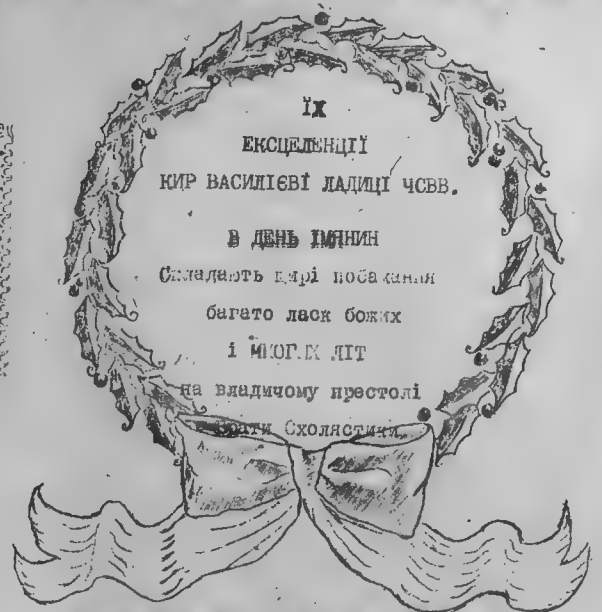
ЇХ
ЕКСЦЕЛЕНЦІЇ
КИР ВАСИЛІЄВІ ЛАДИЦІ ЧСВВ.
В ДЕНЬ ІМЯНИН
Складають щирі побажання
багато ласк божих
і МНОГИХ ЛІТ
на владичому престолі
Брати Схолястики.

ВЛАДИКО !

Ново-вибраний персонал Проблеску-Аврори:

Редактор: бр. Даниїл
Біци-редактори: брр. Дамян і Патрикій
Адміністратор: бр. Бенедикт
Артисти: брр. Тарасій і Христофор
Машиністи і складачі: брр. Григорій й Іляріон
Друкарі: брр. Дамян і Бенедикт

ОГНЕНИЙ СТОВП ЛЮБОВИ - СВ. ВАСИЛІЙ ВЕЛ.

Василіянин

О змилуйсь, Боже, над світом
Бо лютo він гине, як в аді
А мігби Тобі бути цвітом
Найкрашим на земній леваді!

Так взивав колись вказовий Промитей до свого Бога - за все. Він викрадає огонь у богів - несе його на землю - за що серед скалистих гір розпятий на скалі. - Таким Промитеєм став Христос - Спаситель світу. Він від всемогучого Творця приносить на землю огонь - ніколи невгасаючий огонь любови Бога й ближних. Цей огонь Христової любови понесли у світ його перші ученики - Апостоли. - Перші християнські громади це ці ідеальні й високо вознімаючісь огнища любови Бога й ближних. Цей чар любови Бога додавав* многим мілійонам мучеників. Він запалював серця найбільш убогих як і найбільш визначних людей того світа.

Із початком IУ століття являється дуже визначна постать, високої інтеліґенції науки і святости, а заразом великої поваги, чемности та простоти. Це син заможної, високо вченої і святої родини із Кесарії Кападокійської у малі Азії - Св. Василій Великий. Високе образовання черпав Він у найвизначнійших університетах тодішнього світу - Константино полі й Атенах. Перебуваючи посеред багацтва, достатків та славних товаришів, Він незнаходить вдовілля. У душі того талановитого ґенія жеврів великий огонь любови Бога. Його серце неостанно рветься до чогось взнеслого, святого. - Він робить велику подорож на схід за держуєсь довгий час на Єгипетській пустині. Пильно приглядається життю тих, що полишили всі радощі світа, а тут в уєдненню віддались молитві й прославленню Бога. Там той славний муж пізнає правдиву, вартість життя, а заразом своє святе і взнесле покликання. Повернувшись в Кисарію, свої

*сили

(Прод. на стор. 10)

DESTINATION: GLEN COVE

Hector

The long awaited-for day had arrived. The calendar showed the 19 of December. This was well to be remembered by the scholastics for on this day our scholasticate was transferred from Grimsby to Glen Cove, New York.

We arose on this day feeling quite exited. After Mass and meditation, we ate our last breakfast in Grimsby. It was an ordinary repast, but to us on that day it seemed something special. Then our small Grimsby monastery was in an uproar. Everyone was rushing about; baggage was being loaded on the truck; brothers were reminding eachother to forget nothing; the last little jobs were being done; the last farewells were being said; and the favourite haunts were given the last parting glance - a glance a trifle sad. When the cars were ready we went into the chapel, where we received our blessed Lord so many times and said a prayer of thanks for all the graces received from Our Lord during our stay in that monastery. Then we raised our voices and sang to Our Blessed Lady for the assurance of Her protection during our journey.

Around eight-thirty two cars and the truck drove out of Grimsby, taking away the scholastics to a new home. A rather sad feeling prevailed amoung all of us, for Grimsby gave us all many happy moments. But "Fiat" was murmurred on the lips of many and we turned our attention to enjoy the trip already begun.

It was a clear, crispy cold, day and I'm certain many of us praise the person, who invented the automobile heater. Once again we enjoyed the beauty of the Queen Elizabeth Highway, which we took to reach Niagara Falls. We took a quik glance at the Falls before we crossed the Rainbow Bridge to the famous

(cont'd on page 8.)

ПРИВІТ ДЛЯ ГРИМСБІ

Н. М.

Недавно тому ми, брр. схоластики, з тяженьким серцем попращали наш гримсбійський монастир та вибрались до іншого монастиря, а заразом до Нової провінції, щоб надалі продовжати наші студія.

Так - попращали наше Гримсбі - та одначе не забули!

Майже від початку існування гримсбійської обителі були там студія. Виховувалися там і духовно й науково майбутні священики канадійської й американської провінції.

Проживаючи там кілька літ ми чимало зазнали опіки, старань та добродійств, за котрі ніколи не забудемо - за котрі будемо вдячні ціле наше життя!

Спогадуючи на Гримсбі нераз нам аж слинка потече, коли подумаємо про ті черешні, пічоси - про той виноград. Пригадуються ті веселі, повні потіхи літні дні. Нераз мусимо признати приповітку нашого гримсбійського інспектора, Впр. Отця Петра Котовича, U.C.B.B., що, "Extra Grimsby non est vita, si est vita non est ita."

Такі то спомини викликують в нас вдячність і ми памятаємо про наше Гримсбі в наших молитвах.

Всі ми добре знаємо, яку велику жертву та тяжку працю вложили там настоятелі, щоб все підтримати, дбати про монастир, дбати про кожного з окрема, щоб все було найкраще й щоб всі були вдоволені в своїм житті. Та не менше були старання зі сторони духовників, що так ревно працювали та запопадливо дбали про наше духовне життя".

(Док. на стор. 20.)

Destination: Glen Cove! Cont'd from p. 6.

land called the United States of America.

The immigration officials treated us very well and within an hour all our visas and documents were verified. Everyone said "Good by Canada" when we left the immigration office and continued our journey.

A small snow storm met us in the Buffallo sector of the State of New York. Driving became difficult but we managed to plow through, going at a more moderate speed. Travelling furtaer east we came to better highways. In this part of the States the towns were cleaner, but the landscape didn't differ much from that of good, old Canada. At about noon we stoped at the town of Batavia, New York for lunch, but I, for one, think that the food served in canadian restaurants is much better prepared and served much more promptly.

After three o'clock another hazard made driving very difficult. We were in a hilly sector and the roads were covered with ice. To a bystander it might have looked very beautifull to see the rays of the sun reflected on the thin, mirror-like layer of ice, but to us, seated on the cushioned seats of an automobile, it was very uncomfortable. This unpremeditated hazard reduced our speed to a mere ... 25 miles an hour, and was one of the reasons why we reached our destination so late. I'm positive Our Blessed Lady watched over us for after an hour or so we came to good roads without the occurence of any accidents.

At Elmira, New York, we made a brief stop to rest and relieve our hunger. On resuming the journey at this point everyone felt rather low in spirits. (It is surprising how an automobile trip can tire a person so.) By singing carols and by recalling the jovial incidents of the past we managed to raise our spirits to a happy level.

The dials of our waches showed the hour of seven approching when the city of Bingham-

НОВА ДОГМА

Дмитро

Це один діямонт заблистів на короні Цариці неба. Це одна зірочка ясно зазасяла в авреолі Пречистої Діви Марії. Радісний усміхом прикрасилося обличчя Матері Божої. Христовий Намісник подав християнському світові до вірення догму про Її внебовзяття.

Святіший Отець Папа Пій XII, проголосив дня 1-го листопада минулого року цілому християнському світові нову правду віри,- Догму про Преславне й Преблагословенне Успення Пресвятої Діви Марії. Христовий Намісник подав урядово до вірування, що тіло Тієї, з якої Син Божий приняв людську природу, було після смерти-успення взяте до неба. Дуже величаво виглядала й відбулась ця велика в св. Католицькій Церкві подія - Проголошення внебовзяття Пренепорочної Богородиці.

Урочистість проголошення догми почалося процесією духовенства монашого й світського. Слідували довгі ряди епископів, архиепископів, патріярхів. Усіх східних ерархів було 39, між ними 2 кардинали й 4 патріярхи. Дальше ішли 5,000 представників католицьких чинів, представники 40 акредитованих при Ватикані дипломатичних місій та 7 окремих місій.

Римські щоденники у своїх ... цього історичного свята нарахували від 700 до 900 тисяч приявних. З поза Риму ще приїхало 300 тисяч паломників із різних країн світу, а най більше з Італії.

Ранком (в годині 9:40) перед цим численним народом Папа Пій XII прочитав із свойого трону, що був уміщений у порталі базиліки св. Петра, папську буллю про догму Успення-ВнебоВзяття Пресвятої Богородиці. Це проголошення рознеслось по цілому світі. В цьому часі й відбудись у цілому світі

(Док. на стор. 12.)

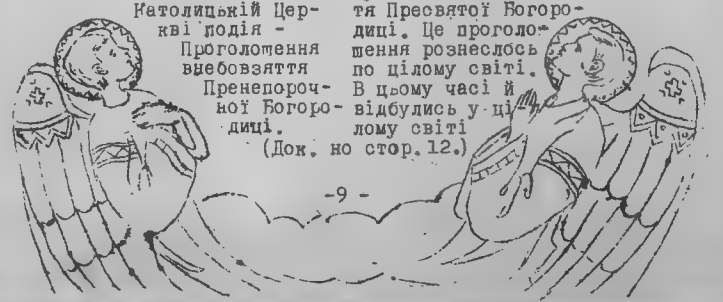

Святий Василій Великий (Док. зо стор. 5.)

великі маєтки роздає убогим, а сам удається у ліси Понту над рікою Ірис. Там на самоті у незамітній ним збудованій келійці, віддається глибокій роздумі. Освободившись від всіх земських турбот, св. Василій міг вірдиним летом взніматись до вист, та вряд із Хирувимами віддавати славу своїому Творцю і Богу. Там у тихині монастиря той святий - великий муж невтомним розважуванням вічних правд Божих, молитвою і постом розпалює у своїй душі велике та ідеальне огнище любови Божої і ближних. - Він позабув на себе він не існує більш для себе. На його прапорі видніє напись "усе на більшу славу й подобання Боже!"

Огонь гріє. Огонь запалює. Так і цей огонь любови св. Василія Великого притягнув до себе, а заразом до Бога, тисячі й мілійони людських душ. Любов св. Василія великодушна, жертвенна й діяльна. Вона якраво видніє, як той святий геній і учитель Церкви, стає духовним батьком мілійонів святих, чистих душ. - Коли він працює як Патріярх монашества, як священик, єпископ і архиєпископ Кесарії Каппадокійської. Його життєписці незнаходять слів для похвали так великого і святого Вітця за славу Божу та спасення людських душ. За короткий час туземного ж життя св. Василій доконав великих геройських діл у розширенню царства Божого на землі. Своїм батьківським серцем він обнимає не лиш свою монашу братію, яку згуртував у багатьох монастирях, давши їм святі правила. Але будує цілі частини міст і шпиталі для убогих, хорих і калік.

Св. Василій Великий политає цей великий огонь любови й ревности за спасення людських душ і для грядучих поколінь. Коло огненного стовпа св. Василія єднались і єднаються тисячі тисяч його синів. Хоч холод провіває з усіх усюдів, та хижі звірюки безбожного світу роздирають містичне тіло Христове - Церкву Святу - то огонь св. Патріярхи огріває, додає сили й рівноваги духа для всіх дітей його. Та горстка маленька - вони ідуть у завзятий нерівний бій. Одні у тюрмах , в холодних пралісах Сибіру, 8

(Док. на стор. 18.)

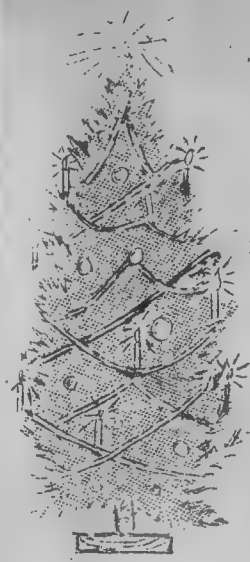

FOOD FOR THOUGHT

Watty

"Did you buy the christras tree with lights, Jimmy?"

" No mother, the department store just closed when I arrived there."

"Why we won't have a thing to decorate the christmas tree with. What kind of christmas is this going to be without lights on the tree."

"O yes Mom I forgot to pick up the parcel at the store also. There was a Santa Claus handing out candy canes and by the time I received mine it was very late so I had to hurry to the store to buy the christmas tree lights.

"Jimmy, to-morrow morning you get right down to that store to buy the christmas tree lights and get the parcel. My! what is this christmas coming too! No lights, no presents.

"Why, Aunt Harriet will never buy me another gift if I don't get her one this christmas. You know very well that we always obtain expensive gifts from her. Why, you may even get a watch from her for christmas, but what would you receive if she didn't get anything from us. Mind you, to-morrow you'd better pick up these parcels."

"O.K. mom. Gee can you imagine that, I might even get a watch for christmas. I wish christmas was four times a year. Just think, all the presents I

Cont'd. on p. 20.

Нова Догма. (Док. зо стор. 9.)

Богослужби, щоб зьеличати цю велику хвилину Святого року. Майже мільйонова маса приявних на цій великій урочистості привитала проголошення цієї догми неугавними окликами: " Хай живе!" Після цього Голова Вселенської Церкви, стоячи перед своїм престолом, розпочав молитву:" Тебе Бога хвалимъ," що її відспівали приявні під звуки дзвонів 500 церков Вічного Міста.

Рим аж до півночі того/дня ввесь потопав у морі світла. Церкви, будинки й мости були освічені електричними або олійними світлами. Базиліку св. Петра відвідало понад пів мілієна народу. Святійший Отець пять разів благословив із свого приватного помешкання зібраних вірних на площі св. Петра. - Справжній великій покдін - велике розвеселення та велику славу-любов обявили вірні діти с. своїй Небесні Царині в цей пропамятний день Святого 1950-го року.

***** *****

It's great to be great, but it's greater to be human.
Will Rogers.

***** *****

Character is like a tree and reputation like its shadow. The shadow is what we think of it; the tree is the real thing.
Abe. Lincoln.

***** *****

Що це число Проспекть-Аврори є перше в цім шкільнім році, а до цего не спізнине, причинилися многі непредбачені перешкоди. А імено: непевність відїзду до америки та те, що наша відбиткова машина поломалася. Просимо пробачення!

А що в нашій пресовій касі вже віють буйні вітри звертаємося до Вас, Преподобні читачі, о ласкаву підтримку. Доброділів не забудемо в своїх молитвах!

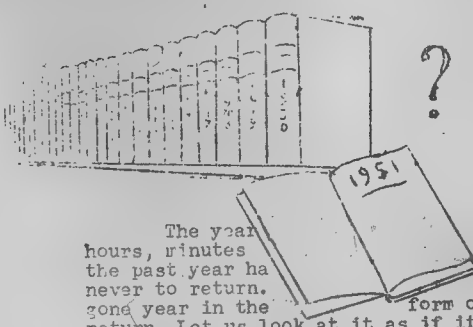

ON THE BOOKSHELF
OF ETERNITY

Anonymous

The year 1950 has passed. The days, hours, minutes and seconds which made up the past year have receded into oblivion, never to return. Some people imagine the bygone year in the form of an old man gone, never to return. Let us look at it as if it was a book - a book the writing of which is all the thoughts, desires and deeds of the last 365 days. They went by very quickly, but they should never be forgotten by us for the Lord, our Judge, will someday refer to them either for our greater glory or shame!

Let us look at this volume of the past year. Let us review it now for it is not only beneficial to us, but highly profitable as well. It will tell and teach us many things.

For the greater majority of us this has been a very eventful year, a year of progress, a year that has generously offered many a golden opportunity toward realizing the omega of our dreams and life's endeavours. These pages are the silent witnesses that readily testify how much of the golden fruit of graces we have plucked and also frankly reveal how much of it may have carelessly been allowed to fall to the ground.

The past year was interwoven with days abounding in the service of God and with days, we must adrit, that cause a tear and sigh when recalled. The book of 1950 is irrevocable. Are we sorry? Are we ashamed of some of the pages in it? Why?... Only we can read these pages and only we can answer these questions. If we are fully satisfied with the volume let us close it and thank God for His graces. If not, let us repent. The book of '51 has already been begun. Do we want it to read like its predecessor? If so continue acting as we did the last year - if not, let us amend our lives in such a way as to be proud of the oncoming volume!

***** *****

We judge ourselves by what we feel capable of doing, while others judge us by what we have already done.
Longfellow.

Destination: Glen Cove! (Cont'd from page 8.)

ton all lighted up, glimmered before us. Here our strength was renewed by a hearty supper and on continuing our journey we were eager to reach our destination. The travelling now was anything but pleasant. The crisp frosty American night convinced us that it was impossible to enjoy the scenery any longer. So we sat back in the car and patiently waited for a glimpse of New York City.

At one o'clock New York's famous suburbs came into view. It actually is a very enchanting scene to see the skyline of New York all lit up. For miles around thousands of lights glimmer on the horison, reminding one of the stars in the heavens. -Then at last we were in the city. Even though it was long after midnight, New York's traffic was racing in the streets full speed ahead. Perhaps if somebody saw that city he wonders, like we did, what all the taxis were doing there.

With much trouble we found our way through the city and headed for our new home. As Glen Cove is only 30 miles from New York in a short space of time our cars were passing through the streets of that town. Here the actual trouble started! "Which road were we to follow?" somebody asked... No response! Well what could the drivers do but try every possible road. And that we did.

The time was 3:30 a.m. when at long last our automobiles pulled up before the monastery. Eagerly we climed out trying to catch a glimpse of our new home. As it was quite dark our curiosity was not satisfied.

Following a short rest our explorations were more successful. Everything was very new to all of us. Beautiful hallways, stairways, rooms and everything were gazed on with admiration. We all favoured this monastery, not to mention the many conveniences.

The landscape is also unsurpassingly beautiful. Even though the flowersbeds were not ...

Cont'd. on p. 18.

Martyrs' Shrine

Vinculum

During the Holy Year many pilgrimages were made to the Eternal City, to Bethlehem, to Jeruselem and famous places and shrines of certain saints. The Brother Scholastics, although unable to journey to those outstanding cities in Europe and Asia, were fortunate enough to visit and see the grounds of Old Fort Ste. Marie, the cradle of Christianity in Ontario as well as in Canada.

Three hundred years ago the Martyrs' Shrine was the fortified headquarters of the Jesuit Missionaries who laboured among the twenty thousand Huron Indians inhabiting the Georian Bay Region. These intrepid pioneers, these saintly men with an ardent zeal for the glory of God and for the salvation of souls, erected with toilsome labour their primitive settlement at Fort Ste. Marie. Today in this same place stands the Martyrs' Shrine with its twin towers rising in lasting testimony to the North America's first canonized Saints.

The church is a structure of solid rock. Within, it is panelled in native wood highly polished. Relics of the Martyrs as well as cripples' appliances left by grateful pilgrims are stored there. Fourteen fine paintings of huge proportion illustrate the Way of the Cross. St. Joseph was the original Patron of the church of the Martyrs 300 years ago. Hence this statue occupies the central position on the main altar.

A lookout on the summit of the hill commands a view of Georgian Bay and the grounds of Martyrs' Shrine. Just behind the rectory a Grotto of Lourdes can be seen. It is a miniature of Lourdes in France. Also fourteen bronze Stations of the Cross and other famous statues encircle the hill overlooking Georgian Bay. In a distance can be seen The Little Flower Island which is approachable by simple bridges in an artificial lake, formed by the many springs which attracted the Martyrs here 300 years ago.

Cont'd. on page 19.

THE TOWN OF DON'T YOU WORRY!

There's a town called "Don't You Worry"
on the banks of the River Smile,
where the Cheer-up and Be-happy
bloom sweetly all the while.
Where the Never-grumble flower
blooms beside the fragrant Try,
and the Never-give-up and Patience
piont their faces to the sky.

In the Walley of Contentment,
in the province of I 'ill,
You will find this lovely city
at the foot of No-Fret Hill -
There are thouroughfares delightful
in this charming little town,
and on every hand are shade trees
named the Very-Seldom*Frown.

Rustic benches quite enticing
you'll find scattered here and there,
and to each a vine is clinging,
called the Frequent-Earnest-Prayer.
Everybody there is happy,
and singing all the while,
in the town of "Don't You Worry,"
on the banks of the River Smile!

J.M. Nead.

****

Courage! During his presidency, honest Abe. Lincoln pursued a course which drew down torrents of invective, hate and contempt. It left him unshaken. Said he: "I do the very best I know how - the very best I can, and I mean to keep doing so until the very end. If the end brings me out all right, what is said against me won't amount to anything. If the end brings me out wrong, ten angels swearing that I was right would make no difference."

З Новим Роком

Євшан-зілля

З Новим Роком Брати милі!
В новій силі ся свіжим духом;
Хай Бог подасть щедро сили,
Гнать зневіру одним дмухом.

Щоб весняні приморозки,
Ані літні бурі - тучі,
Ні осінні заковики,
Не вчинили у Вас бучі!

Гей! злетім орлиним шляхом,
У цім році ген, до сонця;
Все забудьмо й одним махом
До Ісусового Серця,

Прилинім ми - пригорнімся,
В Нім однім лиш затопімся,
Всіх у нім ми полюбім,
Щоб нам добре було всім.

* * * \

Destination Glen Cove! (Cont'd from page 14.)

bloom and the lawns dried they looked magnificent. One can only imagine how they look in the summer! Last, but not the least is the ocean. It is an unconceivable mass of water prostrated before us, inviting us to refreshen ourselves in its cool, murmurring waters. Everyone is waiting for the day when it will be possible to go boating and swimming and and to have a taste of the Atlantic Ocean.

As we, scholastics, feel happy and contented in our new home, our studies for the holy priesthood are being continued, from which, we pray, will come worthy sons of Saint Basil.

""""" """"" """""

СВЯТИЙ ВАСИЛІЙ ВЕЛИКИЙ (Док. зо стор. 10)

другі в горячої Бразилії, Арґентині, далекій Канаді й Америці. Та їх цементує огненний стовп любови св. Василія Великого.

У ту грізну хвилину радіти нам - не сумувати, під Василіїв прапор нам усім треба стати. Нехай його огненний стовп любови видніє на наших сиблемах, але нехай розгориться великим полумям у всіх наших ділах. - нехай промінює у всіх наших ділах. Тоді будемо справжні Василіяни та певно дійдемо до нашої мети! (К.)

""""" """"" """""

Every time you pass the chapel
Always pay a visit!
So when at last, you're carried in,
The Lord won't ask: "Who is it?"

****

The Martyrs' Shrine.- Cont'd from page 15.

Old Fort Ste. Marie, the burial place of Brebeuf, and Lalemant, after their heroic martyrdom by cruel Iroquois, is just outside the main entrance. This is one of the main historic attractions of Ontario.

There is no soil in Canada more fragrant with deeds of sacrifice and the blood of the heroic men, than the venerable grounds of the Martyrs Shrine.

The many spiritual and temporal favours accorded here as well as the great religious and historic memories attached to this revered site will be kept in our minds and in our hearts many years to come.

****

Life is 10% what we make it and 90% how we take it.
Irving Berlin.

****

A genius is 1% inspiration and 99% perspiration!
Irving Berlin.

****

The family tree is worth bragging about if it has consistently produced good timber and not just nuts!
J. Joubert.

****

All saints possess human attractiveness. No "old saw" was ever less true than the saying that saints are all right, but not to live with. The only one that would find it difficult to live with a real saint is the devil or anyone who is considersbly under his control
R. I. Coffey, O.P.

****

ПРИВІТ ДЛЯ ҐРИМСБІ - Док. зо стор. 7.

Отже ж дякуємо теперішному Впр. Отцеві Ігуменові М. Ханасові, Ч.С.В.В., за всі труди й жертви, що вони понесли, щоб наше життя там провелось спокійно та й безжурно.

Дякуємо рівнож всім Всеч. Отцям Духовникам і професорам, що там були вложили великі труди, щоб нас виховати.

А нашому незабутому та далі любленому Ґримсбі з Новим Боком щастя, успіхів та обильного Божого Благословення!

Food for thought. - Cont'd. from page 11.

would receive then."

Yes my dear reader, the above scene may seem rather comical but if we look into our modern way of living a little more closely, we will find a similar scene enacted in most of our homes during t this holy season of christmas.

Therefore let us stop and think for a while. What are we celebrating anyway? Is it your birthday, or my anniversary, or somebody's golden jubilee? No! We are comemorating the birth of our Saviour Jesus Christ. Yet everything has its particular place except Christ.

During long weeks we prepare our homes, p plan our shopping list carefully to make sure that noone will be missed. We make a careful survey of our address book and write out the greetong cards, yet the person whose birthday we are celebrating is not included on our list. Our main worries seem to concern our friends and our relatives. For most of us christmass has come to mean a lot to eat and drink and ar exchange of presents. For if in our christmas we exclude Christ then christmas isn't christmas, but a yearly holiday.

So let us all during this holy season of Christmas think this over seriously and bring back the true spirit of christmas into our heart. The spirit of giving is in us, only the list has to read Christ first and all others after Him!

Зо схолястицької хроніки.

ҐРИМСБІ - 1950

5.VII. Імянини Впр. Отця Ігумена М. Ханаса. В навечеріє цього дня ми пожелали Впр. О. Ігуменові. Нині ми поїхали з Отцем Ігуменом до Maitland на прогульку. Всі дуже гарно забавилися. Дехто плавав, дехто човном їздив а дехто ловив рибу. Шкода, що щастя небуло, бо декомупривидівся був смачний обід з риби. На другий раз ліпше вдасться!
6.VII. Деякі брати схолястики почали з братом Йосафатом малювати Церкву. Тепер все мусять точно робити. Не можуть вже вимовлятися пословицею: " Це не церква!"
23.VII. Зїзд Українців Католиків з Ґримсбі та поближних міст відбувся на нашій фармі. Їх Ексцеленція Кир Ісидор відправили Архиєрейську Службу Божу на нашій лісовій площі. По Службі Божі був спільний обід, а по обіді забава до вечера.
27.VII. Отці та монаша братія їздили до Port Dover, Ontario на цілодневну прогульку. В тишині ліска над озером Ірій, всі відпочали та відсвіжилися до дальшої праці.
28.VII. Перші хлопці прибули до нашої літньої оселі. Брат Мартин одержав уряд учителя та опікуна оселі. Боже щасти найкращими успіхами!
30.VII. До 3.VIII. Впр. Отець Ґенеральний Прокуратор П. Миськів, Ч.С.В.В., з Монсіньором Майолі були в нашім домі.
5.VIII. Наш шановний брат Філософ, Маріян Лесик прихав до нас на відпочинок та щоб відсвіжити ум. Уважай брате, щоб уся Філософія зо свіжим повітрям не провітрилася!
9-10.VIII. Жнива! Всі завзято взялися до праці та,

Богом даний, обильний урожай позвозили та змолотили за день. Ось завзятість!
11.VII. Через останні два тижні на нашій посілости українські пластуни заложили свій літний табор. Табор назвали "Сокіл Василіянський". Вчера ми їх потрактували великим пікніком. Нині вечером вони справили останню ватру цього року та нас усіх запросили.
24.VII. Нині ми їздили на прогульку до Midland, Ontario. Були з нами Впр. О. М. Ваврик, Ч.С.В.В., Ігумен з Глен Кова, та Всеч. Отці Мирон. Ми бачили прикрасну церкву Канадійських Мучеників. Відтак були ми коло Георгіянського заливу, де мали перекуску та відсвіжилися в тихих водах заливу. Вертаючися до дому вступили до нашого монастиря в Торонті. Днем всі були вдоволені.
25.VIII. Брат Йосафат з поміччю братів схоластиків скінчив малювати Гримсбійську Церкву.
27.VIII. Нині почалися 8-мо денні реколекції, що ними проводили Впр. Отець М. Ваврик, ЧСВВ.,
1.IX. До нас приїхали несподівано брати філософи: Брати Борис й Корнилій.
3.IX. Закінчення реколекцій. Один отець духовний, стрінувши схоластика сказав: " Ну брате, де ж твої крила?" Брат на це: " О, отче, не треба мені крил, бодай м е н і роги неростуть!"
4.IX. Наш бувший та любий професор, Впр. О. Й. Катрій, ЧСВВ., знову вернувся до нас з Кондеру. Витаємо Всеч. О. Професора, а ось виноград треба збирати!
16.IX. Впр. Отець М. Шкварок, ЧСВВ., приїхав до нас заняти уряд учителя. Брат Евген Кушко поступив до нашого дому в переїзді до Монтреалю.
19.IX. Брат Борис відїхав до Ню Йорку. Звідтам з Братом Корнилієм відїдуть до Риму на богословські студія. Боже части найкращими успіхами!
2.X. Вчера ми одержали несподівану вістку, що будемо продовжати наші схоластицькі студія в Глен Ковї. Нині виповняли перші форми до одержання паспортів та візи.
9.X. Виноград! Вже дозріли ягоди в нашому винограднику. Всі пішли збирати.
22.X. Нині вечером наш брат Єромім Барнич відїхав до Давсону на філософічні студія.
23.X. По обіді пікнік. Були на нім і наш Владика Кир Ісидор.
26.X. Всеч. Отець Мирон Дацюк, ЧСВВ., відїхав до Монтреалю на сталий побут.
27.X. Нині вечером брати Северіян та Михаїл відїхали до Давсону на філософічні студія.
30.X. Перший понеділок по св. Дмитрію. Була Торжественна Служба Божа в Церкві. Брати схоластики співали. Нині брат Григорій звихнув собі ногу. Увважай брате, щоб на другий рік не карк не скрутився!
1.XI. Проголошення Догми Успення Матери Божої. Всі були на співаній Службі Божій в церкві.
7.XI. Тому, що вже виноград не довго в праці є зібраний нині брати схоластики почали шкільний рік.
24.XI. Нині брат Патрикій одержали візу. Тепер вже всі брати схоластики мають візи.

28.XI. Нині перший раз насолодилися на лижвах на нашій сажрі.
3.XII. Вчера загостили до нашого дому Їх Екцеленція Кир Ніль. Нині відїхали. Нині Брат Пасив поїхав до друкарні в Торонті на сталий побут.
8.XII. Впр. Отець Ігумен В. Каменецький та Всеч. Отець Є. Химій, ЧСВВ., поступили до нашого дому вертаючися з Риму. Передали нам поздоровлення від Братів Богословів, що є в Римі. Дуже тішимося, що Брати Богослови не забувають про нас. Памятаємо про них в наших молитвах.
12.XII. Впр. Отець Протоігумен приїхали до нас. Почалася канонічна візитація.
17.XII. Впр. Отець Протоігумен відїхали до Едмонтону. При прощанню побажали всім Всеч. Отцям Професорам та братам схоластикам найкращих успіхів в новім домі студій - в Глен Ковї. Заохотивши нас до рівної праці в духовнім житті та в науці, Отець Протоігумен дали нам благословення.
18.XII. Загальне приготовання та лаковання до відїзду до Америки.
19.XII. В годині 8-мій брати схоластики та Брати Дамян і Ефрем відїхали автами до Глен Кова. Керманичами авт були Впр. Отець Ігумен М. Ханас і Всеч. Отець В. Дрібненький, ЧСВВ., а троком кермував Брат Симеон. Всі клунки були на троці! Границю перейхали около години 9-ої. Приїхали до монастиря св. свящмч. Йосафата в Глен Ковї в годині 3:30 по півночі.

Глен Ков - 1950-1951

20.XII. Пополудні дехто з схоластиків поїхали до Ню Йорку на похоронне богослужения бл. п. Отця Созонта Дидика, ЧСВВ.
21.XII. Ті брати схоластики що вчера не були в Ню Йорку нині поїхали на похоронні богослужения Бл. п. о. Дидика. Всеч. О. Професор С. Единяк, ЧСВВ., приїхав до нашого монастиря, щоб надалі нас вчити.
22.XII. Всеч. о. М. Шкварок, ЧСВВ., приїхали до Глен Кова, щоб нас надалі вчити. Всеч. о. Шкварок переняли уряд Префекта схоластицьких студій.
26.XII. Перший день науки на новій землі!
30.XII. Всеч. о. Й. Катрій, ЧСВВ., приїхали до нашого дому, та заняли уряд учителя.
2.I.51. Впр. Отець Протоігумен М. Марків, ЧСВВ., приїхали до нашого монастиря та почалася канонічна візитація.
3.I. Впр. Отець Протоігумен мали наставлення до цілого дому, та відїхали до Ню Йорку.
6.I. Святий Вечір. Всеч. оо. С. Голик і С. Единяк, ЧСВВ., поїхали на кольонії.
7.I.51. Різдво Господа Нашого Ісуса Христа!

A very thin man met a very fat man in the hotel corridor. "From the look of you," said the latter, "there might have been a famine!"

"Yes," was the reply, "and from the look of you, you might have caused it!"

The swimming season, as usual opened quite early this year with Brothers Hilarion and Christopher falling through the ice, while playing hockey.

****

There are few occasions in life that demand tears, but just such an occasion occurred when the Brother Philosophers left Grimsby for Dawson. The Aurora and Problest felt it very much for it lost its two editors, assistant editor and administrator.

The best of luck to you in your studies, Brothers.

****

We wish to express oursincere thanks to Rev. Father Superior M. Hannas and Father B. Dribnenky, O.S.B.M., for making our trip to Glen Cove so pleasant and enjovable. Ad multos annos!

****

One brother feels quite out of place here in Glen Cove because there was no room to cart his tractor axle from Grimsby. Cheer up brother, maybe the MT here will break down!

****

During a display of magic, which Fr. Prefect conducted Brother Pachomius happened to be one of the victims. Into the palm of his hand a sponge was placed which he was to hold tightly in a clenched fist. Having held it a while he was told to open his fist. There unbelievably before him, in his own hand were two sponges, instead of the one! To this day he is trying to figure this out. Keep trying Brother, you may be a magician someday.

ПРОБЛЕСК

Видають Брати Схоластики - Виходить місячно

Ч.2.-3. Глен Ков Лютень-Березень,1951 Рік XV.

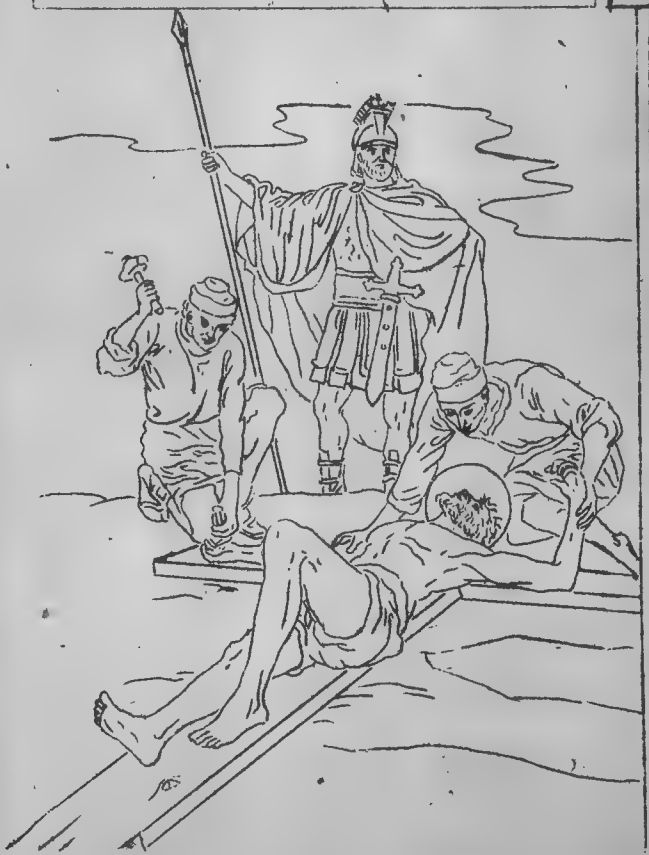

AURORA

1951

ВП.Р. ОТЦЕВІ МАКСИМОВІ МАРКОВІ, Ч.С.Б.В.
ПРОТОІГУМЕНОВІ АМЕРИКАНСЬКОЇ ПРОВІНЦІЇ

НАЙЩИРІШІ ПОБАЖАННЯ

щедрих ласк Божих, сповнення всіх замірів
і бажань, а також кріпкого здоровля

НА МНОГІ ЛІТА

В Дні Іменин з Житницею Молитов, складають

Брати Схоластики

ПОДЯКА

Складаємо щиро-сердечну подяку Вп. Отцеві Мелетієві Войнареві, Ч.С.Б.В., Настоятелеві обителі в Басилоні, за щедрий дар на пресовий фонд Проблеску, в сумі $5:00.

Рівнож дуже щиренько дякуємо Вп. Отцям Епіфанієві Пашакові, Мелетієві Войнареві й Сильвестрові Коляровій, Ч.С.Б.В., за щедрий дар на наші Матони.

Хай предобрий Бог стократно нагородить всіх наших доброділів.

З вдячністю приймемо добровільні жертви інших доброділів. Хто буде слідуючий?

THE THREE SAINTS

Wally

Many often wonder why the Byzantine Rite of the Holy Catholic Church sets aside a particular day to commemorate the feast of three learned and holy men - St. Basil, St. Gregory, and St. John Chrysostom.

After the death of these three Holy Men the christian world recognised them as saints of God, and began to render them the devotion due to Gods chosen. Respective days were set aside for the honor of each saint.

Then a special day was set aside to honor the three of them together. This is explained by the following tradition of the Byzantine Church:

In the years 1081 - 1118 - (during the reign of the Emperor Alexius) the faithful of the East began to differ* opinion as to which of the three great eastern saints is the greatest in the eyes of God. This difference in opinion arrived to such a climax that many quarrels ensued.

So one day St. Basil, St. Gregory and St. John Chrysostom appeared together to Bishop John of Ekshajada, a man renowned for his holiness and learning. The three celestial visitors made known that they came to bring an end to all the unnecessary feuding about their glory. "We have equal celestial glory, and none is greater among us. During life we wrote all, which was vital for the salvation of the faithful, and wrote according to the inspiration of the Holy Ghost; we taught naught, but what we firstly had learned ourselves. Amongst us there is not a first or second: therefore do not allow the faithful to seperate us, because during life we cherished peace and unity, and now cherish it all the more. To show that we are equal in the eyes of God; set aside on a certain one feast-day in our honor, and we will endeavor to grant to all, who will celebrate our feast-day, all the graces necessary for salvation; and it is within our powers, for we have grace in the eyes of God."

Shortly after this vision the Eastern Church set aside the 30th of January as a festive holiday, in honor of St. Basil, St. Gregory and St. John Chrysostom.

To believe in this tradition is entirely up to us, but the fact remains that the Eastern Church recognises these three great Saints of God as equal in merit and glory.

*in

Cont'd on page 15

DO OTHERS LIKE ME ?

Jerry

Many of us who are occupied with studies at the present time are endeavoring to acquire as much knowledge as possible. Perhaps we even plan on continuing our studies after ordination to obtain a doctorate of philosophy or theology, which will increase our prestige and somewhat determine our status as future priests of America and Canada. However, insufficient, or still worse, no consideration is given to the cornerstone and fundamental of success as a pastor, missionary, or retreat-master. The philosophy of success does not consist in having a line of doctorates after the priest's, nor in telling others how much he knows. The fundamental of success may be found in an honest, unprejudiced answer to the question: Do Others Like Me?

If the reply is in the affirmative, then the Scholastic will be a hit in life because he will be liked by everyone. The young will run to him for advice in their petty troubles; the old will confide their grievances; and everyone will leave that priest's presence with his chin high and his heart lifted because "he told to Fr... the man that everyone likes."

If the Scholastic must bow his head in shame after due consideration and reflection on whether others like him or not, then, for his own particular benefit and that of those that must, someday, be lead by him, let him roll up his sleeves and start remodeling his ideas, ideals, convictions and habits into a first class personality. The task is irksome painful, contrary to human nature and desire. On the other hand the reward is priceless for it means success to his cause, justice to God and to the Institute he represents and connotes personal self-satisfaction from fulfilling the sacerdotal obligation conscientiously.

Therefore, while his character is still pliable, his nature supple, the Scholastic should endeavor to develop an appealing personality. The attention given to our behavior now will determine the success we shall experience in our future apostolic work. The Holy Ghost will not endow the newly ordained priest with all the gifts necessary to fulfill his vocation as it did on the Apostles. It will imbart many graces, but a good personality is the reward of

Cont'd on page 12

Pay no attention to what critics say. There has never yet been set up a statue in honor of a critic.

-Jan Sibelius.

ХРЕСНА ДОРОГА МОНАХА

Хресна дорога - це дорога, яку відбув Спаситель світу перед двома тисячами літ. У християнському світі вийшов у життя звичай зображати цю Хресну Дорогу у чотирнадцятьох стаціях. Поодинокі стації представляють нам найбільш замітні хвилини із побідоносного походу Христа Спасителя на гору Голгофту. Християни з великою почестю ставлять ці стації у своїх святинях, на гірських дорогах відпустових місць. Така Хресна Дорога у високо мистерькім виконанні, знана нам Василіянам із розлогих горбків наших обителей - Крехова у Галичині, та Мондеру в Канаді. Християни дуже часто спішать до стації Хресної Дороги, у стіп яких відправляють набоженство. Там вони черпають якусь дивну силу, що кріпить їхні омлілі душі, опечалені й розбиті серця.

Для нас монахів ця Хресна Дорога має особливіше значіння, бо вона є образом нашого життя. Тому в днях святого посту підім зокрема під кожну стацію й там зачерпнім для себе особливіших сил на кожний момент нашої мандрівки.

Перша стація Хресної Дороги говорить нам, як Ісуса Христа засуджують на смерть. Ця стація безупинно повторюється у Христовій Церкві і в нашому житті. Історія гонення Церкви - це гонення Христа; мучення християн - це мучення Христа. І так триває безупинно аж до сьогодні. Сучасність може в короткі неодного із нас поставити в обличчі неї стації, так як це довелось багатьом мільонам наших братів у рідних землях. На це будьмо готові! Ісуса засуджують несправедливо! І ми будьмо готові прийняти такий засуд кожної хвилини й то не лиш від ворогів, але близьких і приятелів.

Друга стація - Ісус бере на себе хрест. По приміру Христа ми монахи взяли на себе хрест - особливший Христ у дні наших облечин, обітів і святої професії. Монаше життя -

- Док. на стор. 10. -

STUDIES AND EDUCATION

Myron F. Stellar

Recently I read an article about a certain College professor, who asserts that there is a little rule by which "even the more serious-minded students, on occasion, guide themselves and fritter away the golden years and gay!" the rule is the famous: "Never let your studies interfere with your education. I stopped reading..... This little rule struck me funny..... I thought.....Either it was ridiculous or profound than the students realized, and in the days that followed, the more I thought about that rule, the more profound it seemed.

After all, education is our concern right now, and will be for many more years. There must be a technique to this matter of education, if it is worth our concern at all. Pope Pius XI in his encyclical on Christian Education tells us that "the subject of education is the whole man, spiritually, intellectually, and physically. Let's set aside the spiritual and physical, for now, and talk about the intellectual formation.

Our classes should teach us one thing at least: how to think straight. Surely we will soon forget the rules or principles of mathematics, or that 'lis' and 'nix' take 'ium' in the genetive plural. What we should not forget is the precision of the mathematician, the analysis of the grammarian, the logic and view of the philosopher.

What is it that classes have to do in our education? Every day they have to furnish new matter for us, not to be memorized, but to be digested and assimilated piece by piece. It has been said that the lazy man is the man who memorizes, and the worker is the man who absorbs. The most accurate memory in the world cannot replace the power of intellectual assimilation and growth, whereby we seize upon each new bit of knowledge, associate it with our old ideas, and catalogue it in its proper place in our

(cont'd. on page 17.)

Лелія серед терня.

Евшан-зілля

В кожнім часі та в кожнім стані можна денеде доглянути лелію серед терня, цеото серед звичайних пересічних людей можна знайти Божого любимця.

Таков саме цвіткою-любимцем Божим був Доменіко Савійо.

Він родився 2-го квітня, 1842-го року в Ріва де Хієрі в Італії. Його родичі були небагаті, але не змогли дати Доменікові відповідну освіту і старанне виховання. Добра мама знала як його виховати й вже в ранню літ защепила йому як найвищий ідеал, любов Бога - глибоку пошану для Божого закону. Коли вже був підріс, то він знав добре, що має берегтися злого товариства. Доменіко добре розумів ціну святої невинности.

Раз тягнули його ровесники на публичну пляжу, куди добрі родичі самі не йшли й своїх діток не пускали. Коли ж уже мав з ними-піти, то пригадав собі свою матір і сказав: "Я запитаю ще мами, як вона позволить то піду." Тоді хлопці просили, щоб не питав, бо як довідаються їхні мами то й їх не пустять. Тоді добрий Доменіко рішуче сказав: "Не піду з вами! І таки скажу вашим мамам, щоб вас не пустили туди, де можна легко згрішити."

По-укінченні звичайної школи, батько віддав його до школи святого Івана Боска в Турині, де Доменіко мав дальше студіювати, бо мав велике бажання бути священиком.

Іван Боско, коли тільки вперше заговорив з Доменіком, то відразу пізнав, що має до діла з пересічним юнаком. Коли св. Іван Боско сказав йому: "Так, ти є добрий матеріял!" Доменіко відповів: "Коли ж добрий то роби убрання для Ісуса, але лже і скоро."

Доменіко мав гарний потягаючий характер. Він був

дуже живої вдачі й веселої. Тилто він потягав до себе багато хлопців і своїм прикладом, а то й словом одних потягав до побожности а других заохочував до духовного поступу. Вимагче приставав лише з такими, що разом з ним старалися поступати в побожности. Найбільше уваги й приязни мав для таких, що не вміли знайтися в гурті, чи другі ними погорджували.

Раз серед забави, Доменіко завважав, що один з товаришів стояв сумний під муром, коли інші бавилися. Це був якийсь новоприбулий, він непомітно вийшов з гурту і запитав його з відки він. Так помалу розговорившись з ним, запитав причину його смутку. Цей сказав: "Я не вмію бавитися так, як ви." Доменіко сказав: "Це нічого, я тебе научу, отже будьмо приятелями." Тоді розказав йому дещо про забаву й повів до гурту.

До справ Богопочитання Доменіко відносився з великою пошаною й любовю. Служба Божа - це було для нього радість і ніколи йому її не було забагато. Нагоди приймати святе причастя він ніколи не опускав. Раз на Службі Божій попав у екстазу. На тій розмові з Богом перебув десь аж до пообідня. Його відсутність взяли під увагу аж підчас обіду. По обіді його знайшли на хорах, що клячав і глядів розпромінений в одно місце над престолом.

Рівнож мав Доменіко велике почитання до Пресвятої Богородиці. Раз тягнули його ровесники на якусь забаву, що не дуже то була добра, а він сказав, що не піде. Коли його запитали чому, то Доменіко відповів: "Бо хочу заховати свої очі чисті, щоб колись я міг гідно оглядати Пречисту Діву Марію."

Раз навіть він випросив у Матері Божої ласку видоровлення з тяжкої недуги для своєї мами. Коли вже був певний що його молитва вислухана, попросив собі позволення піти до дому. Дома обняв хору маму і повісив їй на шию медалик Пресвятої Богородиці, з чого мама стала здорова.

Доменіко, хоч був слабого здоровля, однак любив умертвлення. Всякі прикрости, чи то недомагання на здоровлю, чи вмучення, чи непогода ніколи не вивели його з рівноваги. Від нього ніколи ніхто не чув найменшого слова невдоволення, не то нарікання. Часто ще шукав собі якихсь умертвлень, але коли це довідався його духовний провідник, на це не позволив.

Раз хтось з хлопців зле зробив у якійсь поважній речі й якось вдалося так справу покрутити, що вся вина впала на Доменіка. Він міг кількома словами виправдатися але того не зробив. Доменіко за позірну провину дістав нагану. За кілька днів виновник признався сам. Коли Доменіка поспитали чому не то ніколи

Док. на стор.17

WORDS OF FORGIVENESS

Wally

Abraham Lincoln, the outstanding American President, who led the U.S.A. through the great crisis of the civil war, is noted for the integrity of his character. His political principles were based on the Declaration of Independence and as president of a country disunified by war, his adherence to that Document of Freedon shone brightly.

The savings of President Lincoln are famous through the democratic world. They are cited in many political and often quoted in American school texts. But one phrase, which makes evident the greatness of this hero of American freedom is often overlooked and therefore is not so universally known.

This phrase was not part of any address to congress, and connot be fittingly used in political speeches or books. Nevertheless it clearly shows-up Lincoln the man of honesty and forgiveness. (Honest Abe)

On April 10, 1865, Lincoln stood on the balcony of the White House. The square around the White House was thronged with a multitude of jubilant and overjoyed Americans. It seemed as if all Washington tried to crowd as close as possible to the balcony where their president was standing. Lincoln turned to the people and solemnly read the telegram which stated the surrender of General Lee and the Confederate forces.

A deafening roar of happy applause greeted the announcement. The people were excited and thousands waved flags of the union. The band took up the tune "Star Spangled Banner."

Cont'd. on page 15.

ХРЕСНА ДОРОГА МОНАХА - Док. зо стор 8.

це важкий, нераз тяжко гнітучий хрест. Монах це хрестоносець. Наша дивіза - це хрест; його ми маємо мужно нести аж на Голгофту.

Ісус паде від тягарем хреста! І так буває дуже часто на хреснім шляху монаха. Він паде й дуже часто тяжко паде - але дуже сумно коли ми в той час не глядимо на Христа. Сумно, коли в упавшому стані триваємо. - Якщо ми з немочі нераз упадемо спішім скоро під третю стацію Хресної Дороги. Ісус упав під тягарем хреста на те, щоб нас підняти. З упадку піднімаймось, ідім мужно за Христом!

Симеон Киренейський помагає Ісусові нести хрест на Голгофту. Це так часто досвідчуємо в нашому життю, що коли хто боїться взяти на себе хрест-терпіння, цему стає він невимовно тяжким. Хто ж відважно і з радістю візьме його на себе, для цего він легкий-солодкий. Тому не втікаймо від терпінь, не скидаймо із себе хрестів!

Побожні жінки - і Вероніка обтирає окровавлене лице Ісуса. Вид невинно терплячого Ісуса побуджує співчуття в єрусалимських жінок. Вероніка дістає щедру нагороду, відбитку лиця Ісуса на хустці, якою обтерла окривавлене лице Його. Жінкам відплачуєсь Ісус за співчуття своїми повними любови словами: "не плачте надімною, а самі над собою й над вашими дітьми!" Знаймо що співчуття і вчинок Вероніки є можливим кожньому з нас дуже часто перевести в діло. Кожний наш брат - це Христос ідучий на Голгофту. А це, що вчинимо одному з найменших вчинемо Христу. Не залишаймо й цего спасеного упімнення Ісуса, плакати часто над собою й над своїми дітьми-гріхами нашими "імже ність числа".

Ісус стрічає свою страждучу матір. - О,тут два моря болю злились разом. - Марії не бачимо тоді, як Її Син сіяв блеском на Таворі; як увесь нарід у цвітну неділю окликами "Осанна" в ентузіязмі витав Його як Царя Юдейського. Зате покірна постать Марії являється на хреснім шляху свойого Сина. - Вірмо Марії, Вона найблище з нами терплячими синами. Вона йде на стрічу в кожнім нашім горю. Надіймось на Марію!

З Ісуса здирають одіж. Він творець всесвіту, повнота скарбів у Його власти - дозволяє Себе обдерти з усего, стати нагим посеред людей. Ми монахи зріклись усіх дібр світу, їх не маємо й мати не хочемо. Те, що посідаємо не наше. Та можуть прийти хвилини, що те, чим користуємось можуть від нас забрати, обдерти нас з усего. Зуміймо тоді наслідувати обдертого-обняженого Христа.

Ісуса прибивають до хреста. Ми-монахи розпяті ра-
(Док. на стор. 16.)

HAPPINESS AND HUMOR

SIV

Individuals are generally classified into two groups - the pessimist and the optimist. The pessimist is one who always sees the dark side of everything. An optimist is one who sees only the bright side of everything: even though something does have dark side to it; even though some situation does become trying. Always he will find some good in it and even make a joke of it. A humorous person always gets the most enjoyment out of his life. He has less worries.

A pessimist and an optimist go out for a drive in a car. Both are owners of it. As they drive along the steering wheel gets loose, the car goes out of control, and they hit a pole. They get out alive and uninjured and have this conversation: Pessimist: "My goodnes, what are we going to do: why look at that car, all smashed up, almost doubled up against the pole:"

Optimist: "Thats O.K., lucky we're alive. I'll call the garage-man and we ll have the car pulled-in and just get it fixed. Look only the bumper, the grills and the fender are bent, and the steering wheel will be tightened and that s all. All it will cost is only about a hundred dollars. Lucky it wasn't worse."

Pessimist: "But look at that car."

Optimist: "Ah that s O.K., if that's all we have to worry about."

They both go home. The pessimist is worrying about what had happened and how bad it was. The optimist , happy it wasn t worse is making it almost a joke and planning for another drive in the car after it gets repaired.

Many other similar things happen and people take
Cont d on page 18.

DO OTHERS LIKE ME? - Cont'd. from page 4 -

toil and sweat during the student days.

Therefore, every Scholastic should examine himself on his present state. He should have a personality-developing program and follow its points scrupulously. He should ask himself:

Do I have a kind, generous, helpful disposition toward my neighbor? Do I attract the friendship of mankind? Do I do my work as well as it can be done and do it on time in all my appointments? Am I dependable? Can I be relied upon to do what I say I will do? Do I show off my knowledge? Am I simple and forthright in my associations with men, like Great men are, or do I act superior to my associates? Do I criticize others for doing things that I dislike? Do I exaggerate in my statements? Do I ridicule others behind their back? Am I sarcastic, ironic? Do I attemp to dominate others? Am I sincere with everyone? Am I not afraid to admonish a friend if necessary?

Am I careful about my personal apperance? Perhaps too careful? Are my clothes soiled, unmended? Am I modest and neat?

Do I tell jokes at the expence of those listening by taking advantage of my position? Do I find fault with people? Do I try to have my own way? Do I engage in unnecessary arguments? Talk continually? Pry into other people's business? Am I constantly asking favors of others? Am I a flatterer? Do I always talk about my personal troubles?
Spread gossip? Am I cheerful, optimistic and enthusiastic? (Indifference destroys popularity) Do I harbor an aversion against my neighbor and contemptuously abstain from speaking to him? Do I act as politely to those I live with as I would to strangers? Do I thank my neighbor for any favor done on my behalf?

If all these points were considered and the good in them practised, the repeated act would become a habit, then a virtue and this would create a blessed personality pleasing to God and neighbor and raise the Scholastic a step higher on the road to Sanctification. The Scholastic would truly become a successful Fisher of men and an authentic Alter Christus. Why not try it?

****

Somebody has said that a king may make a nobleman, but he cannot make a good gentleman. - Edmund Burke.

З РІДНОГО ГНІЗДА В ШИРОКИЙ СВІТ

Езман-Білля

(Продовження з числа 5-6,1950-го року(Травень-Червень)

Побір до війська - Міжнародне положення - Невідрадне положення населення - Ревізія в бурсі - Кінець шкільного року - 22-го червня, 1941-го року -

На початку 1941 р. большевики зарядили побір до війська, 20, 21, 22-гий річник. З початком весни скликали всіх новозбранців до районового містечка на збори, і все те в неділю до полудня. Збори починав військовий політрук (політичний "руководітєль" провідник) похвальною промовою для червоної армії й комуністичного ладу. По промові всі "захочені добровільно" мусіли йти за місто на фізкультуру-руханку. Туди доходили тільки чидяки, що вдавали великих комуністичних патріотів, таще деякі місцеві комсомольці. Католики по довгі вимикувались з рядів і одні йшли до церкви на Службу Божу, а другі таки прямо до дому.

Між народом річ що раз то більший неспокій. Перемоги німецької армії в Франції, Югославії та Греції ще більше його скріпили. Большевики що раз виразніше говорили, що прийдеться їм битись з німцями і горячково будували летунські майдани, а по горах засіки й вовчі ями. Люди нишком тішились, що прийде німець, знищить Большевію й поможе цим до створення Української Держави.

Це все тільки так мрілося. Війна ще не починалася, а большевики давались добре населенню відчути. Терпіли робітники по горах, бо мусіли "добровільно" виконувати норми без відповідного відживлення. Терпіла сільська господарка, бо весняні праці спізнилися, городи заростали бур'яном, бо не було їх кому обробити. Всіх здібних до праці забирали як не до лісу то на летовище. Всяке спротивлення карали строго. Рік-два тюрми, це було на денним порядку.

По цілій країні почалися масові арешти. Хто не чувся безпечним то на ніч не лягався дома, а деякі таки повтікали у ліс і там переховувались.

Одного разу в бурсі (гуртожитку) Долинської 16-ти літки зробили большевицькі директори ревізію - вони буцім то шукали за тютюном, але їм ходило о викриття якої "націоналістичної контреволюції."

Вони знайшли тільки пару зшитків журналу, "Вістник"

які зараз вихвалює на фашизм, а в однорічних вагонах з шафки дрезини Матері Божої і книжечку "Наслідувальня Христа" Томи Кемпійського.

На другий день віцедиректор закликав його до себе й давай його вимати за те, що він провадить релігійну пропаганду. Учень доказав, що ніякої пропаганди не робить і закидав звороту своїх річей. Віцедиректор відмовився звернути річи. Тоді учень представив йому порівнення лихого поведення в шкільній дисципліні комсомольців з своїм поведенням, яке має безбоганне й не раз закидав звороту речей. Віцедиректор застановився, потім признав йому слушність і обіцяв звернути його річи, але аж при кінці шкільного року.

Правда, що ці річи пропали, бо більшевики так несподівано втекли, що не було в кого їх домагатися.

Зближався конець шкільного року. Учні Лолинської середньої школи скінчили іспити. Шкільний рік закінчився спільним зібранням професорів і учнів у міській салі, де слідували й різні промови й компліменти в честь революції. При тім була роздача похвальних грамот для визначних учнів.

Це була субота, 21-го червня, 1942-го року. Одержавши своє свідоцтво пішов я до Гошева на відпуст. В гошівськім монастирі вже не було військової залоги. Монахи продовжали свою працю. Як звичайно люди зблизька й подальша приходили що неділі й свята на відпуст.

22-го червня ще досвідком понад монастирем дуже низько пролунуміло кілька літаків. (Далі буде)

****

If there were only one Catholic in the World and if he made only one convert a year and if each convert would do the same, under the laws of geometrical progression every one in the world would be a Chatholic at the end of 32 years.

... Monsignor Lavelle.

****

"No one knows what he can do till he tries." - Publius Syrus.

You must pass through the circumference of time before arriving at the centre of opportunity.

--oo0000oo--

WORDS OF FORGIVENESS - Cont'd. from page 9.

Lincoln stood on the balcony in a thoughtful mood. Yes the fighting was over, but was there peace? Many homes were to be rebuilt - the country was to be unified... and there was trouble in Congress. Many members of congress(Sumner, Wade, Chandler - for example) demanded that the leaders of the Confederate States must not go unpunished. The North must have its revenge and retribution! Lee must be hanged. Lincoln must have recalled how he had waved these demands aside. Was not enough blood shed? He did not desire a South forgiven by a North, but a universal forgiveness of all the states by all the others.

As he watched his people, and listened to the national anthem, he could not restrain a single tear which glistened in his eye and hesitatingly rode down rough cheek. Now he was happy for what he did. He fully understood that the country must be rebuilt by forgiveness and not by punishment.

Soon the final strains of the national anthem died away. The cheers that followed in its wake seemed to penetrate to every corner of the city.

Finally Lincoln raised his hand. The bedlam quieted almost instantly. Here the man who has not yet been paralleled in American history said words great in forgiveness.

He turned to the band leader and smiled.

"Let's play 'Dixie,'* he said, "for once more we're all countrymen."

* 'Dixie' is a popular song of the South. The Confederates used it as their anthem during their conflict with the North.

****

THE THREE SAINTS - Cont'd. from page 3 -

Therefore apart from their respective feast-days they are jiontly commemorated on January the 30th as "The Three Saints!"

Pius XI once said, "Si non es vocatus, fac te vocatum."

ХРЕСНА ДОРОГА МОНАХА - Док. зо стор. 10 -

зом з Ісусом на дереві хреста. До нього прибили ми себе трьома цьвяхами монашіх обітів. - Ісус розпятий на хресті тяжко терпить - конає. Інам нераз прийде тяжка година терпінь і конання. - До розпятого Ісуса розярена юрба кричала: "Зійди з хреста!" О, як часто нам-монахам приходиться слухати цей отруйний клич, злобного світа, сатани й наших розбурханих пристрастей: "Зійди з хреста!" Цвях святого послуху кличе і кликатиме до нас - "Зійди з хреста!" Цвях убожества так часто-часто взиватиме нас "Зійди з хреста!" - а цвях невинности святої нераз нагально пектиме нас, домагаючись вперто й насильно "Зійди з хреста!" І що тоді нам робити? Поглянмо, що робить Христос. Він нам світильник, дорога, правда й життя! Він не сходить з дерева болів і терпінь - хреста - а триває на ньому до кінця. І ми так чинім. Коли ми раз прибили себе цвяхами обітів святих як цілопальну жертву хреста, тоді ж не слухаймо злобного зову наших пристрастей, сатани і світа "Зійди з хреста," а витриваймо геройчно на ньому до кінця.

Ісуса знімають з Хреста і кладуть до гробу. -Нехай на завжди нашим найбільшим бажанням буде - віддати останний віддих на цілопальнім жертвеннику Хреста, щоб ми з нього ніколи не зійшли, не спроневірилися святому покликанню, а щоби нас із нього зняли та зложили до гробу.

У Школі Хресної Дороги вчімся найвищої мудрости, черпаймо сили в наших терпіннях. Ідім якнайблище в силу за Ісусом аж до загину, щоб з Ним воскреснути у славі та осягнути небесну країну!

****

ГУМОР

Учитель: То ти знова забув перо? А як би ти назвав жовніра,що пішов би на війну без кріса?
Івась: Генералом, прошу пана Професора!

Питали цигана кілько йому літ. Якже мені знати? - каже - як родився, то був без памяти, як ріс, то розуму не мав, а як уже до розуму прийшов, то тільки літ минуло, що й дочислити годі!

****

Дякуємо дорогим Братам Філософам за статі. Надіємся, що в скорі наспіє більше. Рівнож перепрошуємо, що забулисьмо вислати желання в Неділю Митаря й Фарисея. На слідуючий рік будемо більш уважні!

STUDIES AND EDUCATION - Cont d from page 6 -

scheme of values.

Classes are supposed to teach us how to solve our problems and difficulties. They give us the method, but not the solution. If every book of problems had answers in the back, we'd know very little about arithmetic. The fact is that, without a specific effort or memory, we generally retain only what we've used or worked out ourselves. The natural way to develop memory, then is to develop our powers of digestion and assimilation.

Finally, classes are supposed to teach us the spirit of observation and broadened judgement. What about the fellow who can't see beyond his nose, buried in the text book? "Woe betide the man of one book!" He knows all the thoughts and judgements of his author, but only of that one author. As a matter of fact, our classes should stimulate us to read widely, and to discuss what we are studying. Only in this way do we begin to appreciate the other fellow's view, to evaluate and know our own opinions more truly.

All these things our formal studies should furnish. Are we demanding more than our share? We ask only an education. But we've got to do our part, and take a positive attitude towards our studies. This is our way to make our studies help, and not hinder our education. It is only thus that we will know that we are getting an education, when we stick to that famous little rule: "Never let your studies interfere with your education."

****

ДЕЛІЯ СЕРД ТЕРНІ - Док. зо стор. 8 -

не виправдався, він сказав: "Бо йому грозила більша кара як мені."

Доменіко все виконував свої повинности дуже совісно. Він ще дібрав до себе кількох побожних хлопців і разом уложили собі правила більшого духовного посту. Ці правила одобрив їм їхній духовний провідник і їх вони точно захову-вали, немов би були зобовязані обітами.

(Далі буде)

No horse gets anywhere until he is harnessed. No steam or gas ever drives anything until it is confined. No Niagara is ever turned into light and power until it is tunneled. No life ever grows great until it is focused, dedicated, disciplined.

HAPPINESS AND HUMOR - Cont'd from page 11 -

them various ways or rather look at them from different sides, the dark or the bright. Some see the doughnuts; some just the holes. Some make mountains out of molehills; some see things as they are.

Sorry and sadness never get a person anywhere. Why should people make things worse for themselves? Their sleep is restless, because worries keep them awake most of the night. Their meals aren't eaten with appetite, if they do eat anything. For this reason they lack energy to do anything and when it does come to do something their worries come back and they stall at their work or don't do it properly. The last brings them more worries, because some other accident may happen while they are doing it.

The happy and humerous get the most out of life. They have peaceful sleep, enjoy their meals; they do their work properly. That's because they take things as they come.

So why not be an optimist? take things as they come - accident, illness, failure, anything with a dark side and say as they do - lucky it wasn't worse? Get things remedied, be happy and humerous, and don't let the hole in the doughnut stop you from eating it.

ВІСТИ З ҐЛЕН КОВ. - Док. со стор. 19. -

14. Брат Микола Невидомський, ЧСВВ., відїхав до Василону на сталий побут.
15. Впр. Отець Протоігумен Т. Дорко, ЧСВВ., завітили до нашої обителі.
22. Почин Матонів.
25. Кінець Матонів.
26. Продовження науки.

****

"Say, waiter, this coffee is nothing but mud."
"I'm not surprised, sir. It was ground this morning."

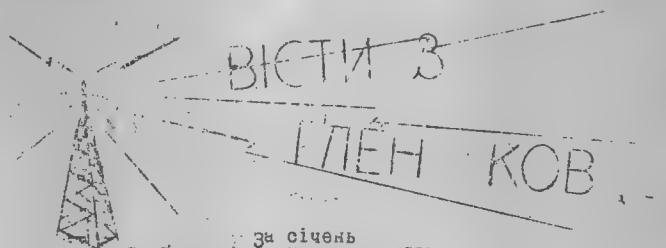

За січень

8. Прен. оо. С. Голик і С. Фединяк, ЧСВВ., вернулися з кольонії, де мали різдвяні відправи.
9. Сьогодні відвідали наш монастир отці з Ню Йорку, а саме: Впр. О. Протоігумен М. Марків, ЧСВВ., Впр. о. Ігумен Е. Пашак, ЧСВВ., та Прен. оо. Е. Теодорович, В. Ваврик, І. Гевко, П. Пашак, і Р. Федьник, ЧСВВ. Брр. схоластики всім колядували.
11. Почалися реновиційні реколекції під проводом Прен. о. О. Тимочка, ЧСВВ.
12. Впр. О. Ігумен відїхали до Чікаго на посвячення новозмалювальної церкви.
Приїхав Прен. о. П. Пашак, ЧСВВ., і проф. Баранець з Ню Йорку, щоб перевірити стан знання схоластиків. Відтак брр. схоластики були вписані до Академії св. Юра в Ню Йорку.
13. Бр. Вінкентій Прихітко, ЧСВВ., поступив до нашої обителі.
14. Віднова святих обітів.
15. Почалася наука після навчальної системи Святоюрської Академії. Отець Вікарій дістав нові книжки з Ню Йорку.
16. Бр. Вінкентій, ЧСВВ., відїхав до Аргентини.
18. Предпразденьство Богоявлення. По Служої Божій відбулося водосвяття а потім посвячення кімнат.
24. Бр. Григорій поїхав до шпиталю на операцію на сліпу кишку.
25. Прен. О. Духовник, Василь Ваврик, ЧСВВ., приїхали й мали конференцію, для брр. схоластиків, яку дають що четвертка.
26. Прен. о. С. Фединяк, ЧСВВ., відїхали до Чікаго на два тижні.

За лютень.

1. Бр. Григорій вернув зошпиталю здоровий, але без сліпої кишки.
4. Була в нашій обителі святочна вечера з нагоди іменин Впр. Отця Протоігумена М. Маркова, ЧСВВ. На вечері були Впр. О. Протоігумен, Впр. О. Ігумен, П. Пашак, ЧСВВ., і Прен. оо. М. Войнар, І. Когут, П. Дидик, І. Беднар, ЧСВВ., і Брати Еміліян Турко і Мартиніян Фединяк, ЧСВВ.
5. Брат Софроній поїхав до шпиталю на операцію на сліпу кишку.
9. Прен. о. Омелян Тимочко, ЧСВВ., і Брат Євангелій, ЧСВВ., відїхали до Бінґгамтону на сталий побут.
Брат Мартин поїхав до шпиталю з причини колудкових болів.
13. Наш монастир відвідали Впр. О. Протоконсультир І. Лотоцький, ЧСВВ.

* привезли

(Док. на стор. 18)

We wish to congratulate the winners of our pool tournament:Bros. Gregory and Hilarion. We'll place our bets that these two sharks can take any fish that comesalong. Do I hear a challenge from Dawson?

****

Brother Gregory practices brotherly love in the highest degree. He shares everything with everyone, including his appendicitis. For immediately after he came from the hospital Brother Sophronius got an attack of appendicitis, that had to be removed about 11 o'clock P.M.

****

We wish to convey our sincerest thanks to Father Prefect for making our "Matony" a great success. It was only through the endeavors of our Father Prefect that everyone received what his heart desired!

****

Bros. Scholastics are taking a practical course in "Korchologia" Tuesday and Thursday afternoon, under the able leadership of Father Holyk. Don't worry Father in two years we will know what a maple tree looks like.

****

Diner: Say, what kind of soup is this?
waiter: Chicken soup, sir
Diner: I haven't found any chicken in it.
Waiter: No, sir, and you won't find any horse in horse-radish either,

****

ПРОБЛЕСК

Видають Брати Схоластики - Виходить місячно

Ч. 4 Глен Ков Квітень, 1951 Рік ХУ.

AURORA

1951.

ВИСОКОПРЕПОДОБНОМУ І ВСЕСВІТЛІЙШОМУ

АРХИМАНДРИТІ

О.ТЕОДОСІЄВІ ГАЛУШИНСЬКОМУ

ЧСВВ.

У день св. І м е н и н и к а
сердечні побажання складають/і молять
Всевишнього про багаті ласки і кріпке
здоровля для Високодостойного Кермани-
ча нашого Чина в синівській
відданості

брр. Схолястики ЧСВВ.

ЗМІСТ

ВОСКРЕС 3

УПОКОЇЛИСЬ У ХРИСТІ 4-5

ЛЕЛІЯ 6

ЛЕЛІЯ СЕРЕД ТЕРНЯ 7

З РІДНОГО ГНІЗДА В "ЧИРОКИЙ" СВІТ 8

TREES 9

THE RESURECTION 10

SPRING IN GLEN COVE 13

FAITH COMES TO AMERICA 15

ВОСКРЕС!

Василіянок

Темна ніч сповиває гору Голготу. Здалека видніють смолоскипи, при яких стоїть сторожа нагдядаючи гробу Христа. У гробі скритий цінний скарб-- поранене, пошарпане, Пресвяте Тіло Христа. Душа Його вже третій день ликує із душами праведників в аді.

Ранком третього дня, душа Ісуса й багато ангелів та душ із аду вертають знову на гору Голготу. Надземська ясність сповиває гору. Сторожа гробу в перестраху паде на землю. А в гробі Ісуса збувається предивна містерія, поновної злуки Його душі із тілом. Наступає дивна переміна. Тіло побите, поранене, повне синців засіяло надземським блеском. Рани всі зникли, окрім пятьох знамен на руках, ногах і боці Його. Тепер вже зни ла постать невільника, а з прославленого тіла ясніє маєстат Бога.

Христос воскрес --- Він смертію смерть побідив. Тепер для Його прославленого Тіла немає більш терпінь і болю. Він воскрес до життя, що вже не належить вже до світа земського. Він побідив смерть, пекло, сатану і гріх. Через туземну дорогу терпінь, побоїв й ганебну хресну смерть Ісус дійшов до вічної слави-Царя неба і землі. Він відчинив людству вступ до неба. Він збудував той поміст, по якому людські душі без перешкод доходять до небесного раю.

Христос Воскрес-іми воскреснемо.-Ми, що покинули світ, умерли для світа, радіймо з воскресшим Христом. Перетриваймо мужно нашу Велику Пятницю й голготу, а з Ним воскреснемо у славі.

Нехай цей день Воскресення Христового буде для нас днем надприродної радости, горячої любови, сильної надії й упования на Бога. У той святий великий день злиньмо нашими думками та обєднаймось в спільній палкій молитві з усіми братьми й Отцями великої Василіянської родини. Зєднаймось з тими, яким мельодійність Великодних дзвонів, заступив дзенькіт тяжких оков. А великодні богослужби-глухий стогін і зойк невольних синів. За них горячо молім Воскресшого Христа. Своєю певною молитвою обнімімо й тих наших Отців і братів, що розкинуті по всіх закутинах світу, кладуть у цілопальну жертву останки своїх догоряючих сил, для розширення Христового Царства і спасення людських душ.

В кінці у Воскресшому Христі обновім і скріпім наші юні душі. Наш хресний шлях ще триває. Та памятаймо, що через Велику Пятницю й Голготу, наша дорога до слави-Воскресення!!

Впр. о. Созонт Дидик

Василіянин.

В суботу 17 грудня 1950 р. О. Протоконзультор Созонт Дидик ЧСВВ. з одушевленням приготовлявся до великого ювілею - 50 літтяя свойого священьства . Цей ювілей припадав 18.12. 1950 р. Перед кількома тижнями О. Протоконзультор повернувся з прощі до вічного міста Риму, де брав участь у торжествах Святого Року та проголошенню догми" Внебовзяття Пр. Діви Марії". - В день свойого ювілею мав відправити тержественну Сл. Божу в парахіяльній церкві св. Юра в Нев-Йорку. Та божі плями були інакші. Бог хотів,щоб цей золотий ювілей священьства О. Созонт святкував вже не тут на тій долині оліз , а в небесній відчині.-О. Созонт Дидик родився 21. 12. 1875.р. в Урмані, повіт Бережани- Галичина. В 17-ому році життя вступив до Новіціяту ОО. Василіян у Добромилі.

В 1892 р. здожив перші монаші обіти.- 1897 р. монашу професію. - Єрейські свячення одержав у Добромилі 5.6.1900.

В 1902р. О. Созонт Дидик прибув до Канади, як піонір місіонар. Тут клав він свої сили в ревній праці на славу Божу і спасення людських душ. Працював у ріжних околицях тої землі, а головно в околицях Мондеру й Едмонтону.

В його юнім серцю горіла велика жертвенна любов. Свою силу і надзвичайну енергію він черпав у стіп Ехаристійного Ісуса. - В коротці він став мужем великого досвіду. Добре розумів серце Українського народу на еміграції та відчував його потреби. Овоч його праці великий і цінний, бо на тих за-

Док. на стор. 14

Впр. о. Степан Решетило

Народився в Угнові 26 січня 1889 року. Добрі родичі подбали зараз про його охрещення. Його хрестне імя було Семен.

13 жовтня 1905 року, в 16 році життя, Семен вступив на новіціят Ч.С.В.В.

При облеченях бр. Семен одержав імя Степан.

Настоятелі уважаючи його відповідним і підготованим до жертви в чині, допустили бр. Степана до обітів 26 грудня, 1906 року.

По обітах бр. Степан поступав в досконалости. За те одержав велику ласку від Бога торжественно відректися світа й його приман. І це сталося 21 вересня, 1910 року.

Бр. Степан маючи добру волю, студіював ще чотири роки по професії і на другого серпня, 1914 року був висвячений на священика.

Отець Степан працював для нашого чина 45 літ, а з'того 36 літ священиком.

За час своєї тяжкої і музольної священичої праці о. Степан виконував слідуючі уряди; В 1920-тих роках був магістром новиків у Крехові а опісля на заслання в Домблю. В Бучачі був префектом і професором схоластиків. Також був секретарем Галицької Провінції за протоігумена о. А. Калиша. В другій половині двадцятих років (1926 до 1929) був місіонарем на закарпатті. За Закапатської України був секретарем

(Док. на стор. 10.)

ЛЕЛІЙКА

Євшан Зілля

Росла раз у городі лелічка біла.
Вона виростала й високо буяла.
Всіх очі до себе вона притягала.
Городника око вона звеселяла.
Своїм ароматом, своєю красою,
Всіх веселила кришталевою росою
По дня умивалась, все більше біліла
І росла Божа квітка, росла і красніла.
Кругом неї росли братчики рядочком,
І васильки шуміли веселим віночком.
Настурція пахла, астри усміхались,
Всі вони любились всі разом кохались.
І були б так в щасті проживали дальше
Втішались, любились, Бога величали.
Тільки десь лукава повійка узялась,
Ніхто не доглянув й лелійки вчіпилась.
А потім до тину лелійку зігнула;
За тином росли бурян та кропива,
Лелійка голійку до них повернула,
З бурянами в приязни жити схотіла.
Просьбами мольбами вона погордила,
Напімнень від своїх слухать не хотіла.
Жуки сорокаті з бурянів злетіли,
Тай нашу лелійку геть чисто присіли.
Серце їй сточили, платочки повяли,
Повяли змарніли, тай пообпадали.
Поглянути жалко лиш, стовбур лишився
Повійкою звитий на дід похилився.
Приїшов огородник на це подивився,
Зо суму і жалю за груди вхопився.
Жалував лелійки, ратунку не було,
Зажурився сердега аж серце занило.
Вирвав її з корінням із городу кинув,
Мовби її не було, слід її загинув.
Вирубав неплодну як ту смоковницю,
Викинув з городу на пусту вулицю.
Плакали васильки, маки сумували,
Тай астри рожеві з жалю умлівали.
Горем горювала незбулька синя,
Бо вона лелійку щиренько любила.
Лелійка упала між терня колюче,
Круг неї буряни й болото вонюче.
Сміялись з неї бодяк і кропива,
Осетий тай всяка погана рослина.
Що наша лелійка зацікава була,
Що не треба знати, знати схотіла.
Свою необачність тяжко заплатила,
Бо своє вибрання вона загубила.

ЛЕЛІЯ серед терня

Євшан-зілля - Док.

Доменіко мав також кількох ближчих приятелів, що рівнож разом з ним поступали в побожности.

Один з них захорував і мусів опустити інтернат. Дома його недуга скріпилася й він що день більше гаснув, щоб зійти для неба.

Коротко перед його смертю відвідав його Доменіко. Їхня розмова, не було прощання на скоре побачення. Він була жалісліва, але щиро - весела піднесена.

Доменіко потішав свого приятеля, щоб не боявся йти на стрічу вічности. Він просив його, щоб йому випросив ласку також скорої смерти.

Доменіко по смерти свого найліпшого приятеля западав що раз то більше на здоровлю, що з перестуди перейшло на легені. Помимо цього він дальше держався свойого веселого настрою. З часом хороба так поширилася, що він був змушений опустити інтернат. Будучи дома при родичах, вянув на очах на великий жаль родичів. Але він помимо ослаблення їх потішав і жартував зі своєї хороби до останнього віддиху.

В кілька днів перед сконом приняв останні тайни й був дальше веселий. Перед самою смертю підвівся гейби хотів вставати, але дивився в гору, заміявся й так усміх застиг на його устах, і впав безсилий на подушку. Це було 9 III 1857 р. Кілька днів пізніше зявився Доменіко батькові весь осяяний і в білій одежі. Коли його шкільні товариші довідалися про його смерть, то всі дуже за ним жалували. Слід замітити що вони не молилися за ним заусопшими молитвами, але прямо брали літанію до всіх святих де залучували просьбу, щоб він за них молився. Так були всі переконані про його святість.

- Док. на стор.10. -

З РІДНОГО ГНІЗДА В ШИРОКИЙ СВІТ

Евтан - зілля

(продовження)

Воєнний настрій - стріча з комсомольцями- в руках стійкового - висвободження - в дома - відворот ольшевиків-

Цілий час ранком десь до 8-мої години, чути було від сторони Стрия стрілянину. Люди собі пояснляли, що це певно військові вправи. У 10-тій годині, вже говорили, що почалася війна з Німеччиною.

Німецькі літаки налетіли досвітком на совітські станиці(де крім війська зо сходу були вже й галичани, яких постигали до війська) і заатакували їх бомбами й скорострільним огнем.

Нарід огорнула непевність і страх перед будучим. Зараз по відправі всі скоро розходилися до дому. І я чим скорше спішив, щоб по дорозі ще перейти мости на ріках. Їх могли кожної хвилі висадити.

В недоході міста Долини в колишній німецькій кольонії я стрінув на дорозі одного знакомого комсомольця. Він був пяний і соковитою московською лайкою проклинав Гітлера.

Коли мене побачив то почав розпитувати, де я ходив і чому. Це не належало до приємности говорити з ним і я старався якось його позбутися. Коли він це помітив то почав мене і нас всіх галичан називати зрадниками. Тоді я безцеремонно його лишив і скоро втікав до міста.

По дорозі мені випало проходити попри бурсу. А що я чувся змучений то повернув туди. В бурсі господиня голосно нарікала на війну. Коли мене побачила, то зараз почала розпитуватись про новости. Вона мені радила остатись в бурсі, бо через місто нікого не пускають, особливо попри повітове управління, куди треба було проходити.

Мені ніяк нехотілося лишитися, отже розглянувшися, рішився я обійти це небезпечне місце. В переході мене скоро помітив мійськовий і задержав, а далі інші почали допитуватись, хто я такий. Ще якийсь закликав "на НКВД його". На моє щастя мійськовий здержав ще кілька якихось жінок, що також пробували пробитись до дому. Вони з плачем почали проситись і їх,

т

Док. на стор. 14

TREES

Katty

O stately tree in the solid earth,
Who has made thee so?
From what nobility comes thy birth,
What is making thee grow?

It is not man, who is but sod,
Nor sun, nor wind, nor rain.
For they are all dependent on God,
Of themselves they cannot remain.

It is He Who bids the seed to grow
Into a stately tree,
To stand uprightly for all to know,
That life from Him must surely be.

УПОКОЇЛИСЬ У ХРИСТІ - Док. зо стор. 5

Епископа Нярадія в Ужгороді відтак у Хусті.

Небезпечні часи примусили хороброго Христового воїна виїхати до Югославії. Звідтам поїхав до Риму, а вкінці вернувся Галичини.

В другій половині тридцятих років (1937-9) о. Степан знову працював як місіонар на Підкарпатю. Цей сівач Христової ниви, переорав своїми місіями ціле Підкарпаття. Він сіючи Боже слово, нищив кукіль розкинений діяволом і його слугами. Він ще сам бачив многократний плід на полях своїх місій. 1923 р. був протоігуменом Галицької Провінції. 1939-45 рр. був у Чехах а опісля переїхав до Німеччини.

В 1946 р. о. Степан з Німеччини переїхав до Америки. З початку був у Чікаго, а опісля переніся до Давсону на спочинок, чекаючи, як він сам казав, на паспорт від Св. Петра. Так і сталося. 26. грудня 1950 року він помер у шпиталі в Давсоні в 61 році свойого життя. 30 грудня відбувся похорон.

Петро

В. Й. П.

ЛІЛІЯ СЕРЕД ТЕРНЯ - Док. зо стор. 7

Рівнож, сам святий Іван Боско бачив Доміника в сні з другими хлопцями, які були повмирали в його закладі. Цей сон розказував Боско всім своїм вихованкам.

Він говорив, що бачив Доменіка з великим числом хлопців, які були одягнені в білі одежі й кожний з них мав якусь особлившу ще прикрасу, яка означала якусь питому чесноту.

Сам Доменіко, що був провідником усіх хлопців, мав на собі біло-ясну парчево-квітчасту одіж і був опоясаний червоним поясом, але якимсь таким гарним, якого ніхто з інших немав.

Коли Боско питався, що це має значити, то Доменіко на це відповіді не дав. Сам Іван Боско пояснює, що це мала бути відзнака його великої чистоти. Під тим зглядом Доменіко за життя був дуже обережний.

У розмові з ним Боско довідався про будуччину свого згромадження. Доменіко також розкрив поведення деяких хлопців, які були в згромадженню й яких він пізніше геть відалив з інтернату.

І багато ще справ довідався тоді Іван Боско від Доменіка, що пізніше посповнювались а особливо що в Англії знова започаткуєтся католецизм і буде гарно розвиватися. Так і сповнилось. Від тоді почала зростати набожність до того святого юнака, спершу в згромадженню Івана Боска а потім серед світської молоді

Док. на стор. 14.

ВИСОКОПРЕПОДОБНОМУ ПРОТОІГУМЕНОВІ

О. ТЕОДОСІЄВІ ДОЦКОВІ

ЧСВВ.

У день св. Іменника
засилаємо щиро-сердечні побажання,
обильних ласк з неба і кріпкого
здоровля для праці у Христовій
винниці на многі та благі літа

брр. Схоластики ЧСВВ.

- УВАГА -

6 в планах у наступнім виданні помістити знимку бл. П. о. Василя Скубленого ЧСВВ. і деякі просьби.

Щоб здійснити цей замір, ми просимо наших читачів про малу матеріяльну піддержку.

We deeply regret that the Easter issue of the Problesk was so late in reaching our readers. Certain unforseen circumstances arose that rendered a timlier publication quite impossible. However, this delay, with God's help, will not be repeated in the future.

"Here and there" will appear in next month's issue.

THE RESURRECTION

Watty

The resurrection to the average catholic may have lost something of its original meaning, which is, that Christ by His resurrection overcame even death itself, and also, that every new persecution of the Mystical Body of Christ will be followed by a glorious resurrection.

It may be, that we, living in the midst of wars and persecution, sometimes lose sight of this truth. Thus a mother may fall into despair at the news of her son's death on the battlefront. In a like manner, the faithful, witnessing the communistic persecution of Catholic countries in Europe and Asia, are apt to feel downcast at such godlessness. This, consequently, may have the same effect on our present generation as the sufferings and death of Christ had on the Apostles. They, through fear and lack of faith, not remembering Christ's words that He would rise, scattered like leaves in the wind.

Is not this, at least in part, a picture of our present day? Are we not, in a sense, like the Apostles, and could not the words, "O ye of little faith," be applied to us to-day?

But let us go back to Good Friday. To those present at the trial of Christ it looked as if He was surely doomed. the Pharisees had triumphed, for there He was, nailed to the cross. But death has no power over the Giver of life and Christ had risen as He had said He would.

As it was then, so it shall be now. The Church is undergoing its Good Friday as it has at times down through the centuries. Let us remember though, that Good Friday was followed by a glorious Easter Sunday. Christ conquered only after shedding His Blood. Similarly, the flock of Christ will rise to a new life, watered with the blood of martyrs which always has been and always will be the true seed of Chritianity.

SPRING IN GLEN COVE

Phil

Yes, once again in North America it's spring. The season in which all creatures, both great and small, return to a new life. Once again the farmer begins his spring sowing; once more the trees and flowers blossom and bloom with a new-born happiness and joy. Yes, once again it's spring in Glen Cove.

The lofty tree in front of our monastery is a wonderful example of spring's beauty. Its majestic stature reaches up toward the sky, and its unfolded, dark green crown is the first thing that catches the eye as one enters the main court.

But the main spring attraction of our estate is of course the beautiful Elizabethan flower gardens just beyond this court. It is here that people come just for the sheer pleasure of walking through its sweet-smelling lanes and paths.

Beautiful stone walks throughout the gardens invite everyone to stroll through them. Along the walks are flower beds covered with pink, blue, white and yellow flowers. Rose bushes, shrubs and a variety of plants which present a sight out of this world. It is a veritable paradise to photographers, who, with colored film, desire to capture beauty in its essence.

At the very back is a beautiful blue tile pond encircled with creeping vines and ferns imported from such countries as China and Japan. The cherubic statues too, which dot the gardens, add a sylvan look to them.

Another site that greets the eyes, is the splendor of blooming fruit trees along the lane that leads to the beach. One of the trees produced exceptionally fine pink blossoms, the fragrance of which is not less than their beauty.

In addition to the fruit trees there are yet one hundred varieties of other trees. There are tall trees, trees with queer shapes such as the Japanese maple, the umbrella tree, the beech, the red maple, all with leaves of different sizes and shapes.

Even the ocean near our monastery is testifying that spring is here. The air is filled with its fresh salty breezes which everyone inhale with a deep satisfaction.

Yes it's spring in Glen Cove once again! And ours is the privilege and pleasure to enjoy it to the utmost.

ДЕЛІЯ СЕРЕД ТЕРНЯ - Док. зо стор. 10

за по інших інтернатах, семінарях та монастирях. За його посередництвом діялися чуда, так що в році 1950 Папа Пій XII проголосив його блаженним.

УПОКОЇЛИСЬ У ХРИСТІ - Док. зо стор. 4

пустілих просторах при ревній і завзятій праці ще кількох ОО. піонірів зродилась нова вітка Василіянського Чина в Канаді. Основний фундамент клав також наш покійник. За час свойого монашого життя покійний о. Созонт був невтомний місіонар, настоятель місій, довголітний ігумен Кондерської обителі. Його заходами збудована гарна церква в Едмонтоні. В 1944 р. о. Созонт прибув до З. Д. А. Був першим ігуменом і організатором в Давсоні, де був заснований Новіціят ОО. Василіян, та в Глен Ков. В кінці був Протоконсультором Американської Провінції.

Наглий параліж перервав нитку його життя, як жовніра на стійці. В неділю ранком вже був готовий щоб відїхати з Глен Ков до Ню Йорку на відсвяткування 50-літнього ювілею. Кілія зачинана, в ній великий спокій. На столику лежить книжка з розважанням і приготована ювілейна проповідь повна вznесліх і цінних думок. Біля крісла валізочка, а трохи дальше в куті кімнати наш Дорогий о. Ювілят борсся з життям. Як дуже потрясаюча ця сцена. Вона залишиться на завжди в нашій памяті. Сейчас прибув лікар, забрав його до шпиталю, де 19. XII 51 р. його душа відійшла до вічности полишивши стомлене тіло і всі турботи туземного життя. Торжественні похорони відбулись в Ню Йорку, а тлінні останки о. Созонта Дидика похоронено в Шікаго.

В. Й. П.

З РІДНОГО ГНІЗДА В ШИРОКИЙ СВІТ - Док. зо стор. 8

та й мене з ними вивели під ескортою на головну дорогу й пустили свобідно.

І так Господь вибавив мене від неминучої загибелі з жорстокого НКВД. Видіставшись на безпечне місце я щиро подякував цим жінкам і скоро як мога спішив до дому.

В селі, також по всіх місцевостях, большевицькі урядовці скликали збори-мітінги на яких проголосили, що німці напали на Советський Союз і всі мусять брати участь в обороні, чи то з оружжам, чи працею, чи матеріяльною поміччю. Зараз таки по деяких місцевостях покликали до війська теслів та столярів.

На якийсь час було спокійно від урядовців. Молоді хлопці ховалися, щоб уникнути війська. Час від часу було глухі відгуки гармат та перелітали німецькі літаки.

Далі буде

FAITH COMES TO AMERICA

In 1524 there were Franciscan missionaries in what is now Mexico. In 1527 Cortez made an expedition to the Pacific Coast. He had as his chaplain Father Padylla, who was a Franciscan from Spain. He traveled about the country, set up missions, and converted the Indians.

Once in 1540 Father Padylla and eight Franciscan chaplains were to accompany Coronado and his army in search of the Seven Cities. Coronado was the governor of one of the provinces of Mexico. After a long time Father Padylla, Coronado and a small company came to the Arkansas river in western Kansas. Following this river they found the village of Quivera and wintered there. The following spring Coronado returned to Mexico but three of the eight Franciscans wishing to continue their missionary labors, remained.

Father Padylle preached the Gospel there very successfully. But one day he went to visit the Kaw Indians. The hostil dealt him mortal blows with their tomahaks. Thus Father Padylla offered his life to God on the plains of Kansas. He was the fi martyr of what is now the United States. On that site a monume was erected and dedicated on October 15, 1950.

Father Serra, in New Mexico, was another Franciscan missionary. On the way he was bitten by a snake. The wound left him lame for life. He worked tirelessly, practised heroic penances to make amends for his sins. Father Serra to California. During his journey he kept a careful diary. From it we learn much about the country. Father Serra reached what is now San Diego harbor. He died on August 28, 1784.

The Dominicans also had a glorious part in the preaching of the Gospel in The New World. In 1549, Father Louis Cancer landed in Florida. In 1565 the first parish was established what is now U.S. Fourteen Spanish Jesuits were sint to Florida. They labored heroically, even translating the catechism into the language of the Indians. These were only the beginnings of the long and glorious history of the Church in the U.S.

A young priest, slight, bald, and timid, was sent to preach at the huge church of St. Patrick's in Toledo. He was overawed at the prospect, but obediently went off to his assignment. The St. Patrick's rector, an extrovert, did all he could to make his guest feel at home. But the little priest was still quite worried. He viewed the huge pulpit, and doubt came into his mind. "The pulpit is so big," he said, "that the people won't be able to see me when I preach."

"Don't worry about that, Father," said the rector. "I'll have the janitor put a box in there for you to stand on."

Sunday came, and the little priest trembled as he approached the pulpit. He climed the steps, stood on the box, and looked out at the jammed audience. Taking a deep breath, he began his text: "A little while and you shall see me no longer...." Crash! The little priest had lost his footing and disappeared.

****

Prayer for the scrupulous: Lord, teach me to speak and pray with fewer parentheses.

****

Radio Reception

The atheist acts as if the music coming from his radio were actually produced by the little box before him. He doesn't understand that in order for him to hear music in his room, somewhere there must be a studio and a transmitter and a man in tune with the Infinite to send out the beauty he receives.

****

It is necessary to live as one thinks; if not, one ends by thinking as one has lived.

****

ПРОБЛЕСК

Видають Брати Схоластики - Виходить щомісячно

Ч. 5 Глен Рок, Червень-Липень. 1951 Рік XV

AURORA

1951

НА ПОХВАЛУ ЦЬВІРКУНОВІ !

Дорогі Брати Схолястики!

Теплі весняні проміння сонця приносять багато радости цілій природі а знею і нам людям.

І таким теплим промінчиком сонця був для нас ваш журнал "Цьвіркун"- висланий на нашу адресу.

Він був нам немовлою несподіванкою, а заразом спричинив нам велику радість, за що ми мусимо зложити Вам щиросердечну подяку.

Символічний загловок пригадує нам дуже рухливе і миле сотворіння. - Цьвіркун ніколи тихо не сидить, а головно коли заляже темрява. Він не глядить, який у кого настрій, а а свою ніженьку пісоньку безперервно співає.

Тому зі щирого серця бажаємо Вам щоб Ваш "Цьвіркун" Був тим дійсним українським цьвіркуном. Щоб його голос і милозвучна пісонька, взнеслих почувань і тверезої праці ума, взнімалась орлиним летом високо й далеко. Щоб Ваше тепле слово почула вся Василіянська родина. - Нехай Ваш бодрий юний дух, ніколи й нічим не знеохочується.

Вашим першим і так гарним випуском "Цьвіркуна" ми дуже збудовані. Тому ще раз бажаємо Вам якнайкращих успіхів у Вашій дальшій праці, та ожидаємо, коли нам вдруге "Цьвіркун" заспіває.

брр. Схолястики-

- ЗМІСТ -

НА ПОХВАЛУ ЦЬВІРКУНОВІ 2
ПРОСЬБА ДО ОТЦІВ І БРАТІВ НАШИХ 3
З РІДНОГО ГНІЗДА В ШИРОКИЙ СВІТ 4
A TRIP TO THE HILLBILLY COUNTRY 5
ДО ЛРЛІЇ 6
WHITE FUGITIVE 7
THE HIGHEST FORM OF THE RELIGIOUS LIFE. . . 8
FOOTSTEPS OF GOD 13
ХРОНІКА 14
HERE AND THERE. 16

Високопреподобному о. Ігуменові Орестові Ч.С.В.В., складаємо щиру подяку за щедру жертву, в сумі 10 доларів, на видання знимок бл. п. о. Василька у "Проблеску"

ПРОСЬБА ДО ОТЦІВ І БРАТІВ НАШИХ

о. В. Ваврик Ч.С.В.В.

Похапцем, крадучи хвилинки куценького вільного часу, пишу цих пару рядків до всіх наших Отців і Братів, що знали і бували разом з пок. й святої памяти отця Василя Скубленого, ЧСВВ., або як ми всі звикли були його кликати, отця Василька. Про що ж тут нам ходить?

Наші браття схолястики обох наших провінцій, тепер у Ґленкові, це предобрі, гарні діти нашого Чина, надійні колись монахи й священики, працівники в Божій винниці. Між багато гарними своїми прикметами вони мають ще й ту, що щиро люблять свій Чин, його історію, його власних святих. Вони хотіли б бачити ряди тих святих поповнювані все новими й новими іменами.

Від багато старших від себе монахів, Отців і Братів, вони все чують найкращі вискази про монаші чесноти й святість життя пок. о. Василька. От і в їхніх добрих серцях зродилось бажання, не дати пропасти добрі спаві й милому запахові чеснот покійного. Вони самі хочуть ліпше пізнати його та й може б лишити дальшим нашим поколінням коротеньку бодай, але вірну й відповідну, притягаючу й теплу історійку, сильветку - як кажеться - життя, чеснот тої направду Богом вибраної душі. Браття схолястики думають, що подаючи своїм власним читачам відомості про о. Василька, вони викличуть у молодого нашого покоління охоту наслідувати його, розбудять сміліть у нас пробувати вживати заступництва перед Богом того нашого праведника, який тепер не менше є готов всім нам до помочі, як бував за свого життя. Крім того браттям схолястикам присвічує ще одна надійка: може ось так подаючи поміж світську молодь вісти про отця Василька, вони розбудять між нею охоту віддання себе Богові на службу, зродять нові покликання.

Обидві причини добрі, обидві надії оправдані. Я був з отцем Васильком лише ті короткі літа, що їх він перевів на студіях у Римі, до його ж праведної смерти там. Багато можу сказати про його монашій приклад чеснот, що ним він нам світив і кликав до наслідування. Та найбільше можу сказати про силу його опіки й молитви за мене, коли по його смерти мене вислано на воєнний фронт на схід Европи, проти червоних комуністів. 13 місяців сталої загрози смерти, частих і протяглих бомбардувань і обстрілів маминокрісів... а при тім усім стала певність і спокій. Свідомість, що свята невидима чиясь рука чуває надо мною... неначе голосна вичута обітниця при останніх прощальних відвідинах гробу о. Василька на римській цвинтарі: "ти вернеш ще таки сюди на мій гріб, цілий і здоровий," і та рука, без огляду на протяг часу, на грозу різних небезпек, провадила мене й привела справді до його гробу зараз по приїзді у Рим, з подякою і сльозами. Тоді я викопав собі з під мармурової його плити молитовку, написану на воєковім папері і заховану там перед моїм виїздом. Її там лишив я, щоб

(Док. на стор. 12)

З РІДНОГО ГНІЗДА В ШИРОКИЙ СВІТ

Евшан - зілля

(продовження)

Большевики відступають - Дні волі - Початок праці - Мадяри - Розбиття -

Народ очікував,що з того вийде. Політично переслідувані чи підозрілі ховалися де могли, а большевицькі поплечники готувалися до втечі. Найбільша паніка була по містах де большевицькі політруки, чи там якісь директори чи завідуючі пильнували своїх людий, головно тих зі сходу, щоб не полишалися. Того підозрівали, що мав намір лишитися, того стріляли на місці.

По вязницях мордували вязнів, щоб не було свідків їхньої тиранії.Большевицька армія відступала на схід.

В гір, із сторони Перелінська, Совєти звезли гірською залізницею свої матеріяли й коло Рожнітова дещо повисаджували, а дещо таки покинули.

Найгірше було з вибуховими матеріялами, що їх хлопці підлітки забирали й так через необачність було багато каліцтва, а то й смертних випадків. По кількох днях все втихло. Большевики вже були далеко. Їх гнали німці й торощили немилосерно, а з півдня від Карпат тиснули їх Мадяри.

Коли люди трохи прийшли до себе й чулися безпечні, то подумали завести тим часову управу. Одного дня під вечір задзвонили дзвони. Всі в селі знали, що це дзвони свободи - волі. Люди дякували Богу, що цим разом обійшлося без клопоту.

Зараз сільський поліціянт (бувший вояк У.Г.А.) ходив з трубкою по селі і скликав людий до Народнього Дому на збори. Люди зійшлися в святочно прибраній театральній салі.Зі стін, ще десь за дня, поскидали Сталінів і Ленінів, а на ці місця позавішували видобуті зі сховку образи Спасителя, Матери Божої й українських національних діячів.Всюди повівали українські національні прапори.

Тоді установили тимчасову управу села, поліцію й цілі збори,закінчили піснею " "е не вмерла ".

Далі Буде

A TRIP TO THE HILLBILLY COUNTRY

Hector

Easter vacations had arrived rather late this year at Glen Cove. But one day Father Prefect came and asked us whether we scholastics would like to paint the cabins at our camp at Narrowsburg, N.Y. "Yes," came the unanimous answer, "Fresh mountain air will do us a great deal of good."

Next morning everyone was busy preparing things for the trip: tooth brushes, bedding, food and fish-line, for we heard there was a small lake near by. Early the same thursday morning found us on the road heading for Narrowsburg. Spirits were high. The trip led through the picturesque state of New York, through New Jersey and into the mountains and hills of Pennsylvania; in all,about four hours of hard driving, high mountains, rivers, hills, lakes and reservoirs were the most interesting scenes of the journey. Farther and farther we sped, away from civilization and deeper into the hill-billy country where"corn" flows in such abundance.

At long last, just after 12 o'clock in the afternoon, we turned onto a lonley, crooked road that led up a hill. At the top, awaiting us, was "St. Basils Camp." The crisp mountain air did not at first greatly appeal to any of us, having on as we did only light apparel. As for the camp itself, some volunteers jokingly expressed their intentions of catching the next freight for Glen Cove. However, these hasty opinions soon changed,as a liking had quickly grown for the camp.

Shortly, the station wagon and truck arrived with the rest of the troupe and provisions. Following a hurried lunch, we laid aside time to restore the main house into habitable order. Everybody was busy doing something: one brother was fixing his fish-line, another was playing an old dilapidated gramophone, A third went to sweep floors, while the remaining went to bring in the bedding.

By 5 p.m. our little regiment was more or less organized, then we tackled the main purpose of our excursion, namely, painting cabins. Every one received a white painter's cap that sure enough added a distinguished, professional look, but I'm not so certain whether it also imparted a professional touch. Things went smoothly till it was time to call it a day, then things roughened up a bit. We couldn't wash the dirt off with warm water, but had to scrape it off with cold water. Warm water was not available. After this gruesome task was

Cont'd on page 11

ДО ЛЕЛІ

Єшан Зілля

О леліє цвітко біла,
Яка ж ти гарна дорога,
Що на знак тебе узяла
Невинність-чеснота свята.

О леліє цвітко мила,
Коли гляну я на тебе,
То ти цвітко сніжобіла
Надиш мене все до себе.

Набожно.гляджу на тебе
І боюсь тебе дітнути,
Щоб де шкоди не нанести
Щоб тебе не задраснути.

Будь у моїм серцю мила
Через все моє життя,
Щоб ти його веселила
У бурні дні мого буття.

Усім добродіям, що помагали нам у видачі "Проблеску", матеріяльно чи своїми гарними дописами, складаємо щиросердечну подяку, та просимо ласкаво на дальше про нас не забувати.

Вдячні
брр. Схоластики

WHITE FUGITIVE

Andy

The afternoon was bleak and stormy. Thousands of rough, angry waves with foaming white crests rushed towards our shore. About five hundred feet or so out, a sleek white sailboat with a tall mast, tossed and churned in the dark green water. It bucked and reared as though trying to free itself from the heavy anchor to which it was tethered. The large waves raised it up, up, then let it fall with a resounding impact that sent a spray of salty water high into the air.

A chain is no stronger than its weakest link; and that one link, tired from the battle it was losing, finally gave up and let go. The boat shuddered from its sudden release, -- it was now free. Slowly, stealthily, it began to creep towards our shore, a shore that at one end is strewn with treacherous rocks -- some plainly visible, others hidden just beneath the water's surface. Would fate be cruel, or would it spare the costly white beauty? That day fate was kind. The waves, although large, carried the white piece of luxury and laid it in a relatively gentle manner on the smooth, sandy stretch of beach just opposite our boathouse. The landing truly was gentle in comparison with what would have happened had the boat been thrown against the not too soft nor gentle rocks not more than a hundred and fifty feet away. Our fellow Romans, who are now probably basking in the warm sunshine of Italy or thereabouts, recalling these locations will agree that the danger of wreckage was not little.

In no time a crowd had congregated, including Mr. Davis the boat's owner. Meanwhile, Brother Athenasius, who is usually content with carpentry, suddenly turned ace reporter and drove happily away from the scene with the latent images of the stranded boat safely recorded on the film in his press-type camera. The boat itself lay obliquely on one side exposing a sleek racing hull and also one of its twin screws; (in addition to sails it also had an auxiliary engine.) The problem of freeing the boat was in reality no problem at all, for the Coast Guard merely attached heavy ropes to the sailboat's chocks and with roaring engines succeeded in dragging it into deep water. A day or two later, after a few minor checkups, the naughty boat was again bobbing playfully among the waves; only this time, you may be sure, it is being held by a chain that will not give up quite so easily.

A not too bright cop (probably from New York) was taking a crook to jail. While crossing the street the crook's hat blew off and he started as if to chase it.

"No you don't wise guy!" warned the cop, "you stay where you are and I'll get it."

He that is secure is not safe.

The Highest Form OF THE Religious Life

Andy

Although not entirely original, this article will no doubt once and for all clear up any doubts arising from the age-old story of Mary and Martha, and of a third existing state that is a happy combination of the two just mentioned.

The religious life, as we know, is divided into three kinds: the contemplative, the active and the mixed, according to whether the religious chiefly live a contemplative, an active, or a mixed life.

Contemplative religious apply themselves principally and professedly to vocal prayer (choral) and to internal prayer (meditation, contemplation) ; they generally devote themselves first and foremost and more than others to the divine worship always and everywhere. Their order of the day includes spiritual reading, study, manual labor, silence. Among such we find the orders of St. Basil*, St. Benedict, St. Bernard, St. Bruno etc.

Active religious make it a point principally to perform works of charity and mercy; this they do through the care of souls, instruction, missions, especially the corporal works of mercy for the poor and the sick, as well as through literary work and through agriculture. Here we have the Hospitalers, the military Orders.

Most religious, however, live what we have called the mixed life, which is a mixture of contemplation and external activity. Generally there is a nice balance of the two, though the one or the other may predominate somewhat. Among such are the Premonstratensions, Carmelites, Franciscans, Dominicans, Jesuits, modern Congregations of priests and Sisters. In our day there are also many monastic Orders that were formerly dedicated to the contemplative life but now, to a greater or lesser degree, profess the mixed religious life.*

First let us consider whether the active life or contemplative life is more excellent. When the Savior said, "Mary hath chosen the best part," He was not blaming Martha, representative of the active life. He did not find fault with the course she was persuing. He merely gave preference to the course Mary was following. Our Lord here preferred the contemplative life to the active life. The former, taken alone, is better than the latter taken alone, as the Church teaches after Him. It is better constantly to meditate on the things of God, to attend to His inspirations, to have the mind constantly fixed on Him. This is a foretaste of the bliss to come and a more secure way of attaining to heavenly happiness. Those who live such a life on earth will but be beginning here what they will continue in the bliss of heaven, which consists in the beatific vision, in the knowledge, love and contemplation of God. "which shall not be taken away from her." But worldly cares and interests will pass away with the passing of time. These shall be taken away.

* Our Order was contemplative only up to the time of St. Josaphat; from then it became an active-contemplative Order.

Here is what St. Thomas has to say: "Accordingly, we must reply that the contemplative life is simply more excellent than the active, and the philosopher proves this by eight reasons. The first is, because the contemplative life becomes man according to that which is best in him, namely, the intellect, and according to its proper objects, namely things intelligible; whereas the active is occupied with externals...The second is because the contemplative life can be more continuous, though not as regards the highest degree of contemplation...Thirdly, it is more delightful than the active...Fourthly, in the contemplative life man is more self-sufficient, since he needs fewer things for that purpose...Fifthly, the contemplative life is lived more for its own sake, while the active life is directed to something else...Sixthly...etc. The root of merit is charity, and, while charity consists in the love of God andour neighbor, the love of God is by itself more meritorious than the love of our neighbor. Wherefore, that which pertains more directly to the love of God is generally more meritorious than that which pertains directly to the love of our neighbor for God's sake. Now the contemplative life pertains directly and immediately to the love of God; and Augustine says that contemplative love of the divine truth seeks a holy leisure, namely, of the contemplative life, for it is that truth above all which the contemplative life sees. On the other hand, the active life is more directly concerned with the love of our neighbor because it is busy about much serving. Wherefore, the contemplative life is generally of greater merit than the active life...Nevertheless, it may happen that one man merits more by the works of the active life than another by the works of the contemplative life."

Commenting on this, Father Farrell in his "A Companion to the Summa," says among other things: "The Catholic's attitude towards contemplation has always been one of reverence while the pagan usually has stood before it puzzled and confused. And no small wonder. To the Catholic, the contemplative is already busy at the work of heaven, occupied with the end and goal of all men. But the Catholic, on the other hand, knows that the active life does not last; it is a step in a journey...In that ultimate home, all activity will be ordered to contemplation and the enjoyment of that eternal truth. However, this is no slur on teaching. It is

frequently necessary for man to live; in fact, many times in the individual case, it is better for a man to live an active life, never of course excluding contemplation. Yet, considered objectively, there is no comparison between activity and contemplation; the contemplative life is far superior, a superiority that is spontaneously, intuitively recognized by the simplest of Catholics.

We have said that the contemplative life is more perfect than the active. But we must not forget that the union of the active with the contemplative life is the most perfect of all.

a) it is more in conformity with the life of the Apostles,

b) it is more in conformity with the life of Jesus Christ Himself, who is the type and most perfect exemplar of perfection, and

c) because it is better to contemplate and give the fruits of one's contemplation to others than to devote oneself solely to contemplation.

St. Thomas concludes: "Accordingly, one proceeds from the fullness of contemplation, such as teaching and preaching... And this work is more excellent than simple contemplation. For even as it is better to enlighten than to merely shine, so is it better to give to others the fruits of one's contemplation than merely to contemplate. Accordingly, the highest place in religious orders is held by those which are directed to teaching and preaching... The second place belongs to those which are directed to contemplation and the third to those which are occupied with external actions.

Commenting on this, Father Walter Farrell makes this interesting observation: "...Then there are the purely contemplative orders which represent a direct approach to the goal, to God Himself. Since the worth of the religious state is measured by its approach to God, these orders are much higher than the purely active orders, higher and harder for their approach is direct. In between the active and the contemplative orders is what is, in practice, the highest form of religious life - a union of the contemplative with the active so that both are proximate and principal ends of this type of religious life. Its superiority is argued by St. Thomas on the obvious grounds that it is much better to have light and give it than merely to have it; it is a greater thing to contemplate and give the fruits of contemplation to others than merely to contemplate. The study, the preaching and the teaching of the religious life represents one side, the side of the dispersal of the fruits gathered by the other side of the religious life, the side of contemplation and monastic observance.

Thus we have it: to become a religious in no matter what order, something excellent is indeed done; to become a religious in a purely contemplative order, something better in itself is done; and to become a religious in an active-contemplative order, something is done that in itself is the best. Let us be thankful, therefore, of belonging to such an order.

A TRIP TO THE HILL BILLY COUNTRY. - Cont'd. from page 5 -

done, we sat down to a hearty, well earned dinner. Finishing our evening repast everyone sat around for a nice quite smoke - yes smoke, but not the kind from a smooth, mellow Lucky Strike or Philip Morris, no, the smoke we enjoyed was emitted from a blankety- blank 17th century antique furnace that rightfully belonged in some national museum. However, after we had coughed, choked and dried our tears (of grief) we setlled down to enjoy our recreation. Some talked, some listened, others read the papers while still others listened to a sqeaky old radio that someone had exhumed. The day was rather a strenuous one; the trip, the painting ect., so about 10 o'clock a weary bunch of painters filed up the stairs to their rooms. These rooms of course were modernly equipped, why, if I remember correctly, one room even had a chair in it. Some of the beds were very wobbly, so ropes had to be usedto encourage them to stay together. Muffled talk was still conducted by some of the more hearty, but even these, eventually found themselves sailing into dreamland - a queer dreamland of paintbrushes, cabins, pails of paint, old furnaces, sqeeky radios, old gramophones and what not, all gracefully floating around their soft, comfortable pillows. The deadly silence of the night was broken only by the deep-throated drone and familiar whistle of those individuals who insisted on snoring.

Old Sol was high in the sky the next morning when the last person had grudgingly parted with his bed. And why not? It was cold! A still colder layer of ice lay between us and the water with which we were to wash ourselvers. Friday and Saturday contained nothing unusual except paint and more paint. We saw paint all day long, we were smeared with paint, we dreamed about paint in our sleep, we meditated on paint in the morning and it's a wonder we didn't have paint for brakefast lunch, and dinner. Saturday evening saw the last cabin receive a final slap with the paint brush. The job was done.

Sunday, a day of rest, was also a day of adventure. We took pictures, boated and fished in the lake, explored the whole region and discovered an old saw-mill abandoned by some lumber company.

Blue Monday was trly blue - we had to leave. We had learned to like the camp, but Latin, Science, Literature etc. were impatiently waiting for us back home, so, with heavy hearts we packed up and set out. It was a tired bunch that arri ved at Ormston, but nevertheless, sun-tanned, happy and satisfied.

****

On the plains of hesitation bleach the bones of countless millions, who, at the dawn of victory, sat down to rest, and resting died.

стало говорила йому про потребу помочі для мене. Тепер скінчений час небезпек... Так здавалось... А прийшли нові не менше страшні місяці, назвім їх: облога міста Риму аліянтськими військами, і нові бомбардування, і нові нагоди смерти... Та все проминуло як сон, як прикрий спогад. Але в серці моїм ніхто не зменшить мого довіря, що все це пройшло масливо й добре задля сталої опіки й неперерваної молитви нашого о. Василька.

Наші браття схоластики хочуть почати збирати від усіх, хто тільки трошки памятає щобудь про о. Василька, всі вісті і спогади. Їх поволеньки складати муть у першу книжечку-життепис нашого праведника. Моїми устами вони Вас усіх, Отці і Браття дорогі, просять: задля нашого спільного добра спишіть, поки ще памятаєте все що знаєте з життя о. Василька. Не загальні слова, не генеральні похвали, а дрібні, дрібненькі нераз події - факти, що насвітлювали б великі чесноти тої тихої й доброї душі, нашого дорогого о. Василька.

****

Enjoy what you have, work for what you lack.

****

A frog was caught in a deep rut in a road, and in spite of the help of his friends, he could not get out. They finally left him there in despair. The next day one of his friends saw him, chipper as you please in a meadow.

"What are you doing here?" the friend asked, "I thought you couldn't get out."

"I couldn't," the frog replied, "but a truck came along the road and I had to."

****

Master

"Ye call Me master, and obey Me not;
Ye call Me light, and see Me not;
Ye call Me way, and walk Me not;
Ye call Me life, and desire Me not;
Ye call Me wise, and follow Me not;
Ye call Me fair, and love Me not;
Ye call Me rich, and ask Me not;
Ye call Me eternal, and seek Me not;
Ye call Me gracious, and trust Me not;
Ye call Me noble, and serve Me not;
Ye call Me mighty, and honor Me not;
Ye call Me just, and fear Me not;
If I condemn you, blame Me not."

The day was done, for evening had come,
Traveler and guide had finished their day.
In the calm of the night, on a cushion of sand,
The guide did kneel to pray.

"What doest thou?" the traveler asked,
Of his Arab guide kmelt in prayer.
"I speak to my God," --- the humble reply,
"And thank Him for His loving care."

"Wa! thou truly art a fool oh guide,
As is plain indeed to see.
Didst thou not go to school my man?
Why I have gone to three!

"'Tis but a legend old and stale;
Thou prayest nought but to a rist.
Believest thou this fairy tale?
If so, prove He truly does exist!"

The Arab paused and thought a while,
Wondering what to say,
To a man whom schools and knowledge,
Had hopelessly led astray.

"If on this sand," he said at last,
"Footsteps we do see,
'Tis concluded here a man has passed.
Pray, do you not agree?

"There are other trails along the way,
Trails where once One trod.
You see their beauty every day,
They are the wondrous footsteps of God."

Concluding thus, the Arab spake --
"Look up above you, look high and far.
Each loving step that God did take,
He left a beautiful shining star."

'Twas a tear of belief that came to his eyes,
'Twas a tear with a silent nod.
For on those endless paths in the skies,
He beheld the footsteps of his God.

За березень

11-3-51 З Бабилону загостили до нас Панство Галущинські.
22-3-51 Діес Академікус.
25-3-51 Схоластики слухали "Трійомфент Овор."
18-3-51 Впр. о. Ігумен Засійсіда були в нас на вечері.
28-3-51 Брр. схоластики почали говорити проповіди.
29-3-51 Вечером висвітлювано фільм, що його привезли з Н.Й. Впр. о. Ігумен Засійсіда.

За квітень

11-4-51 Вечером утреня з поклонами.
18-4-51 Впр. о. Феденяк відїхали до шпиталю на операцію.
25-4-51 Останній день школи перед великодними святами.
26-4-51 Велйкий четвер. Рано Служба Божа Св. Василія Великого а в 7:00 вечером "Страсти".
27-4-51 Велика Пятниця. По обіді обхід з найсвятійшими Тайнами, опісля адорація Св. Тайн. В 6:00 год.- Єрусалимська утреня.
29-4-51 Впр. о. Феденяк вернулися зо шпиталю.
30-4-51 Схоластики їздили ловити рибу.

За травень

1-5-51 Схоластики їздили ловити рибу.
Нині був в нас на вечорі Др. Коннолі, наш лікар і добродій.
Вечером молебен до М. Б.
3-5-51 Брр. Схоластики відїхали на "Емаус" до Петербург на кемпу " Св. Василія." Тут перебували до 7-5-51.
9-5-51 Нині були в нас на вечері Впр. о. Духовник (о. Б. Ваврик), о. Сабол і о. Ігум. Гавліч.
10-5-51 Впр. о. Сабол були на рекреації зо схоластиками.
12-5-51 Нині плюмбери направляли водопроводи в домі.
14-5-51 Пан Січинський, Український знавець красних штук був у нас на обіді.
16-5-51 Іменини Впр. і Всесв. о. Архимандрити і Впр. о. Протоігумена Т. Добка. " Діес Академікус."

17-5-51 Впр. о. Ігумен з Ню Йорку привезли в гості Отця Лотовича.
19-5-51 О. Префект мали конференцію до схоластиків.
30-5-51 Отці їздили правити парастаси.
31-5-51 По молебні до М. Божої, який відбувався щодня, була проповідь, яку виголосили Впр. о. Фединяк. На кінець було благословення Найсвятіших Тайн.

За червень

1-6-51 Набоженство до Серця Христового.
4-6-51 Брат Патрикій пробили ногу на цьвях.
Другий рік мав іспити з українського.
7-6-51 Схоластики їздили ловити рибу.
10-6-51 Нині були тут членкині Апостольства молитви з Ню Йорку під проводом Впр. о. В. Баврика.
12-6-51 Другий рік писав іспити з французького.
15-6-51 Іспити з англійського для всіх.
16-6-51 Іспити з природи.
17-6-51 Наш дім відвідали Впр. о. Т. Добко, Протоігумен Канадийської провінції.
19-6-51 Іспити з математики.
22-6-51 Іспити з економії.
24-6-51 Брр. Венедикт і Софроній їздили до Бабилону на приміцію о. Мудрого.
О. Шкварок відїхали до Канади.
25-6-51 Четвертий рік здавав усні і писані іспити від 9:00 до 12:00.
28-6-51 Іспити з латини для всіх років.

$$$$$$$$$$$$$$$$$$$$

CONTRIBUTORS

PSEUDONYM	NAME
Myron F. Stellar	Bro. Marion Lesak
Siv	Bro. Severian Yakimeshyn
Jerry	Bro. Jerome Barnych
Andy	Bro. Orest Slobodian
Hector	Bro. Gregory Siermachesky
Watty	Bro. Patrick Byce
Vinculum	Bro. Hilarion Gudz
Phil	Bro. Christopher Shinduke
Basilian	Bro. Sophronius Mudrij

5555555555555

Дмитро	бр. Мартин Балагуш
Цыган-зіля	бр. Тарасій Прокопів
Н М	бр. Венедикт Мулик
Василянин	бр. Софроній Мудрий

He that thinketh by the inch and speaketh by the yard should be kicketh by the foot.

Water, water everywhere, nor any drop to drink - at least not until our pump is repaired. Coleridge's famous lines could not have been truer then than now; and so, for the duration, we have all become chartered members of the bucket brigade and hold our solem meetings and processions at night just before retiring.

****

Give a person an inch and he will take a mile - a mile of our beach. However, Bro. Taras' genious has solved the problem. He errected a formidable wooden curtain opposite our boathouse, that would put the Russian Iron Curtain to share. Old boards of every size, shape and description were the materials used.

****

Bro. Gregory: "Bro. Taras, how would you like to study Greek during Christmas?"
Bro. Taras: "Chrin pid nees!"

****

Bro. Hilarion is worrying about his falling hair. Don't worry too much Brother - it will only make things worse.

****

Bro.
The other day Damian Bunio went in for a dip. Naturally high tide resulted. But when Bro. Pachomius (5x5) decided to join him, well ... no comments, except that it was quite far swimming to the hous that day.

****

The little boy said to his mother, "Is it true that we are made of dust?"
"Yes, dear, " his mother answered.
"Is it true that we go back to dust when we die?"
"That's what the Bible says," his mother replied.
"Well mummy, I just looked under my bed and someone there is either coming or going."